ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY
Листопад Yorkton, Sask. November 1950

15¢

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одно число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Вадзи.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single Copy 15c

Редактор
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Subscription for 1 year to England: 17 Shillings
Передплата на рік до Англії: 17 Шілінгів

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

КОНФЕРЕНЦІЯ—Сторінка Братства Матері Божої Неустанної Помочі 1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ 4
ОТЧЕ НАШ .... Христя Денисиха 10
МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ на місяць листопад 14
МОЛИТВА .... Уляна Кравченко 14
ВЗИВАЙМО ЧАСТО ІМЯ ІСУСА ТА МАРІЇ 14
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ 15
ВІРНИЙ СИН УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ Й ЦЕРКВИ .. о. др. Микола Комар 17
ЗЕМЛЯ З МАДГУ .... о. П. Ч. 22
АХ, ЦІ СТРАЙКИ! .... о. Мих. Щудло ЧНІ. 23
ФАТИМСЬКІ ПОЯВИ .... о. Я. К. 28
ЗА НЕЇ ГОСПОДА МОЛІТЬ! .... о. Семен Іжик 34
ЗДАЙСЯ НА БОГА! .... о. С. М., ЧНІ. 37
ФІЛОСОФІЯ ТЕРПІННЯ .... о. М. Оленьчук 38
ЛЮБОВ У РОДИНІ .... Іванна Петрів 41
СВ. АПОСТОЛ І ЄВАНГЕЛИСТ МАТЕЙ .... о. Василь Максимець 44
ШОСТА БОЖА ЗАПОВІДЬ .... о. др. Іван Чиченко 46
СМІХОВИНКИ 48
DECISIONS OF THE HOLY SEE .... Rev. M. Schudlo CSSR. 49
IMMACULATE CONCEPTION .... B. S. Endslow, S.J. 52
SLOGAN FOR THE HOLY YEAR 1950 54
FATHER DELAERE, PIONEER MISSIONARY: Geo. W. Simpson 55
CHRIST THE KING .... Lawrence C. Braceland 57
HOW TO PREPARE FOR MARRIAGE .... Bro. S. Methodius 60
YOUR HIDDEN OPPORTUNITY 62

СТОРІНКА ДЛЯ
БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ
НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

КОНФЕРЕНЦІЯ

ТВОЄ ПРАВДИВЕ ЩАСТЯ

Чи ТИ, приятелю, не бажаєш бути щасливим? Певно, що так, бо хтож того не хотівби!

Так. Бути щасливим, це непоборне бажання кожного. Воно походить від самого Бога. Він дав його нашому серцю.

Але ось у людині є дві істоті, що не однаково розуміють цю річ: душа розуміє її по свойому, а тіло знову по свойому.

І це не дивниця. Наша душа,—це образ Божий. Вона прямує до злуки з Богом, в Ньому бачить своє найвище й безконечне добро й як це полумя, що безнастанно взноситься до гори, а не до землі,—так і наша душа завжди рветься лиш до неба, до Бога.

А знову наше тіло, це витвір землі й тому воно тягне нас до тих земських речей, що з них узяте.

Сумний це роздор! Нещасне це непорозуміння спричинене гріхом і передане нам через первородний гріх.

А одначе так не було давнійше. Не було цего тоді, як ще не забурено взаімної згоди, як ще душа належно підлягала власті Бога, як ще тіло слухало наказів душі.

Цю гармонію, цю згоду попсував гріх. І її треба привернути назад. В тій ціли мусить працювати твій розум і віра.

А щоб твої змисли й тіло підчинилися цій праці душі, це річ справедлива, бо ти не можеш і не сміеш заняти іншого становища. Чому? Бо ти є одна істота і як такий маеш лиш одну, однісінку ціль, лиш одно однісінке щастя. До тої ціли і за те щастя мусить твоя душа й тіло безнастанно дбати й до нього прямувати.

А однак звідки беруться всі ті твої фальшиві поняття про щастя? Звідци що слухаеш дикого голосу пристрастей, а не звертаеш досить уваги на голос душі, що остерігає тебе й склоняє до надземських бажань.

Або знова звідки беруться ті твої різнородні й невисказані

нещастя? Звідки це, що ти гониш за тим, що відводить тебе від цілі та шукаєш заспокоєння там, де його не можеш знайти?

Є одно лиш твоє правдиве нещастя, а то: порізнення з Богом, відвернення від Нього, розлука твоїх наклонів від Його святих намірів, зле розуміння твого остаточного призначення та занедбання того, що провадить до вічного щастя.

Щастя твоє є лиш у Бозі і нігде більше. Воно лежить у повному вспокоєнні, яке знайдеш лише тоді, коли будеш прямувати до позискання свого призначення, коли по волі Господа Бога будеш заспокоювати свої найшляхотнійші природні здібності.

Вияснивши так справу, можна спитати щож може бути лекше над те, щоб стати щасливим? Чи трудно каменеві падати й у кількох хвилинах перелетіти великі простори? Чи трудно для птиці літати в повітрі, а рибі пливати в воді?

Твоїм життям чейже є Бог. Ти для Нього сотворений. Тому дай серцю волю, щоб шукало за безконечним добром, а ти дбай лише, щоб воно часом не привязалося до якогось нужденного скарбу землі.

Твоє блаженство має свій початок вже тут на землі в пізнанні Бога й у виконанні того всього, до чого веде Божа любов. А завершення знайде воно колись там у небі в огляданні й повному посіданні безконечної Істоти, яку ти зачав любити підчас свого туземського життя.

Тож завчасу пізнавай приятелю, де є твоє правдиве щастя. Стережися тяжких заблуджень, великих провин, щоб не прийшлося тобі жалувати колись за пізно!

Щаслива та особа, щасливий цей нарід, якого Богом є всемогучий Сотворитель.

А хто відвертається від того Бога, той записує своє імя в поросі, а сам сохне й нидіє, бо покидає жилу животворної води.

Коли шукаєш почестий, коли твоє серце їх прагне, то йди за Господом. Це буде для тебе велика слава.

А коли глядиш за маєтком, то також звертай свої очі до неба. В Бозі є твоя хвала і честь, твоє добро і богацтво, твоя перемога і слава, бо все, що на світі живе і рухається, це Його власність.

Коли ж знову тужиш за приятелями, то скоштуй та переконаєшся що едино Бог є направду вірний і солодкий приятель.

Бідне булоби твоє серце, наколиби безнастанно простягало руку за дрібничками того світу. Твоїм океаном нехай буде найвищий і найлучший Бог а твоєю краплиною: золото, слава і розкоші землі. Що є лише доброго, правдивого та гарного на цім світі, є в Бозі й від Бога.

О, незглибна глубино Божої мудрости й Божого знання! О, безприміpний скарбе всякого можливого щастя! До Тебе мають звертатися всі єства, для Тебе мають бити всі наші серця. При Тобі нехай задержується наш розум. І для Тебе нехай запалюється наша воля.

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВИЙ

КАЛЄНДАР

ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

на 1951 рік

Вийшов з друку і продається новий, гарний та цікавий календар Голосу Спасителя, друкований на дорогім, лискучім книжковім папері. Має гарну артистично виконану обкладину в двох кольорах, великого, вигідного формату, — 160 сторін друку.

Містить: Календар та церковний устав після старого та нового стилю; цікаві й корисні релігійні та наукові статті, вірші і т.д., в українській і англійській мові, та багато знимок. Подає також адресар священиків та українських католицьких установ.

Цей Календар повинен знаходитися в кожній українській хаті, так в Канаді як і в Америці. Замовляйте його для себе й своїх приятелів.

ЦІНА лише 50¢

Замовляйте на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Миколишин Іван, Бронкс 1.25
Вонітовий Ф., Йорктон. 10.00
Кочанська Т,, Стемфорд. .50
Незнаний, Гемільтон 1.00
Гуменюк, Елмайра Гайтс. 1.00
(на машину)
Максимюк, Едмонтон ... .50
Зб. на похороні А. Ст. .. 6.00
Якимець Н., Вегревил ... .50
Явний А., Стенен 1.45

Щира подяка за надіслані жертви.

Хто має брошуру:

"КУЛЬТ ПОЛЯГЛИХ" п. Ів. Німчука, нехай зголоситься до Українських Вістей:
Ukrainian News,
10967—97th St.,
Edmonton, Alta.

ПОДЯКИ

ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

...цим складаю прилюдно подяку Пречистій Діві Марії за отриману особлившу ласку.
—Іван Миколишин, Бронкс.

Складаю прилюдно подяку Матері Божій Неустанної Помочі за поміч у терпіннях. —
Н. Н., Гамільтон.

П. Е. Партика слкадає прилюдну подяку М. Божій через заступництво бл. п. Отця Альберта Дельфоржа за вислухані молитви, а св. Антонієві за знайдення коштовної річи.

С. Агафія складає прилюдну подяку С. М. Б. і св. Терені, через заступництво бл. п. о. Альберта за чудесне виздоровлення, і за вислухані молитви в дуже критичній справі.

Найщирішу подяку складаю Пресолодкому Серцю Ісуса і Марії за молитвами бл. п. о. Йосифа Схрейверса за отримані чотири великі ласки, особливо за дивну опіку дізнану в різних обставинах..
—С. Глікерія СПНДМ.

Складаю щиру подяку Пресвятій Тройці та Пречистій Діві Марії, Матері Божій і небесній Покрові та заступниці, за поміч у безвихідному положенні. — У місяці квітні 1950 р. покликано мене разом із родиною до переходового табору Венторф (Німеччина) у справі виїзду до Америки. Одначе справа нашого виїзду була дуже тяжка та майже безвихідна, бо я сам у 1939 р. був тяжко ранений у ліву руку, а жінка була 2 тижні по операції горла. По успішному полагодженню початкових справ, дійшли ми до американського еміграційного інспектора, котрий зажадав для мене 1000 (тисячу) ам. долярів кавції. Я не мав нікого, хто б за мене зложив такі гроші, тому у таку тяжку хвилину, по маєвому богослуженні у честь Пречистої Діви Марії, я вклякнув перед образом Матері Божої і віддав себе і цілу родину під опіку Небесної нашої Матері із тим, що як що це згідне із Божою волею, щоб Мати Божа нам допомогла заїхати до нашої родини до Америки, то я крім молитовної подяки уміщу подяку у христ. католицькій газеті. І нараз дістаю несподівану поміч. о. парох гр. катол. парафії із Ню Йорку і мій спонсор присилають письмові гваранції, спеціяльна американська комісія узнає їх за вистарчаючі, і ми вже в Америці. Я є твердо переконаний, що це сталось за волею і поміччю Всемогучого Бога і Пречистої Діви Марії, тому складаю отсим разом із родиною найщирішу подяку Пресвятій Тройці та Пречистій Діві Марії. Нехай все і всюди прославляється Святе Імя Божественної Тройці і Пречистої Діви Марії.
Іван Миколишин з родиною.

...Складаємо щиру подяку Найсвятішому Серцю Христовому і Пречистій Діві Марії за вислухання наших просьб. Ми, яко скитальці, покинувши батьківщину тай своїх синів, котрі остались там, де було треба, не мали змоги виїхати за океан, бо були без дітей, а до того і старші віком. Отож читаючи Голос Спасителя постановили звернутися про поміч до Небесної Неньки щоб Вона нас не опустила. Матінка Божа післала нам добрих людей, що вислали нам "ашуренс" через Отця пароха з Мекіз Рок, і ми щасливо перейшли комісію та дістались до Америки. Тому складаємо щирий обіт Найсолодшому Серцю Христовому і Матінці Божій Зарваницькій, Гошівській і Люрдській, що за її заступництвом щасливо поїхали, і на далі поручаємо себе і наших синів під опіку Діви Марії. — Іван і Евдокія Чінчак.

Божа поміч зі Служби Божої підчас подорожі морем.—

Дня 14 грудня 1949 ми виїхали з Бремену, з Німеччини, до Ню Йорку кораблем. При заході сонця попращавши Європу, ми відплили від берегів Бремену. Поминувши Лиманш поплили на океан, де четвертого дня капітан корабля повідомив пасажирів, що на океані є буря, але наш корабель відпливає вбік, щоб оминути її. Та хоч це зробив, то ми таки добре відчували як нашим кораблем почало кидати. А передовсім з дня 17 на 18-го вночі найгірше. З горішних ліжок почали падати пакунки, а навіть і люди. Не могли удержатись на ліжках. Настав страшний переполох. Я сам лежав на долішнім ліжку. Не сплю. Все чую. Рад би молитись тай чогось не можу. Зачинаю молитву тай не годен скінчити. Так було кілька разів. Нараз виджу перед собою священика, убраного у всі ризи та як несе в руках Найсв. Тайни. Я приглядаюсь, а Ісус підносить голову з чаші й говорить до нас: "Спокій вам, не бійтесь." Я не спав. Все чув. А подруге навіть коли би хотів, то в такім часі нема спаня на кораблі. Коли я вкінці щасливо заїхав до Америки, то почав листуватись зі своїми друзями в таборі в Німеччині. І дістаю листа від Отця Дмитришина де він між іншим пи-

ше, що дня 17 грудня відправив Службу Божу у нашім наміренні. То як раз був той самий час, коли була та страшна буря і я мав той привид. Я вірю, що то Божа сила у Службі Божій. І з вдячности за це хочу публично оголосити та Господу Богу подякувати, а других заохотити до слухання Служби Божої, бо в ній криється велика Божа поміч.

— Йосиф Карпів, Менвіл.

"ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА"

Мюнхен—Ню Йорк, 1950
зошит 6-ий, стор. 401-480;
ціна ДМ 8,—або $2.50.

Зміст: Д. Дорошенко, О. Оглоблин, Б. Крупницький: Джерела й історіографія;

О. Оглоблін: Рання історія України;

Н. Полонська Василенко: Княжа доба;

Н. Полонська Василенко: Україна за литовсько-польської й польсько-козацької доби

Б. Крупницький: Доба козацько-гетьманської держави;

Н. Полонська Василенко: Україна в складі Російської Імперії XIX—поч. XX ст.

Замовлення приймає: Висилкова книгарня В-ва "Молоде Життя,
München 2, BS-221, Germany

МІСІЯ В АНСОНІ
9-15. X. 1950

У цих днях Пр. оо. Мих. Шудло та Мирон Созанський проповідали місію в Ансонії, Конн., де прегарно трудяться Впр. оо. Парох Лар, совітник, і його невтомний сотрудник, о. Шимаськый, що видає для молоді дуже цікавий місячник, Післанець, або Де Мессенджер.

Місія була прегарно підготована Всеч. Отцями, тому численний нарід узяв у ній участь. Отці місьонарі давали особливіші конференції теж для поодиноких станів.

Були загальні Святі Причастя за душі в чистилищі, за нашу Церкву в Америці та Канаді та за переслідуваних наших Братів і Сестер у Старому краю.

"Голос Спасителя" зеднав собі немало приятелів поміж побожними парафіянами Ансонії.

Щиро дякуємо Всеч. оо. нашим, Ларові та Шимаському, що запросили місьонарів, як і теж самим місьонарям за їх труд і працю для добра наших душ.

Комітетовий.

СВАН ПЛЕЙН САСК.

В память дорогих Родичів Юрія і Анни Олійник, зі Сван Плейн, Саск., померших в глубокому віці в 1950 році і то майже одно за другим в продовж двох й пів місяця. Син Михайло Олійник, у котрого обоє родичі скінчили своє життя, жертвував на їхню памятку $30.00 на добрі цілі харитативні, на сиротинець й нашу пресу. З цеї суми призначено 5.00 на пресовий фонд Голосу Спасителя.

Обоє згадані, бл. п. Юрій й Анна Олійник, були через ціле своє життя дуже ревними й практикуючими католиками, та визначались великою жертвенністю на церковні й народні потреби. Блаженної памяти Юрій й Анна Олійник походили з села Кривче, пов. Борщів, Зах. Україна.

Оставили у великому смутку 3-ох синів й 3 доньки, невістки й зятів, та 36 внуків й 11 правнуків. Всі вони як оден належать до тої самої укр. гр. католицької Церкви, до якої належали їхні дорогі й не забуті родичі, й всі є ревними християнами й добрими українськими патріотами.

Блаженної памяти Юріеві й Анні Олійник хай буде канадійська земля, в котрій спочали їхні мощі, рідною, а вічність щасливою! Вічная їм память!

о. Н. С.

ГОЛОС ОДОБРЕННЯ

Дорогий Отче Редакторе,

Коли я читаю Ваш місячник Голос Спасителя, то переходжу духовний каледж і сподіюся перед смертю покінчити його та дістати в небі диплом.

Он як Вас розумію. Я родом із Лемківщини. **Руське Слово** інакше писало та навчало нас про українців, бо голосило, що українці все на польське перетягають. Тепер мені очі відчинилися, як я стала читати Ваш Голос Спасителя, бо я з дива остовпіла, як Ви бороните своє рідне немов левиця свої левенята.

Подруге Ваша ласкавість для православних і тих, що через незнання нас покинули, наповняє мене любовю до Вас. Нехай Бог благословляе Вас за це! Христос не прозивав паган згірдливими словами. Добре робите, що не розпалюєте ненависти поміж українцями, бо ненависть і прозивання не приведе їх до нас. Серце хоче любови, і Ви навчаєте тієї любови навіть до заблудших наших братів. Коли б християни любилися, так не було б війни на світі.

Хай Бог пробуває з Вами! Єднайте українців, а не розганяйте їх.

Поздоровляю Вас сердечно.
Є. Н. з Джесоп, Па.

ЛИСТ ІЗ ПОЛЬЩІ

1 серпня 1950

Дорогий Отче Редакторе,

Туга змушує мене писати до Вас із далекої Польщі. Жаль мене огортає, що не одержую вже ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ, який я залюбки читала, проживаючи на Лемківщині. Тепер висилили мене з іншими українцями до Східніх Прусів, де колись проживали німці.

Порозкидали нас поміж чужих людей і сиди мов муха в мазі. Не вільно тут тричі хреститися, бо кажуть зараз, що ми не католики. Невільно промовити слова по-українськи, бо зараз прозивають "хами українське."

Увійде наша стара бабця до костеля, забе поклін, а тут усі в сміх, бо це "варятка."

Наші люди проте не зважають на насмішки, держаться далі своїх звичаїв і церкви. Українці, що пробувають у Західнім Поморі, мають одного священика свого, що проживає в Битові. Цей священик виєнав собі ласку у римо-католиків відправляти Службу Божу у важніші свята. Це одинокий священик, що доступив подібної "ласки," бо інші наші священики мусять обходитися без Служби Божої.

Он цього року на Святого Степана позволили йому від-

правити співану Службу Божу. Поліція дивилася на це кривим оком і навіть протестувала перед польськими священиками, але вони відповіли: "Це релігійна, не політична справа."

Сила народу, деякі мусіли їхати 100 км., прибули на цю Службу Божу. Кожен тиснувся до сповіді та Св. Причастя. Це була перша Служба Божа за цілі три роки. Сльози рясно поллялися з очей народу, як священик почав: "З нами Бог..."

Нашвидку зорганізований хор разом із народом всім серцем прославляв Боже Дитя. По Всеночнім, Утрені і сповідях почалася о 3-ій год. пополудні Служба Божа. Всі богослуження покінчилися о 7-ій год. ввечорі.

Було й багато поляків. Одні стояли в церкві, другі проходжувалися попри церкву та говорили: "Коли вони зібрали та вивчили свій хор, бо так гарно співають?"

От як тяжко нам знайти нагоду вислухати свою Службу Божу, а там зачуваємо в Вас у Канаді наші браття видають гроші на комуністичні вкладки замість прислати нам бідним вигнанцям якусь добру книжку. Бідні гордяться, що вони комуністи-демократи. Чому ж ці комуністи Ваші не приїдуть сюди, де існує захвалюваний ними уряд? У нас праці доволі. Не мудрували б тут, коли їх шлунки позападалися від голоду та кишеня стала пустою світити!

Отче Редакторе, пришліть бодай один примірник свого місячника, бо він єдина моя потіха, розрада душі та заспокоєння болю. Вишліть мені Календар, бо навіть не знаємо, коли яке наше свято. Які щасливі канадійські українці, що можуть читати ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ та віддати Богові честь у своїм храмі!

Засилаю поздоровлення для Отця Рекактора, Адміністрації, ОО. Редемптористів і українського народу в Канаді.

Видрукуйте мій лист у ГОЛОСІ, нехай люди знають, як ми проживаємо!

Е. С., зо Східніх Прусів.

ЗРІСТ ГОЛЯНДСЬКИХ КАТОЛИКІВ

Едмонтон (П.Б.). Пресове бюро голяндської реформованої церкви повідомляє про великий зріст і вплив католицької Церкви в Голяндії. Від 1930 до 1947 р. число католиків з 2,9 збільшилося на 3,7 міліонів. На початку мин. сторіччя католики в Голяндії не мали ні одної своєї школи, ні шпиталя, ні ніякої установи, веденої католиками. Тепер вони завідують 120 шпиталями з 18 тисячами ліжок. (Протестанти мають тільки 40 шпиталів з 500 ліжками), 8 шпиталями для умово хворих, 8 виховними інститутами для молоді, 230 сиротинцями, 6 домами для сліпих і німих, 9 санаторіями для хворих на сухоти. До того в 1,184 манастирях живе й працює 25 тисяч монахинь. Католики мають ще свою високу господарську школу в Тільбурзі, університет у Неймвехен та ряд катедр на інших університетах. Їх преса є найкраще поінформована з усієї голяндської преси, вміло редагована, подає обективні повідомлення та інтересується всіми проявами життя протестантського табору.

Як бачимо наполегливість голяндських католиків принесла великі плоди. Відомо, що голяндські католики, зокрема т. зв. "Апостолят З'єднення," морально й матеріяльно піддержував Українську Духовну Семінарію в Кюлемборзі, цю одиноку українську високу духовну школу, що повстала на скитальщині.

ЗРІСТ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В АНГЛІЇ

Едмонтон (П.Б.) Недавно Кардинал Гриффін, Архиєпископ Вестмінстеру, заявив, що католики Великої Британії зросли за останніх 100 літ до 3 міліонів. Коли Папа Пій IX відновив 29 вересня 1850 р. англійську католицьку єрархію було 1000 священиків. Тепер їх число доходить до 6 тисяч. За сто літ число каплиць і церков збільшилося з 694 до 2,900, число шкіл з 200 до 2 тисяч, мужеських монастирів з 7 до 472, жіночих монастирів з 53 до 1,075. Сотні роковини відновлення католицької єрархії в Великій Британії святочно обходили католики тижнем молитви та конгресом католиків, що відбувся при кінці вересня і з початком жовтня ц.р.

ХРЕЩЕННЯ ХОРУ "ТРЕМБІТА" В НЮАРКУ

1-го жовтня в українській централі в Нюарку Хор "Трембіта" мав свій річний концерт. Цей концерт складався з багатьох прегарно виконаних українських пісень.

Пан Довбуш тому рік зорганізував цей Хор, добираючи найкращі молоді сили споміж новоприбулих емігрантів. По однорічній вправі хор дійшов до того ступня досконалости, що може сміло виступати на будьякі сцені та влучно виявити красу нашої пісні.

Цей річний концерт став нагодою, щоб надати офіційне імя хорові "Трембіта."

В початку концерту промовляв наш адвокат, п. Романишин. Опісля виступив Впр. парох, о. Вол. Краєвський ЧНІ., підкреслюючи красу та вагу нашої народньої пісні.

По влучно виконанім концерті, що чисельно-зібрана публика грімко оплескувала, почався впис "кумів." Куми складали свої жертви новому Хорові. При списі було 304 доляри.

Хористи ж не взяли для себе ніякої надгороди за труд, бо так датки впису, як і інші приходи великодушно відступили на будову нової парафіяльної школи, що має стати горнилом нових поколінь і школою українського духа та культури в Нюарку.

Шановні Пані приладили смачну перекуску для учасників концерту та всієї публики. По концерті була гарна забава для молоді та старших.

Складаємо щонайкращі побажання хорові Трембіті та її невтомному дирегентові, п. Довбушові. Щира подяка теж всім Хористам і шановній публіці за їх жертви на будову нової школи. Щире спасибі Шановним Паням, що зайнялися приготованням перекуски.

Подав о. М. Щудло ЧНІ.

Христя Денисиха

ОТЧЕ НАШ

(Нашим героям в посвяту)

Синіли у мряці карпатські верхи,
Спадали додолу останні листки.
Шляхами тягнули із міст і сіл
Листопада герої під Город Львів.

Вони покидали хату й рідню,
Ішли на нерівну важку боротьбу.
Кров'ю позначили доріжки за Збруч,
Воювали з тифом страшним голіруч.

За ними стелились з берізки хрести,
В очах мерехтіли зорі свободи.
Вони умирали по чужих кутах,
І синам до Волі показували шлях.

Минали роки у неволі й жаху.
Сини леліями лиш думку одну:
Заповіт батьківський виповнить якслід,
Дати ворогам за неволю одвіт.

І сини покинули хату й рідню,
Пішли на нову, важку боротьбу.
В їхніх серцях жевріє віра палка,
Вони йдуть із словом святим на устах:

Тебе, що єси на небі, Отче наш,
Благословення просим на бою час.
Ми в жертву дамо все, що нам дороге,
Щоб Твоє Імя прославити святе.

Ми на нерівній рішилися бій,
І не спочинем, аж в Україні всій
Царство Твоє злине з київських верхів,
Бо ми сини Листопадів, Крут і Базарів.

О, Отче наш, нехайже Воля Твоя
Наказом нам буде—молодим борцям.
На прапорах наших хай Тризуб з хрестом,
Як символ Мира сплетуться разом.

Твій хліб золотиться на наланах
І хліб Твій святиться у наших церквах.
Дай нам, Отче, з кивота Хліб Твій Святий,
Щоб душу скріпити на останній бій.

Вже гудуть гармати мов у бурю грім,
Палають села у вогні багрянім...
До зброї!... Зірвалися орли молоді,
Вхопили кріси у долоні міцні.

До зброї!... Слава! Слава! До бою руш!
За Бога й Україну!... Мільони душ...
Боже!... Отче наш... Прости ...Усім прости,
Що довжникам своїм простити немогли...

Не дай нас, Боже, на примани чужі,
Не дай нам на вихрах зігнути душі.
І не веди нас, Боже, у спокуси зрадні.

Скріпляй наші душі в завзятті святім,

Щоб ні тортури, ні смерть, ні вогонь

Не видерли зброї із наших долонь,
Аж станемо вольні на власній землі!
Так нам Боже, Отче наш, допоможи!

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

найкращий одинокий місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жалійте зараз післати $1.50 на річну передплату до —

MY FRIEND
49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ— Коли хтось висилає якісь питання та бажає щоб була на них відповідь у ГОЛОСІ СПАСИТЕЛЯ, так нехай не посилає своїх запитів до Йорктону, а просто до редактора до Америки.— При цьому прохаємо Шановних Читачів і Читачок ставляти виразно та ясно свої питання, бо часом приходять такі питання, що годі на них відповісти, бо сливе неможливо їх прочитати. Питання можна присилати так в українській як і в англійській мові, хоч наразі відповідаємо на них по-українськи. — Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя або посилаєту йому питання: — Rev. M. Schudlo, Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J.

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на коверті коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено напр. 10 49,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1949; 11 50: листопад 1950.

ПРИГАДКА

Чи Шановні Читачі та Читачки вже прислали свій дар на закуп Машини, що конечно потрібна Редакції Голосу Спасителя, щоб могти продовжати працю для добра нашого народу в Канаді та в Амариці? Якщо ще не вислали 5 долярів, так зробіть це негайно. Господь надгородить Вас за великодушний дарунок!— Багато Шановних Читачок і Читачів уже прислали свій подарунок. Чи Ви мали б лишитися позаду? Чи тільки Ви мали б пожалувати 5 долярів Редакції Голосу Спасителя, що в день і ночі трудиться для Вашого добра, поширюючи скрізь Христову науку, що єдина годна запевнити світові правдивий мир, щастя на землі та спасення душі по смерті?— Ми певні, що Ви зараз виповните наше прохання, як тільки прочитаєте ці рядки!— Дякуємо.

Редакція Голосу Спасителя.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ПРЕСУ

КАНАДИ

"ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ", місячник, коштує $1.50 на рік. Адреса
"THE REDEEMER'S VOICE," Catherine Street, Yorkton, Sask.
"УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ," тижневник, коштує $2.50 на рік. Адреса
"UKRAINIAN NEWS," 1002—109 St., Edmonton, Alberta.
"БУДУЧНІСТЬ НАЦІЇ," двотижневник, коштує $1.50 на рік.
"THE FUTURE OF THE NATION, 49 Kennedy St., Winnipeg, Man.
"СВІТЛО," двотижневник, коштує $2.00 на рік. Адреса:
"THE LIGHT," 3 Beverly Street, Toronto, Ont.
"НАША МЕТА", тижневник, $2.50 на рік. Адреса:
"OUR AIM," 550 Church Street, Toronto 5, Ont.
"ЮНАЦТВО," місячник, орган УКЮ, коштує $1.00 на рік.
"THE YOUTH," 9648—108 Ave., Edmonton, Alta.

(УКПСлужба)

ВАЖНЕ ДЛЯ ОГОЛОШЕНЬ— Дуже часто напливають до "Голосу Спасителя" письма, що не є ні статтями, ні новинками, але звичайними оголошеннями.—Коли Шановні Читачі чи Читачки бажають, щоб ці оголошення появилися в "Голосі Спасителя," так прохаємо разом з оголошенням прислати і належитість за оголошення, як це буває по всіх часописях у світі. — І так: Оголошення на чверть сторінки коштує $5.00, оголошення на одну третю сторінки $10.00; оголошення на пів сторінки $15.00; оголошення на ціду сторінку $25.00.—Отак пригадуємо всім Шановним Приятелям "Голосу Спасителя" залучати чка до своїх оголошень, так тоді й оголошення появиться і не буде ніяких непорозумінь і невдоволення ані в нас, ані в тих, що присилають свої цінні оголошення до нашого Місячника.

Адміністрація ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

ВАЖНЕ!—До наших дорогих передплатників: Якщо присилаєте віднову своєї передплати, або як міняєте свою адресу, просимо ПОДАТИ СВОЮ СТАРУ АДРЕСУ, щоб обминути непотрібних помилок з того приводу. Повідоміть нас відразу про свій новий адрес, щоб ми не висилали Голосу на адресу, де Вас вже нема.

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Надзвичайно гарна книжка, 96 сторін друку з 40 великими, зворушаючими символічними образками та науками. Принесе вона Вам велику духовну користь.

ЦІНА З ПЕРЕСИЛКОЮ тільки 50с

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

НОРКВЕЙ, САСК.—Вечерок у Панства Мартинюків

В неділю вечером дня 20-го серпня 1950 в домі панства Юрія Мартинюка уладжено вечірок на честь Пр. Бр. Романа Мартинюка. Роман це син Юрія й Василини Мартинюків, які замешкали в Норквей на фармі від 1903 р. Це чесні, побожні та свідомі українці-католики. Господь Бог обдарив їх численною родиною. Майже всіх дітей виховали в укр. католицьких школах у Йорктоні, а одного сина, Романа, покликав і вибрав Г. Бог до монастиря на будучого священика-місіонаря. Роман скінчив свої початкові науки в Норквей, а вищі кляси в Колегії Отців Редемптористів у Роблині, Ман. Потім за голосом Божим вступив до Новіціяту Отців Найсвятійшого Відкупителя в Йорктоні. Тут по цілорічній пробі, зложив обіти дня 19-го серпня, 1950.

Слідуючого дня приїхав до Норквей, щоб перед відїздом на дальші студії до Ватерфорду, відвідати Родичів. Припадала неділя. В парохіяльній церкві була відправа. Приїхала ціла родина з Пр. Бр. Романом і приступили до Найсв. Тайн.

Вечером уладжено вечірок. Крім рідні, свояків і кревних зїхалося досить багато сусідів.

Підчас гостини промовляли ровесники Романа та інші особи з родини і свояків, а опісля Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ. і Пр. Бр. Роман. В тих промовах виявлялася радість, що з їх родини та з парохії Норквей, першого Романа покликав Господь Бог до так високого й святого звання; грателювали за це так Романові, як і батькам і бажали витривалости й успіхів у дальших студіях. Інші ставили яко приклад до наслідування для молоді та обіцяли молитися за нього. А вкінці всі бажали, щоби за кілька літ Пр. Бр. Роман вернувся до Норквей вже яко священик-місіонар і тут відправив першу Службу Божу. Та опісля щоб богато й успішно працював для слави Божої, спасіння душ та добра українського народу і Канади.

Пізно вечером розїхалися всі домів збудовані та заохочені.

Учасник.

Місячне Намірення

АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ЛИСТОПАД

Загальне Намірення: Охорона Святих Місць.
Місійне Намірення: Свобода й зріст католицьких шкіл.

Уляна Кравченко

МОЛИТВА

Боже!
Не дай, щоб темний ворог України
Нас поборов,—
До рідних святощів і до країни
Ти, Отче, в серці кожної людини
Сам влив любов.
По днях зневаги від влади тиранів,
По муках всіх,
Хай промінь ласк Твоїх на нас упаде,
І діждемось в будуччині розради,
Добра і втіх!

ВЗИВАЙМО ЧАСТО ІМЯ ІСУСА ТА МАРІЇ

ІМЕНО Ісуса та Пречистої Діви це найсвятіші імена в Христовій Церкві, дорогі серцю кожного християнина, бо ж це імена нашого любого Спасителя, що пролляв за нас свою кров, і Його та нашої небесної Матері, що краще та ніжніше любить нас за рідну неньку, що привела нас у світ.

Пекельні духи лякаються цих пресвятих імен і не сміють наблизитися до тих домів і до тих душ, що люблять і часто вимовляють імена Ісуса та Марії. Не заломиться на життєвому шляху, не зневіриться посеред труднощів, не попаде в одчай на вид клопотів, хто любить Ісуса та Марію, бо в них знайде силу та міць усе перетерпіти похристиянськи, бо певний, що Христос і Його Мати запровадять до неба тих, що з довірям і любовю часто вимовляють їх імена.

Українці католики люблять пресвяті імена Ісуса та Пречистої Діви. Наші княжі дружинники ішли до бою з варварами Сходу, наші славні козаки сміливо атакували Турка, наші модерні мученики під большевиками сміливо ішли на смерть за Католицьку Церкву та Україну з іменами Ісуса та Марії на устах.

Уважаймо, щоб наші домашні, наші приятелі не зневажали цих пресвятих імен у вибухах гніву, при картах, при роботі... Нема Божого благословення для того, хто в серці та на устах немає пошани для імени Преч. Діви та Ісуса, перед якими з острахом дрижить ціле пекло...

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) Коли треба уживати знаку святого хреста?

Перші християни, знаючи силу святого хреста, ставляли його на церквах, своїх домах, при дорогах, носили хрест на грудях і робили знак святого хреста при всяких нагодах, особливо в небезпеках, спокусах, прикрощах, зачинаючи кожне діло чи сідаючи до їди.

Робім часто знак святого хреста, не стидаймося його. Навчаймо його наших дітей, проживаймо по засадам хреста, бо хто хреститься, але не живе як християнин, той ворог Христа та зрадник своєї віри. Скільки християн стоять під хрестом, роблять на собі знак хреста і водночас служать дияволові своїм грішним життям?

2) Що таке Символ Віри?

Символ віри це короткий збір всіх правд християнської релігії, в які християни мають вірити, щоб могли спастися. Апостоли уложили його, заки розійшлися голосити світові Євангелію. Святі Отці доповнили його на Соборах у Нікеї проти Арія та в Царгороді проти Македонія. Цей Символ складається з 12 частин на честь 12-и Апостолів.

Апостоли уложили Символ віри: 1) Щоб усі були згідні в вірі. 2) Щоб можна відрізнити правдивих від фальшивих християн. 3) Щоб прості люди могли легко вивчити головні правди Христової віри.

Кожен християнин повинен знати Символ віри та часто відмовляти його.

3) Що заповідали Пророки?

Пророки предсказали: 1) Ісус буде потомком Давида (Пс. 131, 13); 2) Христос народиться з Діви (Іс. 7, 14); 3) Христос на родиться в Вифлеємі (Міх. 5, 2); 4) Царі прийдуть до Сходу поклонитися Йому (Пс. 71, 10-11); 5) Перед Христом зявиться Предтеча (Мал. 3, 13; 6) Спаситель буде голосити народам нову науку (Іс. 61, 1 і 35, 4-6); 7) Христос вступить тріюмфально до Єрусалиму (Зах. 9, 9); 8) Юда зрадить Його (Пс. 40, 10); 9) Народ повстане на Месію (Пс. 22; 68, 22; Іс. 53); 10) Месія воскресне з гробу (Пс. 109, 7; 15, 10; 23, 7; 109, 1); 11) Єрусалим буде знищений (Дан. 9, 26-27; Пс. 68, 24-29; Ос. 3, 4) 12) Навернення паган до Христової Церкви (Іс. 55, Пс. 71, 11; Іс. 2, 2-3; Дан. 2, 44; Мал. 1. 10; Пс. 109, 4).

4) Що значить імя Ісус?

Восьмого дня по народженні Спаситель прийняв обрізання та імя Ісус. Бог приказав

Авраамові, щоб усі мущини Ізраїля приймали обрізання на знак вибрання і запевнення майбутнього відкуплення. Обрізанням Ізраїль відрізняв від інших народів, як хрещення й Христові визнавці відрізняються від нехристиян, жидів і паган. Христос не був зобовязаний до обрізання. Всетаки прийняв його, щоб показати, що Він правдивий чоловік і потомок Авраама. Імя **Ісус** значить Спаситель, бо Він прийшов спасти нас від гріха та прокляття.

Імя Ісус святе, бо Ангол об-явив його святому Йосипові (Мат. 1, 21). Імя Ісус гідне всякої почести, бо йому кланяються всі сотворіння в небі, на землі та в пеклі (Фил. 2, 10) Імя **Ісус могутне,** бо Апостоли проганяли ним дияволів і творили чуда (Марк. 16, 17). Імя **Ісус—надія грішників** (Дії 4, 12). Оттому християни благодарить це імя, поздоровляючи себе: **Слава Ісусу Христу,** за що Церква надала 50 днів відпусту.

5) Хто такі священики?

Священики це помічники єпископів у рядженні Церкви, тому звуться душпастирями. Єпископи, а не нарід вибирає та настановляє парохів по парафіях, бо він один є Пастирем епархії. Так вимагає порядок.

6) Відколи християни вживають кадила на богослуженнях і що воно означає?

Християни вживають кадила від найдавніших часів, але годі означити точну дату, коли почали вживати його. Псевдо Діонісій із пятого століття згадує про вживання кадила в часі богослужень. Проте звичай мусить сягати то третього або й другого століття, бо в консервативних часах нові звичаї повільно ширилися.

Кадило означає, що наші молитви повинні підніматися до неба немов той дим кадильний, що лине догори. Молитва ж лине до Бога, коли вона походить із чистого, безгрішного, невинного серця. Люди погружені в гріхах, обтяжені непотрібними, земськими клопотами, залюблені в себе самих або в пусту славу чи земські роскоші негодні якслід молитися. Мусять вони благати Господа, щоб очистив їхні серця, і тоді їхня молитва мов кадильний дим свобідно буде линути перед престіл Всевишнього, виєднюючи чого б не попрохали.

7) Чи можна доступити повний відпуст кожного дня, як піду чотири рази до церкви і відмовлю в наміренні Святішого Отця 5 Отче наш, 5 Богородице Діво та 5 Слава Отцю? Я можу щоденно це виконати, бо мешкаю поміж церквами.

Цього року 1950 всі відпусти за винятком за усопших задержані. Отож не здобудете звичайних відпустів для себе. Проте добре воно відступити ці відпусти душам у чистилищі. Практично ж майже всі відпусти можна відступити чи застосувати душам у чистилищі, отож можете зискати всі відпусти, але не для себе, тільки для душ, що терплять у чистилищі.

Що ж до ювілейного відпусту, так Єпископ має оголосити умовини, при яких вичислені особи можуть зискати для себе ювілейний відпуст, хоч не мають змоги удатися до Риму.

Голос Спасителя Р. 22, ч. 11. Листопад 1950

ВІРНИЙ СИН УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ Й ЦЕРКВИ

(В 370-літню річницю народин Св. Сщмч. Йосафата)

о. Др. Микола Комар

З РЯДУ Святих, що їх почитає Українська Католицька Церква, на перше місце висуває́ться світла постать Св. Йосафата, яка являється рівночасно одною з озновних підвалин, на яких стоїть і без яких паде Українська Католицька Церква,—та Церква, що зрошена його святою кров'ю, перебрала Христовий заповіт: "Да всі едино будуть."

Св. Священномученик Йосафат полоцкий Архиепископ.

Тому висвітлення особи Св. Йосафата, про якого і серед нашого громадянства кружляє багато пересудів, сіяних чужою й ворожою нашому народові й його національній одности рукою,—буде найкращим відсвяткуванням 370-літньої річниці його народин.

Український нарід обох віровизнань почитає від зарання своєї історії своїх Святих, як Ольгу, Володимира, Бориса й Гліба, Антонія й Теодозія Печерських і інших. Однак почитання цих Святих спира-ється тільки на нашій місцевій традиції й їх культ не прийнявся ще загально в цілій Вселенській Церкві. Св. Йосафат—це перший український Святий, якого святість життя, заслуг і мученичої смерти за Христову ідею церковної одности провірено на вселенському форумі та вслід за цим проголошено його

святим (1867 р.) не тільки для українського народу, але й для цілої Вселенської Церкви.

Зійшовши з кінцем XVII ст. як недержавний нарід зо світової арени, український нарід став жертвою визиску польського та московського завойовника. В цю пору, коли всі нами погорджували й від нас відвертались, Боже Провидіння піддало справу канонізації нашого святого. Ця, здавалося б, незначна подія в історії Церкви, дала нам знову змогу звернути на себе увагу цілого світу, щоб враз зо Святим понести в світ і наше ім'я. Чужинці, що видають життєписі св. Йосафата не європейських мовах (передусім латинській, французькій, італійській, німецькій і еспанській,—в англійській здається ще й досі немає—) студіюють рівночасно нашу історію, висвітлюють початки християнства в Україні, зв'язки України з Римом і Заходом, досліджують наші політичні умовини та взагалі ролю українського народу на Сході Европи. Канонізація першого українського Святого—тиха подія, яких буває більше у внутрішнім житті Церкви, інформує про нас цілий світ. Богослуження в честь нашого святого, який в латинському календарі дістав свій день (12 листопада) в якому всі вірні цілої Католицької Церкви віддають йому честь, популяризує нас навіть там, де ми досі були незнані. Вслід за цим канонізація знищила всі затії поляків і москалів на знищення Унії та створила з нас рівноправний чинник у католицькому світі. Були такі поляки, що твердили, що Св. Йосафат це польський Святий, але вже сам обряд та його походження вказували ясно на його українську національну приналежність. Але й московські царі, що неподільно тримали під своєю владою Православну Церкву, при помочі якої розкладали душу народу, робили великі перепони, щоб не допустити до канонізації й поширення культу Святого, бо добре здавали собі справу, що вслід за релігійно-церковною самостійністю прийде черга й на національну. І так, цар Петро І понищив на Білорусі образи Св. Йосафата, а мощі святого треба було перед ним схоронити аж у Білій Підляській. Знову цар Олександер II зробив навіть ціле представлення Апостольському Престолові та пустив у рух усяку можливу пропаганду з памфлетами й наклепами, щоб лише перешкодити канонізації. Та все те, як витвір політичного вирахування, получене з питомою російською злобою й забріханням, не мало ніяких успіхів і канонізація таки відбулась. І коли сьогодні Католицька Церква, яка об'єднює в собі таку чудову мозаїку різних народів і рас і в різних обрядах визнає одну й ту саму віру, коли ця Церква ставить на всіх

своїх престолах образ нашого святого й каже всім народам, які вона об'єднює, по кінець світу до нього молитись, то це для нас українців не лише велика честь, якої ми удостоїлись серед католицьких народів світу, але передусім стовідсоткова певність про праведність і святість життя Св. Йосафата та доказ про одиноку правдивість його великої ідеї з'єднення, для якої він поклав весь труд свого життя.

Нажаль і в нас під впливом крайньо ворожої нам чужої пропаганди знаходяться ще й сьогодні люди з вповним переконанням, що Св. Йосафат це наїзник, нетерпимець православ'я, національний ренегат, і т.п. Такі сплетні ширили московські історики й ворожа польська пропаганда, сьогодні робить те саме большевицька рука, а ті люди, хоча б це були й українці, що таке сміють повтаряти, ніколи над постаттю Святого обєктивно не застановлялись.

Св. Йосафат—православний з народження (уродився 1580 р.) не довго вагався в вирішенні питання, чи залишитися при православ'ю чи прилучитися до Вселенської Церкви. Як людина великої вродженої інтелігенції, людина все і всюди моральна й чесна, до глибини серця побожна, ідейна й національно свідома, шукав він у своїому житті тільки правди. Не зважаючи на найкращі родинні й маєткові гороскопи, вступає до манастиря Св. Тройці, що лежав напів в руїні та світив пусткою своїх жителів. Вже сам той факт, що Св. Йосафат вступив не до заможніх польських манастирів, які мали величезні впливи й давали надію на церковну карієру, а прийшов до ніким незамітньої вбогої оселі, яку треба було щойно своєю мозольною—по людських обчисленнях безвиглядною—працею відбудувати, вже цей факт кидає ясний промінь світла на постать Святого.

Глибоке аскетичне життя і довголітня философська й богословська наука доводить Св. Йосафата до священства, й опісля до вписконської й архиепископської почести. Маючи перед собою заєдно діло церковного й національного з'єднення, Св. Йосафат береться й за перо, щоб висвітлити цю ідею на тлі Св. Письма, Святих Отців та головно нашої церковної традиції. Ціль у нього засіди одна: прослідити правдиву віру і з нею захоронити також і національну самостійність. Що такої самостійности не давали для нашого народу ані польське латинство ані російське православ'я, було для нього очевидне. У своїх роздумуваннях виходив Св. Йосафат від спільної віри в одного Бога, Пресвятої Тройці, в одного Христа, що міг заложити лиш одну Церкву, й якого волю ми повинні сповняти, в ті

самі св. Тайни, в один Символ віри, в ті самі книги Св. Отців Церкви, в рішення сімох Вселенських Соборів, спільних богослужебних книг і того самого обряду,—і на основі цих джерел доказував правду про Христову віру та виказував відхилення, яких блудно трималась одна частина нашого народу внаслідок вирахованої політики Польщі та передусім Москви. Примат римського Папи виказував Св. Йосафат зо Св. Письма та з історії перших 10-ти століть, вказуючи при тім на такі великі користі з церковної одности, як духове життя, висока наука, організація й заступництво Католицької Церкви в громадських і політичних справах на світовій арені, дисципліна і т.д., —все те мала б Україна через злуку з Апостольським Престолом. Свої докази черпав він головно таки з наших, католикам і православним спільних, літургічних книг, із миней, требників, патериків, житій Святих, хронік і збірників—і тим дав він з'єдиненню українську підоснову. Завдяки цьому він міг свобідно дискутувати та проповідувати в Печерській Лаврі і в Софійському Соборі серед православних братів та позискувати їх для своєї ідеї.

Йосафатова свідомість релігійної й національної справи пробивається найкраще в його відповідях на листи литовського канцлера Леона Сапеги. Цей робив Йосафатові багато докорів і замітів з приводу Унії. Він писав напр. Йосафатові, що Польща не має ніякої користи з Унії, що Унія є причиною безнастанних заколотів у польській державі і тому з нею треба покінчити й він, як державний муж, мусить Унію поборювати.

Таке наставлення до Унії, яке мав цей представник польської держави, мав не лише загал польського громадянства, але й велика частина польського духовенства. На такі закиди дає Св. Йосафат гідну відповідь. Він виясняє канцлерові, що він свідомий свого єпископського й пастирського звання, знає добре науку Св. Павла і, коли на нього наступають, він буде боронитись. Виказує фальшиву гру польського громадянства супроти Унії. З його листів видно його глибоку свідомість, що не вміла гнутись і вислуговуватись інтересам політики. А з якою любов'ю і прив'язанням він говорив про наш нарід, про нашу Русь, про рідні обряди та красу нашого богослуження! Сам писав українською мовою (знаний його народній катихизм) тоді, коли напр. православний Смотрицький, його противник і спричинник його смерти та інші українські православні полеміст писали польською мовою. І тому так польські, як і московські історики признають, що Св. Йосафат до

смерті був свідомий своєї національности та ніколи не почував себе поляком, хоч як одні, так і другі хотіли б його були бачити своїм. Зрозуміла річ, що між розумнішою нашою шляхтою став Св. Йосафат зискувати собі на впливах і своїх прихильників мав уже навіть серед православного козацтва.

Як дійшло і які суспільні та політичні чинники зложились на витебську трагедію 1623 р., в якій Св. Йосафат зложив своє життя, до сьогодні не ясно. Що грали тут велику, якщо не рішальну, ролю чинники ворожі нашому народові й його релігійно-національному з'єдиненню,—це видно з наслідків, які мала його мученича смерть. Вона була зворотною точкою в історії українського церковного з'єднання. Вже в похоронах мученика брали участь католики й православні, ба кілька літ пізніше прилучився до церковного з'єднання завзятий противник Йосафата, Савло Берестейської Унії—Мелетій Смотрицький.

Також і сама унійна справа прибрала інший оборот. Коли передтим в Римі, в політичних і навіть і церковно-католицьких кругах засуджували унію на невдачу, то по смерті Св. Йосафата справа з'єднання стала відразу на твердий грунт, здобула собі право громадянства в українськім народі та утвердилася в цілому католицькому світі. Українське з'єднання почало прибирати все більше національного духа, хоч завжди стояло в перехресному вогні між польським державним латинством і таким же самим державним російським православям. До з'єднання почав вже схилятись й Петро Могила та Сагайдачний,—і коли б уся Україна була тоді з'єдналася й відмежувалась від погубного московського впливу, який й досі її придушує, то може й створила б була самостійну державу. Тоді й наша історія пішла б була іншим шляхом...

Українська Католицька Церква, що в спадщині перебрала діло й велику ідею свого святого Покровителя, ніколи не схилила прапору своєї національної чести. В тристалітній, безнастанній боротьбі з польським імперіялістичним католицизмом і російським "казьонним" православ'ям за своє самостійне, індивідуальне, релігійно-національне становище Українська Католицька Церква йшла слідами Св. Йосафата. Через своїх вірних визнавців та світлих мужів, соток тисяч відомих і невідомих мучеників, вона звіщає явно й славно своїм і чужим— "урбі ет орбі",—що вона своєю приналежністю до Вселенської Церкви являється не зрадником і ренегатом, а вірним слугою, що працює над сповненням Христового заповіту, й найкращим речником української церковної традиції й національної ідеї.

В той спосіб вона чи не найбільше трудиться для української національної соборности, надаючи цій ідеї глибоких, реальних і одиноко правдивих вартостей.

Земля з Мадгу

о. П. Ч.

В ЛЮРДІ в Франції є чудотворна вода. В Мадгу на острові Цейлоні чудотворною є земля. Має вона дивну власність вилікувати укушення гадюками.

В Індії і на Цейлоні гадюки є правдивою язвою. Начислюють їх там триста відмін, з яких деякі є дуже втрутні. Їхнє вкушення спричинює неминучу смерть.

Біля церкви Матері Божої в Мадгу довершується постійне чудо загальної охорони всіх людей перед тим затроєнням. Прочани можуть зовсім непошкоджено ходити по джунґлі, яка тягнеться довкола цієї церкви. Не потребують боятися укушення гадюк.

Ба що більше, земля з Мадгу має силу невтралізувати отруту гадюк навіть значно дальше від церкви, де укушення спричинюють смерть. Вистарчить приложити до рани або проковтнути трохи тієї землі, щоб захоронитися від смерти, і то без огляду, чи укушений католик, протестант, магометанин або буддист. Мати Божа виявляється милосерною для всіх без різниці.

Тому гіндуси завжди носять з собою грудочку землі з під церкви Матері Божої в Мадгу.

Раз трапилося, що дівчинка-пастушка була укушена гадюкою коброю. Думала, що має при собі землю з Мадгу і почала перешукувати своє убрання. Та нажаль не мала її. Поспішно взяла трохи землі зо стежки, де стояла, і зачала молитись: "Матінко Божа, дай цій землі силу з Мадгу." Проковтнула трохи тої землі зо стежки і отрута їй не пошкодила.

АХ. ЦІ СТРАЙКИ!

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ЩО ТАКЕ СТРАЙК? Страйк це умовлене, спільне полишення роботи, що при попереднім порозумінні своїх членів організує якась робітнича організація, щоб змусити своїх хлібодавців або працедавців погодитися на їхні домагання, от як підвишка платні, скорочення часу праці, забезпечення фабрик чи копалень перед нещасливими припадками або усунення надужиття, що завелося посеред працедавців, які бажають використати робітників.

Страйк це гейби економічна війна робітників проти своїх працедавців. Не мігши дійти до порозуміння з працедавцями, які не хочуть задовольнити їхніх домагань, робітники покидають працю проти волі працедавців, щоб так примусити їх погодитися на них.

Страйки можуть бути по різних галузях державного життя. От можуть страйкувати вуглекопи, залізничники, телефоністи, телеграфісти, молочарі, шофери, пекарі, тощо...

1. ЧИ СТРАЙК МОЖЕ БУТИ ДОЗВОЛЕНИЙ?

Модерне робітництво легко виходить на страйки, коли є та коли й нема слушної причини, бо забуло, що життя людини на землі це праця, а не вигоди, забави, гуляче життя при найменше можливій праці та зусиллі.

В страйках дуже часто діє комуністична рука, хоч не все дається вона пізнати, бо комуністи користають із замішання, що кожен страйк, навіть найбільше законний, потягає за собою.

Що ж каже Католицька Церква про страйки, які по війні так часто параліжують промисловість і торгівлю народів так у Европі, як і на американськім континенті?

Католицька Церква не заохочує нікого до страйків, бо вони завжди викликають огірчення поміж розсвареними робітниками та працедавцями, як теж і невдоволення поміж населенням, що більше чи менше терпить через кожен страйк. Церква закликає мирно, по-християнськи, по-доброму, при спільнім порозумінні розсварених партій полагоджувати спори, що виринають поміж працедавцями та робітниками.

Проте жаден Папа не осудив страйків, ані не взивав уряди державні заборонити їх відповідними законами, хоч Папа Пій XI у своїй Енцикліці В СОРОК ЛІТ, отак висловлюється про заборону страйків у деяких державах: "Небезпека страйків (коли іде про загальні інтереси громадян) виправдує законодавство, що в багатьох краях забороняє користуватися такою небезпечною зброєю (як страйк)."

Ці слова Папи не осуджують слушних страйків, хоч заразом і не забороняють законів, що заказують робітникам страйкувати, коли іде про конечні та необхідні інтереси цілого громадянства.

Коли ж невільно по вподобі страйкувати робітникам, так які умовини чи обставини оправдують страйк? Он вони:

1. Слушна причина, що оправдує страйк, от хоча б здобуття належної платні, розумне поліпшення годин праці, протест проти використання робітників по фабриках, де нема вистачального забезпечення життя чи здоровя працівників або нарушення контракту працедавця.

II. *Розумна надія, що страйк принесе користь робітникам.* Нерозумне було б іхати бідних робітників до страйку, який вони напевно програють, і тому буде їм гірше ніж перед страйком. Отак було б нерозумом і шалом для совітських рабів вийти на страйк, хоч мали б нещасні тисячі слушних причин не тільки страйкувати, але й зо зброєю в руках повстати на своїх гнобителів і катів, що гірше використовують їх аніж старинні римляни своїх рабів. Страйк у Росії, що мала б бути краєм або радіше раєм робітників, загнав би тисячі невинних жертов до концентраційних таборів на повільну смерть...

Он як "батько Сталін", ясне сонечко робітничого класу, дивить на страйк. Підчас війни американські вуглекопи застрайкували. Америка не могла вислати начас воєнних матеріялів своєму любому союзникові, Йосипові Сталінові. Американський амбасадор у Москві удався до Сталіна та перепросив його за опізнення висилки матеріялів, кажучи: "Наші вуглекопи пішли на страйк." Батько Сталін здивовано поглянув на американського амбасадора та досадно закликав: "А хіба ви поліції не маєте на них чи що?"

III. *Пропорція між зиском і шкодою, що страйк завжди приносить нації.* Страйк, особливо загально-народній страйк, от як залізничників, вуглекопів параліжує країну та спричиняє необчислимі шкоди. Отак страйк це велике лихо та зло. Щоб можна на нього позволити, так мусить бути дуже важна причина.

Он недавній страйк залізничників у Канаді спричинив десятки мілионів шкоди фабрикам, огородникам, фармарам, садівникам... Вже в перших днях страйку зачало бракувати хліба по містах, газоліни для авт і тракторів, хоч це був час жнив і збору овочів, що в великій мірі погнили через брак перевозу. Дальше тисячі робітників по фабриках полишилися без роботи та зарібку... По страйку прийшло замішання, бо страйкарі негодні були надробити страченого на страйк часу та перевезти на назначені місця матеріялів, що нагромадилися в часі їхнього страйку.

Отак за кілька долярів місячного заробітку, як підвишки, що домагалися страйкарі, Канада стратила мілони долярів не тільки тих, що були б заробили інші робітники, але й тих, що пропали, бо матеріяли не перевезені вчас попсувалися, погнили чи прийшли запізно...

Страйк це війна робітників проти працедавців. Ця війна що ведеться без зброї та кровопролиття, коштує населення дуже багато, відбивається на невинних людях і державному добрі, промисловості, торгівлі...

Отож страйк морально заборонений природним законом, якщо бажане добро та домагання страйкарів бодай не дорівнюють і винагороджують шкоди та страт, що нарід терпить через страйк.

IV. *Брак іншого засобу.* Так як не вільно оголошувати війни, так не вільно йти на страйк, коли вперед покривджена сторона не вичерпала всіх засобів полагодити мирно свої справи. Засоби ж, що їх треба вживати, це переговори між працедавцями та робітниками, відклик до публичної опінії громадянства, посередництво уряду, тощо...

Коли ж всі спроби мирно полагодити спір не вдалися, так робітники мають право вийти на страйк, хібащо страйк заборонений державою. Заборона ж ця не зобовязує в сумлінні, коли робітникам діється дійсна кривда, от як у Советському Союзі, де уряд, видавши заборону страйкувати, не цікавиться долею робітництва.

II. ЩО РОБИТИ, ЩОБ ПОГОДИТИ СТРАЙКАРІВ І ПРАЦЕДАВЦІВ?

Буває й таке, що заінтересовані сторони не можуть дійти до порозуміння та мирно погодити своїх спорів. Тоді зачинається страйк.

Он візьмім страйк залізничників і подивімся, як він виглядає. Потяги стають. Пасажери мусять сидіти по готелях, як

не знайдуть іншого засобу, щоб добитися додому. Власителі авт мусять ходити пішки, бо бракує газоліни. Фармарі мусять держати збіжжя під голим небом, бо нікуди його відвезти. Робітники фабрик мусять бути безчинні і без гроша, бо фабрики стають через брак матеріялів. Шпиталі полишаються без поживи та ліків. По містах брак хліба, солі, ярини, цукру, бо годі всього постачити тягаровими автами.

Все те збільшує невдоволення поміж населенням і викликує жаль так до робітників і працедавців, як і до уряду, що негоден був запобігти такому замішанню та змарнованню стільки гроша та народнього добра.

III. ІНТЕРВЕНЦІЯ УРЯДУ. Як працедавці негодні погодитися з робітниками, так уряд має право та обовязок погодити їх і запровадити лад у державі, бо ж уряд має дбати про загальне добро громадян і ставляти загальне добро держави та її населення понад приватні інтереси якогось класу, організації чи юнії робітників. Он слова великого Лева XIII, що отак описують інтервенцію держави в справах громадян: "Якщо терплять інтереси якогось класу або загрожені лихом, що його не можна ніяк відвернути, тоді публична влада мусить вмішатися, щоб усе полагодити." (Енц. Рерум Новарум).

Уряд є на те, щоб дбати про порядок у державі та годити розсварених громадян. Отак уряд повинен учас запобігти страйкам, усуваючи слушні причини, що дають робітникам право нарікати та скаржитися і страйкувати.

Папа Лев XIII далі каже: "Робітники страйкують, бо часто задовго мусять працювати або їх робота затяжка або вони думають, що замала їхня платня. Публичні засоби повинні зарадити цьому тяжкому положенню, бо це спараліжування праці не тільки заторкує працедавців і робітників, але сильно шкодить торгівлі і загальним інтересам громадянства. Крім цього при нагоді страйків часто трапляється насилля та замішання, що загрожують публичному спокоєві. Треба мати готові закони, що не дозволяли б траплятися цим непорядкам. Ці закони мусять мати силу і вплив, щоб вчасно усунути конфлікти між працедавцями та робітниками." (Рер. Новарум).

Якже уряд повинен не допускати до страйків або негайно полагодити їх, щоб врятувати край від непорядку та своїх громадян від величезних страт? Уряд повинен мати офіціяльного свого арбітра, що розсуджував би спори поміж працедавцями та робітниками, намагаючись мирно полагодити їх або краще спонукати їх, щоб вони самі полагодили свої спори, поки візьмуться страйкувати.

Повинен бути урядовий суд для цих справ. Коли арбітер не потрапит полагодити спору, так повинен передати її судові. Вирок суду має бути невідкличний і зобовязувати так працедавців, як і робітників.

IX. ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ. Дехто думає, що Церква не має нічого спільного зо страйками, бо це законна боротьба робітників з працедавцями за краще життя та умовини праці трудящого класу. Сильно помиляються ті, що так думають про місію Католицької Церкви в сьогоднішньому світі.

Церква по Божій волі є учителькою народів. Її завдання в світі—це просвічувати людей у всіх справах, що якнебудь заторкують їх духове та вічне добро. Матеріяльні справи звичайно лучаться з духовними, бо ж людина складається з душі та тіла, що творять одну особу. Інтереси тіла відбиваються на душі та навпаки.

Церква, бувши учителькою душ, має навчати людей, вияснити ціль земського життя, розвязувати питання, що впливають на життя людей чи класів, формувати в душах християнський світогляд себто вчити народи дивитися на все в світлі Христової Євангелії та її подивугідних засад.

Отож Церква учить всіх людей, так робітників, як і працедавців, що ціль людини на землі це не збагачування та роскоші, але праця для добра власного, для родини, для громадянства, для батьківщини, для Бога.

Церква навчає братерства всіх людей, так робітників як і працедавців. Браття повинні любити один одного та мирно, без заворушень громадянського життя, полагоджувати свої спори.

Церква учить поодиноких людей і соціяльні класи, що загальне, всенародне добро перевищає добро одиниць чи класів. Отож невільно компромітувати всенаціонального добра, щоб поліпшити своє особисте, хіба що кривда очевидна...

Церква накликає уряди чувати, щоб нікому не діялася кривда в державі та усувати все, що могло б кривдити одиниці чи класи.

Церква взиває людей до саможертви, без якої неможливе життя на землі. Коли б народи, одиниці, уряди, послухали Церкви та пішли за її вказівками, так не було б ні страйків, ні воєн, ні замішання, бо Христовий мир запанував би в світі!

Життя кожного християнина повинно прямувати до того, щоб Ісус Христос був щораз більше знаний, щораз більше люблений, щораз більш прославлений.

Фатимські Появи

о. Я. К.

ДІТИ змогли піти, не зважаючи на заборони, 13 червня до Кова да Ірія. Там зійшлися також із 6 десятків людей із Фатими. Коли діти відмовили вервицю, сказала нагло Лукія: "Ми бачили блискавку!" "Пані іде!" З'ява стояла знов на "камінному" дубі. Присутні чули, що говорила Лукія, але не чули ані не бачили з'яви. Лукія питала знову: "Чого бажаєш від мене?" Пані сказала: "Прийдіть 13-го наступного місяця сюди. Не забувайте щоденно відмовляти вервицю." Вона додала: "Я хочу, щоб ви вчились читати, пізніше скажу вам, чого бажаю." Лукія просила за одного хворого, якого їй поручено. Пані сказала: "Нехай він навернеться, то протягом року буде здоровий." Тоді з'ява повірила дітям перший раз таємницю. Про те розповіла Лукія 1927 року, коли Ісус у Найсвятішому Причастю виразними словами на це дав дозвіл. Я просила Паню, щоб забрала нас з собою до неба. Вона відповіла: "Так, я незадовго прийду і заберу Гіяцинту і Франца. Але ти, ти мусиш ще довше лишитись. Ісус хоче установити у світі звеличання мойого Непорочного Серця. Тим, що це звеличання виконуватимуть, обіцяю спасення. Ці душі будуть розкошуватись любов'ю Божою, як цвіти, які ставлю перед Його престіл." Лукія: "То я сама мусітиму лишитися?" "Ні, моя дитино, я не опущу тебе ніколи. Моє Непорочне Серце буде твоїм прибіжищем і дорогою, що тебе запровадить до Бога." "При тих слова,—писала Лукія,—розвела Непорочна Діви руки і розсипала над нами вдруге це пронизливе світло,

в якім ми поринули як у Божестві. Виглядало наче б Франц і Гіяцинта находились у світляному промінню, що піднімалось до неба і я у цьому промінню, що знижувалось до землі. Перед правою рукою з'яви бачили ми серце увінчане терням, що його з усіх сторін ранило. Ми розуміли, що це було Непорочне Серце Марії, зранене многими гріхами світу. Воно вимагало каяття і покути."

Розмова тривала знов коло десяти хвилин. Очевидці оповідають, що в тому часі принизились галузки дерева, як би справді держали з'яву. Як Пані віддалилась на схід і галузки нагнулись в той сам бік, наче б її одежа воліклась по них.

Троє дітей здобули поміж глядачами нових приятелів. Але прикрощі для них не припинились, тільки навпаки, тепер надобре розпочались; особливо Лукія терпіла багато від докорів і строгого відношення до неї вдома. Від неї вимагали за всяку ціну відкликати брехні і обманства.

Священик із Фатими лагідно і щиро допитував дітей. Він не міг сумніватися про їх правдомовність. Але з'ява Пречистої Діви Марії "це не може бути!" Мовчаливість Гіяцинти і стриманість Лукії збільшили його сумніви. "То не мусить бути об'явлення неба,— вагався він—то може бути обман чорта." Цей вислів священика пхнув Лукію в гризоту і сумніви, так що вона постановила не йти більше до Кова да Ірія. "Я була сильно постановила і переказала мою постанову 12 липня Францові й Гіяцинті." "Якщо Пані про мене запитає, скажіть їй, що я боюся, щоб це не був підступ чорта." Але найближчого ранку я відчула незвичайну, внутрішню силу, якій не могла опертись. "То ж пішла з своїм дядьком і обома дітьми на місце появ.

ТРЕТЯ ПОЯВА 13-го ЛИПНЯ

Великий натовп з цілої округи зібрався у Кова да Ірія. Чотири до п'ять тисяч людей. Знову заясніла блискавка, з'ява прийшла зо сходу у ясному світлі. На просьбу Лукії присутні поклякали. Цього разу Лукія мовчала пригноблена своїми сумнівами. Тоді відізвалась Гіяцинта: "Але ж, Лукіе, говори! Чи ж не бачиш, що Вона вже тут і хоче з тобою говорити!" Тоді знову спитала Лукія: "Звідки приходиш і чого бажаєш від мене?" Пані відповіла їй з тою самою добротою, що й перше. Вона закликала дітей прийти знову 13-го наступного місяця і пригадала щоденне відмовлення вервиці. Вони повинні молитись, "щоб випросити кінець війни." "Лише просьба Непорочної Діви—потвердила Вона—може людям виєднати цю ласку!"

Тоді зажадала наново від дітей, щоб жертвували себе за грішників. Тепер запитала Лукія про її ім'я і просила потвердити правдивість з'яви чудом. Пані відповіла: "Приходьте знову сюди щомісяця. У жовтні скажу вам, хто я і чого бажаю." Вона додала: "Я зроблю таке велике чудо, що всі люди вам повірять." Лукія передала ще всілякі просьби, що їй були поручені. З'ява з материнською любов'ю відповіла на всі просьби і обіцяла, що ці особи одержать ласку протягом року, якщо будуть відмовляти щиро вервицю. Тоді сказала вона: "Жертвуйте себе за грішників і вимовляйте часто, особливо тоді, коли приносите жертву: "Ісусе, це роблю з любови до Тебе, ради навернення грішників і як покуту за зневаги Непорочного Серця Марії." По кількох словах прощання з'ява віддалилася як попередньо.

Всі присутні помітили малу білу хмарку, що окружала групку дітей і місце появ, як також значне послаблення соняшного світла і температури. Ці з'яви ще повторилися також під час дальших появ, і зникали кожного разу разом зо з'явою. Ті, що стояли найближче чули під час появи голосний болючий вигук страждання Лукії і на її обличчі бачили великий сум. Вони питали її потім про це. "Це таємниця"—відповіла вона. "Добра чи зла?" "Це для добра нас трьох." "А для народу?"— "Для одних добра, для других зла!"

Справді довірила при цій нагоді Пречиста Діва трьом пастушкам таємницю з виразною забороною її комунебудь відкрити.

Торік, у 25-літні роковини появ, церковна влада вирішила, що прийшов час, щоб відслонити частину тої таємниці. Ми передаємо дослівний переказ П. Фонзеки.

Сестра Лукія пише: "З чистого послуху і за дозволом неба." Таємниця третьої появи обнімає три важні частини, і з них я розкажу тепер дві. При словах "жертвуйте себе за грішників!", розпростерла Пречиста Діва знову руки, як і у двох попередніх появах. Світляне проміння пробило землю і ми побачили щось, наче велике огненне море. У цім морі поринали чорти і душі у людських постатях, чорні і обгорілі, подібні до розжареного вугілля. Підкинені огненними язиками спадали вони назад з усіх сторін наче іскри при великій пожежі без тягару і рівноваги, зі страшним криком і виттям із болю і зневіри. Від страху нас зморозило і кинуло в лихорадку. Чорти відрізнялись від людей кошмарними і відразливими постатями. Вони були подібні до страшних, незнаних потвор, але при тім були прозорі, як розжарене вугілля."

"Це видовище тривало лише хвилину. Ми мусимо бути вдячні нашій небесній Матері, що Вона нас приготовила запевненням, що забере нас до неба. В іншому разі, думаю, були б померли зо страху і відрази. Шукаючи охорони, поглянули ми на Пречисту Діву, а Вона повна доброти і смутку, сказала нам: "Ви бачили пекло, куди йдуть бідні грішники. Щоб їх рятувати, хоче Господь установити молебень до мого Непорочного Серця. Тоді станеться, що я вам кажу: багато душ буде врятованих і настане мир. Ця війна зближається до кінця. Але, якщо люди не перестануть зневажати Бога, то не промине багато часу, і зачнеться нова, ще страшніша війна під час наступного понтифікату." (Лукія пише до цього: "Пій XI це був, правдоподібно, натяк на еспанську війну 1936-1938 рр., що вже почасти було міжнародною війною і початком світової війни).

"Якщо побачите якусь одну ніч освічену незнаним світлом, тоді знайте, що це є великий Божий знак про те, що настає кара за багато гріхів світу, що наближається голод, переслідування Церкви і Св. Отця. Щоб цьому перешкодити, повинен Св. Отець рішитися на посвяту світу моєму Непорочному Серцю на покаяння і Св. Причастя у першу суботу, щомісяця. Коли мої бажання будуть сповнені, тоді навернеться кілька країн і настане мир. Коли ж ні, то безбожницька пропаганда поширить свою неправдиву науку по світі і розпалить війни та переслідування Церкви. (Большевизм—шукай пояснення до цього в дальшому). Багато провідників зазнають мук. Св. Отець мусітиме багато терпіти. Багато націй будуть знищені. Горизонт виглядає понуро. Але бачите там один світляний промінь: "Нарешті буде моє Непорочне Серце тріюмфувати."

"Як це станеться?"—питає П. Фонзека. "Відповідь може вміщатися у третій частині таємниці, що у відповідний час буде подана точніше. Покищо, до цього треба завважити, що, як казала Марія, настане посвята Її Непорочному Серцю, а у висліді цього кілька країв навернуться і світові буде подарований час миру."

З'ява закінчила так: "Не кажіть нікому про це! Французі можете сказати." Трохи пізніше додала: "Як відмовляєте вервицю, то кажіть по кожній заповіді: "Мій Ісусе, прости нам наші гріхи: охорони нас перед огнем пекла; провадь усі душі до неба, особливо ті, що найбільше потребують Твого милосердя."

П. Фонзека робить такий підсумок: "Третя поява є найбагатіша на провіщання і обіцянки. Найвизначніший момент

у ній—це посвята Непорочному Серцю Марії. Молебень до Найсвятішого Серця Марії і покути у перші суботи місяця означені як запобіжний засіб, через що багато душ спасуться і запанує мир на світі. Також поруч інших користей посвячення світу Непорочному Серцю Марії приведе до прискорення миру і навернення деяких країн."

Стільки П. Фонзека, що, як він каже, оголосив власними словами Лукії більшу частину таємниці. Здається таємниця охоплює ще точніші вказівки, але вони ще закриті мовчанкою. При згадці про безбожницьку пропаганду, про її наслідки та навернення деяких країн була на думці передовсім Росія. Це виникає з іншої інтерпретації, де сказано: "Якщо ні, то Росія розширить свої ложні науки по цілім світі", і при кінці: "Росія навернеться" і також із того, що Св. Отець приняв до своєї молитви просьбу за навернення Росії.

Сестра Лукія пише ще про таємницю: "Може дехто думає, що я вже давно повинна була оголосити ці речі, бо вони були б мали тоді подвійну вартість. Якщо так було б сталося, то виходило б, що Бог хоче послужитися мною, як пророком. Але це не було Його наміром, бо тоді не був би наказав мені мовчати і був би того наказу через своїх заступників не потверджував. Я думаю, що Бог хотів мене лише використати до того, щоб показати ясно всітові, що треба уникати гріха і через молитву та каяття відбувати покуту за нанесені Йому зневаги."

З'ява повідомляла про великий Божий знак, що наближається друга світова війна, яка буде "страшна, страшна." Цим знаком буде "незнане світло в якусь одну ніч." Лукія думала, що пізнала цей знак у надзвичайнім полярнім світлі, яке осяяло небо в ніч із 25 на 26 січня 1938 року. Всі часописи з 26 січня 1938 року вмістили вістки про те незвичайне світляне явище, що було видне у цілій західній Европі між 22 і 23 годиною. Його описали як "мерехтіння, що переливалось з темночервоного кольору у фіолетний." "Небо запалало наче заграва велетенського пожарища." Сестра Лукія писала тоді про це до єпископа з Лейрії і запевняла, що "ці провіщання незабаром здійсняться."

ДВІ ВАЖНІ ЗАЯВИ про таємницю третьої появи

Кардинал Шустер із Міляно повідомив у пастирському листі в травня 1942 року про посвячення своєї дієцезії Непорочному Серцю Марії. При тому подав він з таємниці деякі винятки, що ще не були ніде оголошені. Кардинал виказує у своєму

письмі узгодженість цієї тепер опублікованої візії з розвитком теперішніх подій і додає:

"Недавно розповіла: "Одинока в живих тепер із трьох пастушок церковній владі, що наша люба Пані висловила їй бажання, щоб світ урочисто посвятився Її Непорочному Серцю. Нагородою за цей вчинок буде: закінчення війни, поворот Росії до єдности з католицькою Церквою та початок нових навернень до католицької Церкви."

На святі 25-ліття появ у Фатимі сказав кардинал Черейейра з Лісбони 13 травня 1942 року у Кова да Ірія, що час першої появи (13 травня 1917 р.) припадає на день висвячення в єпископи теперішнього нового Св. Отця у Сикстинській каплиці.

"У цьому дні була перша поява нашої любої Пані з вервицею, що принесла світові заяву, якої далекосяжність ще не дається оцінити. Цей факт розкриває нам ясний горизонт надії у кривавій мряці теперішности. З повним правом можемо плекати довір'я, що Бог на просьбу Непорочного Серця Тої, яку ми називаємо Матірю Милосердя, приготовляє великі ласки для світу. Коли ми дивимось на окутані димом криваві руїни в морі огню, то дехто може думати про кінець світу. Але коли віримо у Боже Провидіння і Материнське Серце Непорочної Діви, чому ж не маємо ще більше молитися за ті тяжкі страждання світу, що відроджується. Фатима не відкрила ще всіх її таємниць Португалії і цілому світові. Але на нашу думку, не скажемо забагато, що те, що Португалія вже відкрила, є знаком і підставою того, що вона ще заховує для світу."

Той сам князь Церкви писав у жовтні 1942 року у передмові до книжки: "Гіяцинта": "Ми думаємо, що появи у Фатимі започатковують нову епоху, епоху Непорочного Серця Марії. Те, що в Португалії сталося, заповідає голосно чудо. Це заповідь того, що Непорочне Серце Марії приготовляє для світу."

Щасливий той, хто постійно має перед очима годину своєї смерти, та й щодня приготовляється на смерть. Якщо ти бачив коли вмираючу людину, то погадай, що й тобі треба буде піти тією самою дорогою. Коли ранок настане, подумай собі, що може вже вечора не побачиш; а ввечері не смій обіцювати собі, що доживеш до ранку. Будь отже постійно готов, і жий так, щоб смерть тебе неприготованим ніколи не застала. (Насл. Іс. Христа 1, 23).

За Неї Господа Моліть!

о. Семен Іжик

Свою Україну любіть,
Любіть її... во время люте,
В останню тяжкую мінуту
За неї Господа моліть!
—Тарас Шевченко.

ВРЕМЯ ЛЮТЕ

НАЙБІЛЬШИЙ поет і національний пророк українського народу взиває нас до спільної молитви за Україну в часі лихоліття. Поет відчував своїм віщим духом, що одинокий Всемогучий Господь може порятувати Україну в тяжкому горю.

Чи ж може бути лютіше горе для України, як є зараз? Чи не приходить вже остання хвилина?

Сатана зо самого пекла, що збунтувався колись проти самого Творця, що втілився в гадюку й намовив прародичів до гріха, Каїна до братовбійства, Юду до зради, той самий сатана втілився зараз у большевицько-комуністичну теорію.

Вже більш ніж тридцять років ця диявольська система винищує Україну. Голодом, висилкою на Сибір, масовими розстрілами зникли з лиця землі більш ніж пятнадцять міліонів українського народу.

Цей чорний дух пекла одітий в червону маску зо звіздою на чолі, а серпом і молотом у руках наче "лев рекаючий" ходить і поглочує всіх, хто тільки йому противний. Маючи відвічну ненависть до Бога, провадить безнастанну боротьбу проти того всього, що Боже. Релігію вважає за "опіюм народу," церкви замінює на кіна, клуби й доми роспусти, слуг Божих розстрілює, здушує всякий прояв окремішнього, національного почуття. Ціла Україна представляє собою тільки один великий концентраційний табор. Не має там ні свободи слова, ні думки, ні преси. При помочі сильного террору й насильства панує комуністична кліка над безборонним населенням.

Колись молоком і медом текучу Україну, що була "шпихлерем Европи" замінив сьогодні Сталін у край голоду й нужди.

Справді настало для нашого народу время люте...

Полиньмо думкою летом пташки через далекі океани там до Старого Рідного Краю! Подивімся добре:

Там наша рідна мати ходить попід тином і збирає голодна кропиву. Її очі запались від сліз. Лице почорніло, як земля. Руки й ноги тонесенькі мов патики. Там наші брати, там наші єпископи, там священики, там тисячі, тисячі рідних нам по кості й крові. Вони заковані в кайдани. Подивімся на їхні сльози, кров. Прислухаймося до їх плачу. Почуймо їх голос. Вони кличуть до нас: Рятуйте нас!... Поможіть нам!... Визвольте нас!...

В останню тяжкую мінуту просять порятунку від нас. Так від нас... Бо хто ж їм другий поможе, як не ми, їхні брати й сестри. Це ж наш святий обовязок наложений на нас Божою заповідю: любити ближнього. Не затикаймо своїх ушей на голос ридаючої України, не відвертаймо свойого лиця від нужденного брата.

Поможім їм, рятуймо їх, визвольмо їх!

—Але як? запитаєте.

Чи долярами? Чи пакетами? Чи шифкартами?

Ні! Доляр не поможе. Пакет там не дійде. Шифкартою ми їх не возволимо!

—Ну, а де ж помочі шукати? Хто рятунок подасть? Хто їх визволить?

ГОСПОДА МОЛІТЬ!...

Відповідь на ці питання й найкращу пораду дає нам великий син України, Тарас Шевченко: ... "За Неї Господа моліть!"

Молитва це найуспішніша поміч. Молитва це найшвидший рятунок. Молитва це найпевніше визволення.

Мойсей, провідник ізраїльського народу, коли бачив, що його нарід програє війну з ворогами, пішов на гору молитися. Коли Мойсей мав піднесенні руки до неба і молився, тоді й побіда була по стороні Ізраїля. А коли з умучення впадали йому руки тоді й поразка наступала. Побачили це люде, вийшли на гору й піддержували руки Мойсея аж до остаточної побіди.

В цей грізний, людий час для нашого народу мусимо ми всі тут піднести до Всемогучого Бога свої руки й горяче прохати Його про кращу долю і волю для України.

Користаючи зо спільного христоносного походу молитви на вервиці, що влаштовують католики Канади й Америки ми це спільне відмовлювання родинної вервиці получім з особливішим наміренням за потреби нашого народу.

Не за себе, а за Україну відмовляймо спільно в наших родинах вервицю! Вервиця це найкращий спосіб молитви до

Божої Матері. На вервиці молились колись українські монахи Київо-Печерської Лаври. На вервиці (чотках) молились наші запорожські козаки, що постригались у ченці. Ось, як пише Тарас Шевченко про Семена Палія:

"...Перехрестився, чотки взяв...
І за Україну молитись
Святий чернець пошкандибав..."

(Цілком фальшиво й з великою кривдою для нашої традиції пускати пропаганду, мовляв "вервиця це польщина, це латинізація нашого обряду. Це не правда, бо, як знаємо з нашої історії чи літератури, українці скорше знали і молилися на вервиці ніж поляки чи другі католики заходу. Вервиця це прийнятий спосіб молитви східніх монахів пустиножителів, що його в пізнійших часах прийняли й західні народи).

Хай кожного дня батько й мати зо своїми дітьми клякають перед іконою Небесної Неньки, беруть в руки вервиці й спільно відмовляють: За наших братів і сестер у Рідньому Краю. За нашого митрополита, єпископів і священиків, що волочать кайдани по снігах Сибіру і Соловок. За Українську Повстанчу Армію, що вже більш ніж сім літ змагається в нерівному бою з ворогами Христа. За визволення України й других народів з під большевицького ярма. За справедливий мир, щоб кожний нарід зажив свобідним і вільним життям на своїй землі.

"Молім Пречисту Діву, щоби над нашим безталанним народом вчинила таке велике чудо, яке б здивувало цілий світ, щоб здригнулись і впали завстиджені вороги наші, а Христос, щоб щераз воскрес у вільній Україні" (Такі слова сказав Преосв. Кир Іван Бучко до українських прочан у Люрд).

Хай вогонь святого ентузіязму запалиться в наших серцях. Щирі, гарячі, ревні, повні сильної віри й кріпкої надії молитви хай кожної днини линуть з наших уст до Матінки Нашої. При розважанні таємниць вервиці додаваймо коротку молитовку: "Пресвята Богородице, рятуй Україну!"

Мати Божа напевно вислухає наші мольби. Вона ж Цариця України. Вона князям помагала. Козаки під Покровом Пречистої в походи ходили. Вона ж у своїх іконах за козаками й досі плаче. Вона на мурах ставала, кулі відвертала, турків вбивала, монастирі рятувала. Вона у Почаєві, Гошові, Зарваниці чудами прославлялась. Чому ж не мала б сьогодні нас вислухати?!

Тільки з вірою молімся. Що тяжче время на світі, то гарячіша хай буде наша молитва. Що сильніша буде наша молитва,—то блища буде поміч для нашого народу. Вервиця це

рятунок для наших братів. Вервиця це найкраща зброя для визволення України.

Всі, як один візьмім чотки (вервицю) в руки й в тую тяжкую мінуту за Україну Господа молім!

ЗДАЙСЯ НА БОГА!

о. С. М. ЧНІ.

БАГАТО наших родин журяться сьогодні, бо різні труднощі огірчують їм життя От тяжко знайти по містах відповідне помешкання, треба пристойно уладити дім, виховати діти, здався б автомобіль, а тут нема доволі грошей...

Не журіться! Бог із вами. Він не опустить своїх вірних дітей! Боже Провидіння чуває над людьми більше ніж над звірятами, бо людина більше вартує ніж цілий всесвіт... Христос був би помер за одніську навіть душу, але не був би проливав крови за тисячу світів...

Довіряйте Божій доброті та беріться до праці, радіючи, що Бог поблагословить ваші труди та зусилля для родини та для діток...

Праця та довіря до Божого Провидіння віддаляє журбу про майбутність, бо Господь не опустить тих, що любляче покладаються на Нього... Треба трудитися, ба й нераз тяжко, але Божа ласка осолоджує й найбільші труди, певність небесної надгороди за добре життя полегшує й найбільші терпіння. Бог чуває над своїми вибранцями, тому й волосина не спаде їм із голови без Його волі.

Побожні родини все жертвують Богові: діти, гроші, здоровя, радощі та клопоти, памятаючи, що виховання Святих, а не роскоші та забави становлять ціль християнського подружжя. Оттому вони не бояться мати діти, не слухають підщептів лихих людей про "плянове родження"...

Бог дав заповіді, тому й дає силу виповнити їх. Знає наші сили, тому й не приказує нічого неможливого. Треба тільки молитися, чинити, що можемо, а решту зробить Бог...

Философія Терпіння

о. М. Оленьчук

ПРИКРОСТІ, несправедливості, невдачі, нужда, голод, студінь і всяке інше горе—це наші терпіння, наші страждання. Багато з них явні, інші недоступні цікавим людським очам. Стільки терпіння довкола нас і то різних ступенів, що хоч я або ви почуваємось дуже лихо, але можемо розважувати себе тим, що другим ведеться ще гірше. Нема хати, де не гостили б терпіння, нема країни на світі, де можна би сховатися перед терпінням, нема години, в якій люди не плакали б, і вючись у своїх стражданнях не проклинали хвилі свого народження і не питалися, чи існує Бог, що бачить ті всі терпіння, чує ті зойки, але ними не зворушується.

В питанні терпінь можемо дійти лише до певної ясності, бо повної ясності не набув навіть Павло, який отримав чудовні об'явлення, а терпів жахливо над долею свого народу. Св. Павло корився Богові, говорячи: "Як непонятні Його суди і непрослідні Його дороги..." (Римл. 11, 33). Ніхто з нас не в силі прослідити Божі наміри. Було би безумством з нашого боку твердити в кожнім випадку, що Бог мав такий намір, або говорити про бездумну судьбу там, де кінчиться наше розуміння. В тисячних справах людської долі не маємо іншої відповіді як визнання непросліджених Божих постанов. Та всетаки буде нас непокоїти питання: Чому Бог дозволяє нам терпіти, чому мовчить на вид безчисленних страждань і нужд, чому Бог не усуне терпінь, коли має силу це зробити?

Ці питання такі давні, як і саме терпіння. Деколи однак вони посилюються до розмірів горячки, яка атакує сотки тисяч людей віруючих в Бога. Часи, в яких терпіння зростають в силі, переповнені питаннями: "куди, чому, навіщо?" Тоді говориться про часи Божих досвідчень, про Божий батіг, під яким треба зігнутися.

Ми пережили дошкульні часи першої світової війни, господарської кризи і другої світової війни. Всі три є зразковими прикладами, як людина з власного терпіння підносить безглузду скаргу, і як легко говориться про Божі досвідчення, щоб з себе скинути відповідальність.

Наперед говорім про війну. Як розгорілася війна, то посипались питання: Як може Бог на таке глядіти? Чи Бог є, коли таке нещастя можливе? Кажуть, що це Божий батіг. Але хто його випів—може Бог? Хто тим батогом шмагав—може Бог? Хто ворохобив одних людей проти других—може Бог? Чи Бог спустив на людей війну як вогнистий дощ? Чи того вогнистого дощу у виді різних бомбів, до того й атомних, не винайшли люди? Чи то не люди складали більйони і будували найновіші і найбільші таньки та літаки? І ті самі люди Бога роблять відвічальним за нужду, яку самі спричинили тими модерними боєвими спорядженнями!

Чи люди помудріли по війні? Ще з послідньої війни рани не погоїлися, а вже нові більйони готові на зложення ще більше руїнницької бомби. І буде воно так довго, доки люди не навчаться свої спори полагоджувати не бомбами, літаками і танками, але спокійним, чесним шуканням права і справедливости. Коли приглянемося батогові, який називаємо "Божим," то побачимо, що він людського виробу і то з майстерні, до якої думка про Бога не має доступу.

Подібно мається справа з господарською кризою. Не володіє в світі Божий закон любови ближнього, а жадоба золота і великих багатств. Збожеволіло людство, тому божевільна його господарка. Не Бог причина нужди на світі, а люди, що зірвали греблі, які Бог збудував. До світових банкирів і знавців господарства Христос кличе заєдно: Не можете водночас служити Богові та мамоні.

Такі терпіння на людство спроваджують люди.

Коли віднімемо ті терпіння, які через людей прийшли і через людей можуть бути усунені, і також ті, яких причин ясно і точно означити не можемо, то буде мало випадків, де треба признати, що там увійшла вища сила і що люди справедливо можуть звернутися до Бога зо скорботним запитом: "Чому Ти це вчинив?"

Яке значення має в Божих плянах терпіння? Воно остерігає, порушує супокій тоді, коли той супокій мігби бути небезпечний. Біль в тілі приносить нам злу вість і, хоч його не любимо, мусимо бути йому вдячні. Якби не було болю, то кожна недуга могла б діяти без перепони над знищенням нашого життя.

Таке саме значення має терпіння в організмі людства. І тут є незмінні закони до втримання здоров'я і добробуту. Якщо ті закони зломані, тоді терпіння виходить на яв і остерігає, а коли людство не звертає уваги, підвищується аж до величез-

ної нужди і нещастя. Людство треба силувати до розсліджування причин і джерел нужди. Терпіння говорить людям, коли пішли злим шляхом, де покинули принципи, без яких не можна обійтися, коли створили систему життєву, що веде до загибелі.

Труднішим є питання терпіння, що спадає на безвинних, які його не спричинили. На це питання тяжче нам дати задовільну відповідь, бо ми дуже однобічно дивимося на терпіння і вважаємо його як кару. З точки Божого бачення терпіння має бути поміччю, а не карою. Воно не є виявом Божого гніву, а Божої любови. Терпіння це остерігаючі сигнали, поклик Бога, а ті, що терплять, є Його голосом, дзвонами, в які Бог ударяє на тривогу. Тяжко нам порозуміти значення терпінь, бо не маємо свідомости зв'язку долі всіх людей. "Один для всіх, всі для одного"—завжди має застосування, а в хвилях потреби стається залізним законом. Терпіння має збудити людей зо стану байдужних глядачів. Терпіння має нас навчити, що на другім поверсі не можна спокійно спати, коли на першім горить.

Те все відноситься до 85 відсотків всіх людських терпінь, що походять з промахів людей, що можуть і повинні бути усунені людьми. Якщо б їх справді усунули, то обличчя землі змінилося б на краще, але земля не стала б раєм і ніколи ним не стане, бо не може. Земля для людей це чужина, а за її кордонами маємо домівку у вічності, де буде добро. У тому терпіння для віруючого християнина є пригадкою, що не тут батьківщина, що на світі нема задовільної радости, а багато терпінь є на те, щоби підтримати тугу за Батьківщиною.

Але терпіння, що дійсно бувають Божим досвідченням, випробуванням нашої сили, віри, як у праведного Йова. Таке терпіння має нас скріпити, щоб мали міць перейти через ті стрімкі місця, через які веде дорога кращого життя.

Богу милі ті християни, що це пізнали і пережили,. Отак здобули чудовну силу і спокій, і вже ніяке терпіння не відбере їм віри.

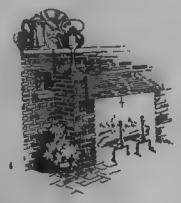

Любов у Родині

Іванна Петрів

ЛЮБОВ—це таке широке і всесторонне поняття, що не легко сказати, що саме любов. Кажемо, що діти люблять своїх батьків. Маленька дитина у своїй немочі та безрадності шукає опертя у найближчому оточенні й інстинктом своєї матеріяльної істоти склонюється до батьків, які її кормлять, зодягають, піклуються нею. Оцей інстинкт збереження свойого життя, свойого існування називаємо невластиво любов'ю дитини до батьків. Душа малої дитини ще настільки нескристалізована, що про справжню любов не може й бути мови. У малої дитини підготовляється щойно підложжя до справжньої любови, а справжня любов формується з цією хвилиною, коли дитяча душа зачинає шукати стежок і зразків для свойого оформлення. І знову цих зразків шукає дорастаюча дитина у свойому найближчому оточенні. Вона є немилосердним критиком своїх батьків. Вона слідкує за кожним їхнім кроком, аналізує на свій дитячий лад кожний їхній вчинок. Дитина хоче бачити своїх батьків найбільшим ідеалом. Як грубо помиляються ті батьки, які кажуть: "Воно ж має щойно 12 літ; ще нічого не розуміє".—Правда, така дитина не розуміє ще багато життєвих проблем, але вона своєю чистою душею вже підсвідомо відчуває бруд і гниль. Її душа вже болить, коли завважить цей бруд і цю гниль у своїх батьків. Ви, батьки, може і не уявляєте собі навіть, як ви раните душу власної дитини, коли між вами немає згоди, коли ви взаємно лаєте себе. Як дуже терпить дитина, коли завважить неморальне життя батьків. Вони тим самим брутально відштовхують свою власну дитину від себе. Тоді саме, коли дитина-юнак бажає знайти предмет гідний своєї чистої любови, батьки своєю поведінкою, своєю байдужністю до душевних справ своєї дитини, браком заінтересування її душевними потребами відштовхують дитину від себе.

Один старший уже мужчина розказував мені таке:

"Найбільше терпіння моїй невинній душі (я мав тоді щойно 12 літ) завдали таки мої власні батьки. Я вже раніш несвідомо відчував, що між моїми батьками якось недобре. Щоденні лайки і сварки, взаємні проклони вражали вже тоді мою

дитячу душу. Я не здавав собі справи з того, чому я тікав з хати, як батьки починали лаятися. Одного разу забрав мене мій шкільний товариш з собою на вакації на село до своїх батьків. Я перебував там цілі вакації в незвичайно погідній, родинній атмосфері. Я не міг зрозуміти тоді, чому в цій простій селянській хаті мені так добре і так якось на душі спокійно, а в хаті моїх батьків-інтелігентів така гнітюча, важка атмосфера, і завжди там моя душа стривожена. Раз я таки не видержав і запитався.

—Що ви робите, що у вас в хаті так добре і спокійно?

—Ми маємо Бога в серці, сину!—відповів батько мойого товариша.

І хоч мені було тоді 12 літ, я став дошукуватися причин такої різниці між моїми батьками і батьками мойого товариша. Батьки мойого товариша взаємно себе шанували. Це були люди надзвичайно чесні з вродженою інтелігенцією духа та педагогічним хистом. Батько мойого товариша відносився до своїх синів, а мав їх чотирьох, як найсердечніший приятель і дорадник. Мама була для синів зразком лагідности та доброти. а для своїх двох донечок провідницею та напрямною. Я, навпаки, ніколи не мав приступу до свойого батька, бо або не було його вдома, хоча в годинах вільних від праці він міг бути зо мною, або він лаявся і ходив нахмурений. Я боявся його. Мама була холодна для мене. Замикалася в своїй кімнаті, де пересиджувала цілі години перед дзеркалом, або шукала розривки поза хатою. Як дуже боліла мене тоді душа, що я не міг знайти тепла у власних батьків. Я мав враження, що я непотрібний їм, що я їм на заваді.

Коли мені було 16 літ, я вже добре розумів відносини між моїми батьками. В їхньому житті я знаходив таке, з чим моя юнацька душа ніяк не могла погодитися. Як дуже я бажав тоді духового проводу, як радо я пригорнувся би до щирого приятельського серця такого батька, якого мав мій товариш. Як дуже тужив я тоді за щирими порадами, вказівками. за теплим словом батька!... Мами вже тоді між нами не було, виїхала кудись, покинула мене. Я остався сам з моєю тугою в серці, з моїм жалем. Я не міг бути гордий на своїх батьків, так як мій товариш. Він був гордий цією святою, синівською гордістю.

—"Батько мені так радив,"— "Батько так сказав,"— "Мама не позволяє цього"— як часто говорив це мій товариш, кладучи натиск на слова "батько," "мама." Я не міг сказати: "Мій батько був п'яний і лаявся; мама втікла з другим."

—Ще сьогодні болить серце, як згадаю. В школі мав я деколи добрих учителів,—але вони, запрацьовані по самі духа поправою шкільних завдань та приготуванням наступних лекцій, не знаходили часу для таких спрагнених любови душ, як моя. А таких мусіло бути більше.

Я, одинока дитина батьків-інтелігентів, був у своєму домі безрідний. Як дуже я завидував мойому товаришеві, що він мав чесних батьків, мав братів, сестри, з якими міг жити щиро, сердечно. Він мав родину, він був багач в одній одежині, а я був безрідний нуждар в достатньому домі. Як дуже хотів я мати бодай одного брата! Душа моя прагнула любови чистої, безінтересовної. Батько домагався від мене любови, учителі домагалися любови, але ні батько, ні вчителі не розуміли того, що "на милування нема силування." Вони не розуміли того, що предметом справжньої любови може бути тільки той, хто може заспокоїти голод і спрагу душі..."

Це подано батькам під розвагу. Інстинкт самозбереження, який є вислідом немочі та непорадности малої дитини і який каже цій дитині шукати у вас тепла й опіки, не є ще любов'ю. Зов крови і споріднення це теж ще не справжня любов. Я назву це фізіологічною, матеріяльною, природною любов'ю. Справжня, душевна, нематеріяльна, духовна любов являється щойно у дорослаючих дітей. Щасливі ті батьки, що зуміють заспокоїти душевну тугу своєї дитини, що зуміють стати предметом їхньої духовної любови. Ця душевна туга, це туга тої самої категорії, що туга до надземської Величі, це любов тої самої категорії, що любов Бога.

Отой момент, коли у вашої дорослаючої дитини зроджуватиметься туга душі до вищих ідеалів, ви, батьки, мусите підхопити і використати його, якщо хочете, щоб ваша дитина була гордою з вас, якщо хочете, щоб ваша дитина через вас пізнала й у ваших серцях знайшла Ідеал, знайшла Бога. Тісна сполука наших душ одним Ідеалом і одним Богом,—це справжня любов.

СВ. АПОСТОЛ І ЄВАНГЕЛИСТ МАТЕЙ

(16 (29) листопада)

о. Василь Максимець

ШУМНО й гамірно навколо митниці над Ґенезаретським озером. В дверях митної будки стоїть в мріях задуманий митар Левій. Він глядить в юрбу народу, що клубочиться навкола будки. Сьогодні не обходять його ані торгівці, ані верблюди, ні осли, ані навіть суперечки при мітнім віконці. Він роздумує над тим, що він учора бачив і чув над озером. Роздумує над словами цього нового Божого чоловіка, які чув підчас чудесного уздоровлення розслабленого: "Та щоб ви знали що Син Чоловічий має на землі власть прощати гріхи... Встань, візьми свою постіль і йди до дому. І той встав і пішов до дому." (Мат. 9, 6-7).

Такий могутній цей новий Пророк. Божеcько-величний, а однак такий ласкавий й лагідний. Він забрав в нього спокій. Його душу насіла якась тиха туга за іншим життям, вищим понад гроші і мито, життям без несправедливости й без ненависти.

Аж ось надходить цей убогий, щирий й справедливий Божий чоловік. Заглядає до митної будки, неначе шукає за ним. В душі митаря Левія витрисло джерело отворене Божественним поглядом Учителя. Він говорить до нього! Він кличе його! Він приказує йому: "Іди за Мною!" (Мат. 9. 9). Ніщо вже не могло затримати Левія при митниці. Вона, що бачила так багато грошей, а ще більше несправедливости, зникла поза ним. Левій, дивно вільний і сильний, стоїть перед Учителем, готовий без найменшого вагання на кожну жертву. Він явно й торжественно хоче засвідчити зірвання з його дотеперішним життям й тому справляє велику гостину у своїм домі.

В цій гостині бере участь Божественний Учитель на велику радість господаря, а на досаду многих інших. Це було послідне пращання Левія з його багатим й розкішним життям. Він пожертвував свій уряд, своє суспільне становище в громадянськім житті, своє немале багацтво. Капіталістичний світ буде погорджувати ним, як учнем убогого Пророка: дотеперішні товариші його будуть погорджувати ним, як погорджували

іншими учнями Ісуса, убогими рибалками знад Ґенезаретського озера. Але він, почувши Божественну науку нового Учителя, інакше не міг зробити! Цей небесний Учитель достойно оцінив цю його жертву і винагородив її. Він не погордив гостиною бувшого митаря-грішника і прийшов на ню, хоча знав, що книжники й законовчителі порахують Йому це за гріх, що пристає з грішниками-митарями і гоститься з ними при однім столі. Але: "Не здоровим треба лікаря, а недужим." (Мат. 9, 12). "Я не прийшов призвати праведних, а грішників до покаяння."

За страчений земний уряд віддає йому високий уряд в Своїм Царстві. За страчені проминаємі, земні багацтва дає йому нове, вічне багацтво з Божих Скарбів небесних. За його приязнь і любов до Нього, платить йому Своєю любовю і приязню. Від нині зачинається для Левія нове, вище життя, яке він купив за те, що зрікся дочасних земних скарбів. Так воно все буває! Ніхто ніколи не приносить даром жертви для Бога. Тільки світ жадає від нас жертвуватися й кривавитися за нього, щоб потім здорово поглумитися над нами!

Господь Бог все є для нас щедрий, справедливий і вірний тоді, коли ми є для Нього такі. Він у Своїй благородності ніколи не дасть нам Себе перевищити. Хто лучше зерно і рясніше сіє для Бога тут на землі, буде обильніше жати у вічності, так як св. Апостол і Євангелист Матей, що перед своїм покликанням називався Левій, син Алфея, старший митар у місті Капернаумі.

На памятку цього Божого дару апостольського покликання, назвав його Божественний Спаситель імям Матей, по-грецьки Теодор. по-нашому Богдан. Від дня покликання він постійно перебував в товаристві Божественного Спасителя, як сьомий у числі дванадцятьох апостолів. Був свідком життя, діл та науки Ісуса Христа від виступу Ісуса в Капернаумі аж до Вознесення Його на небо. Враз з другими апостолами приняв Святого Духа в день Пятдесятниці й находився в Єрусалимі ще в часі вибору дияконів (Діяння Апост. 6, 2). Спершу голосив Св. Євангелію своїм землякам-жидам в Палестині, потім удався до Індії, Персії, а навіть мав її голосити і в Етіопії. Його тлінні останки, св. мощі, ще до нині переховуються у престольній церкві в Салєрно, в Італії, що мали бути перенесені сюди з Етіопії.

Св. Католицька Церква святкує памятъ св. Апостола й Євангелиста Матея дня 16-го листопада.

Шоста Божа Заповідь

НЕ ЧУЖОЛОЖ!

о. д-р Іван Чинченко

ШОСТА Божа Заповідь наказує заховувати чесноту чистоти. Гріхи проти 6-ої Божої Заповіди:

1. Розпуста або невпорядкована, фізична любов між людьми, що не одружені.

2. Перелюб, коли одружені чоловік чи жінка зраджують одне одного.

3. Кровозмішання—тілесні взаємини поміж кревними.

4. Мастурбація—штучне вдоволення тілесних потреб мужчиною чи жінкою.

5. Кохання в нечистих думках, мріях, бажаннях, уподобаннях.

Апостол Павло навчає, що гріх нечистоти такий огидний, що радить християнам про нього не говорити (Еф. 5, 3). Лише з конечности, щоб відвернути людей від цих налогових гріхів, можна говорити про такі огидні діла.

Господь Ісус Христос так суворо відносився і відноситься до цих налогових гріхів, що осуджує навіть внутрішній гріх нечистоти цебто бридкі думки бажання, уподобання.

Всякий, хто лише спогляне на жінку, бажаючи її, той уже допустився з нею гріха нечистоти в своєму серці." (Мт. 5, 28).

Щоб охоронити себе від таких тяжких, налогових гріхів нечистоти, треба обминати все те, що може збудити нечисті почування, напр.: пагані пісні та розмови, непристойні танці, мішані забави, самітні зустрічі між хлопцями та дівчатами, недобрі кіна... нескромні забави та жарти, треба, як навчає Св. Письмо, не дивитись на те, що веде до гріха...

"Коли ж праве твоє око вводить тебе у гріх, вирви його і викинь, бо краще для тебе, щоб один із членів твоїх згинув, ніж, щоб усе твоє тіло було вкинуте в огонь вічний" (Мт. 5, 29).

Треба розуміти "вирвати око" не фізично, а міцною волею, цебто не дивитися на те, що спокушає до нечистоти чи взагалі до гріха.

Забороняючи гріх нечистоти шоста Божа Заповідь наказує всім, що подружені, любов і вірність одне одному, а тим, що

неодружені, цілковиту чистоту та невинність.

Апостол Павло навчає: "Чоловіки любіть своїх жінок, як Христос полюбив Церкву і Себе віддав за неї" (Еф. 5, 25). Таксамо приказує жінкам: "Жінки, коріться своїм чоловікам, як Господеві, бо чоловік є голова жінки і родини, як Христос голова Церкви, сам Спасителя тіла" (Еф. 5, 22, 23).

Св. Письмо подає слідуючі заохоти уникнути нечистоту, та жити невинно. Св. Письмо наказує, що "тіла наші є члени Христові і храм Св. Духа" і, що: "роспусники грішать проти власного тіла" (І Кор. 6, 15, 18, 19), бо розтліває його (своє тіло), заражує хворобами і псує душевні здібності його.

Гріх нечистоти приносить велику шкоду для громадянства, нації, народу та родини.

Поширення гріха нечистоти веде до виродження народу. Яскравий приклад в Европі це Франція. Там такий був поширений гріх нечистоти, така поширена аморальність, що там смертність перевищує народження. Вже зараз з олівцем в руках можна вирахувати, коли французи як нація закінчать своє існування. Правда, в Канаді, французи зорганізовані католицькою Церквою, як християни, можуть бути взірцем для інших етичних груп Канади.

Тому, по-християнськи мислячі французи у Франції та провідні особи намагаються оздоровити французький нарід чужинцями—здоровим елементом, як чоловіками так і жінками.

На шляху виродження зараз знаходиться і Німеччина. Зараз в Европі змагаються "дві Німеччини." Одна католицька Німеччина, що провадить життя на твердих християнських засадах і для цієї частини німців гріх неморальности є огидою і загибіллю. "Друга Німеччина" з нафарбованими губами і розмальованим обличчям, що готова кинутись в обійми першому зустрівшому мужчині—є загладою Німеччини. Як переможе "перша Німеччина"—католицька, то німецька нація зо своєю традицією та історією буде збережена та буде існувати; якщо не переможе, так "друга Німеччина" з розмальованими обличчям і губами, то Німеччина поділить долю Франції.

Поширення гріха нечистоти та аморальности в Америці (розводи перевищують шлюби та "контрольність" народження) привело до того, що багато подруж в середнім віці життя купують собі дітей і платять за здорові діточки великі гроші.

Тяжко грішать перед Богом і перед собою юнаки, що не можуть стриматися від тілесного гону і вдоволяють його штучно. Це тяжкі, налогові гріхи перед Богом. Чоловік мусить провадити життя таке, як Бог сотворив. За цей гріх в Старому За-

повіті Бог тяжко карав. По друге, юнак калічить себе, притуплює свій ріст і розвиток, нарушує нервову систему, притуплює розумові здібності і, надуживаючи в молодих літах, тратить здібності до нормального життя.

Вистерігаймося гріха нечистоти, бо гріх цей кличе до неба про кару.

Сміховинки

Забудьковатий кум.—Андрій: Знаєте, куме, я щось починаю тратити память.— От ми тут сьогодні пемо. Завтра я вже не буду знату, що я сьогодні був з вами в коршмі!

Іван: Направду? Ой, кумоньку, біля мене скрутно. Може б ви позичили мені одну десяточку?

Підчас крізи: Пощо ви продали мені коня, що не хоче їсти?

—Що ж то вам шкодить? На нинішні часи такий кінь найліпший.

А школі: Учитель пояснює: ...ремісника пізнати по знарядах, що тримає в руках—правда Івасю?

Івась: Не зажвди—пане вчителю, бо ось мій тато часто тримає в руках келішок з горівкою і є шевцем.

Жінка до вмираючого чоловіка (плачучи) ...ти вмираєш, мене покидаеш. Що ж я бідна буду діяти? Мабудь не довго буде мое самітне життя... Скоро і я за тобою піду...

На це чоловік ледво чуйним голосом відзивається: "Ой жінко, жінко, не спішися, дай мені хоч трохи відпочати..."

Штучна нога: "Ах та штучна нога, завдала мені вже нераз болю," скаржився хорий перед лікарем.

"Та як це можливо," відповідає здивовано лікар,—"як може деревляна нога завдати комусь болю?"

—"Та проста річ, пане докторе! Я маю таку жінку, що вже кілька разів нею потягнула мене по плечах."

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

NOVEMBER, 1950

Decisions of the Holy See Regarding the Ukrainians in America and Canada

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

ALL life of the faithful must develop in the rite, to which they belong, for the Church of that rite is for them an ark of eternal salvation. God is a wise ruler. He has prepared an abundant amount of spiritual aids and supernatural graces in the church in which they were baptized and made His children.

The Ukrainian Catholic Church is such a church for the Ukrainians. In this, and only in this church God wants to be praised and worshipped by them.

In 1929 the Holy See issued a decree, "Cum Data Fuerit" concerning the reception of the Sacraments for the Ukrainian Catholics of America. In this decree the faithful are exhorted to receive the Sacraments worthily, because they are the superntaural sources of all graces. Actually, the spiritual life of a soul begins with Baptism and develops by means of the other Sacraments.

This Decree applied also to the Rusins or Carpatho-Ruthenians and in 1930 it was extended to the Ukrainians of Canada.

Baptism

Baptism is a Sacrament, that cleanses the soul from the original sin and makes it a child of God and a member of the Church.

Baptism determines the rite, to which a child must belong. Pope Benedict XIV in his Encyclical "Etsi Pastorales" of 1742 states: "In baptism everyone's rite must be determined'.' This is possible, when a child is legally baptized in some rite. (Can. 98, I).

1. If the father and mother are Catholics of *different rites,* all children follow the rite of their father, whether boys or girls. (Can. 756. II). Nor should the will or sentiments of the mother be considered. Thus a child belongs to the rite of the father, even if it has been baptized in the rite of the mother, because in this case the baptism was unlawful, fraudulent and against the law of the Church, which all Catholics must obey. The violating of Church's law cannot be without sin, for Christ said: "And if he will not hear them: tell the church. And if he will not hear the church, let him be to thee as the heathen and publican." Matt. 18, 17.

2. If the father and mother are *Catholics of the same rite,* the child naturally follows the rite of its parents. It must be baptized in their rite, The Church does not permit the Catholics to baptize their children in whatever rite they

want. They must follow the prescription of the Church.

3. If *one of the parents is Catholic*, and the other is a non-Catholic the child must be baptized and follow the Catholic rite, be it the rite of his father or of his mother.

4. Illegitimate children follow the rite of their mother.

5. Baptism received in another rite on account of grave necessity, that is, when the child was near death or it was in a place where at the time there was no pastor whom the father could consider his pastor, does not produce the change of rite, and the priest, that performed the baptism must send a record thereof to the proper pastor, states the Decree CUM DATA FUERIT, that constitutes the present law arranging the relations between the Ukrainians and the Roman Catholics in the United States and in Canada as well as the religious life of the Rusins living chiefly in the U.S.A. (Art. 42).

The same Decree renewing the prescription regarding the baptism of the children born of parents of different Catholic rites, stresses on this point, saying: "The children of both sexes must absolutely follow the rite of the father." (Art. 41).

The children belong to the jurisdiction of that pastor whose rite their father belongs, except those born illegitimately, that follow the rite of their mother.(Art. 48).Their pastor must take care of their religious instruction and Christian education. The parents are not permitted to send their children wherever they want. The children belong to the Church and Pastor of that rite in which they were or should have been baptized.

Confirmation

The Sacrament of CONFIRMATION is administered in the Ukrainian Catholic rite immediately after baptism by the priest by a special privilege from immemorial time.

Baptism is a spiritual regeneration. God-father and godmother are the spiritual parents of the child. In case of the parents' death they must take care of the child. They must be, therefore, Catholics, otherwise they cannot rear the child as a Catholic and fulfil their duty, being themselves non-Catholics.

The parents should give their child a Christian name, the name of a Saint, that he may have a protector in heaven. Socrates, the great philosopher, used to advise the Greek parents to give the name of virtuous persons to their children in order to encourage them to imitate their example.

Holy Eucharist

The Holy Eucharist is the Holiest Body and Blood of Jesus under the appearance of bread and wine. This great Sacrament is the center of the Christian love and devotion.

All Catholics must receive Holy Communion at least once a year at Easter time. Neglecting one's Easter duty is a mortal sin.

Ukrainian Catholics receive Holy Communion under both species of bread and wine, Christ, too, distributed Holy Eucharist that way. The priest gives each communicant a particle of the consecrated bread steeped in the precious Blood of Christ, administering it with a golden spoon.

The Decree "Cum Data Fuerit" states: "All the faithful of whatever rite may for devotion receive the Sacrament of the Holy Eucharist consecrated according to any rite." (Art. 32.) It is desirable however, that the faithful fulfill, if possible, the precept of Easter Communion in his own rite and in his parish church." (Art. 33).

Penance

Penance or Confession is a sacrament, in which the Priest, in the name of God, forgives sins committed after baptism, when the sinner is heartily sorry for them, sincerely confesses them and is resolved to amend his life and to perform the penance imposed upon him.

Jesus Christ instituted this great sacrament of the divine mercy, when He breathed upon His Apostles and said: "Receive the Holy Ghost; whose sins you shall forgive, they are forgiven them, and whose sins you retain, they are retained." (John: 20, 22).

Man must often approach this Sacrament and receive this salutary remedy to keep his soul clean and free from sins.

The Ukrainians ought to receive this sacrament in their own rite, although it is not forbidden to confess to a Latin priest in case of necessity or for other reasons, as the Roman Catholics may freely confess their sins to a Ukrainian priest.

Holy Orders

Holy Orders for Priesthood is a sacrament through which men receive the power and grace to perform the divine services in the name of the faithful.

The dignity of the Catholic priest surpasses the dignity of the earthly kings and of heavenly Angels.

The priest is an *ambassador of Christ*. "We are ambassadors of Christ" says Saint Paul. (2 Cor. 5, 20), being His viceregent in this world.

The priest is an *authoritative teacher* for Christ confided to him the treasure of His revelation. He is the successor of the Apostles, to whom our Lord said: "Go and teach all *nations!* (Mat. 28, 19).

The priest is *the dispenser of the mysteries of God*, the spiritual physician of souls, the minister of the divine mercy for men: "God has given us the ministry of reconciliation." (I Cor. 5, 15).

The priest is the greatest benefactor of mankind. He frees the souls from sin, he offers daily the unbloody Sacrifice of Mass for the people, he nourishes God's children with the Sacred Body and Blood of Christ, he blesses the two young hearts before the altar, he consoles the Christians at the terrible moment of death, when the most affectionate friends fail... The priest is all to all, taking place of Christ in this world.

We must pray for our priests, ask God to give our Church many zealous priests. That is the reason why the Most Rev. Bishop Bohachesky started a Ukrainian Seminary for our Church cannot get well, acquainted with our customs, imbued with Ukrainian spirit, attached to our beautiful rite, unless it has its own Seminary.

The Ukrainian parents should ask God to honor them with a priest. The mother of a good priest is more fortunate than the mother of an earthly king. A priest is a benediction of heaven for his people and a special grace for his family.

A boy must become a priest in his own rite.

IMMACULATE CONCEPTION

From *Our Lady's Digest*

By Bartholomew S. Endslow, S.J.

NO MORE beautiful words can be found to express the Immaculate Conception of Mary than these used by the Holy Spirit in the Canticle of Canticles: "Thou art all fair, O my love, and there is no spot in thee." Thus does our holy mother the Church very appropriately reveal the unique and singular privilege of its Queen. Evidence of belief in the Immaculate Conception, even though indirect, goes back to the dawn of history, to the very beginning of revelation. The figure of one conceived without original sin was placed by God Himself upon the first pages of the Bible. On that day, when Adam and Eve sinned first, God came into Paradise to hurl a curse against the earth on account of sin. He tempered His sentence, however, with the promise of the Redeemer when He said, "I will put enmities between thee and the woman, and thy seed and her seed: she shall crush thy head, and thou shalt lie in wait for her heel." From this first moment of the fall, Almighty God, as it were, patiently awaited the coming of her, who was to be his first-born.

Then on a certain day in December some twenty years before our era, while the world, influenced by the sin of Adam, was living its life of self indulgence, Almighty God created the Immaculate soul of Mary. Many centuries earlier He had created the world with all its wonder, the myraids of stars in the vast dome of heaven, the souls of saints like Abraham and Moses, but never before had He created anything so beautiful. This creature was the masterpiece of His handiwork. Out of nothingness He drew the beautiful essence of Mary's Immaculate soul. And how different her soul. How it glowed with the white fire of God's grace against the dark background of the rest of Adam's sin-stained race. At this instant the stream of original sin, flowing steadily since the time of Adam, halted in its course. Never before nor after did any purely human being escape the contaminating touch of original sin. She is the sole exception. She is our tainted nature's solitary boast.

Theologically speaking the Immaculate Conception means that although Mary partook of Adam's nature, she did not partake of the effects of his sin. The all-loving God preserved her soul free from every stain of sin. Never for one moment was Mary under the influence of Satan. It was not as though God cleansed her soul after she was conceived in original sin. No! At the very first instant of her conception, by a singular and gratuitous privilege of preservative redemption she was rendered immune from original sin. Mary's privilege is said to be a redemption because, as a child of Adam, which she truly was, Mary was in need of redemption. It is said to be a "preservative" redemption, because

Mary was redeemed in a singularly excellent manner—by a preservation from original sin, and not merely by a restoration from it. A simple example might help to illustrate the difference. Say that a little boy has become sick from eating too much candy. His mother gives him a little medicine and puts him to bed. In a short time he is well. Here we have the case of a restoration from sickness. But on the other hand say that the mother took the candy away from the child before he had a chance to eat it. As a result the child would not become sick. Here we would have a case of preservation from sickness. Just as in this case the mother prevented the candy from affecting the child's body, so, in the case of the Immaculate Conception, God prevented sin from affecting Mary's soul.

Why did God grant such a wonderful gift as the Immaculate Conception to Mary? It was not a natural result of the virtuous life of her holy parents, Joachim and Anna. Neither was it a reward for her own personal sanctity—it was given to her at the very first moment of her existence, therefore even before she could have merited anything. The reason for her Immaculate Conception is found in God's Word, "The Most High hath sanctified His Own tabernacle." Almighty God prepared the Blessed Virgin Mary as a worthy habitation for the Word Made Flesh.

The Divine Maternity and the Immaculate Conception are complementary. One is the reason for the other. In the oration of the Mass on the feast of the Immaculate Conception we pray, "O God, Who by the Immaculate Conception of the virgin didst make a fitting abode for Thy Son..." From this prayer it is evident that the divine Motherhood is the source, reason, and foundation for this unique gift. Furthermore, the utter sanctity of the Son demanded a fitting abode. The sublime holiness of the Godhead demanded a special privilege of grace in the vessel chosen to bear the Son.

As Catholics, we believe firmly in this wonderful mystery of Divine love and everlasting triumph of human nature, for such is the Immaculate Conception. But in order to strengthen our faith, let us listen to what the Church Fathers said of it. We read, "God could preserve Angels in heaven spotless. He could grant Eve the grace to come immaculate into the world, could He not then grant the same favor to Mary?" "It was only fitting that the virgin on whom the Eternal Father intended to bestow His only begotten Son, should be adorned with such a purity as to exceed that of all men and angels." "Christ chose this vessel into which He was to descend, and consecrated it a temple of purity." "The Divine Spirit the Love Itself of the Father and the Son, came into Mary and prepared this temple, His spouse, for the coming of Christ."

Despite this testimony of the Fathers, constant tradition and the infallible teaching of the Church, there are many today who still refuse to believe in the Immaculate Conception. Blinded by prejudice and misunderstanding they cannot or will not acknowledge Mary's true dignity. What we call love and veneration of Mary, they call idolatry. What we call the doctrine of the Immaculate Conception, they call a false popish dogma. Some go so far as to mock and blaspheme the belief even in view of Lourdes with its numerous miracles. However, some day Mary and the Immaculate Conception will triumph over their hearts. Even the most obstinate will have to yield to the

beauty and magnificence of this doctrine once the Truth is known. Perhaps as yet they have not had the opportunity or privilege to know Mary as do we. Let us pray frequently for these persons, since they lack something which they need for peace and happiness—a mother's love. May all hearts open wide to Mary, to love and acknowledge her not only as a great and holy woman, but for what she truly is—the Immaculate Mother of God. O Mary, conceived without sin, pray for us who have recourse to thee.

SLOGAN FOR THE HOLY YEAR 1950

"May this genuinely Holy Year be for the Human Family the harbinger of new era of Peace, Prosperity, and Progress!"

The world by countless acts and agencies moves steadily to disrupt family life and to destroy the home.

1) It approves and facilitates divorce as a cure for domestic ills.

2) It accepts multiple marriages, which bring on broken homes.

3) It sponsors "planned parenthood" and thus destroys the very heart of family life: self-respect and mutual reverence of husband and wife.

4) It is unconcerned, for the most part, in removing the great difficulties that lie in the way of those who wish to marry and establish homes.

To counteract this calculated attack upon family life (which is essential to the individual, to the State, and to the Church), whatever projects or promotes good family life is to be diligently fostered.

For family life to be preserved and moral health.

1) It must have permanence through monogamous, indissoluble marriage.

2) It must have freedom (no undue intervening of civil power in the rights of the family or parental authority);

3) It must have a just measure of economic security;

4) It must have religion (the home must be place where God is the unseen Host).

"With confidence in the help of God, through Jesus Christ, His Son, and with constant faith in the intercession of His Mother, the Immaculate Mary, we urge all families to strive by their prayers for the restoration of pure family life. Let all recite the family Rosary. Let there be a renewal of devotion, a frequency in the reception of the Sacraments, a rebirth of all those virtues which make family life a mirror of the Holy Family of Nazareth. Joseph, the honest workman, is still the guardian of families. Mary, the Mother of God, is the blessed Mother of every Catholic home. And Jesus, subject to them, His creatures, is the model of every child. To Jesus, Mary, and Joseph, we commit your hearts, your souls and your homes."

Father Delaere, Pioneer Missionary and Founder of Churches

From *Saskatchewan History*, Vol. III, No. 1, 1950

By Geo. W. Simpson

THE Order of St. Basil the Great was the only monastic order of the Greek Catholic Church at this time in Galicia. In 1901 the Metropolitan Bishop of Galicia requested his secretary, a Basilian priest, Rev. V. Zholdak, to proceed to Canada and report on the situation there. By this time the Ukrainians had already settled within the area which was to become the Province of Saskatchewan. In the district radiating from the centre of Rosthern, settlement began as early as 1897. A few years later a steady stream of immigrants began to flow into the Yorkton region. Gradually the park-land area extending north-westward into from Yorkton to Rosthern and beyond became dotted with Ukrainian colonies. Ukrainian settlement in Saskatchewan alone spread out over an area as large as the eastern part of Galicia from which most of the settlers had come. It was this problem of distance and dispersion that Father Zholdak had to consider.

Shortly after his arrival in Canada, Father Zholdak, the Basilian, accompanied by Father Delaere, the Redemptorist, visited the Yorkton district. Subsequently, on December 25, 1901, the former wrote to Archbishop Langevin suggesting that the latter should send Father Delaere to Yorkton. "I must say," he writes, "that from the spiritual point of view the position of these people (Ukrainians) is truly lamentable and consequently it is absolutely necessary that a priest who speaks their language should visit them regularly. I consider it would be in the great interest of the Faith if Your Excellency would place this Yorkton Colony under the spiritual care of Father Delaere so that these people might be visited as far as possible once a month."

It was two years before the arrangement was carried out to transfer Father Delaere from Brandon to Yorkton. On January 12, 1904, the significant event occurred On that day the Redemptorist father arrived to make his permanent headquarters in Yorkton. The significance of the event was not at first manifest. Father Delaere was a monastic priest, practicing the Latin rite, and was of non-Ukrainian origin. All these facts militated against his success as a missionary among the Ukrainian settlers.

In the meantime the religious vacuum in the Ukrainian settlements was being filled by non-Catholic movements. An Indepedent Ukrainian Greek Church movement was receiving support from the Presbyterian Church. A movement of even more immediate concern was being sponsored by a pseudo-Bishop of the Russian Orthodox Church

in Winnipeg by the name of Seraphim who was "consecrating" priests and sending them to Ukrainian settlements to conduct services. The first Ukrainian church in the district of Yorkton established in Yaroslav in 1903, fell into the hands of Seraphim priest.

With outstanding energy and courage, Father Delaere opposed these movements and repudiated the charges of cunning and conspiracy levelled against himself personally and the Canadian Latin hierarchy under whose authority he worked. He was indefatigable in his journeyings from settlement to settlement. The Ukrainian people nevertheless tended to remain aloof and cool toward him. He therefore decided to remove one of the stumbling blocks to his success. He requested to be allowed to transfer from the Latin rite to the Greek (Ruthenian) rite within the Catholic Church. This request was granted by the Vatican in 1906, and on September 26 of that year, Father Delaere conducted his first service according to the traditional rite of the Ukrainian people.

From now on his mission became more successful and nearly every year saw one or more churches established in the Yorkton area under his encouragement and ministrations. This success not only strengthened Catholicism in general but widened the influence and responsibility of the Redemptorist Order under whose auspices Father Delaere worked. The field rapidly expanded beyond the capacity of a single individual. An appeal was made to the Order in Belgium for further recruits. Within the next few years four additional monastic priests of that Order volunteered for service in Canada. These priests also transferred to the Ruthenian rite and immediately began the study of the Ukrainian language in which they achieved the mastery of intelligibility. With the help of these recruits, Father Delaere extended his activity in Saskatchewan and even parts of Manitoba. The work, however, was vast and the laborers pitifully few. Father Delaere became convinced that only the setting up of a Greek Catholic Church orgaization in Canada would suffice to overcome the difficulties of organizing the Ukrainian Catholics in this country and serving their religious needs within the traditional forms of worship.

Since Catholicism involves essentially religious allegiance rather than consciousness of national or secular affiliation only very exceptional circumstances justify the setting up of a duplicate machinery of Church government. In the beginning, it was probably thought that a few score thousand Ukrainians would naturally accommodate themselves to the Catholic ecclesiastical machinery already existing in the country. The French-Canadian Bishops in Western Canada were not unsympathetic and not ungenerous, though they were firm. The poverty of the Ukrainian settlers in their first years of pioneer struggle to an economic footing in a new country created serious practical difficulties in any premature attempt to set up additional ecclesiastical machinery. The Vatican which had had centuries of experience in dealing with ethnic groups always proceeded with the deliberate caution consistent with its age and dignity. Need must be clearly demonstrated and the views of all the chief existing functionaries fully ascertained before a change in high Church policy could be approved by the Pope.

CHRIST THE KING

of the Individual, of the Family, of the State

By Lawrence C. Braceland

SUNDAY after Sunday during the year, Catholic priests from their pulpits throughout the world, have been reading the gospels, explaining the parables, and repeating the teachings of the popes. Now at the end of the Church's year, they sum up all their lessons on the last great feast of our Lord, the feast of Christ the the King—this is the title destined for our Lord from all eternity; this name is written large in the scriptures; it is the central theme of all the parables; it is the special subject of encyclicals and prayers from the pens of our Holy Fathers.

Christ's kingship is proclaimed first of all in the scriptures, and especially in the great gospel of St. Matthew. There the inspired writer shows the Jews that Christ is the King foretold by the prophets, especially by David, Isaias and Daniel. Page through this gospel and note how often are found the words *king and kingdom*. It will be found that the whole gospel sweeps on to Christ's coronation. It is evident that the *kingdom* is the real summary and the recurring theme of Christ's preaching and of the parables in particular.

In the very beginning the Magi ask: "Where is He that is born *King* of the Jews?" The first words spoken by John the Baptist and by our Lord are the same: "Do penance for the *Kingdom* of God is at hand." Our Lord strides through the countryside preaching the gospel of the *kingdoms* "Blessed are the poor in spirit and blessed are they that suffer persecution for justice's sake for their is the *kingdom* of heaven." After instructing the people, our Lord teaches them to pray: "Our Father who art in heaven, hollowed be thy name, thy *kingdom* come." The truth of his teaching He confirms by frequent miracles. To continue his teaching and his kingdom on earth He chooses his apostles under Peter their primate to whom he says: "And I

will give thee keys of the *kingdom* of heaven."

Our Lord teaches the secrets of His kingdom in plentiful parables, which He explains to His apostles. The *Kingdom* of God is like a man who sews good seed, namely the gospel, which bears abundant fruit when it falls on good ground, but which is not to be torn up when an enemy sows cockle over it. The *kingdom* is like a grain of mustard seed, which in the beginning is the smallest of seeds, but becomes a large tree and shelters the birds of heaven. The *kingdom* is like a net cast into the sea, which catches good fish and bad to be separated only at the end. It is like a precious jewel or like a treasure hidden in a field for which man sells all he has. Indeed all the parables center about the king, his kingdom, and the duties of the king's subjects.

People at last began to understand what our Lord had made so clear. Even the slow-witted mother of the sons of thunder had learned the lesson for she asks our Lord: "Say that these my two sons may sit the one on thy right and the other on thy left in thy *kingdom*." In delivering our Lord to Pilate the Jews explain that they have no *king* but Caesar. Pilate then asks our Lord: Art thou a *king* then?" The Roman legionaries also understand his claims. They place a crown on his head, a sceptre in his hand, and mock him: "Hail *king* of the Jews." And over his cross all men can read his title: "This is Jesus *King* of the Jews," and therefore the good thief turns to our Lord and asks: "Lord, remember me when thou shalt come into thy *kingdom*."

This doctrine of the scriptures, so prominent in St. Matthew, the Church soon translated into practice. From all countries and from all centuries come examples of her fealty to Christ the King. From the beginning the Church addressed her prayers to God "through Christ our Lord, who live and *reigns* world without end." For five centuries after the crucifiction she represented our Lord on the cross, not stripped, but in priestly robes with a crown upon his head. Early in the fifth century, her great theologian, St. Augustine in his outline of world history and theology, "The City of God," quotes from the Psalms: "He shall reign from sea to sea, and from river to the land's end," and add this comment: "This is most true of Christ. For he began his reign at the river, when John baptized and declared him Lord and Master." Even in the sixteenth century, the age of revolt, the Church's rulers, scholars and saints were inspired by Christ the King. It was to Christ the King, for example, that Mary, Queen of Scots appealed from Elizabeth's tyranny: "I appeal not to the queen but to the King of kings." The Spaniard, Ignatius Loyola, was accused of plagiarism when he included in his Spiritual Exercise those powerful meditations on the Kingdom and the Two Standards. For the Sistine chapel in Rome, Michelangelo in his famous fresco of the last judgment presented Christ judging all men, condemning or rewarding them according to their observance of his law. Note that these three—law-giving, judging, rewarding,—are the three works of a king.

Finally in our day our late Holy Father Pius XI founded the new feast of Christ the King to heal the sickness and sin of our times. As his predecessors had founded the feast of Corpus Christi when men had forgotten the Blessed Sacrament, and the feast of the Sacred Heart to warm the cold hearts

of men, so when the overthrow of all authority had left men homeless, kingless and godless, Pius XI established this new feast to restore the balance of law and liberty. Our holy father's intention was threefold. He wanted to restore a personal love for Christ the King in the heads and hearts of men; he wanted to restore the family's love for Christ by remodelling it on the King's family at Nazareth; and he wanted to restore the nations to Christ by reasserting his right to rule over all the world. Therefore our holy father pointed out that Christ is King by reason of the Incarnation and of the Redemption. Christ is our King, first of all because he is God become Man, and then because he bought men from the service of Satan when he paid the price with his blood on the Cross.This teaching Pius XI made clear to all the world in two letters and in four beautiful prayers. The letters established the feast and called all men to acknowledge the reign of the Sacred Heart. The prayers include an act of personal loyalty to our King, a consecration of the family and another of the human race to Christ the King, and an act of reparation to his Sacred Heart.

The new feast soon inspired public recognition of Christ's kingship. Before a firing squad in Mexico, the King's men died shouting the words: "Long live Christ the King." In South America, a border war was settled when a huge statue of Christ the King was erected to guard the boundary line. In our own Canada, many churches, the Jesuit Seminary in Toronto, and the beautiful cathedral in Hamilton were dedicated to Christ the King. Gradually the voice of the King's representative, was being heard by the nations. Then came the war with its blockade and its blackout, but please God, it will end the rule of justice and charity according to the Pope's five points for peace, and people will fall on their knees and give thanks for peace to the King of kings, the Prince of peace.

Christ then is King, King in all truth and reality, King in doctrine and practice, King of the individual, of the family and of society. He is King of the nations and of mankind—Catholic and non-Catholic, Jew and Gentile. Such is the full truth so definitely proclaimed to all the world by the Holy See, by the parables of the gospel, and by the whole sweep of the scriptures.

Christ desires to reign over the family, to preside over its gatherings and to bless its undertakings, whether temporal or spiritual. Yet how seldom is the modern family modelled on the King's family in Nazareth. The King would never have been born in many families where divorce has bombed the home and where birth-prevention has poisoned the wells of life. The little Prince of Peace from Nazareth would never have learnt to pray, never have known the scriptures, never have respected the discipline and ancient tradition of his Church, in many careless families of today. Perhaps he would be sent to a school that knows no Christ. Perhaps he would be encouraged — no! not to do his Father's will— but perhaps to approve a marriage with one who does not believe in his kingdom. In the home he would be shown not Catholic periodicals, nor Christian modesty, nor the joys of our ancestors, but magazines which again strip Christ naked, fashions that put him to shame, and amusements that crucify him. In fact it seems not to matter in our time, if we crucify Christ all over again.

Finally, Christ is King not only of individuals and families but also of societies. Charity and justice must characterize contracts between masters and workmen, state and state, just as in the workshop of Nazareth between Joseph and the Prince of peace. It is terrible to think that only dissaster and defeat roused France to the rights of Christ the King. Only after defeat did the government begin to think in terms of the family, family rights, family wages, family support. In our own fight for victory we should be an example to the enemy in private charity and social legislation. Our soldiers must take to heart lessons of discipline, chivalry and honor, if they desire the title and victory of Christian armies. The plight of the refugees the lot of the defeated, and the pains of the wounded give us a chance to comfort Christ in his sorrows.

What then does my King mean to me? Do I fix my eyes on this most beautiful of the sons of men? Do I listen to the words which never man spoke as this man—word far greater than the eloquence and insight we admire perhaps in Winston Churchill? Do I give my heart to this King most perfect in doctrine, in love for sinners, in knowledge of the human heart,—Jesus Christ, yesterday, today, and the same forever? Or do I mock him in my work, in my friends, in my heart? My morning offering must be one of personal loyalty to Christ the King. I should pray to him in the words of our holy father: "O Christ Jesus I acknowledge you as universal King. Excercise over me all the rights that you have... Divine Heart of Jesus. I offer you my poor actions that all hearts may recognize your actions that all hearts may recognize your consecrated kingship and that thus the kingdom of your peace may be established in the whole world."

HOW TO PREPARE FOR MARRIAGE

By Brother S. Methodius, F.S.C.

IF YOU give the girl the idea that she can marry you for money, she may want to marry you for alimony. Put her on a diet now or she may put you on a diet later on.

Some time ago one of the "old boys" came back to talk about the shipwreck of his marriage. His story was tragic. His wife secured her divorce on the grounds of cruelty, sworn to by perjured witnesses. She was given custody of the child; and although she was a Catholic graduate of a convent school, she was keeping company with another man.

He needed to know the truth and so do you. This is what he was told: "Your courtship wrecked that marriage before it came into being. You bought that girl expensive presents when you had no business doing so. She was wealthy; you were a pauper, working your way through school and having a hard time doing it. You were afraid she would think you were a piker: you were blind in your love for her; you wanted to make sure she would never have to turn her hand to anything."

"Exactly," was his reply. "I was a fool—I can see it now. But what gets me is that she showed no appreciation for all I did for her. I worked hard to give her everyhting, and I was successful. I felt that to get ahead, I must start a business of my own. I did it, and the shoestring I started on netted me a modest living the first year, and six thousand dollars the second. I turned everything to her. My business could have been sold for fifty thousand dollars when the war broke out, but in the hurry to get in, I let everything slide and when I came back there was no business left—and no wife. Fine appreciation for a convent girl to show!"

Again the point had to be driven home: "If she didn't appreciate you, it was your own fault. You never let her build up the power of appreciation. You forget that this is a subjective thing. Marriage is a spiritual affair; and its spiritual qualities are brought out by mutual sacrifice. You never let her make any sacrifices. Appreciation of anything depends upon what you put into it; free gifts are held in contempt. What makes a long-suffering wife pick her husband out of the gutter for the five-hundredth time and nurse him along when the whole town demands that she turn him out? She sees in him redeeming qualities no one else can see; her appreciation of him, his value in her eyes, has been built up by the sacrifices she has made for him. And since he has made no sacrfice for her, she has no appreciable value in his eyes."

"You love her yet, in spite of all she has done to you and because of all you have done for her. If she would come back to-morrow you would welcome her, not only for the boy but for your own sake."

"I would, absolutely," was the quick response. "And the reason you would is because you have done so much for her. But you could not expect her to be anything but selfish and heartless when you never gave her a chance to sacrifice anything for you."

Look over the happy marriages you can recall—the kind that last until the golden wedding. You will find in every case that the beginning was not so rosy: there was sickness or financial difficulty perhaps both; there was something that demamded sacrifice on both sides, and when love outlasted those difficulties it became everlasting.

If you want to learn frugality, keep an expense account. You may spend money foolishly, but it hurts to put it down and look it over again every time you add another foolish item. And don't spend all your money on crazy presents and crazier cover charges. Put her on a diet. Teach her to walk. Train her while she's young.

'Who shall find a valiant woman? Far from the uttermost coasts is the price of her. The heart of her husband trusteth in her, and he shall have no need of spoils. She will render him good, and not evil, all the days of her life. She hath sought wool and flax, and hath wrought by the councel of her hands. She is like the merchant's ship, she bringeth her bread from afar... She hath opened her hands to the needy, and stretched out her hands to the poor... Her husband is honorable in the gates, when he sitteth among the senators of the land. Her children rose up and called her blessed." (Proverbs).

YOUR HIDDEN OPPORTUNITY

(GOD OR SELF)

For the Ukrainian Girls

SPRING had come again. Everywhere a riot of spring colors. The exultant sun was gently sending down its warmth and brilliance stirring all within its path to warmth and to life anew. Here and there a few birds drifted through the air. In the playground of the nearby school children were happily playing, running back and forth in the innocent gayety of carefree childhood. Those who did not delight in the more boisterous play clustered in groups to spend their time in games that only the imaginative mind of the child can invent.

There was one however who did not form a part of this happy throng. Unobtrusively she made her way to the farther corner of the playground where she could be alone. She was not at all beautiful but nonwithal attractive—with that distant look in her deep blue eyes—as if already at her tender age she was weary of the world and was seeking something she herself did not know what. She was tall—too tall for her age. Her flaxen hair fell loosely over her shoulders. Her dress which could have carried any one of the trade marks of the fifth avenue shoppe didn't quite fit the growing girl. In short everything about her indicated a tone of indifference.

She had hardly reached the corner when the school bell sounded. The children joyfully scampered back into their classrooms. Anne, for that was the girl's name, languidly followed them into her classroom and slovenly slipped into her desk. The recitation began—but Anne's mind was not on it. As she toyed with her fingers her eyes were riveted on the handles of the clock. "If only it was dismissal time." she sighed to herself. "I hate school, books, teachers. I don't ever want to see them again." The clock struck three—dismissal time—and her reverie was broken.

Out once again, her face took on an expression that was not there before.

"Oh, how will I endure the agony of that grind for these last few weeks!"

Week succeeded week and already examinations had to be written yet Anne hadn't roused herself from her torpor. With an indifference characteristic of only discontented children Anne wrote her examinations caring little if she ever saw her results.What was her surprise when she was informed that her name was on the promotion list. Perhaps this would add zest to her ambition. No, if anything Anne's resolution hardened to break all ties with school at the first given opportunity.

Anne's mother was greatly concerned about her. What was she to do to make her take an active interest in life? That summer she decided to send Anne to a new school. Nothing like a change of

teachers and companions. From her friends she gathered all information necessary about the schools in the vicinity. Out of these she selected St. Mary's. So there Anne was registered for the coming fall term.

The prospect of attending St. Mary's seemed not in the least to enthuse Anne. When September had rolled around and she found herself with those loatheful books again, to her it was simply a matter of time. A little longer and she would be of age to quit her schooling. As far back as she remembered she had no one personally interested in her. Her mother, yes. But besides her there was nobody. Her friends—as long as they had their way; her teachers—to mark you present or absent and to hear your recitations.

Sister Therese, in charge of the eighth grade, soon observed that all was not well with Anne. Anne was a new comer at the school. Sister remembered that she had heard from others that her parents were a well-off and respectable family. The trouble could not come from that source. Not knowing what to do she prayed the harder for light to guide Anne back to a normal life. Every opportunity that presented itself Sister took advantage to bring herself closer to Anne. She had not long to wait for the first morning of her supervision week she found Anne already sitting in her desk. As was her daily custom she sat doing nothing, probably daydreaming of her freedom from books. A wave of sympathy swept over Sister's heart. What could she do to help Anne! She offered a silent prayer to the Blessed Mother to make her say the right thing, and then to Anne's guardian Angel to help her. With a friendly, "Good-morning" she greeted Anne and gave her one of her contagious smiles.

Anne returned the greeting uncertainly and fixed her gaze directly at Sister. There was something about Sister Therese that she couldn't explain to herself. She had noted that something, she recalled on the first morning of her classes at St. Mary's. In what way was she different from the other teachers she had known!

"What lovely hair, you have, Anne!" commented Sister.

"Thank you, Sister," rather inaudibly from Anne. "No one had remarked about my hair before" thought Anne to herself.

"Perhaps you could try wearing it thus"—and Sister showed her how— and then...

Further conversation was interrupted as the other girls started coming in.

Yet this event, trivial in itself, marked the turning point in Anne's life. Sister Therese became a powerful influence in her life. Under her gentle guidance and inspiring leadership Anne's interest in life took a new turn. Anne began to apply herself to her school work more diligently. And from what seemed at first a mediocre student, Anne soon made her way to the head of the class. That she kept throughout her high school days. Her efforts were not unrewarded for she won a scholarship to a prominent College in New York City. Today Anne has received her doctorate with the highest honors and is at present doing research work in a large firm in the City.

This was only one of the things that Sister Therese helped Anne to obtain. The far greater marvel is Anne's devotion to her Ukrainian Catholic church and all it stands for. It is hard to believe, but so it is, that Anne during all that

time had not missed Mass a single day. Those that know life in a large city can realize what sacrifices this must have called for. Yet she found herself ready for them. Nothing seemed difficult when it was done for Him whom she came to know and love with her whole heart and soul.

How many boys and girls we have today that need the gentle and inspiring influence of a nun to arouse them from their apathy and stir up the ardor of their youthful hearts. The field is so large and there are so few nuns among our Ukrainian people. Did you ever wonder why? Is it that Christ is not calling to His service as many of our Ukrainian girls as girls of other nationalities? Or is it that our girls are not as eager to follow in the footsteps of the Crucified Savior? Or maybe they did not know that such a life is possible?

Perhaps Christ has been knocking at the door of your heart to come and help Him save these souls redeemed by His Precious Blood. Have YOU listened to His call or are you too attached to the pleasures of the world? Perhaps you are just not sure if you are being called into His service. Here are a few guiding principles to help you decide if the life in a convent is for you.

Christ does not speak loudly and in startling ways. His call is gentle and may come when you least expect it. It may even come in the midst of some important work you are anxious to complete. Regardless when it comes you should find yourself courageous and big enough to leave all if you want to find TRUE happiness both in this life and in the life after.

Among the many conditions that could be listed, there are really only three that are absolutely necessary.

1. Am I sufficiently healthy to be of use to the community; have I some schooling and a reasonable desire for goodness?

2. Am I convinced that in this religious vocation I would do best for myself, love God, win heaven, avoid hell, do good for soul especially of our much neglected Ukrainian youth?

3. The acceptance by a religious congregation.

You don't need a burning desire. You may even be repelled at the thought of the difficulties ahead and the pleasures and opportunities you fear you are giving up. But if you have the slightest feeling that you might make a nun—give yourself a chance and don't pass up the opportunity for the most wonderful life in the world. Call up at any of the convents conducted by Sisters Servants of Mary Immaculate for further information or write directly to the following address:

Sister Superior, S.S.M.I.
Mount Mary Immaculate,
Ancaster, Ont.

ATTENTION

Many articles have been received at the desk of the Editor of the Redeemer's Voice which are not "news items" properly so-called, but advertisements of some pending event. The Editor hereby makes it known that in the future, any articles announcing the time, place, or price of a social event, will not be published in The Redeemer's Voice as a "news item," unless in the same issue a paid advertisement about the event accompanies the article.

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 887, Office 1765
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК

ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР $3.00
Книжка гарно оправлена, написав др. Кібзей. Гарні поради на різні хороби, в рідній мові. 735 сторін друку.

НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложена Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, третє видання. Дуже популярна.

ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50
Має 40 великих, зворушаючих, символічних образів, та гарні науки.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK., CANADA

PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT SHOP

PHONE 836
YORKTON — SASK.

AVOID THE "CHRISTMAS RUSH"—SHOP NOW!

✓ While stocks are plentiful.
✓ Service is at its best.
✓ Early delivery means plenty of time for gift wrapping and re-mailing.

And for easy, enjoyable Christmas shopping, see EATON'S New Midseason Catalogue. 160 pages packed with gift suggestions and timely, cold-weather values.

Check your copy today and mail your order as soon as possible. *Catalogue Free on Request.*

THE T. EATON Co SASKATCHEWAN LIMITED

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY
Грудень Yorkton, Sask., December 1950
15¢

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одно число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single Copy 15c

Редактор
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Subscription for 1 year to England: 17 Shillings
Передплата на рік до Англії: 17 Шилінгів

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

—— ЗМІСТ ——

КОНФЕРЕНЦІЯ—Сторінка Братства Матері Божої Неустанної Помочі 1
ПОБАЖАННЯ РЕДАКТОРА 3
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ 6
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ 15
НОВА ДОГМА ..... о. Др. Микола Комар 17
ЧАР ХРИСТОВОГО РІЗДВА ..... о. Ір. Назарко ЧСВВ. 21
ПРОСЬБА ДО СВ. О. НИКОЛАЯ ..... Ю.Ш. 23
СВЯТИЙ НИКОЛАЙ ..... П.Ч. 24
СВЯТИЙ ВЕЧІР ..... п. Качмар 27
СЛАВА ВО ВИШНИХ 28
МАТИ НАД МАТЕРЯМИ ..... о. Василь Максимець 29
ПІЙ XII І НЕПОРОЧНЕ ЗАЧАТТЯ ..... Нестор Годований ЧНІ. 32
УКРАЇНІ ..... Микола Щербак 34
БЕРЕЖІМ СПАДЩИНУ СВ. АНДРЕЯ! ..... о. П. Т. 35
ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ФАТИМСЬКИХ ВИБРАНЦІВ ..... о. А. К. 37
КАРИ ТА НАДГОРОДИ ..... Іванна Петрів 44
НОВЕ ПОДРУЖЕ СХІДНЕ ПРАВО ..... о. Мих. Шудло ЧНІ. 47
НА СВЯТИЙ ВЕЧІР ..... Богдан Лепкий 48
THE NEW DOGMA OF THE CATHOLIC CHURCH 49
STAR OF HEAVEN 53
DECISIONS OF THE HOLY SEE ..... Rev. M. Schudlo CSSR. 54
MARY'S CHRISTMAS 57
FATHER DELAERE, PIONEER MISSIONARY : Geo. W. Simpson 58
HOW TO PREPARE FOR MARRIAGE .. Br. S. Methodius FSC. 61
EDITOR'S WISHES 64

СТОРІНКА ДЛЯ
БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ
НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

КОНФЕРЕНЦІЯ

СВЯТИЙ СТРАХ БОЖИЙ

"Початок премудрости страх Господень" (Притч. 1, 7).

Бог безконечно великий. Він сотворив усе. Він Пан над панами. Він найсовершенніший у всіх своїх прикметах, як у маєстаті, так і в славі, як у святості, так в доброті, як у силі, так і в мудрості, як у справедливості, так і в лагідності. Він один сам в себе, до Нього маєш молитися й Його любити; Він найвищий і найлучший. Він найцінніший і немає міри його величі!

Немає Тобі рівні, о Боже! Великий Ти й велике Твоє імя й сила. Хто смів би не мати страху перед Тобою, о Царю народів!

А те, що тебе святим страхом повинно пронимати, тим спасенним, дитячим страхом це, що Бог вже з самої природи мусить нагороджувати добро, а карати зло; що мусить кожному заплатити після його діл!

Бог мусить хотіти ладу й хоче його. Він наділює карами кожного грішника без огляду на особу або стан. Його не вяжуть зверхні вигляди, не зводить підхлібство, не ошукує людська повага. Хоч не все в цьому житті зсилає кару, то однак перед нею не втечеш.

Він поручив, щоб ти виминав зло, а творив добро й додав тому порученню сили, обіцюючи за слухняність нагороду, а за неслухняність кару. Чи сповнить Він те все? Так, памятай Його слова: "Я Господь і не змінююся ніколи" (Малах. 3, 6).

Бога боятимешся, коли з подивом признаватимеш Його велич, коли віритимеш в Його обітниці та погрози й коли старанно виминати станеш всього, що мали би спричинити Його невдоволення.

Не йде тут, щоб ти так, як невільник боявся, а йде про те, щоб твій страх був подібний до страху доброї дитини, якій

залежить на тому, чи що подобається або не подобається батькові, в якого вона находить і поблажливу любов і розумну строгість.

Такий страх твій буде справді початком мудрости, основою поправи твого життя, обороною перед поновним упадком і пружиною всякої твоєї чесноти.

Такий страх обернеьтся вскорі в любов; а злучені разом обидві, доповнюючись та взаїмно, проникаючи себе, становитимуть любовний страх і боязлику любов і вони сплетуть тобі вінець вічного життя.

О, старайся ввести до свого серця такий страх перед Богом, брате у Христі!

Пристрасти киплять у тобі, хвилі на морі життя підносяться; взивай: "Господи, рятуй мене, бо потапаю." Так треба тобі сильної, твердої опори, а тим якором і тією опорою страх Божий.

Слід тобі мати страх перед Богом, любий брате; слід тобі завернути зо злої дороги, коли ти на неї попався. Божі суди творять страшну пропасть. Завчасу шукай за люблячим милосердям Бога, щоб ти не попав у руки страшної справедливости.

Бога бійся, душе! А коли в часі покуси любов не всилі здержати тебе від злого, то озбрійся в страх.

Памятай тоді на Всевідучого, на Суддю живих і мертвих та здуши в собі охоту до гріха силою спасенного страху.

Бійся Бога, дорогий брате, і то без порівнання більше як тих вовків, що чигають на твою невинність, що погрозами страшать тебе. Їх виття втихне, їм зуби скоро ступіють; одначе Божий гнів триватиме вічно, а Його караюча рука ніколи не випустить проклятого.

Хто розумний, той боятиметься його й вистерігатиметься злого. Нерозумний натомість нічого собі ні до серця, ні до голови не бере та стається завжди безсоромно байдужий.

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ— Коли хтось висилає якісь питання та бажає щоб була на них відповідь у ГОЛОСІ СПАСИТЕЛЯ, так нехай не посилає своїх запитів до Йорктону, а просто до редактора до Америки. — При цьому прохаємо Шановних Читачів і Читачок ставляти виразно та ясно свої питання, бо часом приходять такі питання, що годі на них відповісти, бо зовсім неможливо їх прочитати. Питання можна присилати так в українській як і в англійській мові, хоч наразі відповідаємо на них по-українськи. — Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя або посилаєту йому питання: — Rev. M. Schudlo, Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J.

ВАЖНЕ!—До наших дорогих передплатників: Якщо присилаєте віднову своєї передплати, або як міняєте свою адресу, просимо ПОДАТИ СВОЮ СТАРУ АДРЕСУ, щоб обминути непотрібних помилок з того приводу. Повідоміть нас відразу про свій новий адрес, щоб ми не висилали Голосу на адресу, де Вас вже нема.

Побажання Редактора

Христос раждається!

Шановні Читачі та Читачки,

ДЕНЬ Христового народження сповняє радістю мільйони сердець вірних Христових визнавців по цілому світі, бо ж це день радости, для неба та землі, день помирення Творця зо своїми сотвореннями, день сповнення Божих обітниць для людського роду, день, коли небо знову відчинилося для всіх дітей Адама.

Радіймо в цей святочний день і прославляймо народженого Месію та Його Непорочну Матір, Марію. Але й при цьому не забуваймо про своїх Братів і Сестер у далекій Україні, що замість радости в серцях заливаються рясними сльозами, бо лютий ворог заборонив по рідних церквах прославляти втіленого Бога, що приніс мир світові та душам. Згадаймо в своїх благаннях страждущих в Україні та на чужині наших Братів і Сестер і благаймо новонародженого Месію обтерти їхні сльози та скоротити їхні страждання, щоб і вони могли з нами в радості закликати як колись: **Слава во вишних Богові та на землі мир...**

Нехай Дитя Ісус і Його Пресвята Мати сповнять серця усіх наших Шановних Читачів і Читачок радістю та обильно поблагословлять їх, їхні родини, друзів і приятелів...

Редактор ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Надзвичайно гарна книжка, 96 сторін друку з 40 великими, зворушаючими символічними образками та науками. Принесе вона Вам велику духовну користь.

ЦІНА З ПЕРЕСИЛКОЮ тільки 50с

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

ПРОХАННЯ

УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО КОМІТЕТУ ДЛЯ СКИТАЛЬЦІВ

З НАГОДИ ЛИСТОПАДОВИХ СВЯТ

До Управ всіх Українських Товариств в З. Д. Америки:

За благословенням Їх Ексцеленції Преосв. Епископа Кир Константина Богачевського Укр. Катол. Комітет для Скитальців в Стемфорді протягом 5 ЛІТНОЇ ДІЯЛЬНОСТИ (1945-1950) виконав величезну працю для добра української еміграції. З найбільшою відданістю продовжає спровадження янкайбільшого числа укр. скитальців до Америки, даючи їм змогу свобідно влаштовуватися. Комітет примістив в Америці кілька сот укр. сиріт і далі продовжає цю працю. Відповів та відповідає на тисячі писем. Денно висилає до дальшого полагодження нові і нові аплікації для спровадження дальших скитальців. Вислав потребуючим скитальцям велику кількість харчів, одягу та лікарства. Все це при допомозі наших Священиків і добрих людей.

Просимо вибачення за турбування. Неприємно нам звертатися о грошеву поміч, однак часто це не робимо, ТІЛЬКИ РАЗ В РІК з нагоди листопадових свят. Знову примушує нас до цього велике число нових розпучливих прохань від скитальців, які остали в европейських ДП таборах або на німецькій економії без права на дальшу еміграцію з причин їх старого віку, чи то через недугу або як інваліди. Прохають від нас лікарства, харчів, одягу, а головно туберколозні благають від нас нове амер. лікарство сктрептомісину. Всі вони є укр. скитальці, що боролися за ВОЛЮ УКРАЇНИ, а сьогодні не можуть емігрувати далі, і влаштувати своє життя так, як здорові укр. скитальці.

Укр. Катол. Комітет для Скитальців в Стемфорді звертається отцим до Управ всіх Товариств, Організацій та Спілок з проханням, щоб з нагоди ЛИСТОПАДОВИХ академій, концертів, чи сходин чистий дохід вислали Укр. Катол. Комітетові на допомогу потребуючим скитальцям, які так дуже чекають помочі.

Всі грошеві дари, збірки, дохід з листопадових імпрез, чи жертви поодиноких осіб прохаємо висилати на адресу Укр. Катол. Комітету для Скитальців в Стемфорді, Конн., або до Епископської Канцелярії в Филаделфії, Па. Виказ жертводавців оголосимо.

Прийміть наперед наше щире українське "СПАСИБІ"!

Нехай Господь Бог благословить!

✠ АМВРОЗ СЕНИШИН, Єпископ-Помічник
Голова Укр. Катол. Комітету

о. ректор Палво Івахів
містоголова

Микола Вайда
секретар

ПОВІДОМЛЯЄМО НАШИХ ДОРОГИХ ЧИТАЧІВ, ЩО, ПОЧАВШИ ВІД ДНЯ 1-го СІЧНЯ, 1951

ПЕРЕДПЛАТА

ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

ВИНОСИТИМЕ

$2.00 на рік

В КАНАДІ И АМЕРИЦІ

Адміністрація Голосу Спасителя рішила піднести ціну передплати з 1.50 в Канади та 1.75 в Америці й закордону на $2.00 на рік задля чимраз більших коштів видання —як ціни паперу та інших видатків. Ці кошта та видатки постепенно підходили й підходять до такої міри, що неможливо далі видавати журнал такого великого розміру як Голос Спаистеля по старій та дешевій ціні.

ОДНАК—ДО ДНЯ 1-го СІЧНЯ, 1951 ОСТАЄ СТАРА ЦІНА, ТО Ж ВИКОРИСТАЙТЕ ІІ ДЛЯ ВІДНОВИ СВОЄІ ПЕРЕДПЛАТИ! — ЗАПРЕНУМЕРУЙТЕ ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ ДЛЯ СВОЇХ КРЕВНИХ ТА ПРИЯТЕЛІВ НА РІЗДВЯНИЙ ДАРУНОК!

Відновіть свою передплату — запренумеруйте другому таки тепер, щоб зискати на дешевій передплаті!

Залучаю $.... на віднову своєї передплати Г. Спасителя.

Імя .....

Адреса .....

Залучаю $..... на передплату Голосу Спасителя для:

Імя .....

Адреса .....

Пишіть адресу виразно по-англійськи.

The Redeemer's Voice, Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

З АВСТРАЛІЇ

Слава Ісусу Христу й Марії присно Діві!

Минуло саме ПІВ РОКУ, як ми приїхали до Австралії. Я поволі привикаю до нових умовин життя. Не зле воно в цій новій країні, аби тільки мати більше здоровя! Для здорового, молодого священика, та й не для одного, але для більше їх, заясніло б широке поле праці для спасіння безсмертних людських душ. Направду: "Жниво велике, та робітників мало!" На цілу Австралію є досі тільки ПЯТЬ священиків!

В Новій Полудневій Валії є два священики, у Вікторії два священики, в полудневій Австралії нема священика, в Західній Австралії нема священика, в Тасманії нема священика.

Наша українська імміграція, як і імміграція інших народностей, розсіяна по цілій Австралії на контрактових роботах. Деякі вже покінчили свій контракт і стараються дістати роботу ближче центрів як Сидней, Мельборн, Аделяйда, Брисбейн, Гобарт, Пертс: це столиці поодиноких стейтів. Та воно йде поволі через брак приміщення, бо неодин бажав би мешкати в хаті, а не в шатрі...

Замешкання в монастирі

Коли ми приїхали до Сиднею, а радніш до Пеннант Гиллс, то замешкали в монастирі австралійських ОО. Редемптористів, що й постарались про наш приїзд до Австралії.

Пеннант Гиллс це передмістя Сиднею, яких 20 миль від центра. Місто Сидней разом з передмістями ма півтора мільйонів мешканців. З центру до передмість комунікація добра. Електричні потяги їдуть скоро, часто й точно. Ця декладність передовсім важна для робітників, що нераз мають їхати годину й більше до праці, та ще треба пересідати на інший потяг. Мінута спізнення може бути причиною, що на получний другий потяг прийдеться чекати ще пару мінут і через те вони спізнидися б до праці.

Мені таксамо треба майже годину їхати, щоб прибути до церкви, де кожної неділі відправляю Службу Божу. Церква св. Бригіти недалеко славного Сиднейського мосту "Harbour Bridge."— Виходжу вранці в дому і за яких чотири до пять мінут вже на стації купую значок на їзду електричним потягом. Їду потягом сорок чотири мінути. Потім чекаю на міський трамвай яких 10 до 15 мінут, що й завозить мене до перестанку на дві мінути ходу від церкви. Замість їхати трамваєм, на якого чекаю яких 15 мінут, я міг би за той час зайти пішки до церкви, та "треба шанувати свої слабі ноги." Так отже, коли виходжу з дому по пів до восьмої, я є в церкві по девятій. Тут чекаю на своїх людей: дехто приступає до св. сповіді, часом є дитинка до хрещення або до миропомазання, дехто приходить спитатись про долю своєї справи... В часі Служби Божої, яку починаю о годині 11-ій, співає хор під управою п. Ярослава Микитовича... По Службі Божій катехизація дітей. Справді дітей не багато, та треба робити, що можливе. Я навіть 10-го нереспя мав прегарну церемонію: "Перше св. Причастя дітей." І було СІМ діточок до першого св. Причастя. Велика радість для батьків, але певно дуже велика радість для дітей і для о. пароха! Це памятка для дітей на ціле їх життя! А особливо це важне тут в Австралії!

По катехизмі дітей бувають часом ще хрещення, та передовсім люди приходять до священика порадитися в деяких своїх справах.

Неділя, направду, дає найбільше занятя для священика.

В інші дні люди працюють, а в суботу, коли звичайно не працюють, не можуть бачитися зо мною, бо часу до часу відвідую в суботя сусідні табори; особливо табори, де живуть мами з дітьми, а до яких в суботу приїздяють декоди батьки, що працюють нераз дуже далеко від родини.

Хотів би я тут згадати про лист від Апостольського Візитатора на Західню Европу, Преосвященнішого Єпископа, Івана Бучка. Цього листа застав я, приїхавши до монастиря в Пеннант Гиллс. Лист писаний 23 лютого 1950.

"Дуже дякую за цінне письмо з дня 15 ц.м. і за потвердження милої вістки про те, що враз із Впр. о. Боським вибираєтеся на місійну працю до Австралії. Богу дякувати. Так отже і в Австралії наші бідні скитальці не будуть позбавлені духовної опіки. З Риму в короткому вже часі відіде туди наш священик Впр. о. Др. Іван Прашко—радник Апостольського Візитатора... Було б добре мати звязок з нашою Церквою в Европі, щоб у той спосіб зберегти нашу скитальщину і наших вірних, що так дуже привязані до рідного обряду й рідної традиції. В тій цілі буду висилати і для Вас "Урядовий Вісник" для інформації.

Благаю Милосерного Бога, щоб поблагословив Вашу працю, кріпив Ваші сили і обдаровував Вас обильним багацтвом Своїх щедрот і з цілого серця передаю Вам і Дорогому Отцю Боському і моє Архиєрейське Благословення."

Вже коли почав орієнтуватися в тутешніх, австралійських, умовинах та заночатковував свою душпастирську працю, дістав я два листи з Канади.

Один лист з Вінніпегу від Високопреосвященнішого Архиепископа Василія Ладики. Лист писаний дня 21 березня 1950.

"З Ванкуверу, Б.С., ми дістали Ваш лист, та молимося до Предоброго Бога, щоб благословив Вашу подорож до Австралії щасливими успіхами... Святе миро вилилося сейчас по Великодніх Святах... Ми прислатимемо Вам обок св. миро кожного року.

Тішимося, що Отці виїхали до цеї нової країни, де будучність для нашого народу. Просимо час від часу до нас написати та звідомити, наскільки можливе, про нові місця, де поселюється наш український нарід.

Поручаюся ласкавим молитвам, засилаючи щиро-сердечне Архиєрейське благословення."

Другого листа з дня 19 квітня 1950, від нашого Протоігумена, Впр. о. Максима Германюка:

"Дуже дякую Отцеві за листа з 24 березня ц.р. як і рівнож за всі новинки в Австралії.

Радію, що Отці щасливо туди заїхали та дізнали й далі дізнають багато помочі від наших Отців (Редемптористів) і від латинської місцевої єпархії. Очевидно праця буде тяжка, бо то початки, де треба організувати й будувати життя на кожній ділянці. Однак я певний, що завдяки Вашій праці, наші скитальці в Австралії релятивно скоро зорганізують своє релігійно-національне життя й залишаться вірними своїй вірі і своїм національним традиціям... Але до того треба буде трохи часу й багато праці. Я прошу Всевишнього, щоб дав Вам силу вреалізувати те діло, до якого Він Вас покликав..."

Листування

Після приїзду до Австралії, подав я свою адресу а також повідомлення про Богослуження до Сиднейської української преси. Знаючи мою адресу, почали надходити листи, на які треба було відповідати. Я люблю звичайно відповідати на листи можливе найскоріше. І це забирає вже час інших днів (крім субот і неділь). Також дістаю листи з Канади, Злучених Держав і з Европи, бо моя адреса була поміщена в пресі, про що говорить лист в дня 10 липня 1950, від Секретара Пан-Американської Конференції, п. Др. В. Шандора:

"Від нашого голови о. Др. В. Кушніра довідалися ми, що Ви перебрали на себе тяжкий і шляхетний обовязок місійної праці між нашими братами в Австралії. З уваги на те, що ми маємо в Австралії ділові звязки з українськими організаціями, радо послужимо Вам їх адресами. Одночасно авізуємо про Ваш приїзд п. Др. С. Варчинському та Др. Е. Ю. Пеленському, та ПОВІДОМЛЯЄМО ПРЕСУ. Бажаємо доброго здоровля й витривалости в праці та остаємо з пошаною до всіх Вас."

Я тут подаю уривки-частини деяких листів. З них можна пізнати переживання та потреби наших новоприбулих.

Один лист від особи, що працює яких 300 миль від Сиднею: "Дуже щиро Вам дякую, що маєте для мене МОЛИТОВНИК. Прошу прислати мені "З Нами Бог." Ви питаєте, де я працюю? Я працюю в готелі. Так, тут є дуже гарно, тільки в суботу і в неділю дуже смутно, бо нема тут наших людей. Я одна українка. Але Богу дякувати, що мій контракт вже незадовго кінчається, тільки остались два місяці, тоді я піду, де є більше наших людей. Дякую дуже за все Вам, Отче! Я прошу Бога за наш увесь український нарід: дай Боже, щоб ми усі повернулись на свою рідну Батьківщину. І рівнож нехай Господь благословить наших українських священиків..."

Другий лист знову з віддалі яких 350 миль: "Я одержала МОЛИТОВНИК і книжечку, за що Вам дуже щиро дякую. Я направду дуже втішилася, що тепер маю молитовник... Я Вашу адресу прочитала в нашім українськім часописі "Вільна Думка." Мені було дуже смутно без молитовника, і я собі подумала: я напишу і спитаю Вас, Отче,—і я Бога просила, і Бог вислухав моє бажання... Хоч я є на далекій чужині, де я не бачу своєї рідної Батьківщини, але я тужу за нею, бо мої рідні Брати мучаться під московським ярмом... Мама померла, як я була маленька дитина, а моє Батька замордували большевики в 1945 році, тільки не знаю де, бо мої Братчики не писали всього, бо їм не вільно. І я щиро до Бога молюся і прошу Бога за моїх Братчиків, молюся за них і за моїх родичів,

що уже спочивають на віки, молюся за їхні душі... Маю надію, що дістануся близько Сиднею, так щоб могла кожної неділі до нашої церкви прийти. Хоч я ходжу щонеділі до церкви, але мене тягне до своїх людей, до українського народу... І я щерав дуже щиро дякую за молитовник і за книжку, яку читаю у вільних хвилях..."

Ось уривок з листа від особи, що працює 400 миль від Сиднею: "Звертаюся до Вас з проханням: я маю з моєю дружиною цивільний шлюб, а тепер ми хотіли б взяти церковний... Прошу отця помогти мені в тій справі... В тій околиці тільки ми обоє українці... Прошу ще о одне: чи можна у Отця дістати МОЛИТОВНИК?"

Знова частина листа зо шпиталю на одному передмісті Сиднею: "Всечесний Отче! Вибачте мені за мою сміливість.. тільки недавно приїхав до Австралії, і попав на роботу в тартаку, і тільки щойно переробив три дні, а на четвертий день, підчас роботи, так нещасно впав на правий бік, що мені аж не дало дихати, і мене відвезли до шпиталю. І я тепер, оттак лежу в ліжку та й не мають навіть до кого слова промовити... Ви знаєте, Отче, я так чекав НЕДІЛІ, як не знаю чого, а тут тобі як обухом по голові. Я дуже хотів бути на Службі Божій, бо так уже давно був, що навіть не пригадую коли, бо все перебував у таких таборах, що наші греко-католицькі священики навіть не доїзджали. А тепер прошу Бога, щоб я як найскорше виздоровів та пішов до церкви подякувати Пану Богу, що я вже знов здоровий і знов можу плентати ногами на новій, обіцяній землі... Як би було можливе для Всечесного Отця, щоб мене на хвилинку відвідали в шпиталі..."

Цей чоловік, Богу дякувати, виздоровів, і я його бачу майже кожної неділі в церкві. Це пан Юрій Сандуляк.

Треба відповісти на листи дуже важливі, бо заторкують справу нашої церкви й потреби наших українських священиків тут в Австралії.

"Чи не маєте яких новостей що до приїзду дальших наших священиків? Зле воно, що вірні нашої Церкви є якраз тими упослідженими. Думаю, що великим прогріхом було, що забагато наших священиків і то безженних виїхали до Канади та Америки, залишаючи тисячні маси вірних без духовного проводу... а в міжчасі дехто відвикає від церкви або йде до іншої..."

Наведені слова з листу зо стейту Квінсленд.

З Західньої Австралії подібні листи. Ось виїмок з одного: "Прошу вибачити за сміливість турбувати Вас своїм листмо, але обставини в Західній Австралії примушують мене до цього. Читаючи українську пресу, що виходить в Австралії, довідався я про Ваш приїзд сюди для місійної праці поміж українськими іміґрантами... Звертаюся до Вас з просьбою подумати й постаратися про духовну опіку для українців-католиків в Західній Австралії... Їх буде кілька сот, в тім багато дітей, скупчених в околиці Перту, Нордгаму і Кандердінку... Я думаю, що ця справа напевно так само близька Вам як і мені, і тому дозволяю собі сподіватись Вашої відповіді..."

В іншому листі: "...Зо сторони матеріяльної теж Західня Австралія не представляється найкраще; але коли б будучий наш душпастир, о. Редемпторист, дістав приміщення в монастирі (в Герті є великий монастир ОО. Редемптористів), я думаю, що вірні спромоглися б скоро постарати йому середник льокомоції, а з часом можна б і церковцю поставити... Наразі кінчаю і сподіюсь, що мої просьби будуть Вами вислухані..."

Я навмисне подав деякі частини з деяких листів, щоб Ви могли собі самі виробити образ, які відчуття мають новоприбулі, як тужать вони за духовною обслугою, та як великий є брак наших священиків тут в Австралії.

Молімся, щоб Вселаскавий Бог змилосердився над нашим народом і над нашою іміґрацією в Австралії. Ми не знаємо Божих плянів, але віримо, що в руках Божого Провидіння спочиває також доля нашої іміґрації в Австралії. Пошли, Боже, ревних, повних посвяти й саможертви священиків, що трудилися б над спасенням безсмертніх душ наших українських поселенців в Австралії.

Прошу, помоліться й за мене.

о. Н. Копяківський ЧНІ.

ВИСЛІД РОЗІГРАВКИ

СЕСТЕР МІСІОНАРОК ХРИСТІЯНСЬКОЇ ЛЮБОВИ

З початком осени багато наших приятелів у Канаді й Америці закупило квитки Доброчинного Походу, щоб так матеріяльно помогти нашому Згромадженню. Тепер, коли це підприємство закінчилось, кожний рад довідатись як випала розігравка тих квитків. Тому всім заінтересованим особам подаємо до відома вислід розігравки, що відбулась у суботу вечером, 28-го жовтня, ц.р., в парохіяльній залі при церкві Успення М. Б. у Ґримсбі.

Після закінчення базару, на сцені засіли три поважні мужі: Михайло Смерек, Павло Романів і Петро Баранюк як провірники, а Василь Паламар як секретар. Три хлопчики, вимішавши вперед квитки на очах усіх присутніх, по черзі витягали їх. Вислід випав ось такий: 1. Юрій Бурґвінон, Шрайбер, Онт.—електричний замітач; 2. ОО. Редемптористи, Йорктон, Саск.—годинник; 3. Михайло Гнида, Винипеґ, Ман.—вовняний коц; 4. Теодор Олійник, Обурн, Н.Й. ЗДПА—подорожна валіза; 5. Естир Бирнс, Гамільтон, Онт.—наліжник; 6. М. Николюк, Гамільтон, Онт.—туалет; 7. Й. Чуй, Ґарленд, Ман.—комплет столових ножів і вилок; 8. Вм. Ф. Касей, Кінґстон, Онт.—купелевий рушник; 9. Олекса Сенько, Донора, Па. ЗДПА—купелевий рушник; 10. Йосиф Й. Волянський, Едмонтон, Алта.—вишивані пошивки.

Подавши до відома вислід розігравки, одночасно складаємо щиру подяку всім, що самі закупили квитки, або їх розпродали, що зложили свої жертви, або в своїх листах висловили нам гарні побажання, чи якимбудь іншим способом показали свою зичливість та дали поміч. Нехай предобрий Бог за це всім щедро нагородить! Хоч не всі що закупили квитки щось виграли, однак мимо того всі можуть мати те миле задоволення, що зробили добре діло й своєю жертвою причинились до піддержки й розвою Згромадження Сестер Місіонарок Християнської Любови та їхньої праці в українському народі.

З глибоким поважанням і християнським поздоровлення,

М. Франка-Марія, М.Х.Л.
Настоятелька

Missionary Sisters of Christian Charity.
Box 180, Grimsby, Ont.

НЕЛСОН, Б.К.

ЯК ДАЛЕКО ПОСТУПИЛА БУДОВА ГР.-КАТОЛ. ЦЕРКВИ В НЕЛСОН У 1950 р.

З приємністю ділимося вістками з широким загалом зацікавлених і нашими ласкавими добродіями і жертводавцями, про те як поступила вперід будова нашої рідної церкви від червня б.р. у Нелсоні, Б.К.

Як уже звідомлялось в пресі, в дні перших роковин основання української католицької парохії, що відбула торжественно зі своїм теперішним парохом—о. Мих. Шевчуком, уся парохія. Великим осягом було й між іншим й те, що тоді—18-го червня, 1950, поблагословлено закуплену за $663.00 площу під будову церкви.

З кінцем червня зі заледви превершеною тисячкою долярів, Комітет Будови заплянував і розпочалась перша праця будови: копаня салеру, будова фундаменту, салеру (закінчено в липні), а в серпні, тому, що були перепони—до торжества закладин угольного каменя, приступлено до мурування стін храму. Перед кінцем серпня, місцевий брекмен п. Радек і муляр закінчив свою мозолисту працю. Тепер Комітет Будови був у доволі клопітливому положенні, де найти більшу частину, чи цілу трету тисячку долярів, щоб розчислитись з майстром за матеріял і працю. Кількох соткових Добродіїв з Нелсону подвоїли свої жертви, як і видатна поміч (досі 400.00) з місійного фонду Зах. Ексархату, заспокоїли наші зобовязання. Ще дещо призісталося на се, щоби й взятись до будови даху (не його ще викінчення), його завершення вповні, як запляновано на церкві, через недостачу фондів, з певністю закінченим буде в 1951 рцоі. Наразі всі старання Комітету Будови йдуть у напрямі призбирати дальше фонду на докінчення даху та може влаштування знову від основ, салера, куди б могла вже наша громадка перенестись, з усім своїм церковним і національним життям.

Дорогі читачі, наші жертводавці, громадяне українці:

Зі цих кілька слів опису, Ви зрозумієте вповні як змагаються і хотять мати свою рідну церкву українці Нелсону й околиці, ми й діпняли багато в цім Святім Ювілейнім Році, за Божою поміччю й Вашими жертвами та Ви й неменше розумієте скільки нам потрібно, щоб дійти й до найпримітивнійшого завершення вперід салера й відтак церкви, а ми так мріяли й мріємо, що зможемо коли не колядувати, то радісне: Христос воскрес—заспівати, як у себе, тому й надалі тим, котрі щедро відгукнулись на наші заклики—з цілого серця дякуємо за їх жертви, а всіх других просимо дуже, допоможіть нам дальшими Вашими ласкавими жертвами й лептами—здійснити як найскорше святий задум і завершити будову рідної церкви.

Вдячні вірні з Нелсону.

IV виказ жертв на будову церкви в Нелсон:

1. П. Вірстюк, Нелсон других $100.00
2. Юлія Гантер, Нелсон, других 100.00
3. о. Шевчук, М., Нелсон, других 100.00
4. Яків Людвик, Нелсон, дальше 50.00
5. В. Шкварок, Кастлегер, друг. 50.00
6. Т. Федорак, Ґренд Форкс, дал. 30.00
7. Іван Данилко, Єк. Б.К. 30.00
8. Кат. Лесюк, Трейл, дальше.. 10.00

9. Іліко Лабай, Нелсон, других 50.00
10. Олеско А., Кастелгар, дальше 50.00
11. Іван Дунай (Словак) 4.00

Всім Ви, жертводавцям сердечна подяка. Хочби найменші ленти, які будуть виказані в "Голосі Спасителя," просимо посилати на адресу:

Rev. Michael Shewchuk,
818 Ward St., Nelson, B.C.

ЕНЦИКЛЬОПЕДІЯ

УКРАЇНОЗНАВСТВА

Мюнхен—Ню Йорк, 1950
Об'єм збільшений до п'ятнадцяти зошитів.

ЗАМІТКИ до передплатників:

По нинішній день з'явилося сім зошитів ЕУ. В ході реалізації цього монументального діла з безперечністю виявилося, що задуманий спершу об'єм — десять зошитів—не в силі, навіть у найскромніших розмірах, вмістити той цінний матеріял, на який сьогодні багате українознавство.

Насильне скорочування розділів і статтей,—щоб тільки вбгати увесь матеріял у десять намічених зошитів, було великою шкодою для задуманої справи. Ні Редакція, ні Видавництво не можуть і не хочуть брати на себе відповідальність за таке закінчення появи ЕУ.

Тому, в порозумінні з доступними нам колами Передплатників, Фундаторів і Жертводавців, ми рішилися на розв'язку, яка б повністю гарантувала закінчення цього твору згідно з первісним задумом і сподіваннями, які Ви, Шановні Передплатники ЕУ, покладаєте на цю справу.

Доводимо до Вашого ласкавого відома, що перша загальна частина ЕУ (на відміну від другої частини в формі "гасел") з'явиться не в десятьох (як це було намічено) зошитах, а в п'ятнадцятьох зошитах, по 80 сторінках кожний. Ці п'ятнадцять зошитів першої частини будуть поділені на три томи—кожний по п'ять зошитів, себто один том—400 стор. пересічно. Цілість першої частини (в трьох томах) матиме понад 1,200 сторінок плюс п'ять кольорових таблиць (у першому тому), чотири кольорові карти (наприкінці третього тома), і крім того, цілий ряд темних карт та крейдових вкладок.

З технічних причин поодинокі зошити з'явилися і на майбутнє з'являтимуться за такою чергою: 1, 2, 3, 4, 5, 6,— 10, 11, 12,— 7, 8, 9, 13, 14, 15. Тому всі Передплатники ЕУ зошитами одержали дотепер зошити від 1 до 6, а сьогодні одержують зошит 10.

До зошита 6 була додана одна кольорова таблиця (писанки), а до зошита 10 дбано чотири кольорові таблиці. Оправляючи перші п'ять зошитів (до розділу "Мова" включно, тобто до стор. 368), які становлять перший том, треба ці п'ять кольорових таблиць вклеїти на відповідних місцях розділу "Етнографія," а саме: 1. килими—між стор. 288—289; II. вишивки—між стор. 296—297; III. вишивки—між стор. 300—301; IV. кераміка—між стор. 304—305; V. писанки —між стор. 312—313.

Всім Передплатникам, що замовили цілість, цими днями надсилаємо оправлений перший том; усім Передплатникам зошитами надішлемо обкладинку першого тома. Виконання обкладинки—т. зв. півполотно. Хто бажає мати кращу обкладинку ЕУ, а саме: полотно (ціле), штучна шкіра, півшкіра або шкіра (ціла) з золотими витисками плюс охоронний картон (футляр),—має виповнити додану картку й одночасно надіслати відповідну доплату за вибрану ним оправу.

Збільшення об'єму першої частини ЕУ до розмірів п'ятнадцятьох зошитів мусить потягти за собою таке ж збільшення ціни. Ми однак сподіваємо, що наші Передплатники і Прихильники зрозуміють неминучість такої розв'язки і не візьмуть за зле нашого прохання доплатити належність до висоти встановленої тепер ноної передплати чи то ціни за першу частину ЕУ в трьох томах.

Редакція "Енциклопедії Українознавства"

Зошит 10. ст. 721—800.
Ціна 8,—НМ, або $2.50

Зміст: Докінчення відділу IX—Культура. І. Мірчук: Філософія. X. Відділ — Література.

М. Глобенко: Історія і стан дослідження укр. літератури.—Доба реалізму. — Доба модернізму.— Україна в художніх творах, писаних російською мовою.

Л. Білецький—Е. Ю. Пеленський: Стара доба (XI—XV ст.)

Д. Чижевський; Ренесанс, реформація і барокко.— Класицизм.— Романтика.

М. Глобенко, Ю. Блохин, І. Коровицький: Найновіша доба.

В. Лев: Українсько-польські взаємини в літературі.

Замовлення приймає: Василькова Книгарня В-ва "Молоде Життя."
13 b. München 2 BS—Fach 221. Germany.
або Красні Представники В-ва в поодиноких країнах.

ПРИГАДКА

Чи Шановні Читачі та Читачки вже прислали свій дар на закуп Машини, що конечно потрібна Редакції Голосу Спасителя, щоб могти продовжати працю для добра нашого народу в Канаді та в Амариці? Якщо ще не вислали 5 долярів, так зробіть це негайно. Господь надгородить Вас за великодушний дарунок!— Багато Шановних Читачок і Читачів уже прислали свій подарунок. Чи Ви мали б лишитися позаду? Чи тільки Ви мали б пожалувати 5 долярів Редакції Голосу Спасителя, що в день і ночі трудиться для Вашого добра, поширюючи скрізь Христову науку, що єдина годна запевнити світові правдивий мир, щастя на землі та спасення душі по смерті?— Ми певні, що Ви зараз виповните наше прохання, як тільки прочитаєте ці рядки!— Дякуємо.

Редакція Голосу Спасителя.

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

ЖЕРТВИ

НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Найсердечніша подяка оцим щирим жертводавцям, що надіслали жертви на нову машину:

Бодик пані Ів., Сеймор, Конн. .. 1.25
Петерсон Ів., Кіченер, Онт. 5.00
Незнаний з Россбурн, Ман. 20.00
Пані Сорока Анна, Гронлід, Саск. . 1.00
Дубик Гр., Кадворт, Саск. 1.00
Пан Луців, Ріджайна, Саск. 1.00
Прокопович Йосиф, Вікторія Б.К. . 2.00

ЖЕРТВИ

НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Олійник Мих., Арабелла, Саск. .. 3.50
Йос. Біляк, Мондер, Алта. ..... .50
Вітошинський Антін, Н. Лондон .. .50

Щира подяка ласкавим жертводавцям.

ЗАМОВЛЯЙТЕ НОВИЙ

КАЛЄНДАР

ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

на 1951 рік

Вийшов з друку і продається новий, гарний та цікавий календар Голосу Спасителя, друкований на дорогім, лискучім книжковім папері. Має гарну артистично виконану обкладину в двох кольорах, великого, вигідного формату, — 160 сторін друку.

Містить: Календар та церковний устав після старого та нового стилю; цікаві й корисні релігійні та наукові статті, вірші і т.д., в українській і англійській мові, та багато знимок. Подає також адресар священиків та українських католицьких установ.

Цей Календар повинен знаходитися в кожній українській хаті, так в Канаді як і в Америці. Замовляйте його для себе й своїх приятелів.

ЦІНА лише 50¢

Замовляйте на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

найкращий одинокий місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жалійте зараз післати $1.50 на річну передплату до —

MY FRIEND
49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

ЖЕРТВА

НА БУДОВУ ЦЕРКВИ В КІРКЛЕНД ЛЕЙК, ОНТ.

Зложив суму $5.00 пан Михайло Лукій з Грендвю, Ман. За цю жертву належиться йому щира подяка.

ПОШУКУЄ

Бабій Теодор пошукує **Михайла Левко** зі села Воля Вербицька, повіт Рава Руська. Правдоподібно знаходиться в Англії.

Федорук Степан з с. Кошляки, пов. Збараж пошукує свого брата Івана, який виїхав до Канади в 1905 р. й перебував в Брендон. Також шукає свого кузина Йосифа Лотоцького, який виїхав до Канади в 1929 р. Писати на адресу:

M. Fedoruk Stefan.
Encherville par Francourville
(E.L.), France.

ЛИСТ З ПОЛЬЩІ

3. X. 1950

Преподобний Отче Редакторе,

Щиро дякую за відповідь на мій лист. Сусіди українці побачили образець із рідною молитвою, що Ви мені прислали та почали з розчулення плакати немов малі діти. Моя родина щодня читає Ваш лист. Всі вивезені сюди українці сказали, що будуть молитися за Вас, хоча проживаємо посеред чужого та ворожого нам населення.

З Польщі можна писати до Галичини, але звідтам дуже рідко відповідають на листи. Проте ліпше писати коротенькі листи в Польщі до Галичини. З Америки писати до Галичини небезпечно. Один мій знайомий попався через листи з Америки на Сибір.

Дуже теж дякую за пакунок книжок, Голос Спасителя та молитовник "З нами Бог," як теж і за чудові календарі "Голосу Спасителя." Всі дуже дивувалися, звідки я взяла стільки дорогих нам книжок. Тепер вечорами в нас завжди багато людей. Кожен хоче почути своє рідне слово. Я читаю вголос, а вони слухають.

Тутешні поляки дуже цікавилися, звідкіля я дістала пакунок і що там було. Я розказала. Вони похитували головами, кажучи: "А ми думали, що то тільки на Сході є ваші священики. А вони теж є в Америці та в Канаді!"

Кінчу та дякую за ласкаве прислання книжок.

Е. С.

НАЛЕЖНА ПОДЯКА

Вдячність це християнська чеснота. Оттому дякуємо всім нашим Шановним Жертводавцям, що якнебудь причинилися до поширення чи поліпшення нашого Видавництва.

Пан Михайло Олійник із Питсбурга, Па., може бути прикладом для інших наших Приятелів і Приятельок. Минулого року перед Різдвом пожертвував він о. Мих. Шудлові, що проповідав місію в Впр. о. Понятишина, $100.00 на виховання наших місьонарів у Ватерфорді. Недавньо прислав знову о. Мих. Шудлові до Ньюарку 20.00 на прикраси для Голосу Спасителя.

Нехай Христос і Його Пресвята Мати надгородять великодушного п. Михайла Олійника в цьому та другому житті за

його щедрість і прихильність так для ОО. Редемптористів, як і для Голосу Спасителя, що його він так пильно читає та намагається допомогти йому своїми датками великодушними.

Редакція Голосу Спасителя.

ГОЛОС ПРИЗНАННЯ

...Переглядаю попередні числа Голосу Спасителя за цей рік. Дійсно ця газетка гарно презентується, має так багато духового корму, як ніяка інша релігійна часопис, багато поучень, наук та достосовується до наших потреб. Замало може розваги (жартів, загадок, образків)—спробуйте і це додати.

Пишіть. Здоровлю Вас щиро

.о Мик. Комар.

СВЯТА СХІДНЯ КОНГРЕГАЦІЯ
до о. Мих. Щудло ЧНІ.

18 жовтня 1950

Високопреподобний Отче,

Щиро дякую за чемність, що зволили вислати до цієї Східньої Конгрегації числа місячника ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ, як теж і два перші числа тримісячника ЛОГОС, що видають предобрі ОО. Редемптористи Східнього Обряду в Америці та в Канаді, щоб вірні та клир український могли пізнати навчання Церкви про актуальні питання.

Сподіюся, що ці публікації широко поширені та роблять велике добро поміж читачами. Сподіюся, що й на-майбутнє Ви зволите регулярно вислати до Східньої Конгрегації всі видання, що видадуть Редемптористи Східнього Обряду.

Щераз дякую.

Ваш у Христі,

✠ Єп. Валерій Валері.

УВАГА!—Коли хтось із наших Шановних Читачів або Читачок має якусь справу до Редактора Голосу Спасителя, нехай не пише до АДМІНІСТРАЦІЇ Голосу до Йорктону, але просто до РЕДАКТОРА на адресу:— Rev. Michael Schudlo, 661 High Street, Newark, N. J., USA. Так заощаджується час і поштові значки.

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на коверті коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено напр. 10 49,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1949; 11 50: листопад 1950.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ПРЕСУ
КАНАДИ

"ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ", місячник, коштує $1.50 на рік. Адреса
"THE REDEEMER'S VOICE," Catherine Street, Yorkton, Sask.
"УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ," тижневник, коштує $2.50 на рік. Адреса
"UKRAINIAN NEWS," 1002—109 St., Edmonton, Alberta.
"БУДУЧНІСТЬ НАЦІЇ," двотижневник, коштує $1.50 на рік.
"THE FUTURE OF THE NATION," 49 Kennedy St., Winnipeg, Man.
"СВІТЛО," двотижневник, коштує $2.00 на рік. Адреса:
"THE LIGHT," 3 Beverly Street, Toronto, Ont.
"НАША МЕТА", тижневник, $2.50 на рік. Адреса:
"OUR AIM," 550 Church Street, Toronto 5, Ont.
"ЮНАЦТВО," місячник, орган УКЮ, коштує $1.00 на рік.
"THE YOUTH," 9648—108 Ave., Edmonton, Alta.

(УКПСлужба)

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) Чи може Бог простити гріх, як злодій не віддасть крадженого добра?

Якщо злодій не хоче віддати, так Бог гріха не простить, хоча б він сто разів сповідався, бо задержуючи чуже добро, він гейби далі краде та пробуває в гріху. Якщо ж не може звернути, бо сам бідний, то Бог гріх простить розкаяному грішникові. Грішник проте має старатися направити кривду, якщо колись зможе.

2) Чи то добре гасло: Україна понад усе?

Гасло: Україна понад усе!—добре, коли йде про земські та минущі добра, бо ж здоровий розум каже нам, що Бог понад усе, бо Він всемогутній Творець і володар всесвіту. Держава це найбільше земське добро, яке треба ставляти понад усякі земські добра, як каже старинна, римська пословиця: "Спасіння держави це найвищий закон!"

3) Моя дочка взяла з протестантом цивільний шлюб у корті. Тепер має вже троє нехрещених дітей. Що маю робити?

Треба упімнути дочку, щоб поправила в церкві свій шлюб, бо цивільний шлюб неважний перед Богом і в Божих очах вона проживає в конкубінаті. Крім того треба пригадати їй, щоб охрестила дітей. Якщо не послухає, так моліться за неї. Божа ласка може вчинити те, чого не вдіють ваші слова.

4) Чи священик може охрестити дитину, не надаючи їй імени? Чи батьки такої дитини можуть самі надати їй імя?

Церковне право приписує, що священик має надати імя при хрещенні. Коли ж не дав, так хрест всетаки важний. Родичі самі можуть тоді надати імя дитині. Імя має бути християнське, щоб дитина мала заступника в небі. Отож ми українці не повинні надавати своїм дітям поганських імен, бо маємо повно пригарних християнських імен між нашими Божими угодниками.

5) Чи можна відчути серцем, що Бог простив нам гріхи?

Радість, спокій і вдоволення по сповіді є деяким знаком прощення гріхів. Проте не слід зважати на почування серця, бо не завжди відчуваємо подібні обяви вворушення. Вистачає нам осуд розуму. Можемо бути певні, що Бог простив нам гріхи, якщо ми щиро каялися, постановили поправитися, одержали від священика розгрішення, бо Христос сказав: "Кому простите гріхи, то будуть прощені. (Ів. 20, 23).

6) Чи добра засада, що каже: Держава і Церква не мають нічого спільного?

Ця засада фальшива, якщо її приклонники намірюють відділити Церкву від держави. Чоловік складається в душі та в тіла. Держава опікується земським, матеріяльним добробутом громадян. Церква дбає про їх душу та вічне спасення. Отож Церква та держава повинні гармонійно співпрацювати для дочасного та вічного щастя громадян. Держава не сміє нехтувати Богом і Його Церквою. Ми християни. Держава має помагати людям виповняти свої обовязки супроти ближніх і Бога. Люди наближаються до Бога, як громадяни якоїсь держави. Отже держава не сміє не тільки нічого робити проти надприродного призначення людей, але ще й повинна помагати своїм громадянам бути добрими, Божими дітьми. Що кращими люди бувають християнами, то кращими є вони заразом громадянами згаданої держави, бо Бог велить любити свою батьківщину та слухати законну владу.

7) Один біблійник сказав мені, що Святіший Отець утік з Риму, як Аліянти

бомбардували вічне місто.. Чи це правда?

Це мабуть йому так снилося або він хоче понизити Голову Католицької Церкви. Папа не полишав міста в часі бомбардувань. По бомбардуваннях Святіший Отець особисто ходив на місця катастрофи, щоб потішати ранених... Уявляння звуть теперішнього Папу спасителем Риму. Якщо б не Папа, так Рим був би знищений у війні.

8) Чи вільно в нашім обряді причащати вірних перед і по Службі Божій? Наші "православні" сусіди гіршаться, як часом збачуть це в нашій українській католицькій Церкві."

Люди повинні приступати до Святого Причастя в часі Служби Божої, бо Святе Причастя це доповнення Безкровної Жертви. Наші церковні приписи настоюють на те, щоб вірні причащалися на тій Службі Божій, яку слухають. Проте в важної причин вільно причащатися перед чи по Службі Божій, от хоча тоді, коли хтось не має часу бути на Службі Божій, бо мусить іти до праці.

9) Я маю семеро дітей. Сусіди сміються з мене та називають мене старокрасвою та старомодною (ояд фешенд), тому, що я не вистерігаюся дітей. Чи маю зважати на їх балаканину?

Ні, бо перепинення народжень цебто бирткоптроль є тяжким гріхом, за який Бог тяжко карає часом навіть у цьому житті. От читаємо про Онію, що так поступив, хоч тільки один раз: "Те, що він (Онія) вчинив, сильно не подобалося Господеві, тому й він убив його" (Бут. 38, 10).

Тому не зважайте на їх кепкування, бо вони Бога не бояться. Зобачите на Страшнім суді, як ці негідні ваші сусідки будуть горіти від сорому, коли Бог вилляють усі надужиття, яким вони сплямили своє подружжя. Коли Бог посилає вам дитинку, приймість її як найбільший скарб, виховайте по християнськи, бо добре виховані діти будуть вашою славою в небі.

ВАЖНЕ ДЛЯ ОГОЛОШЕНЬ— Дуже часто напливають до "Голосу Спасителя" письма, що не є ні статтями, ні новинками, але звичайними оголошеннями.—Коли Шановні Читачі чи Читачки бажають, щоб ці оголошення появилися в "Голосі Спасителя," так прохаємо разом з оголошенням прислати і належитість за оголошення, як це буває по всіх часописях у світі. — І так: Оголошення на чверть сторінки коштує $5.00, оголошення на одну третю сторінки $10.00; оголошення на пів сторінки $15.00; оголошення на цілу сторінку $25.00.—Отак пригадуємо всім Шановним Приятелям "Голосу Спасителя" залучати чека до своїх оголошень, так тоді й оголошення появиться і не буде ніяких непорозумінь і невдоволення ані в нас, ані в тих, що присилають свої цінні оголошення до нашого Місячника.

Адміністрація ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

НАША РЕЛІГІЯ

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Це книжка уложена Всеч. о. А. Луговим в українській і англійських мові, третє поправлене видання. Дуже популярна і приступна. Надається для шкіл і катехитичних курсів, для дітей і старших. Саме імя Всеч. Автора вже говорить само про себе. —Замовляйте для кожної Вашої дитини й для шкіл.

Ціна 25с — з пересилкою 30с.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Голос Спасителя *Р.22, ч.12. Грудень 1950*

НОВА ДОГМА–

ВНЕБОВЗЯТТЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

о. Др. Микола Комар

НАЙСТАРШИМ а рівночасно і найбільшим марійським празником нашої Церкви це свят *Успення Пресвятої Богородиці*. Деякі історичні замітки вказують, що це всято знала Східня Церква вже в п'ятому столітті й його установлення тісно в'яжеться з Собором у Єфезі, 431 р., де проголошено Пречисту Діву Марію Богородицею. Західня, латинська, Церква запровадила в себе це свято щойно в VIII стол. під впливом Східньої, хоч аж 1 листопада 1950 р. Пій XII проголосив це правдою віри Католицької Церкви.

Змістом і провідною ідеєю свята є не тільки згадати про кінцеві хвилини земського життя й смерть Богородиці, але головно підчеркнути правду нашої віри, що Пресв. Богородиця була взята зараз по смерті з тілом до неба, звідкілля дальше заступається й опікується християнським родом.

Цей зміст і цю провідну ідею подають нам на свято Успення Пресв. Богородиці наші літургічні книги. Тому на основі наших літургічних книг ми змалюємо в дальшому останні хвилини життя нашої Богородиці, її смерть, похорон та взяття до неба.

Після церковного передання Пресв. Богородиця жила ще 15 літ від тої хвилини, коли її Син вознісся на небо. Перебувала

вона в Єрусалимі, де разом з Апостолами прийняла Св. Духа та разом з ними клала основи під розбудову Церкви. Коли Апостоли розійшлись на місійну працю, вона відвідувала дорогі місця, в яких жив, діяв і страждав її Син, з яким лучилась у довгих молитвах та молитовних розмовах. І так, "в молитвах неусипающу Богородицю" відвідує її одного дня Божий Ангол і приносить їй третю благовість, що за три дні вона назавжди злучиться зо своїм Сином у небісних дворах. А на знак правдивости своїх слів вручив їй оливну галузку, яку велів нести у похоронному поході.

З Апостолів були в той час у Єрусалимі тільки св. Яків і св. Іван. А всім їм, як самовидцям Слова і слугам "подобаше вже по плоти Матере Єго успеніе видіти." Якже це може статися, коли ж вони далеко від Єрусалиму: одні в Антіохії (Петро, Павло й Лука), другі в Венеції (Марко), в Етіопії (Матей), в Арабії (Вартоломей), в Скитії (Андрій Перв.), в Індії (Тома) і т.д.

Звідусіль зібрати Апостолів можливо лиш чудом. І це чудо сталося. "Апостольський личе, преславно соберися от конець днесь!" "Царіе же і князи, со дівическими чиньми нині предваріте, всі людіе же стецітеся, ібо всіми владичесвующая хощет наутріе душу предати в руці Сину." Такий наглий приказ дістали Апостоли і всі, що знали Пречисту.

І вслід за цим приказом кожний з Апостолів був чудесно унесений в воздух і облаками перенесений до Єрусалиму, до світлиці умираючої. "На безсмертное твое успеніе Богородице, Мати живота, облаци Апостоли по воздуху восхищаху і по міру розсіяния во єдинім лиці предсташа пресвятому твоєму тілу."

Апостоли, "божественною силою собравшеся," не знали зразу, що з ними діється. Коли зрозуміли, де вони й чому опинились у Єрусалимі, припали до ложа Пречистої та взивали, щоб вона їх не залишала сиротами. А вона "воздівши руці" потішала їх, а її голос ставав щораз тихійший, слова щораз повільніші, аж доки на її боговидні очі не найшов сон, той святий сон, у якім розділюється душа від тіла.

І в тій святій хвилині відчинилася чудом стеля дому й кімнату наповнило неземське світло. Оце прийшов сам Христос в почоті ангольських чинів, щоб забрати святу й чисту душу своєї Матері. "Дивляхуся ангельскія чини в Сіоні смотряще своего Владику женскую душу руками носящаго." Серед співу ангольських хорів відбулось взяття душі Пречистої до небесних висот. "Прийдіте всі конци земнії, чесное представленіе Богоматери восхвалим, в руці бо Сина душу непорочні положи."

А за цим розпочались земські похоронні торжества її пречистого тіла. За голосом одного з Апостолів (св. Петра або св. Івана): "Сіоняне, влици свіщи возжіте світлом обложенную і сію пісньми проводім!"—розпочався похоронний похід. На переді ступає св. Іван з оливною галузкою, за ним в почоті Апостолів несуть її пречисте тіло так, як колись несли ковчег завіту. Св. Петро співає псалом "Во ісході Ізраіля от Єгипта." Підчас походу діються чуда. Похоронні торжества звернули увагу злобних фарисеїв, з яких один (священик Атоній) хотів скинути пречисте тіло з мар. Та в тій хвилині "постиже руці досадительная дерзаго усіченіем суд нанес." Окалічілий кинувся в покаянні до ніг Апостолів, а коли ті йому простили зневагу, від діткнувся до тіла Пречистої і оцілів.

Над вечер похід станув в Гетсиманському саді. Працюючись упослідне, всі припали до її пречистого тіла та з плачем цілували край покривала. Св. Петро, як найвищий пастир, зо сльозами в очах говорить похоронну промову, в якій поручає ціле своє стадо її опіці. "О Пречистая, молися приліжно Сину й Богу твоєму, спастися стаду твоєму невредиму." А за цим "істочник жизни" похоронено в гробі, так як тому 15 літ похоронено тіло її Божого Сина.

Через три дні заносили Апостоли на її гробі свої молитви. А третього дня прибув з Індії ще один Апостол, св. Тома, який за призволом Божого Провидіння спізнився. "Сила Вишняло восхити от Індії Тому за нікое ізволеніе Божіе і прилучшуся єму во пречистое успеніе Богоматери і предпостави живопремному ея гробу." На усильне прохання спізненого Апостола, що хотів бачити ще образ Пречистої, отворено гріб. І оце очам присутніх предетавилось велике чудо: замість пречистого тіла Пречистої вони побачили тільки зложені простирала та почули милі пахощі. Всі зрозуміли, що земля і гріб не могли тримати тіла Пречистої, що воно дізнало прославлення і в невидимий, чудний спосіб було забране до неба. "Яко дшер богоотроковицу і діву преложи ю на они обители Христос."

Пречиста Діва Марія воскресла так само, як її Син, Ісус Христос. Її пречисте тіло не могло підпасти зітлінню й розкладові, бо вона була вільна від гріха. "Як Мати живого Бога вона була забрана до Нього, так як їй це належалось. Ева, що послухала підшепту змія, була покарана болями при родженні і смертю. А ця непорочна жінка, що схилила своє

ухо Божому Слову, під впливом Св. Духа стала Матірю, за звіщанням ангола почала Сина, якого породила без болю, й посвятила себе всеціло Богові,—як вона могла бути опанована смертю? Як могло підпасти зітлінню тіло Тої, в якій мешкало життя? Коли Христос, що є дорогою й правдою, каже: "Де я є, там буде й мій слуга," то чи не справедливо буде, щоб Його Мати була при Нім?" (св. Іван Дамаскин).

Через своє життя, заслуги, терпіння й жертви Преч. Діва Марія стала Божою Матірю, через свою смерть, взяття до неба й прославлення вона стала нашою Матірю, Заступницею й Опікункою. Через її руки переходять відтоді усі скарби Божих ласк, що обильно спливають на визнавців Ісуса й Марії.

— — —

Від кількох століть вірні з цілого християнського світу засипували Христового Намісника в Римі незлічимими листами, щоб він проголосив науку про те, що Пречиста Діва Марія була враз з тілом взята до неба, як догму Католицької Церкви. Дня 1-го листопада, гейби на закінчення Святого Року, проголосив Святіший Отець ту догму, що її український народ і наша Східня Церква (також нез'єдинена) так глибоко завжди визнавала й вірила, на більшу славу Пречистої та на добро й спасіння світу загалом, а нашого многострадального, вірного народу зокрема. В своїм Успенні Пречиста нас не опустить!

В урочистостях проголошення внебовзяття Пречистої Діви пів мільйона людей узяли участь. Були й у Римі представники нашої Церкви Преосв. Кир Сенишин і Іванцьо.

Папа Пій XII проголошуючи цю догму заявив: "Це найщасливіший день цілого мого життя."

Католицький світ з одушевленням прийняв цю догму, що так пречудно звеличує нашу небесну Неньку, хоч протестанти англійські та всякі сектанти, вороги Пречистої Діви та Католицької Церкви противилися цьому...

Промовив до них удруге: "Мир вам! Як Отець мій послав мене, так і я посилаю вас." По тих словах, він дихнув на них і сказав їм: "Прийміть Духа Святого. Кому відпустите гріхи, будуть відпущені; і кому задержите, будуть задержані". (Ів. 20, 21-23).

Чар Христового Різдва

о. Ір. Назарко ЧСВВ.

І ЗНОВУ святкуємо те чарівне Свято Христового Різдва, що своїми релігійно-національними традиціями, своєю обрядовою настроєвістю і своїми чарівними колядами пронизує нашу душу до самого дна.

Нераз ми вже його святкували... А хоч воно коротко тривало, наче тільки мимоходом торкнулося нашої душі,—то все-таки воно належало до найкращих днів нашого життя.

Забуття всіх життєвих клопотів, злет понад сіру буденщину, якийсь предивний спокій з глибокою задумою та пречистою погодою душі—оце ті головні почування, що підчас Свят Христового Різдва глибоко ворушать душу людини. І мимохіть питаємось: у чому лежить сила й чар цього великого свята єдиного в своїм роді?

Один чужий поет сказав, що з усіх дарів раю остались на землі дві речі: зірка й око дитини. І саме під цим подвійним знам'ям райського чару святкуємо Христове Різдво. Тому й здається нам, наче б у тих святих днях щось з утраченого раю завітало на нашу землю.

Трьох царів зо Сходу "чудесна зірка" кликала за собою. Вони пішли за сяйвом цеї зірки, і вона завела їх до Вифлеєму.

Від тієї хвилини зірка завжди невідлучна від ясел і Вифлеєму. На небозводі життя кожного християнина являється сяйлива зірка св. віри, що вказує шлях до духовного Вифлеєму й до новонародженого Спасителя світу.

Одначе в останніх часах на небозводі міжнароднього життя з'явилася інша зоря: велика, іскриста, червона, кривава... Вона вказує шлях до... Москви. Народам "п'ятилітки" ця зоря обіцяє матеріяльні блага, "радісне життя" і туземний "рай," а в дійсності дає нужду заслання або катакомби.

Під промінням цих двох зір стоять два противні табори.

Середини немає! Тому перед нами в час Христового Різдва на ввесь ріст стає таке питання: Вифлеємська зірка чи большевицька звізда? Це вирішить наше "бути або не бути." І наш нарід вирішує своє "бути" своїм мучеництвом на засланнях, катакомбами нашої Церкви, скитанням по всьому світу та завзятущою боротьбою своїх невстрашимих героїв.

То ж немає сумніву, що "чудесна зірка" заведе нас у Вифлеєм, де нам народиться Спас і "побачать наші очі спасіння, що його Він приготовив перед усіми людьми—Світло на просвічення поган і славу свойого народу."

Друге знамя, що в його чарі ми святкуємо Різдво—це вифлеємське Дитя. Воно чарівне, як усміх сонця, Його очі незбагнуті як небо. Та крім цього—це дрібне Дитя—це Великий Бог. Безконечна любов спонукала Бога у виді Дитятка зійти на нашу землю та принести нам щастя.

Оце маленьке Дитя в історії світу—це немов той граничний стовп, що до нього з тугою в серці йшли всі минулі віки й покоління. Після великих героїв і завойовників нагло в придоріжній стайні являється мале Дитя і своєю дрібною рученькою начеркує нові шляхи, що ними відтепер має посуватися історія людського роду.

Тому Різдво Ісуса—це найважніша дата-подія в історія світу, бо властиво історія починається з народженням Ісуса! В історії є тільки дві добі: перед Христом і після Христа. Ісус—це вісь, довкола якої обертається все. Минулі століття Його вижидали, а сучасні й прийдешні на Ньому спочивають. В ньому людство відзискало свою гідність, а людська історія свої напрямні. Відхилення від Ісуса веде на бездоріжжя, бо тільки Ісус—"дорога, правда і життя."

Тільки Він—єдина остоя народів!

Тому перед народами тільки один шлях розвитку й поступу: шлях повного звороту до Ісуса в житті особистому, родинному й народньому.

Батьки, провідники й вожді мусять собі це глибоко усвідомити та навколішках перед Дитятком Ісусом і зо сльозами в очах це Йому приректи!

Але, як нераз навіть дорогоцінний хрусталь перерізує глибока риса,—так і на радісні почування в свято Христового Різдва паде понура тінь.

Уже пісня Анголів над Вифлеємським вертепом змішалася з тихим квилінням Дитятка Ісуса, і срібні промені вифлеємської зорі купалися в пурпурі крови невинних дітей. Чому воно так?

Нам важко погодити пісню про мир зо стогоном мордованих немовлят. Одначе Христове Різдво виясняє нам тайну терпіння невинних: Світ потребує спасіння, а спасіння не приносять злі. Його дають добрі, найліпші, чисті й невинні.

Отже Христове Різдво навчає нас, що людей не спасеться сміхом, радістю і танками. До цього треба жертви. А найчистішу й найуспішнішу жертву складають невинні.

Коли пригадаємо собі ті великі жертви, що їх складають невинні наші брати й сестри на засланнях, у в'язницях, в Рідному Краю і на скитанні,—не ломімся духом, але надіймося сильно, що з цих жертв невинних зродиться спасіння нашого народу. Тоді настане "слава на висоті Богові й на землі мир людям доброї волі." (Наша Мета).

Ю. Ш.

ПРОСЬБИ ДО СВ. ОТЦЯ НИКОЛАЯ

Сніги покрили доли і гори,
Блищать інеєм ліс і гай,
Іде до нас крізь ниви і бори
Святий угодник Миколай.

Що він несе в своїй торбині?
Богато гарних забавок
Несе чемненькій він дитині
А для нечемних-жмут різок.

Ти нашим родичам дай сили,
Щоб виховати нас могли,
Щоб тої втіхи ще дожили,
Щоб доросли їх діточки.

За ним спішаться ангелята,
Тримають книги у руках,
Що де кому з нас треба дати,
Усе списали в тих книжках.

Святий, та добрий Миколаю,
На тебе ждемо вже давно,
Що даш Ти нам, про це знаєм,
Та просимо Тебе одно:

А всему нашому народу
Та добру долю принеси
Усяке зло і лиху пригоду
Від України відверни.

Нам в здоровлю дай зростати,
Завзяття і сили нам подай,
Щоб ми з руїн могли підняти,
І звеселити рідний край.

Святий Николай

П. Ч.

Блаженні милосердні, бо вони милосердя доступлять (М .5.7)

ВЕЛИКЕ почитання, якого зазнав між Христовими вірними Св. Отець Николай, це майже загадка. Крім Пречистої Діви, мабуть ніодин святий не є так радо витаний, особливо ж дітьми, як Св. Николай. Східня Церква має окреме свято в честь Св. Николая. Західня Церква не має окремого свята, а всетаки й між її вірними Св. Отець Николай зазнає великого й загального почитання. Св. о. Николая на Сході дуже радо беруть на опікуна Церкви; а коли він і не є опікуном Церкви, то його образ—саме тому, що це образ "улюбленого святого", дуже часто стоїть в іконастасі на найвидніщому місці—побіч намісного образу Пречистої Діви. Між святими по українських домах образу Св. Николая не сміє бракувати.

Ця могуча хвиля почитання Св. Николая перейшла зо східної Церкви й на західню. Тут радо беруть Св. Николая на опікуна Божих домів. Обдаровування дітей подарунками в день Св. Николая не менше поширене на заході, як на сході. На заході й спочивають мощі Св. Николая в місті Барі в полудневій Італії, куди їх перевезено 1096 р. з міста Мири в Малій Азії. Цей культ дуже давній, бо Св. Николай жив перед 1600 роками. Скільки відтоді було великих Святих у східній і західній Церкві, всетаки ніодин новий Святий своїм культом не притьмив культу Св. Николая.

Ось це майже загадка, яку треба тепер розвязувати. Зможемо її розвязати тільки тоді, коли приглянемося життю Св. Николая і нашій людській душі.

Св. Николай родився около 272 р. по Христі в місті Патари в Малій Азії. Був одинаком багатих родичів християн, що побожно виховали його.

Стрийко Николая, якому також було імя Николай, висвятив його на священика. Николай став монахом; по смерті родичів роздав свій великий спадок убогим. Давав так, як Св. Євангелія навчає, щоб ліва рука не знала, що зробила права.

В Патарах жив один чоловік, що колись був заможний, а потім зовсім збіднів. Він мав три доньки і вже був рішився (по тодішньому поганському звичаю) продати свої доньки в неволю, щоб так рятуватися в нужді. Коли про це довідався Св. Николай, підкинув в ночі цьому чоловікову більшу суму грошей. І ще два рази так Св. Николай підкидав тому чоловікові гроші. Чоловік видав усі три доньки й тими грішми від Св. Николая вивінував їх.

З цього прикладу ясно, звідки взявся звичай підкладати в ночі дітям подарунки. А й той чорт, що його на образках малюють, як іде за Св. Николаєм, теж звідтілля походить. Якби не прийшов Св. Николай зо своїми подарунками до того дому, то був би прийшов чорт... Але Св. Николай своєю поміччю випереджує чорта, бере в полон людські душі та приводить їх до Бога, а для чорта тут уже нема поля до попису.

Двері монастиря, в якому Св. Николай був ігуменом, були завсіди відчинені для всіх бідних, вдів, сиріт і потребуючих. Для себе був Св. Николай строгий, а для ближніх—наче ангол у людському тілі. Його слава як святця й добродія людей росла з дня на день.

Та саме це не подобалось Николаєві й лякало його, бо він шукав тільки Божої слави, а не своєї. Отак він постановив удатися на пустиню. Але на пустині почув Божий голос: "Николаю, вернися між людей, там прославлю Я Своє імя через тебе."

По повороті з пустині його вибрано на архиепископа Мирликійських у Малій Азії. Як перше, так і тепер Св. Николай творив добрі діла людям, недужих уздоровляв своєю молитвою, заступався за невинними.

Одного разу цар Константин Великий увязнив був трьох військових старшин. Вони не могли доказати, що їх несправедливо засуджено. Знаючи, що нарід у малоазійській провінції Ликії почитає Св. Николая як чудотворця, старшини стали в своїх молитвах взивати його помочі. В ночі зявився Св. Николай цареві Константинові в сні та сказав йому: "Встань, царю, й випусти тих трьох вязнів, бо вони невинні." "Хто ж ти такий?" запитав його цар. А він відповів: "Я Николай, архиепископ Мирликійських." Очевидно цар випустив тих трьох вязнів і сказав до них: "Не мені дякуйте, а архиепископу Николаю." Св. Николай помер 6 грудня 342 р.

Св. Николай не вславився глибокими, богословськими книжками, як великі богослови: Св. Василій Великий, Св. Григорій Богослов, Св. Іван Золотоустий та багато інших...

Всі святі виріжнялися своєю святістю; одні з них були ве-

ликі учені, інші великі організатори або великі покутники, відважні герої, мученики, місіонарі... Але Св. Николай виріжнився між святими своїм добрим серцем.

З пустині він вертається до людей, щоб їм творити діла милосердя. Ніччю підкладає людям гроші, щоб їх рятувати перед заміреним гріхом і перед голодом. Ось тим своїм батьківським, добрим серцем, Св. Николай взяв у полон людські серця. Он причина його незвичайного почитання між вірними східньої й Західньої Церкви.

Вже в земській історії здійснилися на Св. Николаєві Христові обітниці з Його нагірної проповіді: "Блаженні милосердні, бо вони милосердя доступлять. Блаженні миротворці, бо синами Божими назвуться" (Мат. 5, 7-9).

Ніщо так не приковує до себе людської душі, як добре серце другої людини. Всі не розуміють книжок, але всі розуміють добре серце, добрі діла.

Всі не можуть стати ученими, ані великими організаторами ані покутниками, одначе всі можемо й повинні ми бути людьми доброго серця.

До цього й зобовязує нас Божа заповідь: "Люби ближнього, як себе самого"—"Що хочете, щоби вам інші робили, робіть ви їм також."

Добре серце, серце, в якому цвіте любов ближнього, це велика річ—найпотрібніша в людському житті. Як душа оживляє тіло, так любов ближнього оживляє родинне й громадське життя. Слухайте, як Апостол Павло пише про любов:

"Коли б я говорив язиками людськими й ангольськими, а любови не мав, став би я мов мідь звеняча або кимвал бренячий. І хоч я мав би дар пророцтва і знав усі тайни і все знання, і хоч я мав би усю віру так, щоб й гори переносити, а любови не мав, то я ніщо. І хоч я роздав би ціле своє майно і хоча б віддав моє тіло на спалення, а любови не мав, нічо мені не поможе. Любов є терпелива, любов є ласкава, не завидує, не чванится, не надувається, не осоромлює, не є користолюбна, не сердиться, не задумує зла, не тішиться неправдою, а тішиться правдою. Все зносить, всьому вірить, всього надіється, все перетерпить. Любов ніколи не гине... Тепер же остається: віра, надія й любов."

Учімся від Св. Отця Николая... *Блаженні милосердні, бо вони милосердя доступлять.*

Святий Вечір

п. Качмар

Було це дванадцять літ тому. Коли сонце після цілоденної мандрівки по важкій роботі від утоми ціле почервоніло і так умучено на деревах близького лісу спочало і червоними промінними підпиралося, спішився молодий Ромко зо школи до села, де його очікували батьки і товариші, з якими він цього вечора мав вибратися з вертепом колядувати. Був це морозний день, віття дерев угиналися від снігу, а його платинки світилися чаруючо мов малі брилянти. Сильний вітер запирав віддих, але Ромко спішився, щоб начас прийти.

Мати поралася коло вечері. Знала вона добре, що після старого, українського звичаю треба було приготовити дванадцять страв з традиційним борщем і кутьою. Старенький батько приніс сіно до хати, накрив ним стіл, на чотирьох рогах положив по головці чоснику, щоб нікого хвороба не чіпалася, вніс дідуха і поставив у куті. Пішов до стайні, дав худобі свіжого сіна і споглянув, чи ще не блиснула перша зірка.

Хлопці почали сходитись; одні принесли вертеп, другі звізду, але Ромка ще не було. Оден з них вибіг напроти нього і вертаючись з утіхою заявив, що Ромко вже близько. Ромко не міг натішитися тим всім, бо він вже віддавна мріяв, як на Свят-Вечір піде з колядою. В селі був звичай, що вся коляда має іти на "Рідну Школу." В селі було більше гуртків, які колядували; кожний з них хотів якнайбільше заколядувати, щоби мати чим похвалитися, коли по святах Отець духовний буде їх відчитувати у церкві.

Коли показалася перша зірка на небі, хлопці побігли додому зїсти вечерю, щоби потім піти з колядою.

Старенький батько підніс тарілку з покраяною просфорою і

почав з кожним обмінюватися побажаннями. Потім всі засіли до стола, на якому світилися дві свічки. Батько провів молитву, і мати почала подавати одну страву за другою, що дуже всім смакували. Найліпше смакував Ромкові борщ, смажена риба і кутя з горішками, заправлена медом. По вечері батько знову провів молитву.

На дворі серед чудової, зимової погоди, де зірки миготіли і під ногами скриготів сніг, розносилися пісні: "Бог предвічний," "Нова радість стала", "На небі зірка ясна засяла" іт.п.

Це наші малі колядники так співали до пізної ночі, щоби не опустити жодної хати, бо на другий день мало піти з колядою церковне брацтво з дзвінком. Люди по хатах не спали, діти бавилися на соломі розстеленій на підлозі, а старші розповідали про свої пригоди та ворожили собі, чи після Свят буде сухе чи мокре літо. Багато осіб зовсім не клалися спати, і бавилися до часу, коли треба було піти до церкви на "Всеночне."

Так само і наш Ромко пізно вночі вернувся до хати, розповідаючи, як то вони ходили з вертепом і козою і зо звіздою і укладав собі плян на другий рік ще краще улаштувати коляду зо своїми товаришами.

СЛАВА ВО ВИШНИХ

Слава во вишних, во вишних Богу,
Побідну піснь Ангол співає,
І лине з неба в стайню убогу,
Велику тайну людям звіщає.
Слава во вишних Тому, що нині
Прийняв на себе діло спасення
І воплотився в бідній яскині,
Щоб приспішити день воскресення.
Слава во вишних, слава во вишних,
Горять вогнями неба основи,
Не сходить в славі із палат пишних
Але з Вертепу Сонце любови.
Слава во вишних, во вишних слава,
І тим, що муки терплять і болі,
Що на них впала рука лукава,
Мир всім людям доброї волі.
Слава во вишних, ов вишних Богу,
Мир землі, людям доброї волі,
Лине з сердець наших в стайню убогу,
Радісна пісня і пісня болів.

Мати Над Матерями

о. Василь Максимець

В ЖИТТІ правдивого християнина-католика беруть участь чотири матері і кожна з них відограє осібну ролю так в дочаснім, як і у вічнім житті.

Перша мати це наша *природна мати.*

Ніжне й чарівне це слово "мама." Якою радістю блищать оченята немовляти, коли воно почує ці два склади дорогої назви. Якою авреолею всемогучости, знання й краси осяяна ця "мама" у дітей. Їм здається, що другої такої мами на світі не має, як їхня мама. Нема такого на світі, чого б їх мама не знала. Їх мама може для них все зробити. Вона для них найбільший авторитет.

Як радо схиляє дорослий син, чи доня свою голову перед мамою і з якою ніжністю цілує її дрижучі руки. Навіть і сивоволосий дідусь, коли відтворює у своїй памяті весну свого життя, то все бачить в уяві добру свою маму. Це наша природна мати.

Друга мати це *наша рідна земля—Батьківщина.* Це земля, на якій ми побачили вперше Божий світ. Це частинка земної кулі, зрошена потом і кровю наших предків, з якими звязана історія, традиція й найкращі спомини нашого народу. Це те блакитне небо, золотисті лани пшениці, небосяжні гори, темні бори, тихі води, шумливі гаї, розлогі степи й полонини в горах. Це земля, де здається і сонічко ясніше світить й пташки краще співають, як деінде, кожна грудочка тієї "святої" землі має для нас неоцінену вартість і майже кожний, хто на довше залишає цю рідню землю, бере з собою бодай пригорщу рідної землі, щоб, як умре на чужині, добрі люди положили її на його могилі. Такою дорогою є для нас ця друга наша мати—Батьківщина.

Третя Мати це *Св. Христова, католицька Церква.*

Через св. Тайну Хрищення прийняла нас св. Христова Церква до своєї родини за своїх дітей і вже від першої хвилини

нашого приняття між своїх дітей піклується старанно нашим, так дочасним, як і вічним щастям. Вона кормить нас духовим кормом конечним для нас на цій земній вандрівці до вічности. Вона вказує нам останню, найважнішу мету нашого життя, подає нам засоби до осягнення щасливої вічности. Ця наша Мати, св. Христова, католицька Церква, дбає своїми молитвами про своїх дітей і тоді, коли вони переступають поріг дочасного світу. Це Мати, св. Христова Церква, більше печалиться нами, як наша природна мати.

Четверту нашу матір—*Матір над матерями*—дав нам наш Божественний Спаситель Ісус Христос з хреста на Голготі в хвилині Свойого конання: *"Жено, це Син Твій!"— "Сину, це Твоя Мати!"* (Ів. 19, 26-27). Цими словами дав нам наш Божественний Спаситель Матір відкупленого й відродженого людського роду. Від тієї хвилі Пречиста Діва Марія стала Матірю всіх людей. Ніхто і ніщо не всилі відлучити нас від тієї Матері, ні людське насильство, ні вигнання, навіть смерть не може нас відлучити з обіймів тієї Матері—хіба тільки наші гріхи, що як люті хижаки відривають нас від її материх обіймів. Образ цієї нашої небесної Матінки ми носимо завжди в наших серцях. Ми бачили його на стінах наших рідних хат, в наших церквах. Ми стрічали його у всіх місцевостях, через які переїздили чи переходили гнані воєнним лихоліттям. Ми стрічаємо його і тут в заокеанських краях. Всюди ці самі лагідні й повні любови очі, те саме гарне, погідне лице найчистішої, сніжної Лелії. Цю нашу небесну Матінку, Співвідкупительку людського роду, люблять і по Бозі найбільше почитають и величають усі народи землі як Царицю світу. На її престолах складали володарі цього світу золоті свої царські вінці. Між ними й наші князі, а перший з них, у памятнім 1037 році, князь Ярослав Мудрий, коли віддав себе, цілий наш нарід і край під Покров Богородиці, "Всеславній і скорій на поміч християнам," та проголосив Пречисту Діву Марію Царицею України, випереджуючи тим на цілі століття Захід. Ми любимо нашу небесну Неньку і Покровительку в радісних хвилях і в недолі.

Культ Богоматері так просякнув кожну клітину нашого всенароднього життя, що з її імям вяжуться всі події так одиниць, як і цілого українського загалу. В радощах і у біді, в смутку і нещасті імя Марії було і є в нас все на устах.

Наші княжі й козацькі війська оспівували її у своїх похідних, бойових піснях. Наші славні Запорожці, як були при-

неволені покинути свою Січ, то взяли з собою і образ "Покрова Божої Матері," щоб не забути на чужині козацької слави і молилися до Неї, щоб допомогла їм вернутися на води Дніпра-Славутиці, під ясні зорі українського небозводу. За довіря й любов до Неї ця добра й любляча небесна Ненька наша ніколи не лишається довжником для своїх вірних дітей. Вона так сердечно любить нас, що забуває про ті зневаги, які нераз завдаємо Її Непорочному, Материнському Серцю. Вона своєю могутньою опікою і Покровом захищає й рятує від нужди всіх своїх дітей, навіть і "блудних" синів і доньок, якщо вони каються за свої гріхи і перепрошують Її та Її Сина і обіцюють бути знову вірними дітьми. Цю могутню опіку Преч. Діви Марії славить український нарід у своїх літературних творах, в піснях, поезії, народніх переказах й малярстві. Наш нарід оспівує Її не тільки в церковно-релігійних піснях, але також і в народніх думах і кантах, от хочби й про "Почаївську Божу Матір," що "кулі звертала, турків вбивала, манастир врятувала." Більше ще, як про скоропроминаючі земні справи, Небесна наша Ненька дбає про справи нашої вічности.

Кожна душа людини є для небесної Неньки цінним жемчугом, бо заплачена дуже дорого найціннішою Кровю Її Божественного Сина. Тому наша небесна Мати, Марія, багато більше болів над грішною душею своєї дитини, ніж природна мати, коли її дитина лежить у смертній недузі. О, як радіє Пречистa Діва Мати, якщо їй вдасться врятувати душу дитини від гріховної недуги і вічної загибелі! Тому у всякий час, у всяких небезпеках, які загрожують нашій душі і нашому тілу, звертаймося з повним довірям до нашої небесної Неньки, Пречистої Діви Марії, до наймогутнішої з матерей, Матері, що посідає скарбницю Христових ласк і заслуг і просім її, щоб збирала наші молитви, сльози, болі й зідхання і заносила їх до стіп Свого Сина, нашого Бога й Спасителя та випрошувала для нас помилування і прощення, за наші вільні й невільні провини, вимолювала порятунку в нашій недолі. Наша небесна Мати. Пречиста Діва Марія напевно нас вислухає, бо Вона:

"Ще нікого не лишила,
Хто молився у журбах,
Все потішить, порятує
У сумних і прикрих днях!"

(Церк. пісня).

Пій IX і Непорочне Зачаття

Нестор Годований ЧНІ.

З ПРАЗНИКОМ Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії все буде звязане імя, якого ніколи не забудуть католицькі народи, та яке завсіди лишиться для них дорогим,—імя Папи Пія IX-го.

Він був наймолодший син ґрафині Мастай Ферретї. При хрещенні дістав він імя Св. Івана Євангелиста. Вже в перших днях життя посвятила його мати Пречистій Діві Марії. Вона взяла була його й занесла перед образ Прискорбної Божої Матері, впала на коліна, піднесла високо на руках диття, й стала молитися: "Маріє! Прийми його за свого так, як Ти прийняла була за свого сина Покровителя й Апостола любови, Івана. Тобі його жертвую й вповні віддаю".

Коли хлопчина підріс і був вже настільки розвинений, що міг зрозуміти все, що почув від матері, вона стала формувати його невинне серце в любові до Марії. Вислідом цього було, що Іван Ферретї від дитинства почитав Божу Матір особлившою набожністю. З щирою й сердічною любовю він все старався робити, що лиш міг, щоб віддати Їй найвищу честь, щоб всюди ширити Її славу.

Дня 16 червня 1846 року він був вибраний за найвищого пастиря Христової Церкви. Як Римський Папа він часто застановлявся, як би то показати свою пошану Божій Матері перед цілим католицьким світом і любов до Неї в серцях вірних побільшити.

Від найдавнійших часів вірні були переконані, що Мати Божа зачала своє життя без вини й без змази первородного гріха,—що Вона одна, одинока була непорочно зачата. Богослови і проповідники те саме вчили й голосили з проповідальниць; співці-поети в своїх піснях Її також такою величали; різьбарі та іконописці, малярі завсіди Її "непорочною" зображали; безліч міст і містечок в Її честь храми будували.

Розходилося вирішити, чи та наука про Марію є тільки побожною мрією Її почитателів чи може була вона Непомильним Богом обявлена,—чи кожний християнин католик має так, а не інакше вірити і то під тяжким гріхом. Лиш те, що

Бог обявив, є правдою віри, яку мусять признати всі вірні, якщо не хочуть бути Богом викляті. Але, чи Бог дійсно ту правду про "Непорочне Зачаття Преч. Діви" обявив чи ні, рішити могли не вчені, а лиш непомильний учитель у святій Церкві,—Римський Папа.

Папа Пій IX бажав рішення це оголосити за згодою цілої Церкви для найвищого звеличення Божої Матері. Так хотів новою короною Марію увінчати.

В тій цілі він звернувся до всіх єпископів католицького світу з письмом, в якім завізвав їх, щоби повідомили Апостольську Столицю "якою побожністю надхнені священики й вірні до "Непорочної" Діви та з яким бажанням вичікують рішення Святої Столиці про цю науку.

Клич Папи Пія IX відбився могучим відгомоном по найдальших закутинах світу. 540 єпископів відповіли, що їх вірні вичікують з повним одушевленням такого торжественного й остаточного вирішення. Більшість єпископів благали Святійшого Отця якнайскорше проголошення виконати.

Кілька літ опісля в 1854 році, Папа назначив день 8-го грудня для торжественного проголошення цієї правди.

Того дня зїхалися до Риму всі єпископи, що тільки могли, щоб бути свідками цього величавого торжества. Прибули на заклик Папи до святого міста Риму представники всіх народів.

Того ж дня в Церкві Св. Петра Папа Пій IX "екс катедра" сказав такі слова:

"Силою власти Господа нашого Ісуса Христа й св. верховних апостолів Петра й Павла, як також власти нашої проголошуємо й постановляємо, що Діва Марія від першої хвилі свого зачаття через заслуги Ісуса Христа зістала охоронена від всякої змази первородного гріха й що та наука була Богом обявлена. Тому, коли б хтонебудь інакше про це думав, нехай знав, що його погляди є фальшиві й що тимсамим він відпадає від католицької Церкви."

Так вирік намісник Христа—Папа Пій IX.

Вістка про проголошення Непорочного Зачаття правдою віри пролетіла цілу землю. Всюди, по цілім світі, принято слова наслідника Св. Петра з правдивим одушевленням. В протязі кількох годин залунав похвальний гімн у честь Марії із уст всіх народів землі.

День 8-го грудня, 1954 року, додав багато зовнішньої слави й блиску Преч. Діві Марії.

Внедовзі потім Папа зазнав особлившої опіки від Непорочно Зачатої за високу почесть, яку проявив Марії. В квітні слідує-

ючого року по проголошенні догми, Папа виїхав за місто, щоб відвідати одну старинну святиню. Потім загостив до монастиря, що стояв біля церкви. По обіді Папа бажав повернутися до Риму. Тоді прийшли до нього на авдієнцію питомці Пропаґанди. Приготовившись у Римі, мали вони відїзджати в найдальші сторони світу, щоб проповідати Боже слово. Папа дуже радо прийняв їх до себе. За короткий час увійшли до залі понад 80 учнів Пропаґанди. Та ледве переступили поріг залі, як нагло запалася підлога; колюмни, на яких спочивав домі, подалися, і нараз весь дім з тріскотом почав валитися.

Падаючи, Святіший Отець закликав: "Непорочна Діво, рятуй нас!" Пречиста Діва прийшла на поміч вірному слузі. З усіх 140 осіб, ніхто не був убитий, навіть ніхто не був тяжко ранений. Тоді, коли всі вийшли з небезпеки, Папа закликав: "Сталося чудо, ходім подякувати за те Богу та Непорочній Діві." Всі виратовані негайно пішли з Папою до церкви, де відспівали сердешне: "Тебе Бога хвалим," а Папа поблагословив всіх Найсвятійшими Тайнами.

В 1858 році Пречиста Діва Марія сама формально потвердила науку Христової Церкви, коли зявилася Св. Вернадеті в Люрді та сказала про себе, що вона "Непорочно Зачата."

Папа Пій IX ціле своє життя був вірним сином своєї небесної Неньки. Він Марію любив, почитав і боронив. За те Марія ніколи його не опускала, все приходила йому на поміч. Пій IX помер дня 7-го лютого 1878 р., саме в тій хвилі, коли дзвони заграли на Ангол Господень. Вірний слуга пішов вітати свою небесну Царицю та Госпожу.

Микола Щербак

Україні

Україно, моя рідна мати,
Серце в мене ние і болить.
Тополиний гомін коло хати
І листя шумить мені і шумить.

Чи прокинусь ранньою зорею,
Чи їду крізь дим і чужину,—
Всюди пахне рідною землею,
Всюди бачу рідну сторону...

Ти цвіташ вся сповнена красою
Золотих, розложистих ланів,
Ти шумиш ранньою порою
Подувом поривистих вітрів.

Ти встаєш над гори і долини,
Співи волі лийтесь і дзвеніть!
Ти підносиш сині верховини,
Як знамена на широкий світ.

Як же, як за тебе не стояти!
Як тебе, вітчизно, не любить!
Україно, моя рідна мати —
Ми живі, ми будем вічно жить!

БЕРЕЖІМ СПАДЩИНУ СВ. АНДРЕЯ!

о. П. Г.

ДНЯ 13-го грудня святкує наша Церква пам'ять Св. Андрея Первозванного, з якого іменем старинна леґенда зв'язує початки християнства в Україні.

Переказ про св. Андрея скриває в собі незвичайно глибоку ідею. Католицька Церква вчить, що Боже Провидіння, яке править світом, надівсе опікується людиною, бо ж тільки людина носить на собі образ і подобу Божу. Спаситель каже, що людина куди вартісніша від інших сотворінь, від воробців і пільних лілей. Кожну людину наділив Бог талантами в нерівній мірі, але з рівним обов'язком берегти й розвивати їй дані таланти. При тім кожному з людей дав Господь свобідну волю, щоб людина не як раб, що мусить безоглядно виконати волю свого пана, а як обдарений свободою син, якому все запевнена батьківська поміч, своїми добровільними вчинками заслужив собі на вічне щастя. Розуміється, Бог у своїй всевідучості, полюдськи беручи, передбачив, як людина уживатиме цього небесного скарбу і в залежності від цього визначив їй місце на тому світі.

Та не тільки поодинокі люди, але й кожен нарід зокрема має Провидінням приділені від віків таланти та завдання. Піде він по шляху Божого поклику, то стане щасливим у сім'ї других народів, а ні, то почує загрозливі слова, що їх колись сказав був Спаситель до жидів: "Ось оставляється вам дім ваш порожній... і не зіставлять каменя на камені в тобі, бо ти не зрозумів часу твоїх відвідин" (Мат. 23, 38, і Лука 14, 44).

Божі таланти не можуть пропасти безслідно. "Як дощ і сніг з неба сходять і туди назад вертаються, доки не напоїть землі, щоб вона родила і ростила, щоб вертала насіння тому, хто її обсівав, і хліб у корм" (Іса. 55). Нарід, який не принесе плодів, важко відчує недостачу Божого благословення, хоч і не почує слів, як колись жиди: "Тому кажу вам, що відбереться від вас царство Боже і дасться народові, який приноситиме його плоди" (Мат. 21, 43). Місія, що її Господь велить сповнити, мусить бути сповнена. Не сповнить її один нарід, то сповнить другий, але горе народові, що закопав свій талант у землю.

Український нарід теж одержав від Бога свій талант—історичну місію. Літописець Нестор зв'язує її з іменем св. Апостола Андрея, який за давнім переказом зайшов був аж на київські гори, застромив хрест на них і пророчим духом предсказав, що тут засіяє колись Божа благодать.

Приділене нам завдання, наша історична місія велить нам поглибити в нас самих Христову науку, передати її дальшим поколінням, берегти чистоти Христової Правди та в грізних часах бути заборолом християнства на Сході Европи.

Як довго Русь-Україна йшла шляхом, вказаним Божим Провидінням, як довго старалась збагнути Божу волю і сповнити її, так довго була вона могутня і щаслива. Коли ж опісля спроневірилась тому покликові, молоком і медом текуча земля перемінювалася у пустарі, а людські оселі ставали місцем запустіння, дослівно, як у біблії.

Пам'ять св. Андрея пригадує нам обов'язок воскресити в нас самих та в наших братах свідомість Богом дорученої нам історичної місії, яку в імені цілого народу перебрав був колись наш володар—св. Володимир Великий, та яку раз-у-раз пригадували й пригадують нам Папи та подвижники релігійно-церковного життя в Україні.

Чи може бути краща і вища ідея для українця християнина ніж ідея панування Божої благодати на нашій землі, краще змагання ніж те, щоб приспішити її реалізацію на скривавлених наших землях, де нині ще гуляє червоний сатана?

Не кажім, що замало нас—свідомих тієї історичної місії народу. Маймо сильну віру в Божий поклик і в святість діла! Робім своє в переконанні, що Всемогучий Господь покличе з-поміж розсварених дітей нашого народу нових, овіяних апостольським духом учнів св. Андрея. Починаймо кожний від себе! Запалім наші серця любов'ю до спадщини св. Андрея, плекаймо кріпку надприродну віру, бо тільки в світі віри зможемо пізнати красу нашої історичної місії.

Станьмо Божими дітьми, та вчинім наш нарід Божим народом, свідомим високого історичного покликання. Ця свідомість дасть нам непереможну силу Божих борців, а супроти сили Божого борця нічим є сила пекельного напасника.

Любов до Бога, то такий великий скарб, що в собі містить усякі інші скарби; але не забуваймо, що направду любити Бога не є ніщо інше, як покірно сповняти святу волю Його.

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ФАТИМСЬКИХ ВИБРАНЦІВ

о. А. К.

НОВИНИ про події у Фатімі, а особливо заповідь великого чуда, рознеслись скоро по цілому краю. До цього причинилась найбільше антирелігійна преса, що звернула на Фатіму свій насміх і кепкування. У повітовому місті Дурем був тоді старостою (начальником повіту) один безвірник. Він був напом і пострахом повіту. Почувши про появи, постановив здушити ці "реакційні вістки." Ранком 13-го серпня з'явився він у Фатімі. Він наказав дітям прийти до будинку пароха та запропонував їм підступно, що завезе їх автом до яру. Але авто не поїхало в яр, тільки до Дурем. Тут настоював староста на дітей, щоб йому оповіли важну таємницю. Тому, що вони відмовились, замкнув їх у одній кімнаті свого помешкання. Другого дня силкувався він знову всілякими способами вимусити таємницю у дітей. Їх запроторено тепер у тюрму, де вони мали сидіти доти, доки не видадуть таємниці. Їх було попереджено, що якщо вони будуть ще далі опиратись, то зварять їх у кип'ячій оливі. Діти були певні, що погрози сповняться. Але вони твердо придержувалися своєї постанови і відмовляли свою посвяту до жертви: "Ісусе з любови до Тебе, за бідних грішників, за св. Отця і як покуту за зневаги Непорочного Серця Марії."

Тепер був повітовий начальник доведений до крайности. Найближчого дня казав припровадити дітей і розкричався до них: "Або скажете мені правду, або зволю вас вкинути в кипячу оливу! Вона стоїть вже готова!" Тоді звернувся до Фран-

ца: "Скажи мені таємницю." "Я не можу."— "Добре." Він запровадив його до другої кімнати. Тоді вернувся назад. "Ну, цей вже зварений. Тепер ти!"—звернувся він до Гіяцинти. "Скажи мені таємницю!" "Я не можу її нікому сказати!"— "Не можеш? Це ми зараз побачимо!" Він схопив її брутально за руку і випровадив.

Про дальше розказує Лукія: "Вкінці прийшла черга на мене. Вони сказали мені, що моя сестра й брат вже поварені і мене чекає та сама доля, якщо не виявлю таємниці. Хоч я думала, що це напевно станеться, не мала жадного страху. Вони замкнули мене з моїми кревними і сказали, що будемо зварені." Староста продовжував свої зусилля наступного ранку. Та йому не лишалося ніщо інше як 15 серпня привезти дітей знову до Фатими.

Тимчасом ждало на дітей нетерпляче у Кова да Ірія 13 серпня около 18 тисяч людей. Як товпа почула, що староста забрав дітей до Дурем, вона заворушилась. Вона хотіла зараз рушити до Дурем, але з неба вдарив могутній грім і сліпуча блискавка прошила повітря. Тоді відбулося все так мов би діти і з'явa тут були. Коло дуба з'явилась гарна біла хмарка, побула около 10 хвилин, піднеслася потім у повітря і зникла. Всі були вдоволені мов би Пречиста Діва справді показалась і розійшлись спокійно з яру.

ЧЕТВЕРТА ПОЯВА 19 СЕРПНЯ

19 серпня пасла Лукія, Франц і Іван, один з його старших братів, вівці у місці званім Балінгос. Діти побачили ті самі ознаки в повітрю, як при появах у Кова да Ірія. Лукія попросила Івана припровадити Гіяцинту. Як тільки вона прийшла, показалась Пані дітям, точно як по перших. Яка радість для дітей, що так болюче відчули свою неприсутність на появі 13 серпня.

Пречиста Діва стояла і цього разу на дубі. Вона жалувала своїх малих приятелів за терпіння, яке їм заподіяно. Через ці злобні затії безбожників не буде заповіджене на жовтень чудо таке захоплююче. Тоді закликала дітей до умертвлення і закінчила:

"Моліться, моліться багато і приносіть жертви за грішників, бо так багато душ йде до пекла і немає нікого, хто б за них жертвувався та молився."

Поява тривала так само довго, як і попередні, але Іван, що також був присутній, не бачив ані не чув нічого. Діти відрізали галузку, на якій стояла з'явa, і забрали з собою. Проходячи попри дім Лукії, показали галузку її матері. Вона взяла її в руку і всі почули зараз прегарні пахощі, що випливали з зелених листків. Тепер набрала мати певности, що її дитина не говорила неправду. Але підозріння і вороже відношення до дітей не припинювались.

П'ЯТА ПОЯВА 13-го ВЕРЕСНЯ

Громадськість Португалії цікавилась все більше появами у Кова да Ірія. Ранком 13-го вересня всі дороги до Фатими були повні людей, що йшли або їхали. Та це не були вже цікаві, але богомольці, що молились з покорою. Лукія розповідає: "Дороги були повні людей і всі хотіли з нами говорити. Вся уважливість людська зникла. Багато людей, навіть з високих кругів, протискались крізь натовп, що нас окружав, ставали навколішки і просили нас передати їх просьби любій Божій Матері. Інші, яким не пощастилось до нас протиснутись, просили нас здалека, ба також із мурів та дерев, на які вони повилазили, щоб нас краще бачити: "З любови до Бога просіть Пречисту Діву за виздоровлення мого сина-каліки,—за виздоровлення моєї сліпої дитини,—за навернення грішника, що мені дорогий, тощо." "Нам поручували всі злидні бідного людства. Ми обіцювали одним, другим простягали руку, і так ішли далі, при чому кілька мужчин промощували нам дорогу крізь людський натовп.

Коло полудня можна було нарахувати 25-30 тисяч людей, що прибули без уваги на жнива. Лукія просила тих, що її оточували відмовляти вервицю. Люди стали навколішки і могутня молитва та благання піднеслися до Небесної Цариці. Точно опівдні почало сонце бліднути і повітря набрало золотожовтого кольору. Нараз дівчина перестала відмовляти вервицю і закликала на радощах: "Вона вже тут, я бачу Її!" Майже одночасно відізвались вигуки радости серед величезної громади. Тисячі рук показували на небо. Марія дала видимий доказ своєї присутности: "Дивіться там угорі! Там! Чи ж не бачите?" На ясному небі невидно жадної хмаринки. Але овальна світляна куля рухається перед очима тисячів зо сходу на захід, посувається поволі і маєстатично просторами та розсуває сліпучий, але приємний блиск. Коли дійшла до місця появи,—зникла. Але за чверть години при кінці появи піднеслась та сама куля до неба і зникла на сході. Люди назвали цю кулю "світляний літак нашої Пречистої Діви." Також бачили вони дуба і дітей, окружених білою хмаркою. Крім того з неба падали наче білі квіти або сніжинки, що, не долітаючи

до землі, зникали на відповідній висоті. Це чудо поновлювалось ще багато разів у відпустові дні перед стотисячною громадою і його також фотографували. Єпископ з Лейрії був також свідком цієї події. Тоді бачили діти лише Пречисту Діву. Вона доручила далі відмовляти вервицю, щоб вимолити кінець війни. Обіцяла їм також прийти 13-го жовтня із св. Йосифом і Ісусом-дитиною. Лукія просила Пречисту Діву уздоровити деяких хворих, які їй себе поручили. Вона відповіла: "Я уздоровлю декого, але не всіх, бо у них є замала віра."

"Нарід—сказала Лукія—хотів збудувати тут каплицю!" З'ява одобрила плян, на це повинні витратити половину пожертв.

Вкінці закликала Лукія: "Вона вже відходить." Біла хмаринка зникла, таємничі білі пластинки перестали падати, світляна куля розплилась у синяві неба і соняшне світло набрало свого звичайного кольору. Натовп поволі розійшовся.

ОСТАННЯ ПОЯВА 13-го ЖОВТНЯ

Завдяки оповіданням прочан і звідомленням часописів всюди знали про заповіджене на 13-го жовтня чудо. Нарід огорнула незвичайна напруга. Одна поважна жінка заявила дітям: "Якщо чудо, яке ви заповіли, не станеться, то ці люди спроможні спалити вас живцем." Одначе діти відповіли спокійно: "Ми не маємо страху. Пречиста Діва нас не обманить." Також мати Лукії була дуже стурбована. Вона хотіла передше зо своєю дитиною через добру сповідь приготовитись на смерть. Але Лукія зберегла повний спокій.

Вже напередодні появи всі дороги до Фатими роїлися від всілякого роду підвод. Пішоходців була незліченна кількість. Багато з них ішли на прощу босоніж. Всюди відмовляли вервицю і співали побожні пісні. Не зважаючи на холодну пору року, тисячі ночували під голим небом. 13-го жовтня був холодний, дощаний день. Цілий переполудень йшов дощ. Та людський натовп все збільшувався. Під його ногами перемінилась скоро розмокла земля у болото. Опівдні заповнило околицю Кова да Ірія коло 70 тисяч людей з усіх сторін краю, усіх професій: робітники, селяни, лікарі, адвокати, професори і особи з найвищих кіл. Великі часописи прислали своїх найліпших репортерів. Дітям, яких кожний хотів бачити, промощували дорогу крізь густий, людський натовп з великим трудом. Нарешті опинились вони коло малого дуба. Дощ ще все ішов. Люди відмовляли вервицю та в відступах співали побожні пісні. Лукія просила позамикати парасолі; люди послухали.

Точно о 12-ій годині Лукія задрижала і сказала: "Блискавка! Вонса глянула на небо: "Ось!" Очевидець оповідав пізніше: "Обличчя дітей ставали все кращими і прибрали рожеву закраску." Учасники бачили тричі як довкруги дітей повставала біла хмарка та висіла у повітрі завишки в 5-6 метрів. Вона була подібна до хмарки з кадила так наче б цю появу підготовив якийсь невидимий священик.

Лукія спитала знов: "Хто Ти, достойна Пані, і чого бажаєш від мене?"

"Я є Пречиста Діва з вервицею. Я прийшла закликати вірних, щоб змінили своє життя, не засмучували більше гріхами Бога, що так дуже зневажений. Щоб відмовляли святу вервицю, поправились і покутували за свої гріхи." Тоді вона вимовила зо смутком на лиці і з просьбою на устах слова, що зробили найглибше враження на Лукію: "Не дай їм більше смутити Бога, бо Він вже тепер досить ображений!" Вона додала: "Я бажаю на цьому місці мати каплицю на мою честь."

Вона залевнила, що коли люди поправляться, війна незабаром скінчиться і Вона вислухає їх просьби. Опісля попращалась з дітьми і віддалилася в сторону сонця. Вона розпростерла знов руки, а тим разом світляні промені скеровувались до сонця, що нараз показалось.

ЧУДО

В цей момент промовила Лукія до зібраних людей: "Дивіться на сонце!" І ось зібраний натовп побачив своєрідне, ніде не бачене явище, що було одним із тих чуд, які заповів Христос на останні часи: "Сили небесні задрижать." Нараз перестав йти дощ і густа маса хмар розступилась. Сонце показалось в зеніті як срібно-блискучий кружок, який можна було оглядати без зусилля і небезпеки. Воно почало крутитись довкола себе з неймовірною швидкістю, немов огненне колесо. Воно мінилося по черзі всіма красками веселки, розсівало на боки світляні проміння і цілі снопи світла. Небо і земля, скелі і люди поринали то в жовте, то зелене, то червоне, синє та фіолетне світло. Кілька секунд стоядо сонце спокійно, а потім розпустило знову світляні і кольорові круги довкола себе—ще величавіше, як дотепер. Знов затрималося і втретє розпочалося те видовище, якого жадною уявою не можна собі представити.

А ті 70 тисяч людей? Знепритомнілі, без віддиху, наче зачаровані вдивлялись у небо. В один момент здавалось, наче б сонце зірвалося з небозводу і зигзикувато летіло на землю. Могутній крик страху понісся з натовпу. "Чудо! Чудо!—крича-

ли тисячі. "Вірю в Бога!"—кричали інші. "Витай, Маріє!—"Мій Боже, змилосердися"—кричало найбільше людей. Всі стали навколішки в болото. Люди кричали, плакали, бились у груди, збуджували акт жалю, відмовляли Отченаш, Богородице Діво, тощо. Згодом заспокоїлись і співали хором молитву—Вірую.

Хто ж може описати зворушення і захоплення товпи! Один старий чоловік, дотепер невіруючий, простягнув руки і кликав: "Пречиста Діва! Непорочна Цариця!" Сльози котилися йому по лиці. Зворушений стояв він з піднесеними руками наче пророк і кричав з цілої сили: "Царице Вервиці, рятуй Португалію." Такі сцени відбувались повсюди.

Соняшне чудо тривало 10 хвилин. Всі присутні без винятку бачили його. Віруючі і невіруючі, селяни, міщани, науковці, журналісти і масони. Єпископ з Лейрії пише у своєму пастирському листі з 13-го жовтня 1930 року:

"Соняшний феномен із 13-го жовтня 1917 року, що був описаний в тодішніх часописах, був чимсь надзвичайним і зробив найсильніше враження на тих, що мали щастя його оглядати. Діти провістили день і годину, коли це мало статися. Вістка про це пробігла скоро цілу Португалію і, не зважаючи на холодну погоду та невпинний дощ, зійшлись незчисленні тисячі, що були у цій останній появі очевидцями тих феноменів і обставин, серед яких світ зложив поклін Цариці неба і землі, тій Цариці, що блистіла ясніше сонця у сам полудень. Цього феномену, що його не зареєструвала жадна астрономічна обсерваторія, не можна пояснити природним способом. Алі його бачили представники всіх кругів і соціяльних кляс, вірні і невірні, журналісти найкращих португальських часописів та люди, що від місця появи були віддалені не багато кільометрів. Тому відпадає пояснення, що тут траплялась збірна суґестія. Ці явища на сонці було видно у віддалі 30-40 км. від Фатими.

Коли натовп трохи очуняв, його заскочила нова несподіванка. Одіж, що була зовсім промокла від невпинного дощу, по небагатьох минутах висохла і стала чиста. Ніхто не відчував неприємного враження від мокроти.

Це було прощання Марії з дітьми в долині Кова да Ірія і людським натовпом. Очевидці повторяли все: "Ми бачили знак Бога." Безперечно небо вчинило ще небачене чудо, щоб підвердити з цілою силою правдивість появ, довір'я до дітей і щоб підкреслити незвичайне значення посланництва неба, що його посередницею була Мати Милосердя.

Коли натовп у німому зачудуванню оглядав першу частину

соняшного феномену, діти оглядали цілком інше видовище.

У п'ятій появі обіцяла їм Пречиста Діва прийти у жовтні з св. Йосифом і Ісусом дитиною.

Лукія розповідає про ту появу, яку вона бачила не на дубі тільки о небі коло сонця, підчас соняшного чуда: "Я бачила св. Йосифа і Ісуса-Дитя біля Пречистої Діви. Праворуч Пречиста Діва у білій одежі і ясносинім плащі, обличчя ясніше сонця, ліворуч св. Йосиф з Ісусом дитиною на руках. Ісусик був зовсім малий, мав один або два роки. Обидва мали ясно-червону одіж. Бачила також, як Ісус благословив світ. Коли ця візія зникла, бачила я ще Божу Матір у двох різних появах: у першій здається це була Страдальна Божа Мати, але не мала меча в грудях, у другій—Вона була, як Марія з гори Кармель." Підчас візій не було ні слова розмови. Також Франц і Гіяцинта бачили св. Родину, але не бачили обох інших появ Матері Божої.

"НЕ ВІРЮ В БОГА, БО НЕ БАЧУ ЙОГО!"

о. Мих. Щудло ЧНІ.

Не хочеш вірити, що Бог існує та керує всесвітом, бо не бачиш Його?... Дивний твій аргумент невіри! Чи віриш ти, що в тебе є душа? Напевно віриш, що маєш духову душу, якою відрізняєшся від нерозумних звірят. Чи ж бачив ти коли свою душу? Ні! Всетаки віриш у неї, бо відчуваєш її присутність у собі. От думаєш, судиш, дискутуєш, бажаєш, маєш абстрактні ідеї про всякі речі...

Всі ці прояви волі, розуму, думки переконують тебе про існування духової душі, хоч тілесне око негодне бачити її.

Подібно всесвіт переконує нас про існування всемогучого Бога, що Собою наповняє небо, землю та всесвіт.

Як дивишся на гарний автомобіл, на радіо або на телєвізійний апарат, так кажеш: "Якийсь мудрий геній мусів видумати їх." Хоч не бачив ти власними очима цього ґенія, всетаки віриш, що він мусів жити, бо його пречудні твори свідчать про нього. Зорі, звірята, дерева, саме існування людини переконують нас, що мусить існувати той, хто сотворив їх!

Хто ж Він такий?—Бог, творець неба та землі! Він проникає все, рядить усім, хоч тілесним оком не бачимо Його. Зобачимо ж Його аж по смерті, якщо добрим, християнським життям заслужимо собі на небо, де Творець перебуває поміж своїми Анголами та Святими в вічнім щасті та славі.

Кари та Надгороди

Іванна Петрів

В ПЕДАГОГІЧНОМУ поступованні недосвідченого виховника кари та надгороди займають перше і найважніше місце. Добрий та досвідчений виховник повинен уживати цих засобів дуже рідко. Часте примінювання кари та надгороди доводить до тресури. Тресура добра для бездушної тварини (хоч і над цим можна спорити), але по відношенні до дитини, з якої мусимо виховати вартісну людину зо шляхотною душею та бистрим розумом, такі засоби не можуть бути вживані без застанови і без поважної причини.

Пригадую тільки шановним виховникам, що є кари фізичні й моральні. Перші вже давно закинула новітня педагогія. Стосують їх ще деякі народи та деякі батьки по традиції з роду в рід. Моральні кари ще плентаються у сірому кінці педагогії, але й вони вже виходять з моди. На мою думку кара фізична є рівночасно карою моральною, а моральна рівночасно й фізичною, тому одна і друга повинні бути стосовані тільки в остаточності, в крайній конечності. Але не треба думати, що цією остаточністю є понервування батька, його неопанування та його прудка вдача. Розумію, що дитина своїм поступованням нераз може вивести виховника з рівноваги, але виховник, зріла людина, мусить себе вмить опанувати і розібрати справу на холодно. Він мусить провірити, що спричинило злий вчинок або непослух дитини. Чия тут провина: дитини, виховника чи зовнішніх впливів? Якщо це направду провина дитини, тоді треба нам застановитися, яких ужити способів, щоби вдруге таке не повторилося. Поганий той виховник, який думає, що страх перед карою здержить дитину від злого. Дитина буде шукати всяких способів, щоб уникнути кари, але це ще не значить, що дитина зрозуміла, в чому вона провинилася і чому її вчинку не можна похвалити. Дитина все буде відрізнювати добро від зла тільки інстинктовно, інтуіційно. Вона підсвідомо вичитуватиме, коли зробила щось зле і тоді старатиметься промовчати, а як її питають,—скаже неправду, щоб заховати себе перед карою. Щоб зберегти дитину від подвійного в цьому випадку зла, виховник мусить старатись усякими способами відвернути заінтересування дитини питанням, яке веде її до злого, і звернути її увагу, її психічне наставлення на іншу ділянку, яка мусить сильніше заатакувати душу дитини ніж попередня. Є випадки, що дитина несвідомо поповняє зло. Тоді виховник мусить освідомити, повчити дитину. Нераз бувають нарікання батьків, що дитина вже вродилася зла. Трудно сказати, що дитина приходить на світ зо злими нахилами. Можемо однак напевно сказати, що одна дитина скорше вчиться відрізняти добро від зла і є більше відпорна на зло від другої. В одної дитини розвиваються сильніше уподобання до злого або до доброго ніж у другої. Це вже завдання виховника звернути ці уподобання і талан дитини у відповідне русло не карами чи нагородами, а вмілим виховним підходом. Це не значить, що не вільно виховникові покарати дитини, коли він певний, що це необхідне. Я звертаю тільки увагу виховників, що кара не буде одиноким необхідним засобом. Те саме відноситься до нагороди. Для заохоти, для належного оцінення, треба нераз дитину нагородити, але також не за-гаряча, а по застанові та провіренні вчинку дитини. Пересада у винагороджуванні доведе до того, що за кожний крок дитини будете мусіти платити. Знаю випадки, де батько нагороджував дитину за те, що вона з'їла обід або написала шкільне завдання. До чого це доведе? Вже краще покарати дитину за те, що не з'їла обіду ніж нагородити її за те, що з'їла обід, хоча й одне і друге невмісне. Здорова й голодна дитина радо їсть. Дитина не хоче їсти тоді, коли хвора або пересичена і її організм сам борониться перед переладуванням шлунка. Тут кара чи нагорода ні при чому. Тут треба лікаря. Щоби змусити дитину виконати свій обов'язок, батько каже: "Йду сьогодні з мамою до кіна. Напишеш завдання, підеш також з нами."— Інший виховник нічого наперед не обіцює, тільки жде, щоб дитина самочинно взялася до своєї роботи. Дитина зволікає. Лекції не вивчила, завдання не написала. Батько виходить і на пращання каже до сина: "Йду з мамою до кіна. Ти останешся вдома, щоб вивчити лекцію. Будь здоров!"— Самі тепер провірте, котрий виховник поступив краще.

На заході в деяких народів існує в школах т. зв. "дисципліна," по-нашому "бук", фізична кара. Це улегшує працю педагога, змушує дитину до послуху та карности. Але чи знають ці педагоги, що станеться в душі дитини, яку вибив учитель в приявності товаришів? Чи знають вони, як понизили дитячу гідність? Чи знають ці виховники, що такий дім або така школа, де дитину б'ють, часто навіть не провіривши доб-

ре, чи вона завинила, не є нічим іншим, як дитячим концентраційним табором з усіма його страхіттями? І це мале, немічне сотворіння, нездібне ще до самостійного життя, мусить жити в такій "виховній" атмосфері цілими роками. Тому не дивуйтеся, що дитина говорить неправду, обманює, йде "поза школу" або втікає з хати. Це її самооборона перед "педагогами." Якби так ви, дорогенькі виховники, могли подивитися на себе, як ви з почервонілим від злости обличчям, з буком або ременем в руці, в позиції "всемогучого пана" стоїть над немічним тільцем дитини, що дрижить і зо сльозами в очах цілує вас по руках і корчиться з болю, то напевно образ цього "педагога" викликав би у вас таке обридження, що ви самі себе зненавиділи б.

ЯК МАЄШСЯ, ПИЯКУ?

Не бракує пияків між українським народом. Нещасна та родина, де муж пиячить. Жінка плаче, діти обдерті та голодні, бо муж-батько всю платню та заробіток пускає на горілку.

Легко ж стати пияком. Келішок за келішком витворює в пиякові звичку. Хоч випити час до часу один келішок не є гріхом, проте пияк негоден обмежитися до двох келішків, бо лиха звичка це голодна вовчиця, що нічим не насититься. Пияк негоден перестати пити поки не впеться та не повалиться під стіл.

Пияк Степан сказав мені на питання: "Чому не перестанеш питини?"— "Не питайтеся мене, чому я пю! Як ви питаєте мене: "Степане, чому пеш?"—ви гейби питаєтеся: "Степане, чому ти дихаєш!"— "Негоден жити без горілки, як і без дихання!"—закінчив пияк Степан.

Пиянство відбирає людині панування над собою та над власними пристрастями. Пияк звичайно буває розпусником, бо тіло повне гарячих трунків негодне опертися змисловим порухам. Пиянство веде до розводів, бо принаймні 50 процент розвідників це пияки...

Одна жінка змусила свого мужа пияка купувати в неї горілку та вживатися вдома. Муж упивався 15 років, поки не вмер. Жінка заощадила стільки гроша, що справила йому гарний похорон, виховала його діти, вийшла вдруге заміж і забула за пияка.

Яка користь, браття мої, коли хто каже, що має віру, а добрих діл не має? Чи може віра спасти його. Бо як тіло без душі мертве, так теж і віра без добрих діл мертва. (Яків,2,14,26)

НОВЕ ПОДРУЖЕ СХІДНЄ ПРАВО В ПИТАННЯХ І ВІДПОВІДЯХ

о. Мих. Щудло ЧНІ.

Чи між кревними не може бути важне подружжя? Та ж діти Адама женилися між собою!

Це були особливіші обставини. Інших людей не було, тому Бог позволив на подібні подружжя. Опісля ж Бог заборонив Жидам виразно такі подружжя між братами та сестрами.

Сьогодні ж закони оттакі: "Подружжя між свояками в прямій лінії є завжди неважні." Отож подружжя між батьком і дочкою ніколи не буде важне, хоча б дочка була незаконна.

"У бічній лінії подружжя неважне аж до шостого ступня включно." Отож заборонене подружжя між братами і сестрами, кузинами та кузинками... Це дуже розумний закон, бо такі подружжя звичайно бувають нещасливі, ба й потомство здебільша родиться нездорове. (Кан. 66).

Мій братанок оженився зо своєю сусідкою. Молода жінка померла. Тоді він оженився з її молодшою сестрою. Чи Церква позволяє на такі подружжя?

Тут була перепона посвоячення. Коли не було диспензи, так подружжя неважне, бо церковний закон каже: "Посвоячення унеможливлює подружжя в якінебудь ступні прямої лінії, і аж до четвертого ступня включно в бічній лінії." (Кан. 67).

Посвоячення ж зроджується з важного подружжя поміж родиною жінки та чоловіка, значить рідня жінки є свояками чоловіка, а рідня чоловіка є свояками жінки. (Кан. 68).

У нас є якийсь зайда, що жив на віру з якоюсь жінкою. Померла навірниця й він хоче женитися з її дочкою. Чи це добре?

Зовсім недобре, щоб жив із дочкою, хто проживав із мамою. Оттому церковне право каже про ту перепону, що зветься публичною чесністю: "Перепона публичної чесности-обичайности зроджується з неважного подружжя та з відомого й публичного конкубінату. Ця перепона уневажнює подружжя в першім і другім ступні прямої лінії між мущиною та рідньою жінки, та навпаки." (Кан. 69).

Чи кум або кума можуть важно женитися з похресником своїм або похресницею, яких держали до хресту?

Ні, не можуть, бо тут заходить перепона духового спорідненя, що кум або кума затягають із похресником чи похресницею та їх батьками. За те нема жодного духового споріднення, якщо повторяється хрещення під умовиною, хібащо є ті самі куми, що були при першім хрещенні. (Кан. 70).

Мій приятель прийняв і адоптував собі молоде дівча. Воно підросло, сподобалося йому і він хоче з ним оженитися. Чи це дозволене?

Якщо цивільний закон уважає неважними подібні подружжя, то й канонічне, церковне право вважає їх за неважні. (Кан. 71)

Подружжя це тайна. Хто подає її, священик чи женихи?

Женихи вділяють одне другому цю тайну, бо подружжя це

контракт, який Христос підніс до гідности тайни.

Церковне право отак каже: "Подружжя зроджується зо згоди женихів, що можуть увійти в подружий стан; вони мусять цю згоду законно виявити, бо ніяка людська влада негодна заступити її."

"Подружа ж згода це акт волі, яким женихи передають і приймають взаємно виключне та постійне право до тіла на акти, що зміряють до зродження потомства." (Кан. 72).

Богдан Лепкий

НА СВЯТИЙ ВЕЧІР

Смеркається. Ослизлий день
між мурами конає.
В печі червоний блис огень,
а в сінях вітер грає.

Той тихий і сумний настрій
несе мене світами,
і я лечу на крилах мрій
до батька і до мами.

—

Сніжок паде, як срібний пух,
мороз малює квіти;
накритий стіл, в куті дідух,
пустують в сіні діти.

Знайшли собі свистун горіх
і свищуть в перегони;
лящить в ушах дитячий сміх,
З дзвініці дзвонять дзвони.

Гей, скільки то минуло літ!
А я так добре чую
кожухів шелест, скрип чобіт,
і щиру пісню тую.

Далекий світ, великий час,
пливуть літа рікою,
а я все памятаю вас,
як йдете з колядою.

Ще й нині чую, як Юрко
співає "Бог Предвічний,"
як сопраном пищить Федько,
басом реве Зарічний.

Скрипливий наболілий спів,
такий, як хлопські груди.
Та хто його раз зрозумів,
до смерти не забуде.

Ще й нині бачу, як Федір
"Вінчування" голосить.
Втворились двері на-розтвір
і батько в хату просить.

І починається річна
у пан-отця гостина.
Ціле село еднається,
немов одна родина.

—

Далекий світ, великий час,
пливуть літа рікою.
Гей! Що чувати там у вас?
Чи йдете з колядою?

Чи ще живий Федір, Юрко,
і мій сусід Зарічний?
Чи й інші, як колись, давно,
співають "Бог Предвічний?"

Чи й нині мерехтять зірки
над хаткою старою?...
Гей, краю мій, не знаєш ти,
як тужу за тобою!

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

DECEMBER, 1950

The New Dogma of the Catholic Church

POPE Pius XII formally proclaimed before one of the most spectecular assemblages of the Roman Catholic Church on November 1, 1950, the dogma that Mary, mother of Jesus, went to heaven in body as well as in soul.

This, he said, had been divinely revealed. The new dogma thus became part of the church creed which 400,000,000 Catholics throughout the world must accept or risk exposure to heresy.

The last dogma, of the infallibility of the Pope, added to the church doctrine was in 1870.

The pronouncement, contained in a long Papal Bull, was read from a temporary throne before the central doors of St. Peter's Basilica.

In front of the Pontiff stretched a throng of Holy Year pilgrims and Romans said by Vatican historians to be the greatest they could recall in Christendom's history. The event, they added, was the crowning act of the 1950 Holy Year.

Loudspeakers and radio carried the Pope's Latin words to the outer fringes of the assemblage and to the far corners of the world.

They also picked up the thunderous choir of bells from Rome's nearly 500 churches which began a festive tolling at the conclusion of the proclamation, and the hurricane of cheers and "vivas" which greeted the Pope's declaration.

Church leaders were loath to even estimate the size of the throng that extended to Castel St. Angelo on the banks of the Tiber, three-quarters of a mile away. But they said about 300,000 Holy Year pilgrims were in the crowd, and perhaps almost as many citizens of Rome.

Massed close about the temporary throne were 38 of the church's 53 living cardinals. Banked on the broad steppes close below them were 580 archbishops, patriarchs and bishops from all parts of the world.

Well up in front, also, were the representatives of some 40 nations with which the Vatican maintains diplomatic relations. There were no representatives from the iron curtain countries.

The pageantry began at 8.30 a. m. in bright sunshine, when the

head of the great procession conducting the Pontiff emerged from the bronze doors of Vatican Palace.

The Pope, robed in white and wearing his jeweled miter, was borne on his portable thorne before the multitude, many of whom had been waiting since dawn.

A mighty roar came from the throats of the people representing all races, classes and all corners of the globe.

The roar swelled as the Pontiff was carried slowly into the square before the obelisk in its center and then up the steps to the red damask-covered throne.

One by one the cardinals stepped before the Pope, who was flanked by ranks of Vatican nobles and Swiss guards in colorful uniforms, and knelt in obeisance.

Eugene Cardinal Tisserant of France, sub-deacon of the Sacred college, then stepped forward and in Latin requested the Pope "instanter"— immediately— to exercise his "supreme judgment" and declare "Mary, Our Most Sweet Mother" to be assumed in body and soul into heaven.

Replying in Latin, Pius said he wished to pray. He raised his voice, asking for guidance from God in this "most grave act."

The Pope intoned "Veni, Creator" — "Come, O Creator." Then in one of the most tense moments, he dropped to his knees to pray.

A few minutes later, at 9.40 a.m. he began reading the dogma bull.

He read only the first few lines pronouncing as divinely revealed Mary's assumption into heaven.

"The immaculate mother of God, Mary ever Virgin, when the course of her life on earth was finished, was taken up body and soul into heaven," the Papal Bull proclaimed.

When a roar of approval had subsided the Pontiff raised his voice in the first words of "Te Deum" in the hymn of Thanksgiving. The Sistine Chapel choir took up the hymn, as did the voices of hundreds of thousands.

The giant bronze bells of St. Peter's began to toll. One by one the bells of Rome's hundreds of other churches joined the chorus.

Meanwhile, in cathedrals and churches throughout the world services were being held to celebrate the event.

Speaking briefly in Italian after the "Te Deum," Pope Pius declared the world does not yet have peace, and he urged all men— the sick, refugees, the persecuted, those whose arms are without work and who have no roofs over their heads —to become sons of a single Mother, Mary.

The world, the Pope said, was divided by hate and conflict, and the light of love, based in Christ, was almost extinguished.

He described Mary as a "monument to the only faith," and as "the unknown girl of Nazareth."

At the conclusion he asked all to pray. Cardinals, archbishops, patriarchs, bishops and the tremendous throng folded to their knees as though a great wind were passing over the square.

In a loud voice, the Pope then recited a prayer he had composed in honor of Mary.

"We believe with all the fervor of our faith in your triumphant assumption, in soul and in body, into heaven, where you are acclaimed queen by all the choirs of the angels and all the legions of the saints," he prayed.

At the end of this and other prayers, another roar of approving cheers came from the people, and the Pope and his cortege moved slowly into the basilica.

There the second part of the ceremony, a Pontifical Mass, took place.

The Pope gave his Apostolic blessing to Rome and the world three times—once at the conclusion of his prayer to Mary in St. Peter's Square, again at the end of the Pontifical Mass in the Basilica, and finally, at 1.15 p.m. from the window of his Vatican apartment to people who still waited in the square below.

From Rome's Gianiculum Hill a 21-gun salute was fired in honor of the dogma, and from the vicinity of the Vatican Palace 2,000 doves released by Vatican workers, fluttered into the bright sky.

The ceremony was without precedent in many ways. Vatican historians could recall no similar gathering of Catholics so large, partly because in the middle ages when religious fervor was strong the facilities for travel were poor.

Today's proclamation by the Pope was the first such in nearly 100 years and the second ever pronounced without first calling an Ecumenical Council of Bishops.

The only other time that such a pronouncement was made was in 1854 when Pius IX defined the dogma of the Immaculate Conception of the Virgin Mray—without the stain of sin to which all mankind is heir because of the disobedience of Adam and Eve.

The last dogma added to the creed of the Church was that of 1870, by which the Pope was declared infallible when he speaks "Ex Cathedra" (from the chair) on faith and morals. It was thus that the Pope spoke today.

He chose for the occasion of the proclamation All Saints Day, on which all saints are venerated.

The dogma of the bodily assumption has drawn open criticism from some Protestants. A formal statement from the Archbishop of Canterbury of the Church of England last August said it would increase "dogmatic differences in Christiandom."

Services held elsewhere in the world at the same time as those in Rome ranged from High Masses in famous cathedrals to simple ceremonies in jungle clearings and lonely islands.

A commemorative service was held on Jerusalem's Mount Zion, where the Virgin Mary is reputed to have died and been buried.

In Spain by government order the guns of all fortresses and warships fired three 21-gun salutes. Special Masses were celebrated in all Catholic churches in Argentina.

Catholics in every diocese of the United States and Canada joined in the solemn celebration.

Pope's Greatest Day

Pope Pius XII looked down at the multitude in St. Peter's Square from his apartment window and said:

"It is the greatest day and the greatest joy of my Pontificate."

Francis Cardinal Spellman, Archbishop of New York, asserted:

"It is a memorable moment which does nobody harm, but gives joy to millions."

French Foreign Minister Schuman, present for the ceremony, said:

"I prayed for world peace on this awe-inspiring morning."

James C. Dunn, U.S. Ambassador to Italy, said he regretted that the fact of diplomatic relations do not exist beween his Government and the Vatican made it impossible for him to attend.

"Appointed time had arrived"

Following is the text of a note in English, issued by the Vatican press office, explaining the Papal Bull "Munificentissimus Deus" ("Most Munificent God") on the dogma of the Assumption.

The Bull first examines the his-

torical background of the truth to be defined.

It observes how the privilege of Our Lady's Assumption received new splendor from the definition by Pope IX of the dogma of the Immaculate Conception.

These two privileges are intimately related because of the connection between the original sin and death. After that dogma had been defined, the number of petitions from every class of society requesting the definition of the Assumption has steadily grown.

On this account the present Pontiff had a commission appointed to study the question thoroughly, and wrote to the Bishops of the whole world to ask their opinion about the definability of the truth of the Assumption of Our Lady as a dogma and whether they together with their flocks desired its definition.

The reply of the Bishops to both questions was almost unanimously in the affirmative.

"This remarkable unanimity of the Catholic Episcopacy and faithful in the matter of the definability of Our Lady's bodily Assumption into heaven as a dogma of faith, showed us that the ordinary teaching authority of the church and the belief of the faithful, which it sustains and directs, were in accord and thereby proved with infallible certainty that such a privilege is a truth revealed by God and is contained in the divine deposit which Christ has entrusted to his spouse to be guarded faithfully and declared with infallible certainty."

"Right from early times down through the centuries there are found proofs, indications and traces of this common faith of the Eastern and Western Church."

The Bull refers to a number of these evidences, giving special prominence to the Liturgical feast of the Assumption which has been celebrated from early times in both East and West.

Then arguments and considerations of the Father and theologians rest on Holy Scripture for their ultimate foundation.

The Holy Scripture presents to us the Mother of God as always closely united with her divine son and always sharing his lot.

In this regard the Bull stresses particularly Our Lady's association with her son "in that struggle against the infernal enemy, which as was foretold in Genesis was to lead to a complete victory over sin and death, two words always joined in the writing of the apostle of the Gentiles."

The Holy Father therefore, taking into account his faith of the Church which has been manifested in so many different ways through the centuries, and the almost unanimous consent of the Bishops of the whole Catholic world, who have been asked that this truth be defined as a dogma of faith, considers that the time appointed by God has arrived for the definition of this truth.

The Bull then refers to the great spiritual advantages that should come to the whole world from this definition.

Then in virtue of his supreme teaching authority the Supreme Pontiff defines as a truth revealed by God "that the Immaculate Mother of God, Mary Ever Virgin when the course of her life on earth was finished, was taken up body and soul into heaven."

In Rome the Roman Catholic Church was declaring through a proclamation by the Pope that the Assumption of the Blessed Virgin now is dogma—a belief that no longer may be questioned by members of the faith.

By the Assumption the Church means that the Blessed Virgin after death was restored to life and was taken bodily into heaven by God. Catholics believe this was revealed by God ot the Apostles, who then transmitted the story by word-of-mouth.

Proclamation of the Assumption dogma does not add anything new to the beliefs of the Catholic faith. Belief in the bodily Assumption of the Blessed Virgin has long been held by Catholics. The proclamation puts the final stamp of the Church on the belief as dogma.

The date and place of the Assumption have not been settled definitely. The date has been set between three and 15 years after the Ascension of Christ. The place has been named variously in Jerusalem and Ephesus in Asia Minor.

In 1750 the process of defining the dogma began when a Servite priest petitioned Pope Clement XIII for a proclamation.

"STAR OF HEAVEN"

SO MUCH of December centers aroung "The Light of the World" that we forget that there is a Dawn that precedes the Day. The Morning Star may not dispel the darkness, but it does spell delight. December twenty-fifth is so blindingly brilliant that it blacks out the days surrounding it—even as far ahead as the eighth of the month.

"Who is she that cometh forth as the morning rising?" As patriarchs looked forward and wondered, so we look backward and marvel. We marvel that men at this late hour lie sleeping in darkness (which we could also call sin) instead of repoicing in the "Lord of Light." Catholics can't understand how would-be-believers can behold the Baby King in the manger without seeing the peerless Queen Mother bending above Him. She is peerless because Immaculate, for didn't even the Protestant Wordsworth call her "our tainted nature's solitary boast?"

The Dawn; that's Mary. Symbolic of promise and hope. Dawn is to the day aborning what Mary is to the rising Son of God. Already the pink of the horizon streaks the robin-egg blue of an infant day; it is the first faint swish of Mary's mantle of heavenly blue. The Dawn—that's Mary.

To miss Mary is to pass up the promise and the joys of a heavenly hope. To miss Mary is to lie abed in darkness while God unfolds His Mystery of Light. To miss Mary is to miss the dawn.

"Mary is the dawning, Christ the perfect light." Sometimes the world seems steeped in darkness. And there are prophets of pessimism (or are they only realistic?) who see dark ages in the atomic era ahead of us. But the world cannot be altogether dark again for Mary (whose coming was as pure as dawn's radiant curtain) brought us the Light of the World.

Though eclipsed by the Rising Sun, the Morning Star is still breathtaking beauty.

The Catholic Home Journal.

Decisions of the Holy See Regarding the Ukrainians in America and Canada

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

EXTREME Unction is a sacrament in which a seriously sick person, through prayer and anointment with blessed oil by the priest, receives the grace of God to suffer patiently, persevere bravely up to the end in hope of salvation. The person often regains his health, if the sacrament is administered in time.

Extreme Unction does not kill... The relatives should notify their pastor as soon as someone of their family becomes seriously sick, without waiting until the poor patient loses his consciousness and becomes unable to make a good confession. The priest is not an announcer of death.

The Decree "Cum data fuerit" states: "Holy Viaticum should be received by the dying in their own rite and from the hands of their own pastor. But in case of necessity it is allowed to receive it from any priest."

FUNERALS

"The celebration of funerals and the reception of emoluments in families of mixed rite belong to the pastor of that rite in which the deceased belonged,"—states the mentioned Decree.

All Christians have right to a funeral in church, from which are excluded by Canon Law unbaptized persons, inpenitent public sinners, apostates from Catholic Faith, heretics, schismatics, suicides and those that refused the priest or ordered the cremation of their bodies.

The faithful on earth, through the Communion of Saints, can relieve the pains and shorten the sufferings of their friends or relatives, that atone in purgatory for their sins by prayer, fasting and other good works, by indulgences, and especially by having Masses offered for them. "It is, therefore, a holy and wholesome thought to pray for the dead, that they may be loosed from their sins." (II Mach. 12, 46).

MATRIMONY

Marriage is a sacrament, in which a man and a woman enter an indissoluble union for their entire life, become husband and wife, obtain a special grace of God to fulfill the mutual obligations of married life, i.e., to love each other, to be faithful to each other, to bring forth children and to give them a good, Christian education.

The Ukrainian parents have to rear their children as good Ukrainian Catholics, take them to their own church and parochial school, if there is any in the place, instill into their hearts an ardent love for the Ukrainian Catholic Church and rite, in which they became children of God and in which God wants them to serve Him and secure their eternal salvation.

Marriage is a great sacrament. "Man shall leave his father and his

mother and shall cleave to his wife; and the two shall become one flesh. This is a great mystery." (Eph. 5, 31-32).

Marriage cannot be dissolved unless by death. We cannot appeal to the laws of state, for the state has nothing to decide about the Sacraments; that belongs exclusively to the Church. Christ said: "What God has joined together, let no man put asunder... I say to you, that whoever puts away his wife, and marries another, commits adultery; and he who marries a woman who has been put away commits adultery." (Matt. 19, 7-9). There cannot be a real marriage before God between persons who were validly married and whose partner is still living. They live in concubinage and commit sin every time, for they do not have any right to each other.

God instituted marriage when He made Eve as a helpmate for Adam in the garden of Eden: "Male and female He created them. And God blessed them, saying: Increase and multiply, and fill the eatrh. It is not good for man to be alone." (Gen. 1, 27-28; 11, 18).

The purpose of marriage is to rear children. Company and sensible pleasure are secondary ends. A large family is the greatest blessing of heaven upon a holy union. It is always mortal sin to frustrate marriage of its principal purpose. Birth control, no matter how it may be exercised, is a mortal sin. This nefarious practice is greatly detestable in the sight of God: "And the thing which (Onan exercising birth control) he did, displeased greatly the Lord; wherefore He slew him." (Gen. 38, 10).

To make a newly founded family happy the partners must love each other, be faithful to each other, to respect each other, to use compassion on each other and try to please each other, to pray together, to approach the Sacraments together, to go to amusements together in order to insure a complete mutual understanding and turn their family into a little paradise of joy and happiness, being one in flesh, one in sentiments, one in aspirations and one in sufferings, that cannot be completely shunned on this earth.

PLACE of marriage. The Canon Law states: "Marriage must take place in the rite of the groom, unless a particular law rules otherwise." (Can. 1097, par. 2). Such a particular law ruled in the case of the Ukrainians and Rusins living in the U.S.A. and in Canada, for the Decree *Cum Data fuerit* stated, "Marriages between the Catholics of the Ruthenian (Ukrainian) and Latin Rite are not forbidden; but to prevent the inconveniences which usually arise in families from the diversity of rites, it is provided that the wife may at the time of marriage pass over to the rite of her husband. But after the marriage has been dissolved she is free to return to her own original rite." (Art. 38).

"Marriages both between Ruthenian Catholics and the faithful of different rites must be contracted with observance of the form prescribed by the Decree *Ne Temere;* and hence they are to be blessed in the rite of the woman by the woman's pastor." (Art. 39).

This remained a rule until the new marriage Law for Oriental Catholics had been proclaimed Feb. 22, 1949, coming into effect May 2nd, 1949. This new law states that the marriage between the Ukrainian Catholics and the Latins must take place in the Rite of the groom. "Marriage between the Catholics of different Rites must take place in the Rite of the groom and before his pastor." (Can. 83,3)

The marriage ceremony in beautiful and symbolic, especially the crowning of the spouses. Two crowns, one for the husband and the other for the wife, are placed on their heads with special prayers. Thus a young couple is crowned as the ruling heads of a new family.

The Ukrainians must know these regulations and decisions of the Holy See and adopt their life to them.

The papal decisions are a salutary bulwark against the enemies of the Ukrainian Catholic Church and a plain proof of love and sympathy, with which the Popes of Rome treat it as a branch of Christ's Church.

FASTS

Advent or Pilipivka from the day of saint Philip the Apostle (Nov. 14) up to Christmas. *Spasivka* from August 14th to 27th. *Lent* is before Easter, *Petrivka* from the Monday following All Saints Sunday up to the feast of the Apostles.

Fasting is prescribed on Good Friday, on the feast of Exultation of the Holy Cross and on the day of the beheading of Saint John the Baptist.

Every Wednesday and Friday are days of fasting in honor of the Passion of Christ, being days of sorrow and penance, except so-called *zahalnizia*.. Eating meat or dancing on Friday or during fasts is forbidden to the Ukrainians under penalty of mortal sin.

OUR LADY WALKS THE EARTH

There is an old Catholic tradition that during Advent Our Lady walks the earth, bringing to us her Divine Child.

Never was that truer than today when Mary hastens throughout so many lands as the Pilgrim Virgin. She comes as earth's only Christopher, bearing Christ the Light of the World, amid the universal moral blackout of modern paganism.

St. Ignatius loved and honored Mary as Our Lady of the Wayside. Our Lady of the Rosary of St. Dominic today has become the Ignatian Lady of the Way in the Pilgrim Virgin. She hastens to bring us Christ, the Salvation of the World, in an Advent of Mercy before His Second Advent as Judge of the living and the dead.

To make straight the way of the King is to make our hearts Marian through prayer and penance. Our Blessed Lady is Christ's chosen way. We sinners conform to God's Immaculate Way by a change of heart by repentance and penance, and by prayer. Plead for His Advent on earth through mediation of Our Lady of the Rosary. Make straight the King's way in your heart by repentance through the intercession of Our Lady of the Way.

Fatima Findings

I would exchange all my learning for the merit of a single devout *Hail Mary*.

Francisco Suarez, S.J.

MARY'S CHRISTMAS

According to St. Luke (2, 1-14)

NOW it came to pass in those days, that there went forth a decree from Caesar Augustus that a census of the whole world should be taken. This first census took place while Cyrinus was governor of Syria. And all were going, each to his own town, to register.

And Joseph also went from Galilee out of the town of Nazareth into Judea to the town of David, which is called Bethlehem, because he was of the house and family of David, to register with Mary his espoused wife, who was with child.

And it came to pass while they were there, that the days for her to be delivered were fulfilled. And she brought forth her first-born son, and wrapped Him in swaddling clothes, and laid Him in a manger, because there was no room for them at the inn.

And there were shepherds in the same district living in the fields and keeping watch over their flock by night. And behold, an angel of the Lord stood by them and the glory of God shone round about them, and they feared exceedingly.

And the angel said to them, "Be not afraid, for behold, I bring you good news of great joy which shall be to all the people; for there has been born to you today in the town of David a Savior, who is Christ the Lord. And this shall be a sign unto you: you will find an infant wrapped in swaddling clothes and lying in a manger." And suddenly there was with the angel a multitude of the heavenly host praising God and saying,

"Glory to God in the highest, and peace on earth among men of good will."

And it came to pass, when the angels had departed from them, that the shepherds were saying to one another, "Let us go over to Bethlehem and see this thing that has come to pass, which the Lord has made known to us."

So they went with haste, and they found Mary and Joseph, and the Babe lying in the manger. And when they had seen, they understood what had been told to them concerning this Child. And all who heard marveled at the things told them by the shepherds. But Mary kept in mind all these words, pondering them in her heart. And the shepherds returned, glorifying and praising God for all that they had heard and seen, even as it was spoken to them.

Father Delaere, Pioneer Missionary and Founder of Churches

From *Saskatchewan History*, Vol. III, No. 1, 1950

By Geo. W. Simpson

THE coming of a Greek Catholic Bishop to Canada gave new courage to the little band of missionary priests who had striven desperately to maintain their traditional faith under most difficult circumstances. The renewed hope found expression in many directions. In 1913, Father Delaere began the building of a monastery in Yorkton. Built of white brick, its very appearance suggested a new note of permanence and stability. The following year the new Bishop dedicated in Yorkton the first Ukrainian Greek Catholic Church in Canada of solid masonry, built in the grand Byzantine style. The beautiful Church added richness, color and variety to Canadian church architecture. It gave Yorkton a special significance as a church centre. In November, 1914, there took place the first Episcopal Assembly (Sobor) of the Greek Catholic clergy.

Meanwhile, Father Delaere's success in Canada had given rise to an interesting development in Europe. The Metropolitan Bishop of Galicia, who had visited Yorkton in 1910, had been much impressed by the work of the Redemptorist priests in that area. He began to consider the possibility of establishing a branch of the Redemptorist Order in the Eastern Rite in Galicia. The matter was thoroughly discussed in Rome at the time of Father Delaere's visit in 1912. As a result of the discussions the project was agreed upon and the measure approved by the appropriate authorities in 1913. The Redemptorist Order was established among the Ukrainians of the Old Land. Thus the influence of Father Delaere and of the developments in Yorkton on church institutions in Galicia was a slight but significant reverse flow of cultural currents.

A further addition to the Ukrainian Catholic institutional life of Yorkton was realized in 1915 when a residential High School or Academy for girls was undertaken by a Ukrainian Women's Order, "The Sisters Servants of Mary Immaculate." This amazing Order which had been formally established in 1892, about the time when the Ukrainians had first begun to come to Canada, had sent their initial group to Canada ten years later. After establishing themselves in various centres where they carried on social and educational work they decided to extend their activity to Yorkton. There a large building was erected in 1916. Father Delaere took a direct interest in this enterprise, helped to secure financial support, and supervised the details.

By this time Canada was deeply involved in the First World War and Canadian-Ukrainians were profoundly stirred by the events in the Old Land. Galicia was the Belgium of the East and suffered terrific desolation as the armies of Russia and the Central Powers advanced and retreated across its fertile plains. Ukrainian nationalism was further inflamed as the Russian Empire collapsed in 1917 and the Austro-Hungarian Empire fell in ruins the following year. Desperate and heroic attemps were made to establish an independent Ukraine. Canadian Ukrainians were moved by this new spirit of independence and self-reliance. Among its indirect effects was an attempt on the part of a group to challenge the demands of the Greek Catholic Bishop who wanted to control a newly established student institute in Saskatoon. In the fierce controversy which ensued, Father Delaere and his Redemptorist Belgian brothers were subjected to a great deal of criticism as being non-Ukrainian in origin, narrowly Catholic in spirit, and indifferent to the national claims of the Ukrainian people in Europe. This was one of the most painful periods in Father Delaere's long experience in Canada. He did not allow the criticism, however, to deflect him from his purpose of enlarging the activity of his Order radiating from Yorkton or of promoting the extension of his Church among Canadian Ukrainians.

In 1919 a further addition to the Catholic institutions centered around the Redemptorist Order was achieved by the establishment of a residential and day school for the training of boys up to the Twelfth Grade High School level. This school was given the name "St. Joseph's College," but was soon designated by the affectionate abbreviation, "St. Joe's." The School building which was completed in 1920 was built by the Catholic Church Extension Society of Canada at a cost of $150,000. The teaching staff was supplied by the Brothers of the Christian Schools, a Church Order established in France in 1684 for the specific purpose of teaching, and which had extended its activity to Canada in 1837.

The College has had a notable success as a teaching institution, but it also achieved that integration of religion and education which Father Delaere so strongly stressed. Not only did the College supply education for secular life, but from the ranks of its student body emerged recruits for the priesthood. In order to train these youthful candidates and others, the Redemptorists established in 1920, in Yorkton, the Ukrainian Catholic Mission Juvenate.

A few years after the opening of St. Joseph's College, another of Father Delaere's dreams was realized in the establishment of a printing press by the brothers of the monastery and in the publishing of a small church paper. The printing press was set up in 1922 and the first issue of a monthly periodical, *Holos Spasitelya* (Redeemer's Voice) appeared in April, 1928. The Redemptorist Order now had a special medium for the dissemination of their teaching, and for the distribution of news to Canadian Ukrainians in their mother tongue. From the press poured out a tiny stream of booklets, pamphlets and church literature which was sold at nominal prices from five cents to fifty cents. By the time of Father Delaere's death, there was a list of some fifty titles of religious works procurable form this printing establishment. By this time also, the Press was publishing the official paper, *Buduchnist' Natsiyi* (Future of the Nation), of a society formed in 1933, Bratstvo Ukra-

yinstiv Katolikiv (The Brotherhood of Ukrainian Catholics).

It was the special merit of Father Delaere as head of the Redemptorist Order in Canada that he was able to envisage the pattern of Catholic organization which united the various agencies in the promoting of religious life, leaving to each its special task, but maintaining between them full co-operation and support. Thus from Yorkton, under his direction, there was radiated a steady stream of activity. Social work was encouraged through the Women's Order, Sisters Servants; educational work promoted in co-operation with the Christian Brothers and the Sisters Servants; and the particular values of monastic life were stressed not only through those brothers devoted to a life of study and contemplation, but through the organization of "retreats" for clergy and laymen. In addition, Father Delaere never ceased his work in the establishment of parish churches, many of which were served continuously, or for a short time, by the members of his Order. He has been credited with having organized some forty Church congregations in Saskatchewan.

Thus within a large radial area of Yorkton, the long labours of Father Delaere and his associates brought forth the fruit of missionary faith and works. In these labours he was carrying on a long tradition. A symbol of that tradition was a simple but imposing iron cross erected in 1938, near the Ukrainian Catholic Church in Yorkton, commemorating the nine hundred and fiftieth anniversary of the converting of the Ukraine to Christianity. It is a long way from Kiev, the scene of the ancient triumph, to Yorkton, a pioneer city of Saskatchewan. Among the great but humble men who carried this tradition, Father Delaere deserves a place.

He died in Yorkton on July 12, 1939, and was buried there. His many friends and acquaintances still living remember him as a persistent planner and a devoted priest simple in his manner of living and of a noble presence. In his later years, white hair crowned a high, wide forehead. His mouth was firm, even tense. With his eyes half closed, as if in deep contemplation, and his brow contracted, as if considering weighty problems, he seemed to represent the very essence of a missionary priest—which, indeed, he was. "Vichna yomu Pamyat" are his Ukrainian friends' farewell words. May his memory never be forgotten.

A CHRISTMAS THOUGHT

St. Augustine gives us this thought apposite for Christmas time:

"Mary is the Mother of all the members of the Saviour, because by her charity she has co-operated in the birth of the faithful in the Church. Mary is the living mould of God, that is to say, it is in her alone that the God-Man was naturally formed without losing a feature, so to speak, of His Godhead, and it is in her alone that man can be properly and in a life-like way formed into God, so far as human nature is capable of this by the grace of Jesus Christ."

HOW TO PREPARE FOR MARRIAGE

By Brother S. Methodius, F.S.C.

THOUGH this series of articles on "How to Prepare for Marriage" is intended for boys and girls, the Ukrainian Catholic Youth, I direct them to boys only. It is understandable. Not having had any girls in my classes I don't know them well enough to advise them directly. But I do know boys,—their virtues, their weaknesses, and their desires. I do know what kind of girls would make them happy, prosperous and God-fearing men in their married state. Though my advice is directed to boys, the girls can see themselves through the eyes of a man, and profit indirectly.

Explanations seldom explain; but I had to give it for the seeming neglect of the fairer sex!

Seek Counsel!"

At twenty, a boy is disinclined to take advice from his father; at thirty, he is willing to listen to it; at forty, he seeks it eagerly, and at fifty, he keenly regrets that his father is no longer alive to advise him.

It is far better, especially for a Catholic (for whom marriage is a life contract), to seek counsel before marriage than to retain counsel after marriage. And remember that you may have to seek it; those best able to give it are so well experienced with the insanity of infatuation that they regard the volunteering of advice as the suicide of friendship. Those best able to give it are those who know marriage, those who know you, and those who know the girl. Line them up in this fashion:

1—*You Father.* You may feel that he doesn't know you and that he isn't up with the times. It is well for you to have counsel of someone who is not up with the times, whose philosophy of life was generated in more God-fearing times. You father knows a lot about marriage; he knows enough to have made you the success you believe yourself to be. For once in your life take him into your confidence, even if he is self-conscious about it. He knew enough to pick a good mother for you.

2—*Your Mother.* After a sermon on marriage an old lady said to the young missionary: "Father, I wish I knew as little about marriage as you do." If your father knows a lot about marriage, your mother knows ten times more because, while he finds distraction in business, she stays at home and makes the home. And it takes a woman to size up a woman. Introduce the girl to your mother and if she says: "Thumbs down," let it be so. Maybe you will live to learn by what intuition she picked the flaw; but for the time being take it on faith. And go over your expense account with your mother. She knows how much it ought to cost to win a good wife, and how much to make a home. Seventy-five percent of the students of any school are there because their mother knew how to manage the household budget to make it cover the cost of their education.

3—*Your Confessor.* All kidding aside, he knows more about marriage than the man who has had five wives. Such a man knows five things that can wreck marriage; and the priest knows a hundred or a thousand. Sooner or later the problems come to the priest; it is wise to make it sooner.

4—*Your Pal.* His eyes are your eyes, but when your heart is swayed with emotion his heart remains free. Lots of friendships are broken up when a pal tries to ward off a mistake. Make him give you his judgment, and believe him, even if it costs you the girl. There are many girls, but few real pals.

5—*Her Kid Brother.* Win his confidence; you can learn more about her disposition from five minutes with him than you can in five years of courtship.

Books are companions, the same as people are. Not all the wise men in the world move in your small circle. Much has been written about marriage, some true, some false. There is sound counsel in the *"Introduction to a Devout Life"* by St. Francis de Sales; in *"You and Yours"* and *"Marriage"* by Father Scott, and in *"The Home World,"* by Father Doyle. *"Marriage and Parenthood,"* by Father Gerard, and *"Plain Talks on Marriage"*, by Father Meyer should also be read by every Catholic approaching matrimony. Tie up to sound principles; they see you through to the end.

OUR GUARDIAN ANGEL

Each of us has a guardian angel. He stays with us all the time. Do you know where he comes from? He comes from Heaven. The dear God sends him to us.

You see, God loves us very much. He does not want anything bad to happen to us. So He sends an angel to take care of us.

The angel that God sends to us is called our guardian angel. We cannot see him. But he is always with us just the same.

Our guardian angel often keeps us from getting hurt. Sometimes he even saves us from getting killed. But there is something that he tries to do all the time. He always tries to help us to be good.

You see, God wants us to be happy with Him in Heaven. We cannot go to Heaven if we are not good. So God wants the angel to help us to be good.

Boys and girls should love their guardian angel. They should try to do everything their guardian angel wants. They should pray often to him.

There is a little prayer that many boys and girls say every morning and night. Here it is:

Angel of God, my guardian dear,
To whom God's love entrusts me here,
Ever this day be at my side,
To light and guard, to rule and guide. Amen.

AGED IN OIL

Maintenance Superintendent: How long have you worked in the garage?
Mechanic: Sixty-five years.
Maint. Supt: How old are you?
Mech: I'm 40 years old.
Maint. Supt: How could you work for 65 years when you are only 40 years old.
Mech: Lots of overtime!—

FOR SHORT DRIVES

Salesman: What kind of car would you like, madam: four, six, or eight cylinders?
Timid Customer: Could I begin with one?

MODESTY HURTS

Patient: Doc, I get a pain when I bend over, put my hands below my knees, then straighten up and bring them above my waist.
Doctor: Well, don't make those silly movements.
Patient: How else do I get my pants on?

THE QUESTION

Do you think an ideal huband must have a sense of humor?
The Replies:
Bernice Block "He must, to a certain extent."
Joyce Williamson, "Definitely. It's very necessary."
Mrs. Iris Gilmour, "Oh sure. It's one of the most important qualities."
Margaret Skinner, "Well, I suppose so. I'm not married.

Mr. Holler: "This is a terrible golf course, caddie!"
Caddie: "Please, sir, we left the golf course an hour ago."

Mother: "Have some more of my alphabet soup?"
Junior: "No thank you, I couldn't hold another word."

What happens when lovers kiss and make up?
The lady gets the kiss and the man the make-up.

A famous soprano was doing a solo. Young Bobby, watching the conductor of the orchestra, said to his mother, "Why is that man hitting the woman with his stick?"
"But he isn't hitting her," replied the mother.
"Well, then, what's she hollerin' for?"

The boy came home after watching a wedding.
"And how was the wedding?" asked the father.
"Ah gee, she's just like the rest of the women."
"Why?"
"The lady changed her mind, she went up the aisle with one man and came back with another."

EDITOR'S WISHES

Chirst is born!

Dear Readers,—The nativity of Christ is the greatest event in humanity's history, which fills all the hearts with joy and happiness, for the earth is reconciled with heaven through the Son of God made Man, born of the Blessed Virgin Mary.

The Redeemer's Voice Editor extends his hearty wishes to all Readers and Friends of this Ukrainian Catholic Monthly published for the spiritual and national benefit of our good and pious people living in Canada and the United States.

May the Child Jesus and His loving Mother, Queen of the Ukraine, bestow upon you abundant blessings and choicest benefits which the newly-born Messias brought down from heaven.

In our well-justified joy let us not forget our Dear Brethren in Ukraine that instead of rejoicing fill their eyes with tears, for the Red enemy of Christ and of our pious people in his Satanic effort to erase the name of Christ off the face of the earth does not permit them to be joyous... Let us mix our prayers with their tears and let us offer them to the Child Jesus and His Mother that their suffering may be shortened in the near future and that they may join their voices with ours in glorifying our Beloved Redeemer in a free and independent Ukraine.

May Jesus and Mary bless all the Redeemer's Voice Readers and Friends forever and ever.

The Redeemer's Voice Editor.

"You'll find the Child in swaddling clothes
And lying in a manger,"
Or else He'll be in Mary's arms
Secure from every danger.

Long, long before the Babe could speak,
When He would kiss His Mother's cheek
And to her bosom press,
The brightest angels, standing near,
Would turn away to hide a tear,
For they are motherless.

— *Father Tabb*

If you think God's greatest gift to us, Himself,
Did not leave room for any other;
Or that it exhausted His omnipotence,
Then you have not yet known His Mother.

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 887, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК

ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, трете видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР $3.00
Книжка гарно оправлена, написав др. Кібзей. Гарні поради на різні хороби, в рідній мові. 735 сторін друку.

НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложена Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, трете видання. Дуже популярна.

ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50
Має 40 великих, зворушаючих, символічних образів, та гарні науки.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK., CANADA

PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S
PAINT SHOP

PHONE 886
YORKTON – SASK.

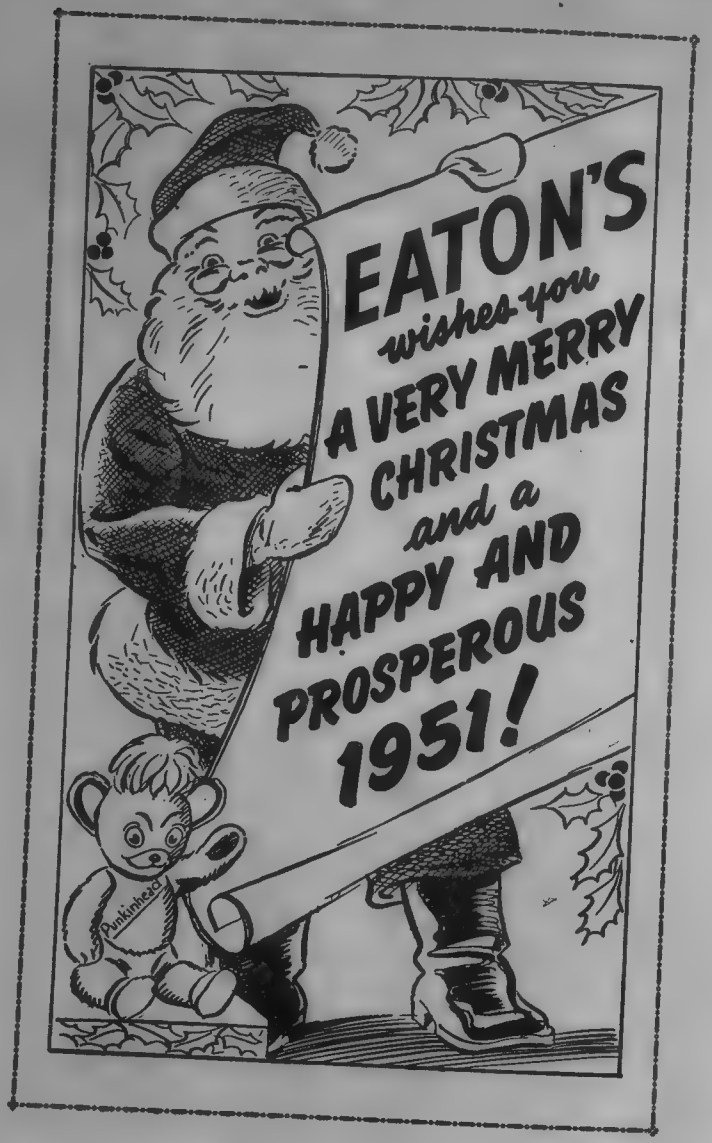

Complete
1951

▲ UKRAINIAN CATHOLIC MONTLY ▲
СІЧЕНЬ Yorkton, Sask. JANUARY, 1951

20¢

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

КОНФЕРЕНЦІЯ—Сторінка Братства Матері Божої Неустанної Помочі 1
НОВОРІЧНІ ПОБАЖАННЯ ..... Редактор 3
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ 4
НА СВЯТИЙ ВЕЧІР ..... Богдан Лепкий 12
ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ! ..... о. Декан С. Побутський 13
СВЯТОВЕЧІРНЬОЮ ПОРОЮ ..... Марія Косович 16
БОГОСЛУЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 17
В- СЛУЖБІ БЛИЖНЬОГО ..... о. Др. Мик. Комар 21
ЧУДНИЙ ПОСТУПОК ЛІКУРГА 23
СІМ ГРІХІВ ГОЛОВНИХ ..... о. Др. Юрій Федорів 24
"НЕ ГАСІТЬ ДУХА"! ..... о. Гриней Навáрко ЧСВВ. 27
АРХИДИЯКОН СВЯТИЙ СТЕПАН ..... о. Василь Максимець 30
"С НАМИ БОГ" ..... Христя Денесиха 32
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ 36
СМІХОВИНКИ 38

TWO DOORS TO A NEW YEAR ..... L. G. Miller 39
HISTORICAL MISSION OF UKR. C. CHURCH: Rev. M. Schudlo 43
CHRISTMAS THROUGH MARY ..... The Field Afar 47
COMMUNISM AND THE HOLY YEAR .. Rev. M. Hrynchyshyn 49
THE ORIGIN OF CHRISTMAS TREE 54
VALID CHRISTIAN MARRIAGE ..... Alcide Bouchard 56
THE CHALLANGE OF THE HOLY YEAR .. Benedictine Orient 60
IN LIGHTER VEIN 63
EDITOR'S WISHES 64

СТОРІНКА ДЛЯ
БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ
НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

КОНФЕРЕНЦІЯ

ПРАВДИВА ПОБОЖНІСТЬ

КОЛИ небесний Посланець повідомив Пречисту Діву Марію, що вона удостоїлася гідности Материнства Божого та рівночасно запевнив її, що те Материнство не нарушить її дівицтва, тоді Пречиста Діва Марія покірно схилила свою голову перед Божою волею і відповіла: "Я слуга Господня, най мені станеться по твому слову."

Цими словами Пречиста Діва Марія хотіла сказати: "Небесний Посланче, скажи Господу Богу, що Він мій найвищий Пан, й я Його найпокірніша слуга. Тому я тілом і душею до Його розпорядимости, я вповні здана на Його волю. Хай Він мною розпоряджає як Йому подобається, хай Він робить зо мною, що сам бажає, я на все пристаю."

Ось приклад правдивої побожности, ось людина, що повинна послужити як взірець для кожного, що змагає до чесноти правдивої побожности.

Правдива побожність це повна відданість Господу Богу, це доброохотна, й радісна готовість в кожній хвилі, на кожнім місці і серед якихнебудь обставин прийняти те, що Бог розпоряджає, робити те, що Господу подобається.

Побожний чоловік з однаковою міною приймає всі розпорядження провидіння Божого, хоча б навіть найприкріші. Серед найгірших обставин він каже як той праведний Йов: "Бог дав, Бог взяв, хай буде імя Господнє благословенне тепер і на віки." З його уст ніколи не почуєш нарікань, на його обличчі ніколи не побачиш хмари, він наче б те сонечко завжди ясний, завжди теплий.

Побожний чоловік подібний також до соняшника. Як соняшник завжди звернений до сонця, так душевні очі побожної людини завжди звернені до Господа Бога, щоб, так сказати, з очей Господа Бога вичитати Його святу волю. Коли отже Господь промовить до свого слуги через його совість і скаже йому наприклад, що те або це не добре, й його не повинен робити, то слуга Божий цього не зробить за жадну ціну. Він не заклине, не збреше, нікому не пошкодить ні на честі чи маетку, чи здоровлі, нікого не згіршить, ані до гріха не намовить. Тому душа його чиста, совість спокійна, серце щасливе. Противно, коли совість-голос Божий—домагається від праведника того чи цього, то він це виконає, хоча б і цілий світ против нього повстав. І так він совісно сповняє свої обовязки релігійні й станові, він нічого не занедбає, ані велике, ані дрібне, бо що Господь приказує, те в нього все велике й важне. Він кожної хвилі готовий до якогонебудь доброго діла, він ніколи не спротивиться доброму надхненню. Однак першенство мають в нього ті добрі діла, які він може виконати в скритості без свідків, бо він в усім шукає тільки славу Божу, а не себе самого, й тому від нього не почуєш самохвальби.

Кожний ближній для нього образ Божий, дитина Божа, тому кожний ближній для нього дорогий, високий і низький, приятель і воріг. Він всіх любить, кожному радий, нікого зо свого серця не виключає. Коли в нього якась ріжниця що до трактування ближнього, то хіба та, що він чемніший і ласкавіший до своїх ворогів, як до своїх приятелів.

Побожний чоловік боїться гріха, він готовий витерпіти муки пекла, ні ж мав би малим, добровільним гріхом образити Господа Бога. Однак, коли він у своїй людській немочі в чімнебудь провинився, то він в розпуку не падає, мелянхолії не піддається, тільки щиро кається, Господа сердечно перепрошує та старається подвійною ревністю в добрім, Богові надолужити за нанесену кривду.

Правдиво побожний чоловік нічим не журиться, він все спокійний. Він спокійний що до своєї минувшини. Можливо, що він в своїм минулім житті в дечім провинявся, може й тяжко, але він це спокутував, і він певний, що небесний Отець йому вже цього не памятає так, що нема чим гризтися.

Він спокійний що до своєї теперішности. Можливо, що його теперішні обставини не дуже рожеві, однак він годиться з усім, що йому небесний Отець посилає, а ця згода з Божою волею осолоджує йому всяку гіркість.

Він спокійний що до своєї будучности. Та будучність може бути ріжна, може бути добра або й зла, але це його не гризе, бо що небесний Отець йому пришле, те буде добре для нього.

Навіть смерть не є страшна для праведного слуги Божого. Адже лиш дитина свавільна, дитина непослушна боїться свого батька; дитина добра, послушна не має причини лякатися свого тата. Праведник, що ціле своє життя любив і шанував волю небесного Отця, може без страху заглянути Йому в очі, й тому як життя праведника було спокійне, так спокійна є його смерть.

Правдива побожність уе отже чеснота дуже виплатна. Про неї треба сказати з премудрим Соломоном: Її треба вище цінити від всіх царських престолів—вона більше вартує від всіх маетків цього світу—я її більше люблю як здоровля і красу, бо хто її посідає, є приятелем Бога."

Новорічні Побажання

Шановні Читачі та Читачки,

ЗНОВУ проминув рік нашої дружби за посередництвом Голосу Спасителя. Прийшов Новий Рік 1951, рік Ювілейного відпусту на весь католицький світ для всіх тих, що з будь-якої причини не змогли удатися до Риму, щоб там здобути Ювілейний відпуст Святого Року.

Редактор ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ як Ваш щирий приятель бажає Вам усім Читачам і Читачкам, жертводавцям, приятелям, пропагаторам Голосу Спасителя обильних ласк і сповнення всіх Ваших бажань, мрій і сподівань. Водночас дякує Вам усім, що якнебудь, грішми, зєднанням нових передплатників причинилися до покращиння чи поширення нашого місячника поміж своїми знайомими та приятелями.

Цього року, як бачите, Голос Спасителя має збільшену англійську частину на виразне домагання численних наших молодих Передплатників, що або не знають читати по-українськи або тяжко їм іде таке читання. Ми скоротили першу частину Голосу Спасителя, щоб друга цебто середня частина не потерпіла на тім, що англійська частина побільшена.

Сподіємося, що наші молоді Читачі та Читачки будуть задоволені та ще гарячіше попрацюють, щоб Голос Спасителя поширився по всіх українських родинах і парафіях, бо ж це найбільший місячник у двох мовах, що поширює поміж нашим народом в Канаді та в Америці знання нашого обряду та національних традицій.

Отож Редактор Голосу Спасителя кидає новорічне гасло всім Шановним Читачам, Читачкам, Приятелям, Жертводавцям і Ревнителям: "Мусимо **подвоїти** в цім Ювілейнім Році 1951-ім число наших Читачів і Читачок! Нехай кожен Передплатник і Передплатниця щоскоріше здобуде НОВОГО ПЕРЕДПЛАТНИКА чи ПЕРЕДПЛАТНИЦЮ! Чому б Ви не могли здобути одного приятеля Голосу Спасителю, коли деякі із наших Читачок здобувають нам по 5, 10 або й по 20 нових передплатників? Отож з Богом уперед до прекорисного діла поширення української, католицької преси поміж нашим побожним народом!

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

ВЕЛИКОДУШНІЙ

ЖЕРТВОДАВЕЦЬ

Слід подякувати п. Мих. Олійникові з Пистбурга за дарунок 25 долярів, що він вислав о. Мих. Щудлові, редакторові Голосу Спасителя, на закуп різних прикрас для нашого місячника, щоб наш місячник міг бути найкращим якісно та зовнішньо.

Оці маленькі фікси-факси, що подибуєте на сторінках Голосу Спасителя, це прикраси закуплені редактором за гроші, що зложив п. Михайло Олійник і інші жертводавці з Ансонії, де в жовтні була Свята Місія й де Голос Спасителя став приятелем численних родин.

Це вже друга жертва, що п. Мих. Олійник зложив на цю ціль: зразу 20 долярів, тепер 25. Нехай Христос і Його Мати благословлять п. Мих. Олійника та інших Добродіїв,. Якщо б ми мали багато подібних Добродіїв і Добродійок, так Голос Спасителя давно вже був би купив друкарську машину!

Наслідуюте його!

"УКРАЇНА І СВІТ"

Появилася в Німеччині нова часопись "Україна і Світ." Маємо під рукою третій випуск. Часопись стоїть на християнськім і католицькім світигляді. Має декілька цікавих статтей про різні теми, от хоча б про еволюцію большевицької армії, про французький рух Сартра, є оповідання та декілька поезій.

Ця часопись гарно надається для людей, що мають бодай середню освіту, бо годі вимагати, щоб простий наш селянин зрозумів її в цілості.

Дякувати Богові, що маємо вже такі праці, що займаються культурою широкого світу та навязують її до України.

Слід підмітити, що деякі слова надто шорсткі, от як підліжниця, лупанар... Треба підмітити, що така поважна часопись повинна на першій сторінці мати дату своєї появи, бо годі зорєнтуватися, коли властиво вийшов цей третій зошит, що маємо під рукою.

Кінчаємо тих декілька братніх зауваг із заохотою іти вперед у корисній праці навязування контакту світа з Україною та України з широким світом.

Редактор Голосу Спасителя.

"ПОЄДИНОК З ДИЯВОЛОМ"

"Клюб Приятелів Української Книжки" випустив першу заповіджену книжку під заголовком "Поєдинок із дияволом." Ця книжка яскравими красками змальовує жахливу ситуацію, в якій знайшлися мільйони бідних наших скитальців по таборах Німеччини та Австрії після розгрому Гітлера, коли то совєтські комісії взялися за репатріяцію наших біженців.

Книжка написана цікаво, та доброю літературною мовою, сцени живі, описи потрясаючі, душевні переживання бідних біженців відтворені яскраво, хоч там нераз і зазначена розпука переслідуваних людей цебто найбільше самого героя оповідання.

Одне можна б і треба підмітити. Герой оповідання нераз згадує про Творця та християнські засади, але хоч яка розпука чіпляється нераз його в безвихідному положенні, він проте ніколи не звертається до Бога та не благає помочі. Чи Шановний Автор лякається зазначити, що опущена всіма людина спонтанно звертається до свого Творця? Молитва не сором, але щось природне бідним, страждущим людям.—Он недавньо вулицями Нюйорку машерували сотні Лицарів Колюмба, відмовляючи коронку і не стидалися...

Бажаємо успіхів Новому Видавництву та сподіємося, що воно буде спиратися на християнських засадах і моралі та що не треба буде пятнувати його, як треба було напятнувати книжку видану "Новим Шляхом," хоч редактор "Голосу Спасителя" по-братньому звертав увагу Панам "Нового Шляху" ще тоді, як ця книжка "К.С." появлялася в Новому Шляху статтями, в яких подекуди бували такі пагані сцени, що кожен християнин стидався б не тільки їх друкувати, але й подумати про щось подібне.

Рекактор "Голосу Спасителя."

ВАТЕРФОРД, ОНТАРІО
Золотий Ювілей пані Віри Скобленюк

Дня 13-го листопада, ц.р. п. Дмитро Скобленюк улаштував в своїм домі бенкет дорогій своїй дружині Вірі, з приводу її пядесятиліття. Пані Віра Скобленюк, це донька Івана й Параскевії Гуменюк. Разом із своїми батьками приїхала вона з Буковини, село Чагар, повіт Чернівці, до Канади 1904 р. і поселились в околиці Росел, Манітоба, а від 1927 р. в Ватерфорд, Онтаріо, де разом із своїми батьками стала основницею-членкинею церкви Пресв. Серця Христового. В 1946 р. одружилась з п. Дмитром Скобленюком. Обряди вінчання доконав сам Преосвященний Кир Ізидор Борецький, тодішній парох. На бенкеті була присутна родина панства Д. В. Скобленюк. В часі бенкету о. Роман Хомяк ЧНІ. вказав на велику набожність панства Д. В. Скобленюк до Евхаристійного Ісуса, та їх жертвенність на релігійні й народні цілі. З цієї нагоди переведено збірку на українську пресу й на жадання панства Д. В. Скобленюк призначено 3.50 на "Нашу Мету," а 3.00 на "Голос Спасителя."

Щире Спасибі всім жертводавцям за жертви, а панству Д. В. Скобленюк бажаємо прожити ще многая і благая літа.

АЙТУНА, САСК.

† Анна Ткач

27. 1. 1950 упокоїлася в Бозі в місцевій лічниці бл. п. Анна Ткач, яка вже від довшого часу хворувала на серце. До Канади приїхала бл. п. Анна молодою дівчиною і тут по році вийшла заміж за Олексу Ткача, з яким прожила довгі роки. Виховала з чоловіком 7 синів і 6 доньок, з яких тільки троє, два сини й одна донька, фармерують в околиці Айтуни. Інші діти розїхались по цілій Канаді шукати для себе іншого, не фармерського, зайняття. Всі діти дістали добре релігійно-національне виховання і всі, як їх батьки, належать до української гр. католицької Церкви.

Похорон, яким зайнявся найстарший син Михайло, відбувся аж 31. 1, щоб дати можливість приїхати всім дітям з просторої Канади. Заупокійну Сл. Божу відправив о. Іван Сирота, прощальне слово виголосив о. ігумен Д. Гаврилюк. Тлінні останки покійної зложена на цвинтарі в Айтуні.

З цеї нагоди п. Олекса Ткач зложив 10.00 для Голосу Спасителя на поміщення цієї статті.

ҐРЕНДВЮ, МАН.

В четвер, 9. листопада, зїхалася численна родина й приятелі п-ва В. Юркових до церкви на поминальне богослуження. Службу Божу й парастас відправив Пр. о. Д. Библів ЧНІ. з Роблин.

З церкви всі поїхали до хати п. Юркова на обід. В часі обіду Отець пригадав гостям наш звичай та заохотив до жертви на католицьку пресу. Збіркою зайнявся п. А. Баляк. Присутні зложили $16.16. З того призначено на пресфонд Голосу Спасителя 6.00.

Всім жертводавцям щира подяка, а помершим сотвори Господа вічную память.

Гість.

ПЕТЛЮРА, МАН.

Минувшої зими відійшов до вічности бл. п. Василь Макар. В суботу, 18 листопада, Пр. о. Д. Библів, ЧНІ., відправив за упокій його душі Службу Божу й парастас. Вся родина й приятелі прибули до церкви, щоб помолитися за його душу.

Опісля п-і А. Макар, жена помершого, запросила гостей на обід, підчас якого о. Парох візвав присутніх до жертви. Не багато людей було в хаті, але щедрі були, і зложили $10.00. На пресфонд Голосу Спасителя уділено 5.00, а 5.10 пожертвовано на Колеґію в Роблин.

Жертводавцям за їх щедрість нехай Господь винагородить. Покійному Василеві вічная память.

Присутній.

ЕЛФРОС-ГОЛАР, САСК.

Дня 13 листопада наша парафія зробила несподіванку для панства Мартина і Марії Явних. Пан Явний має 70 літ, а пані Явна 67. В попружім житті прожили 44 роки. Прийняття відбулося в парафіяльнім домі. На вступі до салі господар п. Михаїл Підперигора привитав ювелят. Дівчата відспівали їм: "Гепі Бирт Дей". Старші відспівали Многая Літа. Так запровадили Ювелят до галі, де відбулася спільна перекуска. Підчас неї п. Іван Панчук виголосив промову пригадавши ювелятим піонірські часи і їх заслуги для парафії. Також складали свої желаня купи і сусіди. Відтак сам ювілят подякував всім присутним за так милу несподіванку. п. Іван Панчук попросив присутних щоб з тої нагоди зложити офіру на свою пресу. Юрій Олій-

ник занявся збіркою, котра принесла $15.00. З того на У.В. 10.00, а 5.00 на Голос Спасителя.

Слідуючої неділі, на 19 листопада була відправа. Тоді ювілята зробили несподіванку для парафії, заплатили за відправу, дали всім перекуску і зложили книжий дар для будови нової церкви.

Присутний.

МІСІЯ В БОСТОНІ

В днях 19-26-XI, 1950 відбулася місія в нашій парафії в Бостомі, Масс. Проповідав її о. Мих. Щудло ЧНІ.

Впр. о. Том приготовив нарід до цієї місії, що тривала цілий тиждень.

Мало є там наших парафіян зо старої еміграції, бо вони покинули свою рідну Церкву та перейшли на "православя."

"Голос Спасителя" дістав там 22 нових приятелів.

Впр. о. Том трудиться вже три роки на новій станиці. Покищо відправи бувають у німецькій церкві, але так Всеч. о. Парох, як і парафіяни сподіються скоро приступити до будови власної церкви.

Слід підкреслити, що Їх Ексцелєнція, латинський єпископ Бостону, дуже прихильний нашому народові та не довволяє перетягати наших людей на інший обряд...

Всеч. о. Том зєднав собі і нам симпатію в Бостоні частими викладами по колегіях і гімназіях, де вияснює латинникам наш обряд і завдання нашої Церкви в Америці.

Боже, поблагослови нас і нашого доброго о. Пароха.

Парафіянин.

СВИФТ КОРЕНТ, САСК.

Дня 14. X. 1950, з нагоди похорону бл. п. Григорія Іванчука зібрано на католицьку пресу $22.51. З того для Голосу Спасителя: $11.00, а У.В. 11.51.

Всім жертводавцям спасибіг.

РАДІСНИЙ ВЕЧІР

Дня 11 листопада 1950 р. на Бетерст 276 гр. катол. салі в Торонто відбувся бенкет в честь п. Годованих з нагоди купна ними дому. Прийом устроїли члени парохії до котрої п. Годовані належали довгі літа, як активні члени.

Принятя почалось о 9.00 год. вечером. Було около 70 гостей. Господарем того вечора був п. Бак, котрому належиться повне признання за вміле переведення того принятя.

Рівнож п. Загрибельні і п. Смаль заслуговують на повне признання за зразкове удаптування столів та ріжних смачних потрав.

До слова покликано о. кан. Каменецького, о. Бенеша, о. Заяця, п. Загрибельного, п. Тенкалюк і п. Лесіва.

Всі бесідники висказали заслуги п. Годованих на полі релігійному та ставили за взірець їхнього сина Нестора, котрий з волі Божої внедовзі стане місіонарем Ч. Найсв. Ізбавителя.

Також пожелали їм щастя і здоровля та многая літ в набутому домі. Відтак Пані Загрибельна з великою радістю побажала повно щастя, здоровля і любови п. Годованим та вручила їм коверту, дарунок від гостей на щастя в новому домі. При кінці п. Годовані зложили найщирішу подяку всім приявним гостям за так велику та щиру несподіванку для них.

Від жіноцтва п. Юстина Мельник перевела збірку і зібрала $16,00. З того розділено 5.00 на Голос Спасителя, 5.00 на "Нашу Мету" і 6.00 до КУК в Винипегу.

Учасник.

НОРКВЕЙ, САСК.
Вінчання молодят: пана Богдана Коваля з панною Михалійною Олійник.

В неділю 22 жовтня 1950 вступили в стан подружого життя молодята пан Богдан Коваль, бувший учитель, а тепер бізнесовець у Норквей, з панною Михалиною Олійник, донькою Василя й Марії Олійник.

Акту вінчання довершив ще бувший парох о. Николай Сірий.

Обоє молодята походять з дуже примірних наших релігійних та патріотичних родин Ковалів й Олійників.

Весіля відбулося дуже примірно, з усіма нашими традиційними звичаями у родинних домах обоїх молодят. Згадати належить, що пан Богдан Коваль належав до активних наших українських учителів. Вже в молодости своїх літ інтересувався залюбки нашим релігійним й національним життям, через добре виховання й патріотизм невіджалованого небіщика свойого батька Григорія. Як учитель, брав завсіди живу участь у працях місцево-парохіяльних, та в національних, як в церковному, так і в національно-українському погляді й в працях був завсіди дуже солідним й гідним у свойому званні, працівником серед молоді.

Обоє молоді подруги належали до місцевої організації УКЮ, в котрій брали активну участь.

На весілі у молодого переведено збірку серед весільних гостей, на українську католицьку пресу. Зібрано $17.00, з чого обоє молодята жертвували 5.00. З цієї суми призначено на пресовий фонд Голосу Спасителя 3.00. Всім жертводавцям нехай буде щира подяка. Молодій Парі

паиству Богданові й Михаліні Коваль жела вся Рідня й приятелі, як й бувші весільні гості якнайкращого поведення й веселого й Богом благословенного життя на многі й многі літа!

Один з гостей.

НОРКВЕЙ, САСК.
В память бл. п. Марії Василинчук.

Дня 29 жовтня 1950 упокоїлась в Бові по тяжкій недузі бл. п. Марія Василинчук. Небіжка походила родом з села Анелівки повіт Заліщики, Західна Україна. До Канади приїхала до свого мужа Михайла по першій війні 1921 р. Прожила в Канаді в околиці Гаєс, Саск. на фармах цілий час свойого побуту в Канаді, в якій прожила 29 літ, а в подружому житті 45 літ.

Від кількох літ перебрались обоє з мужом з фарми до місточка Норквей, Саск., щоби мали більше нагоди бути ближче церкви, котру любила понад все.

На прикінці свойого життя, за порадою свойого пароха, о. Николая Сірого, обоє з мужом виписалися до релігійного товариства під назвою "Товариство Поширення св. Віри," що є поширене у многих краях в католицькій Церкві. Через вступлення до цього товариства стаєсь тим самим вічним членом цього товариства, що надає через Апостольську Столицю членам великі привілеї а саме, за життя кожний член й членкиня доступають повних відпустів, у кожне урочисте свято в році, а по смерти, відправляєсь річно 15,000 Служб Божих за всіх померших членів товариства у ріжних краях, де є католицька церква, а крім цього одна Служба Божа відправляється щоденно у церкві св. Петра в Римі. Вступаючі у члени цього духового Брацтва платять згори призначену суму $40.00 на ціле життя на Місійні Фонди. Тому добре є знати про це усім нашим людям гр. католикам.

Небіжка оставила у тестаменті частину зі свойого майна на добродійні цілі нашої Церкви: саме оставила $100.00 на будову нової церкви у Йорктоні, Саск. Рівнож оставила жертву на наші сиротинці, та місцеву церкву у Норквей, де й спочали її мощі коло церкви Преєв. Тройці у Норквей.

Хай Всевишний Господь прийме твою освячену душу, правдиво-християнським життям у вічну щасливість у царстві небесному. Вічная Тобі Память! бл. памяти Маріє Василинчук!

ЕЛФРОС, САСК.

Дня 21 жовтня, 1950 р. в нашій старій церковці, котра тепер знаходиться в Фом Лейк, Саск., відбувся шлюб Розалії, дочки Николи й Софії Качурів, з Нестором, сином Михайла й Євдокії Підперигорів. Пишу "в нашій старій церковці", бо вторійшного року парохіяни з Голар продали були свою церкву новопоставленій парохії в Фом Лейк, а нова є щойно в стадії будови.

На шлюбні церемонії свого первого брата приїхав Пр. о. І. Сирота, ЧНІ. з Айтуни, Саск. По відспіваній Службі Божій в наміренні молодих, велика радість огорнула серця всіх присутних, коли бачили як молоді на святій Євангелії, на руки о. Івана, свого шкільного товариша, присягнули шлюбну присягу.

Молодій супроводжали дружки, Марія Петришин й Ірина Федик, а молодому дружби Данило Сирота й Роман Земляк.

По шлюбі відбулася гостина в парохіяльній галі. В часі обіду промовляв Пр. о. Сирота, який склав молодятам щирі побажання від усіх весільних гостей та грателював їхнім батькам що дочекалися тої хвилі побачити вінчання своїх дітей. По тім місцевий дяк п. І. Панчук промовив та на його заклик переведено збірку на прес фонд наших часописей.

Збірка винесла $15.30. Призначено 10.30 на У.В., а 5.00 на Голос Спасителя. Всім жертводавцям щира подяка, а паиству молодим дай Боже прожити в здоровлю, щастю на Многая Літа.

Вуйко.

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

це одинока і найкраща газетка для наших дітей, тому ми всі мусимо її піддержати!

Всеч. о. Семен Іжик, редактор Мого Приятеля, представник Централі Українців Католиків у Винипегу обіхав ряд місцевостей з доповідями про виховання дітей при допомозі рідної книжки й преси. Розумівчи вагу дитячої літератури, свідомі батьки вложили свої жертви на пресовий фонд "МІЙ ПРИЯТЕЛЬ," що його вже третий рік видає наша Катол. Централя. Подаємо список жертводавців:

Станіславці, Саск.: По 5.00 дали: Антоній Смиснюк, Гнат Смиснюк. По 2.00 дали: Іван Спільчак, Павло Тишкевич, В. Н. Харандюк, Юрко Іваночко. По 1.00: Іван Затварницький, Іван Обух, Іван Пяста, Олекса О. Іваночко, Дмитро Щербій, Олекса Галібчак, Никола Обух, Гринь Спільчак, Олекса Братковський, Дмитро Бабей, Василь О. Смиснюк, Іван Войчешко, Семен Смиснюк, Ілько Кушніренко, Н. Пяста. Мих. Галібчак, Мих. Обух, Антін А. Смиснюк, Олекса Харандюк, Стась Смиснюк, Мих. Харандюк, Вас. Спільчак,

Фрид Спільчак, Вас. А. Харандюк, Ник. Спільчак, Дм. Обух, Анна О. Іваночко, Настя Г. Спільчак, Анна Д. Спільчак, Ів. Синсюк.

..Айтуна, Саск.: По 5.00: Впр. о. Й. Бала. По 2.00: Гр. Музика. По 1.00: Анна Гриневич, Андрій Татарин, Андрій Качмар, Ст. Дорош, Гр. Козакевич, Ник. Голдун, Фред Вучко, Мих. Козакевич, Ник. Корчинський, Іван Пакна, К. Тичинський, Вас. Назар, Марія Ухач, Павліна Корчинська, Славко Корчинський, Мих. Гриневич, Семен Ухач, Олекса Щебель, Іван Мацуляк, Данило Татарин, Розалія Шинінська.

Бенеґем, Саск.: По 5.00: Петро Кривуляк, Іван К. Кривуляк. По 2.00: Теодор Родич. По 1.00: Петро Синковський, Василь Родич, Мих. Вінґерак, Іван Асчиний, Дред Кривуляк, Мих. Піскар, Іван Кривуляк, Мих. Родич.

Дороші, Саск.: По 2.00: Богдан Дорош, Микола Дорош, Дмитро Дорош. По 1.00: Мих. Пайьо, Мих. Дорош, Іван Вінґрович, Семен Ступень, Василь Когуч, Іван А. Дорош, Стефан Когут, Мих. Якімовський.

Гудів, Саск.: По 4.00: Василь Бурак. По 3.00: Софія Перейма. По 2.00: Іван Чарнецький, Людвик Чарнецький, Андрій Чорний. По 1.00: Семен Денисюк, Вас. Гарасимяк, Мик. Черепущак, Дм. Петлак, Іван Солтис, Дмитро Верстка, Мик. Жабінський, Петро Перейма, Ст. Дума, Катерина Шалай.

Канора, Саск.: По 10.00: Іван Ґеречка, Йосиф Ковбель. По 5.00: о. М. Колодій, М. Дяків, Ірена Лазурко, Ст. Боднарчук. Мих. Коваль. По 3.00: Юстин Крайчик. По 1.00: п. Анаст. Жук і К. Деревянко.

Курокі, Саск.: По 5.00: Іван Волошин, Дмитро Кривий, Іван Батюк. По 3.00: Вас. Кулик. По 2.00: Василь Кучмінка, Вол. Мадараш, Мирослав Волошин. По 1.00: Василь і Богдан Волошин з Вадіна, Яків Тригуба, Вас. Татарин, Павло Тисячний, Дмитро Панасюк і Шульц.

Рама, Саск.: По 5.00: о. О. Пасічняк, Іван Пилипів. По 2.00: Іван Данилишин, Микола Данилишин, Григорій Пешко, Семко Мальований. По 1.00: Ст. Дусик, Мик. Груховський, Мих. Благітко, Роман Мудрий, Андрій Рудик, Микола Ленюк, Мих. Явний, Дм. Коцюлима, Льонко Шевчук, Йосиф Гадубяк.

Тізіз, Саск.: Загальна збірка на тацу в часі Богослужения на св. Димитрія дала 18.25.

Чемсек, Саск.: Загальна збірка в час Листопадового Концерту в галі принесла суму 40.00.

Тиндал, Ман.: Підчас празника св. Михаїла в Тиндал переведено збірку на бенкеті в галі, 61.00.

Норквей, Саск.: По 5.00: Іван Гурський. По 2.00: Ст. Черевик. По 1.00: Юрко Гуска, Семен Лукій, Йосиф Гуска, Мих. Маркевич, Мет. Лозинський, Мик. Коваль, о. Н. Чорній, Гр. Коваль, Ів. Маркевич, Мих. Кукура, Ю. Мартинюк, Роман Гуска, Кир. Лесів, Мих. Василинчук, Мик. Черевик, Й. Лозінський, Дм. Гуска, Мик. Кульбіцький, І. Мартинюк, Ів. Гуска, Ст. Павлів, М. Вас. Черевик, Мих. Черевик, Мик. Гревичевський, Фр. Гурський.

Гвайтсенд, Саск.: По 2.00: Никола Библів. По 1.50: Федь Лахманець, Ник. Лахманець, Дмитро Шумей, Ник. Кучер, Дан. Кучер, Дмитро Библів, Петро Стефанишин, Юрко В. Стефанишин, І. Ю. Спілей, Антін Федун, Юрко Спілей.

Вилоубрук, Саск.: По 1.50: Гелен Ситко, Денис Бенко, Реймунд Демчук, П. Линюк.

Дніпро, Саск.: По 5.00: Антін Киба. По 2.00: Іван Лукаш. По 1.00: Максим Вінчарик, Мих. Киба, Петро Стебницький, Евген Березовський, Олекса Киба, Василь Лукаш, Филип Гуменюк.

Йорктон, Саск.: Впр. оо. Редемптористи дали недільну тацу на пресовий фонд Мого Приятеля в час Богослужения дня 17 грудня в сумі $41.00.

Всім жертводавцям з цього списка складає щиру подяку о. Семен Іжик, редактор.

Передплати і жертви на пресовий фонд Мого Приятеля просимо слати на адресу:

MY FRIEND,
49 KENNEDY STREET,
WINNIPEG, MAN.

ІТОНІЯ, САСК.

Тут у нашій околиці відбулось весілля у панства Йосифа Паламара, котрі то вінчали свого сина Михайла з панною Василиною Типів. Шлюб відбувся у католицькій церкві дня 19 листопада. Весільна забава відбулась в домі панства Паламарів. Поважне число гостей прибуло на весілля. Були не лише з фамілії і дооколичні сусіди, а також гості з Альберти, бо панство Паламарі широко знані в цілій околиці. Гості забавлялись весело до пізної ночі. Відтак молодята засіли за стіл до дарования. Родина і гості зложили їм гарні дарунки. Також не забули і за пресу. Один із гостей занявся збіркою, котра принесла разом $37.45. Її поділено на УВ 20.00, на Голос Спасителя 10.00 і на Світло 7.00. Жертводавцям щира подяка, а молодятам веселого і щасливого подружого життя.

Гість.

ПОМОЖІТЬ ВИХОВАТИ— СВЯЩЕНИКА — МІСІОНАРЯ, —ПРОВІДНИКА!

Свої жертви на фонд виховання будучих священиків-місіонарів-провідників нашого українського народу переслали:

АЛЬБЕРТА: К. Курило 2.00; М. Вихопень 5.00.

ОНТАРІО: Р. Малиса 2.00; по 5.00: М. Фенік, Н.Н., Н.Н. 10.00.

ОГАЙО: Ст. Мельник 2.00; Т. Самоділ 3.00; С. Юсько 5.00.

Хто слідуючий? Щиро дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Пресвяті Серця Ісуса й Марії стократно винагородять добре серце жертвенних людей.

оо. Редемптористи
ST. MARY'S SEMINARY,
WATERFORD, ONTARIO

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаємо публично подяку Найсолодшому Серцю Ісуса, Преч. Діві Марії і св. апост. Юді Тадеєві за вислухані молитви і поміч у часі важкої недуги, з проханням Їхньої дальшої опіки.

Родина Войчаків.

Складаю прилюдну подяку Найсв. Серцю Ісусовому і Матері Божій Неустанної Помочі за уздоровлення мого внука, котрий мав поліо і не міг ходити шість місяців, а тепер сидить на своїх ногах і приходить до здоровля. Дякую Господу Богу за всі отримані ласки.

Анастазія Р. Хруник.

Щиро дякую за вислухання молитви та уділення мені особливішої ласки Матері Божій і св. Антоніеві Падвійському. Складаю Вам за це три долари та прошу присилати мені місячник "Голос Спасителя."

Людмила Рублева.

ПОДЯКА

Щиро дякуємо Всеч. о. А. Щеснюкові та всім жертводавцям за офіру: 11.00 на пресовий фонд Голосу Спасителя з нагоди похорону бл. п. Гр. Іванчука зі Свифт Керент.

Адміністрація Г. Спасителя.

РАДІОПЕРЕДАЧА СЛУЖБИ БОЖОЇ

З ЙОРКТОНУ

В півночі 6-го січня, 12-ій годині буде передана співана Служба Божа з церкви Матері Божої Неустанної Помочі через стацію CJGX, Йорктон, Саск. Буде співати йорктонський хор під проводом пана Андрія Вантуха. Коли подобається Вам ця відправа й хочете, щоб на будуче далі передавалася, то просимо прислати свою жертву на покриття коштів, а Всевишній Вам стократно надгородить за Вашу жертву.

оо. Редемптористи, Йорктон.

ПОШУКУЄ—

Hafia Rosniuk.
182 Cite Foretet.
a Ostrigourt. Nord. France.
пошукує вуйка:
Sawer Windik
і тету
Bohdanko Windik
жиють в Канаді около 30 літ. Повідомлення шліть до Франції.

ЖЕРТВИ

НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Катамай, С. Крік, Саск.	2.00
Зелашко М., Вестон	5.00
Варецький Мих., Калгарі	.50
Красільчук С., Брус, Алта.	1.00
Стасьо Кароліна, Детройт	1.00
Дашко Юстин	1.00

Сердечно дякуємо ласкавим жертводавцям. Хто буде слідуючий?

ЛИСТ З ЕВРОПИ

Ганновер, 21. XI. 1950

Слава Ісусу Христу!

Високодостойний та Всечесний Отче Редакторе!

Одержав Вашого милого листа з 16. XI. 1950 р. Дуже дякую за висилку мені "Голосу Спасителя" і за узнання моєї праці. Бажав би, Високодостойний Отче, Вам хоч листовно представитися. Я той, що в вересні ц. р. передав через Його Ексцеленцію Монс. де Валрі подарунок від православних українців для Святішого Отця. Мене ще з часів визвольних змагань, коли я був українським міністром, цікавила дуже справа українського католицизму і я зробив був в 1920 році внесок побудувати католицьку семінарію в Житомирі. Пізніша еміграція моя до Польщі стала на перешкоді моїм плянам і моїй, так би мовити, місіонарській праці. Лише тут на другій еміграції (бо в 1940-1944 рр. я був у великій Україні знову при допомозі добрих людей я зміг приступити до видання журналу, що ставить своєю метою наближення православних до Апостольського Престолу, та разом з тим і до українського католицизму.

Спроби поєднання Церков робилися вже нераз, але ініціяторами були лише католики і по-католицьки підходили до розв'язання цього дуже важного, але разом з тим дуже важкого та делікатного питання. В Росії цінялся цієї проблеми відомий професор философ Соловьов. Революція перешкодила, одначе вплив Соловьова на росіян був великий, і я пригадую свої студенські часи в тодішньому Петрограді (1916-1917 р.), коли багато москалів під впливом Соловьова перейшли на католицизм. Я не наслідую Соловьова, хоча ж так як і він зачинаю від приєднання православних до Риму, а не до католицизму, і то тому що греко-католицизм серед православних спеціяльно був загиджений москалями і поляками і досі ще ці наслідки ми маємо, бо навіть греко-католики під впливом православної пропаганди дуже часто переходять на православя. Треба православним і тим симпатикам православя серед греко-католиків показати, як це православя виглядає в дійсності і які заслуги має український католицизм перед народом, а головне перед християнством. Це повинен зробити православний, бо йому швидче повірять. Тут вийшла книжка Брадовича "Одна Церква—Одна Нація." Дуже добра книжка, але тому, що всі православні певні, що цю книжку написав католик і тому, що вона відразу зачинає хвалити унію,—й майже ніхто з православних не читає і вона так без тіні і сліду промайнула.

Я знаю добре "східняків," бо і сам східняк, і знаю, чим їх невіруючих можна зацікавити, щоби вони читали.

Я зачав видавати "Україну і Світ", яке православний журнал, що змагає до замирення православних і греко-католицьких Церков. Дістав бувший мій редактор і я, як видавець, благословенство від митрополита Полікарпа, тоді в другому числі вже скритикував московське православя, а тому що українське залежне від Московського, то в третьому числі Ви вже самі змогли переконатися зо статті "Зі Щоденника," що ми це ясно сказали, проще в другому лише намагалися сказати. В четвертому я хотів подати опис свого побуту в Римі і увасадити потребу негайного приєднання православних до Апостольського Престолу. В дальших числах занявся би аналізою православя, як православний. Не оминув би звернути увагу на шкідливу працю в свій час Візантії і натурально у всіх числах старався б популярізувати і оправдувати історично український католицизм.

На моїх рефератах про релігію бували часто Всечесні Отці греко-католики і були ними захоплені, а головне новою методою зєднання серед православних прихильників Риму.

Нажаль мій виїзд до Риму і кошти звязані з виданням журналу взяли і без того всі скромні ДПівські гроші і ті запомоги, що я був дістав. Кольпортери вважають нормальним не переказувати мені грошей. Тому я вважаю своїм обовязком, Вас Отче, повідомити, що я вже не буду більше видавати журналу. Мені і не багато потрібно, коло 200 доларів, але тут в Европі цю квоту тяжко дістати. Крім того я змушений зараз приняти фізичну працю і тому шкода думати про якебудь видання. Надії на поміч зза океану також не маю, хоча тисячки людей мене там знають.

Прошу ласкаво пробачити мені мій довгий лист.

Остаю з сердечним побажанням,
І. Сапіга.

ЖЕРТВИ

НА БУДОВИ НОВОЇ ЦЕРКВИ В ЙОРКТОНІ

Жертви на нову церкву в Йорктоні прислали:

Текля Пінязь, Брентфорд, Онт.	1.50
Стефан Бігун, Етелберт, Ман.	1.00
Пан Щигуляк, Росбурн, Ман.	1.30
Юрій Білецький, Вегревил, Алта.	1.00
П. Калиновський, Арнолд, Па.	1.00
Віра Жук, Китчинер, Онт.	1.00
К. Стефанишин, Китчинер, Онт.	1.00
А. К. Заболивач, Вал Д'Ор, Кве.	1.00
Петро Юськів, Вал Д'Ор, Кве.	.25
П. Андрушишин, Вал Д'Ор, Кве.	1.75
Параня Гнатюк, Вал Д'Ор, Кве.	2.00
Анна Дацюк, Соливен, Мин.	1.00
Григорій Ковяк, Едмонтон	1.00
Палі Мих. Басараба, Ферріяд, Н.Д.	1.00
Рой А. Басараба, Ферфилд, Н.Д.	1.00
Стефан Н. Басараба, Ферфилд, Н. Д.	1.00
Мих. Черкас, Филядельфія, Па.	1.00
Невідома особа, Йорктон, Саск.	1000.00
І. Луців, Реджайна, Саск.	1.00
Марія Обач, Мелонтон, Ман.	1.50
П. Калиновський, Арнольд, Па.	1.00
Корнель Залітач, Йорктон	2.00
Анна Ковбель, Форрет, Ман.	2.00
Іван Пискозуб, Едмонтон, Алта.	.50
Розалія Малиса, Торонто, Онт.	1.00
Марія Спичинська, Плимавт, Па.	2.00
Чінко Данило, Виннипеґ	1.00

Хай добрий Ісус благословить всіх цих жертводавців, особливо того, що дав таку поважну суму. Якщо б знайшлося багато таких щедрих людей, то вкоротці можна б зачати будову нової церкви, що в Йорктоні так дуже потрібна.

ЖЕРТВИ

НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Бородій Никола, Ольга, Ман.	.50
Реджайна, Саск., з нагоди прийняття Всеч. о. Сірого	4.00
Норквей, Саск., з нагоди вінчання Б. і М. Коваль	3.00
Панчук І., Елфрос, з нагоди подружжя Н. Підперигора	10.00
Войчак М., Вофало	2.00
Остаповіч Ів., Торонто	3.50
В. Скболенюк, Ватерфорд, з нагоди 50-ліття)	3.00
Лесько Ю., Принс Альберт	1.50
Томчишин, Виннипеґ	.50
Якаліч Н., Вівер Медовс	1.00
Зб. з похор. Гр. Іванчук, С. Корент	11.00
Козак Гр., Едмонтон	1.00
Павло Сторожук, Локпорт, Ман.	5.00
Юрків Ник., Грендвю, з нагоди пом. Богослужения	6.00
А. Макар, Петлюра, пом. Богосл.	5.00
Черепущак Вас.	2.00
Хомин П., Судбурі	.50
Собчук Остап, Реджайна	2.00
К. Годований, Торонто, з нагоди бенкету	5.00
В. Балицька, Шикаґо	1.00
Анна Васильшин, Виннипеґ	1.00

Щира подяка всім ласкавим жертводавцям.

ВАЖНЕ!—До наших дорогих передплатників: Якщо присилаєте відповідь своєї передплати, або як міняєте свою адресу, просимо ПОДАТИ СВОЮ СТАРУ АДРЕСУ, щоб обминути непотрібних помилок з того приводу. Повідоміть нас відразу про свій новий адрес, щоб ми не висилали Голосу на адресу, де Вас вже нема.

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ— Коли хтось висилає якісь питання та бажає щоб була на них відповідь у ГОЛОСІ СПАСИТЕЛЯ, так нехай не посилає своїх запитів до Йорктону, а просто до редактора до Америки. — При цьому прохаємо Шановних Читачів і Читачок ставляти виразно та ясно свої питання, бо часом приходять такі питання, що годі на них відповісти, бо сливе неможливо їх прочитати. Питання можна присилати так в українській як і в англійській мові, хоч наразі відповідаємо на них по-українськи. — Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя або посилаєту йому питання: — Rev. M. Schudlo, Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J.

Богдан Лепкий

НА СВЯТИЙ ВЕЧІР

Смеркається. Ослизлий день
між мурами конає.
В печі червоній блис огень,
а в сінях вітер грає.

Той тихий і сумний настрій
несе мене світами,
і я лечу на крилах мрій
до батька і до мами.

— — —

Сніжок паде, як срібний пух,
мороз малює квіти;
накритий стіл, в куті дідух,
пустують в сіні діти.

Знайшли собі свістун горіх
і свищуть в перегони;
лящить в ушах діточий сміх.
З дзвініці дзвонять дзвони.

Гей скільки то минуло літ!
А я так добре чую
кожухів шелест, скрип чобіт,
і щиру пісню тую.

Далекий світ, великий час
пливуть літа рікою,
а я все памятаю вас,
як йдете з колядою.

Ще й нині чую, як Юрко
співаю "Бог Предвічний,"
як сопраном пищить Федько,
басом реве Зарічний.

Скрипливий наболілий спів,
такий, як хлопські груди.
Та хто його раз зрозумів,
до смерти не забуде.

— — —

Далекий світ, великий час,
пливуть літа рікою.
Гей! Що чувати там у вас?
Чи йдете з колядою?

Чи ще живий Федір, Юрко,
і мій сусід Зарічний?
Чи й інші, як колись, давно,
співають "Бог Предвічний!"

Чи й нині мерехтять зірки
над хаткою старою?...
Гей, край мій, не знаєш ти,
як тужу за тобою!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Релігійний Місячник
Рік 23, ч. 1. Йорктон, Саск. Січень, 1951

Христос Раждається!

о. Декан С. Побутський

КОЖНЕ українське серце чує в часі Різдва Христового цей радісний привіт "Христос Раждається"—"Славіте!", при радіснім співі:

Нова радість стала,
Яка не бувала,
Над Вертепом звізда ясна
Світу засіяла.

Ясна зірка на небі звіщає велику радість: Христос народився!

Різдво... Все взиває, кличе до радости, веселости!

Святий Вечір зо святою вечерою при ясності горіючих свічок... сіно під білою скатертю... кутя... коляди!

"Строча радися нам і син дадеся нам..." співає ціла церква наповнена українськими дітьми Божими на Великім Повечерю! "З нами Бог..." Ото надзвичайна подія, вельми радісна новина...

Ангол Божий звіщає це пастушкам: "Звіщаю вам велику радість, що народився Месія-Спаситель—Христос!...

Цей святочний дух радости всюди видно: тішаться діти, що весело колядують; тішаться батьки, матері, старші, молоді; тішиться українська родина!...

"Се звіщаю вам велику радість, що буде всім людям: народився вам сьогодня Спас." (Лука 2, 10-11).

Тисяч девятьсот літ минає, як цю радісну новину Христового Різдва рознесли анголи устами пастирів по цілому Вифлеємі, а три "волхви"—звіздарі поза границі жидівського краю, а всетаки радість з Різдва Христового не змаліла, і рік-річно, коли прийде цей памятний день, коли "Бог Предвічний Народився..." залунає в нашій рідній українській Церкві, то серце кожнього з нас наповняється такою великою радістю і щастям, наче б це щойно сьогодні сталося...

Яка ж причина тієї радости? Причина така, що це празник Різдва Христового,—це памятка того віковічного дня—коли, як співає наш поет: "Зоря світная над Вифлеємом зійшла і мир, радість людям на землю принесла," а колядуючи співаємо: "Весела світу новина нині; Христос родився в яслах на сіні!"

Мало є слів в нашій мові, що б глибше сягали української душі, живіше порушували українське серце, вище підносили українського духа ніж ці вимовні слова "Христос Раждается —Славіте!"

Ціле св. Письмо не має більше радісних слів ніж ті якими описує народження Сина Божого Ісуса Христа. Все тут є переповіджене у веселім, милім та радіснім тоні. Сам Бог Отець через своїх анголів голосить радісно: "Оце звіщаю вам велику радість, що буде всім людям; що народився вам сьогодні Спаситель, що є Христос в місті Давида."

І чого ж учить нас ця радісна Вифлеємська Дитина, Ісус? Учить нас, де нам шукати щастя. "Я хотів вам дати примір, щоб ви чинили так, як я..." (Іван 8, 15). Оце відповідь Сина Божого Ісуса Христа, чому вибрав радше убогу стаєнку Вифлеємську ніж багату палату. В своїй безконечній любові до людського роду Ісус хотів статися братом убогих, сумних і нещасних. Він хотів приняти на себе нужду людську, дрижати з зимна з убогими пастушками, хотів бути незнаний світу як всі бідаки, хотів плакати і терпіти з каянниками. Ісус з грішниками і за грішників хотів терпіти і покутувати. О, яка велика, яка безмежна Божа любов до нас!...

Всі ми прагнемо радости і щастя, всі за цим шукаємо. Та часто шукаємо там, де її нема, де може є тільки якісь блудні позори радости в земських дочасних речах. Нам здається, що в гріховній чаші радости того світу знаходимо самі солодощі, а однак не звертаємо уваги, що це отруя, яка замість радости принесла до нашого Серця страшну гіркість.

Хочеш, мій дорогий брате і сестро, знайти правдиву радість, щастя і вдоволення? Іди там, де пішли пастирі і три царі. Іди до церкви Божого Дитяти твого Спасителя і Відкупителя, пана твого життя і твоєї смерти. В цій рідній Церкві поглянь поглядом своєї душі на світло світлостей—на Ісуса утаєного в Найсвятішій Тайні Евхаристії у Кивоті на великім Престолі. Тут знаходиться те дитятко Ісус, перед яким пастирі і три царі на землю впали і Божий поклін Йому віддали. Тут в Церкві твоїй рідній є те Дитя Ісус, з тою лише ріжницею, що замість пелен укривається у святі види хліба і вина. Упадь і ти брате і сестро на коліна та віддай поклін Богу нашому Ісусу Христу, що жертвується за тебе і нарід твій рідний на Престолі через руки священика Божого.

А приходи до своєї рідної української католицької церкви не лише раз на рік чи кілька разів на рік, але кожної неділі і свята. Не нарікай, не викручуйся ріжними неоправданими перед Богом причинами на труди, на змучення, на віддаль, на невигоду і непогоду, бо перед Богом не втечеш. Бог видить тебе і знає все про тебе! Це Бог знає всі твої діла, слова, а навіть твої найтайніші думання. А хоча б дорога до церкви на Службу Божу була получена з труднощами і деякими невигодами і жертвами, то чи жалуватимеш цих трудів і жертв з тим получених, коли віриш в Христа, що жертвується за тебе, за твою родину і нарід твій на Службі Божій та надієшся одержати так багато ласк Божих, благословення і поміч від Ісуса Христа у всіх твоїх потребах дочасних і вічних? Ці твої добрі діла піднесуть тебе на дусі та дадуть тобі сили, витривалість, спокій серця і правдиву радість.

Наш український нарід на рідних землях святкує це велике свято Різдва знову в неволі—неволі важкого ярма Москви-більшевії, яка нищить, руйнує Церкву Божу, всю нашу культуру, всі наші українські здобутки, та не упадаймо. Наш український нарід переходив вже не одні лихоліття і спроби ворогів своїх і нещастя перебув. Від нападів половців, татар аж до найновіших нападів Москви. Багато вірних українських синів лягло на полі слави, цілі ріки сліз українських матерей, жінок та сиріт пролялися в обороні вітчини, але наш український нарід немов цей могучий віковічний дуб остався серед цих бурей і нещастя. Український нарід не пропав і не пропаде; він живе і жити буде в своїй вільній, могучій державі. А щоб це осягнути, щоби в цих страшних часах для нашої батьківщини і св. віри устоятися, треба всім українцям вернутися до Бога, скріпити свою святу Церкву. Спільна доля і

недоля вже від віків сповіла сильними вязами наш нарід з українською, католицькою Церквою і дасть Бог, ніяка сила в світі не зможе вязів розірвати, а коли так буде, то тоді не бідний та не опущений ми нарід, але сильний і могучий, що ніяка сила, ні "врата Адова" не переможуть його.

Нехай Бог всемогучий і найліпший наділить наш український нарід даром св. віри та обиллям своїх ласк, щоб нарід наш на другий рік на рідних землях святкував Різдво у вільній Українській Державі.

"Слава во вишних Богу..." нехай гомонить завжди у ваших домах, у ваших серцях, в серцях всіх правдивих та вірних українців, а мир Божий нехай все на нас спливає.

Марія Косович

СВЯТОВЕЧІРНЬОЮ ПОРОЮ

Радість преблага, пречиста
З-понад Вифлеєму міста
В небесах пливе горою
Свят-вечірньою порою.

І з-між зір крізь синь безкраю
Миротворний подих раю
До людей на землю лине, —
До кожніської хатини.

У блаженному настрої
До світлиці затишної
Старші йдуть, спішаться діти,
Щоб Різдвом Святим радіти.

Роздає всім попереду
Проскору з солодким медом
Батько.—І потому мати
Просить до стола зближатись.

До вечері всі посполу
Засідають коло столу
І бажає кожен долі
Кожному в родиннім колі.

Шарудить дідух... і сіно
Ароматно, квітовійно
Пахне... і парують страви
Запашним теплом ласкавим.

Із кутею мчать до стелі
Лунко коляди веселі,
Мов єднаються в Свят-вечір
Вічні і дочасні речі.

Вються круг ялинки співи
Про дитя Марії Діви,
Про Месію—Слово Боже,
Що Неправду переможе.

Щоб у світі Справедливість
Володіла! Щоб щасливі
В гаразді жили й у славі
Люди добрі, нелукаві.

Свят-вечірньою порою
Йде дрімота з колядою...
В калачі згасає свічка.
Тихне світ. Різдвяна Нічка.

Богослуження Укр. Церкви

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ЩО ТАКЕ богослуження? Богослуження це молитви, пісні, гімни, священичі функції, якими Церква Христова прославляє Бога та виєднює своїм вірним і невірним дітям потрібні ласки, щоб одні зберігали Божий закон, виповняли свої обовязки, як це роблять добрі християни, та щоб заблудші діти вернулися при Божій помочі на дорогу спасіння.

Чоловік складається з душі та тіла. Він повинен так душею, як і тілом служити Богові. Сам Спаситель, хоч і не потребував зовнішніх знаків, проте в молитві знімав очі та руки до неба, припадав до землі... Людина виявляє словами, ділами, рухами, виразом лиця те, що чує її серце.

Оттому Христова Церква ведена Святим Духом уже від найдавніших часів установила прерівні богослуження, щоб допомогти людям прославляти Бога та випрошувати собі все, що їм потрібне, щоб проживати по-християнськи.

Щоправда, добре та корисне воно молитися на самоті, бо ж Бог усе бачить і чує. Проте куди краще молитися спільно, як сам Христос заявив: *"Де два чи три зібрані в Моє імя, там і Я є посеред них.* (Мат. 18, 19). Спільна молитва розбуджує в душі побожність і ревність, тому й більше подобається Богові та скоріше виєднює ласки, яких просимо.

Зрештою Бог сотворив людей не щоб жили одинцем, але в громадянстві. Оттому як спільно вони проживають і працюють, так спільно повинні прославляти свого Творця, дякувати Йому за всі ласки, як сотворення, хрещення, здоровля, охорону від нещасть і гріха, тощо...

В Старому Завіті Бог виразно приписав Ізраїльтянам, якими богослуженнями мають Його прославляти. В Новому Завіті Христос не приписав жадних богослужень, полишаючи це своїй Церкві, що мала це вчинити під проводом Святого Духа.

Наш обряд має оці богослуження: вечірня, повечеря, полунощниця, утреня, чотири часи. До них долучаються: Акафист, параклис, парастас, панахида, молебень, суплікація.

ВЕЧІРНЯ—це богослуженнн, що відправляється ввечері і складається із понище вичислених частей.

Вечірня буває велика, повседневна та мала. Велика вечірня може бути з литією чи всеночним або без литії. Одна від одної різниться деякими частинами та церемоніями. Ряд богослужень зачинається вечірнею, бо в Старому Завіті день починався ввечері.

ВЕЛИКА ВЕЧІРНЯ БЕЗ ЛИТІЇ: Ця вечірня складається з оцих частин: начало обичне, що означає "звичайний початок," псалом 103, велика ектенія, катизма, мала ектенія, псальми 140, 141, 129, 116, стихири, на Господи возвах вхід із піснею "Світе тихій," прокімен, паремії цебто чтенія в день якогось празника чи Святого, бо велика вечірня без литії незавжди має чтенія, ектенії "Рцім всі" і "Исполним молитви наша Господеві," стихири на стиховни, цебто стихири, що співаються на великій вечірні чи литії по сугубій ектенії та часом на утрені по каноні, пісня праведного Симеона в святині "Нині отпущаеши раба твоего, Владико" і отпуст, яким Священик закінчує богослуження та відпускає народ із церкви.

НАЧАЛО ОБИЧНЕ—Священик благословляє епітрахиль і в епітрахилі виходить перед замкнені царські двері, якщо в церкві є іконостас, північними диякоиськими дверми,—де нема іконостасу, хоч він повинен бути по змозі всюди, бо йначе не можливо виконати в часі богослужень усі приписані рубрики, там священик стає перед сходами чи східцем, що є перед престолом,—робить малий поклін на честь Пресвятих Тайн і зачинає вечірню началом обичним.

Велика вечірня без литії починається оцим словословям: *Благословен Бог наш всегда, нині і присно, і во віки віков.* Отак священик пригадує вірним, що вся вселенна, анголи та люди повинні прославляти свого Творця за безчисленні добродійства, якими їх обсипав, за дар існування та провидіння, яким Бог оточує свої сотворіння.

Вірні відмовляють чудову молитовку: *Царю Небесний...*, щоб Святий Дух просвітив їх, як і чого треба благати в часі спільної вечірньої молитви, якою є вечірня.

Святий Боже, Святий кріпкий, Святий безсмертний, помилуй нас. Це похвально-благальний гімн на честь Пресвятої Тройці, що є джерелом усякого добра так у природному, як і надприродному порядку.

По возгласі: "Яко твое есть царство, і сила, і слава Отца, і Сина, і Святаго Духа..." Хор відповідає "Амінь" цебто народ признає, що Богові належиться вічна слава, і тому зараз додає 12 *Господи помилуй,* зазначуючи, що Пресвяту Тройцю слід почитати та прославляти цілий день, 12 годин у день і 12 годин уночі, бо ж сотворіння завжди належать до свого творця.

"Прийдіте, поклонімся Христу, Цареві нашому Богу," що стався людиною та помер за спасіння людей, кінчає начало обичне, яке є збіркою молитов, що ними звичайно зачинаються наші богослуження.

Якщо є два хори, так вони співають налереміну начало сбичне. Коли є тільки один хор або дяк, так священик співає його на переміну з хором або дяком.

По потрійнім відспіванні "Прийдіте поклонімся" хоч співає 103 псалом, що зветься предначинательним, бо ним зачинається властива вечірня, бо начало обичне спільне сливе всім відправам.

Благослови душе моя Господа, Господи Боже мой, возвеличился еси зіло... Благословляймо, прославляймо, вихваляймо Бога, що пречудно прославив себе своїми ділами, сотворенням світу, анголів, людей, відкупленням людського роду, добротою та милосердям для бідних своїх сотворінь, які любить немов батько свої діти.

Як хор чи дяк співає цей чудовий псалом, так священик стоїть перед царськими дверми чи східцями престола та відмовляє потиху вісім світилнечних молитов. Звуться вони світилничні, бо клись священик відмовляв їх при свічці, якою диякон просвічував йому.

По псальмі 103 священик співає ектенію мирну чи велику. Зветься вона мирною, бо перше її прохання це "Миром Господу помолімся." Молімось у мирі та спокою, бо добра молитва мусить виходити зо спокійного серця.

Ектенія це сердешна, щира молитва або краще збір прохань за різні потреби. В наших богослуженнях маємо почвірні ектенії. Всі вони приходять на вечірні: велика, мала, сугуба цебто подвійна, бо вірні подвоюють і скріпляють свої благання, та просительна.

Відспівавши ектенію мирну, священик легко кланяється Святим Тайнам і відходить за престіл на горне сідалище. Там відмовляє потиху малу ектенію.

II. КАТИЗМА—Псалтир Давида ділиться на двадцять різних катизм цебто певне число псальмів призначених для якоїсь відправи.

Катизма це грецьке слово, що означає ті псальми, на яких

нарід може сидіти, бо Східні народи звичайно стоять на богослужбах.

Священик кінчає возгласом: *Яко подобаєт Тебі всякая слава, честь і поклоненіє, Отцу, і Сину, і Святому Духу, нині і присно, і во віки віков.*

Кожна ектенія кінчається возгласом. Возглас це кінцеве слово ектенії, якими священик піднесеним голосом обявляє людям причину, чому вони можуть сподіватися, що їхні молитви будуть вислухані.

Катизма "Блажен муж..." буває на великій вечірні та на Літії. По катизмі цій хор зачинає співати псалом: *Господи возвах к Тебі...* (Пс. 140). Священик іде перед замкнені царські двері, благословляє кадило молитвою: "Кадило Тебі приносим Христе...," яку священик відмовляє тільки при першому обкаджуванні на вечірні подібно, як і на Службі Божій. Обкадивши престіл, заамвонний образ, іконостас і людей, вийшовши північними дияконськими дверми, віддає кадило, робить малий поклін Найсвятішим Тайнам перед Царськими дверми та вертається за престіл.

Священик сидить за престолом, як хор співає 140, 141, 129 і 116 псалом. По псальмах приходять стихири цебто пісні, що звеличують празник. Стихири знаходяться в Октоїху, Тріоді та Минеї.

Октоїх це книга, де є особні недільні стихири на всі вісім гласів цебто напівів церковної музики, по яким співаються недільні богослуження.

Тріодь це богослужебна книга, де є канони цебто збір трьох пісень. Тріодь це грецьке слово (трейс оде), що зоначає три пісні, бо з трьох пісень складається цей канон. Проте є канони, що складаються з девятьох, чотирьох, трьох і двох пісень.

Минея це книга, що має спільні богослужби для тих Святих, що не мають окремої служби. Минея може бути місячна, що має богослужби Святих і празників, які припадають у данім місяці, або минея празнична, що має богослужби важніших Святих і празників.

Велика вечірня може мати 10, 8 або 6 стихир, литія ж має їх 10.

Замість уживати прерізні масті та медицини, їжте багато часнику та цибулі, бо вони мають багато вітамінів, скріпляють кості, бережуть організм перед зараженнями і хворобами...

В Службі Ближнього

о. Др. Мик. Комар

"*Люби ближнього свого, як себе самого.*"— Це основний закон, що реґляментує всі відносини поміж людьми так в одиничному, як і збірному суспільному (державному і міжнародному) житті. Є він законом природнім і тим самим обов'язує безвиїмково всіх людей, все й в усіх людських взаємовідносинах.

Наше відношення до ближнього управильнюється в першій мірі через вимінну справедливість. Ми платимо робітникові за його працю, бо платня йому правно належиться. Ми дотримуємо зробленої умови чи контракту або виповнюємо перебрані зобов'язання, бо інакше відповідальні чинники можуть потягнути нас до відповідальности. Справедливість має ясно визначені межі, що їх нам не вільно переступити під карою. Справедливість відповідає завсіди на питання: Що я в данім випадку мушу зробити, і до чого я на основі права зовсім не зобов'язаний? Вимоги справедливости є завсіди ясні, схоплені в правні норми, що за їх нарушення можна завжди судово позивати.

Однак з самою справедливістю людське співжиття далеко не зайшло б. Людське життя не дається схопити ніколи в мертві норми закону і тому з границями самої тільки вимінної справедливости людське життя опинилося б на границі смерти. Христова притча про милосердного Самарянина є тут дійсно клясичним прикладом. Жидівський священик і левит, що пройшли попри ограбленого і зараненого земляка, не провинились у нічому проти справедливости, бо немає закону, що бідакові, який стратив все своє майно й лежить у смертельних судорогах, мусимо помогти. Коли б так було, то той і кожний інший нещасний, що знайшовся б у подібному положенні, мали б право скаржити таких людей, що в крайній біді відмовляють їм своєї помочі. Противно, так священик, як і левит діяли після справедливости, бо ж вони спішилися до святині, щоб на час принести приписану законом жертву; не прийшли б вони на час, то нарід, зібраний на жертвоприношення, осудив би їх саме за нарушення справедливости.

Та однак обидва вони, хоч діяли згідно зо справедливістю, зістануть по всі часи ганебним прикладом грубої несовісности, брутальної нелюдяности, жорстокости й зради супроти найменшого брата, свого земляка, бо в людському житті і в людських взаємовідношеннях, так у межах, як і ще більше поза межами справедливости, далеко й широко розтягається інший закон, що є нормою і для самої справедливости, а це закон *любови ближнього*. Цей закон не має вже ніяких границь, бо любов не знає ніяких меж, бо й само людське життя не дається схопити в ніякі норми. Сам Бог так дуже цінить людину, що цю любов ближнього ставить нарівні з любовю Бога.

Любов ближнього має одну міру: ми мусимо любити других так, як самих себе. Ця міра не є межою, але тільки напрямною, бо любови ніколи не буде забагато; зате можна знайти багато зле понятої або фальшивої любови, яка приносить знову шкоду. Тому наша любов до ближнього мусить взоруватись на тій природній любові, яку ми маємо зглядом себе самих. Любов до себе самого основується на природному гоні самозбереження. Так само, як для самозбереження одиниці є конечна любов до самого себе, так для збереження і самозбереження спільноти, для піддержання суспільного гідного людського життя являється конечною любов ближнього.

Жиди, замкнені рямцями партійного, фарисейського світогляду не могли поняти тої любови, що її приніс і голосив Ісус Христос. Не могли її поняти, бо не мали віри й відкидали Христа, як Божого Сина. А чи сьогодні є інакше? У тих людей і серед тих народів, де завмерла віра в розпятого Божого Сина, завмерла рівночасно й всяка любов, а її місце заняли жорстокі нелюдські пристрасті взаїмного невирозуміння, гніву, ненависти, самолюбства, погоні за маєтками, за славою, жаждою панування над другим, в ім'я яких один над другим допускається найбільших злочинів. Люди стали зимні на сльози других, сліпі на нужду ближнього, глухі на заклик помочі, німі на слова й діла потіхи, тверді і нічим невзрушимі до спільного чину. І коли в XX ст. під фізично-географічним оглядом людина здобула недоступні пустині, непроходимі праліси та опанувала нетрі землі, то під духово-релігійним оглядом приходить ствердити страшну дійсність: по краях вславлених високо-культурним життям ґрасують сьогодні дикі орди, гуляють безкарно банди розбійників, що грабують культурний доробок століть та забирають життя в мільйонів людей, що йдуть своїм історичним шляхом.

І ось таким напів мертвим, як у евангельській притчі, лежить сьогодні наш нарід при битому шляху. Цілими століттями нападали на нього різні орди, а останньо червоні розбійники завдають йому смертельні рани та рабують з усього, що він має на своїому тілі і в своїй душі. І ті, що можуть йому сьогодні помогти, відвертаються від нього, думаючи, що в той фарисейський спосіб збережуть себе. І так наш нарід лежить при битій дорозі і чекає дальше на милосердного Самарянина, що приніс би йому поміч.

Христос, милосердний Самарянин і розп'ята любов, дали нам приклад безмежної любови Бога і ближнього. "Ідім і робім так само." Тільки в службі Богові й ближньому забезпечимо собі гідне людське життя та збережемо себе так у природньому як і надприродньому житті.

ЧУДНИЙ ПОСТУПОК ЛІКУРҐА

Грецький законодавець, Лікурґ, жив в 9-ім віку перед Христом. Тоді в Спартанській державі був великий нелад. Бачучи це, Лікурґ довго подорожував по чужих краях і приглядався до ріжних ладів, і як вернувся то склав закони для своєї країни.

Але для розпущеного і зіпсованого народу ті закони видавалися занадто строгі. Почався бунт, в якім вибили Лікурґові одно око.

Того, що око вибив, привели до Лікурґа, щоб він покарав його, як сам схоче. Що ж Лікурґ зробив? Він взяв цього чоловіка до свого дому, як свого домашнього і держав його в себе цілий рік. Він виясняв йому всякі важні справи, він вчив його. Якже рік минув, він взяв з собою цього чоловіка на народне зібрання, щоб показати, як той чоловік змінився з лихого на доброго. Він промовив отак до зібраного народу:

"Маєте перед собою чоловіка, що прийшов до мене гордим, злочинним і зіпсутим. А тепер гляньте!—Я зробив з нього доброго члена загалу, скромного, шляхетного, поважного і спосібного працівника для нашої республики."

Це значило: "Слухайте і ви мене, то станете гідними, поважними і сильними людьми."

Сім Гріхів Головних

о. Др. Юрій Федорів

ЯК ЧЕСНОТА робить людину божою дитиною та привертає її божу ласку, так гріх відвертає її від Бога, стягає на неї кари в цьому житті та вічні муки в пеклі. Не всі гріхи є однакові: є гріхи легкі і гріхи тяжкі. Всі вони мають своє коріння в ГРІХАХ ГОЛОВНИХ, яких є сім. Ось вони: Гордість, Захланність, Розпуста, Заздрість, Обжирство і Пияньство, Гнів і Лінивство.

1) *Гордість* це той гріх, яким згрішили колись анголи, бо забажали піднести свій престіл і поставити вище Божого. Потім згрішили тим гріхом гордости перші наші родичі, Адам і Ева, в раю. Ці перші люди забажали бути такими мудрими, як сам Бог, і тому зірвали заказаний овоч. Гріхом гордости грішить і нині багато людей. Вони часто бажають відзначитися такими прикметами, яких не мають з природи. В таких змаганнях вони часто переступають закон Божий, а це є гріхом. Гріх гордости—це неупорядковане бажання власної гідности противне чесноті покори. Коли хтось справді має свою вартість,—тоді це не є гордість. Гордість повстає тоді, коли хтось не бере під увагу Божого Провидіння і думає вивищити себе без Божої помочи. Як хтось є такий гордий, що не хоче слухати ніякої влади, ані своїх наставників, а навіть не признає Божого порядку, тоді дуже тяжко грішить гріхом гордости. Таку гордість називають теж гордістю диявольською, бо такою гордістю згрішили колись анголи, за що їх Господь Бог струтив до пекла і від того часу називаємо їх дияволами, або злими духами. Люди як грішать тим гріхом, то часто несвідомо. Як напр. комусь дуже зле поводиться, і він нарікає на Господа Бога, то це робить несвідомо. Якби нарікав на Господа свідомо і добровільно, допустився б гріха гордости, бо ж це бунт проти Божої волі.

Легко згрішать гріхом гордости ті люди, які признають над собою Бога і своїх наставників, але на других людей, таких як вони самі дивляться згори або легковажать собі їх.

Учені богослови називають гордість матір'ю всіх гріхів. Вони учать нас, що зухвалість, честилюбивість і пуста слава є донь-

ками гріха гордости. Зухвалим називаємо того, що бажає щось здобути, що є понад його сили. Зухвалість не все є тяжким гріхом. Це є звичайно легкий гріх, але як хтось приносить другому шкоду, тоді цей гріх є вже тяжкий. Наприклад, лікар грішить тоді тяжко, коли лічить таку недугу, якої лічити не вміє і тим поважно шкодить хворому на здоровлю. Честилюбивим називаємо того, хто бажає такої слави або почестей, які йому не належаться. А як хтось здобуде незаслужену славу, то така слава називається пустою славою і є гріхом простительним. Як хтось хоче виявити свої слабі і незначні вартості, той також грішить гріхом пустої слави. Дуже часто цей гріх називаємо пустотою. Пустотою грішить той, що шукає своєї слави тому, що є гарний або богатий, або гарно одягається. Пуста слава може мати потрійні форми:

1. Чванькуватість є тоді, як хтось усім хвалиться.
2. Виставність є тоді, як хтось хоче себе показати різними знаками, або ділами.
3. Обдуда є тоді, як хтось хоче, щоби його люди хвалили за такі діла, або за такі прикмети, яких він ніколи не мав і не має, а вдає, що має.

II) Другим головним гріхом є захланність або лакімство.

Захланність це невпорядковане бажання дочасних дібр противне чесноті щедрости. Як хтось дбає про свій маєток, який набуває його в чесний спосіб і без чужої кривди,—то це не є гріхом, але навіть добрим ділом. Захланність є тоді, як хтось є такий лакомий, що переступає всякі межі, навіть заповіді Божі. Як чиясь дбайливість не нарушує ані закону Божого, ані чужого майна, ані чужої чести,—тоді це не є гріхом. До легких гріхів належить надмірна дбайливість і надмірна ощадність. Захланністю грішить той, що прив'язаний до маєтку, що через те шкодить іншим чеснотам та нарушує справедливість, любов ближнього і інше. Гріхом захланности грішать не тільки богачі, але також і бідаки. Люди грішать захланністю в двояко. Ті, що мають набуті маєтки та, занадто їх цінячи, так до них прив'язуються, що дістають закаменілість серця і в них над ніким нема милосердя. Другі люди хоч не мають маєтків, але так запопадливо стараються здобути маєток, що працюють навіть у свято і в неділю і тим переступають третю Божу Заповідь.

Закаменілість серця є тоді, як когось не зворушує ані чужа нужда, ані ніяка інша людська потреба. Буває часами так, що чоловік стратить руку, чи ногу та станеться нещасним калі-

кою, а над ним ніхто не хоче змилосердитися та йому помогти. Ті, що не хочуть йому помогти, а можуть,—грішать закаменілістю серця. Також є люди, що набули якийсь маєток, однак так над ним трясуться; що їх ані серце, ані душа ніколи не можуть успокоїтися. Вони бояться, що їх хтось обікраде і ціле своє життя стережуть своїх маєтків та підозрівають всіх людей безпідставно, що зазіхають на їх маєток або бажають їм лиха. Є ще і третій рід людей, що уживають різного підступу та нечесних метод, щоби тільки могли щораз більше і скорше збогатитися. Вони у продажі фальшують вагу та міру, щоби менше відважити і відмірити та так ошукати других. Є й такі, що розпускають молоко водою, щоб його було більше, додають піску до збіжжа, щоби було тяжче, підроблюють мід, щоб було більше та уживають багато нечесних та грішних способів. Також грішать гріхом захланности ті, що не додержують своїх зобов'язань або 'приречень, які вони колинебудь зробили. Напр. хтось обіцяв, що буде щонеділі ставити свічку в церкві перед образом Матері Божої, якщо син повернеться з війська. Син повернувся живий і здоровий, а вони пожалували своєї обітниці і не ставили свічки. Це є гріхом проти обітниці і гріхом захланности і противиться чесноті убогости. тут зломання обітниці є легким гріхом.

Якщо хтось зробить собі обітницю, а потім не може її додержати через брак грошей або через які інші причини, нехай піде до сповіді і скаже, яку зробив обітницю і подасть причину, чому не може її сповняти та нехай просить сповідника, щоби звільнив від обітниці або замінив на якусь іншу, яка не мала б таких трудностей. Гріхом захланности грішить той, що комусь щонебудь пообіцяє, а потім жалує того і не додержує слова. Напр. хтось пообіцяв робітникові, що буде йому платити по 30 долярів на тиждень, а потім платить тільки по 25 долярів мовляв, що робітник не скоро і не добре працює або знаходить якісь інші викрути.

III) Третім гріхом головним є нечистота, про яку була вже мова в шостій Заповіді Божій.

ЗОЛОТІ ГАДКИ

Наслідуймо Святих, бо ж вони теж були людьми з людськими слабощами. Проте побороли себе, викоренили похибки, стали святими! Ми таксамо можемо зреформувати і стати героями християнського життя, величю католицької Церкви та гордістю українського народу, бо каже влучно наша пословиця: "Не святі горшки ліплять!"

"Не Гасіть Духа!"

о. Іриней Назарко ЧСВВ.

(1 Сол. 5, 19)

СМУТКОМ повіяло не тільки від завмерлої природи, але ще жахливішим смутком віє від деяких людей, навіть християн. Їх очі затягнені журбою, на їх обличчях малюється смуток, з їх уст вириваються слова скарги й нарікання. Смуток, пригноблення й зневіра, а на добавок ще й трагічні предсказання, що, мовляв, "буде ще гірше," промовляють до нас майже з кожного часопису, в якім шукаємо якоїсь веселішої новини. З'яви пожару всієї Европи, в якому гине старий світ, і родиться новий, незнаний, щораз частіше виринають в уяві сьогоднішніх людей переймаючи їх панічною грозою. У висліді цього одні пригноблені йдуть до церкви, щоб там виплакатися, а другі хочуть забути про жорстоку дійсність при чарці, забаві, в кіні чи кабареті. Хіба бракує ще того, щоб на небозводі появилася якась загадочна комета, і люди почнуть вянути зо страху, що зближається кінець світу.

На такому грунті, як гриби по дощі, родяться різного роду безнадійники, пригноблені або т. зв. з латинського песимісти. Є песимісти "на-показ," яким справляє радість те, що вони можуть виступити перед другими як пророки нещасть і терпінь. Одначе самі вони зовсім не переймаються своїми пророцтвами і влаштовують собі життя вигідно та весело. Небезпечніші є вроджені безнадійники. Вони закладають чорні окуляри не тільки принагідно для страху інших, але їх чорні окуляри немов уже зрослися з насадою їх носа. Такі вроджені песимісти всюди вітрять зло і нещастя. Навіть найясніші речі видаються їм понурими, навіть під найкращою справою вони дошукуються багна, облуди й хамства. Вони думають про кожний міст, що він провалиться; про кожний потяг, що він вилетить з рейок; про кожний літак, що він упаде в пропасть. Всі дзвони для їх ушей видають тільки похоронні звуки, всі краски для їх очей є чорні, кожний усміх для них є для них каригідною легкодушністю. Одначе найгірше буває тоді, коли такий песиміст переноситься на релігійний терен. Тоді вже

висихав одиноке джерело потіхи, що досі внутрішньо скріпляла навіть найбільше зневірену людину. Релігійні безнадійники—це впрост жахливі типи. Для добра людського роду вони повинні бути відділені від людської спільноти, як прокажені. Вони притемнюють усе, що зо Св. Євангелії чинить "радісну новину." Бога представляють майже як тирана, що знущається над безборонними людьми, а в кожній катастрофі добачують його караючу десницю, узброєну в громи. Найважніший розділ катехизму для них—це розділ про вічну кару. В небо вони справді вірять, але на їх думку—мало хто дістанеться до нього. В понятті цього роду песимістів Христос—це не добрий Пастир, що душу свою поклав за вівці, але це строгий Суддя, що чигає тільки на гріх чоловіка, щоб його щомерщій кинути у вічне пекло. Здається, наче б ці люди ще й тепер стояли безустанно в перестраху під горою Синай і забули зовсім про гору блаженств чи гору Оливну. Такі безнадійники обезвладнюють душевно себе самих, сіють зневіру між іншими та відстрашують других від кивота, від Церкви й взагалі від усякого побожного життя.

*

А одначе, коли є щось, що може нам принести потіху й радість,—та саме наша католицька віра. Думка про Бога повинна наповняти наші серця справжньою, не плиткою радістю. Якщо наше сучасне життя прикре, а то й невиносиме,—то це непомильний знак, що ми повинні всеціло кинутися в Божі рамена, бо саме сьогоднішні обставини аж надто переконують нас про те, що тільки в Бозі наша одинока поміч і спасіння. Щоб нам обявити безмежну любов Бога до нас, Ісус стався чоловіком. З неба приніс нам відомість про найліпшого Вітця, вчинив нас своїми братами й сестрами, вмер за нас, щоб нашу смерть перемінити в поворот до небесної батьківщини. Ісус віддав своє життя, щоб ми мали життя вічне. Через хрищення ми є вщеплені в Ісуса і черпаємо з Нього Його життєві соки. Тому коли ми просимо чогонебудь у Бога, з нами одночасно просить і Він наш, старший Божий Брат.

Отже вірити в Ісуса—це значить вірити в життя і вірити в радість. Хто вірить в Ісуса, той не вмирає, бо те, що ми називаємо смертю, є тільки порогом до весільних кімнат Божих. По-друге: Хто звязав своє життя з Ісусом, той знає, що він, так як Ісус мусить теж мати свій Оливний город, мусить перейти свою хресну дорогу й мусить мати свою Голготу. Одначе останнім етапом цього є побіда, тріюмф, воскресіння. Віруючий католик знає, що він пливе серед бурі й навальниці

життєвих досвідів, але знає він теж і те, що лодка, в якій з ним пливе Христос, певно добється до пристані, де є його найлюбіша батьківщина і де його очікує найліпший Батько-Бог. Тому віруючий католик ніколи не зневірюється, не є песиміст, але він завжди веселий, погідний він, кажучи з-латинська, оптиміст. Саме в цьому криється найглибший секрет повсякчасної радости святих. Навіть серед найтяжчих терпінь святі раділи. А французька приповідка не завагалася ствердити, що "сумний святий—це сумнівний святий."

Хтось сказав, що людина живе потрійним життям: в лоні матері безперервний сон, після народження сон чергується з явою, а після смерти безперервна ява і безустанне світло. Якщо дитина була б притомна—то перехід з лона матері в новий незнаний світ видавався б їй прикрий. Та всежтаки народження—це перехід з темноти до світла. Подібно діється з нами. Сьогодні нам дошкулюються різні терпіння, тверді грани хреста врівуються нераз до крови в наші рамена, одначе не забуваймо, що теперішнє життя—це приготування й перехід до іншого життя, життя повного, що його не затьмить ніяка сльоза, не опоганить ніякий гріх, не зруйнує людська злоба. Прийде час, коли й той, що дуже багато натерпівся, благословитиме це життя терпінь.

Вкінці ще одна річ. Сьогодні так бамато пригноблення між людьми ще й тому, що песимісти добачують усюди за багато зла, гріхів, за велику перевагу Христових ворогів, а за слабо вірять в побідну силу Христа. Вони подібні до Христових учнів, що плили з Христом у човні по Генезаретському озері. Як тоді до учнів Христос сказав: "Маловіри, чому ви сумніваєтесь?", так сказав би й до тих "песимістів." Христові буря справляє радість, Він дозволяє їй шаліти, бо знає, що вихри й хвилі є послушні Його слову. Ісус любується в боротьбі, бо Він певний своєї побіди.

Тож і ми вірмо сильно в побіду Ісуса і в побіду нашу! Геть з яким пригнобленням, чи зневірою! Ми учні Христа не сміємо ламатися духом! Нам не вільно схиляти вниз Христового прапора, але держати його високо! Ми повинні "надіятися проти надії!" Наша перемога певна, наш тріюмф величавий. Тільки "не гасім духа," а розпалюймо його до грані!

Архидиякон Святий Степан

о. Василь Максимець

ДРАМА "Великої Пятниці" повторилася підчас мученичої смерти св. Первомученика Архидиякона Степана.

"Степан, повний ласки та сили, творив чуда й знамена між народом." (Діян. 6, 8). Нарід відповідав йому вірою і закамянілістю,—любовю і ненавістю. Старшина жидівська й інші спорили з ним, однак: *"Не могли опертися* (його) *мудрости й Духові, яким говорив."* (Діян. 6, 10). Треба було підступу і тайної змови, щоб знищити його. Вороги підшукали фальшивих "свідків", що розповідали між народом, що чули, як Степан говорив богохульні слова на Мойсея і на Бога. Цим зворухобили нарід проти Св. Степана, а жидівська старшина й книжники наказали схопити його й припровадити на суд перед Найвищу Раду, Синедріон. Фальшиві свідки й тут обтяжували Св. Степана, що він не перестає говорити проти св. місць і проти Закону! *"Ми чули,"* казали вони *"як цей чоловік говорив: Той Ісус Назорей зруйнує те місце і змінить передання, які нам передав Мойсей."* (Діян. 6, 13-14). Св. Степан спокійно слухав цих обвинувачень "свідків," а лице його сяло наче лице ангола.

Хто з нас не згадає тієї ночі, коли то наш Божественний Спаситель стояв перед тим самим "Синедріоном" і спокійно слухав подібних обвинувачень фальшивих свідків?

Первосвященик спитав, чи це правда? Тоді Св. Степан заспівав свою "Лебедину пісню." В своїй "обороні" він змалював Божу любов до свойого вибраного народу й Боже піклування ним, почавши від колиски Ізраїля, Халдейської землі-батьківщини Авраама, провадив їх духом по Св. Землі в часах Ізаака й Якова, згадав часи великого голоду і спасителя від голодової смерти їх родича, Єгипевського Йосипа, згадав про тристалітню неволю в Єгипті і другого спасителя, Мойсея. Пригадав їм також і "Золотого тельця," перед яким їх предки, вирікшися правдивого Бога, таки перед очима Мойсея танцювали, віддаючи йому почесть приналежну Богу. Пригадав їм всі кари, якими Бог карав їх предків за зраду. Ця "Лебедина пісня" пекла ворогів Св. Степана немов жевріюча грань. Над

головами розлюченої юрби показалися затиснені пястуки. Св. Степан видів це, але спокійно продовжав дальше свою "Лебедину пісню": *"Ви твердого карку і необрізаного серця та вух, ви завсіди противитеся Святому Духові, як ваші батьки, так і ви! Кого з пророків не переслідували ваші батьки? Вони ж тих повбивали, що звіщали прихід того Праведного, що ви стались тепер Його зрадниками та убійниками, ви, що Закон одержали через заряджения анголів, та не зберігали його!"* (Діян. 7, 51-53).

Почувши це, юрба запалилася ще більшим гнівом у серцях своїх і аж скреготала зубами на нього. А Св. Степан, "повний Духа Святого, на небо споглянув,—і побачив Божу славу і Ісуса по правиці в Бога, і промовив: *Ось я бачу відчинене небо, і Сина Чоловічого по Божій правиці!"* (Діян. 7, 55-56). Як розбурхане гніздо шершенів, кинулась юрба на Св. Степана, витягнули його за місто і зачали побивати камінням. Як серед шаленої, градової бурі град, так сипались на нього каміння. Струї крови залили його лице й ціле тіло. Він молиться до Божественного Спасителя, Якого недавно видів: *"Господи Ісусе, прийми духа мого!"* І упавши навколішки, закликав сильним голосом: *"Не постав їм, Господи, цього гріха!"* І промовивши це, він уснув. (Діян. 7, 58-60).

Св. Степан, це правдивий Христовий герой-воїн. З вірою дивитися на Божий світ, думками віри збагачувати наше туземне життя й міряти його нормою вічности, провадити його в межах віри, віддихати Духом Христа аж до останнього нашого віддиху,—цього релігійні каліки, боягузи й половичні люди не потраплять! Це можуть вчинити тіжьки такі християни, що мають в собі сильну, беззастережну, героїчну віру, через яку бачуть над собою отворене небо і Божого Сина по правиці Отця! До такого християнського героїзму завзиває нас Ісус Христос. Такий героїзм дає нам правдива християнська-католицька віра, а наша Св. Христова Католицька Церква в своїх святих мучениках і ісповідниках. Всі ми маємо право бути такими шляхетними й сильними визнавцями Ісуса Христа. Стараймося ж такими бути, як Святий Степан, а напевно й ми побачимо відчинене над нами небо й Сина Божого по правиці Отця вже тут на цій долині сліз очима нашої віри, а коли закінчимо нашу земну мандрівку, то побачимо те все в повній, правдивій величі й будемо оглядати навіки.

★

"С НАМИ БОГ..."

Христя Денисиха

ПАНІ Ганна з донечкою закривали щільно двері й вікна, щоби запах святочного печита і страв не долетів до ніздрів прохожих, або щоби недай Боже, незанюхали замасковані у цивільному одягу енкаведисти. В малому місточку так трудно скрити нетільки себе, але й те що їмо, що думаємо і про що у снах мріємо.

Сьогодні Свят-Вечір. Пані Ганна спекла два невеличкі колачі і маківник, панна Слава придумала якийсь "ніби-торті," як вона його сама назвала, трохи дрібненьких тісточок до чаю. Обі разом приготовили борщ з вушками, голубці з рижом і грибками, наліпили вареників, заправили кутю маком і цукром. От і все, щоб не забути, що сьогодні Свят-Вечір.

Свят-Вечір. О скільки людської радості вложено в цих двох словах! Яка глибока, до сьогодні нерозвязана містерія непорочного дівоматеринства!

У цей Вечір столи вгиналися від багатства й різноманітніх страв... Так, ще недавно... А сьогодні? Навіть риби не можна було роздобути. Навіть оселедців в склепах не було, ні дріжджей, ні меду.

На дворі мороз. На темносиньому різдвяному небі іскряться мільйони зірок. До першої Різдвяної зірки не міг ніхто вернутися з праці додому. Нані Ганна з донечкою ждуть батька й дядька Миколу. Повинні були вже давно вернутися з праці.

Пані Ганна відхилила кінчик важкої занавіси, якою заслонене було щільно вікно їдальні й виглянула на вулицю. Прекрасна ніч... В таку ніч, колись..., так ще недавно... вона сиділа за Свят-Вечірнім столом з цілою ближчою й дальшою родиною у свого батька, знаного достойного отця декана С... Так ще недавно у таку ніч плили з їхньої хати колядки одна за одною в зоряну бездонність різдвяного неба. Плили коляди,... що одна, то краща, що одна, то могутніша. Перед

північчю батько співав своїм громовим баритоном "С нами Бог, разумійте язици..." Усі підхоплювали спів і здавалося, що мури співають і вікна співають і все, що в хаті, все співає. Тополі на приходстві кланяли свої віта і сад мережаний інієм і кущі рож, заквітчані снігом... усе співало:

"С нами Бог... С нами Бог... С нами Бог..." О, яке це могутнє..о "С нами Бог..." Бог, що в наших душах і Бог, що в нашій хаті з нами і там з нашими сусідами і з тими, що дальше... і з тими, як далека наша країна, і з тими, що в чужих краях і за морями й океанами і з тими... з тими, що на тому світі,... з усіми, з усіми... Він... Бог!

Пані Ганна не стямилася, як затягнула мельодійним, дзвінким голосом: "С нами Бог, разумійте язици!..."

—Мамо... почують... цитьте!—перебила Слава, та вже ніщо не могло спинити цього срібного ручаю, що вирвався плисти з увязненої душі пані Ганни.

"І покоряйтеся, яко с нами Бог!..."

Пані Ганна співала вдивлена в бездонну глибінь зоряного неба, а душа її рвалася, тікала на волю і плила свобідними акордами,... плила... плила на стрічу Тому могутньому незбагненому Творцеві-Володареві, що став людською убогою Дитиною для нас, для нашого спасіння.

"С нами Бог..."

Плило то мяким потоком, то бистрим ручаєм на стрічу тій всеобіймаючій Любові, що зійшла на землю між нас і для нас в маленькому серці Дитини.

Пані Ганна співала і сльози перлинами котилися по її достойному обличчі.

Сльози захоплення, сльози щастя... сльози забуття сірої буденної дійсности.

Заскриготів сніг під чиїмись ногами і пані Ганна отямилась. Слава сиділа у фотелі загорнена вовняним шалем і мріяла. Мабуть теж забула про сіру дійсність.

Заскрипіли залізні ворота й вони обидві схопилися з місця. Мимоволі поглянули на годинник... Північ. Надслухують у тривозі...

—Тато...!

—Ну, слава Богу,—відітхнула глибоко пані Ганна, пізнаючи ритм кроків.

В хату увійшов пан Кошицький з дядьком Миколою і ще якимсь незнайомим.

"Христос раждается!"—сказав на привіт пан Кошицький, а всі відповіли хором "Славіте Його."

—Що сталося? Чому так пізно?—запиталася боязько пані Ганна, споглядаючи непевно на незнайомого.

—Мітинг...—відповіли всі три разом.

Ганна більше не питалася. Всі знали, що мітинг протягнувся нарочно до півночі, щоби люди не мали змоги засісти до спільної Вечері.

—Знайомтеся!—сказав пан Кошицький, — це наш друг, Іван Павлович Коваленко. Це моя дружина і донька.

—Аж серце живіше забилося, як я увійшов в хату, де живуть справжні люди,—промовив сердечно Іван Павлович,—аж душа відозвалася в грудях і в мозку, на вид свят-вечірнього стола і сімейного тепла, душа, яку чверть століття заперечували в мені, ще з раннього дитинства.

—Сідайте, будь ласка, розгостіться,—припрошувала пані Ганна.

—Я ще дитиною був, як останній раз сидів при свят-вечірньому столі,—говорив якось палко уривчасто Іван Павлович. —Матір ледви тямлю, гей крізь сон. Батька тямлю, як лежав пострілений, увесь у крові серед хати. Знаю, що я мав ще двох братів...

В хаті запанувала тишина. Слава крізь сльози дивилася на знищене обличчя молодої людини.

—Прошу до вечері,—перервала тишину пані Ганна.

Всі заняли місця. Відчули торжественну хвилю. Пан Кошицький встав, це був знак до молитви.

Родина молилася. Тепло й ніжно плили ритмом слова молитви, втискалися глибоко в душу, зворушували серце.

Івану Павловичу загоріли лиця, очі іскрилися. Невже ж згадав рідну хату й давно забутий образ мати?

—Ганно, Славо!—сказав пан Кошицький.— Наш гість з далекої Уманьщини. Ми галичани. Нехай наш сьогоднішний Свят-Вечір стане символом єдности. Не скупіть. Чим хата багата, частуйте гостя по давньому доброму звичаю. Забудьмо про те, що діється там, за мурами нашої хати.

Дядько Микола виймив з великої кишені свого пальта пляшку вина. З чаркою й смачною вечерою розніжнювалися серця, розвязувалися язики. Запанувала щира дружня атмосфера. Після вечері дядько Микола затягнув своїм повним переливчасним голосом: "Бог Предвічний народився..." За хвилину гармонійний квартет співав хвалу Божому Дитяті.

—Гарні слова... молитва..., перебив Іван Павлович,—а всежтаки самою молитвою жити не будеш.

—Вибачте, Іване Павловичу,—ви не розумієте, що таке молитва. Це ж не тільки слова, о ні!—сказала якось торжественно пані Ганна.—Так, Іване Павловичу, молімся молитвою діл наших, молитвою труду й журби нашої, молитвою страждань наших, молитвою радости нашої, молитвою перемоги нашої. Молімся молитвою любови до ближніх наших, бо самі слова, це миляна банька, що заграє кольорами веселки, трісне і розвіється без сліду. Словна молитва це кришталева посуда, гарна й дорогоцінна, але порожня. Наповніть її соковитими овочами нащого труду для ближніх наших. Тоді наша молитва буде повновартісна.

—Крізь матерію дістаньмося до душі нашої. Крізь матерію дістаньмося до почувань наших, а крізь індивідуальні та егоїстичні почування кожного з нас зокрема і цілих спільнот разом, крізь життєві потреби й конечності добираймося до духової, надприродної, людської істоти.

—Божі іскри в душі людини—це любов Батьківщини, любов ближнього. Вони дають пізнати велич самого Бога і полюбити Його крізь матерію.— Добавив пан Кошицький.— Ні, не шукаймо Бога на небі, бо Він з нами...

"С нами Бог разумійте язици і покаряйтеся, яко с нами Бог",—співала ціла дружня чвірка, аж лиця горіли румянцем і очі іскрилися сльозами.

—Я відчуваю,—сказав притишеним голосом Іван Павлович, —я відчуваю, що людина, справжня людина змагає до чогось вищого понад природу. Це я відчуваю, хоча цю тугу вже чверть століття затовкають в мені. Вона іноді оживає, от як ожила сьогодні.

Всі забули, що живуть в країні антирелігійної роботи, що енкаведисти вештаються сьогодні по всіх вуличках містечка. Іван Павлович забув у цій хвилині, що він вихований у безбожницькій школі, що завтра він може дорого заплатити за сьогоднішній порив душі.

Що те все значить в обличчі містерії Боговоплочення? Чого нам тривожитися, коли з нами Бог?...

"С нами Бог..."—співали всі, бо душа збунтувалася проти насилля. Іван Павлович співав разом, уста його дрижали зворушення, очі блистіли якимось надприродним вдовіллям. Його груди хвилювали. Що діялося там тепер у цій роками цілими жорстоко насилуваній душі? Мабуть він сам не знав. Мабудь не довідався й тоді, коли перед самим Богоявленням везли його разом з родиною Кошицьких і кількадцятьма мешканцями містечка. Везли всіх в заплюмбованому вагоні на далеку, холодну Сибір.

Везли їх одиноким засніженим шляхом, а залізна гадюка сопіла з трудом повзла все далі й далі на північ, далі від рідної землі, від рідного різдвяного неба.

Крізь щилини вагону, прислонені замерзлими, людськими віддихами, рвався на волю могутній спів:

"С нами Бог, разумійте язици, і покоряйтеся, яко с нами Бог..."

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1. Чи можна гніватися на пароха, що назве чи образить когось, от хоча б коли прозве когось ходачковою шляхтою?

Священик звичайно не ображає своїх парафіян. Може часом скаже на жарт якесь слово, проте не треба брати йому цього за зле та зараз ображатися, бо жарт завжди жартом, і ніхто поважно не бере його.

Коли священики зачали б ображатися всяким прикрим словом, що почують від своїх парафіян, так може б мусіли гніватися із 90 процентом своїх вірних.

Навіть якщо б парох когось образив, так не треба гніватися, бо це не християнство. Треба простити та забути. Багато людей забувають, що й священик людина, тож може згрішити. Добрі діти все прощають і завжди виправдують свого батька. Так вірні повинні поступати зо своїми священиками та парохами.

2. Чи вільно в неділю шити, вишивати, гаптувати, плести вовняні сорочки чи светри? Якщо невільно, так як грішить, хто в неділю чи свято таке робить?

В неділю чи свято заборонена всяка робота, яку колись виконували раби і що в канонічнім праві зветься рабською цебто невільничою.

Сіяти, орати, білити хату, воскувати підлогу, жати, торгувати, все те рабська робота, тому заборонена.

Шити, вишивати, плести светерри, гаптувати теж належить до рабської роботи. Коли хтось виконує рабську роботу в недолю чи свято досить довгий час, той тяжко грішить. Інша справа пришити гузик, що відірвався, чи випрасувати хусточку. Це хвилева робота, тому й не буде ніякого гріха, як хтось забув це зробити в суботу.

3. Чи вільно українцям католикам гуляти в піст, петрівку, спасівку або у звичайну пятницю?

Піст і пятниця це час покути для українців католиків. Танці та гульки не забави, що заборонені під тяжким гріхом у піст і в кожну пятницю у нашім обряді.

Марне деякі наші люди бороняться тим, що латинники, теж католики, можуть гуляти в пятницю та в піст. Їм це незаборонене, нам заборонене. Ми не грішимо, як у піст їмо декілька разів досхочу, а вони згрішили б, бо їхне право дозволяє їм тільки один раз порядно на день наїстися в піст.

Життя християн повинно бути просякнуте покутою, бо Христос дав нам приклад покути цілим своїм життям. Піст у пятницю в нашій церкві є на честь Христової смерти. Як це виглядало б, коли б ми танцювали у день, що Христос помер на хрест в морю болів за наше спасіння?

4. Чи можна когось намовляти, щоб покинув свою законну жінку, якій перед престолом прирік вічну вірність?

Коли жінка добра, так було б тяжким гріхом намовляти мужа покинути її, бо це розривало б родину та позбавляло б жінку, як і діти опіки, якою муж має їх оружати. Що Бог злучив, людина нехай не розлучує! сказав Христос (Мат. 19, 6).

Добрі люди дораджують подругам уживати всіх зусиль, щоб полагодити свої спори та проживати в подружжі, бо ж розірване подружжя так для жінки, як і для мужа звичайно бувае джерелом і нагодою всяких гріхів.

Коли ж подруги ніяк негодні погодитися та проживати в мирі та любові, то можуть розійтися, але жадне з них не сміє вдруге виходити заміж чи женитися, поки живе одне з них. Це не було б подружжя, а звичайне життя в гріху, що зветься наложництвом або конкубінатом.

5. Чи Парох може займатися молоддю, хлопцями та дівчатами?

Не тільки може, але це його обовязок чувати над молодю, виховувати її в любові до Бога та нашої Церкви, навчати релігії, розвязувати труднощі, що перав мучать наших хлопців і дівчат, бо священик це учитель парафіян.

6. Я трохи злосний на свого Отця Пароха, бо він не хотів помістити на метриці імени, яким ми клинали свого синка, хоч це імя не було хресним іменем. Хто має рацію: я чи Отець Парох?

Отець Парох має рацію, бо він мусить вписати те імя на метриці, яке є зазначене в метрикальній книзі. Метрика це урядовий документ. Імя ж, яким ви кличете дитину, священик може подати в скубках, щоб люди знали, про кого тут іде.

7. Чому люди світять лямпки перед іконою Божої Матері чи Серця Христового? Чи це має якусь вартість перед Богом?

Це вияв нашої пошани й офіра вложена в честь Ісуса чи Його Матері. Бог надгороджує за кожне побожне зідхнення, тому надгородить і за цей вияв любови та пошани, яким є палення воскових лямпок перед образами Святих Його угодників.

8. Чому по Євангелії співаємо слова: Слава Тобі Господи?

Це подяка Спасителеві, що приніс нам Боже обявлення та науку. Свята Євангелія та її навчання це скарб людства, бо вона вказує нам певний шлях до неба та до спасіння, навчаючи, що робити і що виминати.

9. Чи можна читати гріхи з карточки при сповіді?

Сповідь бувая устна. Коли ж є якась поважна причина, то можна їх читати, от хоча б тоді, як хтось побоюється, щоб не помилив якогось тяжкого гріха. Можна навіть передати карточку, щоб сам сповідник відчитав гріхи, коли хтось глухий або німий чи боїться, щоб присутні не почули його гріхів. При тім треба зробити акт жалю та постанову поправи.

10. Я часом їду до латинського костела і там даю свою жертву недільну. Чи то добре?

Годиться дати жертву, коли там слухаєте Службу Божу. Проте мусите знати, що ми українці католики повинні слухати Службу Божу в своїм рідним обряді та в своїй українській грекокатолицькій Церкві. Це воля та бажання Святішого Вітця Папи Римського, що в 1929 р. видав такий розпорядок для українців, що замешкують у Штейтах і в Канаді. Можемо йти на Службу Божу до латинського костела тоді, як у даній місцевості нема нашої церкви або неможливо дістатися до неї.

11. Чи Єва подала яблуко чи якийсь інший овоч, як переступили Божий Закон?

Святе Письмо каже, що це був овоч. Могло бути і яблуко, але про це нема згадки в Святому Письмі. Овоч не був злий. Злий був непослух Богові.

Сміховинки

Жінка дорікала Іванові, що він ніколи не усміхнувся ні до неї ні до дітей, але завжди був нахмурений і лаявся при всякій нагоді. Іван постановив поправитися та бути чемний для родини, щоб не огірчувати їй життя.

Вернувшись із роботи, Іван зїв без нарікання пересолену зупу, ласкаво розмовляв із жінкою, ба й по вечері погласкав по головках застрашених діточок.

Жінка та діти здивувалися. —Чи ти часом не хворий або не впився?—спиталася жінка, здивована чемністю мужа.— Ні, мені ніщо не бракує!—боронився муж. Я щасливий біля тебе.

Жінка не могла повірити та взяла за телефон, щоб покликати лікаря. Це було вже забагато для Іванової терпеливости!— Ти дурна бабо!—закричав він.—А ви телята, закричав до налаканих дітей, чому пороззявляли пики?

Жінка поклала телефон і промовила: Слава Богу, тепер бачу, що ти ні пяний, ні слабий, а зовсім здоровий і нормальний!

Стрілець до фармара: Чи ви не бачили заяця?— Бачив!— Великий?— Дуже!— Куди біг і куди побіг?—Через мою фарму побіг у ліс!— Стрілець поспішив до ліса.—Фармар закричав на відхідне:— Не спішіться, панонько, так дуже, бо не знаю, чи заяць іще на вас чекає у лісі, бо я бачив його тому добрий тиждень.

Суддя: Чому ви вкрали чуже авто?—Це ж злочин!

Підсудний: Я зовсім не крав. На авті була напись: Вільне. Я сів і поїхав.

Агітатор на мітінгу: Товариші, ми мусимо перегнати Америку. Чи знаете, чому нам це вдасться?

Дядько: Бо американці взуті, добре вбрані та ситі, а ми босі, голі та голодні.

—Чим ви займаетеся?—спиталася панна свого нареченого.

Наречений: Я поет.

Наречена: Ну добре, але з чого ви живете?

Підчас війни американці доставляли Совітам всякий воєнний матеріял. Трапилося що раз пересилка спізнилася. Американський амбасадор удався до Сталіна виправдати опізнення. — Простіть, товаришу!—В нас вибух страйк!

Сталін до крайю звивований:—А ви поліції не маете на страйкарів чи що?

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JANUARY, 1951

TWO DOORS TO A NEW YEAR

By L. G. Miller

IT WAS cold in the church, and Mrs.. Dunphy put her prayer-book on the bench before her and pulled the collar of her shabby coat closer about her neck. As she did so, she glanced around the church and allowed her thoughts to wander for a moment.

There were not too many on hand for this New Year's Eve holy hour—perhaps about one hundred people scattered here and swallowed up in the vast reaches of St. Stephen's. Little family groups were huddled together, and even a baby or two was sleeping peacefully in its mother's arms.

In the pulpit stood Father Casey, clad in surplice and stole, his bald head gleaming in the light, read-out the prayers in a voice which, it must be confessed, was itself calculated to induce slumber. Four servers kneeling at the altar nodded sleepily, and seemed at times in imminent danger of tumbling off the altar step from sheer fatigue.

The altar was a blaze of light, with a host of candles twinkling all around the gold monstrance enthroned on high, with the little host dazzling white as the very center of all.

Kneeling beside Mrs. Dunphy in the pew was her husband on one side and on the other their four children, all in a line, from Mary, the eldest, to Michael, the youngest, half-way through the seventh grade in the parish school. Michael was a server, and had wanted badly to function as such at this holy hour. But having been on for Midnight Mass, he could not maneuver himself into this additional privilege. Between his spells of dozing, Michael kept a critical eye on his colleagues stationed at the altar, ready to note and gloat over any lapses in the discharge of their duties.

The sound of the big tower clock striking the quarter hour drifted into the dim chill of the church, and Mrs. Dunphy realized with a start that there were only fifteen minutes more until midnight. She tok up her prayer-book and concentrated her thoughts just as Father Casey in the pulpit announced that there would be five minutes of silent prayer before final Benediction was given.

"Let us pray silently," said Father Casey, "for the intentions nearest and dearest to our hearts. Let us pray for the world that in may have peace, and for our country, our President, and other public officials. Pray also for your

families, that they may remain in the grace of God during the year we are about to begin. And pray for yourselves that during this new year you may have the courage and strength to fulfill God's will in all things."

A hush fell on the assembled congregation as each one busied himself with his own reflections.

"Dear Lord," Mrs. Dunphy prayed within her heart, "I have plenty to pray for, to be sure. Give us peace in the world, as Father says, and help all the sick, the suffering and the dying, and help all poor sinners to come back to You once more.

"Above all, dear Lord, keep my family under Your special care during this coming year. See to it that they get the strike settled down at the plant, so that my husband can go back to work, and I'd be grateful, Lord, if he would get a raise, so that we can pay our bills. We don't mind being poor Lord, we really don't, for weren't you poor first? Just give us enough to get along on without worrying too much; or, if Your want us to worry, help us at least to see Your hand in all things, help us to do Your will.

"Take care of Mary, my eldest, during the coming year, Lord. She has a nice young man she's keeping company with, and if you want her to get married, that's all right, Lord, though You know how much I'm going to miss her when she's gone. But the world has to go on, Lord, I realize that, and I'm glad she has a fine Catholic boy. Thanks for arranging things like that, Lord.

"And, dear Lord, help poor Nora, my second eldest, too. She's been sick during this past year, you know, and I'm so worried about her. Give her a better appetite, Lord, for the girl eats like a bird. Hear a mother's prayer, Lord, and make her strong, but even more than that, keep her good.

'And you'd better keep a special watch on those two rapscallion boys of mine, Lord. Oh, they're good boys, but you know the mischief they get into. Help their father and me to handle them in the right way. We want them to love us even when we have to be stern, and that's not easy, Lord, you know it well.

'I hardly dare to ask for it, Lord but if you would pick one of them to be a priest, I'd never be able to thank you enough.

"Take care of all of us, Lord, and all who are near and dear to us." Mrs. Dunphy saw the priest approaching the altar now to give benediction and so she closed her prayer with a final summation: "And may Thy will be done on earth as it is in hearven."

Then there was the monstrance raised by the priest, the tinkle of the little bell, and just as the priest said "Blessed be God in His angels and in His saints," the big tower clock boomed out the first stroke of midnight. At once there was borne into the church the sound of a hundred noises as all the whistles, siren, and klaxons in town were sounded at the same time.

In the midst of this wave of noise ushering in the new year, the Dunphy family made its way out of the church into the starlit darkness of the street.

A considerable contribution to the noise heard by the Dunphys as they left the church issued from a house not far away—just three doors down the street. In this house lived Mr. and Mrs. Henry Rowland, and on this particular New Year's Eve their thoughts, never much given to religious matters, were even further removed

than usual from that subject.

At a quarter to twelve the party being held in the Rowland home was just about reaching its peak. Half a dozen couples were gathered together there to celebrate the coming of the New Year, all of them of the same social stratum as the Rowlands, which might be described as a precarious notch above middle class.

In keeping with their traditions, the Rowlands had laid in a good supply of strong spirits for the occasion. Since the party had started early, and everyone had freely imbided during the earlier hours, at this stage, a few moments before midnight, everyone present, including the host and the hostess, was in a state of considerable glow.

The front room was filled with a heavy pall of stale smoke, and the ash trays scattered here and there were overflowing with lipstick-smeared cigarette butts and half-smoked, abandoned cigars. A few of the guests, indeed, were so well loaded that they completely ignored the ash-trays and sprinkled ashes freely on the carpet, or extinguished their cigarettes in nearby half-empty highball glasses. A table in the center of the room held asorted bottles of strong water and someone had spilled a generous portion of bourbon on the carpet, thereby adding a strong tang to the heavy odors in the small room.

Long before this time the married couples had become separated from their respective spouses, half of them being too drunk to notice it and the other half just drunk enough to desire it.

Promptly at the stroke of midnight each couple present fell into a long and ardent embrace (this too being part of the ritual of such occasions), and when this item had been taken care of, noise-makers were produced, and for a few moments the walls of the house shook with the volume of rasping and tooting and screaming considered highly appropriate for the occasion.

Mrs. Rowland, confused as a result of two successive shots of straight gin, and her head splitting with the noise, found it too much to bear, and retiring into the sun-parlor, opened a window there and looked out into the clear, cold night. In a moment she was joined by her spouse, looking much the worse for wear, his hair rumpled, his tie askew, and a smear of lipstick on his mouth.

"Well," said Mrs. Rowland coldly, after focussing her vision and absorbing these details, "where have you been all evening?"

"I've been right here darling," replied her husband. His tongue was thick, and his head buzzed with strange noises, but he could still manage to form a few simple words. "What a party thish ish. Never went through anything like it."

"You look like the devil!" remarked his ever-loving wife. "And the way you were carrying on with that hideous peroxide blonde!"

"Aw now, wait a minute, pet," said Mr. Rowland, weaving uncertainly on his feet, "You wouldn't win any beauty contest right now either."

It was ungallant of Mr. Rowland to point out the fact, but truth was on his side. Mrs. Rowland's makeup was smudged considerably, several stray wisps of hair hung untidily from her fancy and costly hairdo, and on the front of her dress were several splashes of gin.

"Whatsh more, I notished you having a good time with Ed Wagner for the lasht hour."

Not having any suitable rejoinder to these accusations, Mrs. Rowland gave an unladylike snort, fixed

her husband with a brief, but baleful stare, and turned back to the open window. Her husband, feeling an equal need of fresh air, stood beside her, and both in silence looked out upon the silent street.

Just at that moment the Dunphy family came along the sidewalk on the way to their home, which was situated a little further down the block. Their feet cruched on the crisp snow as they walked along, three by three, and as they came abreast of theRowland home, Mrs. Dunphy glanced up and caught sight of her neighbors, with whom, of course she had a passing acquaintance.

"Hello!" she called. "Happy New Year to you both!"

Mr. and Mrs. Rowland blinked, hastily gathered their thoughts, and then simultaneously rose to the occasion.

"Happy New Year to all of you!" they chorused. "Did you have a nice party?" Mrs. Rowland went on.

"Oh, we weren't at a party exactly," said Mrs. Dunphy. "We were at church."

"At church!" cried Mrs. Rowland aghast. "At this time of night and on New Year's Eve?"

"Yes, of course."

"But it seems so strange!"

"We don't think so," said Mrs. Dunphy with a smile. Her quick eye had taken in all she wished to know about the Rowland party and she had no desire to prolong the conversation at this time, so she shepherded her family along, while all of them called out "Happy New Year!" once more.

Mr. and Mrs. Rowland watched them in silence as they proceeded down the street.

"That's the strangest thing I ever heard," Mrs. Rowland told her husband finally. "Church on New Year's Eve!"

"Well, pet," said her spouse, "the Dunphys are Catholics, and you know what queer ideas Catholics have."

"But what do they do in church on New Year's Eve?"

"Oh I suppose they pray and sing and have a perfectly dishmal time. Why worry about it?"

"It's none of your business what I worry about," flashed his wife, as she withdrew her head from the open window.

Something in her tone made her husband watch her apprehensively as she threw herself into a chair.

"What I mean ish, don't be upset about it. After all, it's New Year's and that reminds me, I didn't even greet my own wife." And hanging on the back of the chair to preserve his uncertain balance, Mr. Rowland gravely leaned over and kissed his wife upon the brow.

Mrs. Rowland looked out into the other room. The radio was blaring away with full volume, and several couples were reeling drunkenly about the room under the impression they were dancing. The room itself was a shambles, and a shudder shook the frame of Mrs. Rowland.

"Happy New Year!" she said bitterly. "If you want the truth, Henry Rowland, I feel lousy." Her voice rose alarmingly. "Did you hear what I said? I feel lousy! I hate you and everyone else in this house, and I wish I were dead!"

And to the dismay of her husband, Mrs Rowland burst into a hysterical gale of tears.

(*From* The Liguorian)

Historical Mission of the Ukrainian Catholic Church

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

POPE Urban VIII defined the historical mission of the Ukrainian Catholic Church within the Church of Christ with the following memorable words, that make all Ukrainians proud of their rite and traditions: "'MEI RUTHENI PER VOS ORIENTEN SPERO CONVERDUM!" *My Ukrainians,* said the vicar of Christ to the young priest, Methodius Terlecky, later bishop of Chom during an interview in 1629, *I hope that the East will be converted by your meditation!*

There are about 250,000,000 non-Catholic Christians that have Eastern rites. They have true Bishops and Priests. Their ancestors were Catholics.

At the same time there are about 6,000,000 Ukrainian Catholics, who form 70% of all Eastern Catholics.

The Ukrainian Catholics are supremely fitted to bring back to the Catholic unity the rest of the Ortho dox Ukrainians and then the other Slav peoples who have Eastern rites.

The Ukrainian Catholics understand their own conationals as no others can by reason of the similarity of rite, customs, culture and language.

They are the most qualified for the mission of bringing back the Catholic Church to the other Slav peoples. The late Metropolitan of Lviv, Msgr. Sheptycky, had already started to discharge the honorable mission that Divine Providence has imposed upon the Ukrainian Catholics. Shortly after the revolution of 1917 ended the despotic regime of the Tsar, Metropolitan Sheptycky, being in exile in Russia organized a group of Russians who resolved to labor for the reunion of their people with the Holy See under the guidance of the Ukrainian Metropolitan of Lviv.

The Ukrainians are fitted for that work of reunion and are highly qualified to bridge the abnormal abyss between the East and the West, holding a spiritual balance between them.

The Ukrainians have much in common with the West and the East. The Eastern rite, many traditions and customs tie them to the Eastern peoples, meanwhile the occidental mentality, the Catholic faith approach them from the West.

The differences between the West and the East are not so great that they should form the basis of separation. The abyss of the disunion is not so profound that it cannot be bridged with good will on both sides.

What a gigantic task lies ahead of Ukrainians! They must be grateful to God for such a splendid role. with which He entrusted them in the Church's unity. They must be ready to do their noble part in the next reunion of the two great Churches of Christ, cooperating with Christ in His redemption of 250,000,000 Eastern Christians,

who still are separated from the See of Peter. If they do not appreciate this noble task, they compromise seriously the work of the future pacification of Christ's Church, being responsible for the continuation of the schism and for the eternal perdition of innumerable souls!

What should Ukrainians do in order to promote Church unity?

The problem of the reunion is very important and not without difficulties. The Ukrainians ought not fear them. If they correspond with the divine Providence, the whole of Ukraine will return to the Catholic Church.

The late Metropolitan A. Sheptycky, called "Ukrainian Moses," enthusiast of the church union, preaching a retreat to his priests in Lviv in 1937, exclaimed prophetically: "There will be in our country an abundant bloodshed and many martyrs. I see the hordes coming from the East. You will be dispersed all over the world, but do not be disheartened! The victory is ours. Ukraine will become free and independent. The impious regime of the Communists will be crushed. All Ukrainians will join the one flock under the one Catholic Shepherd!"

To play successfully the noble role in the reunion of the Churches the Ukrainians must:

1. *Be good Catholics,* proud *of* being members of the Church founded by our Lord ,Himself adorned with the blood of ancient Christians and modern Ukrainian martyrs executed by the godless Kremlin. The efforts of the Red Russians are doomed to failure: "The gates of hell shall not prevail against it." (Mat. 16, 18,).

2. Be *good Ukrainian Catholics,* know their rite, cling to it, defend it, promote love and attachment to their rite, live in their specific atmosphere, making a little sacrifice in order to attend their own Church services, instead of going to the nearest Catholic Church of a different rite. Life requires continual sacrifice. Men must get used to making sacrifices in the service of God, because they are followers of a crucified Redeemer, whose whole life was a sacrifice.

They must love their rite as a supernatural treasure, for through it they became God's children. God wants them to serve Him in this rite just as He wants others to worship Him in other rites.

3. *Educate their children to be faithful and convinced Ukrainian Catholics.* They must remember that their beautiful rite in menaced by assimilation and absorption by another Catholic rite, for they are in a minority in America and in Canada. All Ukrainians should be on their guard. The Ukrainian Parents must consider it as a sacred duty to bring up their children in their own rite, to instill love for their Church, to create a strong attachment to their own traditions, to send them to the Ukrainian school, if there is any in the parish, because it can be hardly possible to make them good Ukrainian Catholics by sending them to another Catholic school of different rite, to refute the false principles purposely spread among our children: "We are all Catholics! It is the same to assist Mass in this or that rite!" The Holy See wants the Ukrainians to serve God in their own Church.

The solid training of the Ukrainian children is one of the most important task the Ukrainians have in America and in Canada. It is an indispensible requisite for the fulfilling of the future mission among their Eastern Brethren.

Special care must be taken when it comes to baptism, first Communion, marriage, Sunday Mass. They must take place in the rite of the parents, or of the father, if he is Catholic. We are too few to loose even one member of the Ukrainian Church.

4. *They must prepare a sufficient number of Apostolic Workers,* priests, missionaries, sisters to launch them to the Slav East after the collapse of the Red tyranny. They must pray for those that do not belong to the true Church, interceding for them. before God. They are His beloved children that went astray seduced by some ambitious leaders. Christ wants them back in His Church under on Shepherd, for there is no salvation for those, who wilfully, by their own fault remain outside Christ's Church because of pride, passion or other human motives. Saint Cyprian says "No one can have God for his Father, who has not the Church for his mother." And Saint Ireneus adds: "He who is outside the fold of the Catholic Church, is outside the truth."

It is the least any Ukrainian can do every day saying one *Otze Nash* and one *Bohorodyze Divo* for unity in God's great family, the Church of Christ, for the Savior wants all His followers to belong visibly to His Vicar on earth the Pope of Rome, to whom Christ entrusted all Christians with these words addressed to Saint Peter: "Feed my sheep! Feed my lambs!" (John: 21, 16-17).

V. They must stick to their rite, love it without despising the rites, customs, traditions of others. They must stand their ground there, where the Divine Providence has put them. Men are not guaged by quantity, but by quality.

They must always remember that great tasks await them in the next future. They are mediators, they are a spiritual bridge that will connect the East with the West: "O, mei Rutheni, per vos ego Orientem spero convertendum!"

VI. They must favor the progress of their Church, promote a mutual understanding between them and the Rusins, who belong to the diocese of Pittsburgh. Being of the same rite and of the same people, they have the same mission the Ukrainians have. They must put aside any kind of intolerance towards them. If they want to call them "Rusins," let them use that name, which has been used for a long time in the state of Kiev.

They must help their beloved Bishop and their Pastors in building the planned Seminary for the future Levites and the workers of the reunion, as well as the parochial schools, from which the future of the Ukrainian Church depends in America and in Canada.

Pope Leo XIII said to an American Bishop during an interview: "The question of the school is a question of life and death." Good Ukrainian parochial schools alone can make out of the youth good Ukrainian Catholics.

VII. They must avoid any kind of exaggerated nationalism in treating their neighbors.

The Polish who called themselves bulwark of Catholicism failed in bringing to the Catholic Church the Eastern Slavs because of their exaggerated nationalism, that made them identify Catholicism with Polish customs, language, culture.

The Ukrainians must approach their Slav Brethren in the spirit of the great Pope Benedict XIV: "Volumus, ut omnes Catholici, non ut Latini sint!" We wish all should be Catholics, not that they should become Latins! They must bring them the unity of Christ's Church without pretending to make out of

them Ukrainians, for all peoples love their own traditions, customs, usages, language... They must help them to become Catholics without ceasing to be good citizens of their own nation. God will bless Ukraine for such a disinterested work of her missionaries among their separated Brethren, who one day will take their honorable places at the common table of Christ's Church as beloved Children of the common Shepherd, the visible Vicar of Christ, the Pope of Rome.

A MILITANT NOT A CONTENTIOUS PRESS

Let us not confuse a militant Catholic Press with a contentious Catholic press, a battle with a brawl. It does not become us to manufacture controversy, to huff and puff at tiny sparks until a showy blaze is produced. Our primary concern, our soverign concern should be constructive. It should be manifest in our matter and our manner that we earnestly seek to contribute to domestic peace and an improved social order in this country where the Church has enjoyed so many unexampled advantages and the Faith has hitherto been unhampered by restraints common elsewhere in one form or another.

But if battles not of our making or seeking are precipitated, we cannot be cowardly. We must diligently defend the right. Let us do without sacrifice of charity. Let our polemic be vigorous, but let it be unmistakably Christian. Hatred, even a hint of hatred, must not debase it. Personalities must be rigorously excluded. It is the withering curse of too much American journalism just now that savage and murderous hatred shrills through it and the unscrupulous use of personalities poisons it. No matter the provocation, let us not be seduced by the fallacy that the end justifies the means. Let us not, in our deal and our righteous passion, blunt and tarnish our sword with malpractice. Our case is too sound and strong to warrant, in any circumstances whatever, a dubious defense.

TO HELL THROUGH SIN— THROUGH PENANCE, TO HEAVEN!

At various ages of the Church, there has been a tendency to water down penance and mortification. The Renaissance is the best example of that. The frantic search for pleasure and avoidance of pain and self-denial is most conspicuous today. Our Lady came to Fatima, and according to reports coming from at least ten other places since, the Mother of God and our Mother is trying almost frantically to warn us to do penance, "for she cannot hold back the avenging arm of her Son much longer, it has already grown very heavy," as she said at La Salette in 1846.

You can call it the message of Fatima, the preaching of penance by our Lord, or the preaching of Jonas the prophet, but the eternal principle is the same—salvation! To Hell through sin—through penance, to Heaven.

CHRISTMAS THROUGH MARY

From *Maryknoll, The Field Afar*

A DRAB world has been beautified with the praise of the Mother of Christ, and all generations have called her blessed (Luke 1:48); but only heaven can record the fullness of humanity's debt to the second mother of all the living. It is useful to understand her essential role, however, as well as to marvel at her unique prerogatives of grace and perfection; for grateful sentiment is a good thing, but basic gratitude is perhaps a better. She is, after Christ, the greatest of all mankind's benefactors.

She became so when she brought Christ into the world, and that alone gives her the title; yet that blessed fact was not the end of her role, but rather the beginning. She was to continue the role by divine decree because of the boundless charity in her immaculate heart, which would forever express itself in seconding the work of the Redemption. So she has gone through the ages with God's gifts in her maternal hands, aiding the whole human race to find and hold fast the salvation that cost the total sacrifice of her Son. Because He saved all, she became Mother to all.

"Mary... keeps within her motherly heart all men committed to her protection on Calvary, (and) cherishes and loves not only those whose fortune it is to enjoy the fruits of the Redemption, but all those others, likewise, who do not yet know that they have been redeemed by Jesus Christ" (Pope Pius XI).

HIS OTHER SHEEP

How the Mother of God fulfills her role in the household of the Faith, is known and experienced from the cradle to the grave by every Catholic. How she exercises a similar maternal solicitude over those without the fold, is perhaps best known to the missioners who work among non-Catholics. She supports and encourages the missioners in all their hard campaigns for the cause of Christ, so that they

soon learn to rely on her unfailing aid and to attempt nothing without her.

She helps them to attract the people: sometimes directly, as she appears to have done at Tepeyac in Mexico and at Tung Lo in China; but more often in the still, calm radiation of a holy influence that seems to speak to native hearts with the accents of a mother. The Chinese converts make her their best friend immediately; the Japanese and Koreans are devoted to her; and the Africans strive to become her good children as fast as they can. As for the Catholics of India, they cannot be outdistanced by anybody in the world in the love and veneration they lavish on the Mother of the Lord.

Meanwhile, she smiles on all of them, tends their groping steps, aids them in their little struggles, and leads them surely to God. If she did nothing else but elevate their womankind—which she cannot fail to do where she is known and honored—she would be their truest apostle and their greatest benefactor, by virtue of that alone. She knows the needs of humanity and the way it must take to rise to a new life of grace and virtue, of dignity and honor. The Mother of the Good Shepherd is a missioner herself, in her care of His other sheep.

BETHLEHEM

Christmas came to us through Mary, the gateway by which God condescended to unite Himself to our human nature. Bethlehem was the beginning of all good things for the human race, and the world has become a different place wherever men have opened their hearts to the Son and the Mother. Yet Christmas is still largely unknown in many lands where missioners are slowly and painfully penetrating with the message of Christ. And Christmas is unhonored in other lands where communism is making the lot of man even worse than it was before the coming of Christ.

There are mountainous labors to be performed, and oceans of prayers to be said, before Christmas can come everywhere in its fulness. Both the labors and the prayers can well be placed in the hands and under the protection of Mary. There is nobody so ready to aid us in every good effort to make the world better. There is nobody more desirous of bringing Christ to all the world than is His Mother.

COMMUNISM AND THE HOLY YEAR

By Rev. M. Hrynchyshyn, C.Ss.R.

BY HIS nature man is a social being. There as laws and tendencies in his nature that compel him to associate and have common interest with his fellowmen. But man is also an individual, a unit. In each human person there is a Sacro Sanctum where no man dare intrude and if he does he acts against the natural law. Man is both a social and an individual being, but in different respects. The one and the other characteristic is to be respected if man is to lead a life befitting him. Neither urge is to be accentuated too much, otherwise catastrophies result.

This is not a philosophical disertation so we will abstain from giving the divisions and various nuances of socialism and communism, but take it as it is practically applied in present day Russia.

Communism is no novel idea. It is as old as humanity itself. What is new though, is the police power to back up the idea. The notion was conceived by Greek philosophers centuries before Christ, but the wise Aristotle had rejected it as impossible due to perverse human nature. The early Christians gave it a trial, but dropped it, because they soon realized it wasn't feasible even under the salutary influences of the Christian religion. Communism has remained and thrived only in monastic Orders, and only when individual members bind themselves with vows.

Attempts at installing Communism are usually made during times

of national calamaties, as after the Black Death in England. During the first years of settlement, due to the common hardships of the settlers, many attempts were made at Communism on American soil. The proximate occasion for the spread of present day Communism in Russia was the 1917 Revolution.

The remote causes of Communism are rightly attributed to the Religious Revolt of the 16th century and the Industrial Revolution. The Revolt against the Church confused religious thought, perverted true philosophy and substituted in its place the philosophy of Liberalism. The right to do whatever one pleases, is the basis of Liberalism. The logical consequences of this false idea of liberty is that no man has the right to rule other men; the

state is nothing but a mob of people who entrust to their rulers the business of government. God is ignored; religion belongs only in the churches. This chaos of thought was followed by the Industrial Revolution. It brought unbridled capitalism which crashed down in a worldwide depression. Man was classified as a machine and was worth only as much as he could produce. Now, every action produces a reaction—usually of the opposite extreme. Totalitarianism was the result of this chaos and Communism is one of its children.

The rapid, world-wide spread of Communism was due to many reasons, of which the more important are the communists' knowledge of human psychology, their close contact with the people, their means of propaganda, developed to the peak of perfection. To use Lenin's own words: "It is necessary to use any ruse, cunning, unlawful method, evasion, concealment of truth." By this he justifies all means that may be effective in attaining the supreme moral goal of mankind, namely, the establishment of Communism in all nations. Communists even dare to cite texts from Holy Scripture — wrongly of course—in their favour, overemphasizing, for example, the difficulties for the rich to get to-heaven. At the same time they assert that religion is the opium of the people.

In the communist state, as in all totalitarian states, the social unit rather than the individual is considered all important. The state is an end in itself and the individual exists for its purposes. The state is man's master, not his tool. The value of man is exactly as great as his services to the state. Man is a means to an end, not an end in himself.

The soviet government believes in a communist creed, which it teaches to all its children, for which it prepares them to live, and if need be, to die. That is the Marx-Lenin-Stalin creed, which denies God and pretentiously claims to be based on scientific facts; whereas in reality it is based on the improbable assumption, that the establishment of a communist dictatorship throughout the world and the abolition of private ownership of the means of production will end all war, civil and international, and so improve the nature of all men in all nations, that, in Lenin's phrase, "the state will wither away" and all men will live without a state in perfect freedom and happiness." As Engels, the collaborator of Marx, envisioning a communist world, wrote, "the machine of the state is put in the museum of antiquities alongside the spinning wheel and the bronze axe." Lenin believed that the state, whether in his hands, or in the hands of a "bourgeois government," was an instrument of violence; but that while living under communist dictatorship, men would be prepared for perfect freedom. "While there is a state," he said, "there is no freedom. When there is freedom there will be no state." The communist ideal is that the whole body of the people, organized for productive purposes should own and operate the means of production. To attain this end a revolution is necessary. The result of this revolution would be the creation of a new type of social organization, the state in a new form and under a different name. This they have achieved in Russia. T. G. Masaryk rightly puts it, when he remarks that "they managed to get rid of the Tsar, but not of tsarism. They still wear the tsarist uniform, albeit inside out."

There are some really sincere communists and the mysticism of

this belief in the Communist Creed is perhaps the reason why it has evoked as great devotion and self sacrifice as many religious creeds. The communist true-believer offers his life as gallantly as an early Christian. He believes that he is fighting for the emancipation of all humanity from all evil. He thinks he serves eternal truth. The Communist Party, to him, is a union of the faithful. His Old Testament is the books of Marx and Engels; his new Testament, the works of Lenin and Stalin. In his idolatry he is profoundly religious. The Soviet Union is, to him, the Church Militant.

The philosophical bases of Communism, as applied by Lenin and Stalin, is Historical Dialectical Materialism. It is found in the works of Marx, who in turn drew his Dialectics from Hegel and his Materialism from Heckel. Marx himself was not an original thinker, certainly not as a philosopher nor, to any considerable extent, as an economist. What he did possess was a remarkable gift of using theories, which he himself did not originate, in a new way.

Communism is an attempt to cure the misery caused by the Industrial Revolution. In his book "The Capital," Marx criticises the capitalist order and his criticism can be boiled down to four points. He first poses the question—where does capital come from and answers that capital is the robbery of the proletariat; capital is the sweat and blood of the worker; capital is human injustice. Secondly, he states that capital is the instrument employed to inflict further injustices on the proletariat. Thirdly, that there is a tendency for capital to be concentrated into as few hands as possible and, ultimately, into the hands of one. The situation will be unbearable and will necessarily lead to a great cataclysm, a revolution; this constitutes Marx's fourth point. Private property will disappear and collectivism will reign.

The starting point of Marx's system is his Theory of Worth. Worth represents the power of a good to command in exchange of other goods. Marx has a different definition. According to him, worth is condensed, crystalized labor. The more labor put into a thing, the more the thing costs. Air and water are very useful but they have no economic value, because no work was put into them. An economic good is one that can satisfy a human want and is relatively scarce. Marx, however, says that an economic good has value because of the human labour is the criterion by which one must judge goods. Now, experience shows that this theory is absolutely false. There are things into which very little labour is put and which nevertheless, have immense value, e.g., an accidental invention. Then we have the very opposite—a great amount of labour with the product having very little value, e.g., a badly constructed house. A third case would be that of an equal amount of labour with very unequal values, e.g., the manufacturing of champagne and ordinary wine. The fourth possibility would be unequal labour with equal results, as less work on good land will produce same results as much work on poor land.

According to Marx, history is a fatal, determined, necessary evolution and the spring that drives history are economic problems. History evolves itself solely due to economic needs—that is the most important question for all people. Now, this notion is totally at variance with facts and yet Marxists make the pretense of building on facts, whereas the facts show that

the stomach does not direct history: take, for example, Christianity—in it the economic sides played a very small part and yet it changed the face of the earth. Economic problems certainly did not drive the apostles to spread abroad the good tidings. There were other world-wide movements, that had nothing in common with economics, such as, Mohamedanism, the Renaissance, Protestantism, the French Revolution (liberté, equalité, fraternité). What really drives humanity are human passions: religious convictions, independence, ambition, etc.

Another false Marxist principle is the division of humanity into two catagories: those that have material goods, and those that have not. It is a struggle for life; the one side wants to devour the other. Such a division is not grounded on facts, and if there is opposition between the classes, it is not as sharp as the Marxists paint it. Give the labourer a good wage, and he will behave properly and not dream of strife.

There are many other false principles in the communist doctrine, but their exposition would be too tedious, so we will limit ourselves to these few.

The establishment of an ideal communist state is confronted with stupendous difficulties, because of which we may predict, with absolute certainty, that such an attempt is doomed to failure. Such a state would require an elaborate organization for the purpose of carrying on production in a scientific and rational manner and for distributing the products among workers—more elaborate, indeed, then the governments they oppose.

Difficulties of administration would be enormous. Such questions as the appointment of labourers among the various departments of industry, the assignment of value to products and labour, the quantity of goods to be produced and the distribution of income—all of which are now regulated, imperfectly to be sure, by the law of demand and supply—are complex problems, whose artificial adjustment would require administrative ability of the highest order. Communists overestimate the capacity and efficiency of the state; experience shows that state action is slow and mechanical, lacking in initiative and in willingness to experiment. When the incentive of competition and the hope of reward are removed, improvements are retarded, individual initiative is checked. Under state control government managers would lack interest, production would diminish and all would be reduced to a low level of poverty.

Serious dangers would arise because of the opportunities for corruption, intrigue and personal spite. The worker would be at the mercy of the same "boss," and despotism would inevitably result.

Communists are inclined to be too optimistic in underrating the phychological obstacles to their plan. The average man is neither so inclined to work nor so zealous for general welfare as communism demands. As a matter of fact the majority of men are lazy. Communism's principles run counter to human nature in expedating the able and industrious to share equally wit hthe stupid and improvident.

Communism is Marxism. Hegel's "Absolute Idea" was substituted by matter. This makes it essentially atheistic, and as such it is the implacable foe of the Catholic Church. No compromise is possible between the two. The enmity between good and evil has existed since the first angel in heaven turned against God, but never before, in the history of our country at least, have the lines between Christ and Chaos been so sharply drawn.

Christianity and Communism represent two wholly contradictory philosophies. They apply contradictory principles to all of the problems of life; individual, social, governmental, economical, political, national, and international. One of the principle aims of Communism, is the complete annihilation of religion and the winning of the world to godlessness.

The Church has always vigorously opposed Communism, and it does so much more now for two reasons: first because the danger is much more imminent now, and secondly, because of the Holy Year. Since Communism itself is a reaction to the left, the way of combatting it is a return to right principles. "There can be no brotherhood of men without the fatherhood of God."

In his Holy Year Christmas message, the Pope, with fatherly affection, invites the return to the natural and Christian principles, those who support the totalitarian states. He expects the return of international society to the plan mapped out by God. In this plan, all nations are meant to make one great human family bent on the advancement of common interests.

According to the Holy Father, the Holy Year must be chiefly a year of repentence and expiation. Interior and voluntary together with expiation are the indispensible prerequisits of every human renovation. The value of voluntary expiation is enhanced when it is collective and offered in union with the chief expiator of the sins of men, Jesus Christ, our Redeemer.

Already Pius IX had stated, that the last and most powerful means of combatting Communism is the spirit of prayer and of penance. He based himself on Christ's words to the Apostles: "But this kind is not cast out but by prayer and fasting. "Communism," he continues, "can be conquered only by a holy and universal crusade of prayer and penance." This appeal is directed, above all, to religious.

"When bad men combine, the good must associate; else they will fall one by one, an unpitied sacrifice in a contemptable struggle." (Edmund Burke: Speech on the Conciliation of America). Following the instincts of our social nature we must unite, unite under the triple emblem: Prayer, Action, Sacrifice.

RESOLUTION

Henceforth, for Christ's sweet sake,
Through prayer and penance I shall make
Every year I live a Holy Year.
I'll practice brotherhood's sweet creed;
I'll cast out selfishness and greed;
I'll grow in love for all mankind;
I'll share my earthly goods
With those in need. Through my example
I shall lead those in doubt
To see the Light. I'll fight
For justice and for right.
I'll banish fear. Yes, henceforth,
Every twelvemonth that I live
Shall be for me, indeed, a Holy Year!

Myrtle Vorst Sheppard.

The Origin of the Christmas Tree

WHERE did the Christmas tree tradition originate? Who transplanted it to the United States?

According to the most reliable tradition, an evergreen was first used as a symbol of the birth of Christ in Germany. But the one who was responsible for what is now regarded as a German institution was a foreigner—possibly an Irishman. Likewise it was a foreigner—again possibly an Irishman—who is credited with introducing this custom to the New World.

St. Boniface, the Apostle to Germany, was a Benedictine Monk who received in baptism the name of Winfried, or Winfrith. Like Ireland's own apostle, St. Patrick, there is a controversy as to the place of his birth. Neither the date nor the place of Winfried's birth is known. Credition in Devonshire, England, is supported by most modern writers as the place, but both Scotland and Ireland claim him as a native son.

When St. Boniface went to preach the Gospel to eighth-century Germans, he noted that the pagans on festival occasions decorated oak trees with fruit and furs and other symbols. The apostle saw no objection to the tree—a beautiful Christian symbol for many reasons—but he selected a different species of tree; and he offered his followers a great and lasting reason for making the change.

"The oak," said St. Boniface, "like most other trees and shrubs, changes color and loses its foliage according to the season. But consider the evergreen family. These trees never change color, nor do they shed their foliage. They are, therefore, the more worthy of consideration for religious ceremonies."

The evergreen was likened by St. Boniface to the unchangeableness of the true God; and the decorations of the tree, under his guidance, became community gifts symbolizing the beauty of God.

For many years the claim of Wooster, Ohio, as the site of the first Christmas tree in the United States went unchallenged. But one of its own citizens, William I. Schreiber, in a letter to the New York Times a few years ago, told of his efforts to trace the origin of the Christmas tree in this country. He found evidence of six trees that antedated the Wooster tree and believes that further research may reveal still others.

The Wooster legend concerns a young German tailor, August Imgard, who came to this country to join his brother. The approach of Christmas 1847 turned his thoughts to his homeland and its customs. So, he set up a spruce tree in his brother's home and decorated it with paper ornaments which he made. The star for the top of the tree was fashioned by the local tinsmith.

Among the first information brought to light by Mr. Schreiber's research was that a church in Rochester, N.Y., had a Christmas tree adorned with lights, toys and sweetmeats as early as 1840, and another Rochester church in 1847.

But personal memoirs of the Krausnicn family in Cincinnati, O., mentioned a Christmas tree in 1835 and records unearthed in Philadelphia indicate that in 1834 a German doctor, Constantin Hering, and a teacher friend, Friederich Knorr, ferried across the Delaware and brought back fir trees from New Jersey which they carried through the streets of Philadelphia on their backs.

But the oldest tree of all, it seems, was at Fort Dearborn, Michigan, in 1804. As reported in the Fort Dearborn Magazine in 1920, Captain Whistler "ordered a tree from the grove of pine and spruce on the hills that skirted the lake shore to the north of the river," and some of the soldiers dragged it across the icy river "by means of ropes to its place of honor amongst the festivities."

Captain Whistler had come originally from Ireland where the Christmas tree was not customary in the 18th century. One suggested explanation is that he learned of Christmas trees from Hessians who fought in this country during the Revolution.

It does ont seem at all unlikely that the very first Christmas trees in the United States may have been set up and trimmed by Hession soldiers far from home at Christmas time—traced back to family traditions.

CODE FOR NURSES

The following rules, noted by the *Catholic Young Peoples' Friend,* are posted up in a certain training school for nurses. Their obvious purpose is to inculcate service of the heart, without which service of the hands is lifeless:

1. I will not permit myself to speak while angry, and I will not make a bitter retort to one who speaks to me in anger.
2. I will neither gossip about the failings of another, nor will I permit any other person to speak such gossip to me.
3. I will respect weakness and defer to it at all times.
4. I will always express gratitude for any favor or service rendered to me.
5. I will not fail to express sympathy with another's sorrow, or to give hearty utterance to my appreciation of good works by another, whether the person be friendly to me or not.
6. I will not talk about my personal ailments or misfortunes.
7. I will seek to carry a cheerful face and speak hopefully to all I meet.
8. I will neither eat nor drink what will detract from my ability to do my best work.
9. I will speak and act truthfully, living with sincerity toward God and man.
10. I will seek to be ready to seize the highest opportunity to do the noblest work, to rise to the loftiest place which God and my abilities permit.

A Valid Christian Marriage Cannot Be Broken

By Alcide Bouchard, C.Ss.R.

THERE is but one voice in the official teaching of the Church —the Voice of God. Since religion leads us to Him, it is for Him to teach us the truths we are to believe and practise. It follows from this that no one has the right to usurp divine authority, whether it is in order to add to God's teaching, or to take away even a single detail of it.

The teaching of God may be known from two sources: the Bible and Tradition.

The Holy Bible is the written word of God. It cannot be changed. But it lacks the necessary clearness to serve as a sole rule of faith for the followers of Christ.

Tradition, written with a capital T, is the whole of revealed truth preserved verbally; or the living authority of the infallible Church which brings us this truth, together with the proper interpretation of the teachings in the Bible. It is therefore evident that Tradition, considered as the whole of revealed truth, is older than the Bible—God spoke to the patriarchs who lived before Moses, the writer of the first inspired books—and that, as a living authority, it covers a greater expanse of time. St. John wrote the last inspired books, but he was followed by a whole line of pontiffs and of church writers who have their authority from the fact that they repeat the teaching of the Apostles, who in turn but echoed what they had learned from

Jesus Christ. Tradition is at one and the same time the echo of the word of God, and the living organ for the transmission of the divine word.

This teaching of Tradition is found scattered through the Councils, the Fathers of the Church and the sovereign pontiffs speaking in their official capacity.

■

The above introduction is intended to indicate the credentials of the witnesses we will have testify in our divine inquiry into divorce. If we were teaching a class in theology, there would be a great many points to bring out and long sequences of logic to follow on the notion and the principles relative to the value of Tradition. But for the general reader, to attempt greater precision would simply make things more complicated and obscure.

■

Is it as clear as day in reading St. Paul that one may not remarry during the lifetime of one's spouse? Has our study of St. Matthew convinced you that divorce is not permissible, even in the case of infidelity of one or other of the spouses? It is our humble opinion that one cannot ask for more enlightenmen for an honest study in popular form. In any event, our proposition and our conclusions are the precise and complete teaching of Our Lord Jesus Christ.

Since the mind of Our Lord is so evident as to discourage any adversaries, there are to be found in the *Primitive Church* no affirmations, nor even expressions of opinion contrary to the idea of indissoluble marriage. For three centuries, the Scriptural texts themselves are simply repeated. For example, Clement of Alexandria who was certainly a writer capable of developing such thoughts himself, writes in all simplicity: "The Bible says that it is adultery to marry another person while one's spouse still lives."

In this same period there arose the controversy as to whether remarriage could be tolerated. This was simply a point of discipline, with nothing to do with dogma, for St. Paul makes no bones about advising young widows to marry again if they lack the real desire to live as widows, that is, if they do not conduct themselves properly (I Tim. v, 11-16). In fact, in certain quarters, the sentiment was so strong in favor of the practical indissolubility of marriage even beyond the grave that Athenagoras, a second-century writer, defender of remarriages in spite of himself, dared to state that such practices were *honorable adultery*. Even more does he repudiate, with all his contemporaries, real divorce.

In the fourth century, Emperor Constantine won a famous victory after the apparition of the cross of Christ which he had painted on his standards. In 313 peace was given the Church, and in 324 he was master of the whole Roman Empire, as much of the East as of the West. From then on, the Church underwent no more checks, the catacombs opened, pagans flocked into the Church.

The fervor of new converts is often remarked upon. They are less noted for their fully Christian life and Catholic mentality. In mission countries today, it is said that it takes two generation to make a perfect Christian people. Thus it came about that from the time of the mass conversions of the 4th and 5th centuries, the scourge of divorce and of the marriage of divorced persons threatened the Church. Some theologians raised doubts as to mind of St. Augustine in the matter. But he it was who wrote this sentence which should be reiterated until the end of time: "God established marriage, but the devil it was who invented divorce."

Pastors were found, even particular councils, who were too indulgent towards divorced persons, particularly the innocent party who suffered unjust abandonment. Rome never approved the marriages of divorced persons, despite the savant canonical precautions with which these decisions were surrounded, contrary as they were known to be to the word of the Bible and the laws of the Church. Tradition has to step in at such a point to explain the sense of the written word of God.

The following centuries brought their own subtleties, abuses and even scandalous canonical decisions.

In the Middle Ages flourished child-marriages in the courts of princes. These marriages were often null by law because of the impediment of age, and contracted without the possibility of a dispensation being secured and also brought to an end on the initiative of the persons concerned. This abuse brought in its wake that of

separating on one's own authority when a valid marriage existed. One is a poor theologian when one's own interest, particularly where passion is concerned, is at stake.

The Church held firm through the centuries, even when the Christian future of the nations was endangered.

At the Council of Florence, in 1438, when schism was always threatening and breaking out in the Latin Church, the Greeks wished to return to the Church of Rome. Pope Eugene IV informed them as well as the Armenians that the doctrine of the Catholic Church in regard to divorce was this: "Although it may be permitted to bring about a separation of bed and board because of conjugal infidelity, this does not mean it is permissible to contract a new marriage, since the bond of marriage legitimately contracted is perpetual. The Church can give up one or more rebel nations; she cannot give up a dogma received from Christ and preserved in her centuries-old beliefs."

This firmness of principle does honor to her in face of the *Protestant heresy*.

Luther, forefather of all Protestants, took an open stand against Rome in 1517. He could find no other camouflage to justify the divorce of Prince Philip of Hesse than in depending in notably bad faith upon those texts of the Old Testament to which Christ had given their death stroke.

In turn, Henry the Eighth of England, a rabid matchmaker, comes on the scene. What would have happened had the pope permitted him to divorce Catherine of Aragon? Probably this: the king would have been pacified and England would not have been dragged out of the Church. Rome repeated the doctrine of Christ, the matchmaker and divorces grew angry, the schism of the whole nation was brought about and still exists.

Since then, Rome's firmness has not changed, nor has her doctrine. A few doctrinal decrees will form the chain which links Pius XII with St. Peter and with Jesus.

The Council of Trent (1648), which had the burdensome duty of exposing anew the whole Catholic doctrine against the Protestant reformers, expresses itself clearly on the subject which we are treating, in its XXIVth Session. Here are two texts:

Canon V: "If anyone shall say that the bond of matrimony can be dissolved for the cause of heresy, or of injury due to cohabitation or of wilful desertion; let him be anathema."

Canon VII: "If anyone shall say that the Church has erred in having taught, and in teaching that, according to the teaching of the Gospel and the Apostles, the bond of matrimony cannot be dissolved,

and that neither party—not even the innocent, who has given no cause by adultery—can contract another marriage while the other lives, let him be anathema."

Two factors may be brought out concerning these sentences written in legal style:

1. Rome condemns the position of those who accuse it of error in repeating the traditional teaching of the Gospel and of the Epistles. Thus she affirms that divorce and remarriage during the lifetime of the other are opposed to the doctrine of Christ.

2. Her defense of this divine teaching goes so far as to excommunicate those who hold a doctrine opposed to this teaching. This is the meaning of the canonical expression: *Let him be anathema*, that is to say, excommunicated; in other words, their proposition is heretical.

Each period has its own ring-

leaders who propagate error. In the last century, a century of indifferentism and of exaggerated laicism, His Holiness Pius IX published a document condemning anew or for the first time errors of every degree. *The Syllabus* (1864) — such was the document's name— condemns the following proposition which strikes a heavy blow at the pretensions of laicisers of every denomination, even of certain ignorant Catholics or too-enthusiastic evolutionists. This is the *condemned proposition*: *Marriage, by natural law, is not an indissoluble union; in certain cases the civil government can pronounce divorce sentences in the strict sense.*

Finally, *Canon Law*, as in force since 1918, crystallizes in two short sentences, scintillating with clarity, the belief and the practice of the Church of God:

Canon 1110: Valid marriage unites the contracting parties by a bond which is of its very nature perpetual and exclusive...

Canon 1118: A valid Christian marriage, which has been consummated, cannot be dissolved by any human authority or for any reason except by death.

■

Here then, among the hundreds of citations which throw light upon Catholic doctrine, are some outstanding declarations of the faith of the Church. We would like to believe that the non-Catholics who have never had the advantage of illuminating their road with light from the lighthouse of Rome which enlightens the world with the very light of Christ, and that the so-called broadminded Catholics who read more often the decisions of the Court than their catechism, we hope that they will come out from the world of unreality in order to have no other goal than the immutable truth. We translate, for their use, this sentence from the *Dictionnaire des Connaissances Religieuses* which seems destined especially for them: "The Church, which never admitted divorce, will never admit it. Those who count on an *about-face* on the part of the Church, can bury such a hope; there is nothing to hope for in this respect. The thought of the Master is too plain, and the doctrine or the history of the Church too formal, for such a "giving in" to happen in the future." (Tome 2, col. 888).

(Annals of Good St. Anne de Beaupré).

DEFINITIONS

Tourist: a chap who travels thousands of miles to get a snapshot of himself standing beside his own car.

Peacock: a chicken in bloom.

Shortest distance between two known points: space between two cars in a parking lot.

Boom Time: a period when we all get rich by charging one another too much.

Criticism: something one can avoid by saying nothing, doing nothing and being nothing.

Fanatic: one who, having lost sight of his aim, redoubles his efforts.

Tact: the ability to describe others as they see themselves.

Hammer: a hammer until you hit your thumb with it.

THE CHALLANGE OF THE HOLY YEAR

Condensed from *Benedictine Orient*

EXTRACTS from the letter of a Chinese missionary: "I was hoping against hope that some last help would come to save China. A year ago I was still in Peiping, and after the fall of the Stalingrad of China, 'Mukden," events had to go fast but it was too late. I am very sad when I think about China and all the work that was done trying to save it from the Reds, and, thereby, saving the Church in China.

"Since I came to Europe in June I have lectured many times. Sad to say, I noted that while most people knew that the situation was bad in China, nobody really realized what that meant, not only for China but for Vietnam, Burma, Siam, the Malay States and even Indonesia.

"I was in India for ten days lecturing in Calcutta and Bombay. Some of the Indian leaders only then seemed to realize that a Red China at their door would mean permanent danger. The Reds are active in the universities in Calcutta and Bombay in exactly the same way they were in the Chinese universities a few years ago.

"These Communist youths are full of pep and work to spread their ideas. Most of the people do not realize what is going on, and many believe that Communism will save all Asia. It is a real pity to witness this condition.

"Since I have returned I have been lecturing in France, Belgium and Holland. There are 500 Chinese students in Holland, most of them originating from southern

China. They know very little of the real problems of China except what they have learned through Red students who are working very hard to communize their fellow Chinese.

"The Communists, of course, have a very good chance because of their victories. Most Chinese are flocking to the Reds because their hope for the success of Chiang Kai Shek is very small.

"The money I receive from my lectures I am using to help a number of refugee Chinese priests and seminarians in several countries of Europe. I am also sending every month money collected here for many refugees in Hongkong. Every day I receive letters from refugees asking for help. If you could still

be kind enough to send me some stipends for the refugee Chinese priests studying in Europe, I would be very glad.

"The poor people of North China are suffering terribly, except in the cities where the situation is better. For instance, in X diocese Mass cannot be said publicly anywhere. All the churches and schools have been confiscated. The Bishop is now living in the stable of the mission; all the buildings, including the cathedral, are occupied by the Reds.

"The religious situation in Central and South China is much better because the Reds have too many problems to solve before taking care of the missions. The Reds were in North China for more than fifteen years and they have controlled my own diocese for more than eleven years."

This devoted missionary volunteering in 1938 to work in China was assigned to a district which was destined to become one of the principal centers of activity of the Communists.

All during his stay in China he rubbed elbows with the principal Communist leaders. He saw the growth of the power and influence of the party, the treacherous cunning by which the emissaries of Moscow made use not only of the Japanese war in China, but even of the Japanese military machine to impose their regime of violence upon the ignorant and unwilling peasantry. He possesses an overwhelming mass of facts and figures to sustain these charges.

He was a witness in particular of the thorough manner in which these enemies of China succeeded in honeycombing the National authority with their spies. Being a confidant of important Chinese patriots he had constantly dinned into his ears their complaints that they scarcely dared trust anyone with government secrets.

Assisting to the limit of his resourcefulness and daring the few leaders who were carrying on the unequal struggle against treachery, incompetence, or indifference, finally with a price on his head, he had to leave the country.

Making his way back to Europe, he discovered that Communist agents were just as active among the Chinese youth in European universities as in China.

The experience of this devoted priest, therefore, constitutes a living, though melancholy, witness to the truth of our Lady's prophecy at Fatima in 1917: "If my requests are heeded, Russia will be converted and there will be peace; if they are ignored she will spread her errors throughout the world, provoking further war, persecution of the Church with the martyrdom of many innocent victims, and the molestation of the Holy Father. Many nations will then be annihilated."

THE DIVINE STRATEGY

"These Communist youths are full of pep and work hard to spread their ideas."

Strictly speaking, the testimony of the Chinese missionary we are quoting cannot be called startling; that is, in the sense that it brings to light for the first time nefarious practices. The attitude of an ostrich, the common refuge of smug souls, is almost impossible to sustain at the present moment. Like a veritable tidal wave evidence amasses itself that incarnate wickedness threatens to sweep away civilization.

The role of an alarmist is not only unpopular, but it is usually unprofitable. Timorous souls probably deafen their ears and justify their ostrich-like attitude by calling attention to the last words of

our Lady's prophecy: "But in the end my Immaculate Heart will triumph."

Our faith in this promise is supreme. But equally strong is our conviction that the triumph of the Immaculate Heart is conditioned upon the activity of her faithful children. We have in mind some thoughts of a chosen soul, Maria Louise Brault, written on the occasion of the Eucharistic Congress in Montreal in 1910:

"During my meditation, Our Lord has said to me, that to understand well the purpose of the Congress I had to think on the alliance which exists between His passion and the Holy Eucharist.

"As in His passion, He is pursued by the agents of hell who seek to destroy His beneficent reign in souls; openly they cast insult upon His divine face by unworthy communions, by the profanation of tabernacles and churches, by immoral and blasphemous writings, in which the existence of God in the Sacred Host is denied, and worse still audacity goes so far as to deny the very existence of God.

"The demon, stirring up the waves of hatred of God, makes a determined war on men because he knows that God wants to save them, that it is for this reason that He remains in the Sacred Host. It is in order that sinners may ever be able to find Him.

"So it is at the tabernacle especially that the demon pursues his victims; it is there that he urges the Judases to come and betray their adorable Master! Then he puts despair in the heart of the guilty who, having no longer love for God, doubt about God's love.

"To this infernal war the Church opposes Eucharistic Congresses, and seeks to assure the triumph of Jesus in the Host, by loudly proclaiming His divinity and His power.

"The Eucharistic Congress is a protest of love, an act of adoration and of reparation for the divine Prisoner of the Tabernacle; it is the cry of faith which goes forth from the heart of the Christian like an arrow imbued with justice and which will transpierce the very heart of atheism, to make it vomit up in spite of itself the venom with which it seeks to poison souls.

CALL TO ARMS

Today man stands not only as an individual facing the ordinary enemies of his salvation, but as a citizen of the world faced with a common enemy as concrete, as individual, and as tangible as was the Goliath against whom David went out to fight.

As children reading our Bible history, we were thrilled at the narrative of how David rejected the cumbersome armor and heavy sword with which King Saul sought to equip him.

Our youthful imagination was stirred by the simple confidence with which David, selecting five smooth stones from the nearby creek bed, proceeded to destroy his enemy.

In mature age we can, with great profit, read again the story of this encounter as we endeavor to evaluate the action of our Holy Father in proclaiming the Holy Year of 1950. For the cases are exactly parallel.

In the face of evils which threaten to dissolve society itself, and make of the human family scattered and disjoined masses like the clouds that roll hither and thither in the stormy sky, with unfaltering voice and in simple language the Pope proclaims that by prayer and penance, and by them alone, can these catastrophic dangers be averted.

Just as a Eucharistic Congress is "a cry of defiance which our filial love heralds against those who deny God's eternal love for men" so the Holy Year is a cry of defiance from those who, rejecting all show of violence and material might, rely upon the power of prayer and penance to redeem the world.

For the Holy Year is only an extraordinary manifestation of the Church's constant and indeed, essential activity. Her divinely ordered mission is to wrest souls from the power of Satan and establish them as members of the kingdom of God.

Day in and day out she preaches the Word of God, she distributes the sacraments, she encourages the use of the sacramentals, she invites her children to prayer by all manner of devotions.

The Holy Year itself is a program on a world-wide scale. It combines, as it were, in one solemn, public act the use of all the Church's instruments of redemption and sanctification: she preaches, she opens her treasury of indulgences to encourage the use of the sacraments, and, for those who are able, the undertaking of pilgrimages to the Eternal City.

If Catholics respond with all their energy to this sweet invitation, the words of Madame Brault spoken with regard to the Eucharistic Congress will also be true of the Holy Year: "It is the cry of faith which goes forth from the heart of the Christian like an arrow imbued with justice and, which will transpierce the very heart of atheism, to make it vomit up in spite of itself the venom with which it seeks to poison souls."

This cry of faith, this energetic act of love is the necessary condition for the fulfillment of our Lady's prophecy that her Immaculate Heart will triumph.

May God grant that enough Catholics will make the Holy Year.

Why is the present-day education wrong? Because it covers the material without cultivating anything in it, without planting virtues, sense of responsibility, love of purity, horror of vice and corruption which degrade men and make them as beasts.

Of what use is it to conquer the whole world? Napoleon the Great said one day: "The only conquests which are permanent and leave no regrets, are our conquests our ourselves."

A maid argued with a Christian teacher about the existence of hell, assuring him there's no hell at all, for she would have sent her brother there long ago...

"I want something for a young lady—a birthday gift," said the young man. "What would you suggest?"

"Well", said the clerk, "how about some book-ends?"

"Splendid!" was the enthusiastic reply. "Give me half a dozen of your best ends—that's usually the only part she reads!"

EDITOR'S WISHES

Dear Readers:

IT IS a wonderful custom among our Ukrainian people to wish each other a HAPPY NEW YEAR, children to parents, friends to friends, pastors to their parishioners.

The Redeemer's Voice Editor extends his best wishes to all Subscribers of this Ukrainian Catholic Monthly as well as to all its Readers, Friends and Sympathizers, who tried to increase the number of our Friends and Subscribers or to help this Monthly with generous offerings.

May the Child Jesus and His Blessed Mother bestow upon them their choices blessings and fulfill all their wishes and aspirations.

The Redeemer's Voice Editor is sure that his wishes will be accepted by all the Friends of this Monthly. At the same time he is sure that all the Subscribers also wish that his wishes may be fulfilled too in 1951. What are his wishes? Can they be realized? Yes, if only the Readers are willing to give him hand and help him. He wishes the Redeemer's Voice to become a good friend and a welcomed guest in every Ukrainian family in America and Canada, making it a permanent partner in their daily life.

An ancient Persian poet said: "If you have two pennies, spend one for bread, with the other buy hyacinths for thy soul." The progress in our spiritual life, in the knowledge of Catholicism and of our beautiful Rite, customs, history is just as important as progress in our business or work. The Redeemer's Voice coming to our Ukrainian homes brings them month by month what they need to know to be good Christians and lovers of their own Church and people It is, therefore, that all those who had the chance to come into contact with this monthly became its friends for life. It is, therefore, that many young boys and girls became subscribers of the Redeemer's Voice.

Since many of them do not know how to read in Ukrainian or at least do not read it fluently, we had to yield ot their insistant request to increase the English part by 10 pages by shortening the advertising part in the first section.

And so we hope that this Monthly will spread rapidly in our parishes and homes for the benefit of our good and pious people. Friends, help us to make the Redeemer's Voice the most popular magazine in Canada and America. We are quite sure that we will succeed in achieving our aim with your gracious cooperation. Thank you...

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Co.
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office—&—Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res. 887 Office 1785

Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК:

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

найкращий одинокий місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жаліте зараз вислати $1.50 на річну передплату до —

MY FRIEND

49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК,—ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"—

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50
ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народа останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.
НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложений Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, третє видання. Дуже популярний.
ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

CANADIAN INDUSTRIES C-I-L LIMITED

PAINTS

FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP

PHONE 836

YORKTON -- SASK.

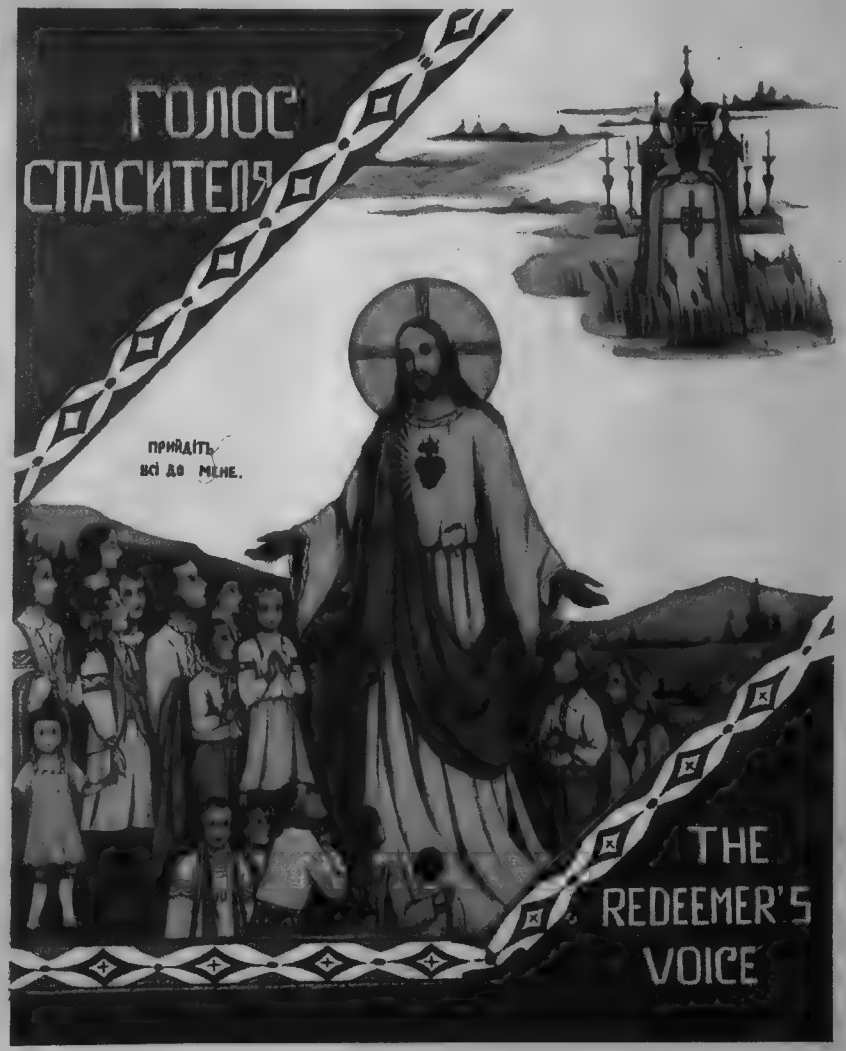

▲ UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY ▲
ЛЮТЕНЬ Yorkton, Sask., FEBRUARY, 1951

20¢

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

ПОШИРЯЙТЕ ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ		1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ		3
ЧИМ ПАПА І РИМ ВОРОЖІ УКРАЇНЦЯМ?	о. Мих. Щудло ЧНІ.	9
СТОЛИЦЯ	Мик. Щербак	12
ПІД ЗНАКОМ СПРОТИВУ	о. Д-р Микола Комар	13
СВЯТИЙ АЛЬФОНС ЛІГОРІЙ	о. Мих. Щудло ЧНІ.	17
ОДИН БОГ—ОДНА ВІРА—ОДНА ЦЕРКВА	о. С. Іжик	21
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ		23
МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ ПРО ЄДНІСТЬ		25
АП. СТОЛИЦЯ ПОТВЕРДЖУЄ ЧИН НАЙСВ. ІЗВ. ..	Бр. Н. Годований ЧНІ.	28
В БЛАКИТНЕ	І. Саніга	32
СМІХОВИНКИ		38
HOW WILL YOUR YEAR BE?	Eric W. Gosling	39
UKR. CATHOLIC CHURCH SERVICES	Rev. M. Schudlo CSsR.	41
HOW OLD IS YOUR CHURCH?		43
KISS THE BOYS AND GIRLS GOODBYE	M. J. Huber	44
SINNER UNABLE TO MERIT GRACE	Linus M. Riordan	49
CREATION AND THE ANGELS		50
ST. PAUL ON DIVORCE	Alcide Bouchard, C.SsR	53
SAUL BECOMES PAUL	Gerald C. Treacy, S.J.	57
ROME AND THE BYZANTINE-SLAV RITE ..	Rev. S. Hryniuch	59
HOLY YEAR 1951 INTENTIONS		61
CLASSROOM SAINT		62
VISION OF CATHERINE LABOURE	Ignatius Melito, C.M.	68

Поширяйте Голос Спасителя!

ЗАВДАННЯМ католицької преси є повчити, зазнайомити й утвердити читачів у Христовій вірі та інформувати про події як церковно-народного, так і загального життя.

Кампанія католицької преси—це намагання придбати нових читачів для католицьких видань, заохотити їх ревніше читати ті видання, присвячувати для них більше часу, купувати їх та складати на них жертви.

Деякі українці католики замало або й взагалі не звертають уваги на католицькі видання. Коли сьогодні світ віддалився від Богом даних заповідей та практикуючого християнського життя, Церква вважає за відповідне звертатись до вірних у справах віри також і через пресу, яка має помагати у душпастирюванні. Також і преса має стати апостолом Божого Слова.

Людство присвячує сьогодні замало часу для справ душі, а за те забагато догоджує тілові і забуває, що тіло має служити душі, а не навпаки. Скільки то різних труднощів переборюємо, щоб лише догодити тілові. А чей же душа теж потребує корму та догляду.

Свята Церква і її провідники пригадують і заохочують своїх вірних спеціяльно в місяці лютому ревніше читати добрі книжки, журнали та часописі, щоб поправити і зміцнити своє духове життя. Наш загал любить читати часописи та, нажаль, не все часописи релігійного змісту.

Голос Спасителя це поважний орган, що містить статті релігійного, світоглядового і народно-громадянського характеру, статті поважні та цікаві, підхожі для кожного стану в обох мовах, далі містить цікаві оповідання і подає такі вістки з різних ділянок, що мають вартість для нашого духового життя.

Всіх інших читачів ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ прохаємо вирівняти передплату начас і не чекати, аж прийде напімнення або стримання висилки часопису.

РОДИЧІ! В місяці лютому подбайте, щоб ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ читала вся ваша родина. Справи, які порушує ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, повинні вірні обговорювати в кожнім домі.

Прочитавши цікаву статтю, занесіть і дайте її сусідові чи сусідці та зверніть увагу на ту чи іншу справу.

Добра преса—це Ваш найкращий приятель, це ваш провід-

ник; він вас не заведе, він вас розрадить, поучить та зміцнить на душі.

Українці католики! Не будьте холодні до слів Церкви і її науки. Нехай у кожній світлиці буде католицький часопис— ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ.

Практика показала, що люди без релігійного виховання доводять світ до озвіріння та женуть його у пропасть.

Тому, де сьогодні не може дійти голос священика, там повинен дійти український католицький часопис ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ!

Чимало погубної літератури поширюють між нашими людьми (є хтось, що про те дбає!), а ми, як християни, подбаймо, щоб у всіх наших хатах був український католицький часопис ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ для вашого і ваших дітей добра!

Кожний українець католик повинен читати католицьку пресу, щоб міг відповідно реагувати проти погубних чинників сьогоднішнього світу.

Допоможіть, отже, й ви ГОЛОСОВІ СПАСИТЕЛЯ своєю цеголкою у формі нового передплатника чи жертви сповнити своє завдання 100-процентово.

Кожний передплатник обовязково нехай придбає бодай ОДНОГО НОВОГО ПЕРЕДПЛАТНИКА!

При всіх нагодах робіть збірки на поширення ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

Передплати і жертви просимо слати до:

THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK., CANADA

ВАЖНЕ ДЛЯ ОГОЛОШЕНЬ—

Дуже часто напливають до "Голосу Спасителя" письма, що не є ні статтями, ні новинками, але звичайними оголошеннями.—Коли Шановні Читачі чи Читачки бажають, щоб ці оголошення появилися в "Голосі Спасителя," так прохаємо разом з оголошенням прислати і належитість за оголошення, як це буває по всіх часописях у світі.—І так: Оголошення на чверть сторінки коштує $4.00; оголошення на одну третю сторінки $5.00; оголошення на пів сторінки $8.00; оголошення на цілу сторінку $15.00. Отак пригадуємо всім Шановним Приятелям "Голосу Спасителя" залучати чека до своїх оголошень, так тоді й оголошення появиться і не буде ніяких непорозумінь і невдоволення ані в нас, ані в тих, що присилають свої цінні оголошення до нашого Місячника.

Адміністрація ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ—

Коли хтось висилає якісь питання та бажає щоб була на них відповідь у ГОЛОСІ СПАСИТЕЛЯ, так нехай не посилає своїх запитів до Йорктону, а просто до редактора до Америки. — При цьому прохаємо Шановних Читачів і Читачок ставляти виразно та ясно свої питання, бо часом приходять такі питання, що годі на них відповісти, бо сливе неможливо їх прочитати. Питання можна присилати так в українській як і в англійській мові, хоч наразі відповідаємо на них по-українськи. — Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя або посилаєту йому питання: — Rev. M. Schudlo, Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

ЛИСТ З ПОЛЬЩІ

Слава Ісусу Христу! 3 січня 1951

Дорогий Отче Редакторе,

"Щиро дякую за Ваш лист, за чудові образці та за "Голос Спасителя," що будуть мені присилати в Йорктону.

З Галичини дуже довго листи ідуть до Польщі, не так як у Вас, бо Вашого листа я одержала в Польщі за 8 днів.

Тепер коротко про загальні справи. Тут покищо люди самостійно господарюють, але внедовзі і ми мусимо ввійти до колхоспів, бо кажуть, що так "Лепій" цебто ліпше. Тут люди не мають спокою, бо вічні мітінги, особливо в неділю. Податки такі великі, що люди негодні платити. Коли ж хтось скаржиться урядові на податки, так дістає відповідь: "Треба було записатися до колгоспу."

На мітінгах вічно викрикують за тими колгоспами, вахвалюють їх і заповідають, що за шість літ усюди мусять бути колгоспи. По селах вештаються пропагандисти та намовляють людей до колгоспів, прозиваючи "ворогами держави" тих, що противляться колгоспам.

В одному селі так страшно мучили мущин за те, що відмовилися від колгоспів, що селяни аж мусіли тікати зо села. По хатах були полишилися самі жінки. Одна з них знетерпеливлена вилляла окріп на одного пропагандиста, за що він подав її до суду. Суддя не покарав жінки, бо не пільно "нікого примушувати до колгоспів."

Щиро вдоровлю Вас.

С. Е.

ПЯТИДНІВКА В ЕЛМАЙРА, Н.Й.

Від 5-го до 11 грудня була пятиднівка для тутешньої Марійської Дружини. Проповідав у двох мовах о. М. Щудло ЧНІ.

На закінчення пятиднівки всі приявні посвятилися Матері Божій. Потім слідувало прийняття нових членкинь.

Щиро дякуємо так Впр. о. Парохові, В. довговічві, як і місьонареві за те, що дали нам нагоду обновитися духом і запалитися гарячішою любовю до Божої Матері.

Секретарка.

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Багато наших українців щорону їздять на відпочинок до Ватрос або краще до Меніту Біч.

Як це було б гарно, якщо б там якийсь українець мав свою віллю, щоб наші люди могли в нього пробувати в часі відпочинку в Меніту Біч.

Ось трапляється тепер знаменита нагода набути тану віллю за тані гроші.

Хто хчое набути її, хай звернеться до:

MARKHAM'S
THERAPEUTIC HOSTEL
MANITOU BEACH, SASK.

СТАТИСТИКА СВЯТОГО РОКУ

Едмонтон (П.Б.) Недавно Папа Пій XII прийняв на авдієнції 4 мілионового богомільця, що зареєструвався у відповідному уряді, відвідуючи Вічне Місто з приводу Св. Року. Загально думають, що яких 2 мілюни прочан не реєструвалися і відпали з обліку. Св. Отець прийняв дотепер 77 збірних авдієнцій у церкві св. Петра, в яких взяло участь 2,695,000 прочан.

ПОДЯКА

Церковний комітет української греко-католицької церкви св. Покрови в колонії Фрамкалле 4, в Парагваю цим просить В. П. Редакції часописів: "Америка" в Філядельфії, "Праця" в Пруденгополісі, "Християнський Голос" в Мюнхені, "Голос Спасителя" в Йорктоні, "Життя" в Буенос-Айресі, і "Українське Слово" в Буенос-Айресі прияти найщирішу подяку за поміщення на своїх сторінках нарису про посвячення фундаменту нашої церковці та про ті тяжкі обставини і перешкоди в яких нам приходиться провадити свою працю.

Окремо ще сердечно дякуємо В. Ш. адміністраціям часописів, які подарували нам через свого кореспондента більшу кількість примірників дотичного числа, яку ми розпродали і виручені гроші записуємо як дар від часописів на наш скромний будівельний фонд, як тут і квітуємо, а саме:

"Америка" 40 прим. 19 гваранів 50 ц.
"Христ. Голос" 20 пр., 4 гваранів
"Голос Спасителя" 15 пр., 14 гваранів.

УЧІМСЯ!

В Шикаго кардинал Муні заявив студентам в Очер Лейк, що американський священик, польського походження, який не навчився мови своїх батьків, це є партійним священиком і не служить Америці. От мудрі слова!

АНУ, ЧИ ВІДПОВІСТЕ:

Як довго може людина читати часопис забездурно без докору сумління?
Як би ви на це питання відповіли?
Ми самі цікаві знати Вашу відповідь.

ПЯТИДНІВКА У ЕЛМАЙРА 6-10-XII 1950

В цих днях наш Впр. о. Парох, Вол. Довгович, уладив пятиднівку для Содалісток Преч. Діви Марії. Пр. о. Мих. Щудло проповідав цю пятиднівку по-українськи та по-англійськи. 10-го грудня пополудні відбулося прийняття нових Содалісток.

В урочистості взяли участь Впр. о. Евген Бахталовський і Лев Яцикевич, сотрудник в Елмайрі.

По посвяті була уладжена Содалістками в церковній галі перекуска для гостей.

Численне жіноцтво в Елмайрі увяло участь у цій пятиднівці.

ПЯТИДНІВКА В БРУКЛИНІ 27-31-XII 1950

Високопреподобний наш Парох уладив пятиднівку в нашій парафії, щоб приготовити людей до Христового Різдва. Проповідав п. о. Мих. Щудло ЧНІ. по-українськи та по-англійськи.

В часі пятиднівки "Голос Спасителя" дістав 28 нових передплатників у нашій парафії.

На закінчення пятиднівки Впр. о. Богдан Ізак посвятив вітражове, запрестольне вікно, що спровадив з Австрії.

Щиро дякуємо Впр. о. Парохові та Місьонарені.

Комітетовий.

ЗАЦІКАВЛЕННЯ СПРАВАМИ СХІДНОЇ ЦЕРКВИ

Кинене Львівським Митрополитом бл. п. Кир Андреєм серед впливових католицьких кол зерно про нашу Церкву находить свій відгомін серед католиків Центральної і Західньої Европи. Це позначується спеціяльними візитами, конференціями та взагалі зацікавленням. Тепер можемо занотувати ще один такий радісний факт.

На запрошення ректорату Духовної Латинської Семінарії в Граду (Австрія) виголосив д-р Андрій Пшивий для професорів і питомців тої ж установи 19 листопада 1950 доповідь на тему: "Правне положення Східньої Церкви." В ньому він виказав повну рівноправність обох Церков на основі принципу "В різнородності—єдність." Дальше задержався коротко на схизмі та широко говорив про воединення нашої Церкви з Апостольською Столицею. Потім перейшов до обговорення праць над кодексом канонічного права для Сх. Церкви та відповідав на запити, що їх йому ставили присутні в дискусії. Зацікавлення доповіддю українця було велике і в четвер 23 листопада 1950 ректорат тої ж Семінарії його запросив знову на т. зв. "Східній День." Того дня рано відправлено в церкві латинської Духовної Семінарії Сл. Божу в нашому обряді і до Причастя приступили всі присутні. (П.Б.)

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ЗА "ЗАЛІЗНОЮ ЗАСЛОНОЮ"

Паризька газета "Льом Нуво" в 26. XI. 1950 приносить довше повідомлення про релігійні переслідування католиків у країнах "залізної заслони." Вона подає достовірні вістки, маючи у всіх демократичних країнах своїх кореспондентів. У вищеподаному числі знову маємо певні повідомлення, які передав римський достойник. У них багато говориться про переслідування комуністичним режимом католицької Церкви в Румунії, Югославії та Україні. "Під Україною—каже він—розуміє Західню Україну в трьома дієцезіями католиків візантійського обряду. На початку переслідувань ці три дієцезії начисловали 2,307 священників. Коли взяти до уваги ще Карпатську Україну, тоді всіх священиків було 2,674. Офіційні російські статистичні дані стверджують, будьто би 1,200 священиків відреклося звязку з Римом. В той час на західньо-українських землях були три чернечі мужеські Чини і три жіночі Згромадження та 4 Духовні Семінарії.

Чи покарано українських катол. священиків горлом? Напевно є і такі. Багато з них вивезено в Сибір. Напевно знаю, що група 30 священиків з 3-ма єпископами було на засланні в північно-західній частині Уралу. Так було при кінці 1948 р.

Під сучасну пору нема ні одної церкви ані каплиці, які були б відкриті для українців католиків у Західній Україні і на Підкарпаттю. Латинники цих околиць є у щасливішому положенні, їх не переслідували на місцях... На підставі новин з січня 1949 р. можу сказати, що тоді було 17 до 18 священиків поляків... Багато українських католицьких священиків діє в укритю. Вони працюють робітниками та виконують свої душпастирські обовязки, уділяючи св. Тайн своїм вірним, які є дуже численні і не перейшли до російське православія." П.Б.

ДП З ТАБОРУ В МОНСІ ПЕРЕЇДУТЬ ДО КАНАДИ

Як нас повідомляють, на батькінське старання та енергічні інтервенції Ексц. Гімлера, католицького Єпископа з Турне (Бельгія), в бельгійського королівського Принца Бодуена українські поконтрактові вуглекопи, що перебували в таборі в Монсі, виїдуть з Бельгії. Їх згодилася прийняти до себе Канада (коло 300 осіб). Вчорашні скитальці вирядять літаками бельгійської компанії Сабена з Брюсселю до Монреалю, а звідтіля до Торонто. Перша група відлетіла 21. XI. ц. р. в числі 67 осіб, друга 29. XI. 1950 53 особи, третя 4. XII і остання 18 XII. В цей спосіб, завдяки зусиллям католицького Єрархa і людей доброї волі, це трудне питання, що стільки клопоту наносило бельгійському урядові і витиснуло неодну сльозу в очей жертв большевицького терору, найшло свою розвязку. Члени кожної групи день перед відлетом на нове місце поселення гаряче моляться в церкві оо. Редемптористів у Монсі та приступають до св. Тайн. Вони дякують Господеві за ту ласку, що дозволив їм діждатися прихильного й людського розгадження їх життєвої справи.

Впр. о. Богдан Курилас ЧНІ., парох Монсу й околиці, прощає своїх вчорашніх парохіян і вітає їх на новій гостинній канадійській землі та просить, щоб і в Канаді вони давали добрий приклад свого католицького життя і ревности та приносили честь українському народові так, як це було в Бельгії, коли вони відробляли свій дворічний контракт і в часі свого пізнішого перебування в монському таборі. (П.Б.)

ВІДГОМІН УКРАЇНСЬКОЇ ПРОЩІ

Проща, яку відбули українські скитальці з приводу Св. Року до Вічного Міста, залишає за собою тривкі сліди. Крім моральних користей, які набули наші богомільці, вони причинилися своєю участю до актуалізування та пригадки цього жахливого питання XX сторіччя, а саме релігійно-національної скитальщини нашого народу. "Еклезія," ватиканський ілюстрований місячник за м. листопад, приносить на своїй обгортці кольорову світлину групи українських прочан, що у вересні 1950 прибули були до Риму. На тлі базиліки св. Петра видно 8-ох українців у народніх строях з хрестом і синьожовтим прапором та написом "Україні із сходу" — "Українці на вигнанні", як вони йдуть в площі св. Петра вулицею Делля Кончіліяціоне. (П.Б.)

"ЯЯ ЛІБР БЕЛЬЖІК" ПРО НАШИХ ЄРАРХІВ

"Ля Лібр Бельжік," впливовий бельгійський щоденник, помістив 27. XI. 1950 обширний допис свого кореспондента про врочистості Східніх Єрархів у Римі в присутності Св. Отця. Зі змісту допису виходить, що його автор є або цілковитий ігнорант, або свідомо затаює багато правди, бо в ній подибуємо багато тенденційности й невірного матеріялу. І так напр. він ні словом не згадує про наших Владик і втискає їх злобно під знаменник "москалі" або "поляки." Кожний, хто цікавиться справами нашої Східньої Церкви, добре знає, що в усьому світі нема ніодного катол. єрарха полька східнього обряду. (Н.Б.)

ОТЕЦЬ ЛЬОМБАРДІ ГОВОРИТЬ

1-го грудня 1950 вечером 19 радіовисилень італійських радіо-стацій т. зв. "Синьої сітки" почали передавати проповіді, що їх впродовж 16 днів говорив о. Рікардо Льомбарді, ісусівець. Цього знаменитого проповідника знають не лише в Італії, але і в інших країнах Европи й Америки де він виголошує свої промови —проповіді. (П.Б.)

АЙТУНА, САСК. Прикладний Батько і Громадянин

В неділю 14 січня урочисто відсвятковано іменини Василя Міхалка в Айтуні. Хтож не знає все добродушно усміхаючогося Міхалка—Голови численної родини складаючоїся з 18 членів—та принятих до своєї рідні двох осиротілих скитальців—разом 20 осіб. Наш дорогий соленізант Василь уродився Богу на славу а народові на втіху 6 січня 1890 року у рідному краю і яко один з перших канадійських піонірів—перемінив неужитки і пущу канадійську своїми працьовитими мозольними руками у життядайну родю-

чу землю—та в таких тяжких обставинах зміг виконати і вивести у люди так численну рідню. Любов до заслуженого і чесного громадянина—та кухарська штука його дружини Марії з великою кількістю смачно приготованих українських народніх потрав приманила богато гостей, так що годі було протиснутись і забракло столів і крісел а гостина відбулась на три зміни. Ціла церемонія гостини відбувся у чисто християнському і українському дусі зі захованням народніх звичаїв. Наперед відмовлено молитви, відспівано коляди а прикінці гостини вложено соленізантові побажання закінчуючи молитвою і колядами. В честь його зібрано 12 долярів на пресові цілі.

Многих літ прикладному батькові і доброму парохіянинові.

Учасник.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА
Торонто, Онт.

Дня 22 листопада 1950 упокоївся в Бозі по довгій і тяжкій недузі Олекса **Загребельний**, проживши 76 літ, замешкалий в Торонті. Покійний походив з села Таорів пов. Бережани. Через 27 років був провізором при укр. катол. церкві, працював в комітеті будови церкви як рівнож занимав великі громадські уряди.

До Канади приїхав в р. 1937 з женою, 2 синами і невісткою та замешкав в Манітобі. До Торонто переселився Покійний в 1943 р. та замешкав разом з женою у свого сина Теодора. Покійний був ревним патріотом і добрим католиком і на таких самих ревних суспільних діячів виховав своїх синів. Залишив сина Теодора, Михайла, Володимира, а Еміля в рідним краю, та 9 внуків.

Вічна йому память яко вірному синові української католицької Церкви і рідного народу.

На обіді по похороні в домі п. Теодора Загребельного на заклик п. Антона Возняка зібрано на укр. катол. часописи, квоту $30.00, з чого $10.00 призначено на Голос Спасителя.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА
Торонто, Онт.

22-го жовтня 1950 по 5 місячній тяжкій недузі, в 65 році життя, упокоїлася в Бозі бл. п. Павлина Остапович, жена широкозаного в Торонті Пантелеймона Остаповича. Перед смертю прийняла Найсв. Тайни. Покійниця була родом зі Скали, повіту Борщівського. До Канади приїхала в 1913 році. Була доброю господинею і примірною матірю. Полишила в смутку мужа, 5 дочок, 2 сини і 10 внуків.

Похорон відбувся 25-го жовтня з катедральної церкви св. Йосафата. Похоронні Богослуження відправив Всеч. о. канцлер В. Шумей в асисті оо. Піведа і Городиського. Прощальну проповідь виголосив о. канцлер В. Шумей, в часі якої майже всі присутні плакали.

Смутком прибиті муж і діти, отцею дорогою складаю щиру подяку всім тим, що не жаліли часу і труду, та віддали останню прислугу нашій Дорогій Мамі. Особлину подяку складаємо Всеч. о. канцлерові за часте відвідування хворої дома і в шпиталі, та за уділеня кілька разів св. Причастя в шпиталі. Рівнож дякуємо за відвідини Всеч. о. Федоровому і о. Переймі з Ошави. Щиро дякуємо п. Юндакові, п. Мостовому і п. Приходові за співання похоронних богослужень, а особливо дякуємо п. Невидюкові, який того дня не пішов до праці, а поміг відвести на вічний спочинок нашу Дорогу Маму.

Вкінці сердечно дякуємо всім нашим приятелям і знакомим за квіти, і за жертви на Служби Божі, та за те, що потішали нас в нашім горю.

Хай Господь милосердний сторицею Вам усім нагородить, і хай має Вас у своїй опіці.

Прибиті смутком Муж і діти.

ЖЕРТВИ НА БУДОВУ НОВОЇ ЦЕРКВИ В ЙОРКТОНІ

Жертвували:

Данило Чимко, Вінніпеґ	1.00
Корнель Залітач, Йорктон	2.00
Марія Семчишин, Плимавт	2.00
Василь Черепущак, Лонглак, Онт.	5.00
Анастазія Шийк, Тадмор	5.00
Пані Момірко, Ексестер	5.00
Марія Чорномаз, Денвил, Па.	2.00
Михаїл Губич, Арран, Саск.	1.00

Щиро подяка всім жертводавцям.

ПОДЯКА

Складаю прилюдну і найщирішу подяку Богу во Тройці Св. Єдиному за многі особливі ласки, а з особиста складаю найщирішу подяку Серцю Христовому і Непорочному Серцю Пречистої Діви Марії за те, що коли на мені показався досить великий боляк і лікар твердив, що без операції не обійдеться, то я станула перед образом Серця Марії тай просила Пречистої, заявляючи, що наколи вилічить мене без операції, то оголошу подяку у Голосі Спасителя, а гроші, котрі маю платити за операцію, дам на церкву у Нелсоні. І на здивування лікаря, котрий готовив мені у шпиталі ліжко, боляк мій отворився самий, і я виздоровіла. За те хочу щиро виконати мою обітницю, ще раз складаючи найщирішу подяку Серцю Христовому і Серцю Пречистої Діви Марії і раджу всім людям удаватися у всяких потребах до Божої Матері, а певно вас вислухає як і мене.

Марія Олеська.

ПОДЯКА

Бажаю і почуваюсь до обовязку виповнення обітниці прилюдно вложити подяку за отримані ласки від Пресвятої Родини за молитвами Пречистої Діви Марії Неустанної Помочі, через цілий час мого життя від дитячого віку до нині, у часах слабостей, в часі кількох операцій, у недостатку, прикростях і терпіннях, а особливо послідними роками.

Мих. Подлужевич.

ПРЕС ФОНД НА ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Жертвували слідуючі:

Дашко Юстина, Торонто	1.00
Гамадік Онна, Тайлор	1.50
На похорони Загребельного, Торонто	10.00
Дюк Іван, Едмонтон	.50
Олексевич Павліна, Годсон Бей	.50
Костевич Дм., Денголым	3.50
Всеч. о. Чопей В., Едмонтон	1.00
Чухрій Іван, Велянд	1.00
Верчоля Яків, Самбурґ	.50
Сукацька Анд., Вув Мовитен	1.00
Кузіль Ів., Силван,	.50
Тимчишин Й., Гамтремк	1.00
Цвяк Р., Філядельфія	1.00
Василіяни Отці, Монтреал	.50
Галка Филип, Пасер	2.50
Сидор Марія, Пітсбурґ	3.25
Верюк В., Райкрофт	.50
Ковальчук Фред, Рама	1.00
Обуховські Том, Меклавд	1.00
Чмелик Іван, Девей	.50
Статкевич Ів., Беніте	1.00
Іван Гр., Ст. Мартін	.50

Сердечно дякуємо шановним жертводавцям за прислані жертви.

ГОДЖВИЛ, САСК.
Несподіванка

Панство Закалужні переселилися зі свого старого дому до Мусджа на сталий побут, і оставили свою кольонію і всіх знакомих.. Парафіяни, котрі належать до церкви Св. Петра й Павла у Годжвил і Глен Бойн не забули за них і зробили їм маленьку несподіванку вечером дня 17 жовтня 1950. Зїхалися їх діти, сусіди і знакомі. По вечері вручили панству Закалужним маленький дарунок на памятку їх довго-літної припалежности до гр. катол. церкви у нашій кольонії у Годжвил. Панство Закалужні не пожалували гроша і труду на церкву і на інші добрі цілі. Вони фармарували на цій кольонії від року 1909 до 1950. Тепер на старі літа, щоб Господь Бог дав їм щасливо прожити на новій господарці у Мусджо.

При тій нагоді присутні гості вложили на добру ціль $16.00. З того призначили 8.00 на Голос Спасителя, а 8.00 на сиротинець у Айтуні.

Присутній.

КОЛЯДА ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Імена жертводавців:

Кульчицькі, Гемтремк	.75
Поторейко В., Інвермей	1.00
Станчук В., Енгусвил	.50

Щиро дякуємо за жертви.

ЖЕРТВИ НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ

Прислали жертви слідуючі добродії:

Брезден Катарина, Торонто	1.00
Яніцький Йосиф, Вінніпеґ	.50
Кульчицький О., Едмонтон	1.00
Миколишин Іван, Бронкс	.25
Марч Теодор, Ендербі, Б.К.	2.00
Вайна А., Дітройт	.25
Вересюк Онуфрій, Ньюкестел	.50
Яворський Йос., Елма	.50
Олійник Катерина, Абурн	1.00
Озимок Петро, Вестон	2.00
Пристай Василь, Прісвил	.50
Помаран Евдохія, Комарно	2.00
Саків Марія, Едмонтон	.50
Тимець Василь, Поркюпайн	5.00
Петруслк Марія, Вест Мінстер	.50
Янік Семко, Шол Лейк	3.00
Дерепінська Петрунеля, Йорктон	2.00
Сидор Филип, Вінніпеґовис	.50
Мерко Іван, Етелберт	.50
Хомейко Василь, Гернвей	.50
Ткачук Марія, Мічелвю	7.50
Малайна Анна, Торонто	.50
Слівенська Марія, Рова Велей	.50
Підперигора, Елфрос	5.00
Галас Мих., Мелвил	.50
Яковишин Фред, Сейнт Мері	5.00
Михалюк Мих., Винторп	.50
Остапович Вол., Торонто	1.00
Балко Прокіп, Голден	5.00
Шеремета Дмитро, Торонто	3.50
Крицька Анна, Ківатін	2.00
Олексевич Павліна, Годсон Бей	.50
Костевич Дм., Денголм	2.00

Сердечно дякуємо. Нехай Бог благословить наших щирих приятелів!

ПРИГАДКА

Чи Шановні Читачі вже прислали свій дар на закуп Машини, що конечно потрібна Редакції Голосу Спасителя, щоб могти продовжати працю для добра нашого народу в Канаді та в Америці? Якщо ще не висłали 5 долярів, так зробіть це негайно. Господь надгородить Вас за великодушний дарунок! Багато Шановних Читачів уже прислали свій подарунок. Чи Ви мали б лишитися позаду? Чи тільки Ви мали б пожалувати 5 долярів Редакції Голосу Спасителя, що в день і ночі трудиться для Вашого добра, поширюючи скрізь Христову науку, що єдина годна запевнити світові правдивий мир, щастя на землі та спасення душі по смерті? Ми певні, що Ви зараз виповните наше прохання, як тільки прочитаете ці рядки! Дякуємо.

Редакція Голосу Спасителя.

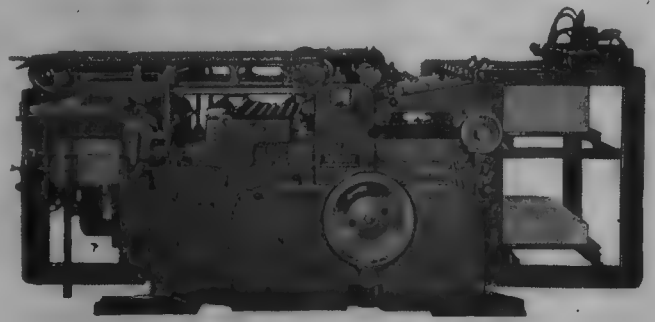

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брошурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті.

ВАЖНЕ!—**До наших дорогих передплатників: Якщо присилаєте віднову своєї передплати, або як міняєте свою адресу, просимо ПОДАТИ СВОЮ СТАРУ АДРЕСУ, щоб обминути непотрібних помилок з того приводу. Повідоміть нас відразу про свій новий адрес, щоб ми не висилали Голосу на адресу, де Вас вже нема.**

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на коверті коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено напр. 10 49,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1949; 11 50: листопад 1950.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Релігійний Місячник
Рік 23, ч. 2. Йорктон, Саск. Лютень, 1951

ЧИ РИМ І ПАПИ ВОРОЖІ УКРАЇНЦЯМ?

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ПО НАШИХ містах і фармах швендяються всякі бібліїники та зведені католики, що обчернюють ув очах побожного українського народу Святішу Столицю та прозивають Папів ворогами українського народу.

До цих пропаґандистів долучаються деякі часописі, що безскрупулятно обкидають болотом папів і все українське католицтво з його звичаями, традиціями, пастирями.

Дивуємося, що згадані пропаґандисти та письмаки не беруться за позитивну та конструктивну працю, щоб скріпити український нарід, але чомусь, так сказати б, хилятся до негативізму, яким є всяке бунтування, наклепи, обчернення. Переглядаючи їхні статті проти католицизму, Папів, Митр. Шептицького та нашої Церкви, насувається думка, що автори подібних артикулів пописуються своїми здібностями обкидати болотом усе, що святе кожному українцеві католикові, яким неодин із них теж був, поки не дав звести себе на манівці.

Бувши сам українцем з серцем переповненим любовю та спочуттям навіть для тих, що покинули рідну Матір-Церкву і виписують несотворені речі проти неї, автор оцієї короткої статті почуває відразу до полеміки, бо він переконаний, що позитивна праця, взаємне порозуміння, любов, змагання наблизитися та в Христовім дусі вирівняти розбіжності, забуваючи про те, що нас різнить і віддаляє, та висвітлюючи те, що

нас лучить і наближав і може остаточно при добрій волі обидвох сторін привести до згоди та поєднати розсварених на користь москалів і огірчених синів безталанної України, що під теперішню пору потребує щонайменше розбрату та сварні...

Он чому кожен Читач і Читачка знайде декілька коротких доказів, що збивають наклепи несвідомих братів проти братів, що сердешно моляться за тих, що дали себе звести ворожій пропаґанді та покинули українську, католицьку Церкву... Докази ці взяті з останніх тридцятиліт, які всі добре памятаємо.

1. Згадаймо пацифікацію українців "братнім" народом, з яким Боже Провидіння присудило нам жити яких 20 років у періоді між першою та другою світовою війною.

Наші Владики Західньої України вислали до Апостольської Столиці обширний меморіял у справі пацифікації українців поляками. Меморіял викликав велике враження у Ватиканських кругах. Рим відповів отак на меморіял листом до митр. Андрея Шептицького за посередництвом свого секретаря, Евгена Пачеллі, теперішнього Папи:

Ватикан, 2 листопада, 1930

Високопреосвященний Отче,

Спішусь повідомити Вас, що до Святішого Отця надійшов учора лист, який Ваше Преосвященство враз із іншими українськими Єпископами вислали дня 21 жовтня.

Отож Святіший Отець (тоді Пій XI) поручив мені повідомити Вас, що Він уважно та зо щирим смутком прочитав вісті одержані від українського Єпископату, та потверджені іншими джерелами. Крім цього Святіший Отець гаряче бажає через мене запевнити Ваше Преосвященство і Ваших Товаришів у Єпископаті, що Апостольський Престіл не занедбає, а з найвищим зусиллям буде старатися інтервенювати за правдою та справедливістю.

Повідомляючи Вас про це, користаю з нагоди, щоб виявити почування своєї найвищої пошани для Вас, з яким остаюсь

Вашому Преосвященству

вповні відданий Е. Кард. Пачеллі.

Той сам Єпископав видав спільний, пастирський лист до всіх вірних української, католицької Церкви, який всі священики мали відчитати публично по церквах своїм вірним на знак протесту проти мордування та катування невинних Братів... Лист сконфіскувала державна цензура і премієр Пілсудський знав про цю конфіскату. Сам Митрополит їздив до нього, щоб

припинити катування невинних, але премієр не хотів його прийняти на авдієнцію.

Отак пацифікація явно доказує спочуття Святішої Столиці та заходи наших католицьких Єрархів, щоб припинити непотрібне, ба й державі шкідливе катування українців. Чи Рим і Єпископи були б наражалися на неприхильність і шикани держави, коли б не любили українського народу? Як же тоді може хтось безсумлінно виписувати по часописях, що Рим— ворог України, а Митр. Шептицький це не український патріот? Чи звичайна людська етика позволяє на подібне обчернення, не згадуючи вже про християнську любов до ближнього?

II. Справа репатріяції. Чи ж Папа не інтервеніював у Лондоні та Вашинґтоні у справі бідних соток тисяч українських скитальців і біженців, щоб Аліянти не видали їх кровожадній Москві, хоч були до цього зобовязалися договором у Ялті, який червоні Москалі вже були почали виконувати під оком американців і англійців,

А скільки ж тисяч, ба й десяток тисяч долярів Святіша Столиця видала на скитальців, між якими немало дісталося й українським біженцям?

Хто ж, як не Папа, переслав через Кард. Тіссерана 5,000 долярів вільному, українському університетові, щоб він на чужині зберігав духову спадщину України, посередниці між Сходом і Заходом?

III. Ліквідація української, католицької Церкви в Західній Україні. Коли червона Москва виарештувала всіх наших достойних Владик і Митр. й. Сліпого та насиллям намагалася перевести наш нарід на російське православя, так чи не Папа, Пій XII, безстрашно запротестував перед цілим світом осібною енциклікою про нашу переслідувану Церкву та тортурованих Владик і вірних?

IV. Заснування нашої Семинарії у Куленберґу в Голяндії, надання трьох Екзархатів канадійським українцям, видання наших літургійних книг, очищення нашого обряду Святішою Столицею, відвідини нашої Церкви в Америці та в Канаді Кард. Тіссераном з поручення Святішого Отця, кодефікація Східнього Права, щоб надати одностайність нашому церковному життю, все те доказує любов і старання Риму, щоб скріпити нашу Церкву та вчинити її здібною виповинти шляхетну місію на Сході заповіджену великим Урбаном VIII: "Мої українці, за вашим посередництвом сподіємося навернути Схід!"

Пій XII на авдієнції українців у Ватикані в липні 1945 р. сказав отаке: "Співчуваємо з вами, мої українці, глибоко дер-

жимо вас у нашому серці та кожного дня молимося, щоб Господь Бог мав у своїй опіці вас і цілий ваш благородний нарід, що так дуже страждав."

Он декілька доказів, що на нашу скромну думку збивають наклепи незрячих Братів проти Святішої Столиці та нашої української, католицької Церкви. Не розводимося над ними, бо не хочемо входити в полеміку, яка нічого доброго не подасть українцям. Це тільки кротенька відповідь на обчернення, що несумлінні Брати українці кидають проти Братів українців злучених зо Святішою Столицею.

Редактор ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ мусів забрати тут голос, бо Читачі та Читачки повищого місячника безнастанно від довшого часу домагаються відповіді на повищі наклепи несумлінних і лихо. поінформованих Братів.

Мик. Щербак

СТОЛИЦЯ

Я знаю, як мури старезні побачу,
То серце здригне і забеться мов птиця,
І в тиші зрадіє й дитинно заплаче:
столиця, столиця!

Столиця народу, столиця держави—
Як гулко гудуть і гойдаються дзвони!
І ніби за Хмеля, воскреснула слава,
І плинуть і плинуть мов ріки колони.
І це вже не є сон, і це вже не мрії—
Прапори, прапори, як сонце в блакиті,
І віче і гомін на площі Софії,
І грізні Тризуби, що кровю политі.
І я весь здригаюсь—тож прагнув, побачу!
І я весь співаю—тож рідні всі лиця!
І я вже не знаю, радію чи плачу,
Молюсь і шепочу:—Столиця, столиця!

ПІД ЗНАКОМ СПРОТИВУ

о. Д-р Микола Комар

СВЯТО Стрітення Господнього це послідній празник, що закінчує ряд різдвяних празників і гарний різдвяний час. І так, як і в кожній різдвяній події з перших днів життя Христа, які то події зображують нам головні різдвяні празники, радість сплітається зо смутком, усміх щастя з діймаючим болем, так і в тому останньому празнику, що звичайно відграничує веселі настрої різдвяного часу від поважних і сумних, довгих днів Великого Посту, дивним співдіянням Божого Провидіння переплітаються дивні настрої неземського щастя, радости й задоволення з сумними акордами болю й до глибини душі проймаючими тонами страшної, майбутньої трагедії.

1.

Сорок днів після народження принесла Божа Матір своє Дидятко до єрусалимської святині, щоб, по приписам закону, представити його перед Господом. В той сам час, наче під внутрішнім примусом, увійшов до святині старець Симеон, праведний і богобійний муж, що все своє життя провів в ожиданні Месії й який дістав обітницю, що не вмре заки не побачить Його власними очима. І ось він тепер, освічений ласкою Св. Духа, бачить у тій Дитині, що її принесено щойно до святині, сповнення своїх надій. І, привітавши святих Родичів, він, певний щастя й невисказаного захоплення, бере Боже Дитятко в свої старечі руки і в гарячій, голосній молитві дякує з усієї своєї душі Господеві за цю хвилину сповнення його ожидання.

І ось сталось щось неожидане.

1) Оось від надмірного щастя й радости промінююче обличчя старця стає нагло поважне, задумане і пригноблене. Сумним,

але не менш рішучим голосом виповідає він до Марії тверді слова: "Ось цей лежить на *упадок і на повстання многих в Ізраїлі, і на знак, якому будуть противитися; а твою власну* (при тім спротиві) *меч, щоб відкритими стали думки многих сердець.*"

На повстання одним і на упадок другим! За цими словами відчиняється пропасть висока як небо й глибока як пекольна безодня.

Але чи ці слова Симеона відповідають дійсності? Чи ці його слова не нищать радости й щастя, що наповняли материнське серце Марії? Чому ж оцей старець висказав ці слова з такою безоглядністю й невирозумінням?

Він *мусів* їх висказати! Під впливом Св. Духа він мусів в цій хвилині віддати своє свідоцтво про Христа, бо, почавши від цієї святочної хвилини, Христос стає зворотною точкою і відтепер Христос змушує кожну людину до вирішення: до повстання в Христі або на упадок без Христа! Божа Мати цього свідома, бо вона й сама тому несповна рік висказала подібні слова: "Він скине з престола сильних і піднесе смиренних." Симеон виявляє це гострійше: "Він лежить на повстання і на упадок." Це значить: Месія заложить нове царство, що стоятиме в спротиві до дочасного жидівства й пануючого поганства. Цей спротив осягне свій вершок на хресті, на якому умираючий Месія сповнить своє посланництво, і який відтоді стане славою правдивого жидівства й провідною зорею широкого поганства. Всі люди мусять рішитись *за* або *проти* Христа; Христос та Його святий хрест буде знаком, по якому стануть відкритими думки многих (усіх) сердець. На цьому знаку поділиться судьба всіх народів і кожної поодинокої, людської душі.

З того часу стоїть пророцтво Симеона наче орієнтаційна таблиця для всіх людей і всіх народів. На цій таблиці є Христос, як знак на упадок і загибіль або на повстання і життя.

2.

Життя Христа, Його посланництво й чин, продовжуються в Його Церкві. Тому відтоді й Христова Церква стоїть під знаком спротиву. Одні люблять її, як діти свою матір, другі ненавидять її, як найбільшу заразу. Одні прославляють її, як носія правдивої людської, духової культури, другі осуджують її, як ворога й гнобителя цієї ж культури. Одні її благословляють, другі проклинають, бо вона, наче Христос, боронить правди, святости й справедливости, висвітлюючи рівночасно в цілій наготі неправду, підлоту, злобу, брехню, несправедливість і кривду.

Коли Церква, подібно як і Христос, з Христом і за Христа, стоїть під знаком спротиву, то це відноситься також і до священиків, бо священик не ту саму чашу, що її пив Христос, продовжає те саме діло, для якого жив, терпів і помер Христос.

Для віруючого християнина священик є наче другим Христом, який заряджує всіми скарбами Його царства. Він являється батьком для дітей, яким у ранній молодості вказує правдивий шлях життя, дорадником для дорослих, яким він служить в їхньому життю, потіхою для хворих, яких він кріпить у вечірніх годинах, правдивим заступником й помічником у кожній душевній біді.

Зневажливе й повне спротиву становище супроти католицького священика від людей, що стратили віру або її взагалі не мають, не є несподіванкою. Прикрим, болючим і незрозумілим, коли в цьому спротиві або хочби й в байдужності стоять нераз люди доброї волі.

І чи в дійсності кожний священик саме тому, що він продовжає діло Христа, мусить бути знаком спротиву?

Відповідаючи на це питання, треба в першій мірі ствердити, що між Христом і Його священиком існує засаднича різниця. Христос, Син Божий, є непорочним Агнцем, вільним від всякого особистого гріха. Він взяв на себе людські (наші) гріхи, приписав вину на своє власне імя, щоб опісля цей довжний лист прибити на хресті й знищити його. Лише один Христос міг сказати: *"Хто з нас докаже мені гріха?"* Людський священик таких слів не міг би сказати ніколи не тільки тому, що родиться в первородному грісі, але й тому, що кожний священик має й особисті гріхи. Хто не знає Юди, того вибраного Христового Апостола й священика, що його всі евангелисти, а за ними й ми, пятнуємо як зрадника. А чи св. Петро не зрадив також свойого учителя трикратнім відреченням? (Але ось потоки сліз протікають його обличчям все його життя аж до хвилини, поки він не відпокутував свого гріха, даючись стрімголов прибити на хресті). Юда знайшов своїх наслідників між єпископами і священиками. Тому нераз в історії чути скаргу: "Священики зневажають мій закон і поганять мої святині і я в погорді в них" (Єзек. 22, 26). Так і священик, Божий посланець і посередник, що має працювати для повстання й піднесення людей, може бути причиною упадку других і самого себе.

Але не треба ніколи забувати, що основою або, як каже Ап.

Павло, угольним каменем нашої віри є тільки Христос, а не Петро, Павло чи якийнебудь священик. Отже наша віра не повинна маліти внаслідок упадку нещасного священика. Правда в таких випадках світло паде зо свойого свічника, звітріла сіль перестає служити людям, але правдивий і характерний християнин повинен тоді взяти смолоскип віри у власні руки і нести його з повною свідомістю й відповідальністю зо зверненим обличчям на Христа, щоб цей був не його упадком, але піднесенням, воскресенням і славою.

Тому кожний священик, як людина є грішний і жадний Божої ласки, відкуплення й спасення. Влучно говорить Ап. Павло: "Кожний (перво) священик взятий з людей, для людей поставляється на службу Богу, щоби приносив дари й жертви за гріхи, що може мати співчуття для невіжів і блудячих, бо й він сам обложений неміччю й тому він мусить як за нарід, так і за себе самого жертвувати за гріхи. І ніхто не бере собі чести, але хто покликаний Богом, як Арон" (Євр. 5, 1-4).

Отже й священик, подібно як, і Христос,—правда з наведеним розрізненням,—є знаком, при помочі якого одні йдуть до упадку й загибелі, а другі до більшого піднесення, життя й прославлення. Католицьке священство, так як це було при розпятті Христа, є і буде для тих, що не мають доброї волі, згіршенням і глупотою, а для тих, що в Христі бачать своє спасення, Божою мудрістю й Божою силою.

3.

"Отце кладу в Сіоні камінь згіршення й камінь соблазни і кожний, хто вірить у нього, не повстидається" (Рим. 9, 33). Вірний християнин зуміє завсіди пророцтво Симеона належно оцінити і з нього витягнути собі науку для свого життя. Він не дасться звести ніякими невдачами, хоч би вони навіть гострим мечем прошивали колинебудь його серце, з дороги спасення, з дороги, що веде його до воскресення, життя й прославлення в Христі. Під знаком вірности Христові, його святій Церкві і її пастирям, з рівночасним, безкомпромісовим спротивом ворогам Христа, він повинен відкрити своє серце й виявити себе в своїх словах і ділах, щоб так підносити себе все вище й вище та причинятись тим до явного упадку й заглади Христових ворогів.

Хай Божа Матір, що завсіди в усім була віра Христові й для Нього нераз була досвідчувана мечами болю й терпіння, буде нам прикладом до наслідування!

Святий Альфонс Ліґорій--

ПОКРОВИТЕЛЬ КАТОЛИЦЬКИХ СПОВІДНИКІВ І МОРАЛІСТІВ

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ПРОГОЛОШЕННЯ Святого Альфонса небесним Покровителем католицьких сповідників і моралістів це велика подія в історії Христової Церкви та житті Чина ОО. Редемптористів, що його оснував Святий Альфонс.

Св. Альфонс Ліґорій

Справді Папи нераз проголошували різних покровителів, ба й теперішній Папа сам проголосив неодного Святого чи Святу покровителькою якоїсь групи чи стану людей, щоб вони мали до кого звертатися в своїх потребах і наслідувати чесноти своїх небесних заступників.

Справа ж Святого Альфонса трохи відмінна від проголошення інших Святих покровителями поодиноких станів чи груп людей.

Коли Пій XII 26 квітня 1950 року проголосив Святого Альфонса покровителем католицьких сповідників і моралістів, так він тим своїм бреве-листом "Звикли в усякий час" (Consueverunt omni tempore) не тільки показав сповідникам і моралістам кого мають наслідувати, до чийого заступництва їм треба звертатися, але заразом указав, чиєї науки мають держатися в виповненні свого нелегкого уряду. Проголошення це рівнозначне з повним і всестороннім одобренням системи Святого Альфонса, його навчання в моральних справах, про яке

безсмертній Лев XIII сказав: Вона (наука Святого Альфонса) славиться в цілім світі та подає певну норму, якої можуть придержуватися духовні провідники."

— — —

1. ІСТОРІЯ ПРОГОЛОШЕННЯ

Прославлення Святого Альфонса як покровителя сповідників і моралістів не прийшло нагло та несподівано. Це довга, бо п'ятидесятилітня, історія, яка може поділитися на три періоди.

І. Початки. Бажання мати Святого Альфонса покровителем сповідників і моралістів повстало в початках нашого століття в римських церковних кругах. Про це довідалися деякі часописі та зчинили шаленний вереск проти цього проголошення, накидаючись на навчання Святого прерізними закидами здебільша зачерпненими з писань Грассмана.

Отак вив'язалася завзята полеміка. Проти злобних і заїлих нападів на Святого та на його моральну систему приятелі Святого Альфонса, правдоподібно о. Равс, вислав супліку до Папи Лева XIII: "Щоб він проголосив Святого Альфонса небесним (Опікуном) Покровителем і взірцем так для клиру, що студіює Моральну та Пасторальну, як і для тих, що займаються духовним проводом сумлінь."

Нажаль заходи та намагання приятелів Святого Альфонса не увінчалися успіхом. Справді Лев XIII осудив напасті на Святого Вчителя в розмові з Архимандритом Чина Отців Редемптористів в 1901 році, проте не вислухав прохання, бо не хотів розярювати противників і викликати полеміку з ворогами Церкви, що словом і письмом накидалися на католицьку науку.

ІІ. Відновлені зусилля. Згодом трапилася нагода відновити перервані старання. Наближалося перше століття канонізації Святого Альфонса. О. Е. Руф уложив маленьку книжечку: "Чи годиться проголосити Святого Альфонса Ліґорого небесним покровителем сповідників?" (Рим 1938).

Ревний син Св. Альфонса розіслав свою книжечку Кардиналам, єпископам, генералам Чинів і католицьким університетам.

З цілого світу почали надходити відповіді на поставлене о. Е. Руфом питання. Всі відповіді були прихильні та сприяли наданню цього почесного титулу Святому Альфонсові. Між ними була теж відповідь теперішнього Папи, тоді ще папського

державного Секретаря, Евгенія Пачеллі, що отак звучала між іншим: "Думаю, що ніхто в цих справах не може рівнятися з ним (Св. Альфонсом)."

Проте не бракнуло й одної неґативної відповіді. Монс. Мих. Бухберґер, німецький, ратисбонський єпископ, противився пропозиції правдоподібно під впливом деяких німецьких так католицьких, як і протестантських богословів, яким не подобалася "строгість" Святого або його "дрібничковість," бо на їх думку Святий Альфонс сходить у своїй моральній у непотрібні подробиці, особливо, як іде про шосту заповідь. Ця "дрібничковість" попросту гіршила німецьких протестантських учених, що домагалися від уряду, щоб моральні писання Св. Альфонса були попросту заборонені в Німеччині бо вони гіршать душі!

Не погодилася на пропозицію і колегія Св. Анзельма в Римі. Ці два протести не могли задержати хвилі одушевлення посеред католицької Єрархії та вчених. Всіх домаганъ було 423: 20 кардинали, 61 архиепископи, 232 єпископи, 63 ґенерали Чинів, 22 католицькі університети, 25 професори богослов'я та канонічного права гаряче домагалися цієї почесті для Святого Альфонса Ліґорого.

Між прихильними голосами були листи пленарних синодів Бразилії, Австрії, Чіля, Канади, Австралії...

Заохочений голосами прихильности, що напливали з цілого світу, з Европи, Азії, Африки, Америки, Австралії тодішній Архимандрит ЧНІ., Впр. о. Патрикій Мюрей, офіційно вніс подання до Папи, Пія XI 15 грудня 1938 року, щоб зволив проголосити Святого Альфонса Покровителем Сповідників. 7 січня 1939 року було засідання Конґреґації Обрядів, але ніщо з цього не вийшло.

Помер Папа, Пій XI, вибухла світова війна. Ціла справа стала бездільна, поки не скінчилася друга світова війна.

ІІІ. Увінчання заходів. Наближалося двістиліття появи першого видання Морального Богословя. Отець Орест Ґреґоріо, ЧНІ, співпрацівник комітету критичного видання творів Святого Альфонса, зайнявся наново справою, що ждала на своє поладнання. Він зреферував цілу справу новому Архимандритові ЧНІ, Впр. о. Леонардові Буйсові, одному з найкращих богословів і моралістів Чина ОО. Редемптористів. Архимандрит ОО. Редемптористів поручив о. Орестові Ґреґоріо зайнятися цією справою та іменував його віцепостулятором. Отець Ґреґоріо провірив усі документи справи в архивах Конґреґа-

ції і написав довгий артикул до "Оссерваторе Романо" під заголовком: "Друге століття Альфонсіянської Моральної."

20-го квітня о. віцепостулятор удався до Папи, Пія XII, та предложив меморіял у цій справі із відбиткою листа самого Папи, як він іще був державним секретарем "Чітта дель Ватікано."

Папа прихильно прийняв суспіку та негайно доручив Конґреґації Обрядів звернутися до Римських, папських університетів, щоб провірити їх поставу до справи.

о. Ґреґоріо удався негайно до кардиналів, особливо до Кард. П. Кордовані, що прийняв його дуже прихильно та піддав думку, щоб проголосити Св. Альфонса не тільки покровителем сповідників, але й моралістів.

Справа дозрівала. 26 лютого 1949 року теперішній Архимандрит ОО. Редемптористів вніс формальне прохання з усіма прохальними листами (423), благаючи Святішого Вітця проголосити Святого Альфонса Покровителем сповідників і моралістів. Папа Ласкаво прийняв прохання та пустив цілу справу на офіційну дорогу. 22 лютого 1950 року Конґреґація Обрядів видала декрет, проголошуючи Св. Альфонса покровителем сповідників і моралістів, відсилаючи декрет до Секретаріяту Бревів.

Впр. о. Ленард Бийс дістав це папське бреве 19 травня. Його дата 26 квітня 1950.— 1-го червня Бреве появилося на першій сторінці "Оссерваторе Романо" за позволенням Конґреґації Обрядів.

Якщо сумніви, спокуси, безнадія, нещастя мучать твоє серце та сумом сповивають усе твоє життя, так піди перед Найсвятіші Тайни, упадь навколішки перед люблячим Спасителем, або коли ти негоден удатися до церкви, так клякни перед хрестом або іконою Божої Матері, вияви Їм своє горе та покірно обі, цяй, що всім серцем служитимеш Їм, будеш жити по-християнськи, зберігати сумлінно всі Божі заповіді, посвяти Їм своє життя, зложи в Їхніх Серцях своє горе, тоді мир і спокій вернуться до твого серця. Зобачиш і сам переконаешся, що ніхто не взиває Ісуса й Марію надармо.

ОДИН БОГ – ОДНА ВІРА – ОДНА ЦЕРКВА

о. С. Іжик

ТАК, як один є тільки Бог, так мусить бути одна віра і тим самим і одна Церква.

Множество богів—це поганство. Багато різних вір у одного Бога—це нелогічність. Існування противорічних собі церков—це вавилонська вежа.

Хоча минули близько два тисячі літ від оснування християнської релігії, проте в світі ще є мільйони паган, які не знають Христа. Сумним явищем являється також те, що між т. зв. християнами є різнородність вір і церков. Але найбільш болюче є те, що та вавилонська вежа будується дітьми однієї матері—України. ... Баптисти, евангелики, суботники, свідки Єгови, качальники, протестанти, а до того кілька розгалужень православної церкви—чи ж це не Вавилон?!

Тому то й не диво, що український нарід з такою тугою очікує єдности. В церкві моляться: "Боже, нам єдність подай," на вічах говорять: "В єдності сила народу"—а тієї єдности, як нема, так нема, бо не можна назвати єдністю координаційне тіло кількох різних партій, що ставлять своїм кличем: "Вірте в що хочете, тримайтеся віри, якої хочете, щоб тільки жили разом..." Це є штучний зліпок, це тільки часове "перемиря", але не правдива, орґанічна єдність. Будова держави є таким поняттям "єдности"—це будова вавилонської вежі.

Христос Человіколюбець інакше розуміє єдність. "Будьте одно, як ми" (цебто, як одність Пресв. Трійці), "Один пастир і одно стадо"... "на цім камені збудую мою церкву..." (одну!).

Тому, що була одність віри перших християнських громад, тому то й вони могли навернути тодішній поганський світ та здібні були до геройства. Погани показували на них, як на взірець: "Дивіться, як вони люблять між собою; видко правдивий мусить бути їх Бог." А на нас чи не показують чужин-

ці пальцем мовляв: "Дивіться, як вони жеруться між собою, видко не правдива їх віра."

Якщо бажаємо добра українському народові та хочемо, щоб у нас панувала єдність і та єдність причинилася до здобуття волі для України, то будьмо *однієї віри* та творім тільки *одну Церкву!*

Не наводжу нарочно своїх аргументів, тільки хочу дати голос світській людині. Тією людиною є *п. М. Брадович*, якого книжку п. н. "ОДНА НАЦІЯ—ОДНА ЦЕРКВА" маю ось перед собою. З тієї книжки наведу тут кілька уривків.

"Ми українці мусимо відкинути все, що нас роз'єднує чи може роз'єднувати наші національні сили. Підношу клич: *Через Обєднання до Визволення!* Злука українців на чужині на основах старої української віри служила б зразком для обєднання укр. національних сил також у всіх ділянках життя і боротьби за державність, подібно, як за часів Володимира Великого. Не може бути ніякого сумніву й про те, що таке обєднання може відбутися тільки шляхом повороту українців до Української, Католицької Церкви. Так має бути тому, що українська національна Церква є *католицька* цебто приналежна до Вселенської Церкви, перводжерела й керівного осередку християнства, який лише може принимати до себе, але не єднатись з кимсь. Прилучення всіх українців до Української, Католицької Церкви тепер було б доказом, що вони протестують проти московського насилля.

Прилучення ж якогонебудь українця-католика до іншої Церкви тепер по ганебних злочинах і насильствах доконаних Москвою на українській католицькій Церкві, було б капітуляцією перед московським насильством, зрадою України й всіх націй, із якими вона бореться разом проти московсько-большевицької навали. Таке "обєднання" вело б тільки до дальшого поневолення, спершу буцімто в "православ'ї," а далі вже і безвірстві й службі большевизмові.

До визволення провадить шлях у ділянці віри й національної ідеольогії через з'єднання всіх українців в українській католицькій Церкві!"

Книжка М. Брадовича "Одна Нація—Одна Церква," що написана щирим серцем патріота націоналіста, піддержана переконуючими, історичними фактами, повинна знайтися в руках кожного українця. І дай Боже, щоб туга українського народу за єдністю стала дійсністю. Один Бог—одна Віра. Один Пастир—Одно Стадо. Одна Україна й Одна для неї Церква!

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) Чи піде до неба той, хто помер за Христову віру, але не мав часу прийняти Хрещення?

Піде, бо він є правдивим мучеником. Смерть і пролята за Христа кров це його хрещення в крові.

2) Чи гордість є тяжким гріхом?

Гордість є звичайно повседневним гріхом, бо рідко хто такий зарозумілий, щоб немов люципер виносив себе понад Бога.

3) Чи є якийсь гріх не слухати свого чоловіка в подружних справах?

Коли жінка без слушної причини не слухає свого чоловіка в подружних справах, то вона тяжко грішить і буває відповідальна за гріхи та невірності чи перелюби свого мужа. Святий Павло каже, що так чоловік, як і жінка мають слухати себе в подружих справах.

4) Чи Бог сотворив разом пекло та небо?

Пекло вачало існувати, коли дияволи збунтувалися проти Бога. Тоді Бог сотворив пекло та вкинув до нього збунтованих духів.

5) Знаю з катехизму, що Бог усе сотворив. Як добрий Бог міг сотворити злих дияволів?

Бог не сотворив дияволів. Бог сотворив добрих Анголів. Частина Анголів збунтувалася проти Бога та через тяжкий гріх гордости і непослуху повернулося в дияволів. Хто має освятну ласку, той подібний до добрих анголів. Хто пробуває в тяжкім гріху, той подібний до диявола.

6) Моя кузинка розвелася зо своїм шлюбним чоловіком і по кількох місяцях узяла з другим цивільний шлюб. Чи може вона приступати до Святої Сповіді та Причастя?

Ні! Ваша кузинка живе в конкубінаті та чужолості цебто в тяжкім гріху. Поки не покине свого партнера, не зможе приймати Святих Тайн, бо не година доступити прощення гріхів, поки не зірве грішних стосунків, що має в "таквзаним своїм другим чоловіком"! Поки живе її перший чоловік, вона не може виходити вдруге заміж, бо ж християнське подружжя буває з Божої волі нерозривне: "Що Бог злучив, нехай ніхто не розлучує!"—сказав Христос (Мат. 19).

7) Де спочиває тіло нашого мученина Святого Йосафата?

Св. Йосафат був полоцьким архиепископом. Вороги злуки в Римом замучили його 1623 року підбунтовані Мелетієм Смотрицьким, який сам опісля став католиком. Зраву тіло Святого спочивало в Полоцьку. Тепер воно внаходиться в Відні в українській церкві Святої Варвари.

8) Чи Папа займає тепер столицю Мойсея?

Ні, бо уряд Мойсея вже не існує, відколи покінчився Старий Завіт. Христос основав Новий Завіт. Римський Папа це видимий Голова Христової Церкви та заступник Ісуса Христа на землі.

9) Чи можна в житті держатися засади: Я українець! Мені байдуже, до якої Церкви чи релігії належать мої співгромадяни, аби тільки вони були українцями патріотами!—Чи це добра засада?

Ця засада недобра. Бог сотворив нас для Себе. Маємо служити та любити Бога так, як Він це обявив нам через Ісуса Христа. Отже маємо належати до основаної Христом Церкви, слухати її законів, служити Богові, як українці католики, бо наша грекокатолицька Церква це Божий дім, де Бог бажає бути прославлюваний українцями католиками. Не треба проте ненавидіти українців інших визнань. Можна, ба й треба співпрацювати з ними в громадянських і національних справах, але ця співпраця не сміє спонукувати нас нехтувати чи стидатися своєї грекокатолицької Церкви, щоб могти подобатися українцям інших релігійних віроісповідань.

9) Чи Апостоли сповідали людей так, як сьогодні священики сповідають?

Перші християни в своїй ревності часто визнавали публично в церкві свої гріхи. Не всі були здібні до подібного геройства, тому вже від початків Церк-

ва завела ушну сповідь. Христос установив сповідь, але не приписав, як треба сповідатися. Можна це робити публично або приватно. Тепер є звичай сповідатися приватно, хоч публична сповідь так само добра.

10) Чому, коли то як Папи непомильні? Де це написано в Святім Письмі?

Папа це учитель християн, що провадить вірних до спасіння. Він непомильний, як навчає всіх християн у справах віри та моралі, висупаючи, як найвищий Пастир Христової Церкви. Христос дав йому цей привілей через Святого Петра: "Утверджуй своїх братів! (Лк. 22, 32). Як Папа міг би утверджувати вірних у справах віря та моралі, коли б сам був помильний?

11) Що значить: Осанна і Аллилуя?

Ці слова походять із єврейської мови. Осанна значить: Будь ласка, спасай нас! Аллилуя значить: Прославляймо Господа!

12) Відколи католицькі священики не женяться?

Апостоли були покинули свої жінки, відколи пішли вслід за Ісусом. Від самих початків християнства ревніші священики були самітні. Згодом цей звичай поширився на всю латинську Церкву і був потверджений для латинників як закон у 6-му ст. У нас цей звичай принято пізніше. Нежонатий священик має більше часу працювати для вірних.

ЧОМУ СЛУХАЄМО СЛУЖБИ БОЖОЇ?

Через вислухання Служби Божої:

1) Оказуємо Богові найвищий спосіб почитання.
2) Можемо подякувати Йому за всі Його добродійства.
3) Можемо задосить учинити за наші власні гріхи.
4) Можемо дістати всяке благословення, якого бажаємо.
5) Можемо увільнити душі з чистилища і скоротити там наш час.
6) Захоронюємо себе від небезпек для душі й тіла.
7) Дістаємо потіху в годині смерти, бо в тій хвилі та згадка буде нашою силою й радістю.
8) Будемо мати заступництво на Божім суді.
9) Дістанемо благословення й ласки для нас самих і наших дорогих і знайомих осіб.
10) Дістанемо Божу поміч ліпше зрозуміти вартість Христових Страстей та можемо збільшити нашу власну любов до Ісуса Христа.

Фридрих Озанам не забув про своє перше Святе Причастя, про яке він часто згадував: "О щасливий і блаженний день, нехай усхне моя правиця, нехай мій язик прилипне до мого піднебіння, якщо я забуду тебе!"

Митрополит Андрей Про Єдність

В 6-і РОКОВИНИ ЙОГО СМЕРТІ

"НЕМА сьогодні для нашого Народу більшої прикмети, як єдність і нема для нашого Духовенства важнішої праці, як праця над національною і християнською єдністю народу. Ці дві праці взаємно доповнюються. Бо нема ліпшого способу лікування ран, заданих згіршеннями проти п'ятої заповіди, як усильна гаряча проповідь любови ближнього. І не можна успішніш працювати над з'єдиненням народу, як працею над любов'ю ближнього.

Оба ці завдання нашого Духовенства наче зливаються під теперішню хвилю водно. Нам і нашому народові треба гарячої, усильної і великої любови ближнього, щоби вилікувати свої рани і випросити з неба потрібної благодати на грядучі історичні події. Треба нам і нашому народові приготовлятися на ці події усильною працею над християнською єдністю між українцями, без якої не зможемо нічого осягнути. А християнської єдности між українцями не осягнемо іншою дорогою, як тільки щирою працею над християнською любов'ю Бога і ближнього.

Тому в ряді праць нашого Аеп. Собору приходить нам застановитися над тим, що можемо і що повинні ми зробити для осягнення цієї єдности. А передусім треба розглянутися у всіх тих відосередніх силах, які ведуть до розбивання людей. Мусимо собі поставити питання, звідки і чому людина ставться ворогом людини. Звідки роздори, ненависті, незгоди, сварні, звідки партійність, трудність порозуміння і ті процеси, яких ніколи не можна довести до кінця. Звідки все те, що чинить український нарід людською організацією, такою безконечно далекою від природного організму, що наша суспільність видається більше подібною до купи піску, поодинокі зеренця якої нічим не зв'язані зо всіми іншими, ніж до могутнього дерева, в якому розвивається життя повне сил і здоров'я. Безперечно, можуть бути люди зв'язані з собою спільною мовою і деякими спільними звичаями, а водночас бути такими відмінними ха-

рактерами, наклонами, змаганнями і бажаннями, що ніяким способом не можуть приступити до спільної праці. Чи в нас нема якихсь, незнаних може, прикмет або хиб, що при суспільній праці чи народній стаються такими відосередніми силами, які роблять всяке порозуміння неможливим або незвичайно трудним, цього ми не знаємо.

Мусимо признати, що або незвичайно мало, або і зовсім не маємо філософів або моралістів, які досліджували б національну нашу психіку. Такі грізні з многих оглядів прояви, як москвофільство, є майже тайною для нас самих. Я не мав ніколи нагоди перечитати не то поважнішої розправи про цю національну язву, але не пам'ятаю, чи взагалі є в цілій нашій літературі хоч тільки короткі, але глибоко обдумані спостереження над тією язвою. Коли боротьба між цими двома партіями в нашому краю була найбільше заогнена, ні з одної ні з другої сторони майже не чулося поважнішого суду про взаємін відносини чи наміри цих двох партій. Взаємно лаялися, закидали собі взаємно зраду, а нікому й на гадку не прийшло спитати, які причини заставляють противників так думати, як думають.

Москвофільство у нас наче вже переминуло. Та чи хто міг знову очікувати, що давні "народовці" так між собою посваряться, що будуть творити дві партії, які себе гірше ненавидять ніж давні москвофіли і народовці?! Може не прийшла ще хвиля на наукове досліджування цієї національної, а такої тяжкої язви нашого національного життя. Ще не маємо достаточної повноти історичних документів, ні потрібної перспективи, щоби цю справу об'єктивно і безпристрасно осудити. Але не без великого страху приходиться нам самих себе спитати, чи організм нашого народу—якщо наш нарід можна організмом назвати—не терпить на якусь моральну гемофілію, яка спричинює, що кожна найменша рана є неначе не до вилікування. Чому кожне непорозуміня між українцями, яке, як здається, можна б легко усунути, переходить так часто в хронічний стан антагонізмів, спорів, яким нема кінця?! А з обох сторін може бути найліпша воля і патріотизм, що виглядає на правдиву любов Батьківщини.

Вправді цьому патріотизмові завсіди брак самокритицизму. Ми міримо патріотизм не розумом, а серцем. Його температура заступає в наших очах усі інші прикмети. Від довгих літ не маємо преси, яка була би вільна від безнастанної боротьби з національними противниками. Це все обставини, які утруднюють самокритицизм. У многих напрямах ми ще люди примітивні, для яких демонстрація, фраза і шум часто видаються

чимсь важнішим, ніж спокійна, зимна розвага та витривала праця. В нашій суспільності надто часто стрічається людей, що себе уважають фаховими політиками, хоч не мають ніякого фаху і ніякого спеціяльного знання. Само положення змушує заступати поважнішу фахову працю риторикою"...

..."З огляду на всі наші прикмети і блуди, природні і витворені, чи побільшені історичними обставинами нашого краю треба нам усильно працювати і над собою самими і над людьми, на яких розтягається наш вплив, щоб пізнавати і поправляти хиби, і розширяти та поглиблювати прикмети. Ця праця над усуненням природних похибок і блудів стається і успішнішою і правільнішою, коли лучиться з працею християньскої праведности над моральними похибками, що ділять і роз'єднують"...

ДЕСЯТЬ ЗАПОВІДЕЙ МИРУ

Теперішній Папа Пій XII подав таких "10 заповідей миру" для світу:

1. Мир знаходиться завжди в Бозі: Бог є миром.
2. Лише люди, що шанують Бога, можуть дати світові правдивий мир.
3. Обєднайте всіх чесних людей, щоб придблизити перемогу братерства людей, і з ним обнову світу.
4. Відкиньте брехню і заїлість, і хай на їх місці запанують правда і любов.
5. Підкреслюйте в житті людську гідність та свобідний лад.
6. Допомагайте великодушно народ народові, держава державі, без огляду на національну приналежність.
7. Запевніть право до життя всім народам, великим і малим, сильним і слабим.
8. Працюйте для основної відбудови тієї справедливости, що має найвищою нормою Бога та не залежить від людських химер.
9. Церква, Богом установлена, що є опорою людського братерства та миру, не може погодитися з тими, що признають лише силу.
10. Будьте готові до жертв для здобуття та закріплення миру.

АПОСТОЛЬСЬКА СТОЛИЦЯ ПОТВЕРДЖУЄ ЧИН НАЙСВЯТІШОГО СПАСИТЕЛЯ

Бр. Нестор Годований ЧНІ.

ІДУЧИ за Божим голосом і послухом свого духовного провідника, св. Альфонс започаткував дня 9-го листопада 1732 р. в гірській оселі, Скаля, в Італії Чин Найсвятішого Ізбавителя.

На самім початку здавалося, що новий Чин не встоїться. Всетаки, не зважаючи на ріжні труднощі економічні і політичні, молоденький Чин почав рости. Божественний Спаситель посилав Альфонсові нових працівників. З Альфонсом вони доконували великих діл в навертанні грішників в часі місій. Навіть противники Альфонса вихваляли його діло навернення людей до Бога.

Альфонс тішився успіхами свого молодого Чину. Однак він знав, що праця Чину не буде забезпечена, доки його не потвердить король Неаполю. У році 1740 Карло III, що був вихований в тоталітарнім дусі, видав закон, яким заборонив основувати нові церкви, манастирі та Чини без його дозволу. Не дивно отже, що в однім листі, 3 липня 1747 р. Альфонс згадує що "Зміцнення нашого Чину залежить від потвердження короля."

Альфонс знав також, що, коли молоде деревце нового Чину має розростатися в городі св. Церкви, то треба потвердження Апостольської Столиці. Альфонс думав вперед треба подбати про потвердження королівське, поки звернеться за Папським потвердженням свого Чина.

Вже 1736 р. Альфонс старався, щоб Король потвердив його Чин, та його труди були даремні, бо влада королівська, а особливо перший міністер короля, Вернард Тануччі, були проти оснування нових чинів.

Не зважаючи на це, Альфонс далі організував Чин і приймав нових членів. В 1747 р. молодий Чин начисляв вже 4 доми та багато членів. Альфонс більше відчував потребу королівського потвердження. Постановив сам піти до Неаполю, щоб вставитися перед урядом. Не зважаючи на безмежні труди і терпіння, все було даремне. Альфонс отримав лиш обіцянки, що ніколи не мали здійснення.

Він вернувся до Ціорані прибитий великим горем.

Всежтаки справа була надто важна, щоб Альфонс так скоро піддався. Шість місяців пізніше він знову вертається до Неаполю. Король щиро прийняв його та хвалив його діло, яким він проводив. Проте Тануччі відкинув його прохання. В тім часі Альфонс стрінувся з каноніком Йосифом Пуоті, що тішився великою повагою в Папи. Вони скоро стали щирими приятелями. В Йосифа Пуотія Альфонс шукав поради, коли його старання одержати потвердження Чину від короля не вдалися. Саме тоді Альфонс признався канонікові, що тому він так бажав королівського потвердження для Чину, щоб потім скоріше дістали потвердження від Папи. Пуоті запевнив Альфонса, що справа не так мається, та заявив, що сам вставиться в Папи за ним.

Альфонс, ослаблений недугою, але оживлений духом, вернувся до Ціорані. Папське потвердження було для нього багато дороще ніж королівське. Тому з запалом взявся до роботи й уложив меморіял до Св. Отця. В нім представив конечність місіонарів, що трудилися б для душ, найбільш опущених. І заздалегідь старався відповісти на закиди, що його Чин ніби буде шкодити іншим Чинам, пояснив, що доми його Чину будуть закладані не в містах, а по селах. Альфонс також підкреслив, що Чин все буде підлягати власті Ординаріїв у всіх справах своїх апостольських праць. Разом із цею просьбою Альфонс долучив текст правил.

Папа Венедикт XIV прийняв просьбу Альфонса й поручив справу Префектові Конґреґації Чинів і Манаших Згромаджень. Переглянувши правила, префект післав петицію до кардинала Спінеллі в Неаполі з просьбою, щоб він на місці розвідався про Чин і щоб подав свою гадку. Кардинал високо цінив Альфонса через його місіонарську працю й те, що він саме тоді скінчив був свій твір *"Моральна Теольогія."* Кардинал Спінеллі прихильним оком дивився на новоосноваий Чин, і тому сильно попер його в Римі.

Коли Кардинал про це повідомив Альфонса, він відчув велику радість. Альфонс добре знав, що це лиш початки. Конечне було, щоб хтось удався до Риму, щоб особисто вставлявся за Чином перед церковними властями. Альфонс був слабого здоровля, тому післав до Риму Отця Андрія Вілляні.

Разом з бр. Франциском, Вілляні удався до Риму при кінці жовтня 1748 р. Глибоко переконаний про важність своєї

місії о. Вілляні виконував строгі умертвлення через цілу подорож і безнастанно молився до Матері Божої, Св. Йосифа та Ангола Хоронителя про поміч. З дороги він написав до Альфонса: "Моліться за мене, дорогий Отче, бо я спосібний лиш до того, щоб все зіпсути."

В Римі о. Вілляні відвідав численних церковних достойників. По якімсь часі йому здавалося, що ніщо не робиться.

Вкінці, справу поручено кардиналові Бесоззі. Він віддав її в руки свого секретаря, а цей поручив Отцеві Серґіо з Згромадження *Пії Операрії*. Цей останній думав, що правила повинні бути змінені від початку до кінця, і сказав це о. Вілляні. Отець Вілляні сильно спротивився такому проєктові й тому поручено справу о. Сансеверіно. Цей з двома іншими переглянув правила. Зміни були дрібні. Рішено, що Чин прийме імя Чина Найсв. Ізбавителя, щоб відріжнити його від Реґулярних Каноніків Святого Спаса. Обіт, щоб вибиратись на місії між паган, був відкинений. Кардинал Спінеллі бажав, щоб правила точно означили, як далеко доми мають бути поза містом. Але постановлено, що доми мають знаходитися поза містом так далеко, як можливо. Також деякі покути були злагіднені й обмеження на доходи були улегшені.

Переглянені правила передано секретарові кардинала Бесоззі. Він в останній хвилині хотів ще додати точку, що Чин має ограничитися до Королівства Неаполю, але о. Вілляні сильно спротивився тому, кажучи, що Чин має бути "для цілої Божої Церкви." Секретар піддався та представив петицію до потвердження. Кардинал Бесоззі підписав петицію та передав правила до Конґреґації Чинів і Манаших Згромаджень з власними похвалами.

Справа тепер скоро поступала. Коли кардинали Конґреґації зійшлися на нараду, о. Вілляні перебув весь час на молитві в церкві Св. Андрея, а брата Франциска післав, щоб чекав на вислід нарад. Брат вернувся й повідомив отця, що кардинали перевели ціле засідання на одній точці та не мали часу, щоб усе переглянути. о. Вілляні довідався, що часом кардинали приватно полагоджують деякі важні справи і тому пішов до кардинала Орсіні й благав його, щоб він при найблищій нагоді постарався про потвердження правил. Кардинал відповів, що він саме в цій хвилині хотів іти до кардинала Префекта в одній важній справі і запевнив отця, що представить йому Правила. Тим часом сказав він: "Ідіть перед Найсв. Тайни й помоліться за успіх."

Того самого дня о. Вілляні не отримав жадної вістки. На

слідуючий день, коли писав до Альфонса, прийшов посланець від кардинала з листом. Отець скоро отворив і,—дивлячись на листа, не міг повірити своїм очам, коли прочитав: "Кардинали потвердили Чин Найсв. Ізбавителя та його правила." о. Вілляні впав навколішки та сердешно подякував Богові за превелику ласку. Тоді взяв перо та великими буквами написав до Альфонса на самім верху листа: "Слава Богу, Чин потверджений."

Пр. о. Танноя оповідає, що як Св. Альфонс отримав того листа і прочитав ці слова,—кинувся навхрест на землю і всі, що були присутні, те саме вчинили, дякуючи Богові за його надзвичайну ласку. Потім сказав Альфонс задзвонити в манастирський дзвін і всі зійшлися до церкви, відспівали "Тебе Бога Хвалим," а Св. Альфонс виголосив конференції, в якій щиро упоминав своїх співбратів, щоб щораз більше поступали в любові до Ісуса й Марії та вірнійше Їм служили.

Дня 25-го лютого 1749 р. Папа Венедикт XIV торжественно Апостольською повагою потвердив Чин і правила Найсвятішого Ізбавителя.

Мик. Щербак

БЛАГОСЛОВЕННЯ

Ну, з Богом, сину!—так благословив
Мій батько в путь мен далеку й невідому.
І я пішов... Серед осінніх нив
Я бачив постать згорблену й знайому
І чув як вітер плакав і квилив,
Немов рвучись знеможено додому,
І завертаючи мене до хати,
Де ніби чайка побивалась мати...
Відтоді я серед чужих людей,
Не знаючи відради й супокою,
Іду немов би у пітьмі ночей,
Немов би гнаний долею тяжкою...
Була, немає сил, нахлине крик з грудей,
Як і тоді, вечірньою порою...
Та щось трима мене... Яке йому наймення?
То мабудь батьківське благословення!...

В БЛАКИТНЕ

(Репортаж)

І. Сапіга

Мотто: "...З притиском стверджую, що поєднання із Вселенською Церквою не спричинює ніякої потреби відрікатися якогонебудь звичаю, передання чи обряду Православної Української Церкви Українська Церква нічого не стратила б із тих дібр чи вартостей, які з неї роблять для українців цінну, святу національну памятку минувшини, а зискала б пребагато дібр і сил, які випливають із звязків з усіма віруючими християнами цілого світу"... (З послання митрополита Андрея графа Шептицького до української віруючої православної інтелігенції.)

ПІСЛЯ довшого сидження по таборах ДП в Німеччині як приємно пуститися в першу подорож по Европі! Першою прикордонною станцією був для нас Куфштайн, що лежить по австрійському боці. Куфштайн—перлина Тиролю, що красою своєї природи притягає до себе багатьох туристів.

Наш потяг стояв напроти бункра—свідка останньої війни. Прикордонна контроля не носила прикрого посмаку підозри і відбувалася навіть весело. Службовці були дуже чемні і охочо вділяли всіляких інформацій.

Нарешті прикордонні формальності закінчено, і наш потяг рушає в напрямку на Інсбрук. По дорозі бачимо церкви з високими дзвіницями, подібними до наших дзвіниць у Карпатах. Генеральний вікарій о. Голинський доводить, що форми тирольських дзвіниць походять від слов'ян, які перебували тут за часів аварів. Слов'яни залишили тут свою архітектуру і почасти свої форми побуту і характер. В околицях Інсбруку мешканці говорять один одному "ти", співають і охочо танцюють. Тирольці за малим винятком католики, словоохотні і гостинні. Трактують нас автрійськими цигарками "Донав."

Потяг нас швидко зближається до Інсбруку, де на нас уже чекають знайомі. Довше стояння потягу минає непомітно в цікавих розмовах. Милий редактор М. розвеселює нас своїми оповіданнями. Говорить про критика, що критикує, і критики в критичному становищі, прирівнюючи себе до останнього.

До нашого переділу входить кілька швайцарів і в тому числі —відомий різьбар по дереву і скульптор, Вюсер Більдгауен з Санс Ґаллен Виявилсоя, що всі його компаньони є мистці-малярі і що вони їдуть до Венеції, щоб побачити кольори дня. На моє здивування, що мистці не знаходять кольорів у Швайцарії, дістаю відповідь, що в Швайцарії є лише один колір —зелений.

Потяг біжить далі на південь, в блакитне, а позаду залишається казкова Фрай Гютт з снігом покритою вершиною.

В коридорі вагону зав'язується розмова з інжинером-жидом. Він їде до Венеції, а звідти до Ізраїля. Українців не любить, але признає нам право на самостійність. Багато каже про незарадність жидів в Ізраїлі. Думка людей, що жиди—добрі організатори, добрі купці і господарники, не відповідає правді,— говорить він. Ізраїль довів, що жиди нездатні в своїй країні і серед своїх людей нічого впорядкувати. Ізраїль переживає господарчі труднощі, інфляцію, безробіття, має політичне розбиття і непокої. Лише в чужонаціональному середовищі жиди вибиваються своїми здібностями. Призвичаєні до легких заробітків, провадив далі інженер, жиди показалися повними нездарами в своїй власній державі. Жидівський націоналізм в умовах державности не виправдав себе.

Перед Бреннером всіла до нашого переділу жінка, яку ми спочатку взяли за німкиню, але яка нам заявила, що вона ані німкиня, ані італійка, вона латинишка (лядинка) і в однаковій мірі не любить німців і італійців. Мова їх має більше спільного з латиною, ніж з італійською мовою. Мешкають латиниші (або лядинці) в Нідерталі і Пустертані. В Бреннері прикордонна італійська служба в барвних мундурах звернула спеціяльну увагу на нашу нову знайому, опитала її і перевела в її валізці докладну ревізію—тоді як нас навіть не запитано, що веземо. Антипатія була, очевидно, взаємна.

Тут уже можна було купити добре італійське вино "кянті." Падую, Феррару і Больоньо проїхали вночі. Близько сьомої рано наблизилися до Риму. На полях уже видно оливкові дерева і виноградну лозу, а в далечині на горбах виринають кипарисові гаї, широкі корони піній і високі евкалінти.

Восьма година ранку. Потяг вбігає на головний двірець Риму —Рома Терміні. Збудований уже по останній війні, двірець вражає легкістю своєї конструкції, гармонією ліній і величністю свого огрому.

Зустрічають нас знайомі і розвозять по заздалегіть замовлених кватирах. Готелі в Римі шалено дорогі, а, головне з нагоди Святого Року, переповнені.

На подвір'ї дому, де мене закватировано, ростуть мандаринові дерева і какі (овочі яких дуже смачні), цвітуть олеандри. На протилежній стороні вулиці починається Палятин, де піні сплелися з високими, вростими в небо кипарисами... Символ вічности смерти і безсмертности життя.

Вночі освітлена сторона Колізею, що знаходився трохи вбік від моєї кватири, являла собою просто фантастичне видовище. А проте мені згадалася мені перемога Тита над жидами і тисячі жидівських повстанців, що полягли—не в боях, а при будові Колізею—краси античного Риму. В Римі все пригадує минулу велич міста, що бачило перших християн.

Вівторок 20 вересня 1950-го Святого Року залишиться незабутнім на все моє життя. Цього дня українські паломники-католики, а також ми, православні, мали авдієнцію у Папи в храмі св. Петра.

Коло години пятої пополудні українські паломники зібралися з національними прапорами і транспарентами на площі св. Петра. На транспарентах стояв напис "Україні ін езіліо"—українці на вигнанні. Похід очолював хрест—знамя тріюмфу і побіди. Всі присутні на площі св. Петра інші народи вітали нашу делегацію оплесками.

В храмі нас приміщено на найліпшому місці—на трибуні св. Лонгина, проти трону Папи. Кілька хвилин перед шостою велетенська святиня заблищала тисячами світел. Нагло чуємо від сторони головного входу оплески і вигуки: "Хай живе Папа."

В оточенні достойників Ватикану, почту і своєї гвардії, несений на покритій пурпуром лектиці, появляється Вселенський Архиерей—Понтифекс Максимус Папа Пій XII. Перед Ним встають кардинлаи та єпископи, що прийшли раніш до храму і сиділи перед його троном. Вся церква наповнилася безконечними оплесками та окликами в різних мовах. А було в ній тоді до 60,000 паломників.

Папа, весь у білому, з лагідною усмішкою, поблагословив вірних. Перед незалежним від долярів, фунтів і рублів Володарем сердець людських, авторитет якого спирається не на багнетах та атомбомбах, а лише на Віру і Любов, похилилися в покорі всі прапори і всі в святині зібрані. Цей величний церемоніял, що від віків був маніфестацією християнства і його високих духових ідеалів, справив на мене невимовно глибоке враження.

Сьогодні приїздять до Риму ті, що шукають Правди і що хочуть протистати злу і ті, що шукають мира для всіх людей всього світу, бо сьогодні духовим центром, що протиставиться злу у світі в усіх його проявах, є Ватикан. Папа Пій XII проголосив безкомпромісову боротьбу людоненависницькому большевизмові і видав енцикліку про негайну потребу в світі соціяльних реформ.

Впродовж трьох десятиліть свого існування большевизм виріс на грізну потугу, що змагає до знищення всіх духових і моральних ціннощів, всіх соціяльно-політичних здобутків вільного світу і прагне перетворити його на велетенський концентраційний табір. Ми, українці, краще, ніж інші народи, знаємо, що цьому фатальному скріпленню большевизму великою мірою сприяла і допомогла політика західніх держав,—політика диктована не вищими принципами, а низькими коньюнктурними міркуваннями. Одні держави визнавали большевиків де факто, інші—де юре, робили з ними торговельні інтереси, пактували з червоним дияволом—а диявол, посміхаючися з коротко-зорости і сліпоти тих, кого він ненавидів, могутнішав рік-у-рік.

І тільки Рим, стоячи на сторожі Вічної Правди, виходячи з принципів абсолютного Блага, розгадавши без остачі внутрішню суть большевизму, посів щодо нього безапеляційно негативну позицію, починаючи від самої жовтневої революції 1917 року.

Ні, зовсім не є конечне бути католиком, щоб належно оцінити цю святу непримиренність до світового зла. Для цього треба лише мати вглядливі очі, незамутнене серце, неупереджений розум.

Святитель Римський засів на троні і звернувся до всіх паломників з промовою, в якій не забув і про нас, українців, підкресливши наші терпіння і терпіння нашого Краю. Після цього Папа зійшов з трону(щоби привітатися з кардиналами, єпископами і вірними.

Особливо сердечне було вітання Папи з Преосвященнішим Кир Іваном Бучком.

Єпископ Іван Бучко присвятив себе Церкві і українському народові. Він є справжнім амбасадором української справи в католицькому світі. Це дуже працьовита і скромна людина, єдиною турботою якої є,—повторюю щераз—Церква і українські люди. Кожен стражденний знайде в Преосвященнішого Кир Івана Бучка і тепле слово і поміч.

Авдієнція у Святителя Римського тривала рівно годину. Папа ще раз був обнесений в лектиці по храму. Після цього Володар сердець людських, всіма люблений і всіх люблячий, покинув святиню.

Наступного дня були ми присутні на урочистій архиерейській богослужбі в базиліці Марії Діви (Маріе Маджоре). Богослужбу відправляв Преосвященніший Кир Іван Бучко в асисті оо. генеральних вікаріїв і канцлерів. Гонори повнила папська гвардія. По богослужбі всі ми рушили походом до базиліки св. Івана з Лятерану. Пополудні оглянули базиліку св. Павла та інші святі місця.

22 вересня були ми в катакомбах Сан Каліcто, де, завдяки українським католицьким богословам та священикам, змогли оглянути памятки по перших християнах. В катакомбах досить часто можна побачити малюнок риби. Грецьку її назву "іхтис" вживано як скорочення слів: "Ісус Христос, Син Божий, Спаситель." Бувши переслідувані поганами, перші християни опізнавали своїх братів по знаку риби. Ми весь час відчували, що ходимо по місцях политих святою кровю праведників.

23 вересня українські паломники були прийняті головою Центрального Комітету Святого Року і заступником кардинала Тіссерана—монсиньором де Валєрі.

Монсиньорові де Валєрі були вручені для передачі Святителеві Римському Папі Пію XII чудові українські роботи ваза, таріль і вишивка,—дар за опіку Папи над православними українцями, що виявилася в присилці для православних українців великої кількости ашурансів з ЗДА, в обороні православних українців і нашої дивізії від примусової репатріяції,—дар, який мав також символізувати бажаність відновлення поєднання цілого православя з Апостольським Престолом...

Не йдеться ні нам, ні Римові про перехід українців-православних на католицтво чи то греко-католицтво—цей момент ми по-

винні наголосити з особливим притиском. Наші догмати і наш обряд мають лишатись і далі при нас. Ідеться про те, щоб ми, православні українці, признали і ствердили декларативно те, що фактично вже від віків існує: **що Папа Римський є Отцем усіх християн у світі і найвищим Авторитетом для них.**

Мусимо бути мужніми і сказати собі щиро, що наша іздревне благочестива віра православна тепер занепадає. Щоб вона піднеслась наново, треба, щоб прийшов до неї творчий живий дух. А цей творчий дух перебуває сьогодні в Вічному Місті, витаючи в серці чергового наступника апостола Петра.

Царгород не хоче нас признати. Патріярх Атенагорас взагалі легковажить слов'янські православні церкви, а нашу українську —чи не найбільше. Ми ніколи не мали і не маємо в Патріяршій Раді свого українського єпископа. Весь час творити нові церкви нам, православним українцям, не слід уже хоча б тому, що це було б лише на руку нашим ворогам, а Москві в першу чергу. Віруюча православна наша інтелігенція повинна уклінно просити наших православних Ієрархів закінчити боротьбу межи собою і вдатися негайно до Вселенського Архиєрея в Римі з проханням, щоб Він прийняв нашу православну Церкву і очолив її,—як це було вже в давнину.

Скільки існує неправильних уявлень щодо історії взаємин між Римом і українським православям! Як багато позитивних фактів лежить у тіні! А, з другого боку, деяким драстичним фактам дається невірне насвітлення як з нашої, так рівнож і з католицької сторони. Католики призабули, що наша свята православна Церква ніколи не поривала єднання з Вселенською Церквою, яке то єднання підписав наш митрополит в Фльоренції в 1439 р. Лише на шляху свого мандрування віддалилася від того єднання і заблукала в хащі московсько-візантийського "мракобесія." Це не вина Церкви—вина тогочасних обставин.

Мусимо бути чесні з собою і сказати, що історичною правдою є те, що Папи ніколи не ставилися до православя негативно. Вони ж, Папи, поблагословили діяльність свв. Кирила і Методія, цих великих творців духового обличчя словянського світу. Тільки Польща несе відповідальність за давні кривди, спричинені нам унією, бо саме вона викривила суть і дух унії, зробивши тоді з неї знаряддя власних державних інтересів і пішовши проти вказівок тогочасних Папів і далі—пересічний український інтелігент годен багато чого недобачати в ставленні Візантії до нас. А незаперечним історичним фактом є те, що Візантія використовувала українське православя як ставку в інтересах своєї політичної гри, чим і пояснюється тимчасове, але фатальне для долі української Церкви перенесення київської митрополії до Володимира Суздалеського.

Крім історичної правди є ще правда діева—правда сьогоднішнього дня. Ця правда каже нам сьогодні відкинути всі набуті нами в бігу віків співжиття нашого з Москвою нездорові амбіції, стати покірними і піти там,—де вперше світло Науки Христа засяло людям.

Лише під високою рукою Голови існуючої від віків Вселенської Церкви відновиться наше святе православя і стане могутнім стимулом загального нашого національно-духового поєднанням, та відродження, що допоможе нам перемогти ворогів Добра, що пориватиме до великих діл і буде наше православя знову таким, яким воно було за часів Володимира Святого, Ярослава Мудрого і наших славних Гетьманів.

В часі, коли цілий світ прагне поєднання, коли Европа думає про европейську армію і фактично приступає до її творення,—немає місця для слабеньких, роз'єднаних.

Хай же Святий 1950-ий Рік покладе початок новій, духовоплодотворчій добі у взаєминах між Папським Престолом і Українською Православною Церквою!... Хай же запануе серед нас православних синівська любов до Заступника Христа на землі!...

Чарівні дні нашого перебування в Вічному Місті скінчилися, —і як нелегко було його покидати. До того ще доходила свідомість, що властиво не побачив головного для мене—бібліотеки ватиканської.

Доїзджаючи до Фльоренції, я поглянув в бік Риму, де так солодко мерехтіла для мене востанне—його блакить. Гірко зробилося мені на думку, що вже ніколи не повернуся до Риму. Наперекір усьому сказав "ариведерчі" (до побачення).

Через К'яссо і Люцерн швидко дістаємося до Женеви, міста нерозважного Кальвина. Чудове Женевське озеро і блискаючі на французький землі снігові вершини Мон Бляну творили прегарну гармонію.

Швайцарія, країна малих горизонтів, сьогодні безсумніву переживає початки національних амбіцій. Кожен кантон підкреслює свою окремішність. Нас, звиклих до перонових квитків і контролі, разить у Швайцарії відсутність цих квитків і будь-якої контролі при вході до поїздів і при виході з них.

Палати Обєднаних Націй у Женеві, положені в прекрасному парку і дуже імпозантні, пригадують про величну ідею світового уряду.

Симпатично проведений у знайомих день смеркає, треба відїздити до Цюриху.

Дорога до Цюриху вела через Льозанну і Берн. З Цюриху через Сант Ґаллен і Сант Маргрет прямуємо до Ліндав, що лежить на березі чудового Бодензе, а звідти до Мюнхену.

Прекрасна подорож добігла кінця, і око вже вітає знайомі краєвиди Німеччини.

Жаден християнин не може мріяти про кращу карієру ніж віддати своє життя на службу правді, яку одні ненавидять, другі не знають, інші злобно чи несвідомо перекручують. Хто служить правді, той служить Богові, бо Бог це вічна правда. Хто слідує Боже обявлення, той не ходить у пітьмі незнання та пристрастей.

Сміховинки

Вістка з Каліфорнії: Прічер і лікар, що однаково називалися, мешкали на одній вулиці. Прічер помер, а лікар виїхав до Каліфорнії на конвенцію.

Прибувши на місце, лікар післав своїй жінці телеграму, яку через помилку, доручено вдові прічера. Зміст телеграми був такий: "Прибув щасливо. Спека страшна."

Сусід: Як ваша дочка могла вийти заміж за такого пияка та бурмила?

Сусідка: Він не був ні пияком, ані бурмилом як вони побралися.

Клієнт: Пане адвокате, жаль мені, що ви задармо трудилися, програвши процес.

Адвокат: Перепрошую, не задармо, а надармо, бо ви мені маєте заплатити сотку.

Щира рука: Скажи-но мені, Василю, чому ти завжди так щиро вітаєшся з отим "бомом" Джовом, коли його стрінеш? Чому тримаєш його руку в своїй руці так довго, як розмовляєш з ним?— То така справа, Степане,—відповідає Василь;—поки я тримаю його руку в своїй, то знаю, що та рука не шукає в моїй кишені годинника...

От дощ! Батько глядить у вікно: Ну, і звідки то стільки дощу береться?

Я знаю,—каже малий Петрик. —Той дощ з бабиних костей.

Батько: Та як же то?

Петрик: Бабуня ще вчора казали: "Я вже от тиждень чую дощ в костях своїх"...

Але бийте! Професор дає пораду студентам, що вчаться на адвокатів: —Коли ви маєте докази, то забийте їх в голови лави присяглих, а коли право по вашім боці, то забийте його в голову судді.

А коли нема ані доказів ані права?—питається студент.

То просто бийте п'ястуком об стіл!—відповідає спокійно професор. Так роблять большевики та все виграють.

Співчуття: Стрінулись дві кумоньки на вулиці, поговорили щось зо дві години, і одна з них каже: "Ну, вже треба йти, бо в нас водопровід тріс. Дірку чоловік заткав пальцем і чекає, щоб я направляча рур покликала...

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

FEBRUARY, 1951

HOW WILL YOUR YEAR BE?

By Eric W. Gosling

NINETEEN hundred and fifty-one is with us, a fresh youngster of but a few days. What his future will be, none but God knows, but much will depend on the members of the Union of the Sick for his health and successful life. It seems strange that so much can depend on so few, but, when we examine the facts thoroughly, we cannot but arrive at the conclusion that the members of the Union can affect the events of the year.

The other members of the nineteen hundred family have been unhappy, for the most part. They have, it is true, witnessed a number of happy events, the lives of numerous great men, the virtues of numberless thousands of saints. But they have also witnessed the horrors of two World Wars, the miseries attendant on these wars, and the unhappiness caused by the widening breach between God and His creatures, which has been more and more accentuated since the beginning of the century. Political systems have toppled, new theories in the world of ideas and in the domain of philosophy have overturned the old way of life, and, insidiously Satan has worked hard for the triumph of evil.

We are harboring no illusions when we say that the forces of evil have grown, and that the forces of good have not risen to the task of curbing them. Pius XI's appeal for the mobilization of the forces of Catholicism into serried ranks of Catholic Action was uttered nearly twenty years ago, and it is only now that we find the beginnings of some response to it.

That every Catholic should be an apostle needs no proving, no building up of arguments. The very fact that we are all baptized and confirmed, that we are all members of the same Mystical Body of Christ that is the victim of the onslaughts of Satan, should open our eyes to the imperious necessity not only of strengthening that Body by our own Christ-centered life, but also of convincing others to do so, and this can be done only by selfless apostolate, based on our own deeply Christian lives.

All apostolate must of necessity be based on the life of grace, and its increase in every apostle, for the life of grace is, as it were, the blood of the Mystical Body. The appeals of the Popes offer an even further motive for every Catholic to get into uniform and start his training for the work that lies ahead.

And the call to apostolate is made even to shut-ins. In his masterly encyclical on the Mystical Body, in which he touches once

more on the necessity for all to take part in this activity of the Church, the present Pope makes a special appeal to those who suffer, and urges them to join their sufferings to those of Christ for the Church. *"If at all ages it has been a duty to join our sufferings with those of the Divine Redeemer for the salvation of souls, let all now more than ever consider it their duty."*

On this intensity of the apostolate of suffering depends in no little measure that outcome of the new-born year. If of old God was willing to spare the world for the sake of a few just men, should it not be our duty now, in the face of the increasing dangers that face humanity, to become lightning-rods to turn away the just anger of God and prevent it from falling on the world?

Let this year, then, be one of increased apostolate on the part of all members of the Union of the Sick. Tied down to their beds and hemmed in by the walls of their sick-room, they can- nevertheless, be important factors in the history of the world. To those who object that they are not important enough to make much difference, let us recall that the greatest apostle of modern times, St. Therese of Lisieux, spent her whole life in a cloistered convent, that she died at twenty-five, but that she has been proclaimed second Patroness of the Missions, and has had an immense influence on the modern world, by her teaching that when love motivates our actions they become of limitless value and accomplish prodigies of grace elsewhere. May her example, and that of Saint Anne, who was but the wife of a sheep-merchant, yet merited by her sanctity of life the privilege of becoming the mother of Mary, shine like a beacon through the shadows of our modern world and guide all members of the Union to the field of true apostolate for the glory of God and the salvation and sanctification of countless souls throughout the world. Members of the Union are urged during January to resolve on a year of apostolate such as they have never yet practised, in union with the sufferers of the whole Church, in all climes, for the triumph of the rights of God against the dangers that menace the peace and order of the world today.

(*Annals of Good St. Anne de Beaupre*)

★

"If Communism triumphs democracy will die. Then will our children be committed to serfdom in a world itself enchained by atheistic Communists who already hold, within their ruthless, godless grip, hundreds of millions of innocent people.

Therefore do I beg God-revering, liberty-loving men and women everywhere, fervently to pray and loyally work, to strive to save mankind from this cancerous growth of Communism and the evils growing from out its rotted roots—else the whole democratic world is doomed to destruction, and the precious young blood of our soldier-sons will have been spilled in fruitless waste!"—*F. Cardinal Spellman.*

Ukrainian Catholic Church Services

By Rev. M. Schudlo CSSR.

THE Catholic faith permeates every member of Christ's mystical body, making them followers of the same Saviour. Not all the peoples, receiving the same Catholic faith, radiate it in the same manner. Some radiate it more than others, because their comprehension and assimilation of it is more intimate and perfect. The sun, radiating light and warmth upon the whole earth, is more active and intense in some parts of it, producing more abundant flowers and fruits, because these parts receive them more completely.

So the same teaching of Christ, received by different peoples with different traditions, sentiments, natures, customs, produces different, more or less splendid acts or functions through which the different peoples express outwardly their faith and show their love of God, worshipping Him with functions and services that fit them best. These services are a result of esthetic, cultural, spiritual qualities of the people that developed them, being a lively expression of their intimate nature, dispositions and affections.

There are many Church services in the Ukrainian Catholic rite, because the Ukrainians like to worship God in common.

VESPERS

Vespers or Vechirnia is a function usually performed at night time, wherefore it is called Vechirnia for the word vechir, which means "evening."

This function represents the Old Law with its prophesies, types and symbols that prefigured the New Testament, recalling to the faithful the creation of the world, the fall of our first parents, and the promise of redemption with its fulfilment.

Vechirnia starts with: "Blessed be our God," without mentioning the Holy Trinity that was unknown to man of the Old Testament.

The candlebearers signify the Prophets, the smoke of the incense the Holy Ghost moving upon the surface of the waters (Gen. 1, 2), the candles remind us of the words of God: "Let there be lights made in the firmament of heaven to divide the day and the night" (Gen. 1, 14), the opening of Royal Doors reminds the people of the happy life Adam and Eve were leading in Eden, when heaven was open to them.

The priest closing the Royal Doors recalls the fall of Adam and Eve, whereby they closed heaven for themselves and for all their descendants.

"Blazen Muz" typify the miserable condition of man after the original sin. "Great Ektenia" advises the fallen man to repent and pray in order to be rid of various miseries that are natural consequences of sin.

"Hospody vozvach" represents the intimate sentiments of fallen Adam and of all patriarchs. Dur-

ing this song the priest, preceded by two candlebearers incenses the altar and the people. Then incensation represents the evening sacrifices of Israel, the light of the candles recalls the light of revelation that Israel of old received through the promulgation of the Law by Moses.

"Styckyry" represent the happy state of mankind after coming of the Saviour, when men are enjoying every kind of graces and benefits.

"Bohorodychen" contains a splendid glorification of the Blessed Virgin, Mother of God, instrument of the Incarnation.

"Premudrost prosty" and the opening of the Royal Doors remind the people of the reopening of heaven thanks to the coming of the Redeemer. The priest exhorts the faithful to be attentive at the marvelous song in honor of the Redeemer: "Svite Tyckyj," whereby the people glorify Christ, the Light of the world.

After the Svite Tychyj the priest proceeds to the back of the altar, singing: "Myr vsim." All this signifies the reign of Christ over the world.

LITIA

Litia or people's supplication is celebrated on 12 main feasts, recalling the procession crusades during great disasters.

The blessing of the five small breads reminds us of the miracle when Christ multiplied five loaves and two fishes.

The priest blesses wheat, wine, and oil, which are the most necessary articles for human life. After Holy Mass the particles of the blessed bread are given to the faithful by the priest, who anoints their heads with the blessed oil, recalling the Agapes or suppers of charity of the early Christians.

"Nyni otpushayeshy" represents the last echoes of the Old Testament pronounced by the old Simeon.

COMPLINE

Compline or Povecheria symbolizes the private life of Christ in Nazareth. Being sung at night it recalls death to man, for which he must always be prepared.

MATINS

Matins or Utrenia or morning service symbolize the birth, public life and resurrection of Christ, that according to tradition happened in the morning. With Utrenia the people give thanks to God for having preserved them from death and accidents during the night.

Matins start with the glorification of the Blessed Trinity unknown in the Old Testament. The priest goes to the altar, the lights are extinguished to remind the people that Christ was born in a poor grotto, unknown to the great tumultous world.

"Slava vo vyshnych Bohu" recalls the song of the Angels at the crib of Bethlehem.

The six Psalms represent the miserable life of man before Christ and the happy condition of man after the redemption.

"Boh Hospod i yavysia nam" signify the Incarnation of Christ, when He became man.

The priest opens the Royal Doors representing the resurrection of Christ.

Canons of Utrenia express the joy of Christians at the resurrection of Christ.

"Bohorodyzu i Mater" is an exhortation to glorify the Mother of God, who gave us Jesus Christ.

"Slava vo vyshnych Bohu" is a glorification of the Holy Trinity, especially of Christ, the Lamb of God, who takes away the sins of the world.

MOLEBEN is a special function to the Sacred Heart of Jesus or Mother of God, composed by the Ukrainian Catholic Church.

SUPPLICATION is a special Ukrainian function to the Blessed Sacrament.

How Old is Your Church?

IF you are a Lutheran, your religion was founded by Martin Luther, an ex-monk of the Catholic Church, in the 1517.

If you belong to the Church of England, your religion was founded by King Henry VIII in the year 1534 because the Pope would not grant him a divorce with the right to re-marry.

If you are a Presbyterian, your religion was founded by John Knox in Scotland in the year 1560.

If you are a Protestant Episcopalian, your religion was an offshoot of the Church of England, founded by Samuel Seabury in the American colonies in the 17th century.

If you are a Congregationalist, your religion was originated by Robert Brown in Holland in 1582.

If you are a Methodist, your religion was launched by Charles Wesley in England in 1744.

If you are a Unitarian, Theophilus Lindley founded your church in London in 1774.

If you are a Mormon (Latter Day Saints), Joseph Smith started your religion in Palmyra, N.Y., in 1829.

If you are a Baptist, you owe the tenets of your religion to John Smyth, who launched it in Amsterdam in 1606.

If you are of the Dutch Reformed church, you recognize Michaelis Jones as founder, because he originated your religion in New York in 1628.

If you worship with the Salvation Army, your sect began with William Booth in London in 1865.

If you are a Christian Scientist, you look to 1879 as the year in which your religion was born and to Mrs. Mary Baker Eddy as its founder.

If you belong to one of the religious organizations known as "Church of the Nazarene," Pentecostal Gospel," "Holiness Church," "Pilgrim Holiness Church," "Jehovah's Witnessess," your religion is one of the hundreds of new sects founded by men within the past fifty years.

If you are a Ukrainian Catholic, you know that your religion was founded in the year 33 by Jesus Christ the Son of God, and that it has not changed since that time.

LIFE CAN BE BEAUTIFUL

Jesus is never so beautiful as when viewed through His Mother. Read the Gospels and see what a delicate loveliness she adds to the life of Jesus. Bethlehem and Calvary without Mary in the picture would be bleak indeed. Let her mellow your character and beautify your interior life. Study the interior of Jesus in Mary.—*Fr. P. M. Endler.*

Kiss the Boys and Girls Goodbye

By M. J. Huber

SOME months ago a high school boy, appearing on a television program, was being asked the usual introductory questions by the master of ceremonies. In answer to one question, for the benefit of the studio audience and the thousands of listener-lookers in the homes across the land, he said: "I sing and I dance."

"And what," asked the master of ceremonies, "do you intend to do when you finish high school?"

The boy answered, "Oh, I'm going to be a priest."

Just a moment of absolute silence followed that remark. It was so unusual, so unlooked for in that setting on the stage, in the midst of the parade of singers, dancers and mimics, who had their hearts set on a career in the entertainment world, that it seemed to snap the continuity of the program. It was almost possible to see the cocked ears, the open mouths, the goggling eyes of the audience without the aid of the television camera. Then a burst of hearty applause for the boy who was going to be a priest brought things to life again, and the show went on, while the audience settled back comfortably and gradually forgot that somebody had suddenly opened a door into a strang world and shouted, "Surprise!"

When boys and girls in great numbers leave home to take up married life, as they are doing every day, nobody is surprised or becomes even slightly disturbed. That is as it should be. But when even one boy or one girl leaves home to enter the seminary or the convent, the event, no matter what other mixed emotions it arouses, almost always produces a certain amount of surprise on the part of those who hear of it. Perhaps this is true because so great a percentage of the boys and girls leave home to enter marriage that people have become accustomed to the phenomenon and consider it the normal procedure for everybody. On the other hand, so few boys and girls leave home to be priests and brothers and sisters that the event can certainly not be called an ordinary, everyday affair, and the surprise it causes may be merely the result of the fact that the procedure is extraordinary and unusual.

For a number of years it has been quite a problem to find boys and girls who want to be priests or brothers and girls who want to be nuns. During the recent war years, when the world and the people in it were shaken up a bit and jolted out of their taken-for-granted and comfortable way of life, when persons young and old had to face sacrifice and conflict, when they had the opportunity to take a good long surprising look into another world through the door called sudden death, and to see what is on the other side, then it was that boys and girls and men and women turned in great numbers to the seminary, the monastery and the convent.

But no one needs to be told now that the war is over. Things are going along in the world just about as they did before the war, and once more priests and brothers and sisters are praying, pleading, seeking, hoping and even advertising for others to join them in the work they are doing for God and souls. Year by year the number of young people who want to join the ranks of priests and brothers and sisters becomes smaller and more discouraging. At the same time the need for more priests and brothers and sisters is increasing. Hundreds of parishes in Europe and perhaps as many towns in our country have no priest to care for the people. The twenty-six million Catholics in the United States could be fifty-two or sixty million or more, not only by reason of conversions, but by the prevention of the loss that is suffered each year in the great numbers who give up the practice of their faith because they have no church and no priest. Again and again the sisters are forced to refuse requests to take over schools, hospitals, orphanages because of a lack of sisters. Half of our Catholic children are not in Catholic schools.

Certainly these facts justify priests and sisters when they ask, "Why aren't our Catholic homes giving us more boys and girls to carry on the work that is waiting to be done?"

And the foreign missions! Let us say it quietly, because it is like telling the score after the home team has taken a terrific beating. Oh, the foreign missions!

In June, 1949, there were 4,128 missionaries from the United States working in the foreign field. This included priests, brothers and sisters. The total number of foreign missionaries from all countries was 80,000. A little more than 5% of all foreign missionaries are from the United States or from America, if we may use that name, so proudly but incorrectly applied to our nation.

Let us repeat that statement just to see how it sounds to American or any other ears: 5% of all foreign missionaries are Americans. America, the beautiful,—America, the greatest nation and the greatest show on earth,—America, the country that gave the world the automobile, the airplane, the atom bomb and apple pie,— America, the country that can (if given just a bit of time) send several million soldiers into any part of the world and beat any nation to its knees and shout, "We win again!"—America has given to the world only five out of every one hundred missionaries in the foreign field!

Mr. and Mrs. American Catholic, the next time you stand while the band plays *The Star Spangled Ban-*

ner, don't let the music give you only a sentimental thrill. Instead, let it be an inspiration to say a silent prayer for America, that the land of the free and the home of the brave will produce more priests and brothers and sisters and send many more missionaries to the lands across the sea.

▲

It will not help to solve the problem to look around in your neighborhood and ask: "Well, why doesn't the Mulligan family give a priest to the church? They have five boys and certainly they could give up one of them. Why don't the Grabowski's give a girl to the convent? They have six girls and all so good." It is much better to stay right at home and ask: "Why doesn't my family give a boy or a girl to God?"

Out of the great number of boys and girls finishing high school each year, by far too small a number choose the priesthood or the religious life. In a class of eighty to a hundred there may be four to six making such a choice and usually not all of these will persevere in their choice. Is this all that God wants for His special work out of eighty or a hundred? He wants more, many more. St. John Bosco said that one out of every three young people is blessed with the beginnings of a vocation to the priesthood or the religious life. What happens to these beginnings?

No one is justified in being led by these statements to say: "Well, not everybody can be a priest or go to the convent." No, not everybody. But many more; many more than are now answering the call of God.

When Our Lord asks boys and girls to follow Him and do His special work, He ordinarily waits for some quiet moment in the daily life of the boy or girl and He merely whispers, "I want you. I want you to be a priest. I want you to be a nun." Sometimes that call is only the gentlest nudge. Why don't more young people answer? Here are two simple reasons:

1. Because the world makes so much noise in their ears that they cannot hear the gentle call of God.

2. Because, if by chance they should hear the call of God, they do not have the courage and generosity to answer it.

It is not their fault alone. Perhaps very little of it is their fault. It is the fault of others, parents, relatives, even priests and sisters, for not doing a better job of showing the young people how to live. Many of us, without realizing it, must have slipped up somewhere, somehow; because if we had all done what we are supposed to do, things would be going along normally according to God's plan, and the young people would be answering God's call in sufficient numbers.

I said that the world is making so much noise in the ears of boys and girls that they cannot hear the call of God. Maybe you do not believe that. But suppose you were the guardian angel of some young person here on earth, named Louella, and God told you: "My angel, I want you to go to Louella down there and tell her that I want her to be a nun." Would you jump at the job, knowing that Louella was right in the groove so far as being hep is concerned? Or would you rather feel like saying: "Dear Lord, what chance have I to sell her that idea? There's too much noise around her. She'll never hear me. Shows, parties, dances, movies, music on platters and on wires and tapes and coming out like a wave of noise from an unimaginable variety of instruments, music coming through the air via radio and hours and hours

of music and entertainment and commercials on television; magazines, newspapers, telephone calls, boogie-woogie and jitterbugging,—not that any of these things are bad in themselves, Lord, but look and listen to all the rush and roar of cars and buses and taxis and everybody talking, talking, talking at the same time. Besides, she goes to high school and it just wears her out with all the activities. Honestly, dear Lord, I can't get her to sit down long enough to listen to me. And I should tell her that you want her to go to the convent, Lord?" Yes, if you were that angel, wouldn't you be tempted to say: "Lord, let's forget about Louella and pin this on somebody lese."

But there aren't very many others. Too many of them are just like Louella. And whose fault is that? Not Louella's alone. Maybe her mother and father had something to do with it by not doing anything like showing Louella how to live. Maybe they just let Louella grow up like a weed in a garden of weeds.

▲

I said also that if young people do, by chance, hear the call of God, they do not have the courage and generosity to answer it. Again, whose fault is that? Answer that by asking: "Who is training them? With whom do they live? Whom do they resemble?"

More and more we are hearing the expression, "The American Way of Life." This is the way of life in which young Americans are being trained. But the American way of life that means so many good things is also beginning to mean: freedom from sacrifice, freedom from service to others, freedom from everything and freedom from everybody except myself. The American way of life that can feed our desires with so many delightful things can also begin to strangle Americans with selfishness and bleed them of the last drop of courage and generosity. The American way of life, which could be a blessing, can become a curse if it closes ears and hearts to the invitation of Christ when He says, "Come, follow Me."

Some of the young people say: "Sure, I'll give myself to God and work for others, for souls, maybe for five or ten years, but not for life." And others, "Yes, I'd love to be a priest or sister but it ties you down too much. You can't go places and do things as you like."

Yes, it takes courage and generosity and loyalty to leave home and family and keep on doing God's work for life, and there is good reason to say that boys and girls are not being trained to have the courage and generosity and loyalty it takes. They are being trained to go places and do things but not the right places and the right things; they are being trained to want to get away from being tied down; but it is not pointed out to them that the easiest and surest way to escape being tied down by the ball and chain we call the world is to run away from it and lose yourself in the loving arms of God; and then when you have given up the world to come back to it and overcome it by taking care of it and serving it for the love of God. Above all they are not being taught by word and example to pray and ask God to take over for them when their generosity and courage fail.

Some fathers and mothers never think of praying for the blessing of having a priest or a nun in the family. They forget the words of Christ: "The harvest is plentiful enough, but the laborers are few; you must ask the Lord to whom the harvest belongs to send laborers out for the harvesting." And

He did not add for the benefit of any particular individuals: "But don't ask this for your boys and girls."

In the last war we heard of many acts of courage and generosity and loyalty done by young people for their country and sometimes of acts done to save the lives of others. Our young people still have what it takes when the going gets tough. But just there is the difficulty: the going doesn't get tough enough here at home. The American Way of Life is too easy to train them for generosity and self-sacrifice on a big scale. If a group of young people were reminded that the number of young Americans who died in the war to take a rocky little dot of an island in the Pacific is by far greater than the number of American priests and sisters who have lived and died to capture all of China, Japan and India for Christ, they might feel a bit abashed.

But once in a while a boy or girl does listen and hear that call and does have the generosity and courage to answer and walk away from the crowd; as as the few, the very few, walk away, the crowd looks after them and says wonderingly: "A life—a whole life for God and for souls? Oh, that's wonderful!" And the crowd turns away and huddles together again in its tight, closed circle. And the show goes on, while all together they join in the chorus: "You can't beat the world for fun!"

(From *The Liguorian*)

DO WE NEED OUR OWN PRESS?

Many of our Ukrainian Catholic editors are complaining about the financial situation of their newspapers and the lack of understanding among our Ukrainian people how important it is to have a strong and up-to-date Ukrainian Catholic press.

Pope Pius XI said: "Anything you do for the good press I will consider having been done for me personally."

The Catholic press can be called an "Angel" or messenger from God to men. Like the Archangel Gabriel of old it still brings to men good tidings, if offers to afflicted society remedies of heavenly efficacy, it protects us against the snares of the enemy on the many fields of modern thought and debates.

The Catholic press can be justly called the fifth "Gospel" of our days, for it brings us the blessed news of God and His Church's teaching. The Catholic writers, therefore, can be called the Evangelists of the present days.

Pius X said: "I would make any sacrifice, even to the pawning of my ring and pectoral cross in order to support a Catholic newspaper."

CHANGE OF ADDRESS.—If you should change your address please send us your OLD and NEW addresses.

Sinner Unable To Merit Grace of Justification

By Linus M. Riordan, Ph.D.

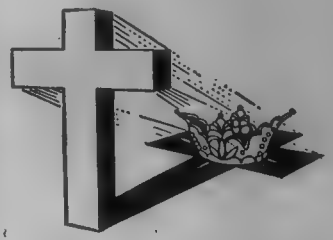

THE GRACE of justification stands out clearly as an expression of God's love when it is considered that a sinner is unable strictly to merit sanctifying grace. It is through His infinite love and goodness that God confers justification on men of good will and makes it possible for them to merit eternal reward.

Scripture constantly speaks of justification's being an absolutely gratuitous gift. St. Paul said: "For by grace you have been saved through faith; and that not from yourselves; for it is a gift of God; not as the outcome of works, lest anyone may boast.' (Eph. ii, 8). On another occasion he declared: "They are justified freely by His grace." (Rom. iii, 24).

The Council of Trent declared: "We are said to be gratuitously justified for this reason, that none of the things that precede justification, whether faith or works merit justification."

Even reason must admit that the sinner cannot merit justification of himself. To be able to merit an eternal spiritual reward, a person must be a friend of God in the state of sanctifying grace. It is impossible for a serious sinner, an enemy of God, to possess sanctifying grace, for sin and grace cannot abide in the soul at the same time. Accordingly it is impossible for the sinner to merit the grace of justification. It remains a divine gift.

Likewise it is impossible for man who has fallen from the state of grace into sin to merit the grace of restoration. The councils and tradition prove this. The Church has always believed and taught that forgiveness of mortal sin, or justification, is effected with absolute gratuity and divine mercy despite whatever merits the individual might have possessed. "But if the just man turn himself away from his justice and do iniquity... all the justices which he hath done shall not be remembered." (Ez. viii, 24).

If this were not the case the just man would merit restoration either by the works he did while in the state of grace or by the works he does after he has sinned grievously. He cannot merit it by the latter works, for they are not strictly meritorious; neither does he merit by the former, for they are invalidated by the subsequent sin and do not revive in merit until after sanctifying grace is restored.

If the just man could strictly merit restoration after his fall from grace by sin, he would be infallibly chosen, which is false, as all agree.

First justification and the restoration after loss of grace by sin still remain the greatest gifts that God can bestow on man. These graces are beyond the power of man to merit. They are divine gratuities.

CREATION AND THE ANGELS

What do we mean when we say that God is the Creator of heaven and earth?

When we say that God is the Creator of heaven and earth we mean that He made all things from nothing by His almighty power.

Can we create?

We cannot create, that is make something from nothing; we can only form things out of something already existing.

Man cannot create anything because the act of creating requires infinite or unlimited power, which only God possesses.

We know that God created all things because our reason tells us that all things outside of God have not in themselves the reason for their existence, and hence must receive existence from Him; moreover, the first chapter of the Bible describes the creation of the universe by God.

Which are the chief creatures of God?

The chief creatures of God are angels and men.

Angels are created spirits, without bodies, having understanding and free will.

Angels have sometimes been seen by man because for a time with God's permission, they have taken bodies or the appearance of bodies, which could be seen by human eyes.

God did not give the angels the happiness of heaven when He created them because He wished to test their fidelity and to reward with the happiness of heaven those who would be faithful to Him.

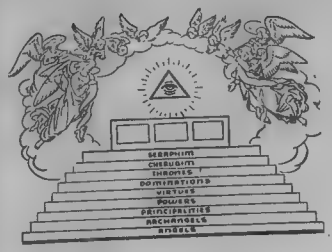

How did God test the fidelity of the angels?

We do not know the precise nature of the test given by God to the angels, but we know that it required them to submit humbly to God's will.

Not all the angels remained faithful to God; some of them sinned.

The chief sin of the unfaithful angels was pride.

What happened to the angels who remained faithful to God?

The angels who remained faithful to God entered into the eternal happiness of heaven, and these are called good angels.

In heaven the good angels see, love and adore God.

Are all the angels equal in power and holiness?

The angels are not equal in power and holiness; Sacred Scripture speaks of nine different classes or choirs of angels.

How do the good angels help us?

The good angels help us by praying for us, by acting as messengers from God to us, and by serving as our guardian angels.

What are guardian angels?

Guardian angels are angels charged by God with a special care over human beings.

Our guardian angels help us by praying for us, by protecting us from harm, and inspiring us to do good.

Has every one of us a special guardian angel?

It is very probable that every one of us has a special guardian angel.

What happened to the angels who did not remain faithful to God?

The angels who did not remain faithful to God were cast into hell, and these are called bad angels, or devils.

The leader of the bad angels was Lucifer, who is now known as Satan or Beelzebub.

What is the chief way in which the bad angels try to harm us?

The chief way in which the bad angels try to harm us is by tempting us to sin.

Do all temptations come from the bad angels?

Some temptations come from the bad angels; but other temptations come from ourselves and from the persons and things around us.

Can we always resist temptations?

We can always resist temptations because no temptation can force us into sin, and God will help us if we ask Him.

The best means of overcoming temptations are prayer, the frequent reception of Holy Communion, the avoidance of the near occasion of sin, and the habit of keeping busy with good occupations.

In what other ways besides tempting us are the devils permitted by God to attack men?

Besides tempting us, the devils are sometimes permitted by God to plague persons from without, and this is called *obsession,* or even to dwell in them and exercise power over their faculties and this is called *possession.*

Sometimes God permits obsession and possession to punish wicked persons; and sometimes He permits these attacks of the devil in the case of good persons to afford them an opportunity of practicing virtue.

When the devil uses the bodily faculties of a possessed person to say or do what is evil, is the person guilty of sin?

When the devil uses the bodily faculties of a possessed person to say or do what is evil, the person is not guilty of sin, provided he does not consent with his will.

What do we call the commands used by the Church against the attacks of the devils?

The commands used by the Church against the attacks of the devils are called exorcisms.

What we have learned from this lesson

One of the most usual names for God is "Creator;" for both reason and faith assure us that everything that exists outside of God has been created, or brought into existence from nothingness, by His almighty power. In the first chapter of Genesis we read that in the beginning God created heaven and earth: and then the inspired writing explains in detail that in the course of six days God created the various elements of the visible universe—the sun and moon and stars, plants and animals, and finally man. These six "days" need not be understood as six days of twenty-four hours—they may each have been periods of many thousands of years in duration.

However, before He created men God created another class of intellectual beings, known as angels—spirits without bodies, endowed with great understanding. God wished the angels to share His happiness in heaven, but He wished them first

to merit this privilege by their own free actions. Hence, while He raised the angels to the supernatural order by enriching them with sanctifying grace, God did not admit them the beatific vision, but imposed on them some manner of trial. Many of the angels were faithful to God and as a reward they were admitted immediately to the everlasting joys of heaven. Others, in their wilful pride, disobeyed. St. Thomas Aquinas, the great theologian, taught that the wicked angels committed sin either by rejecting the supernatural happiness to which God called them, because they were satisfied with their natural perfections, or by desiring to attain to supernatural happiness by their natural powers. The faithful angels were immediately admitted to the everlasting joys of heaven; the sinful angels were cast into hell for all eternity. St. Peter tells us: "God did not spare the angels when they sinned, but dragged them down by infernal ropes to Tartarus, and delivered them to be tortured" (2 Peter, 2, 4). Our Lord said that the everlasting fire of hell was "prepared for the devil and his angels" (Matt, 25, 41).

The good angels, who praise and enjoy God in Heaven, are also employed by Him in the service of mankind. Many passages of Scripture record that God's designs for the human race were carried out through the ministry of angels. This was especially the case in connection with the Incarnation. The angel Gabriel announced to our Lady that she was to be the Mother of the divine Redemer; angels proclaimed His birth to the shepherds on the first Christmas night; an angel warned St. Joseph of Herod's murderous plan and bade him take the Child and His Mother into Egypt, and later informed him of Herod's death and commanded the Holy Family to return; angels ministered to Our Lord after His threefold temptation by the devil; and angel comforted Him during His agony in the garden; angels announced His Resurrection and His Ascension into heaven.

In His goodness, God protects us by the ministry of angels. Speaking of little children, Our Lord said: "Their angels in heaven always behold the face of my Father in heaven" (Matt., 18,10). Our angel guardian accompanies us from birth until death, praying for us in a special way, inspiring us with good thoughts, striving to protect us from dangers of body and soul. The Church celebrates a feast in honor of the Guardian Angels on October 2nd. There are also three feasts in the course of the year to honor the three angels whose names we know from the Sacred Scipture—St. Michael (Sept. 29th), St. Gabriel (March 24th), and St. Raphael (Oct. 24th). There is also a feast on May 8th to honor an extraordinary apparition of St. Michael.

God allows the devils to attack human beings, by working on their imagination and tempting them to sin. St. Peter tells us:"Your adversary the devil as a roaring lion goes about seeking someone to devour" (1 Peter, 5, 8). Sometimes the devil is even permitted to attack human beings more directly, by obsession or possession.. But the devil can never force us to do wrong: God will always give us the grace to resist temptation.

Resolution: Resolve to think of your guardian angel, at least once a day, in your morning prayers; thank him for his benefits, ask him to pray for you and to continue his loving care so that one day you may be with him in heaven.

SAINT PAUL ON DIVORCE

By Alcide Bouchard, C.Ss.R.

IT IS undeniably obvious from the study we have made in the preceding issue, that divorce is in flagrant contradiction with the teaching of Our Lord Jesus Christ. The scene from Chapter 19 is as decisive as impressive.

It would be surprising if St. Paul, the law expert of the New Testament, did not treat of this important question and bring to it some precision of detail.

The divorce question is mentioned three, even four times, in his writings. The study of these passages may be quite brief, since they are of remarkable lucidity.

These are the passages referred to:

1. First Epistle to the Corinthians, chapter 7, verses 10 and 11.
2. Epistle to the Romans, chapter 7, verses 2 and 3.
3. First Epistle to the Corinthians, chapter 7, verse 39.
4. Epistle to the Ephesians, chapter 5, verses 25 to 33.

I.

Indissolubility of Marriage and Equality of rights of spouses

In the first nine verses of the 7th chapter of this Epistle, St. Paul recalls the rights and duties of the spouses, temporary continence with mutual consent, then chastity in the celibate state. He ends his words of advice in counselling these latter, celibates or widowed, of both sexes, to marry if they cannot continue in this virtuous state in a worthy manner.

Then he goes on to the idea that once married, it is forever. His text reads as follows:

"But to them that are married, not I, but the Lord, commandeth that the wife depart not from her husband. And if she depart, that she remain unmarried or be reconciled to her husband. And let not the husband put away his wife." (I Cor., vii, 10 and 11).

This may be summed up in these three important points:

1. Spouses must not separate.
2. If they have reasons for doing so (reasons for separation of the body), it is forbidden to remarry during the lifetime of the consort.
3. The spouses have equal rights and duties regarding this indissoluble union and the separation of the body.

This last thought is not expressed in St. Matthew, and shows a forward step from the Old Law. The Old Law, in fact, mirrored a little the slavery of woman, or rather, to be more precise, her legal inferiority. Moses allowed only the husband to sue for separation. St. Paul forbids men as well as women to break up their union. Our militant suffragettes of today should remember that their emancipation does not date from the decree of some national parliament, but from the Bible. However, the Holy Book does not back up all their hoped-for liberties and aspirations without reserve.

But one liberty which men and women in certain circles dream about is that of divorce. In addi-

tion of St. Matthew and two other Evangelists, St. Paul expressly states that if the wife leaves the home (for valid reasons; and the same holds for the husband), she cannot marry another for

II and III.

Only Death can break the Marriage and permit a second Marriage

The passages in question read as follows:

"...The woman that hath an husband, whilst her husband liveth is bound to the law. But if her husband be dead, she is loosed from the law of her husband. Therefore, whilst her husband liveth, she shall be called an adulteress, if she be with another man; but if her husband be dead, she is delivered from the law of her husband; so that she is not an adulteress, if she be with another man." (Rom., ch. 7, verses 2 and 3).

"A woman is bound by the law as long as her husband liveth; but if her husband die, she is at liberty. Let her marry to whom she will, only in the Lord. (I Cor., vii, 39).

Here is the idea, well expressed in terms understandable to everyone, the whole idea of the indissolubility of marriage. The spouses are bound one to the other until death. St. Paul proves this truth by the universal acceptance of this doctrine. What happens, then, if a wife whose marriage has been broken up, marries again? She will be called adulteress. It is the people, not a wise jurist of justice, which will give the verdict: That her flight, or abandonment on the part of her husband, has not affected the natural or sacramental bond of marriage. This bond is broken only by the death of the consort. Can we ask for anything clearer? It is a condemnation beyond recall of all those who wish to excuse their divorce or their freedom of thought through the sentence of a court or the tolerance of their Church. So they do otherwise than say to themselves interiorly: "We are fighting against God, well aware of our crimes." If St. Matthew is difficult of interpretation for people without education or those who read him distractedly, such is not the case with the three texts of St. Paul referred to in this article. Wisdom is driven in with sledgehammer blows. These should not be too much for a man who is trying his best to understand.

Let us make this observation in passing: The Apostle puts the separated spouses on guard against a marriage which would have no value. This remarriage could not be inspired by virtue. Nor should widows or widowers bring to a second marriage disposition lacking in high intentions. Second marriages are permitted "only in the Lord," that is in order to sanctify oneself. This is the real purpose of this divine social institution; at least to avoid the disorders of solitary life, for "it is better to marry than to be burnt" (verse 9) with the fires of concupiscence here below, when still, all things considered, celibacy is a superior state of perfection (meaning of verse 8).

IV.

Indissolubility, Effect of the Holy Love which should reign in Marriage

We transcribe, for the edification of the faithful, a beautiful passage from chapter 5 of the Epistle to the Ephesians. Married people heard it the day of their marriage. It makes even better sense when youthful love has become stronger in reasoned esteem, and in the conviction through experience that a good wife is an incomparable treasure, and that a father of a family worthy of the name is a living image of the providence of God the Creator.

Verse 25.—"Husbands, love your wives, as Christ also loved the Church and delivered Himself up for it, (26) that He might sanctify it, cleansing it by the laver of water in the word of life, (27) that He might present it to Himself, a glorious church, not having spot ar wrinkle or any such thing, but that it should be holy and without blemish. (28) So also ought men to love their wives as their own bodies. He that loveth his wife loveth himself. (29) For no man ever hated his own flesh, but nourisheth and cherisheth it, as also Christ doth the Church, (30) because we are members of His body, of His flesh and of His bones. (31) For this cause shall cleave to his wife. And they shall be two in one flesh. (32) This is a great sacrament; but I speak in Christ and in the Church. (33) Nevertheless, let every one of you in particular love his wife as himself; and let the wife fear her husband."

It has been said with truth that the unity of marriage (one man with one woman) leads to indissolubility. The reason is that love is the soul of such unity and indissolubility.

It is this truth that St. Paul explains with his great heart to the faithful of the church of Ephesus. St. Matthew offers the marriage of Adam and Eve as a divine lesson taught to men of all ages. The author of the Epistles which we are studying arrives at the same end by the noblest of examples. The union and love Christ has for His Church are the image of matrimonial union. Can we suppose for an instant that Christ could have lacked fidelity to His love, He Who cherished His celestial spouse (that is to say the Church which God the Father confided to Him) even unto dying for her, in order to recover for her the beauty of the days of Creation? So vehement a love is necessarily constant, without weakening. Love is the whole life of Chirst in relation to His Church.

So must it be the life of spouses. The love which brought them together, then united them is a law of nature. Marriage which is the completion of it, cements their souls and their lives into one person. Thus considered, marital love signifies continuity without end, perseverance in unity until death.

In fact, St. Paul adds, coming back to the primitive institution of marriage, man and wife make but one person. Just as a man cannot hate himself or destroy himself, so he cannot hate his consort or do away with her, for it is the order established by God: "A man shall *leave his father and mother, and shall cleave to his wife. And they shall be two in one flesh.*"

In this love of Christ and His Church, concludes St. Paul, there is a great symbolical and moral lesson: *"sacramentum hoc magnum est."* In this way, then, marriage, fruit of love and an image of the imperishable love of Christ and His divine spouse, the Church, cannot be disolved. Human love, reasoned and supernaturalized, sanctioned and sanctified by a sacrament in the case of Cahtolics, strengthened by a natural contract in the case of non-Catholics, perseveres until death: divorce is anti-Christian and anti-human.

On this point of doctrine, as on all others taught by the Church, Christ declares to individuals, to

religious bodies and to the men of law who favor in any way divorce: "He that is not with Me is against Me." (Matt. xii, 30).

(From *Annals of Good St. Anne de Beaupre*)

FRIENDSHIP

Mere earthly friendships are not to last, their origin being so frail that the slighest contradiction chills and blights them. Such change cannot come over those friendships which are bulit up in God, and are consequently solid and enduring.—*St. Francis de Sales.*

A long novitiate of acquaintanceship should precede the vows of friendship.—*Lord Bolingbroke.*

No one is equal to thee, O Lady, for all are either above or beneath thee. Above Mary, God only; beneath Mary, all that is not God.—*St. Anselm.*

Do thou govern me, O my Queen, and leave me not to myself.—*St. Bonaventure.*

The children especially should remember this: Mary wants us to be like Jesus because we are her children, too.

Are we real Christians? We are not if we forget and do not live for the future life. Being Christians we cannot promise to ourselves present blessings and a complete happiness in this world. If God grants it to us, let us thank Him for His goodness and compassion; as He knows our frailty. When the consolations lack, let us thank God for His justice with us. Let us be grateful always when He carasses and when He chastises us, for He always loves us as a tender father who wants us to be good and to join Him one day in heaven.

The biggest and the cruellest lies often told in public are accepted as truths by the mob.

SAUL BECOMES PAUL

By Gerald C. Treacy, S.J.

THE DAY that Stephen was stoned to death a young man standing by and taking care of the coats of the murderers said, "I am glad you have stoned Stephen to death." This young man's name was Saul.

Saul was from Tarsus and he hated the Catholics. He went to the high priest in Jerusalem and said: "I want a written order to the synagogues giving me power to arrest any men or women there who are followers of Christ so I can bring them back here to Jerusalem in chains."

The high priest gave him the order and Saul started off on the road to Damascus. He had a crowd of men with him, and they were all galloping their horses very fast, trying to reach Damascus when a bolt of lightning ripped through the sky and struck Saul in the face, hurling him off his horse. Blinded he heard a voice saying, "Saul, Saul, why are you persecuting Me?"

Three days after the blinded Saul had been led into Damascus by his men, a good Catholic of that city was awakened at midnight by a ligh flashing in his room and a voice calling "Ananias." "Here I am, Lord," said Ananias. "Get up," said our Lord and go into Straight Street, and knock on the door of the house that belongs to Judas, and ask for a man of Tarsus, named Saul. You will find him praying."

Ananias very much frightened, protested: "Lord, I've heard many bad things about that man Saul. He has been mean and cruel to Your saints in Jerusalem. And now right here in Damascus, he has an order from the high priest telling him to arrest all those who love Your Holy Name!" But our Lord answered: "Go and do what I tell you, Ananias. For I have called Saul to be My special messenger to carry My Name to nations and kings and the people of Israel. And I will show him how much he must suffer for My Name."

While Saul was praying he had a vision: Ananias coming to him and placing his hands upon his eyes and giving him back his sight. And that is what happened when Ananias arrived. Saul was baptized and after that was known as Paul.

Next day Paul went into the synagogue at Damascus and said, "Jesus is the Son of God." The Jews there were very much surprised nad asked, "Is not this the man who used to persecute all who believed in that Name in Jerusalem? Has he not come to Damascus to put all the Catholics in chains and drag them off to the chief priests?" But Paul answered them by teaching more and more about the Lord Jesus.

This made the Jews angry. They put soldiers at the gates of the city and told them, "If that man Saul, now baptized Paul, tries to get out of the city, kill him." The soldiers said they would. But one

night the Catholics got a big clothes basket and said to Paul, "Jump in." As soon as he was in the basket, they put ropes around it and lowered it over the wall of the city. Then Paul got out and started back for Jerusalem.

A Communist propagandist arrived to a Ukrainian town and started to talk against the Catholic religion: "Tell me, what good has Christianity done for you?" An old man approached the unbeliever and exclaimed: "The Christian religion has done much for us and still more for you. If I were not a Christian, I would be at your throat, since you started to talk against Christ and His religion."

A Scotchman was told by his doctor that his wife should have had her tonsils taken out when she was a little girl. He had the operation performed—and sent the bill to his father-in-law!

OUR HANDS ARE TIED...

by subscribers of the Redeemer's Voice who delay in sending in their renewals. If we sent only one notice, and if only one person so delayed, we would not mind, but the time and expense incurred in jogging the memories of the forgetful or the neglectful is a drag on our expense sheet. May we ask all who receive a renewal notice this month to help us by replying at once?

ЗВЯЗАНІ РУКИ!

Шановні Читачі та Читачки, бачите, що НАШІ РУКИ ЗВЯЗАНІ? Хтож звязав їх? Ті, що читають наш місячник, але НЕ ПЛАТЯТЬ на час своєї передплати! Розвяжіть нам руки, виплачуючи щоскоріше свій довг і присилаючи щедрий даруноk грошевий на закуп машини!!!

ОБОВ'ЯЗОК КОЖНОГО ЧИТАЧА ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

1. Кожен Читач обовязаний своєчасно заплатити передплату за видання. Чи ти, шановний Читачу, вже вніс передплату? Не вносячи передплати, ти руйнуєш Видавництво!

2. Кожен наш Прихильник повинен також, у міру своєї спроможності, внести добродільну датку на Фонд Голосу Спасителя. Чи ти, шановний Прихильнику, вже вніс цю датку? Поспіши!

3. Кожен Читач і Прихильник Голосу Спасителя повинен приєднувати нам нових передплатників і ширити наші видання серед своїх знайомих та приятелів. Чи ти, шановний Читачу, це робиш? Коли ні, поспіши з цим, і тим допоможеш Видавництву Голосу Спасителя!

Rome and the Byzantine-Slav Rite

By Rev. S. Hryniuch

AMONG the uninformed there exists an opinion that the Catholic Church is primarily Latin and that Catholics of the various Oriental rites are merely tolerated as Catholics of a lower grade.

Such an opinion is entirely wrong, for it is absolutely foreign to the mind and practice of the Apostolic See. In the Catholic Church all Catholics are equal no matter to what rite they belong, and the love of the Holy Father goes out to all his childrne without distinction, Latins and non Latins alike. In Canon Law, therefore, we read the following regulation: "In præcedentia diversitas ritus non attenditur." (can. 106,4).

In the previous article of this series some direct quotations of the Popes have been given which substantiate the true attitude of the Holy See toward the Catholics of the Slav-Byzantine rite, and which contradict the above false opinion. Thus, it is evident that the Roman pontiffs have always shown the same fatherly love toward the Eastern Catholics as to the Catholics of the Latin rite. Moreover, the Apostolic See considered it most important to defend the rights of the Eastern Catholics and rejected as unjust and fanciful the opinions of those who asserted that the Eastern rite is inferior.

The solicitous care of Rome for the protection of the Slav-Byzantine rite is perhaps best seen from *the regulations governing the change from one rite to another* and *regardign the publication of liturgical books.*

Already in the documents of Brest Union under Pope Cleinent VIII, referred to in *Acta et Decreta S. S. Conciliorum,* rec. col. 602, is found the regulation that "everyone should remain in the rite of his own Church."

Later, the Roman Pontiffs Clement XIV and Pius VII decreed that Catholics of the Byzantine-Slav rite living in Russia could not change over to the Latin rite, and in 1863 by the agreement "Concordia" this prohibition was extended to all Catholics of the Byzantine-Slav regardless of where they lived.

Finally, the Codex "Juris canonic" prohibited clergy of both Latin and Eastern rites to induce anyone to change his rite, adding that "nemini licet sine venia Apostolicæ Sedis ad alium ritum transire." (Can. 98, 2, 3).

In regard to the liturgical books of Catholics of the Byzantine-Slav rite it must be confessed that, inspite of all the endeavors and ceaseless care of the Apostolic See to presrve the original form in its integrity, some arbitrary alternations crept in without the approval of Rome. That took place especially at the end of the XIX and in the first three decades of the XX centuries. When this fact came to the attention of the Byzantine-Slav ordinaries of Western Ukraine and those of the Western hemisphere, they gradually united their

efforts to restore the original uniformity and to prepare a new publication of the liturgical books. For this purpose the diocesan and interdiocesan liturgical commissions were organized which were particularly active between 1927 and 1935. In addition, three espicopal conferences were held in Rome and Lviv in 1927, 1929 and 1932, at which all the dioceses of the Byzantine-Slav rite were represented. The result of their work was submitted to the Holy See for approval with a petition that the proper liturgical books be published.

Rome received the petition favorably, for, after the Papal Liturgical Commission studied the matter for some time, the first books of the Divine Liturgy were edited and on Sept. 10, 1941, special liturgical instructions were sent to all the Ordinaries of the Byzantine-Slav dioceses.

In 1944 other liturgical books were published in Rome together with an explanatory book of liturgical ceremonies entitled "Ordo Celebrationis."

Thus, this new edition of the liturgical books in another clear indication of Rome's paternal concern for the Byzantine-Slav rite, for, having gladly assented to the wishes of the Ukrainian bishops, the Apostolic See has again proved its intention of restoring their liturgical rite in accordance with the ancient venerated traditions.

The Council of Trent says that the Church protects its rites with the intent "to elevate the grandeur of the Most Holy Sacrifice and through the visible signs of our religion to awaken the minds of the faithful to meditation on the Most Sublime things which in this Most Holy Sacrifice are hidden..." Bearing in mind this purpose of liturgical rites in general and the continual solicitude of the Roman pontigs for the preservation and protection of the Byzantine-Slav rite in particular, one is made to realize the essential and active catholicity of the Church. Therefore, says Pere Congar in his "Divided Christendom," p. 254, the Byzantine rite should be regarded not merely from the ceremonial, or even only from the canonical point of view, but as the embodiment of the whole spiritual and theological tradition of the Byzantine Christian East. Its origin and content is Catholic indeed.

Of course, as the result of separation from the Catholic Church the Dissidents have to some extent lost this traditional Catholic spirit, and, as a result of Western influence, even the Catholic of the Byzantine-Slav rite have introduced some changes in their liturgy. But the mind of Rome has always been that the Catholics of the Byzantine-Slav rite and even Dissidents who one day by the grace of God will return to Unity retain the living Catholic Byzantine tradition without Separatist contamination and without Western adoptations.

Hence, the mission of Catholics of the Byzantine-Slav rite is to guard and preserve their traditions and rite out of love for the complete development of the Mystical Body of Christ, which is the Church, —the mission intended by Rome and contained in the words of Pope Urban VIII: "Per vos, mei Rutheni, Orientem convertendum spero."—Through your mediation, O my Ukrainians, I hope to convert the East. ...

(From *The Ark*)

HOLY YEAR 1951 INTENTIONS

THE General Intention of the Roman Pontiffs, my beloved children, is surely known to you. But what Our special intention for the coming Holy Year is, we desire to make known to you more fully and clearly.

First of all, let it be asked that all singly by prayers and penance made expiation for their own sins and so strive for Christian virtue, for the Christian correction of morals, that this jubilee bring to happy fruition the return of all to Christ from all sides.

Moreover, all must pray in suppliant prayer to God that the fidelity owed to the Divine Redeemer and the Society founded by Him be retained by all with unshakable determination expressed in deeds; that the inviolate rights of the Church be everywhere and always maintained free and unfettered against the machinations, false ideas and persecutions that those who as yet have not come into the light of Christ's truth or who have erred from the right way, and even violent opponents and haters of God themselves, be enlightened with divine illumination and moved by divine grace that soften's the soul, to obey the precepts of the Gospel; that a properly agreed upon and serene peace be established everywhere as soon as possible, especially in the holy places of Palestine; that the civil powers be joined with one another in justice and brotherly concord, all hatreds and discords set aside; and, finally, that the masses of the needy may have the means to live decently from their labor and receive necessary and opportune aids from the generosity and charity of those who enjoy greater fortune.

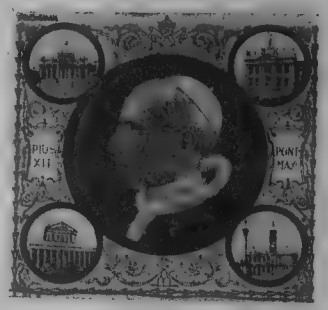

May that most desired peace return to the hearts of all, to domestic hearths, to single nations and to the universal community of people. May they who suffer persecution for justice' sake have that unconquered courage which has adorned the Church from her first days with the blood of martyrs. May refugees, captives and displaced persons return as soon as possible to their own most dear fatherlands. May they who are in sorrow and grief be refreshed by divine consolations. May our youth shine with Christian modesty and flourish and grow strong in Christian virtue. May those of a more mature age shine before them as an example. And may all enjoy that heavenly grace which is the dawn of that eternal happiness which is to be gained in heaven.

POPE PIUS XII

The Holy Father extended the Holy Year to the whole world. All the indulgences can be gained in the parish churches throughout the Catholic world.

CLASSROOM SAINT

ON March 5, 1950, Pope Pius XII raised to the honors of the altar a fifteen-year-old boy, Dominic Savio, one of St. John Bosco's first pupils. Born in Riva, northern Italy, on April 2, 1842, Dominic soon manifested a surprising seriousness of purpose and an intense devotion to the Mass and the Holy Eucharist. On the occasion of his First Holy Communion at the age of seven, he formed the motto: "Death, but not sin!" which was the inspiration of his truly manly determination to become a saint.

In an age that sees the youth of every country exposed to constant temptations because of modern dress, comics and movies, it is inspiring to read of the courageous campaign waged by Dominic, in the midst of a corrupt and corrupting world, to preserve purity of life in himself and his classmates by means of an apostolic zeal far beyond his teen-age years. The candor of grace was continually reflected in the calm, easy smile of his striking countenance.

Like his master, Don Bosco, Blessed Dominic cherished an intense devotion to Our Lady. The sublime purity of her Immaculate Conception appealed in a very special manner to his almost instinctive sense of chastity. In her honor, he founded among his classmates the Immaculate Conception Sodality, which is to this day traditional in every part of the Salesian world.

Dominic Savio died on March 9, 1857, ecstatically exclaiming: "Oh, what a beautiful sight I see!" And, as his face relaxed from the tenseness of death into the blissful smile of eternal happiness, the Church gained an example of a manly, considerate and trustworthy student. Truly, he is a new "glory of the schools"! When his Cause for canonization was introduced in 1914, Pope Pius X made the statement: "Dominic Savio is a real model for the youth of our times!" In proclaiming him Venerable on July 9, 1933, Pope Pius XI styled him "a little giant of sanctity." One of the youngest Confessors in the Church's calendar of saints, Blessed Dominic Savio stands out as a hero of Catholic boyhood, a living example of schoolboy virtue, a shining model of classroom holiness. He is, indeed, the Catholic Boy of Today.

(*Messenger of the Sacred Heart*)

The Vision of Catherine Laboure

By Ignatius Melito, C.M.

IT WAS November 27, 1830, and Catherine was at prayer in the convent chapel. Suddenly, the rustle of silk interrupted her prayer, and on looking around she beheld the Mother of God. Her own words give us this picture:

"She (Mary) was standing, and her robe was the color of dawn. On her head she had a white veil, which fell down on each side to her feet... Her face was quite uncovered, and her feet were resting on a globe, of which about half was visible. Her hands were raised up to the height of her waits in a graceful posture holding another globe, representing the world, which she seemed to press to her heart. Her eyes were turned to heaven, and her countenance was most beautiful.

"All of a sudden the globe disappeared from her hands, and her fingers were filled with rings with most precious gems. From these, rays of light went forth to all sides, enveloping her in such splendor that one could see neither her feet nor her robe.

"As I was absorbed in contemplating the Blessed Virgin, she lowered her eyes and said to me: 'The Globe which you see (I understood her to mean the one she had beneath her feet) represents the world, especially France, and every single person.' Then she added: 'The rays are the symbols of the graces I shed on those who ask me for them!" Then an oval frame was formed around the Blessed Virgin on which these words were stamped in letters of gold: *O Mary conceived without sin, pray for us who have recourse to thee.*

"The inscription was arranged in a semi-circle, beginning from her right hand and passing over her head, ending at the tip of her left hand. Then a voice was heard which said to me: '*Have a medal struck according to this model; those who wear it, after being blessed, shall receive great graces, especially if they wear it around their neck. Graces will be abundant for*

those who have confidence.'

"At that instant the picture seemed to turn and on the reverse side one saw the letter surmounted by a cross, with a big line at the base, and underneath the letter M were the Hearts of Jesus and Mary, the first encircled by a crown of thorns, the other transpierced by a sword."

Catherine's life from here on was one of great difficulty. Her spiritual director to whom she related the apparition would take on action. (The Blessed Virgin appeared a month later and repeated her demand for a medal. In time he came to understand that he too was an instrument of Mary's will. He consented to obtain the necessary permission to get the medal struck, and in 1832 the first sample of the medal was made.

When St. Catherine saw the medal she exclaimed: "Now it must be propagated." From that moment to the present day the story has been the same—millions of devoted children of Our Lady have embraced her medal and have found how true are her words: *"Graces will be abundant for those who have confidence."*

(From *Our Lady's Digest*)

DEFINITIONS

Bicycle: a thing that teaches you the secret of getting ahead; you've got to keep pedalling to get anywhere.

Religion: for some people it's like a bus. They ride on it only when it is going their way.

Money: a thing that still talks, but the interval between its saying "hello" and "good-bye" is becoming increasingly shorter.

Affection: something that proceeds from either vanity or hypocrisy.

Ambitious wife: the power behind the drone.

Conference: an organized way of postponing a decision.

Financial Genius: a man who can earn money quicker than his family can spend it.

Man of the Hour: the one whose wife told him to wait a minute.

Nose: the part of the human body that shines, snubs, snoops and sneezes.

Smokers: people who, the more they fume, the less they fret.

Temperament: Temper that is too old to spank.

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Co.
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office—&—Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res. 887 Office 1785

Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК:

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

найкращий одинокий місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жалійте зараз післати $1.50 на річну передплату до —

MY FRIEND

49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК,—ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"—

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, со. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народа останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.
НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложений Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, третє видання. Дуже популярний.
ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

PAINTS

FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP

PHONE 836

YORKTON — SASK.

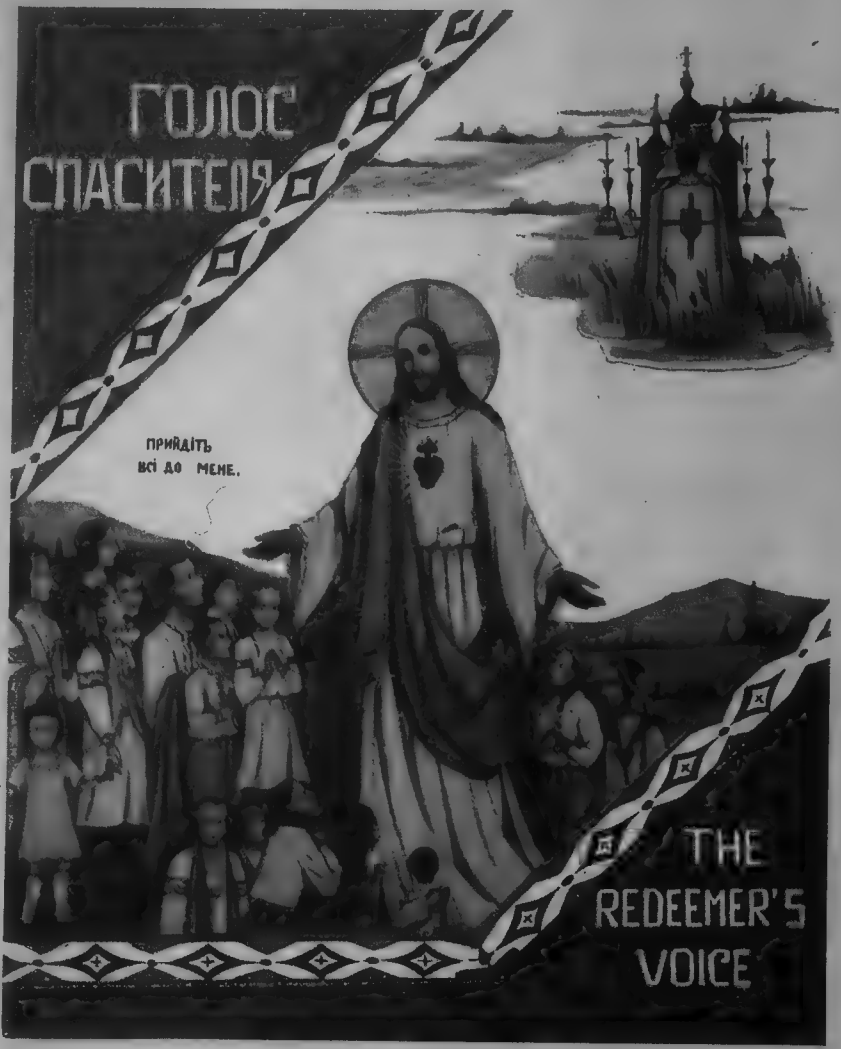

▲ UKRAINIAN CATHOLIC MONTLY ▲
БЕРЕЗЕНЬ YORKTON, SASK., MARCH, 1951

20¢

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор — Editor
Пр. о. М. Щудло ЧНІ. — Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор — Manager
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ. — Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

ЮВІЛЕЙНИЙ ВІДПУСТ	о. М. Щудло ЧНІ.	1
СПИС НАСЕЛЕННЯ КАНАДИ		4
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ		7
ЧАС ПОКУТИ Й КАЯТТЯ	Ц. Ч.	15
МАРІЯ—ЗОРЯ НАШОГО СПАСЕННЯ	о. др. Микола Комар	18
БОГОСЛУЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ	о. Мих. Щудло ЧНІ.	22
ЧИ ТИ СПОВІДАЄШСЯ?	о. Петро Мельник	26
ЗАПОВІТ	Христя Денисиха	29
ЩО ДУМАЄШ ПРО ПИЯНСТВО?	о. Др. Юрій Федорів	32
КАТОЛИК ЧИ ПРАВОСЛАВНИЙ?	о. Мих. Щудло ЧНІ.	34
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ		37
СМІХОВИНКИ		38
YOUTHFULLY SPEAKING	Bob Dean	39
REASONS AGAINST DIVORCE	Alcide Bouchard, CSSR.	41
MASS, LITURGY OR SLUZBA BOZA	Rev. M. Schudlo, CSSR.	44
TRAGEDY IN LIFE	Fulton J. Sheen	46
WHY MUST WE LOVE SACRED HEART?	J. L. Dehon, SCJ.	48
SAVE YOURSELF AND YOUR NEIGHBOR	Rev. James Keller	51
HOW TO SAY NO TO BOY FRIENDS	D. F. Miller	53
HOLY MASS IN ACTION	Rev. Raymond A. Tartre, SSS.	56
THE IMPORTANCE OF CATHOLIC PRESS		59
WHY BACHELORS DON'T MARRY?	Henry Hawrylew	60
QUESTION BOX		61
AN APPEAL FOR HELP		63
NOTICE!		64

Ювілейний Відпуст

о. М. Щудло ЧНІ.

В НАВЕЧІРЯ Христового Різдва по новому стилі Святіший Отець, Пій XII, розширив Святий Рік на цілий католицький світ, навіть на передмістя міста Риму, бо тільки сам властивий Рим був місцем Ювілейного Року в 1950.

Безчисленні маси народу, між якими були й українські паломники так католики, як і православні відвідали Рим, столицю святого Петра та осередок католицької Церкви. По правдоподібнім обчисленні 4,000,000 людей з різних сторін світу відвідали Рим в часі Ювілейного Року, зискали повний відпуст і духовно обновилися.

Нажаль, каже Папа, мільйони інших вірних, хоч може й бажали, негодні були відвідати Риму, чи то з браку гроша, чи хвороби, чи зайняття або через політичні обставини, от хоча б українці та народи в царстві совєтського раю, з якого батюшка Сталін не хотів випустити нікого, бо боявся, щоб щасливі мешканці раю не зреклися "райських роскошів" совєтського деспотизму та не вибрали "гнету та поневолення гнилої демократії" західнього світу.

Святіший Отець не забув і про тих своїх дітей, що не змогли прийти до Риму в часі Ювілейного Року. "Оттому, каже Христовий Намісник, уважаємо за відповідне, щоб ювілейний скарб прощення, що до вчера був відчинений у Римі, став доступний у наступнім 1951 році для вірних цілого світу. Отак сподіємося, що та нова весна духовного життя, яку ми бачили з великою радістю, не тільки не відцвіте, але принесе ще й обильніші плоди. Надіємося, що по всіх містах, містечках і селах повториться те подивугідне явище християнської віри та побожности, яке зворушило всіх у цім святім Місті."

Отож починаючи від Христового Різдва по новому стилі всі

католики, латинники, українці, греки та всі інші народи, що злучені з Римом, зможуть зискати всі ті відпусти, що паломники 1950 року здобули в Римі. Відпусту ж негодні зискати всі ті, що не злучені зо Святішою Столицею, от як православні чи протестанти.

Папа прохає єпископів, щоб повідомили своїх вірних про цей відпуст і заохотили їх користати з нього. Далі Папа у свому посланні каже: "Особливо ж бажаємо, щоб це сталося при помочі проповідей, що звуться містіями, або реколекціями. Цей рід проповідування (місії та реколекції) не тільки збиває фальшиві теорії та вияснюють християнську науку, але при помочі Святого Духа сильно підносить душі слухачів зо земських до небесних речей, щоб позбулися своїх провин і відпокутували їх і щиро та великодушно ступали дорогою чесноти. Отож бажаємо, щоб, якщо можливе, в кожній парафії в часі Ювілейного Року було таке проповідування—цебто місії або реколекції. Так християни належно та свято приготовляться, щоб могли доступити повного прощення провин і зискати повний відпуст."

Відпуст це не прощення гріхів, як дехто, особливо некатолики, думають. Відпуст це тільки прощення дочасних кар за прощені вже гріхи. Грішник мусить відпокутувати ці кари в цім або в другім житті. Свята Церква немов добра Мати час до часу відчиняє скарбницю заслуг Христа, Його Матері та Святих, щоб з їх обильности користали ті, що духовно вбогі.

Відпуст не прощає гріхів, бо Христос установив сповідь, де кожен грішник, навіть найбільший може доступити відпущення своїх провин, якщо щиро кається та постановляє поправитися. Відпуст прощає дочасні кари за прощений гріх, а не сам гріх.

Ціль Ювілейного Року

Яка ж ціль цього Ювулейного Року? Всі Ювілейні Роки мають спільну ціль: дати змогу всім католикам зискати повний відпуст. Теперішній Ювілейний Рік має свої особливіші цілі. Он слова Батька християнства, якого болить недоля своїх дітей: "Нехай Наставники упоминають своїх підвладних особливіше молитися Богу, щоб такий побажаний мир запанував у всіх душах, родинах і в цілому світі поміж народами; щоб ті, що страждають за справедливість мали ту непереможну мужність, яка від самого початку прикрашувала Церкву кровю мучеників; щоб біженці та воєнні полоненні, які пробувають далеко від своїх домашніх вогнищ, могли щоскоріше повернутися до любої батьківщини; щоб соціяльні класи, подушивши ненависть і незгоду, могли злучитися в братерській згоді, справедливості та любові; щоб права Церкви залишилися неушкоджені та ненарушені ворожими затіями й обманними переслідуваннями."

Чи величезна кількість принесених Богові молитов і благань у Святім році не піде за наш страждальний нарід, нашу Церкву, наших Героїв і Героїнь, що в рядах Повстанської Армії змагаються за християнську цивілізацію з матеріялістичним безбожництвом, що мало б повернути світ у тюрму народів, де Москалі були б сторожами та катами?

Святіший Отець каже: "Силою Всемогутього Бога, Святих Апостолів Петра та Павла розширяємо на весь католицький світ, так на Західню, як і Східню Церкву, та продовжуємо Ювілей на цілий рік... аж до 31 грудня 1951."

Всі можуть здобути Ювілейний відпуст, навіть ті, що вже зискали його в Римі в часі Ювілейного Року 1950, за винятком самого міста Риму, бо воно мало свій ювілейний рік.

Умовини відпусту

Хто бажає зискати Ювілейний відпуст, мусить відбути добру сповідь і прийняти Святе Причастя. Не вистачає тут великодня сповідь. Треба другої сповіді та Св. Причастя. Сповідь мусить бути важна та добра, бо неважна чи святокрадська сповідь невистарчальна не тільки, щоб зискати відпуст, але й щоб доступити прощення гріхів. Ніхто не годен доступити прощення кар за свої гріхи, якщо його гріхи ще непрощені.

Крім цього треба відвідати церкви чи публичні каплиці. Святіший Отець уділив єпископам владу зазначити церкви чи каплиці, що вірні мають відвідати, щоб зискати ювілейний відпуст. Звичайно мали б бути чотири церкви або публичні каплиці, що їх треба відвідати або того самого дня або в кількох днях. Коли ж нема чотирьох церков або каплиць, так єпископи можуть зазначити менше, що треба відвідати чотири рази.

При відвідинах церков чи каплиць треба відмовити оці молитви: "5 Отченаш, 5 Богородице Діво та 5 Слава Отцю"... Крім цього "1 Отченаш, 1 Богородице Діво та 1 Слава Отцю"... за Святішого Вітця. Таксамо треба відмовити при кожних відвідинах "Вірую," "3 Богородице Діво" з молитовкою: "Царице мира, молися за нас" і 1 "Радуйся Царице, мати милосердя..."

До всіх цих молитов можна додати молитву Святого Року, що її уложив сам Святіший Отець. (Цю молитву в українськім перекладі можна набути в адміністрації "Голосу Спасителя" в Йорктоні).

Коли іде про католиків Східнього Обряду, так Святіший Отець уділяє східнім єпископам право заступити згадані молитви іншими для своїх вірних.

Коли ж східні католики відвідують поза своєю парафією якусь церкву з латинськими паломниками, так вони свобідно можуть користуватися так формулами латинського, як свого власного обряду.

Далі Святіший Отець не забуває і про померших християн, бо каже: "Рішаємо, що християни можуть так для себе, як і для померших зискати стільки разів відпуст, скільки разів якслід виповнять приписані умовини."

Щоб вірні християни могли легше користати з ювілейного відпусту, Святіший Отець уділяє всім сповідникам надзвичайні власті на цілий Ювілейний рік розгрішати каянників від деяких церковних цензур, які в звичайні часі може знимати тільки Святіший Отець або єпископ.

Спис Населення Канади

1951

ЩО десять літ відбувається в Канаді спис населення. І того року буде вже 9-ий з черги. Цей новий перепис людности буде мати велике значіння, не лише для Канади взагалі, але також для Церкви та нашого народу з осібна. Він поможе всім довідатися, кілько жиє в Канаді людей та яких народностей.

Знана є річ, що останними роками прилучилася до Канади Нова Фунляндія та приїхало велике число скитальців ріжних народностей. Це все значно збільшило канадійське населення. Тому многі люди нетерпеливо ждуть нового статистичного висліду та інформацій про теперішний стан Канади.

Про цей перепис, його причини, спосіб переведення, його значіння і т.д. можнаби багато писати. Деякі наші часописи вже згадували про це, а інші певно будуть ще писати, бо нас українців взагалі, а католиків з осібна повинно це спеціяльно зацікавити та заінтересувати.

Пишуть і кажуть, що нас українців у Канаді є до 500 тисяч, або інакше около пів міліона. По англійцях і французах, ми творимо 3, а найдальше 4 найбільшу народню ґрупу. А беручи під увагу релігію, то нас українців католиків повинно бути до 300 тисяч, бож подають, що українців католиків у Канаді є 83%. Чомуж отже зі статистик, от хочби з послідної того всього не видно? Чому?

Бо многі українці не подали точних і вірних інформацій про себе, свою родину, а передовсім про свою народню приналежність, чи національність. Були такі, що соромилися свого походження і приналежности до великої української родини, змінили своє імя і як то кажуть, занглійщилися. Інші знова подали мильно свою національну приналежність до Австрії, Польщі, Московщини-Росії, Ромунії, чи Чехословаччини, тому лише що народилися в однім з тих країв, які тоді панували над нашим народом. Ще інших не почислено до українців, задля приналежности до ріжних вір. Ось приміром, коли подали себе лише яко католиків, чи православних то могли бути почислені до інших ґруп католиків чи православних. Або наколи записали себе лише греко-католики, чри греко-православні, то легко могли бути зачислені до греків. Знана є річ, що підчас минувшої війни, коли греки побивали німців, то деякі англійці, чи взагалі чужинці ґратулювали за це українцям, беручи їх за греків, бо чули нераз як їх називано греко-католиками, чи греко-православними.

Також на жаль, треба признати, що не бракує між українцями і таких, що пристали до ріжних релігійних сект, чи до комуністів, які не признають, а навіть отверто поборюють всяку

національність. Тому на списі подали себе лише яко канадійці, або імя такої, чи іншої секти.

Через це все, ми українці до тепер много потерпіли, а збогатилися лише інші, навіть нам ворожі народи. Тому тепер повинні ми всьо зробити, щоб тому запобігти, це поправити, і не допустити щоб знова це повторилося.

Є ще одна справа, що тичиться передовсім нас українців католиків. В послідних переписових картках населення Канади, ми українці католики були поміщені в рубриці разом з латинниками- римо-католиками, а потім греко-католиків відчислювано осібно. З того могла вийти також неточність. В XI томі канадійської державної статистики з 1941 року, на стороні 518, є подане загальне число греко-католиків у Канаді: 185,637 осіб. В IV томі знову відчислено українців (греко-) католиків на 151,207.

Многі були причини, щоб змінити цю неточність, що крилася в назвах католик, греко-католик, українець греко-католик. Уряд згодився на цю зміну. І тому в теперішних перепесових картках в рубриці: Релігія, буде два місця—одно: Римо-католик, а друге, окреме: УКРАЇНЕЦЬ (ГРЕКО) КАТОЛИК

UKRAINIAN (GREEK) CATHOLIC

Тепер наше становище ясне й позитивно зазначене. Остає лише, щоб ми всі українці як один звернули увагу на це і конечно записалися в тій рубриці як: Ukrainian (Greek) Catholic. Щойно тоді будемо точно знати кілько нас властиво є в трьох дієцезіях, та яка є наша сила. Знаємо всі, що зближається дуже важний час,—час двобою з найбільшим ворогом світа, з большевизмом в якім наш український нарід відіграє особлившу ролю. Це все буде богато залежати від нас українців тут у Канаді та Америці.

Тому користаймо з нагоди. Всі записуймо себе як належиться. Пояснюймо та заохочуймо одні других до сповнення того важного обовязку. Певно з того скористає наш нарід, Церква, а Канада і світ довідається поправді: кілько нас тут є. І після того будуть з нами числитися.

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ— Коли хтось висилає якісь питання та бажає щоб була на них відповідь у ГОЛОСІ СПАСИТЕЛЯ, так нехай не посилає своїх запитів до Йорктону, а просто до редактора до Америки. — При цьому прохаємо Шановних Читачів і Читачок ставляти виразно та ясно свої питання, бо часом приходять такі питання, що годі на них відповісти, бо сливе неможливо їх прочитати. Питання можна присилати так в українській як і в англійській мові, хоч наразі відповідаємо на них по-українськи. — Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя або посилаєту йому питання: — Rev. M. Schudlo, Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J.

Ось Нова Автоматична Преса–

Ось знимка малої автоматичної преси, яку недавно тому купила Друкарня Голосу Спасителя. Ця машина виконує всякі друки від найменшої розміри 1¾"x2¼" до 10"x15" зі скорістю до близько 6000 на годину. Знаменито виконує кольорові образці та малі афіші.

Многі з передплатників і читачів Голосу Спасителя своїми щедрими й щирими жертвами причинилися до її набуття. Тут щераз їм дякуємо, а Господь Бог нехай многократно **винагородить.**

Просимо тепер дальше нам помагати своїми дарами її виплатити.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ. ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

СВЯТІШИЙ ОТЕЦЬ ДЯКУЄ
за дарунки українських паломників

Святіший Отець, за посередництвом свого Секретаріяту Стану, окремим листом подякував Пресов. Апостольському Візитаторові, Кир Іванові, за дарунки, що їх наш дорогий Владика передав через Священну Конгрегацію Східньої Церкви Святішому Отцеві від українських скитальців, які при нагоді українського паломництва в Римі бажали в цей скромний спосіб засвідчити Вселенському Архиєреєві щиру любов і відданість усіх українців католиків та багатьох наших братів нев'єднених.

Папа Пій XII, цей неустрашимий оборонець Божих та природних прав людини й народів, у своїй безмежній любові та глибокому співчутті з гіркою недолею українського народу та його страдальної Католицької Церкви, відхилюючись від звичайної урядової практики, вволив подякувати через свій Секретаріят Стану окремими листами у французькій мові ще й подинокo кожному із тих трьох українців, що піднесли дарунки, а саме: п. Марії Мазо за гарну чашу, п. Анні Коростовець за мистецьку репродукцію Гошівської Матінки Божої та п. інж. Іллі Саліві за мистецьку гуцульську касетку з підставою та рушничком, передану "Вселенському Архиєреєві Папі Піїві XII, Отцеві всіх християн у Святе Літо 1950 —від православних українців," як то по-українськи гарно зазначено на касетці.

Цей побожний та шляхетний вчинок українських паломників, як теж батьківська історична подяка Святішого Отця наповнює радістю і вдячністю усіх нас українців, які у Голови Вселенської Церкви находять батьківську опіку.

Християнський Голос

"МОЛОДЕ ЖИТТЯ"—журнал Українського Пласту, ч. 11-12 (102-103) за листопад-грудень 1950, видає Головна Пластова Старшина.

Адреса Редакції і Адміністрації:
Eugene Kulczycky.
6826 Seminole Avenue.
Detroit. 18. Mich.
Ціна примірника 25ц.

Зміст: Посмертна згадка: сен., ген. хор. Роман Шухевич; Пластун-герой — Яро Гладкий; Скоб Командир—Зиновій Крупа; Поклін Святоюрському Князеві—Ст. Феденко; Різдвяна Зустріч—Ф. Лубинецька; Листопадовий День—ст. пл. Пер; Що притягає нас до Пласту?—Н. Біловор; Перший Український Пластовий Дім—В. Л.; Вазь—сен. с. Я. Гірняк; Перші білі колоністи в Америці—Др. Р. Верес; З моїх альпейських мандрівок—сен. Юрій Федорович; Молитва—Чорний Джек; Шити—теж штука—Шпанубструна Л. Ч.; На Нігарі—Я. Купчинський; Пасічник—Л. Вачинський; Пластунки в Норвегії—Дубовий Кийок, Д.Л.; З нашого пластування; Швайцарська скавтова література—Р. Маринович; Вісті з пластового світу; Нові видання; Куток філятеліста—С. Г. Ч-ець.; З нашого листування.

ПОСМЕРТНІЙ СПОМИН

...Спи, мій мужу і наш Тату вічним сном на канадійській землі. Най там буде легко Тобі... Лишив в смутку мене і девять дітей; чотирьох синів а пять доньок, що сумують за Тобою. Відійшов у вічність маючи 77 літ.

Марія Міську, Карнегі.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Цим складаю прилюдно подяку Ісусові й Пр. Д. Марії за вислухання молитов у всяких потребах, слабостях, журбах і смутках так моїх, як моїх дітей і внуків.

Анна Шутка, Вінніпег, Ман.

Цим бажаю зложити прилюдну подяку Пр. Д. Марії за вислухання молитов є одну ласку й за всі одержані ласки в житті. Нехай прославиться імя Марії.

Марія Слота.

Складаю найщирішу подяку Найсв. Серцю Ісуса, Пречистій Дівi Марії через заступництво св. Герарда і св. ап. Юди Тадея за вислухані молитви та поміч у тяжких хвилинах життя.

Н. Н. Монтреаль.

Складаю щиру подяку Найсолодшому Серцю Ісуса, Матері Божій Неустанної Помочі, св. Йосифові і св. Антонієві за вислухані молитви і прошу о дальшу опіку над моїми дітьми.

Юстина Ковак, Дітройт.

Господеві нашому Ісусові Христові і

Преч. Діві Марії складаю найсердечнішу подяку за отримані ласки і прошу о дальшу опіку над моїми дітьми і надо мною.

Анна Шеремета, Дірборн.

"ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА"

Мюхен—Нью Йорк, 1950

Зошит 11, ст. 801-880—Ціна 8 нм. або 2.50 дол.

Зміст: Відділ XI. Просторове Мистецтво.

1. Архітектура: В. Січинський— О. Повстенко, архітектура мурована. В. Січинський—архітектура дерев'яна.

2. Різьба: В. Січинський—редагував цілість.

3. Малярство: В. Січинський—редагував до XIX ст. С. Гординський—малярство XIX і XX ст.

4. Графіка і граверство: В. Січинський —редагував цілість. — Відділ XII. Театр, Музика, Танок:

1. Театр.: В. Розуцький— театральні досліди, новий укр. театр від 1917 р., театральна освіта і театральна критика. В. Гаєвський — характеристичні риси укр. театру і періодизація його історії, доба формування світського проф. театру 1780—1881. Г. Лужницький—старовинний укр. театр, театр коващького барокко. В. Гаєвський—В. Розуцький— етнографічно-побутовий театр і початки нового театру 1881—1917. В-вий—український театр на еміграції.

2. Музика: С. Оженський—музикознавство і музичне шкільництво, музика XX ст. В. Витвицький—XVIII—XIX ст., музичне виконавство. З. Лисько—історія музики. ВМ—оперовий театр.

До відділу—просторове мистецтво — долучено 9 таблиць з одноколірними ілюстраціями на крейдовому папері.

Замовлення приймає: Висилкова Книгарня В-ва "Молоде Життя"

13b. München 2 BS—Fach 221, Germany

або Крайові Представники В-ва в поодиноких країнах.

"ПОЄДИНОК З ДИЯВОЛОМ"

Клюб Приятелів української книжки випустив другий том заповіджено книжки: "Поєдинок з дияволом."

Цей том теж надзвичайно цікаво написаний. Читач негоден відірвати увагу від змальованих картин, де якраво змальовані найінтимніші переживання переслідуваної людини, що находиться в надзвичайно складних обставинах скитальської дійсности. Важання жити, подивугідне зусилля зберегти за всяку ціну Богом дане життя, відчуття волі, боротьба за неї, змальовання небувалих сил у людині викликаних конечністю ратуватися від переслідування чинять цю книжку психологічно високо-вартісною.

Мова за нечисленними винятками літературна та старанно виправлена. Описи живі, хід оповідання динамічний, душевні переживання переслідуваного героя глибокі та якраво й вірно віддані.

Все те чинить книжку не тільки цікавою, але й літературно вартісною та глибоко психологійною.

Одне б можна, здаться, підмітити. Хоч другий том закінчує історію, проте історія героя нескінчена, бо автор не добуває повної свободи, за яку так відважно змагався зо своїм противником большевиком. Прочитавши другий том, читач же на хвилину, коли зобачить героя на свободі, що запевнює життя без страху та гонень.

Редактор Голосу Спасителя.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

Гілберт Плейнс, Ман.

10. ІІ. в місцевій церкві відбулося вінчання п. Стефана Дикуна з п. Марією Субтельною. Весільна гостина відбулася у шваґрів молодої, П-ва Кіндратів. Під час гостини п. Василь Кузик візвав до збірки на українську пресу, яка принесла $9.00. Жертвували: П. Демчук 1.05. По 1.00: Василь Кузик, Нелі Кузик, Стефан Дикун, Іван Дребот, Василь Запорожан, о. Закревський. По 50ц.: Іван Лукій. По 25ц.: Григорій Тісногуз, Іван Лукій, Михайло Баляк, пані Кіндрат, Фред Танасійчук. 20ц. дрібними. З него призначено Укр. Вістям 4.50 і на Голос Спасителя 4.50. Всім жертводавцям щира подяка, а молодим подругам Божого благословенства на многі літа.

Гість.

ВІДКРИТТЯ НАШОЇ ЦЕРКВИ В НЕЛСОНІ, Б.К.

Неділя 17. 12. 1950 залишиться в історії життя українців міста Нелсон, Б.К. світлою датою для них та їх майбутніх поколінь. Того дня посвячено новозбудовану українську греко-католицьку церкву в Нелсоні, якої будова розпочалася в Святому Році і вже під кінець Ювілейного Року її відкрито для вжитку наших вірних міста Нелсону й околиці. Ця подія стала великою радістю для всіх вірних цієї далеко на захід висуненої української католицької парафії Апостольського Екзархату Західної Канади. Зокрема старші віком парафіяне, що десятки років чекали на таку радісну подію, могли цього дня зі сльозами в очах повторити за словами св. Симеона: "Тепер вже очі свої можу замкнути бо бачили вони посвячення власного храму Божого."

Нова мурована церква стоїть на узбічі нелсонських горбовин, на яких розложилось це містечко. Величина її 48 фітів довжини і 28 фітів ширини. Ґойне 15. 12. поставлено перший хрест над притвором, а вже два дні пізніше нутро церкви заповнилось її вірними парафіянами в числі понад 60, щоб бути свідками її благословення і вислухати в ній першої Безкровної Жертви. Читану Службу Божу відправив місцевий парох о. Михайло Шевчук, який опісля разом з о. Романом Стародубом з Кренбрук, В.К. довершив акту благословення самої церкви і всеї церковної утвари та вложив у посвячений кивот утаєного у Пресвятій Евхаристії Бога Спасителя, що буде чувати над усіми вірними цієї парафії, які своїми жертвенними трудами на славу Божу збудували цю церкву.

По довершенні благословення церкви о. гість відправив співану Службу Божу, в часі якої виголосив до вірних віцповідну до урочистої хвилини, глибоку змістом проповідь: Церква наша духовна матір на землі. По Службі Божій та Благальній Пісні проведено акт присвяти парафії Пресвятому Серцю Христовому, на честь якого здвигнено цю святиню. Опісля о. парох щирими словами склав сердечну подяку Всемогучому Богу, що дозволив вірним здвигнути цей храм Божий та дочекатись радісної хвилини благословення. Щирі слова подяки висказав о. парох всім членам цеї парафії, що не жалували ні труду ні грошевих жертв, щоб будову церкви завершити. Зокрема щира подяка всім тим українцям-католикам з інших часто дуже далеких парафій, що на заклик Комітету будови церкви, поміщуваний на сторінках "У. В.", "Голосу Спасителя" і др., надсилали свої жертви на кошти будови. Труди й жертви всіх ктиторів цього нового храму Божого в містечку Нелсон будуть записані золотими буквами в історії названої парафії і по вічні часи, як довго ця церква стоятиме на цім світі, за них будуть запосится горячі молитви перед Престіл Всевишнього в щоденних безкровних Жертвах. Небесний Отець нагородить їх за ці жертви у вічності. А найбільша подяка належиться Преосв. Владиці Кир Нілеві, що допоміг завершити будову Божого Дому княжою жертвою.

Ініціятором будови був о. парох М. Шевчук, що весь час сам доглядав усіх зусиль, щоб заплановане діло довести щасливо до кінця. Багато труду вложили ин. Петро Вірстюк, Яків Людвиг, Микола Апостолюк, що також особисто всього доглядали. Їм помагали в будові всі жертвенні парафіяни і так спільними зусиллями цілої парафії осягнене гарне і Богу миле діло.

Нова наша церква в містечку Нелсон— це вже сема в черги наша твердиня в Британійській Колюмбії, що стоятиме на сторожі спасення душ наших вірних у цій частині Зах. Екзархату.

ІНСТИТУТ КАТЕХИТОК У БРАЗИЛІЇ

Розкинені українські колонії в Бразилії не могли бути належно обслужені під релігійним оглядом з уваги на брак відповідного числа священників-місіонарів. У 1939 р. на терені цілої Бразилії жило коло 100 тисяч українців і ними займалося всього 15 священників-місіонарів Чина С-ВВ. та 5 світських. Іншими словами: на одного священика припадало 5000 душ. Наші місіонарі старалися доїздити постійно до колоній, в яких жили українці. Одначе великі простори ставили багато перешкод. До найбільших колоній доїздив священик раз на місяць, до дальших раз на два або тільки раз на пів року чи раз у рік. До помочі нашому духовенству були Сестри Служебниці і Сестри Катехитки Св. Анни. Одначе ці Сестри могли вести працю тільки по більших колоніях і при церквах; тому в 1940 р. виринула гадка основати Інститут Катехиток Ісусового Серця на підставі папського декрету "Провіда Матер."

Катехитки мають подвійну ціль: 1) власне освячення, зберігаючи євангельські ради і 2) апостолування. Апостолування здійснюють вони, навчаючи дітей і старших біблійної сторії, катехизму, молитов, церковного співу і своєю участю в церковних та в світських організаціях.

Членкині Інституту Катехиток не носять окремого одностроя і вдягаються так, як убираються дівчата в даній околиці. За 10 літ свого існування вони здобули собі загальне признання. Священичі радо запрошують їх на катехизацію, головно до віддалених околиць. Преосв. Антоній Мацціароте, Єпископ Панта Гроссі, просив Священну Конґреґацію для Східньої Церкви дозволу на канонічне потвердження цього Інституту. 17. XI. 1950 р. прийшла з Риму прихильна відповідь.

Катехитки працюють по містах і колоніях. У Прудентополіс вони мають свій материнй дім, а в Понта Гроссі дім студенток. У Прудентополі вони удержують інтернат для дівчат, що ходять до державної школи і вивчаються на учительок. У цій школі вчать дві фахові професорки-катехитки. В інтернаті дівчата вихову-

ються в релігійному дусі та вчаться різних практичних зайнять, як кравецтва, вишивання, куховарства, городництва, садівництва тощо. Вони мають теж гарну бібліотеку.

До інтернатів приймають катехитки добрих і здібних дівчат, які опісля підносять рівень освіти серед нашого жіноцтва та витворюють українську, католицьку інтеліґенцію.

Друга група катехиток працює цілий рік по колоніях віддалених від наших релігійних осередків. Доїзд до них можливий лише підводою, часом тільки конем. Тому всі катехитки мусять вміти добре їздити конем. В дощеву пору подорож така дуже утяжлива і відбувається серед різних невигод. Життя катехиток по колоніях теж тяжке. Харчування їх невибагливе, мешкання дуже примітивне. Звичайно хата і школа без вікон зо шкла.

Катехитки між собою діляться на кілька кляс. Ядро становлять ті, що вповні посвятилися службі Богові та прирекли зберегти євангельські ради усе своє життя. Інші—це катехитки-помічниці, що мешкають при своїх родичах і під кермою перших апостолують серед свого оточення. Вони можуть пізніше виходити заміж. Навіть і ті що вповні посвятилися церковній праці, якщо їм затяжко, дістають звільнення зо своїх обітів і засновують власні родини. Деколи катехитка мусить перебувати декілька літ зо своїми старенькими родичами. По їх смерті вона має змогу наново повернутися до праці в Інституті.

Інститут Катехиток Серця Христового не є звязаний з Бразилією. Ціль Інституту—це апостолування в Католицькій Церкві. Коли буде змога, його членкині радо підуть працювати в Україну та причиняться до зединення Церков. (П.Б.)

РИМ: Три італійські католицькі єпископи виступили проти конкурсів краси, тому, що вони понижують жіночу гідність, а практика коронування королевої краси є зворотом до поганства.

ДЕСЯТЬ ЗАПОВІДЕЙ ГРОМАДСЬКОГО Життя для Українців Католиків

1. Будеш намагатись щораз краще знати свій нарід. 2. Будеш памятати про його життєві, важливі справи. 3. Поширювати його добре імя серед чужинців. 4. Будеш толерантним для інших народів і релігій. 5. Будеш українцем католиком не тільки на метриці, але словом, життям і прикладом. 6. Читатимеш свою релігійно-національну пресу. 7. Будеш членом своєї парафії й національної організації, працюючи в них активно для Церкви й народу. 8. Пильнуй поступування тих, яких ти вибрав своїм голосом до проводу. 9. Не будеш відтягатись від участи в справах релігійних і національних. 10. Будь насамперед всюди й завжди українцем католиком, що завжди вірний Богу—Церкві—Народові. Заховуй те все і Бог та люди благословлятимуть тебе.

ЩО КАЖЕ ПРОФ. ДОРОШЕНКО про Українську Католицьку Церкву?

Історик Дмитро Дорошенко каже в своїй книжці п. з. "Православна Церква в минулому і сучасному," виданій у Берліні 1940 р., що "Унія протягом 18-го століття зреформувала церковне життя, піднесла освітній рівень духовенства, прийняла консервативний характер і в свою чергу зробилася головним заборолом української народности проти польонізації. Це вона (Унія) властиво урятувала Галичину від національної смерти. Вона встигла зробитися батьківською вірою й народ до неї кріпко привязався... З кругів греко-католицького духовенства вийшло національне відродження Галицької України і сама греко-католицька (уніятська) Церква стала тут за останні часи справжньою національною Церквою західньо-українського племена."

Т. Шевченко

НЕ МОЛИЛАСЯ

Не молилася за мене,
Поклонів не клала
Моя мати,—а так собі
Мене повивала
Співаючи: "Нехай росте,
Та здоровий буде!"
І виріс я, хвалить Бога,
Та не вийшов в люде.
Лучше було не родити,
Або утопити,
Як мав би я у неволі
Господа гнівити...

ЗВІДКІЛЯ ВЗЯЛИСЯ ТАНЦІ?

Люди танцюють від непамятних часів. але не завсіди танці були такі, як нині. Колись були такі танці, що прим. виступала поважна дівчина, щоби привитати якогось поважного гостя, виголошувала промову і притім робила всякі поважні рухи, якими показувала пошану для гостя. Були релігійні танці, коли люди при побожних піснях і молитвах робили відповідні поважні рухи. Але всі ті танці, як ми їх називаємо, не були подібні до нинішніх, де дикі людей крутяться і тупають і скачуть мов кози.

Ще сьогодні можна бачити в греків, як навіть на весіллі чоловіки танцюють тільки лише з чоловіками, виробляють всякі "фігури", а жінки танцюють тільки з жінками. Молодий танцює з молодою, тримаючись здалека за кінці хусточки. Це дуже культурні танці.

Давні танці відбувалися мабуть лише гуртово: танцюристи ставали в ряд чи колесом і так разом танцювали, як бувало в українських гаївках. Ці гаївки, то взір тих стародавніх танців.

Нинішні танці можуть бути добрі, але бувають і дуже лихі і некультурні. Коли ж танців забагато, то вже воно таки недобре і грішне.

ПОМОЖІТЬ ВИХОВАТИ— СВЯЩЕНИКА — МІСІОНАРЯ, —ПРОВІДНИКА!

Свої жертви на фонд виховання будучих священників-місіонарів - провідників нашого українського народу переслали:

АЛЬБЕРТА: М. Марцинюк 1.00, А. Малофій 2.00; К. Б. 8.00.

САСКАЧЕВАН: І. Гриценко 2.00; Ф. Пенсак 5.00; По 10.00: І. Баранецький, М. Бадель, І. Гринчишин.

МАНІТОБА: Т. Боревська 5.00; К. Дибка 10.00.

ОНТАРІО: І. Брода 75ц., по 1.00: О. Тарабас, С. Кучовський, О. Реневовський, П. Гуменюк. М. Загарчук 2.00; С. Годований 10.00. В. Годованський 15.00. М. Двюрман 25.00.

ПЕНСИЛЬВЕНІЯ: Н. Шпирка 1.00; С. Фединяк 5.00; В. Фецько 30.00.

МІШІҐЕН Стейт: Др. В. Витвицький 1.00; П. Голій 2.00.

Хто слідуючий?—Щиро дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Пресвяті Серця Ісуса й Марії стократно винагородять добре серце жертвенних людей.

оо. Редемптористи
ST. MARY'S SEMINARY,
WATERFORD, ONTARIO

ХОЧЕТЕ ПОМОГТИ НАШИМ СТУДЕНТАМ РЕДЕМПТОРИСТАМ?

Головна ціль ОО. Редемптористів, що їх основав Св. Альфонс, Учитель католицької Церкви, покровитель усіх католицьких моралістів і сповідників, це ширити Боже царство на землі **СВЯТИМИ МІСІЯМИ.**

Треба ж **МІСЬОНАРІВ,** щоб наш нарід міг мати часті й добрі місії. Треба Місьонарів для Канади, Америки та майбутньої, вільної України... Наш нарід мусить собі виховати місьонарів, якщо бажає їх. Місьонарі не спадають з неба, але виховуються!

Як ж можете допомготи виховувати **МІСЬОНАРІВ РЕДЕМПТОРИСТІВ?** Можете молитися, жертвувати за них свої страждання, час до часу вислати свій скромний даруночок або декілька долярів чи комусь зо знайомих порадити, щоб це вчинив.

Господь благословитиме Вас за Ваше добре серце, а Ваші Діти та Внуки користатимуть із праць і проповідей отих Місьонарів, що Ви виховаєте своїми дарами та жертвами.

Якщо бажаєте вислати якусь жертву на виховання Молодих Редемптористів Місьонарів, так прохаємо Вас вислайте свої дарунки й жертви на адресу нашої Духовної Семінарії в Ватерфорд, Онт., Канада.

Всім жертводавцям щиро дякуємо та благаємо Христа й Його Пресвяту Матір стократно поблагословити Їх і віддати духовними ласками все те, що вони матеріяльними дарами пожертвують Молодим Семінаристам Редемптористам.

St. Mary's Seminary.
Waterford. Ont.. Canada

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА БЕРЕЗЕНЬ

Старий стиль:

4. Неділя Мясопустна: Гл. 7, Св. утр. 7. Ап. 140, Св. Мат. 106.

11. Неділя Сиропустна: Гл. 8, Св. утр. 8. Ап. 112, Св. Мат. 17.

18. Неділя 1 Вел. Посту: Гл. 1, Св. утр. 9. Ап. 329, Св. Ів. 5.

25. Неділя 2 Посту: Гл. 2, Св. утр. 10. Ап. 304, Св. Мар. 7.

Новий Стиль:

4. Неділя 4 Посту: Гл. 7, Св. утр. 7. Ап. 314, Св. Мк. 40.

11. Неділя 5 Посту: Гл. 8, Св. утр. 8. Ап. 321, Св. Мк. 47.

18. Неділя Квітна: Ап. 246, Св. Ів. 41.

25. Воскресення ГНІХ і Благовіщення Пр. Д. Марії: Літ. Ів. Золот.: Троп. Христос воскр. 3 р., Сл. Троп. Благов., Ін.: Конд. Пасхи. Все проче вперед Пасхи, опісля Благов. На Св. Благов. не дзвонимо. Місто Достойно: Ангел вопіяше й ірмос Благов.

26. Світлий Понеділок: Все празника. Ап. 2, Св. Ів. 2.

27. Світлий Вівторок: Все празника. Ап. 4, Св. Лк. 113.

ПАПА ПОТВЕРДИВ ЗНАЙДЕННЯ ГРОБУ СВ. ПЕТРА

Папа Пій потвердив 23-го грудня 1950 що в підземних печерах Ватикану знайдено гріб св. Апостола Петра, першого папи. Св. Отець повідомив про це відкриття в різдвяній посланні і сказав, що наукові досліди над відкриттям покінчено впродовж 1950 Святого Року. Ця знахідка має дуже велике значення і докладні інформації про неї будуть оповіщені незабаром.

Повідомлення Папи про знайдення гробу св. Петра—як доказу, що перший апостол справді прибув до Риму і там помер—є найбільш позитивною і певною з досьогочасних заяв. Потвердили її 10-літні розкопи під церквою св. Петра.

Папа Пій XII вробив у різдвяній посланні короткий огляд Святого Року — 25-го в історії католицької Церкви. З усіх кінців землі прибули до Риму безчисленні маси прочан, як ніколи давніше в такому числі, щоб доступити великого відпусту. З найважніших моментів у Римі Св. Отець згадав торжество Божого Тіла, канонізацію 11-літньої Марії Горетті і проголошення догми про успення Матері Божої. Звертаючись до будуччини, Папа сказав, що найважнішою справою є внутрішній мир у кожному народі. Щоб осягнути цей спокій, який є основою миру у світі, народи потребують, щоб ними керували люди з християнськими почуваннями.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Прислали жертви слідуючі добродії:

Крамар Гр., Преспериті	2.00
Б. Г. Равлик, Блейн Лейк	1.00
Анаст. Марценюк, Форт Вільям	1.00
Андрей Олесько, Кестлегар	5.00
Пані Павліна Каспрак, Ньюарк	1.00
Пані А. Позняків, Торонто	2.00
Іван Поцалуйко, Спірс	.50
Вол. Гревачевський, Донкрест	1.00
Марія Такав, Н. Саскатун	1.00
Всеч. о. С. Семчук, Вінніпеґ	1.00
Пані М. Музика, Содерленд	1.00
Панна А. Библів, Ст. Бонифас	1.00
К. Синявіць, Ньюарк	1.00
Пані Анаст. Іванська, Монтреал	.50
Пані Марія Нагірна, Джесон	1.00
Петро Мантика, Стемфорд	1.00
Гречаник Катерина, Ню Гейвин	1.50
Кобринський Іван, Саскатун	1.00
Галамаґа Анд., Дітройт	1.00
Никола Дідик, Торонто	2.00
Ткачик Агата, Гемлин	1.00
Пані Софія Цицюра, Джерсі Сіті	2.00
Ол. Лівен, Вінніпеґ	2.00
Марія Самотілка, Вінніпеґ	1.00
Ол. Оліярчук, Нантікок	1.00
Пані Марія Вайда, Ебенізер	2.75
Лучка Катерина, Клівленд	2.50
Николів Мих., Редватер	5.00
Бараник С., Олифант	1.00
Ганнас Вас., Ледук	2.00
Обах Марія, Малантон	1.00
Скочинська Р., Форт Вільям	1.00
Масталь Юлія, Шикаґо	2.00
В. Михалко, Айтуна, в нагод. імей.	9.00

Щиро дякуємо всім жертводавцям.

ЖЕРТВИ НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ

Прислали свої щирі жертви слідуючі:

Пані Катерина Лесько, Рочестер	2.25
Марія Масилишин, Ню Йорк	2.00
Бетї Василь, Ватзер	1.00
Гр. Рубас, Ансонія	1.25
Войтас Андрей, Вест Бенд	1.50
Козакевич Й., Делбоніта	2.50
Семен Синюк, Бруксбі	.50
Василь Бурак, Ровз Велей	1.50
Пані Юстина Греш, Шамокин	2.70
Самотілка Марія, Вінніпеґ	1.00
Анна Байрак, Гратц	.50
Іван Журбик, Босежур	1.00
Денека Агрипина, Вінніпеґ	5.00
Пані С. Вазик, Сенді Лейк	5.00
Пані Анна Кудлик, Колумбас	1.00
Іваніча В., Содерленд	1.00
Гнатів Анна, Форт Вільям	1.00
Петронюк Е., Форт Вільям	1.00
Всеч. о. Чинченко Ів., Едмонтон	1.00

Сердечно дякуємо нашим дорогим приятелям за щирі датки.

ПЯТЬЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ

Український католицький місячник "ГОЛОС ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ", що появляється в Бельгії, святкує пятьлітній ювілей свого існування та корисної праці для добра наших імігрантів в Европі.

Не зважаючи на економічні трудноші іміграційного житя, цей місячник завжди гарно представлявся так зовнішньою обрібкою, як і змістом своїх статтей, бо його редактори, Впр. о. Максим Германюк, теперішній протоігумен ОО. Редемптористів канадійсько-американської віцепровінції, та Пр. о. В. Курилас, теперішній редактор, доложили всіх сил, щоб цей місячник став дійсно духовним потішителем для гноблених долею наших скитальців.

В пятьлітя існування та боротьби за хрістиянський дух посеред наших вигнанців розкинених по Европі бажаємо цьому корисному місячникові, його редакторові, читачам, приятелям і жертводавцям Божого благословення та успіхів.

Нехай цей місячник зрістає числом Читачів і розвоєном у боротьбі за хрістиянський світогляд посеред наших вигнанців, поки не зможе розвинути ширшу діяльність на рідних землях України по провалі червоної імперії "геніяльного" батюшки Сталіна та його кремлівської кліки.

Редактор Голосу Спасителя.

35-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ

Филадельфійський МІСІОНАР, орган Апостольства Молитви та Братства Найсвятіших Тайн святкує 35-ліття свого існування.

Цей Місячник, що його видають Преп. Сестри Василіянки у Филадельфії, немало добра вчинив для українських поселенців у Америці, бо колись не було стільки прерізних видань, що ними можуть українці сьогодні похвалитися в Америці.

Довгі літа був він єдиною розрадою наших людей в Америці, ба й тепер його можна всюди побачити по наших церквах і домах. Цей гарний місячник, як довідуємося із дописі поміщеної в числі на лютень цього року, має заледе 3,000 примірників. Варто б його поширити, бо в ньому багато корисного матеріялу.

Преса це мірило духового життя народу. Коли нема охоти до читання католицької преси, так це знак, що католицький світогляд і католицьке життя в людині слабе.

Радіючи з Ювілею МІСІОНАРА, бажаємо йому подвоїти число Читачів у цім ювілейнім році, як теж Божого благословення та обильних ласк для ревних Сестер Василіянок і всіх, хто допомагає їм у прекорисному ділі, що вони ведуть при помочі МІСІОНАРА.

Редактор Голосу Спасителя.

ЛИСТ ІЗ БЕЛЬГІЇ

Всесвітлійший Отче Редакторе!

В імені моїх парафіян, скитальців з Европи, хочу оцим листом подякувати Редакції й Адміністрації "Голосу Спасителя" за стале присилання певної кількости Вашого цінного місячника для мого душпастирства. Не маєте поняття, яку радість справляє їм кожномісячна поява оцього журналу з далекої Канади, у кольористій, симпатичній окладинці. А вже що говорити про тих "братів наших найменших" цебто про убогих українців чи хворих по шпиталях! Кожне речення із цієї духовної газетки вони приймають справді, які "голос" з медом-пливучих уст "Спасителя." Люди хвалять собі теж багатство й різнородність духовної страви, що міститься в кожному числі: духовні конференції, Листи до Редакції, статті про різні теми душеспасительні та оповідання, питання й відповіді, бо навіть сміховинки. Нехай Всевишній кріпить Редакцію й Адміністрацію в дальшій праці над спасінням невміруших душ!

Ваш співбрат в І.М.Й.А.Т.

о. Богдан Курилас ЧНІ.,
Редактор "Голосу Христа Чоловіколюбця."

ЕРВУД, САСК.

Дякується щиро Пані М. Дембровській в Сторновей за офіру $20.00 для будови нової церкви Покрови М. Божої в Ервуд.

Пані М. Пшик

ВАЖНЕ!—**До наших дорогих передплатників: Якщо присилаєте відмову своєї передплати, або як міняєте свою адресу, просимо ПОДАТИ СВОЮ СТАРУ АДРЕСУ, щоб обминути непотрібних помилок з того приводу. Повідоміть нас відразу про свій новий адрес, щоб ми не висилали Голосу на адресу, де Вас вже нема.**

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на коверті коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено напр. 10 49,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1949; 11 50: листопад 1950.

КНИЖКИ—ЩО МОЖНА НАБУТИ В РЕДАКЦІЇ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗКАХ, або Дорога Спасення; 96 сторін, має 39 образів, многі на цілу сторінку. ..... .50

ДИВНІ ПОДІЇ У ФАТИМІ—на основі джерел, переклав Мґгр. Ів. Гавриляк. Видання в Європі, сторін 36. ..... .40

СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА—о. Фултон Шін. Переклав о. В. Фірман ..... .10

ЧЛЕНСЬКА КНИЖОЧКА—для вписування місячних колект, та інших жертв на Церкву. ..... .15

ПОМІЯНИК УСОПШИХ ..... .20

МОЛИТВА НА СВЯТИЙ РІК 1950-51—Папа Пій XII ..... .01

ЦАРИЦЯ УКРАЇНИ, МОЛИСЯ ЗА НАМИ—з нагоди Святого Року (Посвята Непорочному Серцю Марії) Папи Пія XII. ..... .01

ДУХОВНА ВЯЗАНКА—Молебень до Матери Божої (на май) і до Серця Христового (на червень) та інші молитви. Стор. 64. ..... .15

ХРИСТІЯНСТВО НА УКРАЇНІ—Всеч. о. Кан. П. Божика. Стор. 32. ..... .20

НАЧЕРК УКРАЇНСЬКОГО ПИСЬМЕНСТВА—о. Степана Семчука. Стор. 94. .50

ПОЄДИНОК З ДІЯВОЛОМ—Ол. Гай-Головко. Том І. стр. 144 ..... 1.00

Том ІІ, стр. 160. ..... 1.00

Надзвичайно цікава книжка, в якій автор описує свої власні й страшні переживання під большевиками.

ЗАМІТКА: При замовленні більшої скількости книжок дається знижку.

THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada

НАЙВАЖНІШЕ ПИТАННЯ

Найважніше питання для нас усіх: "Пощо ми властиво на цім світі живемо?" Найкраща та наймудріша відповідь: "На цім світі ми живемо на те, щоб Господа Бога своїм розумом пізнавати, своїм серцем Його любити, своїми силами Йому служити, та й колись у небі з Ним на вічні віки веселитись."

ЗВЯЗАНІ РУКИ!

OUR HANDS ARE TIED...

by subscribers of the Redeemer's Voice who delay in sending in their renewals. If we sent only one notice, and if only one person so delayed, we would not mind, but the time and expense incurred in jogging the memories of the forgetful or the neglectful is a drag on our expense sheet. May we ask all who receive a renewal notice this month to help us by replying at once?

Шановні Читачі та Читачки, бачите, що НАШІ РУКИ ЗВЯЗАНІ? Хтож звязав їх? ТІ, що читають наш місячник, але НЕ ПЛАТЯТЬ на час своєї передплати! Розвяжіть нам руки, виплачуючи щоскоріше свій довг і присилаючи щедрий дарунок грошевий на закуп машини!!!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Релігійний Місячник

Рік 23, ч. 3. Йорктон, Саск. Березень, 1951

Час Покути й Каяття

П. Ч.

ДНЯ 28-го березня починається Великий Піст. В нашому житті вступимо знову в той святий час, в якому наша добра Мати, св. Католицька Церква, приказує робити покуту й каяття за наші всі дотеперішні проступки життя.

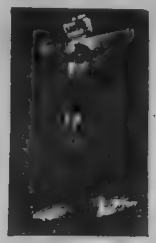

Ми, віруючі люди, знаємо, що за всі діла колись будемо відповідати перед справедливим Богом. Будемо мусіти колись здати звіт з кожної нашої думки, слова, погляду. Перед Богом з нічим не скриємося, бо Він є всезнаючий, всюдиприсудній і всевидючий.

Ми люди, а не чисті духи. Маємо людську природу зіпсовану, що носить наслідки первородного гріха. З другої сторони диявол, наш найбільший ворог, наклонює нас стало до злого. І коли поглянемо глибоко і сердешно в наше сумління і серце, побачимо, що там є менші і більші проступки, якими доброго Бога ображали і ображаємо. Що ж нам робити? Чи іти слідом Юди, що пізнав свій проступок, навіть за нього жалував, однак не мав сміливости припасти до стіп Спасителя і просити в Його прощення, але пішов і повісився, як каже св. Письмо? Ні, і щераз ні! Ми маємо іти слідами другого апостола Христового, Петра, що також дуже тяжко Бога образив, бо свого Учителя тричі відрікся і навіть на це заприсягнувся, однак, коли пізнав свій гріх, тяжко і сердешно за нього каявся, ціле своє життя Бога за нього перепрошував і дістав прощення від Ісуса, ба що більше, навіть і велике вивищення.

Сказав хтось: "Людська це річ грішити та каятися, а в гріхах оставати і ще їх помножувати це річ диявольська." Які правдиві й суворі слова! Так, мали ми відвагу грішити, маймо і відвагу за гріхи покутувати, до них признатися, їх визнати на св. Великодній Сповіді. Бог певно нам їх простить, коли будемо старатися їх більше не робити.

Каймося, поки час! Всі ідім до св. Великодньої Сповіді!

Хто знає, чи цей Великодній Час не є послідним в нашому житті, останньою нагодою на каяття, що дає нам добрий Бог.

Так, час Великоднього Посту це час покути і каяття.

ЧОМУ ПОСТИТИ?

Хто бодай поверховно знає історію людства, той спостереже, що між народами все були й є такі, що казали, по словам Апостола народів, що їхнім богом—черево. Вони позволяли собі на все, чого домагались їхні похоті. Вони не звертали уваги на духовний елюмент свойого я, на душу, ні на позагробове життя, ні на Бога. Та однак, мимо цього низького, розкладового елемету народів, завсіди були й є такі, що гамували свої пристрасти, що поконували свої забаганки, що відмовляли собі різних приємностей, що умертвляли себе. Це бачимо в ізраїльському народі, це видно в магометанів, буддийців, це знаходиться і в Греків і Римлян, взагалі можна сказати в кожній релігії й народі.

Чому ці люди поконували себе, умертвлялись? Для Бога, для свойого власного я. Вони були переконані, що таки понад ними є хтось совершеніший, вищий, Бог, що вони провинились супроти Нього й що мусять перед Ним колись стати. Тому бажаючи мати добрі відносини з Тим Єством, Богом, бажаючи не попасти в Його гнів, неласку, кару—вони, бодай час до часу, приносили богові жертви щоб усмирити Його гнів, вони поконували себе, робили покути. Усі були і є переконані, що нічим іншим не можна Бога переблагати.

З християнством цей дух покути ще побільшився. Взором став сам Божий Син, Христос; томуто Апостоли, перші християни, покутували, томуто безлюдні пустині зароїлись від покутників.

Фактом є: що хто більше пізнавав Бога і себе, що більше був чесним і віруючми, то більше покутував, бо він бачив доцільність цієї покути. Атеїсти, безвірки, найнищі шари суспільности висмівали покуту, її не знали і не знають.

Церква, знаючи вагу умертвлення, покути, у відповідних порах року поручає своїм вірним умертвлення, покуту. Поручає на це, щоб відкуплені Христом визнавці Його бодай трошки були подібні до Христа в покуті, щоб будучі співнаслідники неба з Апостолами, Мученками, святими покутниками бодай трошки були тут подібні до них у покуті, та щоб собі це небо своїми добрими ділами заслужили; поручає Церква покуту й тому, щоб ті, які в Бога вірять, і цього Бога образили, щоб покутою Його переблагали, випросили прощення гріхів,

привернення ласки, побільшення заслуг і слави в небі. По науці Божій, лиш насиллям, лиш покутою можна все це осягнути. "Царство небесне терпить насилля і хто здобуває, той силоміць бере його" (Мат. 11, 12).

Ніхто, хто поважно бере своє життя, не легковажить посту, а жаліє, коли через обставини недотідливі, не може його по приписам Церкви заховати.

Ферднанд, купець кепкував собі з церковного посту. Раз спросив своїх приятелів і знайомих на забаву. Була пятниця. Бажаючи похвалитися своїм безбожництвом, звелів принести гостям індика й оселедці. Сам узяв іника та закликав: "Сьогодні, в пятницю зїм індика, а в неділю їстиму оселедці!" Відчинив уста, але не зумів проковтнути шматка мяса. Поблід, уста відчинені закостеніли, очі вивернулися! Кличуть лікаря. Даремно. Вмирає по чотирьох днях, не відзискавши притомности.

Фридрих, провідник масонської шайки, розпусник уряджує танець у великопостну пятницю. Підчас пиятики та забави корчі заганяють нещасного Фридриха до гробу.

Багато можна навести прикладів, як Бог карає наглядно за переступлення посту. Багато безкарно гуляли й гуляють, але памятайте про Божі слова: "Бог поруган не бивает!" До часу Він позволяє, до часу терпить. Прийде час, коли кожний дістане по своїм ділам!

Піст, отже, має і сьогодні своє значення!

"О, браття коли б ми могли очами анголів глядіти на того Бога утаєного в тім кивоті що дивиться на нас колиб ми Його любили вже ніколи не хотіли би з Ним розлучитися, а раді би у стіп Його на все остатися. Ми відчули би передсмак неба; все, що не є Богом, стало би нам не миле. Але брак нам віри. Ми нещасні сліпі—густа мряка залягла на очі. Одна віра могла би розігнати темряву. Так отже, мої браття, коли за хвилю триматиму в руках Господа Ісуса і коли Він буде благословити вас, кажіть Йому, як сліпець з Єрихону: Господи, дай, щоб я прозрів! Певно вислухає вас, бо Він бажає тільки вашого щастя й добра. Його руки повні ласк; Він дивиться, кому би їх роздати, а на жаль, ніхто не хоче їх. О, які нещасливі ми, що цього не розуміємо; колись зрозуміємо, але вже буде запізно." —св. Віяней, парох з Арс.

Марія–Зоря Нашого Спасення

(ДУМКИ НА СВЯТО БЛАГОВІЩЕННЯ Пр. Д. М.)

о. Др. Микола Комар

Бог сотворив людей з чистої, безмежної любови, уділяючи так частину свойого єства сотворінням. Однак люди не вміли, або краще не хотіли зрозуміти й належно оцінити цієї Божої любови і в своїй гордості й еґоїстичному зарозумінні забажали не тільки урядити своє життя без Бога, але й винести себе понад Бога. В гріховній засліпленності й, знехтуванні Божих заповідей люди не могли бачили себе в правдивому світлі, не могли бачити своєї нужди й бездонної глупоти, і так цілі народи хилились до певного морального занепаду й вічної погибелі.

Моральний упадок людства, якому з людського боку не було вже ніякого стриму, йшов довгими століттями. Безбожність допровадила до такого зіпсуття обичаїв, що навіть найбільші й найкращі поганські мужі тратили надію на трятування світу. Гріх родив гріх, множились злочини й беззаконня й так люди опинились у "сіни смертній."

Правда, Бог приобіцяв людям ще в раю післати Спасителя. Цю обіцянку пригадував Він своїми об'явленнями кожному поколінню. Божі висланники й пророки подали ясний образ майбутнього Месії, накреслили докладно час і місце Його появи, описали точно всі обставини Його життя й діяльности. І коли б люди мали "добру волю," вони очікували б Месії й відповідно до цих надій укладали б своє життя. Однак вони губились у своїх земських журбах, дусились у земських достатках і топились рівночасно в своїх гріхах; про позаземські й понадземські справи вони й не думали й тому думка про Месію-Спасителя була для них безвартісною ідеєю. Не будучи свідомим своєї

засліпленості, не бачучи своєї духової нужди й бездонної глупоти, в які загнав їх гріх, вони, якщо ще й бажали Месії, то представляли собі Його як великого земського царя, що освободить їх з земської біди й поневолення й поведе дорогами земського щастя, панування й слави.

Які короткозорі й нерозумні стали люди, що понимали собі Бога тільки як високого "політика," спритного дипломата або непоборного вождя, що заложить своє земське царство, в якому будуть усі ситі, всі багаті, всі славні, всі задоволені, всі пануючі,—одним словом, у якому буде все, до чого тільки прямує людська похіть тіла, похіть очей і людська гордість життя!

Хто з людей хотів і міг ще правильно думати, той мусів цей стан людства назвати безнадійним й, не бачучи рятунку, попасти в розпуку.

▲ ▲

В тому часі, коли загибіль людства була неминуча, виростала в затиші єрусалимської святині, й опісля в малім домі в Назареті, людська дитина, чудна дівчина, що своїми внутрішніми, духовими прикметами відрізнялася від свойого окруження. Побожність, святість, чистота й покора це були прикмети тої людської цвітки, від якої мало прийти відновлення погибаючого світа й початок нового життя на землі.

Бог вибрав Марію, цю найкращу людську цвітку, на нерукотворений кивот для свойого Сина, на Матір Спасителя світа. І хоч вона цеї найбільшої гідности не знала й не сподівалася, то однак своїм святим і повним чеснот життям стала Богові наймилішою, споміж людей найкращою, щоб вибрати її за Матір людського спасення.

▲ ▲

Святий Євангелист Лука звітує нам на сторінках Святого Письма про те, як то в Назареті явився Божий посланець Архангол Гавриїл і звістив Пречистій Діві Марії, що вона стане Матірю Божого Сина. Слова Архангола Гавриїла не були Божим приказом, але радше вивідом, чи Марія прийме Божу постанову. Тому Архангол дозволяє Марії ставити питання, на які він в Божому імені відповідає. Коли Марія словами: *"Я слуга Господня, хай буде мені по слову твойому"* виповіла свою згоду, посланництво Архангола закінчилось. В тій благословенній хвилині Марія прийняла не тільки найбільшу гідність Божого Материнства, але й згодилась рівночасно на всі обовязки й тягарі, які з цею почестю були злучені.

Побіч найбільшого щастя й радости, яких зазнала Божа

Мати від свойого Сина, її життя від самого початку до кінця було повним трудів і жертви. Ніяна інша земська мати не прийняла зо своїм материнством стільки терпінь і жертв, що їх прийняла Пречиста Діва Марія.

Початши від народження в бідній вифлеємській стайні, пророчих слів Симеона й утечі до Єгипту, аж до публічного виступу Христа і повних ненависти ворожнеч з боку Його противників—все те було для Марії таким самим тягарем, як і для самого Христа. Вершком її терпінь з Христом і за Христа були муки й смерть її Сина. Вона була з Христом на хрестній дорозі, стояла під хрестом до останнього його віддиху, вона бачила Його умираючого, вона помагала учням зняти Його з хреста й зложити Його святе тіло в гробі. Отак вона враз зо своїм Сином причинилась до відкуплення людського роду.

У всіх цих тяжких хвилинах свойого життя Марія повторяла й здійснювала слова, сказані колись до Архангола: "Хай буде мені по твойому слову." Марія жертвувала себе охочо від початку до кінця, щоб переживати всі терпіння і жертви свойого Сина та щоб так зробити Його велику жертву більш успішною і приємливою для людського роду. Яка велика любов до її Сина проявляється в її захованні? Але рівночасно яка велика любов проявляється в тому до бідних грішних людей? Провини й гріхи цих людей завдали її Синові важкі муки й ганебну смерть, і їй самій спричинили гіркий біль, що прошивав її серце все наново наче гострі мечі,—та однак її любов і милосердя до цих людей були непорушні.

Вона не була нетерпелива, огірчена, зневірена, як то в подібних хвилинах бувають люди, що все хочуть як найменше жертвувати зо свого боку, як найменше терпіти, як найменше прощати, не згадуючи вже про брак любови. Ми, люди, хоч чванимося нераз своїм християнством, думаємо, що маємо право гніватись і замикати своє серце перед людьми, які завдають нам біль чи роблять кривку. Ми представляємо собі, що ми маємо право тих, що нам неприхильні чи поступають не по нашому серці, переслідувати й відплачуватись їм так, як вони роблять нам. Тому ми так часто боронимо себе й свої малої особи, ми так часто виправдуємо себе і то навіть там, де це зовсім непотрібне, ми позволяємо собі звичайно на таке поступування, про яке Марія й її Божеський Син нічого й не знали.

▲ ▲

Наша свята Католицька Церква продовжує чин Відкуплення Божественного Спасителя. Вона продовжує цей чин у Його

дусі і в Його любові. І тому Церква не зражується тим, що багато людей її зневажають та завдають терпіння й рани. Церква зносить всі ті переслідування в дусі Христа й Марії, в терпеливості й любові, сповняючи тільки Божу волю, в твердій вірі, що тільки таке поступування приведе людей до пізнання правди.

Наша доба, що її вчені богослови називають слушно *"Марійською добою,"* повинна нас зблизити якнайбільше до Пречистої Діви Марії, яка для погибаючого світу була все правдивим рятунком, поміччю і запорукою спасення. Це зближення через наше наслідування її прикладу, її любови й її чесноти.

НЕВИДИМЕ ОКО

Том, це був пострах для всіх банкирів і багатих людей. Вже не одному дався він у знаки своїми нічними виправами на їх каси. Одної ночі стояв він знову перед розпореною касою багатого ювілера, з повним спокоєм згортав до шкіряної торби грубі пачки банкнотів і всякі дорогоцінности.

Вже замкнув торбу й збирався до виходу, аж тут нагло стрінувся око в око з поліцією, що чекала на нього в дверях.

Одної річі не знав вправний злодій Том. А це, що ювілер на днях так получив замки свойого склепу електричними дротами з поліцією, що вистало діткнути замків, а дзвінки на поліції вже дзвонили. Як тільки Том добирався до замків, по тих дзвінках поліція пізнала, де є злодії і як стій прилапали Тома на гарячім учинку.

Подібно, як той Том, багато людей легкодушно переступають Божий закон. Злодійства, проклони, ненависти, нечистота. Довго нераз проходить їм те безкарно. Що Боже невидиме око все бачить, їм і на думку не приходить. Аж одного разу, несподівано стрічаються око в око з Богом. Смерть, неначе той алярмовий дзвінок, кличе їх на Божий суд. Прилапані на гріси, на гарячім учинку, з гріхом на душі стають перед Богом. А що тоді буде?

Кожна людина це витвір свого оточення. Слід поліпшувати наші родини, товариства, організації, проникаючи їх засадами Святої Євангелії, то й наш нарід буде ліпший.

Треба невпинно спинятися посеред труднощів і спокус, якщо бажаємо досягнути духову велич, що поставить нас у ряди Христових героїв і героїнь.

Богослуження Укр. Церкви

о. М. Щудло ЧНІ.

ВЕЛИКА ВЕЧІРНЯ

III.—ВХІД: Як дяк чи хор співає послідній стих: *Яко утвердися милость єго на нас...*, по якім слідує Богородичен званий *домгатом*, бо згадує про втілення Божого Сина, священик виходить із горного сидіння, бере фелон, який благословляє та цілує, виходить перед престіл, робить малий поклін на честь Найсвятіших Тайн, відчиняє царські двері, благословляє кадило і зачинає вхід. Свіченосці ідуть перед священиком довкруги престола, за ними слідує священик із кадильницею в руці. Обійшовши престіл, священик стає перед царськими дверми, свіченосці перед іконами Христа та Богородиці. Тут священик відмовляє молитву входу: *Благий человіколюбче царю...*

Як хор чи дяк скінчить співати послідню стихиру, священик робить кадильницею знак хреста, проголошує врочисто: *Премудрость прост!* і обкаджує престіл, ікони, людей, як звичайно. Хор тимчасом співає чудову пісню на честь Спасителя, що назвав себе світлом замряченого гріхами та пристрастями світу: *Світе тихий...*

Священик по обкадженні робить малий поклін перед Найсвятішими Тайнами та йде до престола. По відспіванні пісні "Світе тихій"... що по українськи звучить: Ісусе Христе, тихе світло, святої слави безсмертнього, небесного, святого, блаженного Вітця, оттепер при заході сонця,— бо вечірня відправляється ввечері,—як побачили вечірню зорю, так прославляємо Вітця і Сина і Святого Духа Бога, бо слід завжди святими голосами прославляти Тебе, Сину Божій, що подаєш життя всьому світові, за що й цілий світ славить Тебе.

По відспіванні гімну "Світе тихій" священик сходить від престола до царських дверей, благословляє нарід: *Вонькім, мир всім, премудрость, вонькім!*—Поблагословивши нарід, вертається до престола.

Хор співає ПРОКІМЕН цебто стих з псальмів застосований до празника чи дня. Прокімен походить від грецького слова "прокеймай" і означає "положений перед чимось," бо прокімен це вступ чи введення до чтеній чи парамій.

По прокімені на Литії все слідіють паремії чи чтенія, яких нема завжди на великій вечірні без всеночного.

ЧТЕНІЯ це винятки звичайно зо Святих книг Старого Завіту, хоч деколи бувають теж із нового. Чтенія пригадують якусь тайну, що згадана на вечірні, або виявляють ціль празника.

Господські, Богородичні та празники бдінних Святих мають чтенія, інші не мають їх. В звичайну суботу нема ніколи чтеній.

Господські празники бувають на честь Спасителя, Богородичні на честь Богоматері, бдінні на честь визначних Святих. Слово "полиєлейний" взялося від того, що в часі утрені на "Хвалите раби Господа" був звичай засвічувати в храмі багато свічок, щоб ушанувати якогось надзвичайного Божого угодника чи угодницю.

Якщо бувають чтенія, так священик при кінці послідного стиха прокімена робить малий поклін перед Пресвятими Тайнами і відходить на горне сидіння, звідкіля проголошує заклик "Премудрость" і "Вонькім" перед кожним чтенієм.

IV. При кінці третього чтенія священик вертається перед престіл, робить малий поклін і співає ектенію: *Рцім всі от всея души...*

Як нема чтеній, так священик, стоячи перед престолом зараз по стихах прокімена починає згадану ектенію: *Рцім всі...* (частину великого славословя, що Церква уживає як пісню подяки від самих початків християнства).

По скінченні просительної ектенії хор чи дяк співає: *Сподоби, Господи, в вечер сей без гріха сохранитися нам...*, по якій слідує просительна ектенія: *Ісполним вечерняя молитви наша Господеві.*

По тій ектенії священик і нарід похиляють голови, бо священик відмовляє молитву головоприклонну: "Господи Боже наш, приклонивий небеса—аж до слів: "Буди держава царствія Твоєго благословенна..."

V. СТИХИРИ НА СТИХОВНИ—це збір стихир, перед якими є тропар без приспіву. Співають їх на великій вечірні, литії по сугубій ектенії та часом на утрені по каноні. В часі цих стихир священик стоїть при престолі.

По цих стихирах приходить пісня радости побожного старця Симеона в єрусалимськім храмі, як зобачив і взяв на руки ожиданого Спасителя світу: *Нині отпущаєши раба твого, Владико...*, по якій хор співає тропарі. Тропар, це грецьке слово (тропаріон—коротка пісня). Тропар означав коротку пісню на честь Святого чи празника, яка зясовує життя Святого чи суть празника.

Он як треба брати тропарі: Якщо це недільна служба, так беремо тропар рядового гласа—(глас це напів цебто тон церковної музики: є їх вісім; кожен із них має свій відтінок)—потім "Слава Отцу і Сину і Св. Духу," тропар Святого чи Святої, "Нині і присно..." і воскресний Богородичен (пісня на честь Богоматері) по гласу тропаря рядового Святого чи Святої.

Якщо це служба полиелейного Святого, що не припадає в неділю, тоді беремо тропар Святого, "Слава Отцу і Сину..." і воскресний Богородичен по гласу тропаря Святого.

Якщо це служба Господського чи Богородичного празника, так береться тропар Святого і замість Богородичного тропар празничний.

По тропарях: *Премудрость!*— хор відповідає: Благослови. Священик: *Сий благословен...* і *Пресвятая Богородице спаси нас!* Хор відповідає пречудною піснею на честь Пречистої Діви: "Чеснійшую Херувим і славнійшую без сравненія Серафим"... Священик знову: *"Слава Тебі, Христе Боже, упованіє наше, слава Тебі.* Хор відповідає: Слава і Нині... Господи помилуй (три рази) і "Благослови!"

Священик сходить до царських дверей і отпустом закінчує вечірню. Отпуст це благословення, яким священик кінчає богослужбу та випускає нарід із церкви. В отпусті священик висловлює бажання, щоб Господь вислухав ласкаво молитви свого народу ради заступництва Пречистої Діви та Святих Божих угодників.

Отпуст може бути великий, або повседневний, або малий. Великий отпуст буває на вечірні за винятком малої і повседневної, на утрені та Службі Божій. Малий отпуст буває на малій вечірні, повечері, полунощниці та часах, повседневний на повседневній вечірні.

На великім отпусті священик згадує значення дня, он у понеділок Анголів, у вівторок Св. Івана Хрестителя..., потім святий храм, потім Святого чи Святу, що припадає в згаданий день. На Службі Божій священик згадує імя Святого, що уложив Службу Божу, що її священик кінчає: Св. Івана Золотоустого, Св. Василія Великого чи Григорія Двослова.

На малім отпусті нема цих "воспоминаній."

По отпусті священик зачиняє царські двері, робить малий поклін перед Найсвятішими Тайнами та йде до захристії скидати фелон і епітрахиль.

VI. *Коли нарід може сидіти і коли має стояти на вечірні?*

Наш нарід має стояти в час івечірні: 1) При обкадженнях; 2) Від начала обичного аж до псальма предначинательного: *Благослови душе моя Господа...*; 3) На перших двох стихах псальма: *Господи воззвах к Тебі...*; 4) Від "Слава і Нині" при кінці стихир аж до кінця прокімена; 5) На "Сподоби Господи в вечер сей..."; 6) На литійній молитві: "Господи многомилостиве...", на якій нарід покірно схиляє голову; 7) На ектенії: "Ісполним вечерняя молитви наша Господеві"; 8) Від "Нині отпущаєши раба твоєго Вдадико..." аж до кінця вечірні.

На інших частинах вечірні нарід може сидіти.

ОБОВ'ЯЗОК ПРЕСИ

...Є очевидне, що справді свобідна преса повинна заохочувати до здорової, не гістеричної, дискусії на тему моральних питань у чеснім зусиллі повести загал до щораз кращого розуміння справжньої моралі. Є таксамо очевидне, що справді свобідна преса повинна викривати й осуджувати неморальну діяльність одиниць або груп чи то приватних чи публичних, наскільки це являється необхідним для здержання таких надужить і для охорони суспільного добробуту. Рядом із цим вона повинна повідомляти їх, таким робом заохочувати позитивно до плекання справжньої людської свободи й вказуючи на ідеали гідні наслідування. —Кардинал Дж. Меквиген.

Неодин викручується від слухання проповіди тим, що має занадто коротку пам'ять. "На що придасться мені слухати," каже, "коли я й так нічогісінько з того всього не запам'ятаю?"

Відповідаючи на цей пустий викрут, ужиймо такого простенького порівнання:

Коли хто черпає воду брудним кошиком, то вода вправді витече з кошика вся, й нічого з неї не залишиться там, одначе кошик із того багато скористає: він позбудиться свого бруду, й гарно очиститься. Так само буде з тим, що має пам'ять коротку, слабу; він вправді забуде майже всі проповіди, що їх коли чув. А все таки: якщо буде їх уважати й покірно слухати, то за якийсь час душа його напевно очиститься з усього гріхового бруду.

Чи Ти Сповідаєшся?

о. Петро Мельничук

ЗВІДКІЛЯ ж ти так пізно вертаєшся?—спитав Василь свого друга. —Я вертаюся з ресторану, бо треба було якось закінчити старий рік зо своїми товаришами. А звідкіля це ви?

—Ми були в церкві,—відповів Василь за себе і за свого подругу, що з дітьми стояла біля нього.

—В церкві було також закінчення старого року, По всеночнім оден священик виголосив чудову проповідь, а по проповіді була суплікація, яку відправляли аж 6 священиків. По суплікації ціла церква відспівала "Тебе Бога хвалим."

—А про що говорив священик у своїй проповіді? Порівнював людське життя зо їзди залізницею. Як до залізниці всідають люди на ріжних стаціях і одні їдуть довше, інші коротше, так і в людському житті. Одні сідають на стації н. пр. рік 1900, другі на стації 1910, а інші 1925.

Оден пан,—говорив священик,—їхав залізницею. Їзда мала тривати 10 годин. Він заснув і не чув, як кондуктор викликував його стацію. Заїхав задалеко. Коли ж пробудився, довідався від кондуктора, що це кінцева стація і поїзд дальше не їде. Зденервувався наш пан, зблід і впав на землю неживий. Бідняга напевно не думав, що на кінцевій, залізничній стації зустріне його нагла і несподівана смерть.

Чи не так буває із багатьма людьми? Всідають на стації, що називається 1900 рік і думають їхати аж до стації 1980, а тут нараз Небесний Кондуктор кличе: "Це кінцева твоя стація. Дальше поїзд не бере. Чи хочеш, чи не хочеш, мусиш висідати." От 11. 22. 1950 року в катастрофі залізничій коло Ню Йорку згинуло 75 осіб. Чи їхали ці люди вмирати? Напевно ніхто з них про це й не думав.

—По цій проповіді, маю враження, всі люди, що були в церкві висповідалися. Так зворушила їх проповідь.

—Е! що там сповідь!—сказав друг Василя. — Я не годен зрозуміти, чому люди і з чого так часто сповідаються? Краще не йти до сповіді, як це я роблю. Навіть, коли б я й пішов до сповіді, то немаю з чого сповідатися: нікого не вбив, нічого не вкрав, ну й з чого сповідатися?

—Слухай, друже! Ева також нікого не вбила, нічого не вкрала, але із Адамом вийшли з раю. Бог вигнав їх! За що? За непослух!

Частина анголів, що з Люципером збунтувалися проти Бога, також нікого ці анголи не вбили, ані не вкрали, а Господь Бог їх скинув до пекла. Віриш в цю правду?

—Так! Вірю! Але я таки не маю гріхів—і не маю з чого сповідатися.

—Слухай, друже, що говорить Св. Письмо: *Коли говоримо, що гріха не маємо, себе обдурюємо і правди в нас нема* (І. Ів. 1, 8). Бо що ж таке гріх? Гріх—це свідоме й добровільне переступлення Божого чи церковного закону, гріх—це бунт проти Божої волі. Маєш приклад на блудному сині. Гріх—це невдячність супроти Бога.

Послухай, друже! В часі першої світової війни один старшина мав вірного пса. Старшина згинув. Пес по смерті свого пана перестав їсти. Все, що діставав їсти, заносив на могилу свого пана, згаребав на могилі це їдження і жалібно скавулів, а за кілька днів грабар знайшов його неживого на гробі пана. Чи не гарний це приклад вірности і вдячности свому панові? І що цей пес діставав від свого пана, а що дістає чоловік від свого Пана? Найліпшого Отця? І чи не повинен стидатися такий чоловік, що не повинується Божим та церковним законам?

—Маєш слушність, Василю! Але що з такої сповіді, що я мушу знову іти сповідатися?— якось вже покірніше відповів друг.

—Друже! Говориш як мала дитина. Чи ти, як ідеш їсти сьогодні, завтра вже не будеш сідати до стола? Або, як миєш сьогодні руки, чи завтра не будеш? І ти добре знаєш, що завтра будеш голодний та забрудиш руки, а всетаки це робиш. і на це не нарікаєш, а на св. Сповідь нарікаєш!

Що сказав би ти про того, що раз на рік мився б, раз на рік перебирався б?

—Маєш слушність, Василю! Я сказав би, що цей чоловік або ненормальний або дивак або хворий на голову або якийсь дикун.

—Друже! А як захорієш, чи не їдеш ти до лікаря? І не жалуєш ані грошей, ані часу, ані не боїшся терпіти біль. Чому? Щоб рятувати здоровля! І ти не стидаєшся іти до лікаря, але як іде про св. Сповідь, то вишукуєш ріжні причини. Застановися над цим! Ти напевно давно сповідався, відвик від сповіді. Я тобі пораджу: Іди до церкви, на нікого не дивися!

—Так, Василю,—ти відгадав! Вже 20 літ я не сповідався

і це одна з причин, чому не ходжу до сповіді. Люди зачнуть на мене зглядатися!

—А думаєш, що тепер на тебе не дивляться? І ти числишся з опінією людей, а що скаже Господь Бог, те тобі байдуже? Друже, подумай над цим та послухай ще одної історійки.

Одна жінка, що довго не сповідалася, бо все казала: "От я не сповідаюся тай живу! До чого така сповідь? Сьогодні сповідайся, за тиждень чи за місяць знову іди до сповіді! Ліпше не сповідатися. Знала про неї майже ціла околиця, бо вона багато кому відраджувала іти до св. Сповіді. Раз вертала ця "вчена" жінка додому. Було це в зимі і до того ще слизько. Вона бідна впала, але так тяжко, що сама не годна була піднестися. Попри неї переходила її сусідка. І вона просила сусідку помогти їй встати. Але ця спішилася, ба й сказала: "Лежіть на снігу аж до весни; як уже ввесь сніг стопиться, тоді безпечно підете додому, бо тепер небезпечно іти, бо можете ще раз впасти."

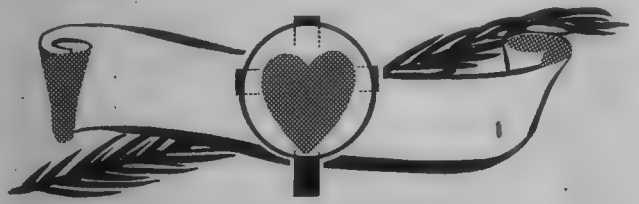

ГЕРОЙСЬКІ ДІВЧАТКА

Бельгійський католицький часопис оповідає оце про геройство молоденьких дівчаток з часів еспанської большевицької війни:

В еспанськім селі біля містечка Аліканте большевики хотіли знищити статую Пречистої Діви, що стояла при дорозі. Саме тоді переходили пять малих дівчат з Дружини Дітей Марії. Коли зрозуміли, про що ходить, вони обступили статую Небесної Неньки і заслонили її собою перед знищенням. Комуністи кричали і казали їм відступитись від цеї статуї. Відважні дівчата не послухали, але ще ближче пригорнулися до статуї Богородиці.

Тоді озвірілі большевики почали стріляти до безборонних дівчат, що згинули лицарською смертю у стіп Небесної Неньки.

Подібні події бувають сьогодні і між нашим народом, що на рідних землях по-геройськи боронить свої святощі. Наразі границі нашої батьківщини закриті перед оком дослідників азійської демократії.

ЗАПОВІТ

Христя Денисиха

У МЯКОМУ, вигідному, теплому вагоні сиділа в кутику при вікні гарна, може тридцятькількалітня жінка. Її непересадний, елеґантний одяг, її старанна, скромна стилева зачіска, капелюшок з чорного велюру дібраний до стилевої зачіски і небуденної клясичної вроди, вказували на непересічний смак цієї жінки. Свобідна позиція її постатті, рук, її задумчиве відкрите чоло, вередлива лінія її уст позваляли відгадувати, що цілі покоління складалися на шляхетну поставу цієї жінки. Мимоволі зверталися в її сторону очі подорожніх, мимоволі насувалося питання: Хто вона?

Вона гляділа у вікно. Здавалося б, що слідкувала за краєвидами, що мигали у вікні вагону, але очі її байдуже приймали враження, її погляд не задрежувався ні на хвилину, щоби приглянутися картині, яка розкривалася перед нею. Вона потонула мабудь у мріях, спогадах, думках...

У вагоні ставало тепло. Жінка зняла зі себе чорне, мяке футко. Темносиня, добре скроєна сукня, елеґантно охоплювала її струкий майже дівочий стан. Один подорожний напроти— цікаво приглядався жінці, немов хотів збагнути тайну її життя. Камяний спокій її обличчя та печальний погляд її темно-синіх очей вказували, що вона мусіла пережити страхіття якоїсь трагедії.

Два інші подорожні, що сиділи напроти себе, вели горячу диспуту.

—На місце віри треба дати товпі якусь нову емоцію, ато залишиться в цьому місці пустка. Товпа тужить за чимось вищим крім праці та заспокоєння особистих конечностей.

—Чому кажете товпа? Чи тільки товпа тужить за чогось вищим?—запитав другий.

—Люди, що вибиваються понад товпу, знаходять свойого Бога у своїх стремліннях, у своїй потенціяльності, вони творять власну віру, віру в досягнення людської думки,—переконував перший.

—Чи отсій, як ви називаєте товпі, не можна би підставити віри у власні досягнення? Чи не можна б її розфанатазувати, захопити її думку власним стремлінням, віру в Бога заступити вірою в надлюдину?—продовжав другий.

—В теорії так воно є. В практиці показалося друге. Товпа хоче Бога. Надлюдина, це всежтаки тільки людина, а товпа прагне чогось вищого, могутнішого, нелюдського, надприродного, чого не могла б збагнути людским розумом і що стояло б вище понад надлюдину, понад людську думку,—пояснював перший.

—Чи тільки товпа шукає цього незбагненого? Чи надлюдина, людський геній вже не шукає чогось незбагненого? Чи не тужить за вічністю і безконечністю? Саме людський геній стремить до розвязки вічності та безконечності. І ті всі, що виросли понад товпу, у своїй остаточній безрадності ставлять одно слово: Бог!—сказав спокійно другий.

Жінка порушилася і звернула голову в сторону дискутуючих. Їхня розмова зацікавила її. Ледви замітний румянець оживив її камяне обличчя, в очах спалахнули вогники. Рукою сягнула по шиї і поправила на ній простий, металевий ланцушок, що не гармонізував з її елегантною теалетою.

Подорожні завважили зацікавлення жінки і вони старалися втягнути її до своєї розмови.

—Як пояснити те, що віра в Бога, а в першу чергу християнізм, захоплює в найбільшій мірі жіноцтво? Якби так перевиховати жіноцтво, заставити його до умової праці, зацікавити вищими проблемами людської думки, звільнити від обовязку плекання та виховування дітей і домашньої праці, може далося б ослабити вплив релігії...

—Чи ви завважили,—перебив другий,—що товпа дуже скоро захоплюється кожною новою думкою, новими ідеями аж до фанатизму, але це соломяний вогонь, що спалахне і товпа вертається до давньої туги за Богом? Чи ви завважили, що товпа —це в більшості мущини?

—Вибачте, що вмішаюся у вашу розмову,—перебила жінка. —Чи ви завважили, що ті, які виросли понад товпу, це теж ніхто інший, як діти цієї товпи? Це ніщо інше, як жадоба і спрага і голод духа цієї товпи? Не уживаймо слова "товпа." Товпа—це за тісне поняття, яке набирає згірдливого значіння. Мабудь маємо всі на думці не "товпу," а "людство." Знаю одну таку людину, що виросла понад нормальний рівень людства. Ця людина жила і трудилася в імя любови людства, бажала для нього найвищого щастя на землі. Ця людина в імя щастя людства потоптала все, що до сьогодні було цінне й святе. Ця людина творила власного бога—людську думку. Нова ідея вимагала нових основ, нового ладу, перевиховання молоді, виховання нового покоління за новими ідеями. Люди, що вийшли з цієї школи, оплюгавили релігію, висміяли людську душу, зганьбили подружжя вільною любовю, яка зродила міліони безприютних, безбатьченків. Ці люди затратили людську гідність, перетворилися в справжню товпу. Товпа шаліла й своїому жорстокому фанатизмі, в погоні за щастям на землі.

Експеримент не вдався. Товпа позбавлена перетворилася в хижаків спрагнених млочинів і крови в імя нових ідей, нового ладу.

Не буду вам розказувати про страхіття цих днів, бо це видасться вам казкою, що нею страхають дітей. Розкажу вам вже сам епільог трагедії. Отся велика людина лежала в агонії. Сумерк налягав в кімнаті і тривожні тіні стелилися по стінах. Донька стояла при ложу смерти...

—Я любив людство...—ледви чутно промовив вмираючий і останній румянець виступив на його бліде обличчя.

—Я бажав йому щастя... я відняв від нього душу..., що тривожила його!... Я Бога відштовхнув..., щоби богом зробити...людство!...

Ніно..., подай мою коробку... Я Його відштовхнув... і осталася пустка... і жах!... —ледви шептав останками сил.

Донька вийняла з бюрка коробку, в яку нікому не вільно було глянути, якої нікому не вільно було доторкнутися і подала батькові.

Він, дрижачими руками вийняв з неї щось загорнене в білий шовковий платок і подав донці.

—Ніно!... Возьми як придане і заповіт!... Він... один... любив... любить!... Вернися до Нього! Мені... вже... пізно!...—і сконав.

У вагоні всі замовкли. Обличчя жінки скамяніло. Груди хвилювалися важко.

—Родинні справи, які нічим не вяжуться з діяльністю цієї людини,—промовив по хвилі перший пасажир.

—Навпаки, вяжуться,—сказала жінка. Ніна довго ще стояла над покійним. Коли в сусідних кімнатах блиснуло світло лямпи, вона розгорнула шовковий платок і побачила.. отсе!...

Жінка тримала в руках чорний деревяний хрестик з Розпяттям, що висів у неї на грудях на простім металевім ланцушку.

І я... вернулася до Нього!—сказала по хвилі, а румянець оживив її обличчя, в очах спалахнули вогники...

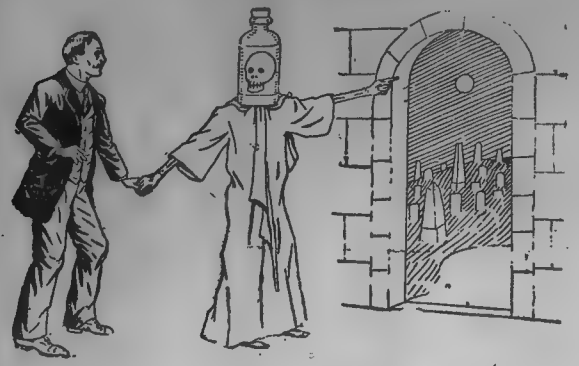

Що Думаєш Про Пиянство?

о. Др. Юрій Федорів

Чи є гріхом випитися вечером перед самим спанням?—Є гріхом, бо невільно позбавляти себе свідомости. Напівпяний стан може бути легким гріхом. Тяжкости набирає легкий гріх тоді, як поважно згіршує других або приносить шкоду своїй родині або своєму здоровлю. Також є тяжким гріхом тоді, коли хтось підоп'є на те, щоб мав відвагу когось убити або тяжко скалічити. У звичайних випадках напівпяний стан голови родини, чи кого іншого в родині, приносить смуток, нещастя та незгоди в родині і дому є гріхом.

Намовляти до пиянства других—є також гріхом. Одначе з розумної причини можна дати другому напитися, щоби зберегти його життя чи здоровля. Буває наприклад так, що нападуть на дім бандити і грозять, що завб'ють. Тоді можна поставити перед них пляшку з горілкою, щоби попилися, бо в п'яному стані легше дати собі з ними раду.

З пиянством лучиться питання уживання наркотиків, як морфіни, кокаїни, опію і т.п. Цих наркотиків уживають звичайно лікарі для зменшення болів або, щоби знечулити чоловіка при операції. Як хтось часто уживає наркотиків без лікаря—грішить, бо таке уживання приносить шкоди людському організмові, а більша кількість приносить смерть. Уживання в меншій кількості знечулює нерви та відбирає уживання розуму так, як при алькоголічних напитках.

У звязку з наркозою вяжеться ще один гріх, що називається евтаназія.

Евтаназія це наркотичний застрик, який лікарі часом дають хворому, щоби міг умерти спокійніше. Деякі люди вмирають серед дуже тяжких болів у тяжких смертніх аґоніях, а така ін'єкція не тільки облегчує, але також прискорює смерть. При такій ін'єкції лікарі позбавляють хворого уживання розуму.

На питання, чи такі ін'єкції дозволені, відповідаємо, *що ні!* П'ята заповідь Божа каже, що не вільно убивати або прискорювати комусь смерть; тому той лікар, який дає хворому таку дозу наркози, яка прискорює смерть, поповнює тяжкий гріх, бо поповнює вбивство. Мала доза, що тільки зменшує болі і позбавляє уживання розуму тільки на короткий час—дозволена! Ін'єкція, яка відбирає уживання розуму аж до смерті, однак для усмирення не передсмертної аґонії, але інших злучених з нею болів є також дозволена, однак тільки тоді, коли умираючий є поєднаний з Богом. Коли є небезпека, що хворий не пробуває в стані ласки—тоді не вільно!

Як належить поборювати пиянство?

Пиянство робить чоловіка неспосібним до праці, побуджує в нього пристрасті, приступлює в ньому фізичну й моральну відповідальність за заподіяні вчинки та шкодить його здоровлю і приносить шкоду його родині. Гріх пиянства дає пиякові багато нагоди до злочинів, одним словом приносить йому велику руїну; тому треба цей гріх поборювати:

1. Тому, хто має цей наліг треба вказувати, які шкоди робить йому пиянство.
2. Треба переконати алькогилка, що алькоголь шкодить здоровю та приносить руїну душевну.
3. Пильну уважати, щоби алькоголики не приучували дітей до пиття.
4. Поширювтаи протиалькогольні письма та основувати протиалькогольні товариства.
5. Заохочувати алькоголиків до молитви та до св. Тайн.

Католицька віра повинна бути не тільки традицією кожної української родини, але й життедайною силою, що надприродно просякає наше щоденне життя, працю, поступування, страждання, забави, світогляд...

Католик Чи Православний?

о. Мих. Щудло ЧНІ.

Звідкіля взялося слово: католик і православний? Чи не краще, щоб Христові визнавці називали себе попросту християнами замість ділитися на католиків і православних?

Як дивимося на християнські організації, що звуть себе церквами, так бачимо, що кожна з них уважає себе за единоправдиву Христову Церкву, називаючи всі інші фальшивими, єретицькими, відступницькими.

Тому, що в світі є повно такзваних християнських церков, поодинокі "церкви" вибрали собі окремі назви, щоб відрізнитися від усіх інших, які вважають єретицькими та неправдивими. Кожна з тих "церков" має окремі ціхи та прекмети, якими відрізняється від усіх інших. З цих прикмет звичайно повстає офіціяльна назва даної релігійної спільноти, що зветься "церквою."

Буває й таке, що дана церква бере свою назву від свого основника, от як лютеранська від Мартина Лютра, цвинґліянська від Цвинглія, кальвинська від Івана Кальвина. Деколи назва краю подає назву церкві даного народу, от хоча б англиканська церква, що повстала в Англії.

Поки християни творили одну Церкву під проводом Римського Папи, вони звалися попросту християнами, бо ця назва відрізняла їх так від жидів, як і від паган. Отож християнами були всі ті, що признавали Ісуса Христа за Спасителя світу.

Так було воно, поки не стали появлятися сектанти та баламутити вірних, прозиваючи себе теж християнами, щоб легше звести невчених. Оттоді на Сході правдиві християни взяли собі грецьке слово КАТОЛІКОС цебто **вселенський** за свою відзнаку, щоб відрізнятися від відступників. Згодом це слово поширилося так у латинській, як і грецькій Церкві.

Католиком називав себе кожен християнин, так грек, як і римлянин, що вірив у все те, що навчали апостоли та їхні учні, що

була наочними свідками Христового обявленя, бо вони Христа бачили та чули Його науку. Коли ж повстав якийсь еретик або новатор, так його науку порівнювали з навчанням цілої Церкви, тай так легко викривали блуди. Тому що та сама наука зберігалася вірно по всіх церквах, то **католицизм** цебто **вселенскість** уми відзнакою правдивої, християнської віри. Як же б християни по всьому світі могли мати ту саму віру, коли б не були навчали апостоли та зберігали її їхні наслідники?

Католицизм означав єдність християнської релігії в часі та в просторі.

Отак Христові визнавці боронили перед напасниками скарб своєї правдивої віри. Коли ж прийшли вселенські собори, так правдиві Христові визнавці дістали окреслення Соборів і ними захищали віру. Хто не годився в навчанні чи вірі з рішеннями вселенських соборів, той був єретик і відступник.

Коли ж виступив єретик Арій у четвертому столітті, що перечив, що Христос є правдивий Бог рівний у всьому своєму Вітцеві, і Аріева єресь поширилася сливе на весь Схід і на готицькі народи, так годі було покликуватися на загальну віру християн, бо ж були цілі народи, що інакше вірили, тоді правдиві Христові визнавці на Сході підшукали нову назву та стали звати себе ПРАВОСЛАВНИМИ, хоч не переставали уживати давньої назви КАТОЛИК.

Отак бачимо, що назва ПРАВОСЛАВНИЙ багато молодша ніж КАТОЛИК. Слово КАТОЛИК було вживане від перших століть. Слово ж ПРАВОСЛАВНИЙ повстало десь по першім вселенськім соборі у Нікеї, що відбувся 325 року. На нім осудили Арія та його єресь.

Отак слово **православний** чи **ортодокс** не означало первісного того, хто славить Бога так як треба, але радіше того, хто погоджується з рішеннями першого вселенського Собору в Нікеї цебто має віру згідну з католицькою Церквою, яку представляв Нікейський Собор.

По завзятій і довгій боротьбі Східні католики побороли аріянів і далі називали себе ОРТОДОКС цебто православними, і так слово КАТОЛІКОС вийшло з уживання на Сході, хоч воно надалі залишилося в грецьких літургійних книгах.

Прийшли дальші вселенські Собори і слово ОРТОДОКС означало рішення цих соборів. Хто тими рішеннями погорджував, той не був православний католик.

Коли настали ворожнеча та непорозуміння поміж Римом і Царгородом, які покінчилися фатальним розривом і схизмою в 1054 році, тоді Греки взяли для себе офіціяльну назву ОРТОДОКС—православний, а латинську Церкву разом із Папою проголосили єретицькою, бо вона додала до ВІРУЮ, що Св. Дух походить від Отця та Сина, хоч це був тільки притекст, щоб прикрити ревалізацію і ненависть між Сходом і Заходом.

Латинська ж Церква, хоч і не погорджувала словом ОРТОДОКС, прийняла тоді офіціяльну назву КАТОЛІКОС—католицький цебто загальний, всесвітній, щоб відрізнитися від грецької Церкви, що зірвала лучність із Папами.

Отак скристалізувалися слова: **Православний** означає християнина, що признає рішення сімох перших вселенських Соборів, але не визнає Папу головою Христової Церкви. **Католик** тимчасом означає християнина, що приймає не тільки рішення сімох перших соборів, але й усіх інших, і при тім визнає Папу Христовим намісником на землі, хоч обидва слова самі собою означають того, хто вірить у правдиву науку Ісуса Христа. Цих соборів досіль було двадцять.

Посеред українців панує деяке замішання та непорозуміння, як іде про слово ПРАВОСЛАВНИЙ. Тимчасом наші літургійні книги уживають це слово, новий служебник, що вийшов під доглядом Східньої Конгрегації не боїться уживати цього слова, ватиканські власті не лякаються заохочувати українців католиків послуговуватися словом ПРАВОСЛАВНИЙ у своїх богослужбах.

Чи ж нам треба його лякатися? Чи може ми, українці католики більші "папісти" ніж сам Папа та Східня Конгрегація? Справа ж у тому, щоб наш нарід зрозумів, що слово ПРАВОСЛАВНИЙ само собою добре, хоч дехто надуживає його. Та ж друкарні, радія, автомобілі, револьвери добрі речі. Ніхто не осуджує та не поборює їх тільки тому, що дехто надуживає їх.

Оттому на нашу скромну думку не слід лякатися згаданого слова, а радіше вияснити нашому загалові його значення та збити мильне поняття, що кожен ПРАВОСЛАВНИЙ це ворог Папи та відлучений від Святішого Вітця.

Навіть латинники в своїй літургії уживають слова ОРТОДОКСУС цебто православний... Коли ж наші літургійні книги мають слово ПРАВОСЛАВНИЙ і новий римський служебник його теж уживає, так нема рації лякатися цього слова немов "трафного" та заразливого, бо віра не в слові, а в дусі та знанні науки вселенської Церкви, якої Голова—Святіший Отець, наслідник Святого Петра та Заступник Христа наз емлі.

★

СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ ГЕРОЯ

Італійський військовий священик Йосип Божано отаке пише про одного свого вояка, що впав у бою з більшовиками в вересні 1941 р. в нашій Україні: Вояк той дістав у голову відламком бомби. Череп був цілком потрісканий. Я прибіг та його разом із іншими висповідав. Коли я побіг по Св. Евхаристію, йому так заціпило уста, що не міг ніяким чином запричащатися. Коли я знову повернувся до нього, мав повні очі сліз. Я порадив йому запричащатися духово. Але він вхопив мене за руку—хотів справжньо прийняти оспода. Причащаючи в тім часі других, я чую крик. Це кликав згаданий вояк, що взяв та хустиною роздер собі попросто насильно уста, щоб тільки могти запричащатися. І в закривавлені уста я вложив святу частичку, сам плачучи зо зворушення...

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) Чи можна молотити збіжжя в неділю, громадити сіно, направляти машинерію, вишивати?

Всі ці вичислені роботи заборонені в неділю та свята, бо день Божий має бути присвячений Богові та справам нашої душі. В неділю та свята заказана всяка тяжка робота, що за днів невільництва виконували невільники, от як молотити, косити, жати, рубати дрова. Коли хтось довший час працює в неділю та свято, той тяжко грішить.

Святий парох Іван Вінней звик був повторяти селянам: "Крадіть і працюйте в неділю, якщо бажаєте бути завжди бідні та нужденні." Без Божого благословення нінащо здасться наша праця.

Часом проте свята Церква дозволяє своїм дітям працювати в неділю чи свято —от хоча б як треба вібрати збіжжя чи сіно, бо надходить буря та заноситься на слоту; тоді отець парох має право позволити своїм парафіянам іти до праці, щоб рятувати своє збіжжя чи сіно, бо йнакше вогнило б у слоті, бо недільний відпочинок це церковний закон.

2) Один хлопець бажав бути священиком. Його мати оперлася та не впустила його до семинарії. Чи вона згрішила?

Мати напевно згрішила, якщо синок мав дійсне покликання на священика. Батьки не мають права перепиняти дітям іти за Божим покликом, але радіше повинні допомогти дітям виповнити Божу волю. Християнські матері тішаться, як Бог кличе їх діти на священиків або сестер, бо це велика честь для батьків віддати свою дитину на службу Господеві.

Деякі матері не хотять дозволити своїм синам бути священиками, бо бачуть, що наш нарід не шанує своїх священиків і не дбає, щоб вони жили так, як слуги Божі повинні жити цебто так вигідно, як проживають латинські священики. Наші люди не розуміють, що священик це батько їх душ, що присвятив життя, щоб могти провадити нарід до неба. Не люди чинять ласку священикові, що утримують його своїми датками, але священик робить ласку тим людям, для спасіння яких посвячує себе, зрікаючись вигід, власної родини та приємностей життя, які мають його товариші. Скільки хлопців пішли б на священиків, якщо б наш нарід умів шанувати та любити тих, що вже є священиками!

3) Чи можна в неділю ходити на полювання, качки чи заяці, або їхати ловити рибу, або йти збирати сливки чи "саскатун?"

Згадані вайняття це розривки, а не властива робота. Хто вислухав Службу Божу, може спокійно їхати ловити рибу, купатися, стріляти качки чи зайців.

За те невільно перевозити сіна з одної стодоли до другої, направляти машинерію на понеділок до праці, бо це вже тяжка робота заборонена в неділю чи свято.

4) Чи вільно в неділю робити церковні або політичні збори?

Збори не є тяжкою працею, тому й незаборонені в неділю чи свято. Коли ж священик скликає на збори чи мітінг своїх парафіян, так треба послухати свого пастиря та взяти участь у зборах. Розуміється, зборами проводить священик, а не голова комітету, дяк або старший брат, бо Христос повірив священикам правити церквою, а не комітетовим. Церковний комітет це помічники священика, а не його пани, що можуть приказувати священикові під позором, що люди утримують священика, отож священик має людей слухати! Хто так думає, а ще гірше хто так поступає зо своїм священиком, той не має католицького духа та не надається на члена католицької Церкви.

5) Знаю одну замужню жінку, що страшно терпить у подружжі від свого варварського мужа, який знущається над нею, зве її дурною перед людьми та хоче віддати до дому умово-хворих. Хто винен, що подружжя це нещасливе?

Тяжко сказати, хто тут винен. Подружжя це така складна та трудна річ, така заплутана справа, що неодин ніколи

не женився б, якщо б це розумів перед шлюбом. Подруже щастя, згода та любов це справа обидвох подругів. Якщо обидвоє намагаються жити по-християньски, молитися, приступати до Святих Тайн, спокійно полагоджувати свої розбіжності, шукати поради в труднощах у Бога та в свого пароха, так навіть найбільше недібрані характери можуть вирівнятися та застосовуватися до себе.

Коли ж нема християнського духа, страху Божого, коли подруги побралися, не пізнавши себе, не розслідивши своїх характерів, коли перед шлюбом зневажили Бога нечистими гріхами, так не диво, що тепер покутують за свою легкодумність або гріхи.

Одна рада для них—прохати в Бога ласки, терпіти одне одному, намагатися поправити свої хиби, застосуватися одне до одного, уступати одне одному, і передовсім пригадувати собі посеред прикрощів, що ми проживаємо на землі повній слів і горя, ото ж не слід внеохочуватися стражданнями. Бувши християнами, подруги повинні похристиянськи приймати хрести без нарікання, жертвувати їх Богові, за що дістануть у небі вічну надгороду по смерті.

Сміховинки

Чи ви знаєте, що в Ню Йорку:
...більше жидів, як у Палестині... більше італійців, як у Римі... більше греків, як в Атенах.... більше, як сто українських товариств і ніодного Народного Дому?

Десь коло Вашингтону один наш професор викопав кості передпотопового москаля. Довідалися про це червоні агенти та негайно донесли Сталінові. Сталін зажадав в організації О.Н., щоб американці перенеслися негайно до Канади та звернули захланній Москві свій край, бо це від віків істинно русская земля. Наш професор мусить іти за свідка до О.Н.

Повний надій: Жінка (телеграфує з Бенф): "Я тут вже чотири тижні. Половину ваги втратила. Коли виїздити звідси?"
Чоловік (відтелеграфовує): "Побудь ще чотири тижні."

З великої любови людина тратить розум, а з великого розуму любов.

Чи можна судити чоловіка по його одягу?—питається Семен.
Юрко философ відповідає: Ні, не можна, але можна судити по одягу його жінки.

Грицько: Товаришу, ти вже місяць ходиш до англійської школи. Чи ти годен розмовитися з родовитим англійцем?
Панько: Годен, і ще як! Але я тому не винен, що він мене не розуміє!

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

MARCH, 1951

YOUTHFULLY SPEAKING

By Bob Dean

DID you ever think that developing your personality could be a part of your Lenten routine? We believe it can, so why not follow us down the page to see if you agree?

The reason why many of us might wonder at the above statement is that we keep thinking of personality building as something almost selfish in motive, something designed to make us bigger successes in the social swim; but certainly nothing to carry as a Lenten (or anytime) cross in union with Christ!

We decided that personality is harmony of soul, mind, and body, and that it can be developed by God's grace and our own hard work. With this before our eyes, it seems pretty tough to imagine anyone working on their personality for a selfish motive; because true personality demands that they love God and neighbor—or try to, which is almost the same thing—and love is the opposite of selfishness.

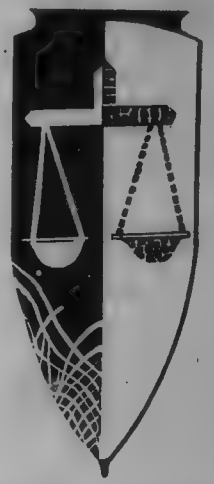

For example, let's look at the virtue of tact, which is one of the more important traits in a good personality. It's the gentle art of sensing the right thing to do and say in dealing with others without giving offense.

Tact doesn't come naturally; we have to develop it. This involves understanding and sympathizing with others, observing tactful people and trying to imitate them, at the same time carving habits of tactfulness out of our lives. For this, we have to deny and check and control ourselves.

Tactful people have a sensitive appreciation of other human beings and situations; they know what to do and say at the right time, and what to avoid. Those unfortunate enough to be tactless are forever

embarrassing, irritating, and even injuring others by their frank remarks, their untimely decisions and actions.

Sad to say, we can't usually depend on miracles to help us in situations requiring tact. But that's no reason for us to go around leaving a trail of shattered feelings behind us.

Let's face it: a good personality must have tact. If we want to be a happy member of society, the smart thing to do is cultivate a broad-minded outlook on life, and be tactful always and everywhere.

First, we should *want* to develop tact, out of a desire to make others a little happier for knowing us. For this we have to love our neighbor; we have to know him, try to understand and sympathize with his interests and viewpoints. And we have to use our intelligence in learning to be sensitive to the situations we'll run up against.

Guided by our intelligence, we should train ourselves: never to be cross, bitter, sarcastic, or insinuating in our remarks; to change our opinions when reason says we should; to persuade people by questioning, not by argument; to command by suggestion, not by order; to be quick with approval, slow (if ever) with criticism; to be always kind, and accentuate the good in others; to have as many facts as we can before making decisions (snap judgments are often bad judgments); to get rid of prejudice and bias.

By letting tact have a say in our words and actions, we'll be sounding in ourselves one of the most mellow notes in the harmony that is a perfect personality. People will give us their faith and friendship; they'll believe that we're sincere; they'll be happier because of us, and they'll give us happiness in return.

To have a good personality, we have to be good inside. To build such a personality, we have to love God and neighbor; we have to pray, observe, study, and deny ourselves. And if that isn't a good program for Lent, what is?

HAPPY VICTIM

One day St. Teresa was hearing Mass at the church of St. Clement in Toledo, Spain. With her companion she went to the altar to receive Holy Communion. As she returned to her seat, a poor woman, crying out angrily against her, began to beat her over the head with an old shoe. She had lost the mate of it in the crowd, and suspected Teresa, as being more shabbily dressed than those about her, of having stolen it. Teresa smiled at her affectionately as she tried to dodge and ward off the blows. What could be better than to bear blows and insults for Christ's sake? "God reward that good woman," she said afterwards, "but I certainly have a sharp headache."

Our Lord regards the prayers of St. Joseph as commands. (Sermon for the Feast of St. Joseph.)

REASONS AGAINST DIVORCE

By Alcide Bouchard, *C.Ss.R.*

THE first victim of a divorce is the child; this is is stressed by all who have studied the evils of divorce. However trite this may sound, it is even more often the case as the world becomes more perverted.

Some marital partners imagine that breaking the conjugal bond will release them from hell on earth. They intend to rebuild their lives anew by returning to the single life or through remarriage. If remorse does not strike before it is too late, so much the worse for them. We must leave them to their illusory earthly happiness and their seeming courage. You cannot play tricks on God. He does not accept divorce, and approves even less, if possible, subsequent remarriages. His justice will have its day, but it has all eternity in which to act.

Parents are irreplaceable.— The main victim of divorce and the most certain to suffer from it is therefore the child. Parents, educators, famous lecturers know this truth intuitively rather than through any process of reasoning or experiment.

Despite changes in the world, and the nurseries and what almost amounted to orphanages during the late war, there is one institution we will not succeed in replacing and that is the role of the parents in the education of children. From birth to the time we are grown up, we need our parents. This is a fact of nature. It is with a purpose that God has each of us born into the paternal home where the

authors of our days await us. Kneeling about the manger of the Man-God are seen His parents, Mary and Joseph. An historical scene for Jesus and an object lesson for all humanity.

A frail babe comes into the world. To save it from threatening death by cold, by hunger, by sickness, by some unforseen accident, there must be a father who, through his labor, earns the money which is needed for so many necessities. No less important is the mother who hugs him to her heart, surrounds him with her strong and loving arms, makes her loving influence felt throughout his youth and perhaps his whole life. Should death or poverty deprive the child of one or both parents, Christian charity fills in with orphanages or devoted foster parents. But nothing can replace the home's atmosphere of peace and joy, of strong mutual love, of mystic enfoldment. Sensible and loving parents, however poor they may be, are better suited for training up honest and happy citizens than any institutions or

foster parents. The theory of grace of office and real life stories will back up this statement.

Education a Duty. — Our first preoccupation with the child should be its education as a man and as a child of God. Man is a very complex mixture. Not only the body must be developed, but also the rational soul, the sensitiveness must be balanced, the intelligence must be fully turned to what is true and this must be retained by principles and examples which may be imitated, the will must be directed to the pursuit of good, even sometimes fixed in the beautiful. This marvelous equilibrium of the faculties, if centred in God through religion, tends to make the whole man serve Him, producing beings who if not necessarily superior are at least normally well prepared for their life as citizens.

Divorced parents cannot perform this duty. — What education can the offspring of divorced parents expect: An American university dean, whose duties brought him into daily contact with such young people, had this to say: "I had always realized that divorce was a serious and unpleasant matter, but I felt that where a man and woman married and could not agree, it was best that they should part; and since I had always assumed that it was their own private concern, I had decided that they should be allowed to do so without unnecessary legal let or hindrance. My own experience has forced me to change my mind; certainly where there have been children, for it is quite evidently a problem in which the welfare of society as a whole is concerned." Which means that the education of the children is more important for the common good than the harmony of the married couples. But an education, that is a harmonious development, which is really human, of the spiritual faculties or in relation to the faculties, is spoiled in advance with parents who are divorced. The three stages to be found in most divorces: 1) preparation through quarrelling; 2) the actual divorce; 3) the remarriage of the separated partners; render education of small moment to the parents or, at best, false and spoiled. Who can miss the great responsibility which lies upon parents whose very excuse for existence is to provide such education. In fact, the first end of marriage is to bring children into the world. But such an act of procreation exists only in order to furnish citizens on their way to the celestial country.

Educational Difficulties... Every well-meaning citizen will realize that education is the combined result of constant efforts and appropriate circumstances. With all their good will and sometimes a great deal of talent, numbers of parents still fail: the "impossible" character of the child and unhealthy influences from without — sometimes within the family — have nullified the parents' application and patience. In most cases then, education is practically doomed, when all these influences are set in advance against it.

Unfavorable surroundings. Among the happy circumstances needed for success, is the home or the family surroundings. It should be a refuge of calm, of contagious happiness, a school where from childhood are learnt the healthy emotions; just as later on the reasoning powers will have play on great and little problems, and always on the side of duty where the first lessons are by example.

What is the mentality, the state of soul of parents who are heading for divorce? This unhappy result rarely comes by surprise. Usually it is a foregone conclusion: the partners want it and wait for it, and it is often prepared years in advance. Meanwhile there are contradictions, quarrels, insults, dissentions about everything and about nothing. None of this is missed by the child.

Can a child's sensitiveness which plays such an important role in the balanced formation of the spiritual intelligence and will, have a chance to develop normally in such circumstances?

Sensitiveness gone wild. —Leaving aside heredity, which would leave a sad heritage to children morally if conceived or carried in the womb under such circumstances, let us acknowledge with all parents and psychologists that such a home has a ruinous and injurious influence. The emotions of the child are not guided, its nervous tension is very high, nothing holds in check its passions which are naturally inclined to what is less good. It is no more nor less than a wild plant, if not a wild beast, which finds in its being the laws of the jungle. Hate, vengeance, dishonesty, lack of discipline, strange habits are its unhappy lot. Feeling itself different from other young people of the same age, it finds frankness difficult, cannot make a good choice of friends, is a burden for itself. Still it does not refrain from making decisions, hence it is liable to all sorts of misconduct. It is like a compass which has lost the north.

(*Annals of Good St. Anne de Beaupré*)

A POPE'S PLEA

Pope Innocent III died in the first half of the 18th century. He was one of the greatest Popes the Catholic Church ever had. And he was a good Pope too. But God's judgments are stricter than man's.

St. Lutgarde, a most extraordinary woman, was given a vision one day. (St. Lutgarde worked many miracles.) In the vision she saw Pope Innocent (this was shortly after his death), wrapped in a tremendous flame. She had never seen Pope Innocent before. So, she asked the vision who or what he or it was. The answer came that Pope Innocent was appearing to her and begging for her prayers. Lutgarde showed surprise. It didn't seem possible to her that the Sovereign Pontiff should be in need of prayers.

The Pope then told her that if strict justice had been done, he would be in hell. Due to the fact that he had founded a monastery dedicated to the Mother of God, the Blessed Vergin had won for him the grace of escaping the torment. However, he said that he had been consigned to Purgatory until the end of the world.

Such a story makes a man stop and think. It makes him wonder whether committing all those little sins is worth-while after all.

He who loves God most perfectly, has also a most perfect faith. (Practices of Love, ch. XI).

MASS, LITURGY OR SLUZBA BOZA

By Rev. M. Schudlo, *C.Ss.R.*

MASS is the Sacrifice of the New Law, in which Christ, through the ministry of the priest, offers Himself to God in an unbloody manner under the appearances of bread and wine to perpetuate the sacrifice of the cross and apply to man His merits.

The Mass, being a marvelous renewal and reproduction of the death of Jesus Christ, is the most precious treasure of the Christian religion and center of worship; it is the memorial of what Christ accomplished at the Last Supper and on the mountain of Golgota.

Mass is the only sacrifice of the New Law, of which all the sacrifices of the Old Testament, as the offering of fruits, animals, wine, flour were but types and figures. Mass is a wonderful perfection, completion and substitution of all the Jewish sacrifices: "I will not receive a gift of your hand. In every place there is a sacrifice and there is offered to my name a clean oblation." (Mal. 1, 10-11).

Mass is a real sacrifice, being a splendid renewal of the sacrifice of the cross, that Christ made of Himself to His eternal Father for the salvation of man: 'This is my body —This is my blood of the new covenant which is shed for many unto the forgiveness of sins." (Mat. 26-28). Christ imposed upon his Apostles an obligation to perpetuate this precious sacrifice in the world that man may profit by it until the end of the world: "Do this in remembrance of Me!" (Luke, 22, 20).

Mass and the death of Christ upon the cross is one and the same sacrifice, for the victim, i.e., the body and the blood of Christ is the same, the priest is the same, our Divine Saviour, that renews in an unbloody way through the ministry of His ordained priests His sacrifice of His body and blood, which were offered to God on the cross, because the priest does not consecrate the holy mysteries in his own name, but in that of Christ, Who remains always the principal priest in every Mass. The priest is just the visible and secondary minister, offering Christ in the Mass.

Purposes of the Mass.

Mass is offered to God for four purposes, substituting the four kinds of the Jewish sacrifices.

1. *Adoration.* God is our Lord and Creator, Who rules the whole universe. Men must adore Him, honoring His indescribable majesty. But how? By offering to Him the sacrifice of the Mass, wherein Christ, annihilating Himself, offers to God an adoration worthy of His infinite greatness. "A single Mass, says Saint Alphonsus, founder of the Redemptorist Fathers, "gives more honor to God than all the prayers and all the penances of the Saints, all the labors of the Apostles, all the ardor of the Seraphim, and even of Mary, whose heart was so inflamed with divine love, since we present on the holy altar Jesus Christ, who offers Himself up as a holocaust to Him."

II. *Thanksgiving.* God is the greatest benefactor of men. He made them out of nothing, He preserves their life, He bestows upon them innumerable graces, He prepared for them a beautiful paradise of happiness among the Angels. Men should be grateful to Him for such graces and make to Him a worthy return, what seems impossible. And yet they can be as grateful to Him as He was generous to them, for they can offer to Him His adorable Son in the sacrifice of the Mass, wherein they present to God as much, and even more, than they have received from His bounty and mercy.

III. *Expiation.* Men are poor sinners. Sins abound in the world of to-day, and yet we do not see the terrific chastisements, with which God once punished the sinful humanity. Why? Do not perhaps sins offend God any more? Yes, they do. But at the same time there is a propitiatory sacrifice, the Mass, which appeases the just anger of God and makes Him propitious to men.

How can God punish the world with destruction, if there are 400,000 priests who offer daily in atonement the immaculate Lamb, Jesus Christ? Nothing so efficaciously disarms God's wrath as the Holy Mass.

IV. *Supplication.*. Men need numerous graces to lead a good Christian life on this earth, vanquish their passions, overcome temptations, defeat the continual attacks of the devil, main enemy of their eternal salvation.

How can they get these necessary graces from God? By assisting at Mass. The cross is the source of all graces, the Mass is their channel, through which the merits of Christ and the mercies of God flow into the souls, that devoutly attend it.

During the Mass Jesus Christ, Whose prayers cannot be refused or rejected, prays with men and for men. Saint John Chrysostom says: "It is hard to obtain at another time a grace that man did not obtain from God during the Mass."

To secure those graces that flow from Mass in abundance, men should assist at it with reverence, attention and devotion. The best method of assisting at Mass is to unite with the priest in offering the Holy Sacrifice, take part in it, follow the various ceremonies and receive Holy Communion, which is a completion of the Eucharistic Sacrifice.

The Fruits of the Mass

The fruits of the Mass are the blessings and graces that God bestows through the Mass upon the celebrant, upon those who serve or assist at it, upon the person or persons for whom it is offered, and also upon all mankind, especially the members of the Church and the souls in purgatory, whose sins have not yet been fully expiated.

Tragedy of life lies in missing grace of God

By Fulton J. Sheen

OUR modern world, which for several generation believed that right and wrong were only two different points of view, or that truth and error were relative to the observer, has within the last few years suddenly become convinced that there is such a thing in the world as evil.

Communism for 30 years has been trying to sell the world on the idea that there is no God; though it has not convinced the world that there is no God, is has convinced it that there is a devil.

This represents some moral progress on the part of the Western World, just as it represents some progress in a savage to know that sickness and health are not equally desirable. Once he learns that poison is to be avoided, he is on the way to learning the beauty of health.

A "broadminded" civilization, in like manner, develops the passion for justice, goodness and love through sad experience with tyranny, evil and hate.

* * *

The parable of Our Divine Saviour of the man who sowed good wheat in his field, which the enemy oversowed with cockle during the night, illumines our modern situation. This is one of the few parables Our Lord Himself explained. What is particularly interesting is His explanation of the enemy who sowed this cockle. He simply says that the enemy is the devil. But the devil acts through the instrumentality of men.

Dostoievski, writing before the close of the last century, spoke of communism that was to come upon the world. He makes Satan speak and say: "The lawyers in our courtrooms who ridicule justice will be on our side, though they know it not. The school teacher who laughs at the idea of God will be on our side, though he knows it not." Whether men are conscious of it or not, they are all working under an evil spirit or God.

If an atomic bomb burst upon our cities, few men and women would be different than they are now. They would merely act more intensely. A crisis does not make character; it just tears off the masks, removes temporary inhibition, gives free play to dominant impulses, makes men steal who always wanted to steal and were half afraid.

Those who hate will hate more; those who love will love more, but those who hate will not begin to love, nor will those who love begin to hate. Those who ridicule faith and virtue will become persecutors; those who love their neighbors will become heroes and heroines.

* * *

Wood thrown into a fire burns, steel glows, paper is consumed, flax smokes, and flesh smells. But the wood never takes on the character of steel, nor does paper act like flesh. Few persons will not undergo a transformation in a sudden catastrophe; they will merely reveal themselves in their true nature.

The parable also reveals that evil has no originality of its own; the cockle oversows the wheat; evil is a parasite on the capital of goodness. Evil is a copyist, and a mimic of goodness as the monkey is the mimic of man—and it is that precisely which makes him so ridiculous—trying to be something which he cannot.

But the Lord is patient. He forbids the uprooting of the young cockle with the growing wheat. "Wait until the harvest." Then the cockle shall be bound and burned, and the wheat shall be gathered into barns. The time of crisis or judgment will come — and crisis means judgment — but in it the wheat will still be wheat and the cockle will still be cockle. Though this judgment refers to the final judgment in the Gospel, nevertheless it can refer with equal truth to any great historical moment when the souls of men "are tried as with fire."

* * *

Modern phychology has rendered a service in making man look inside himself. Self-analysis warns a man how he will act in a time of great trouble. But psychology has failed to get man outside himself. It has locked him in with his own impulses phychoses and neuroses, like a man shut within a vace away from the light of the sun. He has found evil within himself, though he generally refuses to call it by that name. But he need not despair. He who knows he is sick may go to the physician, as he who knows he is weak may appeal to the Divine Source of energy and grace.

There is still plenty of time to change our characters, but we cannot do it alone. The light is outside the window, but we must open the blinds. The Mercy of God is nigh, but we must desire mercy. The tragedy of life is not what men suffer; it is what they miss. There is not a moral human who could not be different than he is. The only reason we are not better is because we do not will to be better —we only wish it. Happily, the will to improve is improving.

Mrs. Brown was upbraiding her husband for his drinking:
"Don't you know that drink is your worst enemy?"
"Yes, but aren't we supposed to love our enemies?"

The subway system in the French metropolis, in days of insufficient electric current and of uncertain schedules, can be as irksome as New York's. A woman, they say, after having been buffeted about for a long time, suddenly cried out in sheer despair, "Is chivalry dead?" A stranger courteously responded. "I really can't say . But there is a very peculiar smell down here."

One old maid to another—
"No wonder I cannot find a husband, it says her a woman just cremated her fourth husband: some of us cannot get one, others have husbands to burn."

Why Must We Love the Sacred Heart?

By John Leo Dehon, S.C.J.

GOD wishes us to love Him... "I am come to cast fire on the earth: and what will I, but that it be kindled!" This fire is divine love which He desires to enkindle in the hearts of men. He desires to have loving sons...to find hearts that love Him, hearts that give themselves to Him. This was the end that the Holy Trinity had in the creation, it was aslo the aim of the redemption. As God, He wishes nothing else, because His glory and our happiness, which are the two ends of His work, are attached to this reign of love in our hearts and depend on it as effects on their cause. As Men, He has no other desire, since this is the sole object of His mission, one which is perfectly fulfilled when He enkindles in all hearts this fire which characterizes celestial beings ...which they draw from the very heart of the divinity. He came to live and suffer among us in order that we might love Him and that we might love His Father. That is why He has come to make a last effort by manifesting to us His Heart, which is the source of His love. This grace of love is the greatest of His gifts: it presupposes and includes all the others. He is truly the Sun of Love and comes to bring His rays of light and heat into the darkness of this world. If you have not shared in this gift, if your soul is not inflamed with this divine fire, the fault is yours, not His. He desires you to obtain, to merit and to communicate this grace of divine love.

Our Resistance

If the aim and the desire of our Lord is to inflame our hearts with this divine fire, can we desire and wish anything else? Are we not His enemies if we place an obstacle in the way of His glory... opposing His great plan which brought Him to earth? Are we not our own enemies if we do not open our hearts to this sacred fire, the sole source of holiness and of happiness? We must choose either to burn eternally with the fire of divine love, or to burn eternally with the fire of hell. Can we hesitate an instant between the fire of love which will be our happiness as it is that of the Holy Trinity itself, and the fire of hell which is the despair, the rage and the everlasting misery of the demon and the damned?

Now is the time to deplore our past failings and to regret our present lukewarmness and cowardice. We have greviously wounded His Heart. What more could He do that He has not done? Yet He knocked at our door and we did not answer; He called and we did not respond, or responded with indifference and ingratitude, if not by positive offenses. He asks now for our repentence and reparation for the past, and offers us new graces that we might make fervent and holy resolutions for the future. Let us begin to love, seriously meditating on this holy love, that we might enkindle this fire which He so desires to see enkindled in our hearts.

The Precept of Love...

"Thou shalt love the Lord, thy God, with thy whole soul, and with thy whole mind"... has become necessary as a consequence of sin which has turned our weak human nature from good, from our proper end. To climax the humiliation of our degraded and spoiled nature, which necessitated this absolute precept, and the terrible threats of Hell, we do not yet know how to love. We love God very feebly, while our heart clings tenaciously to objects foreign to Him. He said it is the first and greatest of the commandments. It is necessarily the first, and it is the greatest considered in the majesty of its object, God; in the nobility of the sentiment which it commands, love; in its subject matter, it comprises everything and everything is referred to it; in its end, which is the glory of God and the happiness of the creature; in the rigor of its obligations, from which there can be no dispensation at any time, in any place, or under any circumstances; in the suffering which its infraction brings.

To Love is a Just, as Well as a Sweet, Duty...

He Who demands our love is our infinite and all-powerful Creator, our sovereign good. We receive everything from Him in the order of nature, we have everything to expect from Him in the order of grace and glory. Fear and respect should bow us down before Him completely overcome. Yet He desires that we love Him, that we aspire to His confidence, to His most intimate familiarity and share with Him His golry and His beatitude. In the order of nature, He has created you and preserves you every instant. From Him you have received all the favors you enjoy; from no one else can you expect those you now hope for; they are less the fruit of your industry than of the liberality and generosity of Divine Providence. But what is all this compared to God's worth? The universe will pass away but God will remain. If you possess Him, you are richer than if all of nature were at your disposal. In the order of grace, He placed you in a state to which you would have been unable even to aspire. And when you had fallen by sin from this blessed state, He reestablished you yet more advantageously by adopting you as a child in the person of His only Son. He gives you abundant means to attain your end. He forgives you every time you return after having offended Him, even inspiring your return. How you should love Him Who has no need of you but who has first loved you that you might love Him in return. In the order of glory, He has destined you to the eternal possession of Himself and to a share in His own felicity. He will raise your intelligence endowing it with the capacity of seeing Him face to face. He will expand your heart to receive the torrents of pure and infinite rapture. He Who having loved you from all eternity, and wishing to love you for all eternity,

commands you to love Him in the short space of this life, so that you may see, love and possess Him forever. Could this precept of love have been rendered easier or more attractive?

OPERATIONS TO PREVENT PREGNANCY

Problem: "I am soon to have my second baby, which, like the first, will have to be by Caesarian section. The doctor who is taking care of me has suggested to both my husband and myself that at the time of the operation the surgeon should be permitted to make it impossible for me to have any more children. He states that it would be dangerous for me to run the risk of having to face a third Caesarian section. Some of my Catholic friends tell me that the doctor's advice should be taken. Others say it would be wrong. What is the truth?"

Solution: It would be gravely sinful for any wife to permit any surgeon, whether he calls himself a Catholic or not, to make her incapable of having more children because there might be danger, small or great, to her in a future pregnancy. Immoral doctors, who number seems to be legion, repeatedly advise this, it is true. They make it sound very simple and easy. Their favorite procedure is indeed simple—merely ligating the Fallopian tubes. But this constitutes a serious mutilation of the human body, and is gravely contrary to the fifth commandment of God, which represents the natural law. One of their favorite occasions for advising and employing this proceedure is that in which a Caesarian section is being performed. "Since you must be cut open aynway," they say, "we might as well seize the opportunity to take care that there will be no future pregnancy."

We know of cases in which this grave mutilation was put over on the wife at the request or insistence of her husband, when she knew nothing about what was going on. At other times a doctor will suggest it when the wife is only half-conscious or in great pain, and therefore only half aware of what she is asked to consent to.

It is exceedinly important, therefore, that loyal Catholic wives make every effort to have morally trustworthy physicians to attend them in childbirth, and that they have a clear understanding with their husbands that nothing sinful will be permitted if it is necessary that they be operated on. Ligating the Fallopian tubes is, of course, severely prohibited in Catholic hospitals. (From The Liguorian).

Let nothing trouble thee, Let nothing affright thee, All things pass away, God never changes. Patience gains everything. He who has God, he lacks nothing. God alone suffices. —(St. Teresa)

The value of acts of virtue, love, hope, resignation, and contrition, do not consist in the sentiment, but in the will. (Advice to Religious).

Save Yourself and Your Neighbor!

By Rev. James Keller

SOME time ago I took a trip on the Hudson and Manhattan Transit System. During the journey, not being familiar with the names of the various stops (there are only a half dozen), I turned to the man next to me and asked: "Can you tell me the name of this station?"

"Sorry, I can't, the stranger replied. "I've been riding this line for 15 years and I only know two stops: where I get on and where I get off."

There are many people who limit their horizons as did this traveler. They concern themselves with saving their own souls—which is of first importance—but fail to concern themselves with trying to save the soul of others—which, in God's eyes, they are duty bound to do. They think merely in terms of two "stops": their origin and last destiny. They overlook the "stations" along the way, crowded with human beings who are searching for God.

Being a bearer of Christ not only means knowing where you come from and where you are going. It also means helping others find their way to an eternity of peace with God in Heaven.

There is much to be done for our neighbors!

Of the 149,000,000 persons in the United States, approximately 70,000,000 belong to no church. Another 30,000,000 "still on the books," have given up the practice of religion. This means a mass of 100,000,000 individuals in the United

States living off the benefits of Christianity, yet becoming less and less conscious of the great Christian fundamentals which make their present way of life possible.

It is obvious that millions among them are gradually losing sight of the great Christian ideals that have bolstered our civilization for centuries: the concept of a personal God, of Jesus Christ as true God and true man, for example, or the Ten Commandments, the sacredness of the individual, the sanctity of marriage and the home. If this trend goes on long enough, it will inevitably lead to the rise of a new paganism that will eventually remove the United States from the society of Christian nations.

* * *

A suburban local was stalled by a blizzard one winter night, and so deep was the snow that its passengers were unable to leave the car.

Next morning the hundred and fifty odd half-frozen commuters were startled to see a signal tower only a few hundred yards away.

The signal station attendant had seen the stalled train the night before, an investigation revealed. But when asked why he'd done nothing about it, he answered: "It's not in my territory."

It's easy to live exclusively for one's self, to be interested only in one's own advantage, to say "Am I my brother's keeper?" (Genesis 4: 9). But this short-sighted reasoning of so many otherwise good people is the cause of much that is wrong with the world today. You never hear the people who are out to wreck civilization say, about anyone or anything: "It's not in my territory."

"That sir which serves and seeks for gain,
And follows but for form,
Will pack when it begins to rain,
And leave thee in the storm."
(Shakespeare, King Lear, Act II, Sc. 4).

Our Father, guide and strengthen me to see in all men my brothers because they are Thy children.

* * *

Karl Marx, in his Das Kapital, expressed himself as follows regarding the nature and rights of man:

"The democratic concept of man is false, because it is Christian. The democratic concept holds that... each man is a sovereign being. This is the illusion, dream and postulate of Christianity." (First ed. ME I, 1. p. 580).

Thus Marx himself testifies that democracy depends on Christianity. To destroy it, therefore, the enemies of Christ realize that they must first discredit the eventually exterminate Christianity.

Adolf Hitler, who learned much from Karl Marx and the Communists, voiced the same complete disregard for the sacred worth of the individual. In The Voice of Destruction, p. 25, Hermann Rauschning quotes Hitler: "To the Christian doctrine of the infinite significance of the individual human soul ...I oppose with icy clarity the saving doctrine of the nothingness and insignificance of the human being." This degrading concept of man, shared by other men besides Hitler, accounts more than anything else for the hatred, destruction and chaos still stalking the earth.

The strength of American life is rooted in Christian truth. As an editorial in Fortune magazine recently said:

"The basic teachings of Christianity are in its bloodstream. The central doctrine of its political system—the inviolability of the individual—is a doctrine inherited from 1900 years of Christian insistence upon the immortality of the soul."

A little boy who was visiting his grandfather in the country saw a cow for the first time. He asked what the things on her head were.

"Those are horns," he was told.

Just then the cow indulged in a sorrowful moo.

"Which one of them did she blow that time, Grandpa?" the little boy asked.

How To Say "NO" To Boy Friends

By D. F. Miller

ONE of the universal problems of teen-age girls (and sometimes older women too) is that of saying "No" to boy-friends, temporary or more or less permanent, who under various pretexts try to involve them in actions that come under the head of "petting," "necking," and the like. Even secular magazines and columnists in newspapers note the problem and give a rather groping advice. Usually the advice from such quarters plays upon the motives of respectability, self-esteem, fear of future complications, etc. All these are good, but not sufficient. Unless a girl possesses deep and strong convictions about the spiritual value of chastity, and understanding of the dangers to this virtue, and a forthright courage to express herself in defense of it, the natural motives will not preserve her from evil very long. Here is the way the self-possessed Catholic girl asserts herself, then, in the face of invitations to dangerous actions or sin.

* * *

"Oh, so you like me. You say that's why you want me to cooperate in your petting. But you are making a big mistake. You don't seem to realize that those two statements cancel each other. If you really like me, you've got to like all of me. And all of me means my soul and my body. You see, I believe I've got a soul as well as a body. And I believe that there are a lot of things attractive to the body that simply ruin the soul. One of them is petting. It's one of

those things you can't draw lines on; you don't know where it's going to stop or where it's going to lead. It almost always leads to sin (you know what I mean) and that's what ruins the soul. I believe that one sin on the soul is far more ugly and terrible than any sort of defect of the body. So if you really like me, you've got to like my soul and help me keep it clean, pure, unspotted. If you don't care about that, I guess that all you like is my body and what you can get from it, and if that's the case, I wouldn't like you in a million years."

* * *

"Oh, everybody's doing it, eh? And you think that's reason enough for me to do it too. Well, you're wrong there. First, because not everybody is doing it, though it may be true that everybody you know does it. That isn't saying much for you and your friends. If it's true, however, I'm going to be the

first one to prove to you that not everybody does it. You're not going to be able to say that truthfully to any other girl, because now you've met one who won't permit it. That's me. I happen to know it's dangerous and wrong, no matter how many people do it. I happen to have some religion, which tells me nothing is worthwhile that is contrary to God's law. I realize that there are scads of girls who would laugh at that attitude; but I pity 'em, that's what I do. And if that's the kind of girl you like, I pity you too. Go out with them; you don't need any dates with me."

* * *

"So, I'm a wet blanket, eh? I'll never have any friends if I don't let myself go once in a while... That makes me laugh. Sure enough. I won't have any of your kind of friends if I refuse to get tangled up in petting parties. But listen, and I'll tell you a secret. I don't give a rap if I never have a boy friend if I have to pay for friendship with indecency. I like friends. I like to go places and do things with friends. Innocent things. Things I don't have to be ashamed of afterward. Things that don't keep me from receiving Communion and that don't make me feel like a hypocrite when I say my prayers. Petting is not one of these things. I'm delighted to be a wet blanket if it means refusing to take part in that. And I'll be glad to take my chances on making and keeping friends without resorting to that. Come around ten years from now and I'll wager that I'll have a finer bunch of friends than you'll ever meet. So long, chum. It wasn't much fun knowing you."

* * *

"So you're lonesome, eh? And the world's picking on you? And it would make you so happy if I would show you a little affection? And you think that the only way I can give you that is by letting you paw me and manhandle me. I'm sorry, chum. That's not my idea of affection and sympathy. As a matter of fact, I think you are something of a coward in asking for that. There's something weak and despicable about a man who thinks that the only way to lift his spirits when they are low is to seek some dubious or downright sinful gratification for his body. I'd hate to have to trust such a person for very long. You'd never know what he'd be doing. Whenever he felt blue he'd be out somewhere looking for 'sympathy'—his own particular perverted kind. My idea of character is self-control—the ability to stay out of sin, and keep out of sin no matter how one feels. And I'd be ashamed of myself for life if I promoted the cowardice of a weakling by letting him exploit his passions just because he's feeling low. I'm afraid I'd never want to meet a man like that again."

* * *

"So you'd like to park somewhere in the moonlight. Moonlight, my eye. What you want is the darkness. And the things that go with the darkness. Things that don't go in the light, as when other people are looking on. No, thanks. Take me home. And if you just want to talk, we can do that driving—but I know what parking means. I wasn't born yesterday. I like the open road, and lights, and the protection of knowing that anybody might see me. Oh, sure, I know all about the fact that there are lots of girls who even suggest the parking and 'spooning' themselves. I you know so many of them, why did you ask me for a date? Looking for new conquests, eh? —Oh, you didn't know there were girls like me? You like me for it? That's swell. Maybe we can be friends if you rally mean that. But it has to be on the understanding that I hate indecency, and I fear it, and I want my friends to hate it too."

* * *

"No, thanks, I don't care for a high-ball. No, not even a teeny, weeny high-ball. I'd rather keep all my wits about me when I'm on a date. I'm a little afraid of myself as it is, with all my brain cells and reflex cells and moral principles in full control. No, I don't think one drink would make me drunk. But a person doesn't have to become drunk to become less clear-minded, self-controlled, ready to meet her own temptations. Especially on a date. What am I afraid of? Do you really want to know? I'm afraid of what has happened to any number of boys and girls. If you want me to be plain about it, I'm afraid of the wrong kind of desires getting hold of me. Oh, yes, and another thing. I'd hate like the dickens to be depedent on liquor for a good time. When I can't laugh and enjoy things and think of things to do without liquor, I think I'll go some place and live alone. So liquor is out as far as I'm concerned."

* * *

"No, no kissing on this date. I've learned my lesson. I made a bad mistake by letting you kiss me the last time. You said that all you wanted was one little kiss. What you really wanted became evident by your actions. You wanted much more than merely to show me that you liked me. By kissing you meant petting and pawing and embracing in a very sinful way. Even though I finally put a stop to it, I was ashamed of myself until I went to confession, but I promised God, when He forgave me, that I would never place myself in the same situation again. I'm keeping that promise, see? I accepted this date with you because I did like you, and I did want to give you, and myself, another chance. But if you cannot make the same promise I made to God, we are not going to get on together at all. In fact, we might just as well say good-bye to each other right now."

* * *

"No, I don't want you to come in the house. We can say good-bye right here. It's almost 1 o'clock, and my folks are all in bed. There's nothing for us to do in the house now except what we should'nt be doing. I've enjoyed the evening so much—the movie was tops and the lunch afterward perfect— that I don't want to spoil it. And it would be spoiled if we foolishly put ourselves in danger. I don't know how you feel, but I would love to enjoy more evenings such as we've had together. But don't you see that if this one ended badly, I'd always have to be afraid, and eventually I'd have to give up the good times to get away from the bad things. ... I'm glad you see it that way. I'm glad you are as anxious as I am to keep our friendship good. Yes, I'll be glad to go out with you next week. Come to the house early so that you can meet the folks. They are swell and I'm sure you will like them... Good night. Till we meet again."

(From *The Liguorian*)

When a soul is niggardly towards God, it well deserves that God should show Himself niggardly towards it. (True Spouse, ch. V).

HOLY MASS IN ACTION

By Rev. Raymond A. Tartre, S.S.S.

IT is common knowledge that words become blunted by repitition and lose their edge by dint of constant us. Certain events also lose much of their importance with the frequency of their occurence. This danger does not respect even the most important words or actions, and we are forced to admit that it is always present when speaking of Holy Mass or attending it. Because Holy Mass is a subject often referred to in sermons and because its attendance is obligatory each and every Sunday of the year, its supreme importance is often blunted by this frequency of reference and occurence.

Yet Holy Mass, which renews the Sacrifice of Calvary, is one of those impotrant things that must not be allowed to lapse into insignificance because it is set daily before us either in word or action. Its truth bears repeating, for there is no truth just like it, so essential to the Church, so vital to religion, so tremendous in its implications. It is precisely on account of its perennial life-giving properties that Holy Mass stands out as the cause of every supernatural activity in the Church. No living organism but manifests itself by action: the life-action of the Mass is the sign and the cause of the vitality of the Church.

Now the supernatural life which is received at Baptism is the very life of Christ. It manifests itself in the works and deeds of Christ, Who continues to live in the members of His mystical Body. We partake of this life through the grace of the Redemption, renewed each day at Holy Mass. All apostolic activity stems from Christ's sacrifice and extends through the ages the purpose of His own life and death. That is why Pius XI once defined Catholic Action simply as *"the Christian life lived with zeal."* If we live Christ's life, we have an obligation to expend our efforts as He did, living and dying for the salvation of the world. This reasoning cause Pope Pius XI to draw the conclusion that "every Catholic is an apostle by the very fact that he lives the life of Christ."

Unless Holy Mass is understood to be the source of that overflowing apostolic life of the Church, and the reason for all her missionary, charitable, and sanctifying activities, our supernatural life remains barren and incomplete, a stunted growth, an inverted excrescence. Herein lies the answer to the question why so many Catholics are lacking in true apostolic zeal. They fail to participate in the apostolate of the Church and in the redemptive mission of Christ, because they misconceive the state of grace as a completely private possession, jealously guarded and selfishly enjoyed.

The divine life received at Baptism entails the duty of performing the works of Christ and of participating in His life-activities. As a living member of His Mystical Body, no one may subtract himself from the obligation of securing the increase of His Body, which is the Church. No one may rest satisfied with enjoying the life that is given to him; he must do all in his power to communicate it to others. To each one of us is entrusted the obligation of furthering the mission of Christ. The life of grace is not only a tremendous privilege, it carries with it momentous responsibility.

Under the leadership of the Popes, Catholics the world over have enlisted in the movement of Catholic Action, awakened to its necessity by organized totalitarianism. A form of apostolate has emerged, new in form but as old as the Church itself, which calls forth a resurgence of the Penticostal fire to spread Christ's gospel of love and truth among all nations. Every Catholic, however poor and limited his powers, must do his share in carrying out the mission of the Church under pain of becoming a useless member, in whom the divine life is thwarted and has shriveled.

That the movement known as Catholic Action should rise in the Church simultaneously with the revival of Eucharistic and liturgical devotion is not a coincidence. Both movements are inseparable and mutually dependent. If Catholic Action is an overflowing of the Christian life, as Pius XII described it, Holy Mass is the provider and fosterer of that divine life. Holy Mass brings Christ's redemption to men by the application of the fruits of Calvary to their souls, while Catholic Action and Apostolate communicates those selfsame graces to the daily lives of men, and channels them into the stream of society in which they move and among the nations of the world.

The link which binds Catholic Action to the Mass is strongly evidenced by the social aspect of Holy Mass and by its essentially integrating function. Holy Mass is not an isolated devotional act, apart from real life. It is the generator of daily grace, the life-radiating focus of Christian virtues, both for self and for others. It can be said that there is no such thing as a private Mass, no more than Christ's death on Calvary was a private sacrifice. It would be a serious mistake to reduce Holy Mass to a practice of private devotion, wholly centered upon ourselves, indifferent to the larger issues for which Christ suffered and offered Himself and which He renews at daily Mass.

Holy Mass carries us back to the hour when Jesus died upon the Cross. As He gazed upon the world He loved so passionately, His Sacred Heart was opned to this sinful world that all might enter and be saved. He shed His blood for every man without exception. A few hours before His death, He had instituted the Mass, which would renew the purposes of His sacrifice, that is, to offer to His Father the primary duty of adoration, to thank Him for the bless-

ings bestowed upon mankind, to make vicarious reparation for the sins of men, and to plead for grace and pardon for all.

As Christ identified Himself in His prayer and sacrifice with all humanity, so at Holy Mass we must identify ourselves with Him in offering our petitions and our very selves to God the Father through Him. If we live His life, we must cooperate in His redemptive mission. It is no wonder that Catholics who refuse to be one with Christ's intentions at Holy Mass, who are egotistically-minded, have no time or care for Catholic Action and Apostolate. Isolated in a little world of their own, what interest can these pious introverts have in the larger issues that affect Christ and His Church, the evils that threaten her on all sides, her missionary and apostolic efforts, her work for the conversion of sinners, her charitable activities?

The dependence of Catholic Action upon Holy Mass is self-evident: selfishness in praying the Mass results in sparing efforts on behalf of Catholic Action, while a proper understanding of the Mass enables one to live a full Christ-life, which is one of intense apostolate and self-sacrifice, lived for our fellowmen, our brothers in Christ, the co-redeemed sons of the Heavenly Father.

Thus Catholic Action comes to mean the extension of the Sacrifice of the Mass to the work-a-day activities of the members of Christ's Church, providing them with inspiration, direction, guidance, and grace. The power and energy of the Church's apostolate overflows from the Redemption into our lives by means of Holy Mass. Hence the incontrovertible statement which prefaced these considerations: "Catholic Action IS Holy Mass in action." We come to Mass with a burning desire to be untied to Christ, our Way, our Truth, and our Life, that we may be filled with His grace in the exercise of our Christian life and in the Christ-like influence we bring to bear upon others.

Recently, an author defined an apostle as one "who is eager to communicate to the others the divine Goodness which he has received." Only by first drinking the chalice of Christ's Blood at Holy Mass and allowing it to overflow into the hearts of others can the true apostle succeed in the communication of the divine Gifts. Only in this manner can the expression "to live the Mass" be understood. The Christian life, lived in its fullness means the superabundance of the Mass-grace, not only in ourselves but shared unstintingly with our fellowmen, our brothers in Christ, the first-born of the Father.

(From the Sentinel)

We should love God because He of Himself deserves our love, and we should also love Him out of gratitude for the love He bears us. (True Spouse, ch. XXII).

To give up prayer in order to devote one's self to study, is to prove that in study one is not seeking God, but one's self. (Practices of Love, ch. IV).

The Importance of the Catholic Press

NO ONE can deny the importance of the press. We all realize that today it is one of the prime means of conveying current events. Nearly everyone reads the newspaper and magazines. Surely, their contents very often influence our lives. One of the greatest ideals, therefore, is to have a press which will uplift, edify and incline man to good rather than to evil.

The Church saw that the secular press had failed in this respect. So to safeguard the morals of Her children, the Church began its own publications.

In vain will we build churches, schools and institutions if we neglect our Catholic Press. For it is Catholic literature which will defend us against the onslaughts of our enemies; enlighten our minds, strengthen our will, fill us with enthusiasm and a warm desire to propagate Catholic Action.

The Catholic Press stands on the unwavering Rock of Peter, carrying out the will of Christ's infallible successor, the Pope of Rome. Its past is praiseworthy and glorious.

The secular Press can lead us into darkness. For example, bolshevism grew before our very eyes. Communism spread throughout the world like a terrible plague leaving its horrible symptoms in our unbelieving generation. At first writers called it socialism proporting to amend the social infirmities of the world. This seemingly attractive doctrine took root in America under the title of liberalism or indifferentism which proclaimed every faith to be good; every religion to be true and that disbelief was not a tragedy. The secular press carried this false philosophy into the homes of people, and on this foundation, communism sowed its seeds of materialism and began to grow. The world trembled when it awakened and saw that equality, freedom and brotherhood were transformed into tyranny, slavery and hatred.

For a long time statesmen with their genius were unable to place their finger on the cause of this chaos. It was the Catholic Press which would never enter into a compromise with these godless philosophies, and they did not err because it carried the voice of truth throughout the world. Thus the faithful readers of Catholic periodicals were not led into darkness, they were not betrayed by private opinion. They were informed about the truth which we should all seek and will find in their Catholic Press.

The month of February has been designated Catholic Press Month, because in February is celebrated the feast of St. Francis de Sales, who was chosen by the late Pontiff, Pius XI, as Patron of the Catholic Press. Therefore, it is most appropriate that you be reminded of your obligation to support your Catholic Press.

Parents who uphold the public press by subscribing to the daily paper and to one or more weekly and monthly magazines cannot neglect to support the Catholic Press.

In most secular newspapers crime is dramatized and described in extreme vividness and detail. Many columnists commenting on the news are confused and many times contradict each other. Columnists do report on current events only without relation to the causes and such comment is often misleading.

Let us all during this Holy Year become apostles of the written word, and see to it that our Ukrainian Catholic newspapers and periodicals will be read in every Ukrainian Catholic home.

WHY BACHELORS DON'T MARRY

By Henry Hawrylew

THE bachelor is the most envied, the most pitied, the most coddled, the most criticized, the most imposed upon and least thanked man of all human race. When the women count their blessings they are bound in honesty to realize that the bachelor is one of God's choicest gift to them. Yet not only do they fail to show a proper gratitude and appreciation of him, but they resent his very existence.

The women urge all single men to marry, yet they can't abide seeing a bachelor playing golf on an afternoon at the club, while the married man trundles Junior around in his go-cart.

There are many theories concerning why bachelors stay bachelors, the most popular one being that they suffered broken hearts early in life. Another belief is that the lovelorn youth was too shy to pop the question. Still another explanation that is offered for a man staying on the safe side of the altar is that he is more in love with the lady on the dollar than he ever is with any woman.

But the real truth of the matter is that, barring accident and lack of the romantic instinct, the reason that most bachelors have never married is because they have been victims of their families. A tyrannical old mother who would not cut her apron strings; a ne'er-do-well father; and children who needed an education have made many a man kiss love goodby and shut the door on his dream of having a wife and children and home of his own. Whenever they have chosen to remain unmarried the general attitude has been similar to that shown to small boys who are given to window breaking, tripping up innocent passers-by, or refusing to wash their necks.

Their mild anti-social behavior is presumed to be a kind of playful orneriness which will be overcome by the exertions of some good and clever woman. I hardly think our social values have regressed to a point where marriage is no longer considered worthwhile by knowledgeable people.

Unfortunately, many fine women are destined to lead lonely 'half-lives due to scarcity of marriageable males.

All that many an old bachelor lacks of being an angel is his wings and his transportation ticket to Heaven.

Q. In God's Providence, your column is dispelling faulty notions of the Church in the minds of your inquirers. As a convert, I sometimes wince to know how deep is the ignorance of some regarding the Church's ruling on marriage particularly in cases of alleged love between a Catholic (?) and divorced (?) suitor. May God bless you in your apostolate. I am human too and I am a little hazy on the Church's attitude in connection with the conscientious objector. I am one, but owing to a heart condition during the war, never had the opportunity of appearing before the tribunal hearing such cases. I have read of the helpful role played by U.S. "co's" during the past war, many of whom were Catholics. I should very much appreciate your enlightening me as to the Church's ruling on this subject.

A. The attitude of the Church concerning the conscientious objector can be deduced from the principles governing war. The usual conditions laid down by theologians concerning war are the following: it must be declared by the State itself; it must be necessary as a last resort after diplomacy has failed; there must be a grave and just reason for it; the method of it must be just and in accord with international law; an upright purpose must be intended; it may not be protracted after due satisfaction has been given; the conditions of peace must be just. Soldiers who are conscripted or those who joined before the war may usually presume that their country is right. In doubt they must obey. Therefore if a conscientious objector was merely protecting his own interests or was afraid to defend his country he would be in the wrong. If he was sincerely convinced that the war was unjust, his attitude would be morally right. Of course it is a complex question, made much more so today by the frightening weapons of destruction. Yet war is not intrinsically evil, and there are times when it might be the lesser of two evils. When one lives in a country where the government is in the hands of respectable and God-fearing men, it is legitimate to presume their action to be just. In the final analysis, however, one cannot condemn a man who sincerely, without pride and eccentricity, objects to taking part in a war which he does not consider justified.

* * *

Q. Do you know where I could obtain an English translation of the Index Librorum Prohibitorum? None of the bookstores (including the Catholic one) in this city knows what it is or who publishes it.

A. I have never seen an English translation. The Index Librorum Prohibitorum" is published by the Vatican Press and you could get a copy of it there. The forbidden books are listed by titles and by authors, so the Latin text is easily used even by one who is not proficient in the language.

* * *

Q. Is it true that Our Blessed Mother was concieved without original sin and that St. John and the prophet Jeremias was born without original sin? When I went to school the only one I ever heard of without riginal sin was Our Blessed Mo-

ther. But now I'm told about these other two people.

A. Our Lady, "Our tainted nature's solitary boast," as the poet expressed it, was the only one conceived without original sin. It is generally held that St. John the Baptist was freed of original sin when Our Lady visited his mother St. Elizabeth. Therefore although he was conceived with original sin he was born without it. We have not heard that Jeremias was born without it.

WHAT DO YOU MEAN—ONLY ONE TRUE CHURCH?

Non-Catholics often resent the claim that the Catholic Church alone is the true Church of Christ. "You Catholics," some of them say, "have a lot of nerve. The Church is universal. Anybody can belong to it who accepts Christ as his personal Savior and models his life after Christ's teaching. We can be members of the true Church without being Catholics."

Many who feel this way about it are, of course, sincere and devout people. And it is not our intention to challenge the various shades of Christian thought which they represent. We do ask them, however, to understand that the Catholic claim is not a matter of arrogance or intolerance—but of the deepest religious conviction.

Nearly all Christians agree that there can be only one true Church. Yet there are hundreds of different denominations—some of them miles apart in what they teach—all claiming to be the true Church. Certainly all of them cannot be right...in fact, only ONE can.

But which one? How can we identify it?

The Son of God made Himself recognizable to men by coming upon the earth with a body and soul like ours. It was in His physical body that He died for our redemption. Having thus so carefully revealed Himself to the people of His own time, would He not make equally sure that future generations should also know Him?

Catholics believe that the Savior did so, through the Church...in which He is "able at all times to save those who came to God through Him." The Church is therefore, not merely a body of people believing in Christ ...but the body appointed by Christ Himself to continue His mission of redemption. "He who hears you," the Savior said, "hears Me." For Catholics, this means that when the Church speaks it is Christ speaking. When the Church offers prayer and sacrifice and forgiveness of sins, it is Christ's prayer and sacrifice and forgiveness of sins. The Church, as Catholics see it, is Christ living in the world today!

To him who remembers that he has deserved hell, all suffering seems light. (Spiritual Maxims).

AN APPEAL FOR HELP

THE Bible relates that the world and all its creatures were created within six days. All that God created on the first five days had been for man's use and service. On th sixth day God created man to His image and likeness, breathing into him the breath of life—the immortal human soul.

We cannot judge the value and beauty of the soul from the appearance presented by the body, no more than we can judge the splendor of a diamond by its external appearance. The soul is an image of God. Its natural beauty and loveliness, as it came from God, corresponds relatively to God's beauty.

Jesus Christ once showed to St. Catherine of Sienna a disembodied soul. She was ravished by the sight of its transcending beauty and splendour. He then said: "What thinkest thou of the soul? Had I not good reason to come down from heaven, to tread the earth and to give my life to save from hell a work of such admirable beauty?"

The natural beauty of a soul exceeds all natural beauty to be found in the universe. It is God's masterpiece. Indeed, we admire the heavenly bodies of the solar system. But their beauty and majesty are nothing compared with the beauty, majesty, and power of a human soul.

The value of a soul was revealed to us by Jesus Christ, Who, having had the joy set before Him, chose the Cross as a means of our redemption. Thirty three years of poverty, humiliation, sufferings, an ignominious death, and finally, the shedding of His blood to the last drop, were regarded by Him as nothing in comparison with His love for souls. Thus, each soul is worth as much as the blood of Christ shed for our salvation.

Our Divine Redeemer taught openly that a single soul is worth more than the whole world. "For what doth it profit a man if he gain the whole world and suffer the loss of his soul." There is absolutely nothing in the world for which it can be exchanged. In other words, it is of priceless value.

On one occasion Jesus Christ told St. Bridget that He would willingly have endured His passion and death over and over again, had it been possible to save each soul that was in hell. Such is the dignity and value of a human soul! Did you ever consider how many souls are lost through wickedness? These precious pearls which God created to His image and likeness are lost forever.

There is no error so fatal in its consequences as the loss of eternal salvation. Other errors may be repaired. If a person loses his job he may find another one. If he loses his goods, he may replace them, but if he loses his soul, he has no remedy nor hope of redemption.

The people must be constantly reminded of this most important obligation. This duty especially belongs to the priest who consecrates his entire life for the welfare of human souls. How many souls are now exposed to eternal perdition? How many have wandered away from Christ's fold? Who will bring them back and direct them on the narrow way to heaven? The priest of course, who, following the example of His Divine Master goes in search of the lost sheep, and after having found it brings it back to the fold.

Boys! Are any of you willing to make a sacrifice for this sublime cause? Would you like to join a society of priests who work exclusively for the most abandoned souls? There are many such societies in the Catholic Church, but the Redemptorists especially, consecrate themselves to missionary work and thus bring back many strayed souls to Christ's fold.

Anyone wishing information about this society of missionaries please write to:

Very Reverend Father Master,
Catherine Street,
Yorkton, Sask.

★

NOTICE!

EVERY ten years a census is taken in Canada. This year the Canadian government is preparing to make another general census of all the inhabitants in Canada. This census will be of great importance to all Canadian people, but especially to the Ukrainians, who now constitute the fourth largest racial group in this country. The annexation of Newfoundland to the Dominion of Canada and the arrival of many new immigrants remarkably increased Canada's total population in recent years. Thus, the newest statistics will show exactly how much Canada increased in population since the last census was taken in 1941.

There are about 500,000 Ukrainians in Canada and approximately 83% of them are of Greek Catholic denomination. However, in the last census taken in 1941 many Ukrainians did not register themselves properly or even shamefully concealed their racial origin and religious denomination. Some registered themselves as Austrians, Polish, Russians, Rumanians or Slovaks because they were born in these countries. Others did not specify what religious denomination they belonged to, but simply registered themselves by the general term Orthodox or Catholic. Misinterpretations came about which consequently lessened the total number of the Ukrainian people and of the Ukrainian Catholics in Canada.

This error can be avoided this time by specifying the racial origin (UKRAINIAN) and the religious denomination (UKRAINIAN [GREEK] CATHOLIC) in the special column marked for this purpose. We must not be ashamed of our heritage nor of our Catholic religion. We must acknowledge the truth always and manifest it openly whenever circumstances call for it. Especially when the census is taken we are obliged to admit our nationality and our religion. So, therefore, do not disguise nor betray your Catholic religion or Ukrainian nationality.

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Co.
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office—&—Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res. 887 Office 1785

Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК:

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

найкращий одиноний місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жаліте зараз післати $1.50 на річну передплату до —

MY FRIEND

49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК,—ЩО ТХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІТ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"—

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, трете видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50
ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народа останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.
НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложений Всеч. о. А. Луговим ..... .25
В українській і англійській мові, трете видання. Дуже популярний.
ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

CANADIAN INDUSTRIES C-I-L LIMITED

PAINTS

FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP

PHONE 836

YORKTON -- SASK.

▲ UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY ▲
КВІТЕНЬ YORKTON, SASK., APRIL, 1951

20¢

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

ПОБАЖАННЯ РЕДАКТОРА		1
МІСЯЧНІ НАМІРЕННЯ НА 1951 РІК		3
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ		5
ДО ДЖЕРЕЛ РАДОСТИ	о. Ірineй Назарко ЧСВВ.	13
БОГОСЛУЖЕННЯ УКР. ЦЕРКВИ	о. Мих. Щудло ЧНІ.	17
БОЖА СПРАВЕДЛИВІСТЬ	Іван Степовий	21
ЧИ ТИ СПОВІДАЄШСЯ?	о. Петро Мельничук	23
ПРОПОВІДЬ СЛІЗ І КРОВИ	о. М. Оленьчук	27
МОЛИТВА ЗА ПОЛЯГЛИХ	О. ТАРНАВСЬКИЙ	29
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ		30
ГИМСЬКИЙ СОТНИК	о. Василь Максимець	32
ЗАЗДРІСТЬ	о. Ю. ФЕДОРІВ	35
НОВЕ ПОДРУЖНЄ ПРАВО	о. Мих. Щудло ЧНІ.	36
СМІХОВИНКИ		38
EDITOR'S WISHES		39
THE LANCE	J. Peifer	39
CHRIST'S RESURRECTION AND OURS	Alcide Bouchard CSSR	40
THE SPOUSE OF CHRIST	Rev. D. A. Casey	43
THESE MARRIAGE ANNULMENTS	D. F. Miller	44
CEREMONIES OF UKRAINIAN MASS	Rev. M. Schudlo CSSR	50
TACTICS NOT STRATEGY OF FREEDOM	Hon. A. Smith	54
QUESTION BOX		58
FRAIDEE CAT		61
LUST IS NOT LOVE	Bro. M Methodius FSC	63

ПОБАЖАННЯ РЕДАКТОРА

ХРИСТОС ВОСКРЕС!—лунає по наших церквах і домах, сповняючи радістю та втіхою серця нашого народу, бо предобрий Спаситель устав із гробу та прославився по тридневнім упокоренні смерти.

Душа Його прославлена, тіло Його блискуче мов сонце, ясне, легке,, нездатне більше на терпіння та болі, бо Його післанництво відкуплення людського роду стражданнями покінчилося... Він устав із гробу як переможець над смертю, гріхом —дияволом і пеклом! "Ми знаємо," кличе одушевлений апостол Павло, "що Христос, воскреснувши з мертвих, уже більше не вмирає і смерть уже більше не панує над Ним!" (Рим. 6, 9).

Ніщо не полишилося з Його гірких страждань і жахливої смерти на хресті хіба одні рани, пресвяті близни на Його руках, ногах і люблячім Серці. Ці близни це знак Його дійсного воскресіння, це запорука нашого відкуплення, що відчинила нам замкнене гріхом небо та погромила пекло з його нечистими духами, це запевнення прощення Богом наших гріхів, бо як Отець міг би далі карати світ і людей, коли перед Ним невпинно стоїть Його люблячий Син з блискучими близнами, що нагадують Отцеві Його невимовні страждання за спасіння, а не для загибелі людського роду.

Христове Воскресення це символ і запорука нашого славного воскресення. Христос вийшов із гробу та не вернувся до нього ніколи. Так і нам слід вийти з гробу гріха та пристрастей, що поневолюють нашу душу та не дозволяють славно воскреснути з Христом, щоб жити для Нього, любити ближнього, практи-

кувати християнські чесноти, що ведуть до славного воскресіння в дні страшного суду.

Христос вийшов славно з гробу та більше не вернеться до нього. Так само мусять чинити ті, що з Христом воскреснули до життя ласки та Божого синівства. Вони повинні обновити в Христовім дусі своє серце, що любило правду та добро, ненавидячи зло, гріх і пристрасті, що провадять до душевної смерти та гробу.

Обновившись у Христі внутрішньо, треба показати світові цю обнову зовнішнім, прикладним життям та практикою християнських чеснот, щоб Христос міг бути прославлений у тих, що з Ним воскреснули.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ це Ваш дорадник і помічник, що допомагає Вам своїми порадами та вказівками, як треба проживати з воскреслим Христом.

Отож старайтеся любити Його як найкращого приятеля своєї душі та поширяти його поміж знайомими, щоб Христос міг проживати в Вас і в Вашім оточенні.

Он Великодні побажання Редактора для всіх Читачів і Читачок, Приятелів, Ревнителів, Жертводавців ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ!

ВЕЛИКА НАУКА ДЛЯ НАС!

При кінці минулого року відбувся в Мексику в Такамваро день молитов за Україну та за нашу Церкву переслідувану большевиками, щоб виблагати в Пречистої Діви благословення для наших релігійних і національних мучеників по московських тюрмах і концентраційних таборах.

Крім понтифікальної Служби Божої, благословення Пресвятими Тайнами була проповідь про нашу Церкву і наші страждання. Перед благословенням була цілогодинна адорація за Україну.

Між кличами памятного дня був один: "Якщо ти правдивий християнин, так молися та жертвуйся за наших Братів в Україні!" —Отак молилися наші Браття латинники мексиканські за наш нарід і Церкву. Ми цікаві знати, скільки українців щодня моляться за Україну та за нашу переслідувану большевиками Церкву? Не слід забувати, що молитва сильніша ніж гармати, щоб здобути волю Україні та навернути наших Братів до правдивої католицької Церкви! Нуже до діла: молитва, покута, саможертва! Нехай не промине ні один день, щоб ми не помолилися або не вчинили якесь умертвлення за наших переслідуваних Братів в Україні!

Місячні Наміренння на 1951 рік

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ІСУС Христос і за Ним свята, католицька Церква упоминають християн безнастанно молитися, бо молитва це найпевніший засіб виблагати в Бога всі ласки, яких люди потребують, щоб побороти диявола, перемогти спокуси, поступати в досконалості, заховувати Божі та церковні заповіді й так запевнити собі вічне спасіння по смерті та превелику славу в небі.

Святий Альфонс, учитель католицької Церкви, основник ОО. Редемптористів, небесний покровитель усіх католицьких сповідників і моралістів так високо цінив молитву, що не вагався твердити: "Хто молиться, той спасеться, хто не молиться, той буде проклятий!"

Добрі християни моляться завжди: врано, ввечері, перед і по їді, в труднощах, спокусах, хворобах, бо молитва це сила нашої душі та потіха на землі. Вона піднімає нас до неба, лучить з Богом і запевнює Його благословення нашим трудам.

Лихі ж християни та недовірки не розуміють вартости молитви та погорджують нею. Руссо, батько безбожників і раціоналістів писав отак про молитву: "Будеш завжди малий, якщо полишатимешся на колінах. Працюй замість молитися! Жебранина не подобається ні Богові, ні людям!"

Побожний французький письменник, Веліот, збиває богохульного Русса отак: "Людина не є велика, хібащо припаде навколішки. Коли людина впаде навколішки, тоді признає, що в світі є Істота ліпша від неї. Вона благає навколішки Бога подати їй закон, що підносить і ушляхетнює її. Фарисей молився настоячки. Митник, припавши до зємлі, позбувся своєї нужди. Всюди бачу, що ті, які не хочуть впокоритися перед Богом, хиляться сильно перед кимось або чимось, от хоча б перед академією, часописями, самими собою..."

Хоч ми християни повинні завжди молитися за всіх людей і за всі потреби світу, проте свята Церква проваджена Божим Духом вибирає на кожен місяць особливіші наміренння цебто поручає своїм вірним молитися за найбільше пекучі справи та потреби. І так маємо оці наміренння на 1951 рік.

СІЧЕНЬ: Злука всіх людей у правдивій, Христовій Церкві. Під теперішню пору в світі є біля 2,000,000,000 (міліярди) людей, з яких ледве 400 мільйонів належать до правдивої, католицької Церкви. Около 400 мільйонів відорвалися від основаної Христом Церкви та позакладали свої церковні громади. Решта людства Христа не знала ніколи. За всіх їх треба Бога благати, щоб вони побачили світло та ввійшли до Церкви, що заведе їх до неба та вічного спасіння, бо неможливо спастися поза Церквою.

ЛЮТИЙ: Утривалення та скріплення духовних користей Святого Року. Святий Рік мав духовно обновити християн, скріпити лучність і братерство поміж народами та збільшити в світі любов і пошану до Святішого Вітця, Христового представника на землі. Треба молитися, щоб ці користі закріпилися в душах.

БЕРЕЗЕНЬ: Молитися за Святішого Вітця. Уряд Папи дуже тяжкий, особливо в теперішніх часах безбожництва та бунту проти Бога та Його закону. Лихі християни не слухають, большевики обчернюють Святішого Вітця та перешкоджують йому виконати Боже післанництво на землі—провадити душі до неба та рядити святою Церквою. Треба молитися, щоб Господь скріпляв Святішого Вітця та подавав йому потрібні ласки якслід виповнити свій уряд для Божої слави та добра душ.

КВІТЕНЬ: Молитися за духовні семінарії. В семінаріях виховуються майбутні священики, душпастирі, місьонарі, провідники душ. Добрий священик і місьонар це скарб народу. Треба молитися за тих, що мають бути священиками, особливо, щоб Христос і Його Мати, Марія, дали нашому народові багато ревних і святих Священиків, що колись підуть в Україну відбудовувати християнство знищене большевиками.

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ—

Коли хтось висилає якісь питання та бажає щоб була на них відповідь у ГОЛОСІ СПАСИТЕЛЯ, так нехай не посилає своїх запитів до Йорктону, а просто до редактора до Америки. — При цьому прохаємо Шановних Читачів і Читачок ставляти виразно та ясно свої питання, бо часом приходять такі питання, що годі на них відповісти, бо сливе неможливо їх прочитати. Питання можна присилати так в українській як і в англійській мові, хоч наразі відповідаємо на них по-українськи. — Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя або посилаєту йому питання: —

Rev. M. Schudlo, Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J.

ВАЖНЕ ДЛЯ ОГОЛОШЕНЬ—

Дуже часто наплигають до "Голосу Спасителя" письма, що не є ні статтями, ні новинками, але звичайними оголошеннями.—Коли Шановні Читачі чи Читачки бажають, щоб ці оголошення появилися в "Голосі Спасителя," так прохаємо разом з оголошенням прислати і належитість за оголошення, як це буває по всіх часописях у світі.—І так: Оголошення на чверть сторінки коштує $4.00; оголошення на одну третю сторінки $5.00; оголошення на пів сторінки $8.00; оголошення на ціду сторінку $15.00. Отак пригадуємо всім Шановним Приятелям "Голосу Спасителя" залучати чека до своїх оголошень, так тоді й оголошення появиться і не буде ніяких непорозумінь і невдоволення ані в нас, ані в тих, що присилають свої цінні оголошення до нашого Місячника.

Адміністрація ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ
ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

РАДІОПЕРЕДАЧА

СЛУЖБИ БОЖОЇ З ЙОРКТОНУ

На сам Великдень 20 КВІТНЯ, в 7-ій годині рано буде передана співана Служба Божа з церкви Матері Божої Неустанної Помочі через стацію CJGX, Йорктон. Буде співати йорктонський хор під проводом пана Андрія Вантуха. Коли подобається Вам ця відправа й хочете, щоб на будуче далі передавалася, то просимо прислати свою жертву на покриття коштів а Всевишній Вам стократно за це винагородить.

оо. Редемптористи, Йорктон.

ЖЕРТВА НА БУДОВУ ЦЕРКВИ

Малайний Н., Врокстон 3.00

Сердечно дякуємо за жертву.

ЖЕРТВИ НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ Г. СПАСИТЕЛЯ:

Найсердечніша подяка всім тим, що прислали свої щирі жертви на сплату ноної друкарської машини в друкарні Голосу Спасителя.

Гарний Марта, Маратон	3.50
Вітів Іван, Гвайт Біч	.50
Базик Е., Лашін	.50
Дзямба Йосиф, Коговс	1.00
Ксеня Антонишин, Олга	5.00

Хто слідуючий?

МІСІЯ В ЕЛМАЙРА, 3-11-III

Як кожного року, так і цього Ювілейного Року наш Впр. о. Парох, Вел. Довгович постарався про місію для своїх парафіянів. Проповідав її вже третій рік в двох мовах о. Мих. Щудло ЧНІ. із Ньюарку.

Місія гарно вдалася, бо багато людей приступили до Св. Причастя за різні інтенції: за душі в чистилищі, за наш нарід в Америці та в Канаді та за нашу Церкву та нарід переслідуваних жорстокими большевиками.

Щодня церква була набита народом, що уважно слухав вечорами двох проповідей. На ранніх двох проповідях чи інструкціях бувало менше людей, бо праця не дозволяла прийти до церкви.

Щиро дякуємо так нашому Впр. о. Парохові, як і Місьонареві за їхню ревність про спасіння наших душ.

Комітетовий.

КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ

За ініціятивою та інспірацією Преосв. Владики, Саварина Ніля, почала виходити в Едмонтоні надзвичайно цінна та корисна газета-місячник: КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ. Цей прецікавий місячник коштує тільки одного доляра річно, тому повинен знайтися в кожнім українськім домі. Провідники Апостольства Молитви повинні використати цей місячник і його статті для своїх конференцій для членів Апостольства Молитви.

Бажаємо успіхів і скорого поширення цього цінного місячника по всій Канаді та Америці на славу Божу та добро нашого народу.

ЄРЕЙСЬКИЙ ЧАСОСЛОВ

Редакція Голосу Спасителя дістала з Риму подвійне видання нашого єрейського Часослова для священиків. Нове видання римське має малий і великий формат. Великий формат виданий на грубшім папері та більшими буквами має 1259 сторінок. Менший формат на тоненькім папері має 988 сторінок.

Так великий як і малий формат видала печатня в Гроттаферрата. Обидва формати мають деякі частини, яких не мали досіль єрейські часослови, що мають наші священики.

Покищо нема офіційного прикаву, що в відмовлюванні часослову треба вживати часослову нового видання.

Виданий новий часослов має прегарні образці, що зображають значення поодиноких частин.

ПРЕС ФОНД НА ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Прислали свої жертви слідуючі добродії:

П. Марцинюк, Кридор	1.00
С. Дикун, М. Субтельна, Г. Плейнс	4.50
Шутка Анна, Виннипег	2.50

Царик Мих., Калдер	1.00
Малодовець Анна, Кліфтон	1.00
Чомик Яким, Стронґ Пайн	1.00
Мостова Анна, Брокстон, збірка	4.00
Я. Шмалюк, Шортдейл	1.00
Палюк Мих., Амбой	1.50
Січкарик Ілія, Едмонтон	1.15
Крик Стефан, Вернон	.50
Прибега Марія, С. Ковкук	3.50
Панство Блажейко, Моделфарм	10.00
Щерба Марія, Дітройт	1.00
Василь Федор, Айтуна	1.00
Грабець Мих., Гайт	.50
Бальсевич Анна, Ванкувер	1.00
Василишин Анна, Винипеґ	5.00
Дуздак Марія, С. Катеренс	1.00
Новак Іван, Мордер	2.00
Бобчко Антон, Морден	1.00
Проць В., Дундас	2.00
Ілія Попик, Вест Бенд	1.00
Грицак Мих., Росбурн	.80
Всеч. о. Ю. Габрусевич, Арран	1.00
Федорович І., Етелберт	1.00
М. Явний, Ґачел	1.00
Л. Коліда, Винипеґ	1.00
Ірина Киш, Боском	1.00
Лабай Анна, Байон	1.00
Г. Грицуляк, Реджайна (похорон)	5.00
Шевирнога Й., Торонто	1.00
Т. А. Кузів, Вадіна	5.00

Щиро дякуємо дорогим Приятелям за надіслані жертви.

Вийшла з друку брошура:
Володимир Янів

ШУХЕВИЧ — ЧУПРИНКА
людина і символ

Доповідь на жалібній академії в Мюнхені, дня 19 листопада 1950. Ціна 50ц.

На обгортці скульптура сл. п. Т. Чупринки роботи арт. різб. М. Шерешеньовського.

Дохід з брошури призначений на дальше вшанування сл. п. Т. Чупринки.

Замовляти у В-ві "Молоде Життя"—
Munchen 2, BS—21, Germany
або у Краєвого Представника:
Roman Holod, 10868—98 St.,
Edmonton, Alta., Canada

ЙОРКТОН, САСК.
Посмертна згадка

Ось знимка бл. памяти Павла Лощука. Він помер майже несподівано в четвер, 4 січня 1951, проживши 82 роки.

До Канади приїхав з женою Катериною 1911 року. З початку, протягом 10 літ прожив з родиною на фармі в околиці Рама, Саск, а прочих 30 літ в Йорктоні. Мав 4 дітей. Всі повмирали. Останний син Петро був 4 роки при канадійській армії і помер також кілька літ тому.

Павло Лощук був добрим та віруючим парохіянином і практикуючим католиком. Протягом довгих останніх літ зі своєю женою ходив що дня рано до церкви на Службу Божу а вечером на Суплікацію,

бл. п. Павло Лощук

не оминувши при тім жадного богослуження кожної неділі та свята. Дуже часто приступали також до св. Тайн. Рівнож обоє були щедрі та жертвенні для народних та релігійних справ. Справили вони до йорктонської церкви фелон, стихарі, суконку для Дарохранительці, тетрапод, та причинилися до купленя електричного павука над бальдахімом. Хотяй обоє не вміли читати, мимо того передплачували катол. пресу, щоб підтримувати ту так важну в нинішних часах річ. Гідне завваги також і те, що того самого дня, що помер, Павло, як звичайно був у церкві на Службі Божій і приступив до св. Тайн, а вернувши до дому, та чуючися ослабленим, попросив священика, щоб уділив йому св. Т. Єлеопомазання. Священик так зробив, і вкоротці потім Павло спокійно помер в його присутності.

Похорон відбувся в суботу 6 січня. Трох священиків брало участь, а Пр. о. П. Малюга ЧНІ. виголосив проповідь. Присутних було досить багато.

Три тижні по смерти відбулося поминальне богослуження, а потім у парох. Домі спільний обід, який справила його жена Катерина.

Бл. п. Павлови нехай Господь Бог уділить вічного спокою та щастя а вдові Катерині особливішої опіки.

ПРИВІТ

Вітаємо на канадійській землі Дорогого Співбрата, Впр. Володимира Маланчука, що приїхав до Канади 20 лютня цього року.

Впр. о. Вол. Маланчук родився в Заліщиках, біля Станиславова, 20 серпня 1904 р. Гімназійні студії покінчив у Львові та в Бельгії. Новіціят ОО. Редемптористів відбув у Бельгії, теологійні студії в Боплято, рукоположений 26 квітня 1931 Митр. А. Шептицьким у Львові.

Впр. о. Вол. Маланчук ЧНІ.

Опісля став професором української літератури в ювенаті в Збойсках, де теж провадив музичну школу для ювеністів. З відчиненням студентату для молодих Редемптористів у Збойсках і Голоску біля Львова, Впр. о. Маланчук займав становище професора философії. При своїх студіях ходив теж до університету у Львові, де дістав ліценціят богословя 1939 р.

Докторат философії отримав у Мінхені в Німеччині в 1944 р. Від 1940—1946 був деканом і душпастирем наших робітників і біженців на всю Баварію.

Опісля був професором философії та духовником наших Семінаристів у нашій семінарії в Вальгам у Баварії. Був теж професором у нашій духовній семінарії, по її перенесенні до Кулембургу в Голяндії від 1948—1949 р.

Від 1949—1950 був генеральним вікарієм Преосв. І. Бучка на Англію. Послаблене здоровя приневолило його зрезигнувати із цього уряду.

Тепер наш Дорогий Отець Доктор завітав до нас на відпочинок, щоб підкріпити підірване воєнними трудами та невигодами своє цінне здоровя.

Бажаємо Впр. Отцеві щастя та Божого благословення в праці посеред нашого народу в Канаді!

Редакція.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаємо прилюдну подяку Пресвятій Родині—особливо Матері Божій—за здоровля і вислухані молитви, та просимо о дальшу опіку.

Т. А. Кузів

Складаю щиру подяку Найсв. Серцям Ісуса і Марії, Ісусові Розпятому, Ісусові у св. Тайнах, Матері Божій Неуст. Помочі, і Непорочно Зачатій Пречч. Діві, Св. Йосифові, св. Йосафатові, св. Терені від Дитяти Ісус і душам у чистилищі за ласку, що мій син став священиком.

Рівнож дякую Серцям Ісуса і Марії Матері Божій, Неуст. Помочі, Св. Христофорові і Св. Йосифові за особливі дві ласки одержані.

Анна Василишин.

Складаю прилюдну подяку Серцю Ісусовому в Найсв. Тайні Евхаристії, і Матері Божій Неуст. Помочі за вислухання моєї молитви, за моїх дітей які мали великі труднощі у переїзді до Америки.

Марія Р.

Складаю прилюдну щиру подяку Ісусові і Марії за те, що вислухали і вислуховують моїх молитов у всяких потребах, в слабостях, в журбах, смутках так для мене як і для моїх дітей і внуків.

Анна Шутка.

Складаю щиру подяку Господу Богу та Преч. Діві Марії і Христовому Серці за те, що моя внучка зовсім виздоровіла з дитячого параліжу та за інші численні ласки, що їх я отримала.

Ана Качур, Виніярд.

РІДЖАЙНА, САСК.
Посмертна згадка

Дня 4-го березня помер Григорій Грицуляк, званий "Вуйко", проживши 74 роки. Григорій походив з села Грабовець, Ярославського повіту. До Канади приїхав 1914 року. Працював на залізній дорозі в Гудів і Мелвил, Саск. Послідних 15 літ проживав у Ріджайні, де був старшим братом при церкві св. Василія Великого. В смутку полишив доньку Марію Гадевич і 3 внуки в Гудів, Саск., сестру Агафію Ціж в Ріджайні та брата Дмитра в Винипегу. Також родн-

ну панства Теодора Ціж і Івана Кущака в Ріджайні. п. Григорій заслаб ще перед Різдвяними святами. З його смертю наша парохія стратила доброго парохіянина і помічника при церкві. Сумували всі, бо нестало Вуйка.

Величавий похорон відбувся 7 березня в церкві св. Василія. Трох священників відправляли похоронні богослужения: Всеч. о. Н. Сірий, парох; Всеч. о. Н. Сидорак і Всеч. о. А. Щеснюк, царох з Мус Джо. Головну проповідь виголосив о. Сидорак. Від родини прощав о. Сірий, а яко своєк "Вуйка" о. Щеснюк прощав від всіх... Похороном занявся п-во Т. Ціж і І. Кущак. Гр. Люльчак доглядав вуйка аж до смерти, бо він був сам на пенсії, і зложив собі гроші на великий похорон, та купив дві хоругви до церкви за $75.00.

По похороні відбувся поминальний обід в салі під церквою. Його справили п-во Т. Ціж і Іван Кущак. По обіді Ю. Гук попрощав свого друга Вуйка, і попросив присутних, щоби зложили на католицьку пресу, і сам перевів збірку, що принесла $17.30. З того 5.00 на фонд Голосу Спасителя. Жертводавцям щира подяка а покійному Григорію Вічная Память.

Учасник.

БЕЛФІЛД—ҐОРГАМ. Н. Д.

Посмертна Згадна бл. п. М. Басараба

Дня 31 грудня 1950 р. упокоївся в Бозі по кількамісячній недузі Михайло Басараба, літ 58, замешкалий в Доргам, Н. Д. Покійний походив з села Трубчин, повіт Борщів. Приїхав до Америки до стейту Норт Дакоти в 1902 р. малим 10-літнім хлопчиною разом зо своїми родичами, бл. п. Ю. і Докією Басараба і іншими членами їх родини. Тут поселився на степах Норт Дакоти і тут покійний прожив 48 літ життя—з того 39 літ подружого життя разом во своєю повдовілою подругою Параскевією Іванюк. На поселення вибрав собі покійний т. зв. "Видлимці" (бед ленде). В них є фарми для випасу худоби. І тим займався покійник. І там доробився гарного майна. Там виховав своїх 8 дітей. Покійний був взором доброго українця патріота і доброго католика. Його кличем була праця і молитва. Хоч тяжкий був доїзд до його ренчу, але він все сповняв свій релігійний обовязок і так учив свої діти. Любив свою Церкву, був кілька разів членом комітету церковного і щедро жертвував на свою церкву і на свої дієцезальні інституції. Любив і шанував кожного священника, який тут душпастирював. Тим усім заслужив собі на честь за життя і пошану по смерти, яка виявилася підчас його величавого похорону, що відбувся дня 2-го січня з дому його найстаршого сина Семена з Белфілд до церкви св. Свщм. Йосафата на Горгем, Н.Д., де поховане його тлінні останки на місцевім парафіяльнім цвинтарі.

Похорон відправили всі 3 місцеві наші священики: о. І. Забава, о. Михайло Боберський і о. Володимир Кармазня, який, як парох покійника, виголосив і прощальне слово до численно зібраних парохіян і приятелів покійного. Покійний полишив в смутку свою жену, Параскевію, 6 синів: Семена, Петра, Богдана, Стефана, Василя і Романа—що служить при війську; 2 замужні доньки, Йосифу Олійник і Катерину Прокоп, 15 внуків, 3 братів: Василя, Петра і Николая, 2 сестри, Ірину Паганюк і Меланію Гільчук—тай свою матір, старушку, Докію Басарабу, що має вже 94 роки і живе в Белфілд у сина Василя, брата покійника.

По похороні зійшлися родина і знайомі на поминальний обід до дому Семена Басараби в Белфілд. І там присутні підчас обіду, на заклик швагра покійника, п. Дмитра Палаюка, зложили на добродійні цілі $42.00, з чого призначено на "Голос Спасителя," якого покійник був ревним читачем 10.00; а решту 32.00 на будову нового Сиротинця в Філядельфії.

Вічна память вірному спинові укр.-катол. Церкви і України, а вільна американська земля нехай буде йому пером, та всім жертводавцям щире спасибі.

Жертви зложили слідуючі:

Параскевія Басараба 10.00; По 5.00: Б. Басараба, М. і Й. Олійник. По 2.00: В. Басараба, Р. Басараба, С. Басараба, Д. Палагнюк. По 1.00: С. Басараба, І. М. Палагнюк, Анна М. Палагнюк, І. Палагнюк, М. Глібічук, П. Басараба, Д. Долинюк, П. Олійник, А. Наменюк, Н. Басараба, К. Прокіп, Д. Глібічук, П. Басараба, сестра; П. Басараба.

Дмитро Палаганюк.

ВПР. о. МОРІЛІО ПРО УКРАЇНСЬКІ СКУПЧЕННЯ В ЄВРОПІ

В неділю, 29 жовтня 1950, на запрошення Виділу Товариства У.С.К. "Обнова", члени української громади в Мадриді зійшлися до конференційної салі Колеґії св. Якова, щоби послухати доповіді Впр. о. Морілія на тему його вражінь з подорожі по західньо-европейських країнах, підчас якої він мав нагоду відвідати деякі осередки українських еміґраційних скупчень в Західній Европі.

Вперше, достойний прелеґент зустрів українців в Римі. Там він мав нагоду зложити привітання ВПреосв. Кир Іванові та познайомитись з прочими представниками української, католицької церковної ґієрархії, які з нагоди української прощі до Риму, приїхали зо своїми вірними. В той час багато говорилося в Римі про українців, тим більше, що на невеличку групку українських паломників звернув особливу увагу Св. Отець.

Як перебував на терені Німеччини, Голяндії, Бельгії та Франції, то дуже гостинно принімали Впр. о. Морілія так церковні, як і світські українські чинники. Оглядаючи в їхньому супроводі приміщення, установи, редакції і т.п. української еміґрації, я на кожному кроці, говорив достойний прелеґент, відчував величезну живучість українського ґенія на чужині. Так і вичувалось, з якою запопадливістю, з якою силою та посвятою ці люди в найбільш непригожих умовах використовують найменшу нагоду для якоїсь конструктивної праці. Вичувається, продовжав Впр. о. Морілio, що всі вони як би приготовлялися до чогось великого в майбутньому, і стараються і не пропавити ні одної нагоди, ні одної можливости для зроблення чогось позитивного для добра своєї країни. А попри те все вичувається в тих людий величезну, фанатичну віру в світле майбутнє свого народу, і ота незломна віра українців в їхнє майбутне це отой рушійний мотор їхнього динамізму. (Листи в Еспанії).

Українські Епископи Канади, Америки та Европи вділяють Архієрейське Благословення для Дитячого Журналу

"МІЙ ПРИЯТЕЛЬ"

в Третьому Році Видання

Дорогий Отче! Спішимо висловити Вам признання за те, що вже два роки за Божою поміччю редаґуєте так корисний і необхідний журнал для українських дітечок "Мій Приятель." Рівнож даємо признання нашій Централі Українців Католиків Канади, яка взяла на себе це велике зобовязання заниматися видаванням дітечої преси та літератури.

Ми радіємо Вашими успіхами на порозі третього року Вашого Видавництва та молимо Матінку Божу о поміч та Благословення.

Журнал "Мій Приятель" поручаємо до читання нашій дітворі та маємо надію, що наші Всечесні Отці будуть радо поширювати "Мій Приятель" по своїх парохіях.

Бажаємо, щоб "Мій Приятель" знайшовся в руках кожної української дитини та вщіплював у їхні юні серця любов до Бога, Церкви та народу.

В тім намірені вділяємо наше Архієрейське Благословення.

ВАСИЛІЙ ЛАДИКА, Архиепископ

Всечеснішій Отче Редакторе! Пересилаючи двох оправлених річників "Мого Приятеля" до Епископської Бібліотеки, висвідчили особливішу для мене приємність.

Нехай Вселаскавий Бог благословить всі Ваші шляхетні зусилля у поширенні цього діточого журнальчика, щоб він знайшовся у руках кожної української дитини.

У цьому намірі уділюю так для Вас, як і для всіх співробітників найщиріше Архієрейське Благословення.

НІЛЬ САВАРИН, Єпископ.

Ваша Всечесносте!— За два річники "Мого Приятеля," Вашого часопису для дітей Ми одержали та щиро Вам дякуємо.

Заразом висловлюємо Нашу радість з приводу поширення діточого часопису, мимо фінансових труднощів, які поборюєте.

Нашою молитвою є, щоби Всемогучий Господь благословив Вашу хосенну працю та утішав її плідними успіхами. Для таких успіхів пересилаємо Вашій Всечесності Наше Архієрейське Благословення.

Здоровимо Вас в Христі Господі, відданий Вам

ІЗИДОР БОРЕЦЬКИЙ, Єпископ

Всечесний Отче: За надіслані річники діточого журналу "Мій Приятель" за 1949 і 1950 сердечно дякую.

З появи так гарного і добре редагованого діточого журналика слід радіти. Короткі та легко редаговані оповідання роблять його доступним для нашої дітвори, яка ставить перші кроки при навчанні мови.

Справді допомагає він вдержати українську душу дитини, яка живе серед чужинного моря та є наражена на втрату мови та національної приналежности.

Бажаю і дальших успіхів, кріпкого здоровля і сил до праці та Божого Благословення.

Остаюсь відданий в Христі,

КОНСТАНТИН БОГАЧЕВСЬКИЙ, Єпископ

Преподобний й Дорогий Отче Семене!

Маю від Вас, як свого колишнього питомця зі Львова, добру пам'ять тепер з Канади, бо дістаю правильно "Мого Приятеля." Хоча не все маю час прочитати, то таки з зацікавленням переглядаю і серцем ґратулюю Вам.

Благаю Ісуса, щоби потішав Вас солод-

кою надією і благословив Ваші шляхотні задуми, вокрема у Вашому милому видавництві, щоби всі українські діти Канади й Америки відчували в журналі "Мій Приятель" кожний свого приятеля.

Щераз і щераз благословлю Вас усім добром, відданий у Христі Господі брат і слуга

ІВАН БУЧКО, Єпископ.

НА ДЕНЬ МАТЕРІ — НОВІСТЬ!

вже вийшли з друку дві пєси знаного письменника—Романа Завадовича

"ДІВА МАРІЯ ДОПОМОГЛА"

і

"АНГЕЛ НА ЗЕМЛІ"

нові дві вистави призначені на ДЕНЬ МАТЕРІ. Дуже гарні та легкі до вивчення. Ціна тільки 50 центів.

Замовлення разом з грішми просимо слати на адресу: В-во "Мій Приятель":

"MY FRIEND"
49 Kennedy Street,
Winnipeg, Man., Canada

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Пірнуло сонце в хвилі океану—
Юдейський край покрила ніч—
Скотилися сутіні у яр Йордану
З гірких хребтів—стрімких узвіч.
Над обрієм миготять сріблисті зорі
Сіяють терени небес—
Перлинами жахтить безкрає море
На схилах гір іскриться блеск.
Каскадами спада вода Кедрону,
Біжить—стриба в понуру даль—
Приліне часом вітер знад Ливану—
Завие в безвістях шакаль.

Заснув Єрусалим—дрімають гори
Таємна ніч розлила чар:
Проснувсь Сіон над звуки увертюри,
Що ллється із небесних сфер.
Над обрієм миготять зорі—
Сіяють терени небес—
Незримий хор лавенить в космічнім морі:
"Христос воскрес! Христос воскрес!"

О УКРАЇНО!

О Україно, прекрасний краю—
я в Тобі юність пережив.
Щоб описати я й слів не знаю
як Тебе щиро полюбив.
Твої врожайні поля розлогі,
садки зелені і ліси,
Міста-городи й села убогі,
гаї, левади та степи.
А при дорогах стрункі тополі,
плачучі верби, берізки;
Під ними свідки правди і волі—
малі, безхрестні могилки.
Декуди більші, кількасот-літні,
великих вождів, лицарів,
А по багатьох кати новітні
не полишили жадних слідів.
Розрили, підлі—хоч за причину
питати права ніхто не має,
А як відважиться, на другу днину
без сліду-вісти теж пропадає.
О Україно,—прекрасний краю!
я в Тобі юність пережив,
І прошу Бога як лише знаю,
щоб кайдани з Тебе здіймив.
Щоб нещасним діточкам Твоїм
дав повну волю й свободу,
Знова зажити на рідним, своїм,
серед розкошів, гаразду.

Евген Березинський.

ДЕВЯТНИЦЯ

(РОЗВАЖАННЯ)

ДО НАЙСВЯТІШОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО

НАПИСАВ УІ о. ЗАХАР ЗОЛОТИЙ

Містить вона, між іншим, 9 розважань про Найсв. Серце Христове, Релігійні практики, Посвяту Христовому Серцю, Святу Годину, Акт Заодиснуччинення, Статут, Молебені і Акафист до Пресв. Серця Христового, Супліка́ція, Ноти і пісні до Серця Христового.

Книжка друкована на добрім книжковім папері, гарно ілюстрована, середнього формату, 224 сторін друку, мягка оправа. — Ціна $1.25.

Замовляйте в автора: Rev. Zachary Zoloty, Neepawa, Man., або з Адміністрації Г. Сп.: The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask.

Ось Нова Автоматична Преса–

Ось знимка малої автоматичної преси, яку недавно тому купила Друкарня Голосу Спасителя. Ця машина виконує всякі друки від найменшої розміри 1½"x2½" до 10"x15" зі скорістю до близько 6000 на годину. Знаменито виконує кольорові образці та малі афіші.

Многі з передплатників і читачів Голосу Спасителя своїми щедрими й щирими жертвами причинилися до її набуття. Тут щераз їм дякуємо, а Господь Бог нехай многократно **вінагородить.**

Просимо тепер дальше нам помагати своїми дарами її виплатити.

кою надією і благословив Ваші цілхотні задуми, зокрема у Вашому милому видавництві, щоби всі українські діти Канади й Америки відчували в журналі "Мій Приятель" кожний свого приятеля.

Щераз і щераз благословлю Вас усім добром, відданий у Христі Господі брат і слуга

ІВАН БУЧКО, Єпископ.

НА ДЕНЬ МАТЕРІ — НОВІСТЬ!
вже вийшли з друку дві пєси знаного письменника—Романа Завадовича

"ДІВА МАРІЯ ДОПОМОГЛА"
І
"АНГЕЛ НА ЗЕМЛІ"

нові дві вистави призначені на ДЕНЬ МАТЕРІ. Дуже гарні та легкі до вивчення. Ціна тільки 50 центів.

Замовлення разом з грішми просимо слати на адресу: В-во "Мій Приятель":

"MY FRIEND"
49 Kennedy Street,
Winnipeg, Man., Canada

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Пірнуло сонце в хвилі океану—
Юдейський край покрила ніч—
Скотилися сутіні у яр Йордану
З гірких хребтів—стрімких увбіч.
Над обрієм мигтять сріблисті зорі
Сіяють теремн небес—
Перлинами жахтить безкрає море
На схилах гір іскриться блеск.
Каскадами спада вода Кедрону,
Біжить—стриба в понуру даль—
Приливе часом вітер знад Ливану—
Завиє в безвістях шакаль.
Заснув Єрусалим—дрімають гори
Таємна ніч розлила чар:
Проснувсь Сіон над звуки увертюри,
Що ллється із небесних сфер.
Над обрієм мигтять зорі—
Сіяють теремн небес—
Незримий хор дзвенить в космічнім морі:
"Христос воскрес! Христос воскрес!"

О УКРАЇНО!

О Україно, прекрасний краю—
я в Тобі юність пережив.
Щоб описати я й слів не знаю
як Тебе щиро полюбив.
Твої врожайні поля розлогі,
садки зелені і ліси,
Міста-городи й села убогі,
гаї, левади та степи.
А при дорогах струнке тополі,
плачучі верби, берізки;
Під ними свідки правди і волі—
малі, безхрестні могилки.
Декуди більші, кількасот-літні,
великих вождів, лицарів,
А по багатьох кати новітні
не полишили жадних слідів.
Розрили, підлі—хоч за причину
питати права ніхто не має,
А як відважиться, на другу днину
без сліду-вісти теж пропадає.
О Україно,—прекрасний краю!
я в Тобі юність пережив,
І прошу Бога як лише знаю,
щоб кайдани з Тебе здіймив.
Щоб нещасним діточкам Твоїм
дав повну волю й свободу,
Знова зажити на рідній, своїм,
серед розкошів, гаразду.

Евген Беребинський.

ДЕВЯТНИЦЯ
(РОЗВАЖАННЯ)
ДО НАЙСВЯТІШОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО
НАПИСАВ УІ о. ЗАХАР ЗОЛОТИЙ

Містить вона, між іншим, 9 розважань про Найсв. Серце Христове, Релігійні практики, Посвяту Христовому Серцю, Святу Годину, Акт Задоситьучинення, Статут, Молебені і Акафист до Пресв. Серця Христового, Суплікація, Ноти і пісні до Серця Христового.

Книжка друкована на добрім книжковім папері, гарно ілюстрована, середнього формату, 224-сторін друку, мягка оправа. — Ціна $1.25.

Замовляйте в автора: Rev. Zachary Zoloty, Neepawa, Man., або в Адміністрації Г. Сп.: The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask.

Ось Нова Автоматична Преса–

Ось знимка малої автоматичної преси, яку недавно тому купила Друкарня Голосу Спасителя. Ця машина виконує всякі друки від найменшої розміри 1½"x2½" до 10"x15" зі скорістю до близько 6000 на годину. Знаменито виконує кольорові образці та малі афіші.

Многі з передплатників і читачів Голосу Спасителя своїми щедрими й щирими жертвами причинилися до її набуття. Тут щераз їм дякуємо, а Господь Бог нехай многократно **винагородить.**

Просимо тепер дальше нам помагати своїми дарами її виплатити.

НОВЕ ВИДАННЯ

"ДЕВЯТНИЦЯ" (розважань) ДО НАЙСВЯТІШОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО"—написав о. Захарій Золотий. Видавництво друкарні Голосу Спасителя, 1951, сторін 224, ціна $1.25. На обгортці вміщено образ Серця Христового проколене списою, з написом: Девятниця (розважань) до Найсвятішого Серця Христового.

Зміст книжки: Присвята; Вступне Слово; I. часть: Розважання —9 розважань про Христове Серце; II. часть: Релігійні практики в набоженстві до Христового Серця, як пр. Обітниці Ісуса Христа для почитателів Його Найсвятішого Серця; Практики набоженства до Христового Серця; Посвята Христовому Серцю, Молитва перед образом Хр. Серця й інші молитви; Акт посвяти; Св. Година; Акт Задоситьучинення; Апостольство Молитви; Статут і Відпусти членам Ап. Молитви; Малебен до Серця Хр.; Акафист до Найсв. Серця Хр.; Суплікація й Благодарственна пісь св. Амврозія; Додаток ноти й пісні до Серця Христового —14 побожних пісень до Найсв. Серця Ісуса з нотами.

Побожний автор бажає при помочі цієї книжки розбудити в серцях вірних любов до нашого божественного Спасителя. Ця книжка написана для духовних і світських почитателів Хр. Серця. Самі розважання є більш поучаючі й переконуючі про наш обовязок почитати те Серце, що нас так полюбило, а так мало Його дійсно люблять. Книжка дуже практична для ревнителів Апостольства Молитви.

Ця книжка повинна знаходитися в кожній українській католицькій хаті. Коли так станеться, напевно можемо сподіватися обильних ласк від Христового Серця й правдивого миру й єдности в нашому народі.

Цю книжку можна набути в Адміністрації Голосу Спасителя або у самого автора, якого адреса є:

Rev. Zachary Zoloty, Neepawa, Man., Canada

ПРИГАДКА

Чи Шановні Читачі вже прислали свій дар на закуп Машини, що конечно потрібна Редакції Голосу Спасителя, щоб могти продовжати працю для добра нашого народу в Канаді та в Америці? Якщо ще не вислали 5 долярів, так зробіть це негайно. Господь надгородить Вас за великодушний дарунок! Багато Шановних Читачів уже прислали свій подарунок. Чи Ви мали б лишитися позаду? Чи тільки Ви мали б пожалуватн 5 долярів Редакції Голосу Спасителя, що в день і ночі трудиться для Вашого добра, поширюючи скрізь Христову науку, що єдина годна запевнити світові правдивий мир, щастя на землі та спасення душі по смерті? Ми певні, що Ви зараз виповните наше прохання, як тільки прочитаете ці рядки! Дякуємо.

Редакція Голосу Спасителя.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Релігійний Місячник
Рік 23, ч. 4. Йорктон, Саск. Квітень, 1951

До Джерел Радости!

о. Іриней Назарко ЧСВВ.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!—Який радісний зміст криється у тих двох словах цього чарівного привіту. Правда виражена в тих двох словах—це підстава нашої віри, надії й любови, це могутня пісня триумфу й побіди. Вже 1900 літ минуло від великого й благословенного дня Христового Воскресіння, а однак ці два коротенькі слова не стратили своєї чарівної сили посьогодні й не стратять її до кінця світу. Христове Воскресіння — це історичний факт, що стався перед 1900 роками в Єрусалимі. Не поміг Христовим ворогам тяжкий камінь, що ними вони привалили гріб Христа, не помогли римські жовніри, що на приказ Пилата сторожили гріб, бо третього дня після жахливої смерти на хресті Ісус своєю Божою силою встав з гробу—воскрес... І в ніщо обернулася злоба ворогів, заломалася сила смерти. Апостоли знов побачили між собою свого Вчителя, але вже прославленого, в повному триумфі. Важкий смуток Апостолів обернувся в невимовну радість. І для нас усіх сьогодні Христове Воскресіння—це джерело справжньої радости, бо це побіда Христа над смертю, це запорука нашої побіди й нашого воскресіння, це символ побіди правди над неправдою, добра над злом. Тож не диво, що й в сьогоднішне

люте время крізь грізні хмари смутку й недолі в день Христового Воскресіння усміхається до нас радість.

Радість... Яке чарівне це слово. Якою впрост магічною силою манить воно до себе наші серця. Хто ж з нас не бажає собі радости, хто за нею не тужить? Одначе як мало тієї радости на землі. Справді й дочасні добра дають нам деяку радість, одначе ця радість зимна. Вона подібна до тих квітів, що їх мороз малює на вікнах у зимові ранки чи вечорі. Люди продумують щораз новіші способи викликання радости. Найновіші забави, кіна, театри, танці, данцінґи, ревії, т. зв. "веселі хвилі" і т.п.—те все має на цілі дати людині бодай крихітку радости. А який вислід цього? З чим більшою настирливістю людство шукає радости, тим скоріше вона від нього тікає. В сьогоднішніх людей є гарячкова погоня за радістю, а гарячка є завжди об'явом недуги. Брак справжньої радости—це одна з чисельних недуг сьогоднішнього людства, бо радість необхідна для життя кожної людини. Радість обновляє сили до дальшої праці, вона скріпляє творчу силу людини, вона вливає в серце мужність і геройство! В хвилях радости родяться великі заміри й благородні чини. Справжня радість ублагородняє, вона розкриває безмежні простори правди, добра й краси. Тому радість потрібна до правильного розвитку вже навіть природного життя.

До розвитку надприродного життя в душі християнина радість впрост необхідна. Каже мадярська приповідка: "Куди не заходить сонце, туди заходить лікар." Це значить, що брак сонця є причиною частих недуг. Подібно діється воно в надприродному житті християнина. Як у тій пивниці, де якої не продістаються соняшні проміння, кидається цвіль, гниль і розклад—так теж у тій душі, що до неї не мають приступу проміння радости, починається цвіль і розклад духовного життя. Безустанне пригноблення витворює в душі смуток, мелянхолію, недовір'я до Бога, підозріння до людей, а деколи й апатію до життя. Часто під покришкою цього смутку скривається грубе самолюбство, духовне лінивство, брак усякої праці для Бога й для душі, тому відомий знавець духовного життя, о. Фабер, твердить, що застій у духовному житті та заломання душі найчастіше є спричинені браком радости. Тільки радість дарить душу тією свободою дітей Божих, без якої навіть св. Тайни могли б статися тортурою душі. Правда воно, що терпіння є невідлучне від людського життя, що воно має величезне значення в духовному житті людини, бо очищує душу, відриває її від дочасности, дає нагоду до багатих заслуг—та все ж таки

чинається гимном радости Пречистої Діви: "Величит душа моя Господа." Радість заповідають Анголи в ночі Різдва Христового. Не чужа була маленькому Ісусові радість дитинна. Піпанею й керманичкою духовного життя повинна бути радість, бо радість є вчасніша від терпіння. Терпіння—це вже наслідок гріха, а перед гріхом не було на землі терпіння, тільки радість, тому вічною мельодією християнської душі повинна бути радість. Супроти цього зовсім ложне є твердження, що християнство й католицька Церква зо своїми наказами покути та своєю наукою про терпіння, вимагають від нас усякого відречення радости, або принайменше байдужности для неї.

* * *

Щоб зрозуміти думку католицької Церкви про радість треба вслухатися в мову найліпших дітей католицької Церкви, тобто святих. Нехай в імені всіх святих промовить їх тільки кілька, найперше св. Франц з Асижу. Поруч особливого замилування до вбогости радість була найціннішим заповітом, що його св. Франциск оставив своєму Чинові. Пригноблених і зажурених монахів він карав як таких, що провиняються браком довір'я до Бога. Проти спокус св. Франц приписав своїм монахам три засоби: молитву, послух і радість у Господі. Про св. Єлисавету з Турингії розказують, що тієї ночі, коли вона стратила весь маєток і вороги прогнали її з замку, вона приказала в найближчій церкві заспівати Богові подячне: "Тебе Бога хвалим." Св. Пилип Нерей той, що сам себе називав "Божим пустуном," твердив, що справжній секрет святости—це витривання в радості. Св. Франц Салєсій казав, що сумний святий—це сумнівний святий.

Подібно думали й давні святі, що їх виховувала сувора пустиня. Досить переглянути твори Василія В., то побачимо, як часто він заказує своїм ченцям усякий смуток або як строго картає пригноблених. Він називає їх маловірами та духовними руїнниками, бо вони руйнують душі своїх братів заразою зневіри. Св. Ефрем сирійський, співець Божий серед сліз радости оспівує перлу, добачуючи в ній символ своєї душі, а навіть на честь смерти співає високо поетичну пісню радости. Святі не могли інакше думати й говорити про радість, бо так вони навчилися зо св. Письма. В св. Письмі Старого Завіту є понад двадцять слів на означення радости. Для старозавітнього святого Божий маєтстат був безмежним морем радости, Бог тішиться Єрусалимом, радіє в своїх учинках, веселиться в природі і т.п.

Ще в більшій мірі Новий Завіт є завітом радости. Він по-

зніше Ісус не був ворогом навіть благородної, людської радости, бо брав участь в гостинах і на весіллі. Навіть в останніх хвилинах свого туземного життя, коли хрест кидає свою понуру тінь на душі Апостолів, Ісус потішає їх та обіцює їм, що їх смуток обернеться в радість. Одначе найбільше радости сіяв Христос у душах Апостолів після свого світлого Воскресіння. В тих днях в їх душах радість дозріла через зіслання св. Духа, набрала гарту й сили та сталася їх повсякчасною власністю. Отже католицька Церква не є ворогом радости, але навпаки до всіх людей усіх часів Вона звертається зо закликом св. Павла: "Радійте в Господі і щераз кажу: Радійте."

Що більше, в ім'я правди треба ствердити, що справжню радість може мати тільки християнин, який живе в тісній злуці з Христом через ласку й любов, бо повну радість людині може дати тільки той, що має можність занурити її душу в безмірі правди, добра й краси. А це може вчинити тільки Христос-Бог. Вслід за тим плитший або глибший приплив радости до нашої душі залежить від нашого внутрішнього відношення до Христа. Квітка справжньої радости не може вирости ні серед терня та хабазу ледачого життя, ні на багні та трясавиці розпусти, ні на камені самолюбства, ні на піску вуличної куряви чи життєвої плиткости, бо на таких почвах виростають тільки вонючі квіти або трійливі ягоди. Пахуча цвітка радости виростає тільки на перелогах душі переораної самовідреченням, засіяної любовю, та зрошеної Божою ласкою. Плекаймо ці духовні цінности, то справжня радість живою струєю залле наші душі.

І ще на одну річ звернім увагу. Сьогодні є дуже мало людей вдоволених і веселих, бо всіх переслідує смуток і журба. Тому ледви чи є сьогодні важніше завдання як: *сіяти між людьми радість.* Справді сьогоднішньому людству потрібні апостоли слова, апостоли прикладу, але мабуть найтужливіше вичікують люди апостолів радости й потіхи. Апостол радости —це володар міліонів сердець. Хоч він не провідник—то одначе він веде інших, хоч він не бесідник—то одначе він пориває, хоч він не настоятель—то він приказує, він вливає силу, дає успіх у праці, охоту до життя, бо вливає радість у зболілі серця. Апостольство радости—це сьогодні апостольство найпотрібніше і найвдячніше, бо зболілі люди платять апостолові радости вдячністю й любов'ю. То ж будьмо ревними апостолами радости, що її ми зачерпнули в Серці нашого Вождя й Побідника смерти, воскреслого Ісуса.

Богослуження Укр. Церкви

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ЛИТІЯ

ЛИТІЯ це велика вечірня, що крім звичайних частин, що становлять велику вечірню, має ще особливіші стихири і ектенії та благословення хлібів.

Литія зветься "Всеночним," бо колись християни всю ніч чували та молилися в церкві перед великим празниками, тому і литія буває перед великими празниками.

Литія це всенародне благання, як це виказує грецьке слово "літе," від якого ця вечірня відправа зветься литією. Грецьке слово во "літе" означає коліноприклонення чи сердешню, всенародню молитву.

Литія бувала в притворах храмів, куди священик і нарід у перших віках християнства ішли молитися за оглашенних або за грішників, яким не вільно було входити до церкви, поки не відбули часу проби чи наложену покуту. Отак Церква показувала, що вона добра мати для всіх своїх діток, добрих і злих, якщо вони каються та бажають помиритися з Богом. Оттому з литійних чтеній віє дух покути та покаяння.

Бувало священики ішли з народом поза місто на поля в процесії в часі народніх нещасть, повеней, пошестей, благаючи в Бога помилування, як це подає Симон Солунський. Отак литія в тих давніх часах була дійсно всенароднім благанням і ділом покути.

1. ПОРЯДОК ЛИТІЇ

Паламар засвічує свічки на престолі, священик іде до захристії, бере епітрахиль, благословляючи його, потім бере фелон. благословить і цілує йомо, беручи на себе, виходить із захристії, відчиняє царські двері, якщо є в церкві іконостас, робить малий поклін перед Найсвятішими Тайнами, благословляє кадило словами: *Кадило Тебі приносим, Христе* , бо при інших обкаджуваннях уживає: *Благословен Бог наш всегда...*, обкаджує престіл з чотирьох сторін, іконостас, роблячи малий поклін, як переходить з одного боку іконостасу на другий, потім обкаджує людей, що покірно хилять голови.

По обкадженні священик стає перед царськими дверми, каже середнім голосом: "Господи, благослови" і співає врочисто (велегласно): *Слава святій, і єдиносущній, і животворящей, і нероздільній Тройці, всегда, нині і присно, і во віки віков.* Священик не згадує виразно трьох осіб Божих, бо вони були незнані давнім Ізраїльтянам. Хор відповідає: "Амінь" цебто: Дійсно треба належно прославляти Пресвяту Трійцю, бо вона є джерелом усього в світі.

Священик співає на переміну з хором три: *Прийдіте, поклонімся...*, зачиняє царські двері, іде до захристії, скидає фелон, виходить дияконськими дверми перед царські двері, поклоняється Пресвятим Тайнам і в епітрахилі відмовляє вечірні молитви. Хор тимчасом співає псалом 103. "Благослови душе моя Господа..."

По псальмі слідує велика ектенія: "Миром Господу помолімся."

По скінченні мирної ектенії священик відходить за престіл, поклонившись уперед Найсвятішим Тайнам. За престолом сидить на горнім сидінні, як це буває на великій вечірні без всеночного.

Дальший порядок литії такий самий, як і вечірні великої без всеночного аж до молитви головоприклонення, що приходить по ектенії: "Ісполним вечерня молитви наша Господеві," за винятком чтеній, що є завжди на литії, але можуть не бути на великій вечірні без всеночного. В часі чтеній священик сидить на горнім сидінні.

II. ПОХІД ДО ПРИТВОРА. По возгласі молитви головоприклонення, яка кінчиться возгласом: "Буди держава царствія твоєго присноблагословенна..." зачинається похід до притвору церкви або до входових дверей.

Паламар роздає церковному брацтву або народові свічки, священик бере ручний хрест із престола, виходить перед сходи престола, робить малий поклін на честь Пресвятих Тайн і йде до притвора храми. Перед ним ступають свіченосці і хор, співаючи литійні стихири. Як у церкві нема притвору, так процесія здержується перед входовими дверми.

Тут священик бере кадильницю з кадилом, благословляє її та обкаджує ікони притвору і нарід.

Кадильний дим представляє молитви вірних, що повинні підноситися до Бога немов цей кадильний дим. Бог відповість своїми ласками, які представляє запах кадила, що розноситься по церкві.

По обкадженні священик віддає кадильницю. Як дяки скінчать литійні стихири, яких є десять, священик зачинає голосно литійну ектенію: *Спаси Боже люди твоя...*

III. БЛАГОСЛОВЕННЯ ХЛІБІВ

Скінчивши литійну ектенію, священик і нарід вертаються до церкви та священик із свіченосцями стає перед тетраподом. Свіченосці стають по обидвох боках священика. Хор тимчасом співає стихири настиховних. По стихирах хор співає молитву чи краще пісню боговидци Симеона: *Нині отпущаєши раба твоєго, Владико...*

Приходить час на тропар. Хор співає тропар. Священик обкаджує з чотирьох сторін тетрапод.

В Господські та Богородичні свята хор співає тричі тропар празника без *Слава Отцу, і Сину...* В свята великого Святого хор співає двічі тропар Святого і один раз *Богородице Дівo* без *Слава і Нині...*

По скінченні тропарів священик благословляє хліби цебто *просфори* отак: Бере верхню просфору, благословляє нею решту просфор, кладе її на своє місце, як співає: *Господи, Ісусе Христе...* При словах: *Сам і нині Владико...* вказує рукою просфору, пшеницю, що стоїть з правої сторони напроти ікони Богородиці, вино, що стоїть із лівої сторони напроти Спасителя, потому єлей.

Благословення просфор на литії дуже давне. Перші християни в всій ревності цілу ніч пробували на богослуженні в церкві перед великими празниками, тому це богослуження зветься "всеночним або бдінним." По всеночнім зачиналася утреня. По довгім богослуженні церква благословила частину принесеного хліба, вина та єлея, щоби вірні могли покріпити свої сили до дальшого богослуження.

Згодом знесено цю перекуску, бо правдоподібно були закралися надужиття, проте звичай благословляти просфору залишився в нашій церкві по сьогоднішній день. Замість спільної перекуски священик роздає присутнім просфору та мирує нарід по Євангелії на Утрені або по Службі Божій.

Церква благословляє пять хлібців, вино, єлей, що повинні бути завжди свіжі. Пять хлібців пригадують народові чудо розмноження хліба, як Христос пятьма хлібами накормив пять тисяч голодного народу, що пішли в пустиню слухати його пречудної науки, забувши про свої земські справи.

По благословенні просфор хор співає тричі: *Буди імя Господне благословенно...* Нехай Боже імя благословить повік по-

між народами, яких Господь обсипує прерізними дочасними, матеріяльними та духовними добродійствами!

Тимчасом священик входить царськими дверми до святилища та стає перед престолом. Хор співає чудовий псалом подяки Всевишньому: *Благословю Господа на всяков время...* Благословитиму Господа що всяк час... (Пс. 33).

По псальмі 33-ім слідує великий отпуст. Як хор співає останні три "Господи помилуй" і "Благослови", священик сходить від престола перед царські двері і співає отпуст, як це буває на великій вечірні без всеночного.

ЧИМ ВЕЛИКА ВЕЧІРНЯ різниться від ЛИТІЇ?

1. Велика вечірня має начало обичне, литія не має його.
2. Велика вечірня не завжди має чтенія, литія має.
3. Велика вечірня не має благословення просфор, литія має.
4. Велика вечірня може мати 6, 8, 10 стихир, литія має їх 10 по псальмі 140-ім: *Господи, воззвах к тебі...*

ЧОРНІ ОДЯГИ

Каже сектантський проповідник до червоношкурого індіянина: —Католицькі священики ненавидять тебе, не дають тобі тютюну, ні взуття, ні одягу...

Індіянин розхилює сорочку та каже: —Чи ти можеш читати в моїм серці?

—Не можу...

—А "чорні одяги" (католицькі священики) якраз вкладають мені там багато доброго, навіть більше ніж ти можеш дати мені; твій тютюн викуриться, одяг, що мені обіцюєш, зноситься, а те, що я дістаю від "чорних одягів", заберу з собою до неба.

Розумний чоловік не заміняє католицької релігії за ніякі скарби світу. Нерозумний—продає її нераз за гроші, за роботу, за шлюб, за людську ласку...

Чи ти надто часто не почуваєшся огірчений, бо занадто та немудро любив себе? Може серце твоє розчароване особою, якій ти його віддав у поривному запалі юности? Тепер ти в осамітненні бажаєш знайти лік на своє горе та нудьгу. Он успішний лік на всяке розчарування: молитва та праця. Попробуй їх, то забудеш своє горе, особливо як попрохаєш потіхи та розради в Пречистої Діви.

Божа Справедливість

Ів. Степовий

ВОДНІЙ з наших майнерських парафій в стейті Пенсилвенії жив заможній собі чоловік наш українець, майнер, Андрій Хапітула. Він був письменний, розумний та здібний до майнерської праці, так що компанія зробила його наставником. Та однак побіч тої здібности до праці мав неменшу здібність до злоби проти священиків. Він із подібними до нього зарозумілцями захопили владу над церковним майном. Уложили статути, після яких священик мав бути слугою і наємником церковного комітету. І той комітет так верховодив в парафії, що за 50 літ було там 50 священиків. Андрій зо своїм братом Дмитром і другими посіпаками прямо знущалися над священиками. Ніоден зо священиків, що працювали в тій парафії, не відійшов з неї з честю. Що довше котрий священик там був, то більше там витерпів від злоби Андрія і його кліки. Дійшло до того, що він зо своєю клікою намовив одного чоловіка піти та застрілити священика. Але тому, що намови було мало, вони ще підпоїли його. Атентат не вдався, бо пяний без памяти чоловік, що засівся в ґараджу на священика, неміг вже втримати револьвера в руці.

Священик вибив револьвер з рук і при слідстві—подарував йому вину. Священик пізнав, що він був намовлений і зараз це сказав йому в ґараджу. —Василю, чи ти здурів? Хто тебе післав мене стріляти?... Єпископ забрав священика на другу парафію, але Бог не подарував Василькові. За кілька лів на тій руці, що нею тримав револьвер, брила вугля обтяла пальці, а в тім боці на котрий він мірив у священика—лікарі зробили йому страшну операцію.

Андрій ще далі воював. Прийшов священик, що зачав боротьбу з комітетом, щоб усунути тих узурпаторів, перебрати заряд церковного майна і вибрати інших побожних і розумних людей собі до помочі. Цього вже не міг стерпіти Андрій. Він зачав робити збитки, щоб так дошкулити священикові, аби забрався з парафії. Одного вечера він зробив барикаду на ґанку до парафіяльного дому. Наклав ріжних зломків, старих крісел вечером, коли священика не було дома так, щоб священик впав і покалічився, як буде вертатися додому.

Штука йому вдалася. Священик йдучи сміло як все, відчинив двері ганку та впав в темноті через приготовлену барикаду. Та ніхто цього не бачив і не знав з людей, лиш добрий і справедливий Господь. Вдалося Андрієві і навіть сповнився намір Андрія, щоби священик забрався, бо дійсно священик, побувши кілька літ серед ворожнечої агітації і збитків, забрався на свою власну просьбу. Але Бог не подарував. І на Андрія прийшла кара і то, як то кажуть, на гладкій дорозі.

Андрій згорів у власнім домі... На власнім подвірю спіткала заслужена кара. І тоді пригадали собі люди слова одного зо священиків-мучеників, які він сказав, вибираючися з парафії: "Скажіть Хапітулі, що за те знущання і поневірення священикові він не помре своєю смертю." Страшне предсказання сповнилося. Бог терпеливий, але і справедливий. Вимірює ту святу Божу справедливість в обороні правди і своїх Божих слуг. На власнім подвірю, без барикади впав і згорів. Нехай той страшний примір буде пересторогою для других людей.

ДОБРИЙ ПРИКЛАД

Один з моїх приятелів працював в молодших літах у фабриці шкури. Його товариші праці не були католиками, і коли він у пятницю витягав з торби хліб із яйцем, рибою або сиром (піст), мусів він витерпіти кепкування і глузування всіх товаришів праці. Не зважаючи на все, мій приятель був непохитний, нічого не робив собі з глузувань і далі держався свого кожної пятниці. Кепкування в загальному були добродушні, але був там один чоловік, що його жарти були особливо гіркі і образливі.

Минули роки—і саме цього чоловіка зустрів мій приятель, коли той виходив з католицької церкви, і—як же ж мій приятельки здивувався, що той колишній кепкун мав на собі одяг католицького священика. Обидва себе пізнали і почали говорити про давні часи. Вкінці сказав священик: "Ваш приклад був тим, що збудило моє зацікавлення католицизму. Я собі сказав: "Якщо людина так, як Ви, може перенести глузування юрби і при тому ще й бути горда на свою віру, то з цією вірою мусить бути звязане щось чудове. Це спонукало мене щось ближче довідатись про цю Церкву, а недавно я відправив свою першу Службу Божу."

Чи Ти Сповідаєшся?

о. Петро Мельничук

В ОДНОМУ містечку жив побожний чоловік, що сповідався стало що 10 днів і щодня причащався.

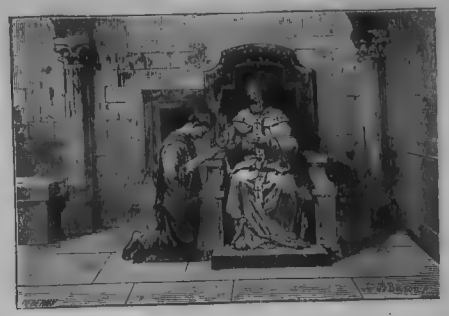

Деякі люди говорили: "О той чоловік мусить мати богато гріхів, коли так часто сповідається." Довідався про це цей побожний чоловік і так їм відповів: "Я маю гріхи і Господь Бог про це знає, які вони і скільки їх, і я власне тому так часто сповідаюся, бо не хочу їх мати. Щоб їх не мати, часто сповідайся. Скажіть мені, будь ласка, хто чистіший, чи той, що миється раз на Великдень, чи той, що миється щодня? Котра хата чистіша,—чи та, що господиня робить в ній порядки що тижня або й щодня, чи хата, в якій господиня пряче раз у рік?

Немаючи що на це відповісти, завстиджені люди відійшли від нього.

Чи може не так справа мається із тими, що не сповідаються, Василю? Добре затям собі відповідь отого побожного чоловіка.

Св. Письмо вчить нас: Коли визнаємо гріхи наші, то Він вірний і справедливий відпустить нам гріхи наші і очистить нас від всякої неправди (Ів. І, 1, 9).

Перед приходом Ісуса Христа шукали люди також ріжних способів, щоби перепросити своїх божків за свої провини: приносили жертви із плодів землі, зо звірят, а навіть зо своїх власних дітий. І даремно шукали полегші для душі. Те, що вони не знаходили ми маємо в св. сповіді через заслуги Ісуса Христа. Пресвята Кров Ісуса Христа змила наші провини, ми стали від-

куплені ціною Пресв. Крови, через св. Тайну хрещення ми сталися членами містичного тіла Ісуса Христа та через св. сповідь відзискуємо освятну ласку втрачену через тяжкий гріх.

Знаю я це, друже, але чи не міг би мені Господь Бог відпустити гріхи без сповіді, коли я за них жалую, та без священника?

Не забувай, Василю, що Господь Бог установив св. Тайну Покаяння і що гріх ображує Бога і ображений Бог вибрав цей спосіб, щоби Його грішник перепросив.

Ти, Василю, говориш так, як один чоловік, якого висилала до св. сповіді його жінка, а він все говорив: "Не піду до священика! Я сповідаюся перед Богом."

Тоді жінка: "Не ідеш ти, не піду й я!"

"Не говори нісенітниць, ти прецінь щомісяця ходиш до сповіді і перед священиком визнаєш все, що зробила!"

"Слухай, чоловіче! Чи ти не телефонуєш щодня? Чи ти оповідаєш свої справи телефонічному апаратові, чи тому, до кого маєш якусь справу? Так і я. Сповідаюся перед священиком, якого Господь Бог поставив, якому Бог повірив спасення людських душ."

Слухай! Коли ти слухаєш Службу Божу і священик вимовляє: "Прийміте, ядите, сіе есть Тіло Мое; Пийте . . ., сія есть Кров Моя," чи ти віриш, що то священик дає своє тіло і свою кров?

О, ні! Я знаю, що це Ісус Христос дає своє тіло і свою кров.

Бачиш! То в це віриш, а що св. сповідь Ісус Христос установив—то в це ти не хочеш вірити! Священиків потрібно і до інших св. Тайн, а не до одної сповіді.

Чуєш, Василю, що відповіла жінка своєму чоловікові?

По своєму воскресенні Ісус Христос, даючи власть апостолам сповідати сказав: Мир вам!—Цими словами Ісус Христос немов домагається від апостолів, щоби й вони давали людям спокій. —І як Мене послав Отець, так і Я посилаю вас. (Ів. 20, 21). Дух Святий на домною і послав Мене, щоби оздоровляв сокрушених серцем (Лук. 4, 18). І дунув на апостолів, говорячи: Прийміть Духа Святого, кому відпустите гріхи, відпустяться їм, кому гріхи задержите, задержаться їм (Ів. 20, 21, 23).

Чуєш, Василю? Хто дав власть апостолам і їх наслідникам слухати св. сповідь!

Ти знаєш може зо св. Письма, як євангельський пастир шукає вівці, що загубилися. Він лишає 99 і іде за загубленою. І як знайшов, бере на свої рамена і приносить до стада. Тішиться нею, і св. Письмо говорить, що така сама радість буде в небі, коли навернеться душа, що зблудила з доброї дороги на злу; а блудним сином як тішиться євангельський батько! Чи це не зворушує тебе?

Василю! А чи в суді інакше буває? Деколи суд по докладнім розгляненні справи уласкавлює обвинуваченого, а деколи кару збільшує. Чи не так? Чи в щоденнім житті не стрічаємо людий, які в нещасті шукають когось, перед ким могли би вибалакатися? І як вибалакаються—стає їм легше! Якась внутрішня сила мучить їх, не дає їм спокою.

Послухай! В Австрії, в Градцу, зявився в 1920 р. перед судом старушок і просив, щоби його судили. Здивований суддя спитав, за що? Вас ніхто не оскаржує! Знаю, що ніхто, але я сам себе оскаржую: перед 30-літами я замордував богатого чоловіка і забрав від нього гроші. І від того часу я не маю спокою. Чекав на смерть—смерть не приходить по мене, а сумління мене добиває. Судіть мене, бо хочу віддатися в руки справедливости, щоби, хоч у тюрмі, докінчити своє життя в спокою."

Подібно говорив перед своєю смертю німецький вчений Ґете: "Колись (за часів католицьких) священики звільняли сумління від тягару (гріха), а тепер за протестантизму, мусить чоловік сам шукати спокою і надармо мучиться, зуживаючи і силу і час. Вушна сповідь не сміє бути відібрана чоловікові."

Василю, св. сповідь приносить чоловікові спокій! Вона здержує тебе від злого. Нераз і не два чуємо, як говорять: "Зробив би це або друге, але треба потім з того сповідатися."

І саме ті, що не сповідаються, звичайно нарікають на всіх і на вся, бо вони не люблять сповідатися і так хочуть заглушити своє сумління. Якщо б світ полюбив сповідь, напевно не було б такого нещастя, бо людство черпало б силу у сповідальниці.

В душі людській, як каже один Святий, є такі тайні закутини, що там немає доступу ані закон, ані поліція, лише ласка Божа в св. тайні покаяння. І сміло можу ствердити, що не потребують боятися батьки за своїх дітей, що практикують св. сповідь, ані державні мужі, коли їх піддані люблять і вміють сповідатися.

Одна жінка оповідала мені: "По смерті мого чоловіка, мучила все мене гадка отруїтися. Похорон був у понеділок, цілий тиждень я мучилася і чула якийсь голос: "Іди і покінчи з собою!"

І в неділю я пішла до аптики по отрую. Переходила попри

церкву. Була проповідь. І я слухаючи проповідь, думала, що священик говорить про мене, бо також хтось мав такі терпіння, як я. І що помогло тій особі в нещасті? Слухаю дальше, а священик вказав на сповідальницю. І я пішла, хоч сама не знаю, як це сталося. Висповідалася, прийняла Св. Причастя і від тоді як рукою відняло."

Чуеш, Василю? Що зробила св. сповідь із цею жінкою? Прийшла до церкви самогубниця, а вийшла покаянниця.

А зайди до шпиталю, а зайди до хати, де лежить хвора особа! Не просить хворий здоровля, але плаче, благає: "Хочу священика, хочу сповідатися!"

Може оцей приклад тебе зворушить: Дорогий мій друже Василю! Слухай: Було це в часі другої світової війни. Тяжко раненого жовніра принесли санітети до шпиталю. Обезсилений жовнір упливом крови ледви вимовляв: "Боже, мамунцю, бажаю сповіді та священика!" Просив бідний жовнір Бога, маму, і священика, щоби висповідав його. Безрадна сестра-доглядачка не могла помогти, бо священика на фронті не було. Прийшов лікар і чує, як цей нещасний просить священика і пригадує собі, що вчора ворожа куля зранила одного священика і питає сестру—де вчорашні ранені лежать. Лікар підійшов до ліжка, де лежав священик, але він ледви дихав. Прийшла сестра, порозумілася знаками з хворим священиком, цей дав знак, щоби його занести до хворого. Пересунули ліжко священика до ліжка хворого. Тишина на залі. Хворий жовнір сповідається. Коли скінчилася велика тайна, сестра піднесла забандажовану руку слуги Божого і цей розрішив жовніра який так гаряче бажав св. сповіді. По хвилі рука священика впала безвладна, очі замкнулися на віки обидвох воїнів Христових, які були вірні Йому ж до останнього віддиху.

Друже! Чи не змушує тебе оця подія призадуматися над собою? Коли й тепер не думаєш сповідатися, то іди перед Розпятого, прибивай Його щераз до хреста і кажи: "Ісусе, я знаю, що Ти вмер за мене. Я знаю, що треба сповідатися, я знаю, що вмру, я знаю, що душа моя піде до пекла, але я сміюся з з усього."

Проповідь Сліз і Крови

о. М. Оленьчук

СПИТАЄТЕ мене: "Хто, де, коли проповідав сльозами і кровю? Це була б дійсно зворушлива і жахлива проповідь!" А однак проповідь сліз і крови не видумка, уява, а наявна правда. На протязі трьох перших століть лютували переслідування християн. На приказ Нерона й інших римських імператорів-мучителів гинули серед сліз і крови мільйони ісповідників християнської віри. Чоловіки і жінки, старці, молодь і діти своїми гіренькими сльозами, теплою кровю проповідали свою незломну вірність і любов до Ісуса Христа й його святої Церкви. Переслідування ніколи не вгавали, майже кожного сторіччя християнська кров лилася. А зараз наші рідні браття і сестри й їхні діточки на рідних землях, головно в Західній Україні, та в найнепривітливіших сторонах Радянського Союзу, куди модерні мучителі вивезли на муки й терпіння, своєю власною кровю записують сторінки історії народу і української, католицької Церкви.

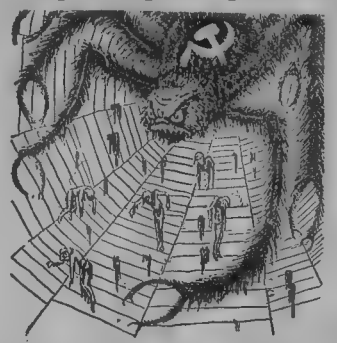

Голосно проповідають, голосять цілому світові й нам канадійським і американським українцям не словами або друкованим письмом, але сльозами і кровю, якими скроплюють рідну землю або сніги й леди Сибіру й Соловецьких Островів, як вони люблять рідну землю, волю українського народу й Ісуса Христа та українську, католицьку Церкву. Це найбільше захоплююча проповідь тай найдорогоцінніша.

В 1918 р. в межах Росії було 6 мільйонів католиків, 1,700,000 протестантів, і 2,500,000 жидів. В 1939 р. число католиків зменшилося до пів мільйона. В 1945 р., коли Радянський Союз анексував Західню Україну, Буковину, Карпатську Україну, Бесарабію, Білу Русь, Литву, Латвію й Естонію, число католиків зросло до 8 мільйонів, в тім більша частина україн-

ців католиків. Негайно потім розпочали переслідування католиків, щоб їх винищити. В Західній Україні, Карпатській Україні й Буковині українську католицьку Церкву розвязали, Митрополита та всіх єпископів вивезли, церковне й монастирське майно зрабували та більшу частину священиків, які не приймили сталінського православя, тисячі інтелігенції, селян і робітників загнали в тюрми й концтабори. Мучеників начисляють тисячі, а їхні муки були довгі та заслугуючі на славу. Тепер в Радянськім Союзі є 130 концтаборів і 35 замкнених округ. В концтаборах живе 14 мільйонів людей, які пересічно можуть прожити найбільше 8 років. В числі тих концтаборів є кілька спеціяльних таборів, де людей витрачують.

"Канадійські українці,"—большевики говорять, як я на власні вуха чув, що наші священики втікли на скитальщину і зараз в Канаді й Сполучених Державах Америки смачний, капіталістичний хліб заїдають. Та таке балакання злосливе і не вповні правдиве. На 3,000 українських католицьких священиків, світських і монахів, лише 300 пощастилося виминути большевиків. Многі з них, але не всі живуть вже в Канаді, Спол. Державах Америки і в інших вільних країнах світу тай їдять хліб українських робітників і фармерів, перемішаний зо своїми сльозами з жалю за рідною ненькою, на який чесно працюють; капіталістичного хліба не їдять, бо між українцями ще капіталістів нема.

А ті наші священики, що не приймили сталінського православя, їх є понад півтора тисячі, терплять муки по різних концтаборах та примусових роботах і голосять проповіді сліз і крови, яких їм ні люди, ні Бог не забуде.

Вони й мільйони українців католиків за залізною занавісою сполучують свою Голгофту, мучеництво, незломну вірність Христові з молъбами й тріюмфом християн у вільних країнах.

Цього святого, ювілейного року, коли паломники з цілого вільного світу, і між ними й українці з Америки та з різних країн Західної Европи, моляться в Римі на гробах мучеників св. Петра і Павла та численних інших святих мучеників, вони унаочнюють собі, що на рідних українських землях і в інших околицях Радянського Союзу вже є сотки тисяч, а ще й сьогодні копають гроби для теперішніх мучеників українців католиків.

Бог тисячів і мільйонів мучеників доби гітлерівського і большевицького демонізму, Бог тих, яким ломлять кости, відбивають нирки, вішають, заморожують в снігу і льодоватій воді, цей Бог справедливий. Все повалилися навіть найсильніші

тюрми народів, завалиться й теперішня. Спадуть з українського народу окови терпінь, мук, неправди й неволі. Оживе кожна сльоза, кожна крапля крови невинно пролита за правду, оживиться усе добре наше, двигнеться з гробу неволі за Божою номіччю й силою своїх вірних синів і доньок вільна Україна.

На наших рідних землях наші рідні браття і сестри вмирають за Бога і Україну, а ми у вільних країнах живімо для Бога й України, працюймо й жертвуймося!

О. Тарнавський

МОЛИТВА ЗА ПОЛЯГЛИХ

О, Пане, справедливий будь для тих, що впали,
охороняючи від ворога свій край,
що віддали життя своє в боях кривавих,
посеред двох сторін розстріляних розстай,
піднявши прапор самостійної держави:
Благословенний спокій Ти їм дай!
І дай блаженний мир для жертв вязниць іржавих,
гнилих конц-таборів і самітних заслань:
Для всіх, кого ворожий хід чобіт розчавив,
ступаючи по владу у просторів хлань,
Стиснувши з болю зуби й пястуки від люті,
вони дали Тобі й країні рідній дань.
Під омофор своєї ласки, Всемогутній,
візьми Ти матерей з дітьми на раменах,
що полишили краевиди незабутні
своїх дідизн, коли війни червоний жах
орав їх куль дощем і зривом бомб і криком
нападених селян, рибалок, кожумяк.
О, Пане, справедливий будь для них усіх!
Хай тихий плач беріз і розцвіти калин
Колищуть їхній спокій в вічності доріг.
І блискавицею хай суд Твій мудрий зрине,
коли злочинець йде злочинця пятнувать,
зроби, щоб на просторах нашої країни
перемагала знов свята, відплатна рать.
Хай оживуть слова, що нам від них остались,
з якими радісно було їм умирать.
Дозволь же війти, нам ошуканим, несталим,
на їхню-кровю зрошену, святую путь
і докінчити діло, що вони почали...
О, Пане, справедливий будь!

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) Чому Церква зобовязує вірних раз до року сповідатися та причащатися?

Перші християни самі часто сповідалися та навіть щоденно приймали Святе Причастя, тому й були святі та мученики за віру. Згодом ревність остигла. Бували такі недбалі християни, що роками не приступали до Святих Тайн. Оттому Церква видала закон про щорічну Сповідь і Святе Причастя. Христос установив ці тайни, але не сказав як часто треба їх приймати. Це право має Церква: Що звяжеш на землі, буде звязане в небі. (Мат. 16, 19).

2) Я запізнався з одною гарною жидівочкою. Вона мені подобається. Чи можу оженитися з нею?

Наша Церква не одобрює подібних подруж, бо звичайно бувають вони нещасливі. Як можуть бути щасливі подруги, між якими заходить така страшна релігійна та національна різниця? Як ваша жінка-жидівка зможе виховати ваші хіти на свідомих українців католиків? Сумно буде вам іти самому на Службу Божу, до сповіді, Св. Причастя!...

Якщо ж ця жидівочка хоче щиро прийняти християнство та стали членом нашої Церкви, так можете женитися з нею. Підіть із нею до свого Отця пароха. Він скаже вам, що треба робити і приготовить її до прийняття християнства.

3) Чи апостоли відправляли Службу Божу так, як наші священики сьогодні відправляють її?

Істотні частини Служби Божої були завжди ті самі: жертвоприношення, Освячення, Святе Причастя. Інші церемонії розвинулися з бігом часу. Нашу Службу Божу уложив Святий Іван Золотоустий у 507 році. Святий Кирило та Методій перевели її з грецької на словянську мову. В Україні ця Служба Божа прибрала деякі ціхи притомі українському народові та стала головною частиною нашого українського, грекокатолицького обряду.

4) Чи є такі душі, що зовсім не ідуть до чистилища по смерті?

Охрещені немовляти ідуть просто до неба. Бувають і дорослі особи, хоч їх мало, що ідуть просто до неба, бо мало нагрішили за життя й строгою покутою відпокутували за життя свої гріхи! Блаженний Отець Коломбер, провідник і сповідник Святої Марії Алякок, муж святий, людина геройських чеснот був 15 днів у чистилищі за свої малі похибки, як це бачила в однім видінні Свята Марія Алякок.

5) Ми мали процес у парафії з незалежними. Процес виграли незалежні та хочуть вигнати нашого католицького священика. Чому Бог дозволив на таке страждання для своїх слуг, вірних католиків?

Плани Божого Провидіння незглибимі для слабенького, людського розуму. Чому Бог дозволив, щоб большевики нищили нашу Церкву в Україні? Чому дозволив, щоб Мала Азія та Африка, колишні осередки християнства, стали магометанськими? Чому Бог дозволив на упадок мільйонів чудових анголів, що стали Його ворогами на всю вічність і повернулися в огидних диявлів? Чому дозволив на первородний гріх Адама, через який мільйони людей підуть на вічне зрокляття, бо первородний гріх став нагодою до дальших гріхів? Он тайни, які Бог розкриє світові в дні страшного суду. Поки це станеться, треба покірно схилити голову та сказати: "Нехай дісться Божа воля!"

Проте не слід знеохочуватися стратою церкви. Нехай парафіяни побудують нову церкву, бо віра католицька важніша ніж мурований будинок, який забрали вороги католицької Церкви. До праці, то Бог допоможе! Цей досвід закріпить віру та привязання до правдивої Церкви в Божих вибранцях.

6) Вродилася мені тримісячна, нежива дитинка. Чи там уже була душа?

Господь творить душу дитини в хвилині зачаття. Душа вашої дитинки не була хрещена, тому пішла до аду. Ад, це місце, де перебувають усі ті душі, що померли в первороднім гріху не вчинивши жадного тяжкого, особистого гріха. Вони ніколи Бога не побачуть, але й не будуть терпіти, бо вони невинні, що померли без хрещення. Деякі богослови проте висувають гадку, що в дні страшного суду Бог дасть їм нагоду заслужити собі на небо.

7) Чи це правда, що багато католиків переходять на православя та протестантизм? Деякі "православні та протестантські" газети таке виписують і заходяться від радости, що католицька Церква занепадає.

Невідомі нам випадки, що б хтось покинув католицьку Церкву, бо переконався, що Христос її не основав або що вона голосить фальшиву науку. Зате знаємо про випадки, де люди відступили від католицької Церкви з оцих причин: розвідник бажав удруге оженитися, а це недозволене в католицькій Церкві, оттому він перейшов на протестантизм, або краще взяв другий шлюб у протестантській церкві, і тепер ніде не ходить. Відомий випадок священика, що тайно оженився по своїм висвяченні. Коли ж влада упімнула його покинути незаконну жінку, так він радісно покинув Церкву та перейшов на "православя," ба й став на всі лади виписувати проти католицької Церкви, гадаючи, що так оправдає своє незаконне пожиття з "подругою," хоч це пожиття це звичайний собі конкубінат, а не подружжя в очах Божих.

Інший покинув Церкву, бо хотів у ній прикавувати, а тимчасом католицька Церква на таке не дозволяє, бо голова Церкви, не комітет, а священик-парох.

Коротко говорячи, кожен із відступників мав якусь свою "важну" причину, щоб відступити від католицької Церкви, хоч він не завжди виявить її, бо нерідко стидається, тому оборонює своє відступництво якоюсь іншою більше почесною рацією, от хоча б: "Католицька Церква ворожа українцям, бо пішла на послуги полякам! Папа казав пацифікувати українців у Галичині! Папа установив у Римі осібну Конгрегацію, щоб латинізувати українців!"—і подібними нісенітницями "їм же ніть числа."

8) Мої діти збунтувалися проти мене. Чому? За що? Чи маю молитися за них? Моліться та багато моліться, щоб Бог просвітив їх і навів на добру дорогу... Чому збунтувалися? Може тому, що ви їх недобре виховали та страху Божого не навчили? Зробіть іспит сумління!... Може часом про щось цікаве довідаєтеся!

ВЕЛИКОДНІ ДУМИ

Весняний день. Співучі тони
І небо золотом горить...
"Христос Воскрес!"—співають дзвони,
колишуть піснею блакить.
І кожен раз, як дзвони гулом
Лупають величі слова,—
Як голос давнього—минуле
У наших думах ожива...
У синю далеч линуть мрії...
О, краю сонця і степів,
Щоб загубить свої надії,
Ти довго—довго так терпів!
Але ніколи світло раю
Не погасло в шумі гроз.
То ж вірю я, що й Ти мій Краю,
Так само вічний, як Христос!
Настане день—і морок туги
Розіб'є променем ясним,
Із ночі кривди і наруги
Ти вийдеш чистим і міцним!
І не злоба, не дух мамони
У краю волі буде жить,
А тільки—Бог! Воскресні дзвони,
Великдень, сонце і блакить...

Борис Олександрів.

РИМСЬКИЙ СОТНИК

о. Василь Максимець

Під сталевим шоломом ясне, свобідне чуття. В обпанцерованих грудях тепле серце. На рукоятті меча добродійна рука. Це старшина, сотник римського війська-залоги завойованої жидівської землі. Його слуга лежить в сильній гарячці і терпить тяжко. З ним співтерпить і пан його, сотник, бо не може йому помогти. Військовий лікар стратив надію. Аж тут приходить радісна вістка. В Капернаумі знов появився цей чудесний Учитель. В очах сотника засвітив новий промінь надії. Він вірить, що цей новий Учитель напевно прийшов з неба, коли одним словом лічить недужих. Тільки Він може уздоровити його доброго слугу. Справді, він поганин, але цей небесний Учитель надто ласкавий й добрий. Якщо Його попросить?... Ні, Він не відмовить помочі навіть поганинові! Сам,—як поганин, не почувається гідний, щоб особисто просити Його про це. Висилає до Нього жидівських старшин міста, щоб благали Його прийти і рятувати його слугу. І ці, прийшовши до Ісуса, благали Його: "Він достойний, щоб Ти йому зробив це, бо любить наш нарід і збудував нам божницю." (Лука, 7, 4-5).

Ісус послухав і пішов з ними. Коли вже недалеко були від дому сотника, цей вислав напроти своїх приятелів, щоб сказали Ісусові: "Господи, не трудися, бо я негідний того, щоб Ти увійшов під мою покрівлю. Саме тому й себе не вважав я гідним прийти до Тебе, тільки промов слово, то й одужає мій слуга. Бо й я, чоловік під владою поставлений, маючи вояків під собою, і скажу одному: йди—і він іде; а іншому: ходи—і він приходить; та й слузі мойому: роби оце— і зробить." (Лука, 7, 6-8). Таксамо буде послушна Тобі й недуга мойого слуги, і то на одно Твоє слово."

Зворушений такою вірою Ісус, поглянув довкола на нарід і, легко докоряючи жидам, радісно закликав: "Поправді кажу вам, навіть в Ізраїлі не знайшов Я такої віри." (Лука 7, 9). "І коли посланці вернули до дому, знайшли недужого слугу здоровим." (Лука 7, 10).

Цей римський сотник є взором для численних християн-католиків по всі часи. Яка сильна й велика була його віра й

надія, що від одного слова Божественного Спасителя всього сподівався. Цей "поганин" не тільки застидав синів Ізраїля, він своєю сильною вірою й надією застиджує ще й нині багатьох християн-католиків. Всі ми повинні знати й вірити, що жодна правдива молитва не йде намарно, що ухо Божественного Спасителя все слухає голосу нашого благання, коли б Він навіть і не зараз сходив до нас, щоб нам помогти!

Це дуже велике заспокоєння, якщо ми знаємо, що наші недостатки, наші потреби спочивають в руках Божих і що Бог уважає їх за Свою річ, і робить нам те, що Його любов за добре й спасення для нас уважає. То ж приносім всі наші болі й тривоги в повній вірі і надії до повного любови Божественного Серця нашого Спасителя. Вони не увірвуться від цього "Якора," бо в Ньому є вічна доброта, сила, мудрість й любов!

Шляхетне, повне віри й надії, серце сотника римлянина може навіть й недумало, які глибокі й повні науки для всіх людських поколінь були його слова: "Господи, я негідний, щоб Ти увійшов під мою покрівлю!" Він, зворушений добротою небесного Учителя, висказав їх. В його ж домі було повно поганських, римських божків-кумирів. Якже ж він міг серед них голосити правдивого Бога, бо напевно вже тоді увірував в Нього.

Визнавці Ісуса Христа повинні бути зворушені, як приймають Ісуса в св. Причасті під покрівлю свого серця?! Як старанно повинні приготовляти своє серце, вичистивши його з пилу й смітнини гріхів й поганських кумирів, тілесних пристрастей!

Ісус Христос не увійшов під покрівлю римського сотника, але за його велику й сильну віру й надію з віддалі уздоровив його слугу. Під нашу ж "покрівлю," до нашого серця приходить наш Божественний Спаситель і гоїть рани нашої зараженої гріхами душі і потішає її, і обдаровує її Своїми ласками, приносить їй радощі анголів в небі, головно її Ангола Хоронителя. та втіху всіх Святих, головно ж Своєї Найсвятішої Неньки й нашої Матері небесної Пречистої Діви Марії! Чи ж можемо з чистим серцем сказати, що ми гідні цього всього? Ніяк! Нам тільки лишається молитва розбійника на хресті: "Помяни мене, Господи, в Царстві Своїм!" Молитва митаря: "Боже, милостив будь мені грішному!"— "Боже очисти гріхи мої!"— "Без числа згрішив я, прости мені, Господи!" За безмежну любов й милосердя Божественного Спасителя до нас будьмо Йому беззастережно вірні, платім Йому любовю за любов і у всім надіймося на Нього.

Чудово-гарна християнсько-католицька віра, прекрасна св. Христова, Католицька Церква, що такої віри й такої Тайни Любови і надії на Христа нас навчає та їх посідає й нам уділяє. Щасливі діти Матері Христової, Католицької Церкви! Що за велика ласка від Бога бути християнином-католиком, знати й принимати Божественного Спасителя, живого Бога й Чоловіка заразом, користати з Його любови й неба! Мушу закликати з римським сотником: "Господи, я не гідний цього всього!" За ті всі дари я можу тільки в моїй немочі людській і скорботах принести до Твоїх стіп свою сильну й беззастережну віру, що Ти Син Бога Живого, свою палку любов і вдячність за ті всі незаслужені добродійства й ласки для мене, порошини, свою непохитну надію на Тебе безконечне милосердя над блудним сином! Допоможи мені, Господи!

АБИ Я ЗНАВ...

Один чоловік в тривозі між страхом і надією часто бився з гадками. Раз у церкві він впав на коліна перед престолом і так роздумував у своїй душі:

—Коби то я знав, що видержу до кінця...!

Нараз почув Божу відповідь у своїм серці: Якщо б ти це знав, то що робив би?—Роби те, що ти чинив би, як би знав, і будеш спасенний!"

Хоч як прикро, що москалі немилосердно нищать нашу Церкву в Україні, проте не слід попадати в безнадію. Католицтво, як заповів Митр. А. Шептицький на реколекціях священиків у 1939 р., переможе кремлінську, матеріялістичну дурійку на землях Володимира Великого та стане головним проводарем нашої Церкви та Батьківщини до світлої майбутности. "Кров мучеників, казав Тертуліян, це посів християн." Десятки тисяч замучених наших дорогих Братів і Сестер лютими большевиками зродять сотки тисяч нових визнавців. Невинно проллята кров кличе до Бога, щоб змилосердився над нашим народом і повів його дорогою своїх заповідей і свого Закону.

Учителька гнівно закликала до Миколки: А, ти, драбуго, якщо б я була твоєю мамою, так я навчила б тебе людяности!

Миколка: Можете нею бути, бо мій тато вдовець.

ЗАЗДРІСТЬ

— ЦЕ ЧЕТВЕРТИЙ ГОЛОВНИЙ ГРІХ

о. Юр. Федорів

ЗАЗДРІСТЬ це смуток через те, що хтось має більший маєток або більшу славу або є розумніший. Як хтось не любить ближнього через те, що має гарний дім, грішить гріхом заздрости. Заздрість противиться чесноті любови, бо любов приказує тішитися чужим щастям. Із заздрости повстають такі гріхи: Ненависть, сплетні, обмова, знеславлення та смуток через те, що комусь добре поводиться.

Ненависть це зненавидження якоїсь особи через якунебудь маловажну причину. До гріху ненависти належать сплетні. Сплетні це потаємне побільшування і розповсюднювання чужих похибок, щоби пошкодити комусь на добрій славі. Як ненависть, так і сплетні противляться чесноті любови ближнього і є гріхами. Обмова також належить до гріха зависти. Обмова різниться від сплетнів тим, що хтось обмовляє другого явно, значить розповідає або в якийсь інший спосіб розповсюднює чужі блуди. Із заздрости повстає також знеславлення. Цей гріх приносить шкоду чужій славі. Цим гріхом грішать усі ті, що стараються підкопати чуже добре ім'я, а як їм це вдається, радіють з того. Також і суперництво належить до заздрости. Не є гріхом сумувати тому, що сам не має доброго поводження, але гріхом є сумувати длятого, що комусь добре поводиться. Такий смуток доводить часто до ненависти, а ненависть побільшує гріх. Ненависть є тоді, як хтось не любить ближнього і бажає, щоб він стратив добру славу або маєток. Словом—ненавистю грішить той, що так другого не любить, що хоче, щоб йому зле поводилося. Дальшим родом заздрости є смуток задля чужого добра. Коли чуже добро приносить комусь шкоду і хтось тому сумує і бажає, щоби чуже добро скінчилося, тоді гріх зменшується. Напр. посварилися два приятелі. Один з них став наставником при праці, а другий боїться, щоб він не пімстився на ньому, і бажає, щоб його усунути. Такий факт не все мусить бути гріхом.

Не грішить гріхом заздрости той, що справедливо обурюється тому, що якась негідна особа дістала достойне становище, напр. майор міста.

Заздрість задля високих становищ має своє джерело в гріху гордости, а завись задля маєтку має свій корінь таки сама в собі. Заздрість звичайно буває між людьми собі рівними або майже рівними. Найвиразніше можна її бачити між дітьми. Заздрість є у своїй засаді гріхом, бо противиться чесноті любови ближнього.

НОВЕ ПОДРУЖЕ СХІДНЄ ПРАВО В ПИТАННЯХ І ВІДПОВІДЯХ

о. Мих. Щудло ЧНІ.

Що треба, щоб шлюб був важний і подружжя нерозвязане перед Богом і людьми?

Церковне право каже: "Щоб подружа згода була важна, женихи мусять знати, що подружжя це невпинне стоваришування між чоловіком і жінкою для зродження потомства." (Кан. 73).

В нас трапився дивний випадок. Син мого сусіда бував у Ванкувер. Там запізнався з одною дівчиною. Порішили женитися. По кількох роках переписки приїхала молода, хоч трохи змінена. Хлопець узяв з нею шлюб у церкві. Опісля виявилося, що це не була заручена дівчина, але сестра її, що випередила свою сестру, підшилася під її імя, приїхала на нашу колонію та взяла шлюб із нареченим своєї сестри. Чи той шлюб важний?

Дивний це випадок. Шлюб проте неважний, бо каже церковне право: "Помилка щодо особи чинить подружжя неважним." (Кан. 74). Отож обманений жених може відослати накинену йому помилкою жінку та оженитися з правдивою своєю нареченою.

"Мій братанок оженився з дівчиною, що всі вважали за чесну та дівицю. Опісля виявилося, що вона не була дівицею. Чи їх шлюб важний?

Шлюб важний, бо каже канонічне право, що подібна помилка не уневажнює подружжя: "Помилка, що заторкує прикмету особи, не перешкаджає подружжю, хоч вона була причиною подружого контракту, хібащо помилка про прикмету особи заторкує саму особу," от коли б хтось поставив умовину: "Беру тебе, якщо ти багачка,"—потім виявиться, що дівча вбоге. (Кан. 74).

Один панок професор, що вчить у нашій школі, хоче розвестися зо своєю законною жінкою, бо каже, що він не знав перед шлюбом, що християнське подружжя нерозірвальне та що воно є тайною. Чи він міг би дістати церковне уневажнення першого шлюбу та вдруге оженитися?

Перший шлюб цього панка важний і не може бути уневажнений, бо церковне право виразно зазначує: "Звичайна помилка про одність або нерозвязність або сакраментальну гідність подружжя, хоча б була причиною подружжя, не ушкоджує подружої згоди," ну й не уневажнює подружжя. (Кан. 75).

Мій сусід погрозами та бійкою змусив дочку вийти заміж за нелюба. Це подружжя нещасливе. Нещаслива дочка покинула нелюба та хоче дістати уневажнення примусового подружжя. Чи зможе його дістати від церковної влади?

Шлюб нещасної дочки неважний, коли вона не хотіла вийти за нелюба заміж. Церква знає, що вимушені подружжя бувають нещасливі, оттому поставила оцю перепону, щоб боронити цю тайну від насильства та перелюбів: "Неважне подружжя, коли насильство, тяжкий, зовнішний, несправедливий страх спричинилися, щоб видобути згоду на подружжя." (Кан. 78).

Цей приклад це добра научка для несумлінних батьків, що для примхи чи якихось інтересів силують нещасні свої діти до примусових подруж із нелюбами. Такі подружжя бувають причиною безчисленних гріхів і може й вічного прокляття для обидвох недібраних женихів.

БАЖАЄШ ПРИЯТЕЛЯ?

При виборі приятеля треба бути дуже обережним.

Своїм приятелем назви того, хто дійсно є тобі щирим і вірним другом. Коли здобув приятеля, то будь з ним щирий, отвертий і не зраджуй його. Про непорозуміння між тобою і приятелем не розказуй нікому, але старайся щоскоріше сам направити. Не той приятель, що тебе хвалить, а той, що правду каже. Бути щирим приятелем значить бути братом. Фальшивий приятель гірший ворог ніж явний неприятель.

Маємо тільки дві особи, до яких можемо завжди удаватися з повним довірям, що вони завжди нас приймуть і до серця пригорнуть і потішать у горю... Хто ж вони такі? Наша земська мати, що привела нас на світі, і наша духовна Мати, Марія, що зродила нас до життя ласки. Можемо завжди уповати на ці дві матері, особливо ж на нашу духовну Матінку, бо скоріше небо та земля минуться ніж вона мала б опустити тих, що з довірям та сльозами в очах благають помочі.

Сміховинки

—Погребник це такий чоловік, що не мігби жити, якби люди не вмирали.

В Москві засудили на смерть одного українського повстанця. Приїхав Молотов і спитався, біля кого мають його поховати.

Повстанець: Біля Сталіна!

Молотов: Але ж Сталін іще не помер!

Повстанець: То ніщо, я почекаю! Мені не спішно вмирати.

Верховний суд у Москві судив одного українського колпгоспника. Закидали йому буржуазні промахи, брак любови до Сталіна та большевизму. Нарешті прокуратор спитав його, яке його наставлення до комунізму?— Жити спокійно, мати що зісти та дах над головою—відповів селянин. На Сибір його!—бо він буржуй і контреволюціонер!—закликав обурений прокуратор.

Чому місце побуту прародичів звемо раєм?--Бо там була тільки одна жінка.

В книгарні: —Чи хочете, пане, купити яку книжку в нас?—питає книгар чоловіка, що здивовано розглядається.

—Ні, в мене є одна книжка дома. Маємо Ітона каталог... Я от, знаєте, хотів собі купити чогось "міцненького" на свята...

—Івасю, що таке лицемір?—питає учителька.

—Лицемір—то такий хлопець, що входить до школи з усмішкою,—відповідає Івась.

—Мені здається, Галюню, що ти часом і трошки прибріхуеш, коли розговоришся,—дорікає чоловік жінці.

—Що ж, Грицьку, я вважаю своїм святим обов'язком, як вірна твоя дружина, деколи тебе й похвалити перед людьми...

Гість: Той когут, що я вчора зїв у вас, лежить у мене ввесь час у шлунку й я не міг спати. В годині 4 вночі я збудився і вже більше не спав.

—Так, так,—відповідає господар,—небіщик усе в цій годині будився і піяв.

—Панове присяглі!—говорить прокуратор.—Гляньте на лице підсудного! Є воно наче зеркало, в якому кожний з вас побачить бандитське обличчя...

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

APRIL, 1951

EDITOR'S WISHES

CHRIST has risen! It is a joyous greeting of the Ukrainian people no matter whether Catholic or Orthrdox, for all the Ukrainians celebrate with the exultation the resurrection of our beloved Redeemer.

It is a spiritual joy that inundates our hearts, for our Lord's resurrection is a solemn guarantee of our own resurrection.

We will rise from the dead if we live with Christ following His divine Gospel. The "REDEEMER'S VOICE" is your best friend that helps you to know better and to love more ardently Jesus Christ, which, of course, renders more sure your future glorious resurrection on the last day of judgement.

Read the REDEEMER'S VOICE and spread it among your friends that the joy and the blessings of the risen Redeemer may remain with you and your Dear ones forever.

THE LANCE

By J. PEIFER

O Roman lance that pierced the side
Of our Redeemer crucified,

O tell me what was in that Heart
Which you were forced to tear apart.

Did you find It broke in two
Because of hate of men untrue,

And did you see the scars of sin
That I seared there without shagrin?

Or rather did you see It bleed
For love of souls It just had freed,

Or did It lay Its bosom bare
For you to make a doorway there,

So all Its loved ones, free from sin,
Might follow you and enter in?

O tell me! What was in that Heart
Which you were forced to tear apart?

Christ's Resurrection and Ours

By Alcide Bouchard *C.Ss.R.*

CONDEMNED to death by the humans whom He loved, by the very race into which He was born, the God-Man, strongest of the strong, crushed by the weight of His heavy cross, struggled weakly up the heights of Calvary and was crucified in awful agony amid the curses and the ridicule of the crowd. Borne to the tomb, His Body was abandoned there by His disciples along with the faith and hope they had in Him.

Christ had foretold these scandals to His followers but they felt overcome nonetheless. Many Catholics, like Peter, in their great ardor for Christ, will feel scandalized at seeing His Church treated in similar fashion. Like him, they will be tempted to cry out to Jesus, now sitting at the right hand of His Father: "Look out for Your Church, please. See how its enemies enslave and get rid of it. Are You again sleeping as of yore in the threatened bark? If You wait too long, it will be too late..."

Jesus reassures them: "The disciple is not above the master; they persecuted me, they will persecute you too." The complement to this assurance will be evident to those who are firm in faith: "I triumphed in my Resurrection; the Church, too, will have its hour of triumph. The gates of Hell shall not prevail against it."

The Church is indeed suffering the trials of its Master; the spilt blood of its martyrs, like that of its Master, is the royal purple which indicates its divine nobility.

Condemned to the Catacombs by Imperial Rome, the Church emerged to assist at the empire's obsequies, a vertible resurrection, for it was deemed to have become extinct as a social force. Centuries passed and the Church, made up of men, became a prey to luxury, sensuality and materialism as though heaven were destined only for the angels and the birds, and man's happiness were on earth, so God said, as before the deluge, "My spirit shall not remain in man for ever, because he is flesh." (Gen. VI, 3). New blood was needed. The barbarians swept down from the north upon civilized Europe and overthrew all before them, to create a new world. All that remained was the Church, renewed in another resurrection. Shaken successively by the outrages against its visible head, the Pope, of the Holy Roman Emperors, the Gallicanism of France and England, the Teutonic Febronianism and Austrian Josephinism, as well as the Masonic theft of the Papal States, the Church

survived these attacks, stronger and freer.

Another struggle, with communism this time, has risen for the Spouse of Christ. The Church is in chains in the Slavonic world; in China it can no longer draw breath. "Tragic revolutions there have reduced flourishing gardens of life to cemeteries of death." (*Holy Year Message*). Plans are being made to stamp out the thriving Christianity in neighboring countries as Moscow did in Hungary, Czechoslovakia, Rumania and Poland. Just enough of the semblance of liberty remains to fool the West, which ignores the tragic truth from one banquet of the U. N. to another.

How long will this death-like sleep last? Were we not reassured by God's promise, we might well think it was the end. Satan reigns in his earthly vicar, Stalin, and this may go on for generations, just as the revolt of Lucifer in Heaven has lasted till now. But God will have His hour and the triumph will be proportioned to the duration of the trial.

Can we halt this flood by throwing up some kind of dike? We can promise ourselves a miracle if necessary, if we rely on God. Christ, His Church and its individual members are all one. The members are parts of the Church and the Church is the Mystical Body of Christ. This is our guarantee of a quicker resurrection than human wisdom can foresee. It is through the sufferings that His saints as it was through His own sufferings that Christ brings glory to His Father. Persecution has always been a school of heroism which brought an immediate crown of martrydom and subsequent renown through generations and centuries afterwards. Thus hte Church Militant has often been a bleeding Church, but peace is desirable as the normal means of propagating the faith and furthering its interior development.

To bring about this return to life of the Church in general, each one of us must see to his personal reawakeninng to an entirely Christian life. The Christmas message of His Holiness the Pope, proclaiming the Holy Year, promises this collective revival and states the necessity of an individual return to God to bring this about:

"We know what hopes are based on this Holy Year. There is firm confidence in Our heart that Divine Providence *wishes to accomplish* in it and *through it* the marvels of Its mercy *towards the human family*. And we are sustained by hope that the Angel of the Lord will meet no obstacles in his road, but will find, on the contrary, the way levelled out and hearts made ready by the sort of good will which makes Heaven bend down to earth

We have a presentiment of its importance for the next half-century."

This great gift awaited by the suffering people and those who have sympathy for them will take the form of great pardon, the reward of a great return to God.

"The Holy Year should have a serious and profound effect on souls. It must stimulate and promote extensively both private and public virtues. It must be and appear to be intimately and frankly Christian."

His Holiness mentions those whose conversion is urgent: Atheists and agnostics who make war on God out of jealousy of His supreme power.

Pagans—the rate of their conversion has more than doubled since 1925 Jubilee Year.

Dissident churches, for whom we pray "that they all may be one," and in whose ranks so many believers spread throughout the earth ..turn their eyes to the Holy See as the anchor of salvation for the whole world."

Finally sinners of all classes: "May the Holy Year mark the return to Jesus Christ the Redeemer of souls drawn to the deceitful pleasures of sin, and who are far from the house of their Father. There are such believers and even Catholics whose souls, unhappily as weak as their bodies, make them neglectful of their proper duties and forgetful of their real treasure, either for many long years, or through habitual repeated desertions and fleeting conversions. They are under an illusion if they think that they possess a Christian life pleasing to God, unless sanctifying grace remains habitually in their hearts.

Through easy compromises between earth and Heaven, time and eternity, senses and soul, they are drawn into danger of dying of misery and hunger, for from that Jesus Who does not recognize as His Own those who would serve two masters. For these sick in spirit, lepers, paralytics, detached and sapless palm branches, may the Holy Year be a time of cure and rehabilitation. The angel of the probatic pool wishes to renew for them the miracle of the healing waters; who will refuse to bathe in them?

"The old father of the Gospel parable waits anxiously at the threshold of the Holy Door, for the errant son to return repentant; who would persist in the desert of wrongdoing?"

The call is general, no one is forgotten. "Who would want to dissociate himself from this expiation whose head is the Divine Crucified One Himself, and which embraces the whole of the Church Militant?" Never in the history of the world has conversion, the spirtual resurrection, been preached with so pathetic accents. "Expiate, dear sons, in this Holy Year which recalls the great expiation of Calvary, your faults and those of others, bury with a sincere repentance all of the past, persuaded that if the present generation has been struck so hard through the chastisements prepared by its own hands, it is because it has more deliberately and imprudently sinned."

Appeals to prayer and general penance are always assurances of mass pardons if they are listened to. When the Jews in captivity avowed themselves guilty and raised suppliant hands and hearts to Jehovah, the chains of slavery fell off and they were restored to their homeland. In 1570, all of Christendom obeyed the call of Saint Pius V, the rosary was recited and the Mohommedans were definitely defeated at Lepanto.

Within the past century, the sweet Queen of Heaven has set foot on earth several times, especially at Lourdes, La Salette and Fatima, to appeal urgently for penance to avert the heavy chastisements which threaten us if man persists in his indifference to God. If we hearken to her, our reward will be great. Victory over communism is assured if men return to God and live habitually in the state of grace and in the practice of a sincere Christian life. When there remains nothing more to expiate, why should God not refrain from making of this earth of ours a valley of tears and humiliation?

Without the state of grace and a firm spiritual foundation for our way of life, it is useless to hope that we can improve the world, be we statesman, politician, humanitarian or diplomat, useless to think of help from God, useless to hope that the Holy Year is some magical fashion will force happiness on us without our cooperation, foolish to critisize the Church since we are members and part thereof and we are the object of our own criticism.

Christ rose once from the dead. His Church has returned not once but many times from the grave to which its enemies had consigned it. We, too, should arise from the death of sin as Our Saviour triumphed over temporal death. If we do, the earth will be covered with immortal Easter lilies, a joyous alleluia of deliverance will rise up from our persecuted brethern beyond the iron curtain, we shall know a reign of peace and heaven on earth since Christ will be living amongst us in the hearts of His saints.

THE SPOUSE OF CHRIST

By Rev. D. A. Casey

He came to her from out eternal years,
A smile upon His lips, a tender smile
That, somehow, spoke of partings and of tears.
'Twas eventide, and silence brooded low,
On earth and sky—the hour when haunting fears
Of mystery pursue us as we go.
Strange, mystic shadows filled the temple dim,
But on the golden door the ruby glow
Spoke orisons more sweet than vesper hymn.
No human accents voiced His gentle call,
No crashing thunderbolts did wait on Him,
As when of old He deigned to summon Saul.
But heart did speak to heart, an unseen chord,
In love's own scale did sweetly rise and fall;
Nor questioned she, but meekly answered, "Lord!"
Tonight some household counts a vacant chair,

But far on high Christ portions the reward,
A hundred-fold for each poor human care.

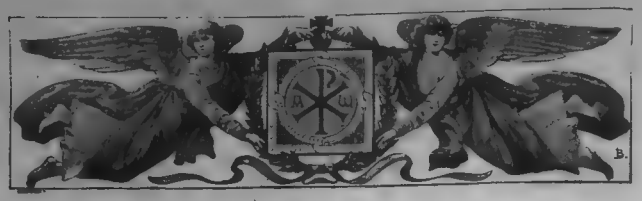

THESE MARRIAGE ANNULMENTS

Is a marriage annulment, in the Catholic Church, practically the same as a divorce outside the Church? Can almost anyone get one? Does money have anything to do with it? Many foolish suspicions and false statements will be avoided by those who know the following facts.

By D. F. Miller

EVERY time the daily papers announce that some prominent person has received a "declaration of nullity", or, as it is usually inaccurately put, an "annulment of a previous marriage" from the Catholic Church, there is a great buzz of wondering and questioning among both Catholics and non-Catholics. Some say: "See, the Catholic Church does not believe in divorce, but she gets around it with annulments." Others say: "It seems that if you are prominent enough, or wealthy enough, you can get whatever you want from the Catholic Church." Others, though they do not make such brash and ignorant statements, do find, because of their ignorance, an annoying curdle of perplexity in their minds.

The process will start all over again, now that, in the midst of their sickeningly publicized infidelities, Roberto Rossellini and Ingrid Bergman have been quoted as anxious to seek annulments of their previous marriages in order that they may marry each other. Scandalized voices have already been raised over the very idea. It is important, therefore, that every Catholic have a clear idea of what the business of annulments is all about, and be able to explain it to others who make foolish statements like the above.

A declaration of nullity concerning a certain marriage is not a fiction created by the Catholic Church to substitute for the granting of a complete divorce. It is not a trick formula used to make possible a second marriage for somebody who has a lawful partner still living. It is not something that can be purchased by any amount of money, nor that can be wangled from the Catholic Church because one happens to be a very famous or a very important person.

It is, on the contrary, merely a judicial declaration of the fact that when a certain marriage was attempted, at that very time there was a condition or a fact present that made the marriage an invalid one, and that this condition or fact was never afterward removed is such a way that the marriage

became valid. Two things are actually required before the Catholic Church ever issues a declaration of nullity:

1. a real, invalidating obstacle to the marriage at the time is was constituted; and 2. sound, external, trustworthy proof of the presence of the invalidating obstacle, and proof that the obstacle was never subsequently removed.

It is not enough, therefore, for a husband and wife who have grown tired of each other, or who have begun to cast longing eyes on someone else, to approach the authorities of the Church and merely state that there was an obstacle to the validity of their first marriage. If there is no contemporary evidence, no external proof, and if there are no trustworthy witnesses with objective facts to present concerning the invalidity of the marriage, the Catholic Church will never grant a declaration of nullity; she follows the principle that every marriage is presumed to be a valid marriage unless clear proof to the contrary can be established. Anyone who knows human nature can readily understand how many estranged couples, who want to marry somebody else, would apply for declarations of nullity if their mere say-so about their first marriage were to be accepted.

Because proof, evidence, testimony and fact are so important in this matter, it is obvious that there must be ecclesiastical courts to pass on the merits of each case. When Christ made marriage a sacrament. He entrusted its regulation and preservation to the authority of His Church. The Church, in turn, though it acts with the authority of Christ, is bound to use all intelligent and prudent means to come to a right decision in disputes about marriage. The usual means necessary for rightly deciding whether a marriage has been valid or invalid from the start is a court, just as there are civil courts for deciding civil suits and criminal courts for trying accused criminals. Ecclesiastical courts have a judge, and "defender of the bond of marriage" (who is like a district attorney or public prosecutor), and canon lawyers to present cases with their evidence, etc. Each Catholic diocese has its ecclesiastical court each such court is related to a court of appeal, to which cases be taken for a second trial; then there is the highest ecclesiastical court of all (like the Supreme Court of the United States) to which a final appeal may be made. This last is called the Roman Rota.

Does a Catholic have to pay out considerable sums of money to bring an application for a declaration of nullity of marriage to an ecclesiastical court? Obviously, it costs money to maintain and operate a court, and if one is capable of paying what it costs to have a marriage trial, one is expected to pay. But money has nothing to do with the acceptance of cases, nor with the decisions that are handed down. For if one does not happen to have the means to pay a marriage trial in an ecclesiastical court, he may present his petition *"in forma pauperis"*, i.e., as one who is without material resources. In a typical year, for example, almost half the cases accepted by the supreme ecclesiastical court, the Roman Rota, are taken *"in forma pauperis"*. And a study of the decisions of the Roman Rota in a typical year will show that, in those cases in which all the fees are paid, the decision is in no way influenced by the money, but only by the facts and the evidence laid before the court.

[illegible]

holds whether a Catholic is attempting to marry a Catholic or a non-Catholic.

A Catholic, therefore, who would go before a judge or a justice of the peace or a minister of a non-Catholic religion to attempt marriage, would be guilty of a great sin and would not be married at all; so long as he lived with his partner, he would be living in sin; every time he used the rights of marriage, he would be committing another sin; and he is giving great scandal. If, however, he later on repents, leaves his unlawful partner, makes up for the scandal he has given, and then wishes to marry someone validly before God, the Catholic Church not only could but would be bound to declare him free to marry. He simply was not married before his apparent marriage was subject to a declaration of nullity.

[illegible]

[illegible]

fective, and God can and will punish unrepented and unforgiven sins according to their just deserts. But when a Catholic presents himself to the authorities of the Church as a candidate for the sacrament of marriage, it is her first responsibility to ascertain whether he is free to marry or not, whatever he may have done before.

2. *Invalid Consent to Marriage*

Sometimes a marriage is rendered invalid by the fact that one of the persons does not or cannot give the proper kind of consent to the marriage contract. This consent has to be a free, intelligent, self-binding act. It, at the time of the marriage ceremony, there was any circumstance that prevented it from being such an act, and if the proper steps were taken afterward to make the consent a proper one, the marriage would be invalid and could be declared such. Of course, as always, there must be clear proof; the consent is presumed to have been valid unless there is real proof to the contrary.

Here are some of the things that would vitiate the consent of a person attempting marriage:

1. If one partner were so completely intoxicated or drugged during the ceremony that he could not know what he was doing, consent to the marriage would not be a free, intelligent human act and there would be no marriage.

2. If one partner to a marriage were, at the time of the ceremony, so insane or mentally deficient that a free, intelligent, human act was impossible, there would be no marriage.

3. If one partner to a marriage specifically and knowingly refused to give to the other the right to the body for marriage relations in making the contract, the very essence of the contract of marriage would not be fulfilled.

4. If one partner specifically, knowingly, intentionally and exressly refused to consent to marriage for life, but instead consented to be married only for a time, there would be no valid marriage.

5. If one partner had been forced into the marriage, either at the point of a gun, or under terrifying threats of grave harm from others unless this marriage were consented to, the consent would not be free and therefore not valid.

Many marriage trials, and declarations of nullity, center about this all-important matter of consent. If drunkenness, or insanity, or force, or fear, etc., can be proved to have been a circumstance of the marriage ceremony, there is nothing to do but to declare the marriage invalid. Again, we repeat, the proofs must be clear, and there is a lengthy, not to say exhaustive, list of directives that ecclesiatical courts must follow to insure the objectivity of such proofs.

3. *Invalidating Impediments*

There are, everyone should know, a number of circumstances, that have nothing to do with the validity of the consent of correctness of the marriage ceremony, that can nevertheless make it impossible for a certain couple to be validly married. These are called invalidating impediments. Some of them are of the natural law and some of the ecclesiastical law; some can be removed by dispensation before marriage, and some cannot. But if, after a marriage has been atempted, it can be proved that there was an invalidating impediment present, either one that could not be dispensed from, or one that was not

dispensed from, it becomes clear that the marriage was invalid and can be declared such.

The purpose of this article is merely to show the variety of the causes that may make an apparent marriage invalid and so provide grounds for a declaration of nullity. Without, therefore, discussing the important reasons behind these impediments (which, in practically all instances, will be fairly obvious anyway), we merely list here the more important ones:

1. *Impotence.* This means a physical inability to exercise complete normal sex-relations, whether on the part of the man or woman. If it was present from the time of the attempted marriage and incurable, the marriage is invalid. This is one of the cases in which public explanations of a declaration of nullity are often not made. It can readily be seen why.

2. *An existing valid marriage bond.* In the eyes of the Church, no matter what civil authorities may have decreed, this constitutes an impediment to a valid marriage for both Catholics and non-Catholics. It must be noted, however, that the existing bond must be a valid one. Just because a person seems to have been validly married, as far as public knowledge goes, it should not be forgotten that there may have been something, from among the circumstances listed here that rendered the marriage invalid.

Here it should be noted too that non-Catholic marriages are sometimes subject to the Pauline privilege, of which anyone can read in chapter 7, verses 12 to 15, in St. Paul's first Epistle to the Corinthians. In brief, the case is this: if both partners to a certain marriage were never validly baptized as Christians, and were therefore technically pagans, and if one of them is converted and baptized as a Christian, and then finds that the still pagan partner refuses any longer to live peacefully with him in marriage, the pagan marriage may be dissolved and the convert declared free to marry as a Christian. Before such a decision can be handed down, proof must be presented for the fact that neither one had been validly baptized, and that the pagan refuses to live peacefully with the converted and baptized partner. Sometimes investigation and clear evidence reveal that what appeared to be baptism or what was called baptism was not true baptism at all, for example, because the minister used no water, or said the wrong words, etc. Such proof would make a person the equivalent of a pagan and subject to the Pauline privilege. Many complex cases revolve around difficult points of this kind.

3. *Lack of proper age.* The Catholic Church puts as the age below which marriage would be invalid for a Catholic, the 16th year completed for a boy and the 14th year completed for a girl.

4. *Blood relationship.* All attempted marriages between persons related in the direct line, i.e., father daughter, grandson, great-granddaughter, etc., are invalid. All attempted marriages between blood relatives to the 3rd degree in the collateral line (second cousins or closer) are invalid unless a dispensation has been granted.

5. *Relationship by marriage.* This invalidates marriages in all degrees of the direct line, and to the second degree inclusive in the collateral line (first cousins or closer) unless a dispensation were given.

6. *Certain crimes against marriage.* Such crimes, which invalidate marriage unless a dispensation is given, are a) adultery, combined with a promise of marriage; b) adultery, combined with the murder of the married person's partner; c) adultery, combined with an attempted marriage; d) the murder of a married person's partner, cooperated in by the married person and a paramour whom he intends to marry. These are so heinous an atack on marriage that the Catholic Church makes them an invalidating impediment to marriage for any couple that commits them.

These samples of invalidating impediments to marriage (there are others, such as abduction, spiritual relationship, etc.) have been listed merly to show that there are many circumstances that can enter into the question of the validity of a given marriage. Sometimes cases are mystifyingly complicated by doubts about consent, impediments and the marriage ceremony. Sometimes they are still more complicated because there are three or four previous marriages that have to be investigated. Sometimes persons who are involved in petitions for declaration of nullity become resentful because their case drags on for years, while somebody else's case was settled in a hurry. They have forgotten entirely this principle on which the Catholic Church stands: Every marriage is presumed to be valid until adequate proof is presented that it was invalid. If a case drags on, it is because adequate proof has not been presented, though the ecclesiastical courts may not close out the case because it is thought that such proof may be forthcoming in the future.

In all cases, however, nothing is of any consequence except the facts. It does not matter whether the person involved is prominent or not. (Only the cases of the prominent people appear in the newspapers; scores of cases for obscure people are tried every year.) It does not matter whether the person has money or not. Every Catholic, whether a born Catholic or a convert, has a right to be married in the Church if that person, and his or her prospective partner, fulfill the requirements for a valid Catholic marriage. When they present themselves for marriage, the Catholic Church will investigate their freedom according to the objective principles laid down in this article. If either one has been married before, the decision as to their freedom will be made according to the facts, not according to either the wishes of the persons involved or the gifts they may offer.

Whether it be an Ingrid Bergman and Roberto Rosselini, or a Joe Doakes and Mary Smith from the other side of the tracks, the freedom of anyone to marry will be judged by the facts of their previous lives as presented and proved.

When the German Emperor visited Pope Leo XIII, Count Bismark tried to follow into the audience chamber. A gentleman of the Papal Court motioned him to stand back, as there must be no third person at the interview. "I am Count Otto von Bismark," shouted the German, as he struggled to follow his master. "That," replied the Roman with calm dignity, "accounts for, but does not ercuse, your conduct.—Reader's Digest.

Ceremonies of the Ukrainian Mass

By Rev. M. Schudlo, *C.Ss.R.*

THE Ukrainian Mass is celebrated with many solemn rites and ceremonies, that enhance the majesty of this august sacrifice and recall to the faithful the whole life of Jesus Christ: His birth in Bethlehem, His apostolic labors, passion, death, resurrection and ascension, being symbols of various facts of the earthly life of the Saviour.

The life of Jesus Christ can easily be divided into three different periods. The Ukrainian Catholic Mass is composed of three principal parts, which represent the three periods of the life of our Blessed Redeemer.

1. PROSKOMEDIA. Proskomedia or preparation of the bread and wine on the side altar. Proskomedia represents the hidden life of our Lord, namely His birth in Bethlehem and His private life in Nazareth, until His baptism.

Christ was born outside of Bethlehem. The priest performs the proskomedia on a small side altar, where he prepares the bread and wine for the Eucharistic Sacrifice. The Paten and Chalice represent the crib, the star over the holy gifts recalls to us the star that shone upon the grotto. The great Host or Ahnetz (Lamb) represents Jesus Christ; the larger host on its right, the Blessed Virgin Mary, who was present at the crib; the small hosts the shepherds and the Angels with Saints in heaven. Thus the whole Church is represented and gathered around Jesus Christ. The souls in purgatory and the living Christians are represented by small hosts that the priest places for their intention on the paten.

Pouring the wine into the chalice, the priest adds a few drops of water that flowed, when the soldier opened the side of Jesus with a lance. (John:19, 34).

The priest incensing the holy gifts reminds the people of the incense offered to Jesus by the wise men from the Orient.

Thus the Proskomedia wonderfully represents the birth of our Saviour in Bethlehem.

II. MASS OF THE CATECHUMENS. This part lasts from the beginning or the Mass: "Blahoslovenno carstvo... Blessed be the kingdom of the Father, and of Son and of Holy Ghost..." until the exclaimation: "Jelicy ohlasheniji izydyte... All catechumens depart..." This part of the Mass represents the public, apostolic life of Christ from the day of His baptism until His triumphant entry into Jerusalem. It recalls the most important facts of His life at that time.

After Blessed be the Kingdom of the Father... follow two Ektenias or sincere collections of prayers for the people, for the Pope, for the Bishops, for the spiritual and temporal welfare of the world.

The Ektenias are divided by three ANTIPHONS, a collection of selected verses from the Psalms wiht a special invocation of the Blessed Virgin Mary, of the Saints and Jesus Christ, that are our intercessors with God.

The *Catechumens* were those adult persons that prepared for

baptism. They were not permitted to assist at the whole Mass.

The Mass of the Catechumens has various ceremonies.

LITTLE ENTRANCE. After the beautiful dogmatic song of "Jedynorodnyj Syne... O, only begotten Son and Word of God", which exposes the mystery of Incarnation, and after the third Antiphon the priest takes the ornamental Gospel from the altar, which contains the teaching of Jesus Christ, and carries it in solemn procession around the altar to symbolize that Christ still lives among the people by His word. The priest is preceded by two altar-boys or ministers. One of them carries the incense, the other a lighted candle.

The little Entrance recalls to the people the coming of the Saviour to Saint John the Baptist on the shores of Jordan and the beginning of the public life of the Redeemer.

Incense represents the graces, which descended upon man from the preaching of Jesus Christ. The candle represents the light, that illumines man. The minister who carries the candle represents St. John the Baptist. He preceded Jesus on the shores of Jordan and prepared the people for His coming by preaching penance.

After the little Entrance the priest standing at the foot of the altar, lifts up the Gospel exclaiming: "Premudrost, prosty! Wisdom, attend!" Look, o people, here is the true wisdom, that leads to salvation an eternal happiness.

"Prijdite, poklonimsia... Let us adore and prostrate ourselves before Christ" accepting His teaching.

TROPARS AND KONDAKS are short songs explaining the meaning of the feast or relating the life of the Saint.

TRISAGION is a glorification of the Blessed Trinity, that took active part in the baptism of Christ, whose baptism it recalls: "Sviatyj Boze, Holy God, Holy Mighty Holy Immortal, have mercy on us."

The EPISTLE recalls the preaching of the Apostles. The priest meantime is sitting on a throne behind the altar, facing the people, when the cantor sings it.

GOSPEL. The priest incenses the people preparing them to hear the word of God. The Gospel is sung solemnly by the priest facing the people to instruct them about the life of Christ and to make them understand the doctrine of Christ and conform their life to its sublime maxims.

Then follows the Ektenia for the CATECHUMENS, which finishes with exclamation, that dismisses them: "All Catechumens depart".

III. MASS OF THE FAITHFUL, of real and true Christians recalls the Passion, death, resurrection and ascension of Christ.

After the Catchumens were dismissed, the priest says or sings two short litanies for the faithful.

The GREAT ENTRANCE recalls the entrance of Christ into Jerusalem before He started His Passion.

The priest stretches out his hands reading the magnificent prayer of remote preparation for the consecration, meanwhile the faithful sing the famous song of the Cherubim, representing them and praising them on earth as the Angels are doing in heaven: "Let us who mystically represent the Cherubim... put aside all earthly care", for God made men to glorify Him on earth. Thus the faithful prepare themselves for the sacrifice.

The priest incenses the altar and people. Then, proceeds to the cor-

ner altar, takes the paten and the chalice with the Holy Gifts and carries them in solemn procession to the main altar, singing a beautiful prayer for the Pope, the head of the nation, the faithful and church's benefactors.

OFFERTORY is said quietly after the great Entrance.

The priest sings the impetrotary Ektenia, imploring various blessings and graces for the people.

CREED or VIRUJU. The people sing the credo enthusiastically shouting it to God. The priest lifts up the veil before his eyes, reminding himself and the faithful that we cannot see the truths of our faith. We simply accept them on the infallible word of Christ. Recalling the principal truths of religion the people prepare themselves to the greatest mystery, the consecration that is the mystical death of Jesus Christ. The lifted veil upon the altar represents the grace of God, that dwells on it.

CANON of the Mass. The priest says silently the preface, concluding it aloud and so introducing the SANCTUS: SVIAT....

After a silent prayer the priest slowly and solemnly bows and pronouces aloud the words of CONSECRATION: "Prijmite, jadite, SIJE JEST TILO MOJE... Pijte ot neja vsi, SIJA JEST KROV MOJA..." making a bow after each consecration.

ELEVATION. The priest lifts up the consecrated Gifts, saying: 'Thine of Thine (Jesus Christ, Thy Son) own, to Thee we offer in behalf of all and for all." Jesus Christ offered Himself upon the cross for all...

DOSTOJNO YEST is a splendid song in honor of the Blessed Virgin, who gave us Christ, without whom the sacrifice of the Mass would be impossible. The Christians give her thanks for such a great gift as is Jesus Christ: "It is trully meet and just to glorify thee, ever blessed and immaculate Mother of God, who art more honorable than the Cherubim..."

Litany OF INTERCESSION includes various prayers for the people, a good Christian life, remission of sins and for a happy death.

OTCHE NASH—PATER NOSTER. The people give to God the sweet name of Father, saying *Otche nash*, preparing their hearts to receive Jesus Christ.

Breaking of the HOST. The priest warns the unworthy Christians not to approach Holy Communion, if they are in sin: "Attention! Holy thing (body and blood of Christ) for the holy." people.

COMMUNION. The priest breaks the Ahnetz into four parts putting one of them into the chalice. The body and blood of Christ are reunited again to each other, recalling the resurrection of Christ, when His soul reentered again His Sacred body on the day of resurrection.

The priest turning to the people invites them to approach Holy Communion: "So strackom Bozijim ...Approach with fear of God and with faith!" The people crossing their hands upon their breasts receive their Lord under both species of bread and wine, because they did not change the way it was instituted by Christ.

Benediction. The priest, lifting up the chalice, blesses the people with the Blessed Sacrament, carrying to the side-altar what remains of the sacred species. This blessing recalls the blessing Christ gave His Apostles before ascending to heaven. Carrying the Holy species to the side-altar the priest commemorates the ascension of Christ.

LITANY OF THANKSGIVING The priest sings or says a short litany of thanksgiving for the sacrifice he performed, blesses the people and dismisses them home.

WHERE SHOULD THE UKRAINIANS ASSIST AT MASS? Many Ukrainians attend Sunday Mass in the nearest Catholic Church. They forget, that besides being Catholics they have a special rite in which they must serve God.

CUM DATA FUERIT, decree of the Sacred Oriental Congregation for the Ukrainians and Carpatho-Rusins states: "The Faithful of the Ruthenian (Ukrainian) rite are bound to attend and liberally support their own churches and to observe the prescriptions of their rite." (Art. 28).

As regards the hearing of Mass on feasts which fall on the same day in both rites, they are bound in order to fulfill the ecclesiastical precept to assist at the Sacred Liturgy in a Church of their rite if there is one in the place." (Art. 36).

The Ukrainian Catholics must attend Mass in a Carpatho-Rusin Church and vice-versa, if there is any in the place, because they belong to the same rite and form one and the same people of the Rus of old.

The Ukrainian can attend Mass in a Latin Church "in districts, where there are no churches nor priests of their rite, or where owing to the distance, they cannot go to their own Church without grave inconvenience." (Art.28).

"Attendance on the part of the Ukrainians even it be continuous at the churches of the Latin Rite, does not affect a change of rite." (Art. 29). A few years ago the Congregation repeating the same decree insisted: "The Ukrainian Catholics must be encouraged to assist at Mass in their own rite."

Neither Christ nor His Church likes traitors to their rites. He who arbitrarily changed his rite and left his church, is in obligation to return to it.

MARY'S GENEROSITY

Mary is the most generous Virgin, for she gave Christ to the world, and to man on earth she gives the kingdom of heaven.

S t. Albert the Great

OUR LADY'S DAY

I exhort you not to let pass any Saturday without doing something in honor of our Blessed Mother.

St. John Bosco

Thank God when you are on bended knees for that one fact—that in the act of kneeling you are fulfilling the Will of God.—Abbot Chapman.

Tactics—Not a Strategy of Freedom

Extension of Remarks of Hon H. Alexander Smith of New Jersey

EVER since it was my privilege to visit the Ukraine DP camp in Germany in the summer of 1947 and to talk with the leaders there of the Ukrainian insurgent movement, I have been profoundly interested in Ukraine and the great courage of its people who have consistently resisted the toltalitarian dictatorship of Soviet Russia.

In this connection I wish to call the attention of the Senate to an article written by Dr. Lev E Dobriansky, professor of Georgetown University and president of the Ukrainian Congress Committee of America, on the timely subject of "Tactics, Not a Strategy, of Freedom," which appeared in the January 1, 1951, issue of the Ukrainian Bulletin, a publication of the Pan-American Ukrainian Conference.

This article contains certain concrete proposals for American policy toward Soviet Russia. I am sure all Senators will find these proposals interesting and challenging, and will admire the spirit which motivates them.

All who read this article will join sympathetically in its tribute to the courageous leadership of the late Gen. Taras Chuprynka, commander of the still very active Ukrainian Insurgent Army (UPA) which operates politically and militarily behind the Iron Curtain. All believers in freedom suffered a loss when General Chuprynka fell in battle with Russian MVD troops on March 5, 1950, in Western Ukraine.

When word of his death was recently received by the free world, his loss was mourned not only by Ukrainias, but also by Lithuanians, Croats, Slovaks, Poles, Hungarians, Georgians, Latvians, Cossacks, Turkenstans, and many others who have known intimately the general cause for which he fought, and for which his Ukrainian Insurgent Army is still courageously fighting.

The people of America and the peoples of the free nations, who today are building our strength to preserve peace, cannot but be inspired and reassured by the heroism of these fighters for freedom behind the Iron Curtain, for whom there is no peace.

I ask unanimous consent that this commemorative statement by Dr Dobriansky be printed in the Appendix of the RECORD.

There being no objection, the statement was ordered to be printed in the RECORD, as follows:

Tactics, Not a Strategy, of Freedom

(By Prof. Lev E Dobriansky)

History, we are told, has its own dispassionate way of revealing the truth. And how powerfully, not to say brutally, true this is. For even before the closing days of World War II, the burdened populaces of the world hopefully heralded the peace of the future, while many of their naive and unrealistic leaders were feverishly engaged in laying anew the supposed foundations of international law and order—literally, and frankly, with outlaws participating. But far in the distance of the Carpathian Mountains, away from the momentary clamor of unbridled emotion and pious commotion, stark reality was being squarely and courageously faced. It was then, in May, that the unsung hero whom we are solemnly honoring tonight issued his famous proclamation to the underground Ukrainian Insurgent Army, fighting valiantly under his command against the forces of Red Russia. It was then that he proclaimed in no uncertain terms the basic truths that "The peace is not yet won" and, in a sense more important, that "In the struggle against the Kremlin you are by no means alone." In effect, it was then, in May 1945, that General Chuprynka, who, to the immense loss of the anti-Communist world, fell in battle this past March in the Ukrainian village of Bilohorscha, raised the cry of all freedom-lovers for concrete tactics, not a strategy, of freedom.

PositiveAmerican tactics of Freedom Urged

Never has this cry been more pressing than now. The so-called strategy of freedom, as was so exhortatively enunciated recently, is scarcely novel or instructive to those who have long been inspired by the ideals of freedom, whether they be in the comfortable confines of these United States or in the boggy regions of the Pripet Marshes. The time for mere statement of ideals and abstract virtues has definitely passed. Current conditions call for judicious consideration of not what we are striving for, but how we are to achieve it. What is urgently demanded is concrete, determining political action, not a sanctimonious contemplation of general principles coupled with a passive adaptation to determined circumstances. The so-called strategy of freedom is patently presupposed, but the positive tactics of freedom are yet to be efficiently composed. Composed chiefly in the living spirit of Chuprynka that "In the struggle against the Kremlin you are by no means alone."

Bold Tactical Leadership Necessary

The requisite tactics of freedom are clearly definable and so formidably within our pragmatic reach. To succeed in this universal saruggle for survival, the first and basic tactic of freedom is to actualize our bipartisan leadership, a leadership in the international field that is intrepid and risk-taking, that knows intimately the substance and machinations of Russian Communist imperialism, that possesses the dynamic vision to see that in the end the peace cannot be securely won and everlasting until the tenuous foundations of Russian Communist imperialism and the politically unnatural Russian empire are reduced once and for all time. It requires a tactical leadership ungiven to timidity, appeasement, suicidal containment, and the superficial niceties of diplomatic play, all of which has led to the fantastic contradiction of fighting now a Communist China whom our State Department so blindly coddled, of being unable to bomb the very material bases of the enemy, of refusing in Korea the military aid of a chartered member of the United Nations, namely Nationalist China, and of vainly tolerating in the council of free nations the notorious representative of the only contemporary aggressor, Soviet Russia.

There are far-seeing men about who can implement this bipartisan tactical leadership, as witness the

profound ideas of a James Burham (the coming Defeat of Communism). Of the capacity of a Chuprynka, who incredibly sustained organized anti-Soviet resistance these many years, and, let me emphasize, without any outside aid, this tactical political leadership is our only hope of averting a devastating World War III, a war which we will be saying was born of inexcusable blunders and contradictions, outmoded diplomacy, and timid containment. To overcome this frightful record and to steer our course away from World War III, this first tactic of freedom will surely be forcefully inspired by the Chuprynkan dictum that "in the struggle against the Kremlin you are by no means alone."

Self-determination — Atomic Ideological Weapon

The second tactic of freedom is the dauntless functional use of one of the most powerful and precious principles of the American democratic tradition, the principle of self-determination. The tragic note of the current situation is the fearful refusal of our State Department to use this atomic ideological weapon against Russian Communist imperialism on the contradictory plea that such an act will be construed as an intervention in the internal affairs of the Soviet Union. Construed by whom—the professional distortionists of the Kremlin? In the contemporary historical context, there is no substantial difference between Soviet aggression in Korea, in which we have intervened, and preceding military aggressions in the Baltic States, Ukraine, Georgia, and numerous others which exist strategically close to the heart of the Soviet Russian octopus.

President Truman well observed recently that the Chinese people are being forced to serve the end of Russian colonial policy, but who with historical perspective can ignore the non-Russian peoples of the Soviet Union who have met this fate earlier? Yet—listen to this—I have been informed that the pathetic Voice of America deleted this observation of President Truman from the script beamed to various parts of the Soviet Union. If this is true, then Almighty God will have to bless our America to overcome the Soviet scourge. The Soviets intervene in every state of the world through their fifth columned Communist Parties, but we, behind the Maginot wall of containment, fear to build up our fifth columns of freedom. Only fearless tactical leadership can explode the ideological atom of self-determination when, as its first step, it will beam over the Voice of America to the enslaved non-Russian nations of the Soviet Union —"In the struggle against the Kremlin you are by no means alone."

Alliances with tested Anti-Communists

The third urgent tactic of freedom is the rapid formation of allies who in one way or another have tasted the deadly poison of Russian Communist imperialism. The phalanx of anti-Communist power will not be so effectively established at traditional centers which have had little experience with Russian Communist imperialism and which will insularly seek to appease and appease the insatiable Russian imperialistic appetite after the fashion of Munich and Yalta—only in the end to have American liver sacrificed at stupendous costs.

In the best tradition of "speak softly (and, I might add, briefly) and carry a big stick," American tactical leadership would depend as well on the big stick of a remilitarized Japan and Western Germany, the embracement of the Chinese Nationalist Army and aid to anti-Communist Chinese guerrillas, the mobilization of a foreign legion consisting of Eastern and Central Europeans, and of the material support of Tito and anti-Communist Spain. Appeasement treacherously contains the seeds of ultimate American disaster. Nonappeasing forces must be tactically rallied in the spirit demonstrated by Chuprynka with the non-Russian undergrounds behind the Iron Curtain—the spirit that "In the struggle against the Kremlin you are by no means alone."

Full Aid to Ukrainian Underground

Coordinated with the third is the crucial fourth tactic of freedom, enormous aid to the underground systems behind the Iron Curtain. This can be done, and under courageous tactical political leadership would be done. Many in high places are fully aware that in the vanguard of this underground activity stands the Ukrainian Insurgent Army—the amazing UPA of the late beloved General Chuprynka, the UPA which has invincibly symbolized unyielding resistance for all the Communist-bludgeoned peoples behind the really unriveted Iron Curtain. Amply supplied with guns, medicine, photographic and printing material, the UPA and its existing allies would grow immeasurably, infiltrating the multinational Red army, harassing the MVD and MGB, disseminating propaganda leaflets, and shaking the very psychological props from under the very center and heart of world Communist imperialism. Through this undermining tactic of freedom the possibility of averting World War III is by far greater. Through this cardinal tactic of freedom the peoples upon whom we shall basically have to depend will assuredly know that "In the struggle against the Kremlin you are by no means alone."

Their Freedom is Our Freedom

In truth, the only real source of aggression today is not North Korea nor Communist China, but Soviet Russia, the spawning ground of international lawlessness. To eliminate aggression elsewhere with minimum loss of American lives and resources logically necessitates a prudent concentrated attack on the sole instigator of all serious aggression today. Time is in the outlaw's favor, but the powerful elements of fearless Americanism, resistance, and less costly victory are in ours. The time is now for tactics, not an already known strategy, of freedom. Bold leadership, the ideological use of self-determination, spirited alliances, and underground operation—these are the winning tactics of freedom. It is these tactics that the gallantry, infinite courage, and unappeasing wisdom of General Chuprynka, that great pioneer in the modern anti-Communist cause of freedom, so brilliantly exemplified. By these tactics America can victoriously fulfill that uncanny Chuprynkan promise that "In the struggle against Kremlin you are by no means alone." These tactics of freedom will serve to insure the preservation of American freedom and the regained freedom of others, for the two are inextricably interwoven.

Q. Could a girl of 30, with only a sixth grade education, enter a religious order? There is nothing else in the world I want to do, though for the past five years my duties at home have made it impossible. Now I am free to think about it, but don't know whether, at my age and with so little schooling, any order would accept me.

A. Many religious orders, would be glad to accept you as a postulant, if your confessor recommends you. You are not yet too old, and there are many orders that need Sisters who are willing to do domestic work, cooking, sewing, caring for children, etc. Consult your pastor or local priest for the names of such orders.

Q. Does the Church, in granting dispensation for a mixed marriage, ever grant permission for the Catholic person to allow the oldest boy to be brought up in a non-Catholic religion?

A. No, the Church never grants this permission, because it would be contrary to the law of God for a Catholic deliberately to deprive his own child of training in the true faith.

Q. Would you please let me know whether first cousins by blood can validly marry?

A. Not without a dispensation that would remove the impediment of blood relationship. This impediment prevents even second cousins from marrying validly without a dispensation.

Q. A child recently put this question to me: If Adam and Eve were white, how is it that certain races are now black, yellow and red? Will you explain this in your Questionaire?

A. First of all, this question should be answered by the statement that the color of the skin of a human being is a very minor and unimportant thing in the eyes of God. It is the soul that makes a human being what he is, and the Son of God died for all human being of all races and colors. As to the actual origin of the various races, not too much is known. It is not known certainly that Adam and Eve were of the white race as we know it today. Geography, climate, food, ways of living, occupations and dozen other circumstances probably played a part in the modification of the color of the skin of various peoples. That again shows how minor these skin differentiations are in the make up of men.

Q. Is one always obliged to go to confession to one's parish priest?

A. In the matter of confession, the Church gives the widest possible freedom to her children. Catholics may go to confession to any authorized priest in any Catholic church.

Q. I have been sick for 26 years, and doctors cannot help me. Is it wrong for me to take treatments from a healer, who messages my body while saying the words: "Almighty God, touch this body, heal it, give it strength, give her courage purify the blood, this we ask of Jesus?" If this treatment makes me feel better, may I not continue to take it?

A. There is nothing wrong with taking message treatments for certain bodily ailments. Neither is there anything wrong in itself with the prayer quoted above; anyone may pray thus for a sick person. What can make this wrong would be a superstitious attitude, i.e., the belief that either the actions or the words of the so-called healer have a magic power to improve one's health. Therefore you should not take such treatments if either the one who gives them believes he has such magic powers, or if you yourself believe that he has them. It must be noted that usually those who call themselves "faith healers" are victims of gross superstition, and they induce their followers to believe that they have miraculous powers. It is wrong to cooperate in any way with such persons.

Q. Did the Catholic Church ever have a rule permitting a Catholic person who had attempted marriage before a non-Catholic minister to receive the Sacraments at Easter time, even though still living with the non-Catholic?

A. Before the year 1908 some marriages of Catholics before a minister were valid marriages and therefore the Catholics involved could receive the Sacraments. Since that time, no Catholic could validly marry before a minister and, since 1918, those who attempt to do so are excommunicated. No permission to receive the Sacraments could be given to such Catholics unless the excommunication were lifted, and the marriage rectified or the parties separated. Catholics should not be too quick to judge their neighbors in a matter of this kind. If the sinner in the case received permission to approach the Sacraments, it means that a good confession was made and the marriage rectified, even though not everybody knew that this had taken place.

Q. While making a novena to St. Anne I promised to do something very special in her honor. Now I have broken my promise. Is this a great sin? If I confess it will St. Anne be satisfied with me once more?

A. To break a promise to do some good work is contrary to the virtue of fidelity and, if there is no good reason for breaking it, usually constitutes a venial sin. It would be a mortal sin only if one intended seriously and reasonably to bind oneself under pain of mortal sin when making the promise. Surely if you are sorry for breaking your promise, and if you try to make amends in some way, St. Anne will be well pleased with you.

Q. May a girl who belongs to the Sodality of Mary, and who has had the misfortune of falling into sin thereby becoming pregnant, be married in a white bridal dress, with a long wedding veil, and at a high Mass?

A. There is no law prescribing what brides must wear at their wedding. A girl who has fallen into sin may choose whatever costume she wishes for her wedding, and if she wears white, it should make her all the more sorry for her sins by reminding her how she spoiled the whiteness of her soul.

Q. Is it a sin to knit on Sunday? Every home I visit on a Sunday seems to be a knitting mill, with mothers and daughters working feverishly on socks, sweaters, bedspreads, etc.

A. The servile work that is forbidden on Sunday does not include artistic work, i.e., work that requires more of the mind and imagination than it does of the hands. Ordinary knitting would seem to

be servile work because, once one has the acquired knack, it requires very little attention of the mind and little exercise of the artistic imagination. Fancy work, delicate embroidering, any needle work that produces an artistic design, is not included in servile work.

Q. Have all the Popes been Italian, and must the Pope be an Italian?

A. There have been Popes in history of many different nationalities. The first Pope was a converted Jew (St. Peter). There was one English Pope. Obviously, therefore, there is no rule that the Pope has to be an Italian. The majority of the Popes have been Italian because Christ willed that His Church have its headquarters in Rome, just as all the Apostles were Jews because Christ willed to come down to earth in Palestine among the Jews.

Q. Is it a sin to read books or articles about sex education? also articles that explain the consequences of sins of sex?

A. For some people it is necessary that they read good articles or books on sex education. For example parents should read up on this topic in order to be rightly informed as to how they should train and educate their children in this important matter. Sometimes, too, it is good for young people who are very ignorant of the truths everyone should know about sex, to read books and articles that are written by Catholic authorities for their instruction. In order to avoid the wrong kind of literature in this field (and the world is full of the wrong kind) a young person who needs such instruction should consult a priest about what books or articles to read. It would be wrong for anyone to read indiscriminate books about sex, or to read even good books merely for the sake of dwelling of thoughts about sex.

IN LIGHTER VEIN

"I would like a straw with this lemonade," said the lady at the table.
"Hey," ejaculated the waiter, who was hard on hearing.
"No! Straw, I said."

"Well, Bill," asked a neighbor, "I hear the boss has a fever. How's his temperature today?"
The hired man scratched his head and decided not to commit himself.
"'Taint fer me to say," he replied. "The boss died last night."

Mose: "Dis yar flyin' business is a mighty ol' venture."
Rsatus: "How do you make dat out, Mose?"
Mose: "'Cause I heah dat pastor say in de church las' Sunday dat Esau sold his heirship to Jacob."

"FRAIDEE CAT"

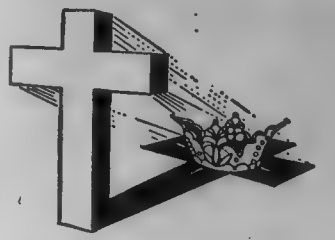

TICK-TOCK! Tick-tock. Benny, the little luminous clock on Marie's dainty vanity table insistently ticked the minutes away. The bright number on his round face seemed like so many little, green eyes eagerly looking about the bedroom. There in the corner, draped limply over a chintz-covered armchair was Marie's white organdy gown, and peeking out from under it, were the tired silver dancing slippers. The sparkling necklace and tiny earrings lay idly on the table, and as the gentle summer breeze softly rustled the crisp curtains, a sweet fragrance from the corsage of pink roses, floated past Benny's little nose.

Yes, Marie had been at a formal dance. It was well over an hour since she had crawled into bed, but still she hadn't had a wink of sleep. The furrows which kept repeatedly appearing on Marie's forehead betrayed the fact that she was either worried or upset about something. Suddenly she sat up in bed, and faced the statue of Our Lady on her dresser, and found herself tearfully complaining to the Blessed Virgin,

"Goodness! I don't know what to do! I've prayed and prayed and still I am afraid. Please, dear Mary, help me to do the right thing."

Marie was a happy, gay, young girl, possessing a clear little mind of her own, with which she could ordinarily settle her own problems. To find her with her curly head buried in her hands and so unsettled about something was unusual, to say the least. Even Benny was worried!! Finally, with a look of determination on her face, she flicked on the light by her bed, reached into the drawer of her night table and took out a letter, which she had received a week ago. She knew practically every word of the neatly typed page, but still she slowly unfolded it and her eyes fell upon the words that had been re-echoing in her mind, since she had first read the letter—"Do not be afraid". But that was exactly what she was—*afraid*, or in the vocabulary of Billy, her seven-year-old brother, a *"Fraidee Cat."* For almost a year now, since she had read somewhere about the missionary Sisters of Christian Charity in Grimsby, Ontario, the thought of being a Missionary Sister seemed to pop up at the most unusual times. Take tonight for instance, at the dance. Right in the middle of a swaying Strauss waltz, an inquisitive little voice asked her, "Is this what you really want?" And as usual, she was afraid to answer that question. Somehow, after the intrusion of the little inward voice, the party did not seem quite as gay as it had been before. On their way home, Marie had been so quiet, that Greg offered her a

penny for her thoughts. What had she been thinking???

Marie glanced back at the letter in her mind, and it reminded her of the letter she had written to the Sisters asking for information and advice. The article Marie had read a year ago about the Missionary Sisters had given her a vague idea of the Congregation, but now she wanted details. She knew that the Missionary Sisters were a new Ukrainian Congregation of Sisters here in Canada, having been founded by Reverend M. Romanovich, OSBM., in 1946. She found out that their missionary work included many phases of activity such as catechitical training of children, recreational centres for youth, helping the sick, the needy, and the aged, besides many other branches of charitable work. Such an active missionary life, dedicated to the glory of God and the salvation of souls, appealed to the generous heart of Marie. She loved Our Lord deeply and thought that she would be one of His chosen ones, belonging entirely to Him, filled her with a strange happiness. Yet, there was that ever-present *fear* of actually taking the decisive step.

"It will be hard, very hard, to leave your parents, family, home and friends, Marie," the letter went on to say. How true! How true! Now, that she had seriously considered leaving, she realized how deeply attached she was to her home. She loved her cheery room and everything in it, including Benny! And what of her beloved parents, who had always been so kind and understanding—could she ever bear to leave them? And won't she miss her sisters and freckled-face Billy? She had enjoyed so many happy evenings at the local U.C.Y., and then there was Greg, kind obliging Greg. She had become very fond of him... Going into the convent, would mean giving up all these things. Marie knew that. Could she do it? She wanted to, but she was *afraid*.

Marie's eyes instinctively wandered back to the letter, searching for an answer to her dilemma. What was it Sister wrote? "Marie, Our Lord loves you in a very special way, and He wants you for His very own, and you say you love Him. Well, we often do difficult things for the ones we love. It gives us joy to give someone we love, something which has cost us dearly. The sacrifice of your loved ones, right at the beginning of your religious life, is a very beautiful proof of your love for Jesus. Actions always speak louder than words, don't they, Marie? And, my dear, the joy you will experience after you have made the sacrifice wholeheartedly, will greatly exceed the pain of the sacrifice." Marie kept turning the words, "the joy will greatly exceed the pain" over and over in her mind.

"Well, it's about time I stopped being a 'fraidee cat'. This settles it! I have nothing to lose and everything to gain, if I become a missionary Sister. Mother and Dad know about my secret desire, and I will tell them tomorrow that I have actually made up my mind to go to the convent, they will be very happy."

Marie suddenly jumped out of her cosy bed, picked up the fraggrant corsage, pattered across the room and laid it at the feet of her little statue with the words, "I may as well start making sacrifices right away. I was going to press this and put it in my scrap book, but I would rather you have it, dear Mary."

With that, she kissed Our Lady, tucked the letter under her pillow, put out the light, and snuggled back into bed.

Benny, who had been a silent witness to Marie's decision, missed a couple of tick-tocks, and found himself saying, "I hope I can go to Grimsby with Marie!"

* * * * *

How about *You*?? Are you a Ukrainian Catholic girl? Perhaps you have heard an insistent voice calling you to serve Christ.

DON'T BE A "FRAIDEE CAT!"

Write for information to:
Missionary Sisters of Christian Charity,
Box 180,
Grimsby, Ontario.
or
8820 - 111th St..,
Edmonton, Alta.

LUST IS NOT LOVE

By Brother S. Methodius, F.S.C.

THE fifth point noted in the remote preparation for marriage reads as follows: "Never confuse either infatuation or lust with love. Love implies reverence. A girl who does not command your respect is unworthy of you. Your own self-respect demands that you shun such company; and if you are lacking in self-respect you are doomed to learn by bitter experience that lust is a usurper who sucks blood even to the grave."

On the matter of self-respect little need be said. It can hardly be taught, and if it has not been imbibed with your mother's milk you will have to wait for experience, slow-moving but sure, to offer you a substitute for it. In other words, if your mother was a lady you have self-respect instinctly; if she was not, you will have to wait for caution to produce in you some of the effects of self-respect.

Don't marry a girl to reform her. Infatuation may lead you into this stupid experiment, but cold reason argues against it. It doesn't work out. And don't run around with young widows, grass or sod. Leave widows to the widowers. They may make perfectly good wives, but they make fools out of youngsters in their early twenties, and bigger fools out of seniors.

While love is essential to marriage, lust is its greatest enemy. Passion aroused but unsatisfied leads to many of the physical ills of women, including irritability, neuresthenia, premature loss of beauty, sterility, and insanity; and on the moral side it so degrades her moral sense that she is incapable of instilling virtue into children—if she has any. Familiarities breed more than contempt!

Its effect on a man is to make him coarse and licentious, (like those who guffaw loudly in the dark at a suggestive movie), and to incline him to insane jealousy, suspecting in his wife the continuance of the incontinence that marked their courtship. You will never know what it means to a man until he breaks down and tells you—as many men tell a priest or their former teacher after years of mar-

ried life—that his life is wrecked, because his beastly lack of restraint in courtship made it impossible for him to respect his wife. When a man wants to respect his wife, but cannot because he is evil-minded—that's tough! The clean man has no regrets.

The world makes no account of the evils of courtship; these evils are stock jokes for the funny papers. But neither does the world sanctify marriage as a Sacrament, nor does it hold you to one wife until death. And neither does the world light a candle or breathe a prayer at your grave. The world knows all about lust but little about love.

"You and Yours", "The Home World," "Plain Talks on Marriage" and *"Letters on Marriage"* will give you the right ideals if you want them; but if you have let lust come into your courtship, you will have to pay the penalty. The restoration of ideals can be brought about by severe penance, which includes the giving up of the occasion of sin; most men are not fond of penances, however, and they will simply have to pay the penalty by leading a dog's life in marriage.

What makes you think you have a right to ask a good girl to be your wife? You may have a good job in prospect, or you may have a rich aunt with asthma, but if you think money is the basis of a happy marriage, read the alimony news of single day. You may feel that there is an allconsuming love between you; that is just what that kind of love is—all-consuming. It consumes gas, it consumes liquor, it consumes your bank roll, it consumes your happiness. The head you bring to the altar should not be dizzy with infatuation but sober with faith and humility. After all, love is a matter of sacrifice, not sentimentality. "He that keepeth My commandments, he it is that loveth Me," said our Blessed Lord: and love is not love unless it shows itself in sacrifice. St. Joseph, the model husband, was a perfect exemplar of unselfishness; the Blessed Virgin, his divinely-appointed spouse, was equally a model of self-renunciation. Perfect sacrifice and the grace of God made this the perfect pattern of married life, the Holy Family.

During a spelling bee, the pupil was supposed to spell the word and give definition.

Tommy: "b-o-o-t-l-e-g-g-e-r-"

A man possessed of evil spirits.

Jean: How does Dorothy like Jimmie's hair?

Flo: Close.

It happened at the zoo one day. An attendant was dressing a monkey in pants and a little jacket. Next he put a funny little hat on his head, glasses on his nose, and stuck a pipe in his mouth. At this point, the monkey turned to his cage mate and whispered,, "What's he trying to do—make a man of me?"

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Co.
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office—&—Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res. 887 Office 1785

Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК:

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

найкращий одинокий місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жалійте зараз післати $1.50 на річну передплату до —

MY FRIEND

49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК,—ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"—

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50

В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й нароза останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

НАША РЕЛІГІЯ—Новий Катехизм уложений Всеч. о. А. Луговим ..... .25

В українській і англійській мові, третє видання. Дуже популярний.

ДОРОГА СПАСЕННЯ—Св. Місія в Образках, 96 сторін друку ..... .50

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

CANADIAN INDUSTRIES LIMITED C-I-L

PAINTS

FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP

PHONE 836

YORKTON -- SASK.

▲ UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY ▲
ТРАВЕНЬ YORKTON, SASK., MAY, 1951

20¢

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Цери. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

НОВИЙ ВЛАДИКА		1
КАРДИНАЛ ТІССЕРАН І НАША ЦЕРКВА	о. С. М., ЧНІ.	5
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ		10
МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ НА ТРАВЕНЬ		14
ЦАРИЦЯ ТРАВНЯ І МИ	о. Ю. Гірняк	15
БОГОСЛУЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ	о. Мих. Щудло ЧНІ.	18
КРАЮ МІЙ РІДНИЙ	С. Котик	19
ЗАКЛИК ЦЕРКВИ	Проф. Кость Титаренко	20
МАТИ ПОТІШИТЕЛЬКА	Ів. Воробкевич	26
НАМ ПОМОЖЕ СВЯТИЙ ЮРІЙ	о. Др. Микола Комар	27
МІТ СВ. АНДРЕЯ І ПРИЗНАЧЕННЯ УКРАЇНИ	М. Добрянський	31
ЖІНКА ТА ХРИСТОС	о. Дм. Гаврилюк ЧНІ.	34
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ		36
УКРАЇНСЬКА МАДОННА		38
СМІХОВИНКИ		38
IMPORTANCE OF NEW DOGMA	Rev. M. Schudlo, CSSR.	39
POWER IS EVIL WHEN ABUSED	Fulton J. Sheen	42
LITURGICAL VESTMENTS	Rev. M. Schudlo CSSR.	44
FOR MARRIED PEOPLE	D. F. Miller	46
WHAT DO YOU MEAN "THE CHURCH"		48
HOW HE LOVED US IN INCARNATION	J. L. Dehon, S.C.J.	52
FATIMA'S MESSAGE		54
QUESTION BOX		58
REDEMPTORIST LAY BROTHERS		61
YOU MUST BE AN APOSTLE OF CHRIST	James Keller	63

Рік 23, ч. 5. Йорктон, Саск, Травень, 1951

НОВИЙ ВЛАДИКА

Преосвященний Кир Максим Германюк, ЧНІ.

Від довшого часу кружляли вістки по Канаді, що Святіша Столиця задумувала обдарити нашу українську, канадійську Церкву новим екзархатом, бо здавалося, що Саскачеван потребував осібного епископа.

Сподівання українців сповнилися. Святіший Отець Пій XII іменував Преосв. Кир Андрея Роборецького екзархом у Саскатуні, а Впр. о. Др. Максима Германюка, ЧНІ., протоігумена ОО. Редемптористів, епископом помічником Впреосв. Архиепископа Василія Ладики ЧСВВ у Винипегу. Арх. Антоніютті, апост. делегат, проголосив номінацію 7-IV цього року.

Номінація Впр. о. Максима Германюка на епископа помічника сповнила радістю всіх тих, що його знали та подивляли його доброту та ласкавість, але засмутила так самого Високодостой-

ного Номіната, як і всіх ОО. Редемптористів, що стратили улюбленого Протоігумена. Сам Номінат прийняв свою гідність на виразний приказ Святішого Вітця, що своїм актом бажав винагородити ОО. Редемптористів за їх довголітню працю для нашого народу в Канаді.

Подаємо декілька даних про життя Впр. Достойника. За ці відомості відповідає автор оцих стрічок, що був односельчанином і шкільним товаришем Впр. Номіната.

Новий Достойник нашої Церкви прийшов на світ у Новім Селі, пов. Жовква 30 жовтня 1911 р. Батько його Микита та мати Анна Мончук були загально любленими та шанованими господарями в селі. Мати померла, як Номінат був ще малою дитиною в часі першої світової війни. Батько Микита помер у часі другої світової війни мучений большевиками, які посуджували його за протибольшевицьку діяльність у часі його вій-тування в селі за німецької окупації.

Впр. о. Максим отримав від батька добре християнське виховання. Коли по закінченні першої війни відбудовано сільську школу, він почав свою першу освіту. По трьох роках нормальної школи записався до семиклясівки в Куликові. Побираючи науку в школі, ходив він з автором оцих стрічок на приватні лекції німецької мови до Кушелева.

В Куликові закінчив він пяту клясу. Тут він забажав вступити до ОО. Редемптористів. Студіюючи в Куликові, побирав він приватно лекції латинської мови від Впр. о. Кручка, тому відразу перейшов до другої гімназії в Ювенаті ОО. Редемптористів, де втішався пошаною професорів і особливішою симпатією тодішнього директора ювенату, Впр. о. Ван Ґанзеля Вінкеля, що шанував його за його надзвичайну пильність і прикладну поведінку.

Студент Максим визначався бистрим розумом і надзвичайною пильністю, хоч не дбав про перше місце в ювенаті, намагаючись поширити щонайбільше своє знання поза предметами зазначеними програмою ювенату.

Закінчивши ювенат, як перший учень своєї класи, вступив він до новіціяту ОО. Редемптористів у Голоску біля Львова в 1932 році, а по закінченні його виїхав на богословські студії до Бельгії, де студіював у семінарії ОО. Редемптористів у Лювені та Боплято.

В 1938 р. вернувся до Галичини, де прийняв рукоположення з рук Преосв. Николая Чарнецького, першого єпископа українця Редемпториста. По рукоположенні та першій Службі Божій у рідному Новому Селі, де захопив нарід своєю палкою проповіддю про братню любов, вернувся до Бельгії, де закінчив послідній рік богословських студій.

У 1939 р. записався до лювенського університету на богословський факультет, де закінчив з відзначенням вищі студії, не зважаючи на воєнну хуртовину та німецьку окупацію. Поруч богословських студій учащав до Східнього Інституту при Лювенськім університеті.

Там зазнайомився він зо східньою філологією, історією, ассиро-вавилонською та єврейською мовою. В 1940 р. отримав

диплом бакаляра богословя, а в 1942 році диплом абсольвента богословя.

В 1943 р. предложив свою наукову працю про "ЄВАНГЕЛЬСЬКІ ПРИТЧІ" у Климента Олександрійського, по-майстерньому оборонив 20 тез і отримав диплом доктора богословя.

Це не задовольнило його бажання науки, бо поруч богословя приготовлявся до іспитів у Східньому інституті, де того самого року отримав диплом абсольвента східньої історії та філології.

Отримавши докторат богословя, став викладати моральну философію, соціологію та єврейську мову в семінарії ОО. Редемптористів у Боплято.

В 1947 р. закінчив свою наукову, обширну працю про "Євангельські Притчі" у французькій мові, блискуче оборонив 70 тез, дістав публичну похвалу та надзвичайну почесть, єдину поміж славянськими ученими: "ПРОФЕСОР ЛЮВЕНСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ", гонор дотіль невідомий у тому ж університеті.

По закінченні другої світової війни почав займатися нашими скитальцями в Бельгії, допомагаючи їм матеріяльно, духовно та морально. Тут мав він немало клопотів від поляків і большевиків, тому й мусів стерегтися, бо ж большевики тоді почувалися панами по всій Европі.

В 1945 р. став ініціятором і співосновником "Українського допомогового Комітету" в Бельгії та ввійшов у контакт із визначними українськими діячами в Европі. До 1948 р. був головою Контрольної Комісії при згаданім Комітеті.

В 1947 р. започаткував і став першим головою "Українського, науково-освітнього Товариства в Бельгії." Брав участь у міжнародньому конгресі в Бельгії, як представник цього ж товариства, де вчені візантологи зайнялися східніми справами.

В 1946 р. був в Саламанка, в Еспанії, на міжнароднім конгресі "Пакс Романа," де обзнайомив наших приятелів Еспанців із українськими церковними та національними справами. За його ініціятивою, не зважаючи на спротив поляків, конгрес проголосив публичний протест і гостро напятнував переслідування нашої Церкви та наших Преосв. Владик під батюшкою Сталіном у царстві червоного раю. Бувши в Саляманці враз із іншими представниками католицьких народів, зустрівся з визначними діячами католицької Европи та поінформував їх про все те, що сьогодні дороге українцям. Своєю второпністю та дипломатичним хистом зеднав собі подив і прихильність так еспанців, як і всіх інших чужинців, за винятком тих, що мають інтерес закривати перед католицьким світом наші кривди та страждання.

Тут разом із іншими представниками мав нагоду подивитися на улюблену еспанську гру: "Боротьба з дикими биками," що еспанці улаштували для своїх чужинецьких приятелів.

Тогож самого року брав участь в конгресі католицьких університетських студентів у Фрибургу в Швайцарії, і був теж на міжнароднім конгресі "Пакс Романа" в Спа в Бельгії 1948 р.

10 жовтня 1948 р. виїхав з улюбленої Бельгії, де за ним плакали наші скитальці, до Канади, бо Настоятелі зробили його протоігуменом ОО. Редемптористів на Канаду та Америку. По

приїзді відвідав всі доми, де зеднав собі відразу любов і прихильність співбратів своєю добротою та второпністю.

Поруч уряду протоігумена, був професором морального богословя та Св. Письма у нашій семинарії в Ватерфорді, де всі студенти надзвичайно полюбили його за батьківське серце та вирозумілість для молоді. Там і започаткував наш єдиний богословський квартальник ЛОГОС, якого сам був редактором.

16 жовтня 1950 р. став парохом нової станиці ОО. Редемптористів у Торонто.

Щасти, Боже, новому Владиці на многая літа!

Подав о. М. Щудло, ЧНІ.

ЯК МОЖЕТЕ ДОПОМОГТИ НАШИМ МАЙБУТНІМ МІСІОНАРЯМ?

НА ВИХОВАННЯ СВЯЩЕНИКІВ-МІСІОНАРІВ:
Михальчишин Гр., Портедж ля Прері 5.00
Щиро дякуємо за жертву.

МОЛИТВОЮ ГРОШЕВИМИ ПОЖЕРТВАМИ БУРСАМИ СТУДІЙ

Дорогі Читачі та Читачки, ми щиро дякуємо Вам за Ваші жертви для виховання молодих МІСІОНАРІВ оо. Редемптористів; своїми місіями та проповідями в недалекій майбутності вони ВАМ стократно віддячуться за ті МОЛИТВИ та ГРОШЕВІ ЖЕРТВИ, що ними намагаєтеся допомогти ІМ покінчити студії та приготовитися до місіонарського життя, щоб ширити Боже слово, голосити місії, проповідати нашому побожному народові, що розкинений по широких просторах Канади та Америки.

Щире спасибі за Вашу великодушність.

Прохаємо присилати жертви на оцю адресу:

St. Mary's Seminary,
Waterford, Ont., Canada.

КАРДИНАЛ ТІССЕРАН І НАША ЦЕРКВА

о. С. М., ЧНІ.

АПОСТОЛЬСЬКА Столиця надзвичайно зацікавлена долею нашої Церкви так у старому краю, як і поза Україною, особливо в Америці та в Канаді, де найбільші українські скупчення.

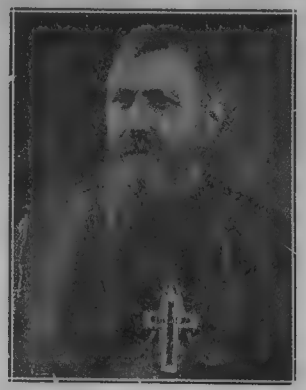

Кардинал Тіссеран

Тому пять літ був ув Америці кард. Евген Тіссеран, секретар Східньої Конгрегації, що займається всіма справами Східніх церков. Минулого літа зразу прибув до Канади та Америки Монс. Йосип Майолі, референт Східньої Конгрегації, та обїхав наші канадійські та американські ценрти, де придивлявся до нашого церковного життя.

Згодом прибув кард. Евген Тіссеран і теж обїхав наші канадійські та американські центри, брав участь і промовляв на маніфестації українців у Монтреалі, в Америці прийняв на особливішій авдієнції Проф. Миколу Чубатого, представника наукового Товариства Шевченка, бо він живо зацікавлений долею наших науковців, як теж і розвоєм і поступом нашої Церкви.

Кард. Е. Тіссеран це великий приятель українців. Він енергійно запротестував проти насильного вивозу наших Братів і Сестер до Совєтського Союзу по скінченні другої світової війни. Він переслав і далі пересилає нашим науковцям і вигнанцям тисячі долярів на наукові та гуманітарні цілі. Це він передав був Науковому Товариству ім. Шевченка 5,000 долярів.

Чому ж Святіша Столиця так живо інтересується долею нашої Церкви та нашого народу? Бувають різні причини, що викликали таке живе зацікавлення та симпатію Святішої Столиці до українців.

Минулися часи, коли наші Браття сусіди цкували на нас і старалися переконати римські круги, що українці тільки на-пів католики, а в душі це схизматики. Геройська постава наших Преосв. Владик так у Західній Україні, як і в Карпатській, що пішли на смерть чи в холодну Сибір на повільне конання, рішуча постава нашого духовенства проти планованої Москвою схизми, тисячі наших Братів і Сестер, що радіше пішли на розстріл, вигнання, в тюрму, але своєї католицької віри не відреклися, переконали навіть наших ворогів, що українці вміють вірити та за свою віру та вірність наслідникові Св. Петра життя віддати.

Завзята боротьба всієї України з московським окупантом, що коштує тисячі жертов український нарід, подивугідна діяльність нашої Повстанської Армії, якою досіль проводив ґен. Чупринка (Роман Шухевич), що поляг у бою з большевиками, спротив мас проти безбожництва, про який заговорив широкий світ, хоч наші вороги старалися це заперечити чи звести до незначної марнички, все те показало світові та всім дипломатам, що Україна це найцінніший і найкращий приятель у боротьбі з большевизмом, що загрожує всьому світові. Такого ж союзника повинні всі шанувати та піддержувати, якщо хочуть успішно станути проти большевизму, що, здається, започаткував царство Антихриста на землі та намагається диявольською зручністю та хитрістю поширити його на весь світ.

Віковий досвід виказав, що наші західні сусіди нездібні виконати місійного завдання на Сході, хоч вони досіль чванькувато любили називати себе "заборолом християнства." Не виконали вони через свій сліпий шувинізм ролі носіїв єдности Церкви за часів королів перед розбором Польщі, не виконали її і по першій світовій війні, бо замість привести до єдности неєдиненых зразили їх не тільки до Польщі, але й до католицької Церкви взагалі паленням церков православних, гнобленням клиру, відбиранням святинь від наших неєдиненых Братів.

Водночас так у часі другої світової війни, як і по ній став розпливатися під ударами суворої дійсности погляд і надія, що Росія "чудесно" навернеться до католицької Церкви. Та ж московські єрархи не так у Росії, бо вони могли бути під примусом, але радіше на вигнанні в часі другої світової війни відправляли Богослуження за Сталіна та "многолітствували" геніяльному вождеві, що від довгих років купається в крові самої ж таки російської православної Церкви... Та ж російські єрархи, а за ними й деякі українці, "ликували" та радувалися, коли Сталін при помочі московського патріярха ліквідував нашу Церкву та вивозами, розстрілами, Сибіром намагався привести їх до схизми.

Тепер навіть ті, що досіль були задурманені московською "білою" пропаґандою, яка намагалася на всі лади оправдати московський імперіялізм, мовляв: "Москалі це добрий, тихий, побожний нарід, що хоче жити собі спокійно та нікого не турбувати!" Усьому винен Сталін і його кремлінська кліка. Отож знищете комунізм, але не торкайте "единої, неделемої матушки Расеї!"—навіть московські симпатики ясно зобачили—бодай деякі—що Москва завжди однаково нахабна та імперіялістично-шувиністична, яка б вона і небула, біла, чорна, червона, жовта... От вистарчає пригадати загарбання України Петром Вел. і Катериною, нищення української Церкви деспотами Москви при допомозі Святійших Патріярхів "третього Риму!"—поневолення Польщі, Фінляндії, балтійських народів, теперішне загарбання славянських держав, Китаю, намагання опанувати Корею, Індокитай, Тибет, організовання пяти-колон по всіх державах світу... Он яскраві докази московської миролюбности, згідливости та схильности поєднатися з Католицькою Церквою!

Хто ж зможе виконати унійну роботу поміж народами Сходу? Українці, про яких Урбан VIII сказав до нашого єп. Терлецького "Мої Українці, при вашій помочі я сподіюся навернути Схід!"

Великі події назрівають на Сході. Большевизм упаде, хоч полишить за собою страшні знищення, яких світ іще ен бачив, бо Сталін і його кліка згинуть послідні цебто вперед вишлють на смерть мільйони своїх "друзів і поклонників," бо Сталін це щось більше ніж край і його населення, а партія це втілений божок, що зродився з Маркса, зростав під дбайливим оком Леніна та дійшов до досконалости під ясним сонічком Сталіна!

Як же ж большевизм провалиться, треба буде висилати тисячі місіонарів, священиків і місіонарок, щоб відбудовувати знищене релігійне життя та приводити народи Сходу до єдности віри під правдивим Пастирем, Римським Папою.

Це ж наша місія приготовити цих працівників... От чому Святіша Столиця така зацікавлена долею нашої Церкви та нашого народу...

КНИЖКИ—ЩО МОЖНА НАБУТИ В РЕДАКЦІЇ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗКАХ, або Дорога Спасення; 96 сторін, має 39 образів, многі на цілу сторінку. ..... .50

ДИВНІ ПОДІЇ У ФАТИМІ—на основі джерел, переклав Мґр. Ів. Гаврилюк. Видання в Европі, сторін 36. ..... .40

СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА—о. Фултон Шін. Переклав о. В. Фірман ..... .10

ЧЛЕНСЬКА КНИЖОЧКА—для вписування місячних колєкт, та інших жертв на Церкву. ..... .15

ПОМЯНИК УСОПШИХ ..... .20

МОЛИТВА НА СВЯТИЙ РІК 1950-51—Папа Пій XII ..... .01

ЦАРИЦЯ УКРАЇНИ, МОЛИСЯ ЗА НАМИ—з нагоди Святого Року (Посвята Непорочному Серцю Марії) Папи Пія XII. ..... .01

ДУХОВНА ВЯЗАНКА—Молебень до Матери Божої (на май) і до Серця Христового (на червень) та інші молитви. Стор. 64. ..... .15

ХРИСТІЯНСТВО НА УКРАЇНІ—Всеч. о. Кан. П. Божика. Стор. 32. ..... .20

НАЧЕРК УКРАЇНСЬКОГО ПИСЬМЕНСТВА—о. Степана Семчука. Стор. 94. .50

ПОЄДИНОК З ДІЯВОЛОМ—Оя. Гай-Головко. Том І. стр. 144 ..... 1.00

Том ІІ, стр. 160. ..... 1.00

TWENTIETH CENTURY UKRAINE—Clarence A. Manning 3.50

ДЕВЯТНИЦЯ ДО НАЙСВ. СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО—о. З. Золотий 1.25

БЕЗХАТНИЙ—Олекса Луговий 2.00

СЛУЖБА БОЖА на 2, 3 і 4 голоси, написана латинкою 2.00

СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси ..... .75

УПАДОК РОДИНИ—о. П. Божик ..... .40

ЗАМІТКА: При замовленні більшої скількости книжок дається знижку.

THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada

ЕВХАРИСТІЙНИЙ КОНҐРЕС

УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ КАНАДИ

Винипеґ (УКПС).—**В ДНЯХ 29, 30 ЧЕРВНЯ і 1-го ЛИПНЯ,** 1951, (пятниця, субота і неділя), відбудеться в Винипеґу **Евхаристійний Конґрес,** заходом **Централі Українців Католиків Канади.** Зараз подаємо лише загальну програму, в слідуючих комунікатах буде подана програма подрібно.

Пятниця, 29 червня, буде СВЯЩЕНИЧИМ ДНЕМ КОНҐРЕСУ. У той день, рано, в катедрі св. Володимира й Ольги, буде **СВЯЧЕННЯ НА ЄПИСКОПА Преосв. Кир Максима,** Єпископа Номіната, а не як було подано попередно в дні 14 червня. Пополудні, другі священичі програми.

Субота, 30 червня, буде ОРҐАНІЗАЦІЙНЕМ ДНЕМ КОНҐРЕСУ, у нім будуть наради і доміняльні збори наших організацій БУК, ЛУКЖ і УКЮ., як також і вибір та проголошення урядників Централі Українців Католиків Канади.

Неділя, 1 липня, буде ЕВХАРИСТІЙНИМ ДНЕМ КОНҐРЕСУ. Архієрейська Сл. Божа, Евхаристійний похід вулицями міста, всенародне віддання почести Христові в Пресв. Евхаристії. Одержання відпустів з нагоди Святого Року. Вечером Академія.

В сьому Конґресі візьме участь Апостольський Делеґат з Отави, ВПреосв. Архієпископ Ільдебрандо Антоніютті, Преосв. Єпископи Ординарії наших чотирох Дієцезій в Канаді, на чолі з нашим стареньким Архієпископом Кир Василієм Ладикою.

Слідіть за точними повідомленнями й дальшими подробицями відносно Конґресу на сторінках нашої преси.

Вже від тепер готуйтеся взяти масову участь в тій так великій нашій релігійно-національній маніфестації!

ДЕВЯТНИЦЯ

(РОЗВАЖАННЯ)

ДО НАЙСВЯТІШОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО

НАПИСАВ О. ЗАХАР ЗОЛОТИЙ

Містить вона, між іншим, 9 розважань про Найсв. Серце Христове, Релігійні практики, Посвяту Христовому Серцю, Святу Годину, Акт Задоситтучинення, Статут, Молебені і Акафист до Пресв. Серця Христового, Суплікація, Ноти і пісні до Серця Христового.

Книжка друкована на добрім книжковім папері, гарно ілюстрована, середнього формату, 224 сторін друку, мягка оправа. — Ціна $1.25.

Замовляйте в автора: Rev. Zachary Zoloty, Neepawa, Man., або в Адміністрації Г. Сп.: The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask.

КОНТЕСТАНТКИ КАРНАВАЛУ У ВАДІНА, САСК.

КАРНАВАЛ ВІДБУДЕТЬСЯ У ВАДІНА ДНЯ 18-го ЧЕРВНЯ 1951

Miss Rose Sobchyshyn Wadena, Sask.

Miss Eleen Panchuk Elfros, Sask.

Miss Stella Danko Bobulynci, Sask.

Miss Anne Wonsiak Nora, Sask.

Miss Mary Luchkanych Clair, Sask.

Miss Martha Jamniuk Fosston, Sask.

Miss Matylda Romaniuk Watson, Sask.

На знимках ідейні контестантки з 7 кольоній Вадіна, що ревно працюють над сплаченням довгу ново-вибудованої гр.-катол. церкви у Вадіні.

Карнавал та коронація королевої відбудеться на Зелені Свята 18-го ЧЕРВНЯ 1951 у міській залі, Вадіна.

о. Парох Теофіль Гурко та церковні Комітети всіх 7 кольоній щиро запрошують українське громадянство взяти якнайчисленнішу участь в ньому.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ
ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

КРИДОР, САСК.

Дня 4. III. ц.р. нагло помер бл. п. Профір Семенчук в Кридор, Саск. Уродився в Будорковичах, Сокаль. Прожив 63 роки. Оставив горем прибиту жінку Анну.

Без огляду на його убогий стан і сильний з вітром мороз на похорон, що відслужив місцевий священик, прибуло багато людей, віддаючи останню прислугу бл. п. Профорові, та доказали правдиву братню любов.

Зі збірки на обіді призначено 3.50 на Голос Спасителя і 5.00 для хорих на "Твс" які є в опіці С.Х.С. в Німеччині. Жертводавцям щире спасибіг. Вл. п. Профорові Вічная Память!

Присутний.

ПОШУКУВАННЯ.

Марія Романко пошукує своїх сусідів Михаїла Німиц і Марію Німиц, що відалася за Стефанюка або Стефанишина. Походили зі села Дітківці, почта Броди, Галичина. Повідомлення прошу прислати до: Марія Романко,

Arienstraat. 27. Valkenburg. Limburg. Holland

або:

Redeemer's Voice. Yorkton. Sask.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю щиру подяку Найсолодшому Серцю Ісуса, Матері Божій Неустанної Помочі, св. Йосифові і св. Антонієві за вислухані молитви і прошу о дальшу опіку над моїми дітьми.

Юстина Козак, Дітройт.

Господеві нашому Ісусові Христові і Пречистій Діві Марії складаю найсердечнішу подяку за отримані ласки і прошу о дальшу опіку над моїми дітьми і наді мною.

Анна Шеремета, Дітройт.

Цим бажаю зложити подяку Преч. Діві Марії і св. Йосифові за видоровлення нашого синочка, та за всі ласки отримані у житті. Нехай прославиться імя Марії!

Марія Слота, Торонто.

Складаю щиру подяку Серцю Ісусові і Серцю Преч. Діві Марії за вислухані молитви від сорокового року аж до тепер, за це, що сини щасливо вернули до дому, та за всі отримані ласки.

Марта Лаба, Гримсбі.

Складаю прилюдну подяку Серцям Ісуса й Марії за поміч і отримані ласки.

А. Бальсевич, Ванкувер.

ЛИСТ ІЗ САНАТОРІЇ

Вже дуже давно як я писав до мого найдорощого друга Голосу Спасителя. Багато приятелів мене запитують як я зараз маюсь, і багато є здивовані що я нічого не пишу про себе до Голосу Спасителя.

Зараз я себе почуваю не зле, трошки ліпше як перше. Щиро сердечно дякую Господу Богу за це, що дає мені витривалість те все переносити. В короткім часі поїду до Винипегу щоб мати операцію на жовч. Прошу моїх приятелів щоб просили Господа Бога в своїх молитвах щоб Господь Бог допоміг мені те все перенести. Я ще далі ходжу на крочах і вже здається ще не дуже далеко до того, щоб встати і пітн собі нормальне ногами. Ну, але ще нажаль не мож. Сподіюсь, що як настане літо то певно полекшів.

Петро Коновальчук, Нінст.

АЛЬМАНАХ РФК
(Ради Фізичної Культури)

120 ст.—колірний кредовий наклад з відзнаками усіх спортових товариств;—великий формат—обкладинка в двох красках; Мюнхен, 1951, Видавництво "Молоде Життя", Ціна: ДМ 5,—$2.50.

Замовлення приймає: Висилкова Книгарня В-ва "Молоде Життя",

13 b. Muenchen 2 BS. Germanv.

або Крайові Представники В-ва в поодиноких країнах.

ГАРНИЙ ДАРУНОК

На весілю п. Сохрона—Франка Якимовича і п-ни Олени Кульгавої в Сіба Біч, дня 3. 3. 51. зложили весільні гості на діточий журналик "Мій Приятель" і "Голос Спасителя" $16.68 для дітей на скитальщині.

Жертводавцями були: Боронай Е. 1.00; Костинюк 2.00; Якимович А. 1.00; Якимович І. 1.00; Рудник В. 1.80; Кульгавий І. 80ц.; Гевко 1.00; Боровські 1.20 Мельничук 1.00; Вирстюк 50ц.: Якимович 1.00; Вирстюк Б. 1.00; Мовізон 60ц. Мискон С. 25ц. невідомий 33ц. Збірку перевели на зазив присутного о. Конст. Стангрета пп. Василь Рудник і Антін Якимович. Зі зібраної суми переслано на "Мій Приятель" 9.00, а 7.68 на "Голос Спасителя". Отсим складається сердечну подяку всім жертводавцям і пп. збірщикам. Хай добрий примір весільних гостей заохотить й інших до благородного діла жертви для бідний дітей на скитальщині в Німеччині.

"ЕНЦИКЛЬОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА"
Мюнхен—Нью Йорк, 1950

Зошит 12, ст. 881—960

Ціна 8 нм. або $2.50

Зміст: **Відділ XII: Театр, Музика, Танок** (докінчення).—З. М. Пастернакова і І. К.—народний і мистецький танок.

Відділ XII: Кіно, Фото, Радіо.— 1. Кіно.—Т. С. і І. Костецький, Галичина і еміграція—Б. Левицький.

2. Мистецька фотографія на Україні—Р. Крохмалюк, І. К.

3. Радіомовлення—К. А. Р. Савицький. В. Маркусь.

Відділ XIV.: Наука, Освіта, Виховання.

1. Наука.—І. Витановіч, В. Дорошенко, Г. Махів, М. Міщенко, О. Огоблин.

2. Освіта і шкільництво—за В. Біднови, Л. Біленький, Д. Дорошенко, К. Безкровний, І. Герасимович, О. Терлецький, М. Гарас, В. Сімович, А. Штефан, В. Кубійович, В. Мудрий, В. Островський, П. Ісаїв та інші.

3. Організації молоді—український пластовий улад—В. Янів; Спілка Української Молоді—за В. Річицьким; Ідеологічні рухи і Товариства—націоналістичне середовище—В. Янів, Каменярський рух —М. Стахів, "Обнова"—за Є. Переймою, Орли—за Роданом, Комсомол— І. Кошелівець, Студенство (початок).

Замовлення приймає: Висилкова Книгарня В-ва "Молоде Життя,"

13 b. Muenchen 2 BS. Germanv

або Крайові Представники В-ва в поодиноких країнах.

"ЛЮДИ В ТЕНЕТАХ"

Під оцим заголовком Клюб Приятелів Української Книжки випустив третю із ряду заповіджену книжку Василя Чапленка.

Книжка змальовує життя людини в насиченій шпигунами советській імперії, нерівність життя советських громадян, де одні голодні та обдерті, а другі (жиди) ситі та добре зодягнені.

Кутько, учитель української мови, це герой цієї книжки. Людина наскрізь застрашена, що боїться власної тіні, всюди та в усьому бачить шпигунів, людина, що мусить завжди критися зо своїми дійсними почуваннями та поглядами, ганити те, що любить, любити та хвалити те, що ненавидить у своїм серці, хоч цієї ненависти не сміє проявити назовні.

Книжка написана гарною мовою, хоч подікуди трохи нудна через задовгі описи тої самої ситуації. Крім цього автор представляє свого героя, що згодив законною жінкою та романсує з якоюсь зукраїщеною чепкою, чого автор ні не хвалить ні не осуджує, але тимсамим, що змальовує гейби одобрює. Кутько готов віддатися чещі, хоч має законну жінку, але одне спиняє його від цього кроку, і це одне не почуття вірности законній дружині, але страх, що зукраїщена Олеся може бути шпіонкою поліції... Таке насвітлення справи напевно морально хибне.

Крім цього в книжці є декілька менше щасливих і тривіяльних висловів от хочаб у перепалці Ліпщеця в дружиною Клюшею, яких проте не наводимо, хоч "щаслива пара Ліпщець і Клюша" дуже психологійно представлені.

Кінчаючи ці завваги, бажаємо успіхів п. В. Чапленкові, але заразом радимо не представляти в другім томі ситуацій, які християнська мораль мусить напятнувати, як морально лихі.

Редактор Голосу Спасителя.

МІСІЯ В МИЛВИЛ, Н. ДЖ.
(18-25—III).

В другий тиждень великого посту по старому стилю відбулася великопостна місія в нашій парафії. Впр. о. А. Рудакевич запросив відомого вже нам з першої місії о. М. Щудла ЧНІ. з Ньюарку.

Місія тривала цілий тиждень. Науки бували рано та ввечері. Були загальні Св. Причастя та врочисті Акафісти до Пр. Діви та Христового Серця. В пятницю було врочисте відновлення хресних обітів.

Тиждень Св. Місії від 18-25 березня дуже скоро проминув. Багато парафіян стали передплатниками ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ. Олена Весоловська намагалася зібрати щонайбільше передплатників для того прегарного місячника в українській і англійській мові, що його так дуже любить наша молодь.

Щиро дякуємо своєму Всеч. о. Парохові та місьонареві за те, що дали нам нагоду духово обновитися та гідно відсвяткувати Ювілейний Рік.

Комітетовий.

МІСІЯ В ВИЛМИНҐТОН, Дель.
(25-III.—1-IV)

Це наша перша місія в двох мовах. Проповідав о. Мих. Щудло ЧНІ, якого запросив наш Впр. о. Парох, Олександер Улицький. Місія тривала цілий тиждень.

Крім катехизації дітвори було щодня три проповіді: одна вранці, дві ввечері: інструкція по-англійськи, проповідь по-українськи. Люди були дуже вдоволені святою місією, бо о. Місьонар виявив нашим парафіянам багато речей про наш обряд, про папські рішення в справах виховання наших дітей, ходження до власної церкви на Службу Божу, тощо... Це була правдива ревеляція для тих, що під різними притекстами звикли ходити до латинських церков на Службу Божу або там христити свої діти.

Багато парафіян стали передплатниками ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ. Збиранням нових передплатників займався п. Петро Мальховський, панна Дориса Луцишин і Анна Марущак.

ШІГО, САСК.
Посмертна згадка

бл. п. Стефан Прокопишин

Ось знимка бл. памяти Стефана Прокопишин, що засмотрений Св. Тайнами упокоївся в Бозі в йорктонській шпиталі 10 березня 1951. Покійний родився 1895 р. в Винипегу, якого родичі приїхали з старого краю. Коли мав 15 літ замешкав в Вінторн, Саск., околиці між Паркервю а Шіго. Тут через цілий час фармарував і займався пильно громадським життям. Задля широкого знання громадських справ він неустанно був вибраний до уряду "ріфа," то канцлера фовмлейського дістрикту. За час свойого урядування робив великі старання, щоб помогти всім потребуючим, особливо в часі світової кріви від 1930-1940 р. За свою доброчинність покійний здобув собі велику і незабутню прихильність.

Умираючи, покійний полишив у смутку жену і 6 дітей: 4 сини і 2 доньки. Одна донька, Єлена, вийшла заміж а молодша, Анна, є догляднчкою хорих в йорктонськім шпиталі.

Похорон відбувся 14 березня в місцевій церкві покійного, між Паркервю а Шіго місто. Помимо дуже поганих доріг, людей було багато. Службу Божу відправив і виголосив проповідь Пр. о. С. Іваночко.

По похороні відбувся спільний обід в домі покійного, де зійшлося багато гостей, щоб своєю присутністю розрадити засмучену дружину покійного.

Після обіду, на заклик Пр. о. С. Іваночка присутні зложили жертву на прес-фонд Голосу Спасителя, яка принесла $24.00. Ось імена жертводавців:

По 1.00: М. Пелехатий, П. Прокопишин, М. Михалюк, І. Палапич, І. Монич, В. Монич, пані Монич, В. Бачинський, Ф. Козакевич, М. Застовний, пані Монич, пані Головатий, М. Король, М. Палапич, Н. Кочерший, С. Воловідник, Н. Прокопишин, Г. Глухман, І. Библів, о. С. Іваночко, П. Пилюк. По 50ц.: І. Оліпич, М. Кабан, пані Пилюк. По 25ц.: пані Кушнірук, пані Прокопишин. Разом $24.00.

Всім жертводавцям щире спасибіг, а бл. п. Стефанові нехай Г. Бог удільпть вічного спокою, а вдові та її дітям особливої опіки.

Присутний.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Сердечно дякуємо слідуючим жертводавцям за надіслані жертви:

пані Г. Кучер, Питсбург	1.00
А. М. Голубець, Мейплвил	2.00
Прокопишин С., Паркервю, збірка	24.00
Воробець А., Чергіл	1.00
Никола Якимець, Вегревил	1.00
Похорон Семенчука, збірка, Кридор	3.00
Дзера С., Стейплетон	1.00
Каленчук Василина, Саскатун	2.00
Вишинський В., Виндзор	1.00
Квас К., ...	1.00
Федишин пані Гр., Рочестер	1.00
Єлена Урбановська, Йорктон	5.00
Сиротюк Катерина	1.00
Марія Лаба, Гримсбі	2.00
Кордрупель пані Й., Іст Арора ..	1.00
Помірко пані С.	1.00
Попович пані Анна, Торонто	.50
Коганський М. Н., Форт Вилиям ..	1.00
Балевич пані А., Ванкувер	5.00

ЖЕРТВИ НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиру подяку складаємо нашим добродіям за ласкаві жертви на сплату нової друкарської машини в друкарні Голосу Спасителя. Нехай Господь стократно надгородить їх за добре серце.

Щур Никола, Фаберг	1.00
Іванчук Д., Гадашвил	5.00
Молодовець Евгенія, Монтреал	5.00
Слота В., Торонто	1.00
Терефенко пані Марія	2.00
Гайдук пані Анна, Огатон	1.50
Піскозуб Іван, Едмонтон	1.00
Цицюра пані Софія, Джерзі Сіті .	2.00
Садовий Мих., Давфин	3.00
Журбик пані Р., Елфінстови	1.00
Журбик Петро, Елфінтсови	1.00

МІСІЯ В КАТЕДРІ В ФИЛАДЕЛЬФІЇ
(8-15—1951)

На запрошення Впр. о. пароха Лебедовича вперше завітав до нас о. Мих. Щудло ЧНІ, місьонер Чина ОО. Редемптористів. Проповідав він місію в двох мовах цілий тиждень. Багато народу приходили на його проповіді, хоч молодь не узяла повної участи. Бракувало багато тутешньої та скитальської молоді.

Кожного ранку була проповідь по-українськи, а ввечері по українськи й англійськи. Було багато сповідей, а Святим Причастям у суботу та в неділю не було кінця.

Шкільні діти двох шкіл, сиротинця під проводом Преп. Сестер Василіянок, і парафіяльної школи під проводом Сестер Служебниць узяли повну участь у місії, мали свої інструкції та спільно приступили до Св. Причастя в суботу.

Неодин наш парафіянин познайомився з ГОЛОСОМ СПАСИТЕЛЯ, тим прегарним місячником в двох мовах, якого редактор о. Місьонер.

Щиро дякуємо так Впр. о. Парохові Лебедовичові, як і місьонареві за те, що дали нам нагоду в Ювілейнім році духово обновитися.

Комітетовий.

МІСІЯ В ЦЕРКВІ СВ. НИКОЛАЯ В ФИЛАДЕЛЬФІЇ
8-15—IV, 1951

Наша молода парафія, що існує залежне 7 років, мала нагоду обновитися духово в цім Ювілейнім році при помочі святої місії, що проповідав о. Мих. Щудло ЧНІ, в двох мовах, запрошений нашим Впр. парохом, о. Лебедовичем.

Місія тривала цілий тиждень і стягнула силу народу, хоч молодь не надто пописалася. Дивувало нас, що навіть скитальська молодь не взяла повної участи в святій місії.

Місія закінчилася в неділю на Службах Божих папським благословенням і розданням місійних памяток з прегарними постановами на Святий Рік.

Учасник.

МІСІЯ В БЕТЛЕГЕМ, ПА.
15-22-IV-51

По чотирьох роках ми знову дочекалися святої місії. Проповідав її о. М. Щудло ЧНІ, що цілий тиждень виясняв нам Божі правди в укр. і анг. мові. Багато народу взяло участь у цій місії. Приходили навіть мадяри та римо-католики на англійську інструкцію.

Шкільна дітвора мала свою осібну місійку.

Нарід скористав із св. місії, як це було видно з численних Св. Причастій і з поваги, з якою прислухувався де проповідей о. Місьонаря.

Щиро дякуємо нашому Впр. о. парохові Е. Цегельському та о. місьонареві за те, що дали нам нагоду духово обновитися.

Парафіянин.

КНИЖКИ

ДО НАБУТТЯ В АДМІНІСТРАЦІЇ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

Святий Рік 1950: М. Островерха
Церква—мій скарб—о. В. Гавліч ЧСВВ.
Комунізм і релігія: о. В. Ваврик ЧСВВ.
Замороло Хр. Правди: д-р Гр. Лужницький
Царица Вервиці: о. Т. ЧСВВ.
За душу молоді: о. І. Назарко ЧСВВ.
Василіяни в укр. народі: о. Войнар ЧСВВ
Защо мене бош: о. В. Ковалик ЧСВВ.
Чи Бог дбає за нас?: о. С. Сабол ЧСВВ
Посів крови: о. І. Назарко ЧСВВ.
Пастир миру і любови: М. Островерха
Релігія і мужі науки: о. С. Сабол ЧСВВ.
Поглянь на світ, побачиш Бога: о. Т. Дурбак.
Мир і війна та Ватикан: о. Сабол ЧСВВ.

Деякі наші часописі не зважають зовсім на пунктуацію. От наприклад ув одній газеті вичитав я оттаке: Іван пішов на ярмарок на голові, мав кавбойський капелюх на сухих ногах, камаші в зубах, цигара в очах, веселий усміх.

Місячні Наміrення на 1951 рік

ТРАВЕНЬ: Молитися за тих, що терплять переслідування за правду. Люципер ненавидить Бога та Христа. Не мігши піміститися на Христі, мститься на Його визнавцях і слугах, викликуючи в світі переслідування. Сьогодні Христова Церква страждає в різних краях, але найбільше в Україні, де большевики загарбали наші церкви, повиарештовували священиків і єпископів. Одних помордували, других повивозили та мучать по тюрмах. Ми повинні за них молитися, щоб вони не попали в зневіру, але щоб витривали в вірності Христові та навіть померли мучениками за Нього, як уже помер наш еп. Хомишин, Коцаловський, Лятишевський і сотки священиків, що посміли сказати большевикам: "Радіше помремо, але на переговори з Сатаною не підемо та вірою йому не поступимося!"

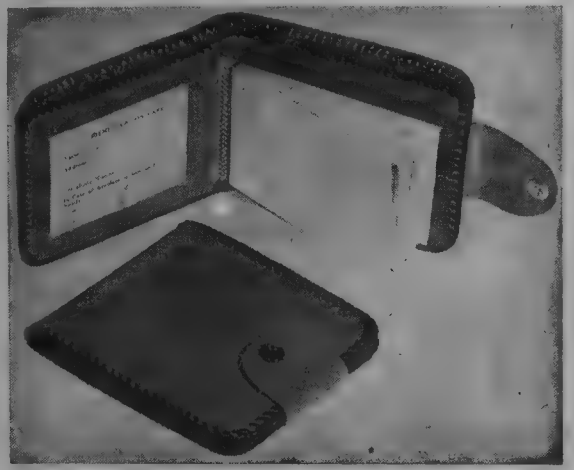

ПУЛЯРИСИ РУЧНОЇ РОБОТИ

Дуже популярні, довго тривалі, шиті лейсами, ручної роботи пуляриси. Виробляє інвалід з української армії, котрий вже від 1932 року на ліченні в санаторії. Виробляє з англійської телячої або свинячої шкіри. Ціни дуже уміркувані. Робота сама вартує більше. Як купите то не пожалуєте. Можу висилати до Америки. Ціна: Чорний з зипером: $7.00, а жовтий $6.00.

Billfolds, Wallets, Handbags, Key Cases, Coin holders. Billfold, pig skin with zipper $7.00; without zipper $6.00. Billfold Kip Skin with zipper, monogram and design $7.50; without zipper $6.50. Calf skin with zipper, monogram and design, space for receipts, separate space for change $8.00; without zipper $7.00. Wallets, pig skin, $8.00; Calf skin $9.00. Good quantity discount to storeholders and agents. Send order to:

PETER KONOWALCHUK, P.O. NINETTE, MAN.

5—12, 1951

✚ ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ. ✚

Релігійний Місячник

Рік 23, ч. 5. Йорктон, Саск. Травень, 1951

Цариця Травня і Ми

о. Ю. Гірняк

Як тільки зацвіте весна в природі і в душі християнина цебто після Великодня, звертається вдячні серця в бік тої, що покірно приняла на себе ролю Матері Спасителя і Спасительки людського роду. Невинні діти побіч праведників всякого віку, статі й стану та прибитих життєвим горем страдальців — терпеливо вичікують 30 квітня, коли починається травневе Богослуження.

Горнеться до травневого Богослуження в честь Пречистої Діви й український нарід. Йому замало офіціяльного почитання, яким звеличує Її наш обряд, одідичений по незрівняних мистцях думки, слова й практичного мистецтва—по греках. Замало українському народові, що кожна богослужбова й приватна молитва закінчується апострофою до "Пресвятої, Преблагословенної й славної Владичиці нашої Богородиці і Приснодіви." Замало 10 свят в році в Її честь і відпустових паломництв—нераз до дуже далеких місць і побожних пісень і медаликів та образів і храмів, збудованих у Її честь, св. Причастій і девятниць; український нарід зо святковою нетерпеливістю вичікує початку травневих молебенів і з жалем їх закінчує.

Скільки він тоді переживає! Скільки надії, радости, подяк, скільки ще несповнених молитов, скільки покірного жалю по не здійснених мріях! Добра Небесна Ненька деколи не може сповнити всіх побажань. Деколи молитва не така, як це повинно бути, деколи "ще не прийшла година." Тоді Пречиста Діва бодай дозволить виплакатися досхочу. Не висміє, не зрадить. Ніколи не відправить з порожніми руками.

Травневим Богослуженням завдячуємо дуже багато як нація. Вони причинилися до змісту і темпа нашого національного відродження. Вони положили першу гать денаціоналізації наших міщан, робітників і слуг. Вони охоронили наше селянство від радикалізму і матеріялізму, а нашу середньо- і високо-шкільну молодь від релігійного індиферентизму. Під їх впливом несмілі набирали самопевности, недбайливі—ревности. Вони вдержували українські родини на висоті їхнього завдання. Навчили наші матері похристиянськи розуміти свою ролю, почавши від хвилі ембріонального починку діточок аж до їх повнолітности та матеріяльної і правної незалежности. Травневі побожні практики навчили батьків дорожити релігійним почуттям своїх дітей навіть і пізніше— аж до часу, коли Бог покличе їх на суд і заплату за вірну службу.

Скільки благословенних надхнень сплило в серця вірних в тім часі! Скільки цінних таланів врятувалося для добра народу! Скільки спокус поборено, скільки небезпек обминено, горя перенесено, скільки грішників навернулося, а праведників устоялося. Скільки вояків, невільників, засланців і вязнів перебуло щасливо гіркі часи. В місяці травні віддавалися в опіку Пречистій Діві Марії молоді школярки й студенти, архиєреї й військовики, лікарі, судді, дипломати, хворі й вмираючі. В тому місяці поручали побожні християни особлившій опіці Божої Матері терплячих в чистилищі.

Український нарід переживає тепер правдиве чистилище на цьому світі. Наші брати, батьки та може й діти страждають на рідній землі і на засланні. Ці моральні й фізичні страждання не одному відобрали вже розум, енергію, фантазію, здоровля, а то й життя. Однак маємо право сміло сказати, що не відібрати нам віри, ні надії на покров Пречистої Діви; тому й ми не лишимося осторонь від побожних практик, яким віддаватиметься в травні ціла вселенська Христова Церква. Не занедбуймо ні молебенів, ні ревних молитов, ні побожних пісень, ні частого Св. Причастя. Ми не сміємо пустити в забуття цілого релігійно-морального надбання минувшини, бо знаємо, що Пречиста Діва все нам простить, тільки не простила б

браку надії на Її Материнське Серце і розпуки в горю.

Однак було б замало обмежитися до ролі самопевного прошака, до самого тільки зовнішнього культу Непорочнозачатої. Після гуку гармат і тріскоту бомб світ дещо змінився. В часі відбудови зруйнованої Европи слова й почування стратили своє значення. Сьогодні вимагається діл.

Зрештою вже й в апостольських часах голосилося вірним: "Ти покажи мені, які твої діла, а я тобі скажу, яка твоя віра." То ж і нам пора перейти від побожних почувань до активного лицарства для релігійно-моральної обнови світу. Не можемо вдоволитися самою дефензивою наших переконань.

Світ поступає в тому напрямі великими кроками вперед. Досі наймодернішим висловом релігійного світогляду була Католицька Акція. Сьогодні вимагається більше. Дня 2 лютня 1947 підписав Св. Отець енцикліку: "Прозорлива Мати Церква", в якій поручає членам "Католицької Акції," хоч це світські люди, щоб вони, живучи в світі, заховували евангельські ради, а це в цілі досягнення мети Католицької Акції.

Релігійний рух росте не тільки там, де має свободу діяння, але навіть там, де треба за це відпокутувати.

Чудеса діються в світі. А ми мали б вдоволитися офіціяльно нам признаною від Апостольської столиці авреолею мучеництва і не поступати вперед, не додержувати кроку іншим католицьким націям?! Чи за те кровавляться наші брати й батьки, чи за те страждають наші священики й герої, щоб ми тут тільки капіталізували моральну вартість їхніх мук?

Пречиста Діва Марія є Царицею Христової Церкви, прославленою в небі, терплячої в чистилищі і воюючої на землі. До котрої ж ми належимо? Знаємо—до воюючої. Коли ж так, то не слід нам тільки словами прославляти Марію, але треба станути до боротьби з невірством між нами самими, у якій би воно формі не було,—з теоретичним безбожництвом, з неморальним життям, з занедбанням Богослужень, зо злим повіденням в церкві, з обманом та байдужністю до людської недолі, до бідних, до душ в чистилищі.

Богослуження Укр. Церкви

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ПОВСЕДНЕВНА ВЕЧІРНЯ

ПОВСЕДНЕВНА ВЕЧІРНЯ—зачинається звичайним началом обичним, потім слідує ектенія мирна перед царськими замкненими дверми. Дальний порядок такий самий, як на Великій вечірні аж до стихир на *Господи воззвах...*

Нема теж катизми *Блажен муж...,* як вечірня відправляється в неділю. В нас вона зразу опускалася, бо була в суботу ввечері литія і нарід був змучений. Отак повстав звичай пропускати цю катизму, не зважаючи на те, чи в суботу була чи не було литії.

Починаючи повседневну вечірню, священик уживає тільки епітрахиля, бо на цій вечірні священик ані не обкаджує ані не відчиняє царських дверей, як це бувае на великій вечірні чи литії. Є одне тільки обкадження цебто на *Господи воззвах к тебі...* Священик обкаджує тоді престіл, ікони іконостасу і людей. Царських дверей проте не відчиняє, але виходить перед них, як обкаджує нарід.

Нема входу довкруги престола, тому й нема молитви входу: "Благий человіколюбче Царю"...

На *Господи воззвах к тебі...* є тільки шість стихир. Як хор співає *Слава і Нині* перед послідньою стихирою, священик виходить ув епітрахилі бічними дверми перед царські двері та співає: *Премудрость прості!* Хор співає пісню: *Світе тихий* ...на честь Спасителя, що просвітив нас своєю Євангелією.

По пісні цій священик звертається до народу та благословляє його: *Воньмим, мир всім, премудрость воньмим!* Хор співає прокімен дня із часослова. Повседневна вечірня не має чтеній. Крім цього опускається ектенія: *Рцем всі...*, тому хор зараз по прокімені співає частину славословя: *Сподоби Господи в вечер сей...* та все інше, як на великій вечірні без литії. По тропарі Святого не береться воскресний Богородичен, але Богородичен із отпустительних повседневних тропарів по гласу тропаря Святого, що припадає в даний день.

Отпустительні це тропарі, кондаки та богородичні, що співаються на вечірні по "Нині отпущаєши...", на богослужбах

будня. Кожен день тижня має свій отпустительний тропар.

По тропарях приходить ектенія: *Помилуй нас, Боже...*

Повседневна вечірня кінчиться середнім отпустом, що складається отак:

Свящ.: *Премудрость!* Хор: *Честнійшую Херувім...* і все інше, як на великій вечірні без литії.

Виголошуючи отпуст: *Христос істинний Бог наш...*, священик звертається до людей.

КОЛИ СВЯЩЕНИК ВИХОДИТЬ ПЕРЕД ЦАРСЬКІ ДВЕРІ?

1. Як співає начало обичне. 2. На всі ектенії за винятком малої, яку відчитує потиху, сидячи за престолом. 3. На "Премудрость прості!" перед піснею "Світе тихий" аж до *Воньмім мир всім...*, коли то благословляє людей, звертаючись до них. 4. На отпуст вечірні.

С. Котик

КРАЮ МІЙ РІДНИЙ

Краю мій рідний, моя Україно!
В просторах блакитна, в полях золота,
За волю твою вмерати не буду,
Бо воля твоя це правда свята.

За правду святую я життя вшаную,
За волю злочинцям покори не дам!
А піду до бою й ката поконаю
І тіло вороже в дар землі віддам!

Тоді в повній славі козацькі дівчата,
У золотих ранках стануть на шляхах,
І будуть витати твоїх синів вірних—
Правдою святою ляжуть в їх грудях.

А ти, мій край, в просторах блакитний,
І в вільних полях своїх синьо-золотий,
Будеш віками славою пишатись,
Бо ти і я вічно душею вільний!...

ЗАКЛИК ЦЕРКВИ

Проф. Кость Титаренко

То було в 20-х рр. цього століття. Як інженер я мав в службових справах часті розїзди по Україні, і в одно з моїх відряджень мав відвідати невеличке повітове місто—Шепетівку, що лежить на півночі України, де Волинь сходиться з Поділлям.

Вийшовши на станції з поїзду, найняв я візника, бо до міста треба було їхати 7 клм. порідлим сосновим лісом по небрукованій, піскуватій дорозі.

Візник трапився мені старенький москаль; його вбога шкапина (конячка) так байдуже дивилася на Божий світ, що можна було сміливо обом їм дати сто літ. Візок наш ледви-ледви посувався наперед по сипучих пісках Волиня біля самого вже Полісся, хоча, правду сказати, візник мій працював ввесь час, не покладаючи рук, а його батіг невпинно та млинком крутився над спиною нещасної конячки, то вельми безцеремонно гуляв по її занадто вже визначених ребрах.

Щоб сяк-так скоротити час нудної подорожі, завязую, як звичайно, балачку з візником: як живеться, які заробітки, та що чувати нового. Саме це останню питання, як виявилось, трапило старому в наболіле місце: візник мій враз пожвавішав,—з обличчя злетів притаманний йому вираз байдужности. "Да как же!" озвався він: "У нас большая новина: намедні (напередодні) большевики нам церков спалили."

Це було саме в ті часи, як большевики тільки-но розпочали були шалену агітацію проти віри християнської в Україні, але ж одверто нищити народні святощі-Церкви ще не відважувались. Коли ж де-не-де те робилося, то в злодійкуватий спосіб: так, наче б то помимо їх скоїлося. Ось що розповів мені візник дорогою.

Одного дня восені ввечері, коли вже смерклося й надворі добре таки стемніло, раптом на пригороді запалала стара деревяна церква. Пожежу швидко помітили околишні люди та кинулись були церкву рятувати. Але з цвинтаря повискакували темні постаті в шинелях і з гвинтівками в руках і пострілами почали побожних людей відганяти геть від палаючої церкви. Так вона й згоріла, як свічка!

Нікого на місці пожежі—очевидно з підпалом,—ні "властей предержащих" ні міліції,*) ні пожежників так ніхто й не бачив.

Розповівши про ту лиху подію, візник мені завважив, що маємо повз пожарище проїзджати і ту погорілу церкву будемо бачити на власні очі.

Дійсно, коли візок наш нарешті виїхав із лісу і показався перед нами пригород, я побачив у переді на горбочку руїни від свіжого пожарища. А як порівнялись ми, ідучи, зо спустошеним цвинтарем, картина руїни церковної розгорнулася перед нашими очима вже детально. І що ж саме там припало мені тоді в око.

При самій дорозі біліла головна брама цвинтаря. Її було збудовано з цегли і тому, природно, вона уціліла від пожежі. І на білім тлі тої брами вельми чітко прозначався відомий евангельський текст:

"ЛЮБІТЕ ВРАГИ ВАША,
БЛАГОСЛОВІТЕ КЛЕНУЩИХ ВАС,
ДОБРО ТВОРІТЕ НЕНАВИДЯЩИМ ВАС"...

Який то був прекрасний пророчестий символ! От уже дійсно: коли людям замкнуто уста (про злочинство те ніде не було оповіщено)—вопіють камні! взивають, як на цей раз, мовчазно, беззвучно, але як потрясаюче—зворушливо... Перед нашими очима лежала в руїнах спалена осатанілими людьми церква; і та християнська святиня, вже можна сказати не існуюча, своїм уцілілим від знищення уламком все ж закликає своїх вірних... і до чого? *до бови, до всепрощення,*—до того самого, що проповідує неустанно святая Церква Христова ось скоро вже дві тисячі літ—від самого приходу Христа на землю...

* * *

Від того часу проминуло вже третина віку; наросло і вже

*) Цим делікатним словом большевики охрестили свою поліцію, створивши її куди страшнішою (жорстока, люта, беззаконна), як була до них царська поліція.

возмужало нове покоління, а ще й досі та руїна і та брама на опустілім цвинтарі з евангельським на ній реченням, досі, мов жива, стоїть в моїй уяві в усій ясності, зо всією реальністю.

І як часто образ той і той заклик, що його промовляло каміння про любов, про всепрощення, став перед мною та звучить докором, коли зо всім кінців світа доходять до нас вісті про нелади церковного життя і в Німеччині, Англії, Франції, Бельгії, і за океаном—в Америці, і на протилежнім боці земної кулі—в Австралії. Скрізь церковне життя, всупереч розумові й почуттю здорової логіки, являється ареною, де зударяються між собою пристрасті, точиться ворожнеча, розгортаються сварки, сипляться образи... І між ким же? Між християнами ріжних віровизнань—католиками, православними, протестантами...

Але найбільше безглуздя, просто злочин, на тім терені проявляється в православії: не ріжниці в вірі чи обрядах розбили тут церковне життя на лютo ворогуючі між собою табори, а виключно амбітні розрахунки між собою владик-ієрархів: тут полікарповці, григориянці, там—огієнковці, скрипниковці та іоанновці (теодоровці*).

І яке гнетюче враження виносимо, коли доводиться іноді в світській пресі наткнутися на статтю про церковне життя, або коли переглядаємо фахову церковну літературу—часописі та брошури: який нечемний тон в сторону інших вір і інаковіруючих, скільки нарочито пущених в той бік образ та зневаги, яким брудом обдається читача, коли він не "своя людина," в тій "церковній," за дозволом сказати, *полемічній* літературі!

А з яким соромом та огірченням довідуємося, що, часто-густо авторами тої ненависти перейнятої літератури знов же є церковні ієрархи-священики, протоієреї та й ще митрофорні, —або ж високого рангу проповідники евангельської віри, пастирі з науковими титулами: доктора, професора.

Чи то ж гідно правдивого християнина? Чи до того закликав нас свята Христова Церква? Чи за це молиться вона разом з вірними на кожній Службі Божій устами тих самих священослужителів, що імена їх стоять ось під цими обурюючими писаннями? Молиться Церква усердно, безупинно, прилюдно: "О мирі всього миру, о благостоянії святих Божих церквей і соединеній всіх." Молиться далі: "Соединеніе віри і причастіе Святого Духа іспросивши, все життя наше Христу Богові віддамо."

*) Здавалось би—по нашому, по українському, треба: Іван, а не Іоанн, але видно владика-патриота того Івана не любить.

Молимося про все це й ми разом з Церквою, але... Яка та молитва наша перед Господом, коли священнослужителі, що їх устами молитви ті в церкві проголошуються, в своєму житті наполегливо працюють над розєднанням, над розбиттям християнського світу, кожним своїм кроком зраджують слова святих молитов?

Яка та молитва наша перед Господом, коли в нашому церковному житті той вважається за "крепко віруючого," хто на тлі ріжних вірувань своєю ганьбою інших віровизнань розводить ворожнечу та сварки між християнами, знаючи добре, що тим самим закріплюється надалі заколот та унеможливлюється оте "соединеніе віри," про яке вони ж самі устами лукавими ніби то усердно моляться?

Яка та молитва наша перед Господом, коли у нас накидається ганебна пляма зрадника віри на чесну людину—віруючого, хто пощирости, не на словах, а на ділі виявляє в своїому житті прагнення осягти те, за що молиться святая Церква: "О соединеній віри, о соединеній всіх."

Яка та молитва наша перед Господом, коли тих правдивих людей "крепкі" ревнителі своєї віри "ізгонять, поносять, рекуть всяк зол глагол, на них лгуще," і все те робиться "на благо Церкви," "во імя самого Господа Ісуса Христа"?

Та чи не до цих лихих, безсоромних, кощунственних молельників обертається пророчий гнів поета?

...Дурить дітей
І брата сліпого,
Дурить себе, чужих людей,—
Та не дурить Бога!

* * *

Але обернімось навкруги, погляньмо на сучасне й минуле та пошукаймо в церковному житті чогось утішнього, світлого. Ми знаємо: того добра в нашій сокровищниці не мало, особливо—в минулому; і не тільки в тому далекому від нас *жертвенному*, минулому, від якого так буйно зросла й сама віра християнська, а навіть у зовсім недавньому минулому.

Я тут у самому початку розповів про те, як у далекому, глухому кутку Батьківщини наші побожні люди побивалися при виді нищення зайдами-бузурвірами їх святині-церкви, як стара людина чуженець-москаль уболював об тому самому, і як та святиня, обернута вже в руїну, уцілілим своїм уламком закликала вірних... тільки не до пімсти, не до відплати злом

за зло, око за око і зуба за зуб,—вона закликала до *любови*, до до *всепрощення*.

Запамятаймо ж добре, повік запамятаймо той заклик Церкви з далекої Шепетівки, де в слушний час колись заговорило каміння...

А скільки раз той заклик Церкви звучав із уст виських достойників Церкви про любов між людьми взагалі, між християнами ріжних вір зокрема. Ось визначний провозвісник Католицького Руху в Німеччині, єпископ регенсбурський Йосип Зейлер, із глибини минулого сторіччя закликає до своїх вірних: "Ми не можемо відкинути любов до своїх ближніх лише тому, що вони з нами—ріжних вірувань християни." "Тримаймо в карбах серце наше й наші уста, щоб не осудити нашого ближнього іншої з нами віри: суд бо той належить Тому, Хто видить наші серця і помишлення..."

Пригадаймо молитву за християн Сходу, що її склав бл. п. святіший Отець Папа Бенедикт XV. Молитва та містить у собі такий чудовий уступ:

"Убережи нас, Господи, від усякого вчинку, невірного кроку, дії, поведінки,—всього того, що могло би їх (християн Сходу) від нас відпихнути, віддалити...*).

Чи будемо вже такими песимістами відносно сучасности, щоб твердити, що в наші часи перевелися між віруючими праведні люди, в чиїх душах звучали б мотиви, що кличуть їх до єдности, до братерства зо всіма християнами, не зважаючи на існуючі віроісповідні ріжниці?

Віриться, що є ще й тепер ті праведні душі, що їх не мало. До таких дійсних християн-католиків у загальному, найширшому, всеохоплюючому значенні—як до християн всесвіту, маємо віднести:

а) тих з католиків, що їм чужа фарисейська пиха,—ніби то лише вони є Богом уподобані християни, решта ж належить до Богом осудженої схизми, і нема їм спасіння в Бозі, ні Божої благодаті, ні Божого благословення,—того не думають смиренні душі з католиків і серцем відчувають, що є праведники і між некатоликами, навіть між нехристиянами, і не знаючи, можливо, нічого про згаданого тут світлого регенсбурського провозвісника Католицького Руху, ті чисті душі ідуть слідом за Праведником;

б) тих з православних, що болюють душею за свою нещасну Церкву, яка від давніх часів одкололась від материнського пня та, позбавлена єдности, мов павутинням облутана амбітними пристрастями церковної ієрархії, всіма своїми розєднаними частинами,—українськими і російськими: автокефальною, автономною, синодальною, соборноправною, зарубежною, совєтською і ще там якими—потопає в болоті невгаваючих сварок, гризотні, взаємного оплюгавлювання...—болюють за все чисті душі з православних, а їх мрії після того гіркого досвіду линуть поверх усього того і поверх віросповідних перегородок до єдности в цілому християнському світі;

в) тих з євангеликів та інших протестантських сект, що їм ентузіязм, притаманний неофітам молодої віри, не застиляє очей фальшивою уявою,—ніби то лише вони, бачте, винайшли секрет спасіння в Бозі, і через те лише себе самих вважають вони за синів Божих, лише вони є "вірні", всі ж віруючі не по їхньому,—то не є дійсні християни, вони, мовляв, зовсім чужі Христу; перейняті правдивим християнським смиренієм, далекі від сектантського духа гордині, ті чисті душі з євангеликів та інших сектантів вважають усіх щиро віруючих християн за правдивих собі братів в Христі.

Правда, ще не чути голосу цих кротких християн ріжних ісповідань: в пресі їх статей ви не зустрінете, книжок чи брошур вони не пишуть, і не розглогольствують вони по таборах між гуртками, де точаться балачки,—чия віра краща.

Але пригляньтеся до людей справді побожних і скромних, постарайтеся заслужити з їх боку довіря (коли ви самі—людина побожна, та це не буде для вас тяжкою задачею), і з розмови з такою людиною ви скоро переконаєтесь, що всупереч агітації "твердо-віруючих," всупереч войовничим закликам з тої сторони, не найдете в душі тої кроткої людини будь-якої ворожнечі до християн іншої віри. Навпаки, серце таких людей завжди відкрите до всього доброго, в тім числі і до ідеї братерства між усіма християнами, не зважаючи на віроісповідні ріжниці.

*) Наведені (по памяті, не дослівно) цитати зустрів я тут, на еміграції в пресі українській—нето церковній, нето христ.-студентській. Нічого подібного не знайшов я в пресі ні літературі українській і російській,—ні православній, ні евангельській, хоча тим вельми інтересуюсь і за тим стежу—в міру моїх правда, досить обмежених можливостей. Навпаки, коли мова йде про ріжні вірування і ріжновірних, писання того змісту зо сторони православя і нашого сектанства завжди перейняті духом нетерпимости. Зважаючи на це, можна припустити, що жадні заклики до своїх вірних про зближення з християнами інших вірувань ні в православній, ні в евангельській пресі і літературі так-таки і не зявлялися. Буду щасливий, коли хто фактами мене переконає, що моє припущення не відповідає дійсності.

Ото й є ті кадри, що на них і з ними маємо будувати новий всесвітній храм обновленої, в самому широкому і повному розумінні *Католицької*, себто всеохоплюючої Вселенської, Христової Церкви.

Отже перед активними прихильниками святої ідеї обєднання християн всесвіту важлива задача: виявити серед ріжновіруючого християнства ті світлі, але нині ще дрімлючі сили, зрушити їх зо стану консервації, в якому вони досі перебувають, активізувати, та на заклик Церкви повести їх до заповідної мети—

"До соединенія віри,
до соединенія всіх,
до причастія Святого Духа—
Амінь."

Із. Воробкевич

МАТИ ПОТІШИТЕЛЬКА

Забути страдання, забути недолю,
Ту відьму кощаву, страшную і злу.
Поволі з хатчини тягнувся слабою
Ногою в садочок, а мати рукою
Горячу головку тримала й шептала:
"Коли ж то, коли знов ти будеш здоровий?"
—"Мені лиш поможе солодкий спів пташок,
Сердешная Ненько"—він стиха сказав,
Головку схилив він на ненечки груди,
Та тайні лугові, святі він сприймав.
Чи спів чародійний чи днина весняна,
Чи Божого світу й природи краса,
Чи матерні груди це чудо зробили?
За тиждень хвороба пропала уся.
І ненька радіє і тішиться сином
І молиться Богу, на пощу іде,
І де лиш обернесь, як сива горлиця:
"Здоров він каже, Боже!"—все шепче, гуде.

Нам Поможе Св. Юрій---

о. Др. Микола Комар

СВЯТИЙ Великомученик Юрій є одним з тих святих, що його глибоко почитає не тільки український нарід, але якого імя знане цілому світові і то не тільки християнському, що в ньому бачить мученика, свідка й оборонця Христової віри, але й поганському (нпр. магометани), що бачить в ньому людину характеру й чесноти, героя й чудотворця. Мається враження, що поодинокі народи є прямо заздрісні один другому на його почитання, бо кожний хотів би його найбільше почитати, гордитись його особливішим заступництвом та наслідуванням його героїзму, стати таким же самим героїчним, славним і могутнім, як він. Як приклад на це може послужити англійський нарід, який, пізнавши як високо почитають св. Юрія народи Сходу й Заходу, і який великий вплив має це почитання на жовнірів, проголосив його Синодом в Оксфорді 1222 "національним святим" (хоч св. Юрій англійцем не був) а сьогодні чваниться посіданням його мощів, які то мали віднайти в Палестині англійські війська підчас першої світової війни 1917 р. (?)... Таке "дипломатичне" чи "політичне" почитання великого святого Христової Церкви, хоч би й християнським народом, підриває в народі *релігійне* почитання, на яке св. Юрій в першій мірі заслугує.

Релігійне почитання св. Юрія зродилось і розвинулось на Сході і то не аж по його мученичій смерті, але ще за його життя. З Палестини через Малу Азію те почитання прийшло до Греції, а звідтам враз з християнством перейшло в Україну, де впало на здоровий ґрунт щиро-релігійної української душі. Підчас хрестоносних походів це почитання перейшло й на християнський Захід й поширилось головно в Франції, Німеччині й Англії.

Про велике почитання св. Юрія в українському народі свідчать два церковні свята в літургічному році, а це: а) "Свято-

го славного великомученика і побідоносця і чудотворця Юрія" в дні 6 травня (23 квітня старого ст.) і б) "Обновлення храму святого великомученика Юрія в Ліді"—дні 16 листопада (3 лист. ст. ст.) Ці факти вказують на правдивість і реальність релігійного почитання особи св. Юрія в нашому народі, яке в других народів ледви чи знайдемо.

* * *

Про життя св. Юрія історія достачає нам дуже скупі відомості. Жив в другій половині третього століття. Походив з міста Ліди в Палестині, з яким звязане майже все його життя, де й згинув мученичою смертю й де в храмі св. Юрія зложено його тлінні останки. По національності був мабудь греком, на що вказувало б і його імя (грецьке слово "γεωργος" значить рільник). Походив з багатого роду і був жовніром у римському війську, що станціонувало тоді в Ліді. (Палестина належала тоді ще до римського цісарства). Та найважніше був він християнином і з вірою в Христа він не крився. Треба знати, що це був час лютих переслідувань християн, що тривали з довшими чи коротшими перервами майже три повні століття.

Життя св. Юрія припадало саме на час панування двох найбільш жорстоких римських цісарів: Декія й Діоклеціяна. Вони поставили собі за ціль знищити в корені християнство, руководячись засадою, що все, що не є поганське, не є римське, а все, що не римське й не служить інтересам римського великоцісарства мусить бути знищене. В тій цілі цісар Декій видав державний указ, за яким усі підозрілі в християнстві особи мають жертвувати поганським божкам, значить перед поганським божком, на знак відречення від Христа й християнства, спалити кадило. Хто з підозрілих у християнстві осіб цього зробив, діставав посвідку льояльности до держави, з якою мав право до кращого й вигіднішого життя, до всіх гонорів і почестей. Хто ж знову відмовився від жертування божкам і такою посвідкою не мім виказатися, стягав на себе смертній присуд, від якого не було відклику, та жорстоку мученичу смерть. Тих самих засад тримався і цісар Діоклеціян, за якого панування потерпів мученичу смерть св. Юрій і св. великомуч. Димитрій.

Та даремні були всі змагання й заходи римських цісарів. Християнство в тому часі було вже дуже поширене не тільки серед найнищих верств різних народів, що належали до римської держави, але воно знайшло вже своїх вірних визнавців серед урядників, війська і на самім цісарськім дворі. Дух перших християн був такий могутній і сильний, що коли вже яке

серце забилось раз для Христа, коли яка душа загорілась любовю й наповнилась вірою до Розпятого, то вже цієї любови й цієї віри не могли знищити ніякі туртури ані навіть найбільш жорстока смерть.

Такою вірою й любовю до Христа горіло й серце св. Юрія. Пізнавши раз правду Христової віри й фальш поганства, він не дався нічим завернути з вибраної дороги. Та найбільше терпінь справляв йому вид невинно мучених, яких десятки гинули кожного дня і яким він не міг допомогти. Це його ще більш утверджувало в вірі, яку він старався вщіплювати в своїх товаришів і знайомих. Він зростав у чеснотах та на значінні в своїм окруженні та зискував для Христа все нових приклонників.

Та скоро до цісарських властей дійшла вістка, що Юрій є християнином; Юрій, як військовий старшина, станув перед цісарським намісником. Запитаний намісником, чи він є християнином, відповів отверто: Так. А на дальше питання, чи він готов для врятування свойого життя й дальшої військової карієри жертвувати поганським божкам, відповів: "Є тільки один Бог, якому я можу жертвувати й обороні прав якого я, як воїн, обовязаний життя своє віддати." Ця відважна відповідь св. Юрія була його присудом. Згинув мученичою смертю 299 р. Замість принести жертву божкам, "приніс сам себе Богу в жертву милу," як співаємо в тропарі його весняного свята.

Одна старинна легенда оповідає, що св. Юрій убив страшного дракона (смока), що жив недалеко Ласі, столиці поганського короля Селвія. Не тільки від укушення чи від удушення, але вже від самого вогняного подиху цього дракона гинув нарід наче від страшної пошести і, здається, рятунку не було. Щоб задоволити страшного потвора король постановив давати йому в жертву щодня одну людину. Але коли прийшла черга на його власну дочку, зголосився до короля лицар, який в обороні його дочки й невинних людей рішився виступити до боротьби з потвором. Цим лицарем був Святий Юрій. Віра в Христа й Божа поміч хоронила його проти трійливих подихів і укушень звіря. По короткій і рішучій боротьбі дракон лежав поконаний у стіп лицаря. Так Св. Юрій захоронив короля й його нарід від неминучої заглади. Та не тільки від цеї, бо своїм геройським чином навернув Св. Юрій короля й увесь нарід до віри в Христа та увільнив їх від вічної загибелі в пащі пекольного дракона.

Хоч це тільки легенда, але вона малює нам докладно віру, відвагу й характер св. Юрія, бо історія пятнує саме Діоклетія-

на, за якого згинув св. Юрій, як дракона, що пив невинну християнську кров. Він був послідним гонителем християнства. Коротко по смерті св. Юрія згинув в страшних муках, а за його наслідника, Константина Великого, християнство зазнало вже повної свободи.

Та дракон, що ним є ворожі Христовій Церкві й християнству сили, відроджувався з бігом історії ще нераз, а сьогодні він став знову загрозою для цілого світу. Хто зчислить невинні жертви хоч би тільки українського народу, які від десяток літ гинуть у пащі червоного потвора? Чи знайдеться сьогодні на світі хоч одне місце, яке не було б загрожене перед його отруйним подихом?

Чи знайдеться відповідне число вірних Христових лицарів, озброєних християнськими чеснотами, любовю до Церкви, правдою й незломною вірою, щоб стати на прю з цею загрозою? Без правдивого лицарського духа у сьогоднішніх християн, без готовости до найбільш жертв для Христа й Його царства, чекає світ неминуча заглада. Такі християни, які для марної користи, гроша, вигоди чи почести, нехтують Христовим законом, байдужі до справ віри й Церкви, це властиво нехритсияни, бо постава християнина в сьоднішніх часах повинна бути не інша, як колишня постава св. Юрія. Поставмо питання ясніше в світлі поступування християн з часів св. Юрія: Коли б так сьогодні появився державний закон, який наказував би всім посипати пушку кадила перед поганським божищем на знак відречення від Христа й Церкви, взаміну за що давав би гроші, вигоди, достатки, славу, волю, може власну національну державу після бажань тої чи іншої партії,—скільки знайшлося б таких християн, як св. Юрій, що відкинули б все те, як негідне християнина—Христового воїна —і пішли б радше на муки й смерть, ніж на ганебну дорогу неправди?

Хай у дні св. Юрія кожний дасть собі відповідь на це питання внутрі власної душі і ця відповідь буде мірою нашого християнства, нашої сили, нашого героїзму й нашого правдивого патріотизму до Христового царства та тим самим і до власного народу. Від цієї відповіді залежатиме поміч і заступництво св. Юрія та наша перемога!

МАМИНЕ СЕРЦЕ

То принеси, мій хлопче, серце мами з дому!
І вертає він вихром до неї небоги,
Аж піткнувсь об камінь, впав серед дороги.
Серце неньки в крови жалко пита в нього:
"Чи собі, мій сину, не зробив що злого?"

МІТ СВ. АНДРІЯ І ПРИЗНАЧЕННЯ УКРАЇНИ

М. Добрянський

КИЇВСЬКА Русь це золота доба української історії. Не даром сьогоднішня пропаганда йде зовсім в сліди царської пропаганди і всіма засобами при знехтуванні всіх історичних фактів намагається присвоїти собі всю велику історичну спадщину Києва та доказати, що Москва є законним спадкоємцем Києва. Знищення Київської Руси було заразом руїною всіх культурних можливостей. Коли по упадку Києва сформувалась галицько-волинська держава, знов на кілька століть розквітла українська культура. Те саме завважуємо в козацькій добі. Коли в козацькій державі наш нарід знову здобув самостійність, повторилось те саме: в усій своїй величі розвину-

лась українська, культурна творчість. Острізька академія стала осередком великої, наукової праці. Київська Могилянська академія була для всіх східньо-европейських народів тією високою школою, в якій виховалися кілька генерацій культурних діячів. До сьогодні цілий світ подивляє величні церкви, що їх будували гетьмани, а найбільше великий меценат української культури, гетьман Іван Мазепа. Чужинці, які відвідували Україну в тому часі, підкреслюють однозгідно великий рівень освіти і культури широких верстов населення. Сотки передових українських культурників ішли на північ і европеїзували Московщину.—Це лиш кілька прикладів розмаху культурної творчости. А треба зважити, що за часів козацької держави мало було нагоди для плекання культури, мало було мирних років, бо Україна мусіла збройно боронитися то від одних, то від других сусідів.

Так міт св. Андрея був тією силою, що захоплювала українських людей і заохочувала до творчости. Вона піддержувала вроджений в українському народі гін до мистецтва, науки і культури, щоб великою культурною творчістю прославити ім'я Боже, та рівночасно, щоб оправдати існування українського народу перед історією.

Без мітів не може існувати нація. При народженні кожної нації стоять якісь великі міти. Найкраще бачимо це на прикладах старовинної Греції та Риму. Міт—це персоніфікована душа нації; він висловлює найглибшу суть, зміст і призначення нації. Теж на початку української нації—на світанку історії Київської Руси стоять великі міти українські, а найвеличніший з них—міт св. Андрія. Всіх їх старанно плекали наші предки, вписали в літописи й інші великі твори своєї епохи. Майже всі збереглись до нових часів. Але ми їх забули. Щоправда, вони переховуються в книгах, але їх нема в житті і нема в нашій сьогоднішній національній свідомості, бо модерна українська свідомість формувалась в 19 сторіччі, а це була доба, коли взагалі—не тільки в нас, але й в цілій Европі,—не було зрозуміння для мітів. Їх вважали тоді своєрідними казками або творами буйної фантазії, яка старалась у поетичних формах висловити якусь політичну програму. Але та доба вже далеко за нами.

В нашім часі великі історики збагнули значення мітів, їх перестали називати казками, а вважають їх дестильованою, історичною правдою; міти, на думку модерних істориків і філософів, це та сила, яка зроджує великі ідейні рухи та є мотором історії.

Невже міт св. Андрея є теж дестильована, історична правда? —спитає хтось із сучасних скептиків слідом за скептиками 19-го століття. Дивні стежки Божого Провидіння. Підтвердження історичної правди Андріївського міту знаходимо там, де ми того найменше сподівалися б. В 1947 році в Москві в державнім видавництві вийшла книжка члена московської академії наук Б. Д. Грекова "Культура Київської Руси." Книжка видана в англійській мові, бо вона призначена для пропаганди: вона має доказувати, що ціла Київська Русь—це початок московської історії, а вся її велика культура—власність московського народу. Як воно не дивно, цей автор наводить цілу низку історичних джерел, між іншим, низку творів отців Церкви з перших століть по Христі, які стверджують, що апостол Андрей дійсно був на українській землі. Що більше, на підставі тих джерел можна зробити висновок, що християнська віра принесена впродовж тисячоліття вдержалась в Україні аж до того часу, коли Володимир Великий зробив християнство державною релігією.

Є міти штучні, які творяться на замовлення якоїсь політики без уваги на те, чи мають історичну основу; це політична пропаганда. Такі міти дуже скоро ліквідує саме життя. Але є міти, що в їх основі лягла велика історична подія, вислів призначення народу. Такі міти вічні, бо навіть, коли згине нація, що їх творила, їх приймає інша. До таких мітів належить теж Андріївська легенда.

А раз в основі її є ядро історичної правди, то яку велику силу можна викресати з міту св. Андрея! Треба тільки, щоб стерти з нього той пил, яким він припав упродовж століть, треба, щоб поети, письменники і публіцисти відсвіжили його, з'актуалізували і стерли з нього історичну павутину.

Усвідомім собі тільки: земля, по якій ходив колись Христовий апостол, сьогодні збещещена найбільшими ворогами християнства. Наш обов'язок перед Богом і народом та цілим християнським світом її від того збещещення звільнити і знову прославити згідно з заповітом св. Андрея.

Чи не оцей міт Св. Андрея піддержує духа України, що віками боронить християнську цивілізацію на Сході Европи?... Це Україна захищала колись Европу від Печенігів, Татар і Турків так, як сьогодні захищає її від російського імперіялізму, бо своєю непоборністю параліжує сили Кремля та не дозволяє червоним москалям рушити на підбій світу...

ЖІНКА ТА ХРИСТОС

о. Дм. Гаврилюк ЧНІ.

Які благодаті сплинули на жіночий рід з приходом на світ Христа Спасителя? З приходом Христа сплинули й на жіночий рід великі благодаті. Христова наука принесла жінці визволення з поневолення і пониження, в якому вона жила в поганськім світі.

Христос проголосив світу велику правду, що царство Боже відчинене для кожного, так само для мужчин як і для жінок наскільки вони заховають заповіді Божі, бо "нема в справах спасення мужчин й жінки, тому що всі ви одно в Ісусі Христі."

Християнство отворило світові очі, що жінка це так само людина, яка має душу, свої права і гідність.

Католицька Церква принесла жінці не тільки вічні небесні обітниці, вона зайнялася також дочасним її життям. Вона взяла під увагу всі обставини, в яких жінка могла знайтися: дівицтво, подружжя і вдовицтво.

Дівицтво було в поганських народів у великій погорді. Відні самітні дівиці були користувані до тяжких робіт, не щадячи при тім наруги й упокорення. Щасливий зворот в житті дівиць наступив з хвилею впровадження християнства. Христос признає добровільному дівицтву вищу гідність над подружий стан. Католицька Церква, розуміючи значення і гідність дівицтва, оснувала монастирі, де тисячі душ, бажаючи посвятити життя Богові, знаходять захист. Інші дівиці, що не хотіли вступати в стан подружий ані до монастиря, знайшли в католицькій Церкві способи до виборення собі гідности й значення. Вони прославилися чеснотами і вчинками милосердя для ближнього бідного чи опущеного в вірі. Все це вони сповняли з чистої любови до Ісуса Христа і так вони віднайшли в католицькій Церкві особисту гідність і змисл та рацію життя.

Подружжя християнське змінило теж становище замужньої жінки,—бо високо піднесло гідність жінки, подруги і матері. В поганських часах мужчина міг набути собі жінку викупом або насильством, отже поминаючи особисту її волю; отак готовив їй долю негідну людської істоти. Аж християнство знесло цю неволю і християнська жінка може свобідно вибирати стан подружий й незамужній.

Замужня жінка стає в християнстві рівноправною товаришкою життя свого мужа.

Та ті привілеї, якими католицька Церква обдарувала жінку, не мали б значення, коли б християнство не знесло найбільшої кривди жінки, а саме многоженства. В поганських часах жінка була лише покірною рабинею, невільницею, якій постійно грозило, що муж її покине; в християнстві жінка стала панею дому, домашнього господарства та спокійна про свою будучність, бо Христос установив Тайну нерозривного подружжя. Католицька Церква не признає подвійної моралі, що давала особливші привілеї мужчині. Мораль—каже Церква—є одна, така сама для мужчини, як і для жінки. Подружня вірність зобовязує однаково обидвох подругів.

Вдовиця таксамо у Христі знайшла свій ратунок.

Християнство не забуло про долю вдовиці, яка в поган була розпучлива. Знаний є поганський звичай закопування або палення живцем вдови на костері разом з помершим чоловіком. Вдову по смерті чоловіка проганяли з його маєтку, вона верталася звичайно до родичів або ішла в найми до своїх братів чи інших. Християнство заопікувалося долею вдови, взиваючи вірних до несення моральної й матеріяльної помочі вдовам і сиротам.

Але всі заслуги католицької Церкви коло піднесення гідности жінки бліднуть в обличчі чудесного факту народження Христа Спасителя з Марії, Дівиці Непорочної. Почитання Пресвятої Богородиці, образи Матері Божої у всіх церквах, установлення численних свят в Її честь, були й є величавою аґітацією за правами жінки взагалі і краще утвердили її гідність ніж мудрі наукові твори.

З повищих уваг виходить, що жінка завдяки християнству дійсно відзискала людську гідність і належну честь, за що католицька християнська жінка старається показати вдячність і любов Христа більше ніж хто інший.

Українські, католицькі жінки, де ще є можливе якесь організаційне життя, організуються в ріжні католицькі дружини. Українські жінки в своїм існуванні залежні від Христа, від Його Церкви,—отже вони не сміють допустити до упадку Христової віри і Церкви: ось чому мусять розвивати такі українські жіночі організації, що не діють проти віри й Церкви, але —навпаки—працюють разом з католицькою Церквою та під її покровом. Через такі організації скріпляють віру й становище української жінки і рівночасно з нею запевнюють кращу долю й майбутнє визволення української нації. Тому свідомі

українки патріотки повинні причинятись до розвою українсько-католицьких організацій на більшу славу Божу та добро українського народу а їхнім гаслом повинно бути: "Все для України, а Україна для Христа."

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) Що значать Христові слова: "Все те, що входить до уст..., виходить назовні. Що ж виходить із уст, те походить із серця, і воно сквернить людину." (Мат. 15, 17-18).

Христос каже, що ніяка пожива не оскверняє людини, бо все, що Бог сотворив, добре та корисне для людини, бо ж для людей, як каже Святий Павло, все сотворене, щоб люди прославляли Бога, свого Творця, та Йому одному служили: "Світ чи життя чи смерть чи теперішнє чи майбутнє—все ваше, ви ж Христові, а Христос—Божий." (І Кор. 3, 22-23).

Пожива не є злою, ото ж вона негодна згодити нашої душі, що є духом, а духа матерія не заторкує. Деякі єретики витягають отпаке заключення: Коли пожива не сквернить тіла та душі, так чому католицька Церква забороняє своїм вірним їсти мясо чи пити молоко? Чому їсти мясо в пятницю за винятком загальниць буде тяжким гріхом для українців католиків? Та ж пожива не зла!

Правда, пожива не є ні зла, ні грішна, але непослух Церкві є злий і грішний. Ото ж хто переступає піст, той не слухає Церкви, а непослух це вже гріх і зло, бо ж Церква має право приказувати й вірні мусять її слухати, бо Христос виразно сказав: "Хто слухає вас, той слухає Мене; хто ж погорджує вами, той погорджує Мною; хто ж погорджує Мною, той погорджує Тим, хто післав Мене, цебто небесним Вітцем; погорджувати ж Богом це завжди гріх і зле." (Лк. 10, 16).

Церква ж установила піст, щоб людей спонукувати до покути за гріхи, бо без покути не зможемо усмирити Божого гніву та спастися.

2) Моя дочка ходить з протестантським хлопцем. Я не хочу, щоб вона виходила за не-українця, та ще до того некатоляка. Чи вона могла б вийти за нього заміж, якщо б він навернувся до католицької Церкви?

Релігія дуже важна в подружжі, бо вона найбільше лучить серця та душі подругів. Пристрасть і чар молодости коротко тривають. По кількох роках подружого життя подруги не будуть молодими залюбленцями, але звичайними товаришами життя, між якими самочинно виринають розбіжности та непорозуміння. Подруже щастя не спадає в неба. Його мусять самі подруги здобути самопожертвою, взаємним вирозумінням і самопосвятою.

Якщо ж нема релігії, так нема найсильнішої підпори для щастя в подружжі. Коли ж подруги належать до різних релігій, так вони доконче мусять мати між собою непорозуміння, хібащо одне з них зречеться своєї релігії та піде за своїм партнером. Оттому католицька Церква забороняє мішані подружжя цебто подружжя католиків із некатоликами, бо вони звичайно шкідливі для католицької сторони, як і для дітей, бо годі виховати їх по-католицьки, коли одне в батьків є некатоликом. Діти більше дивляться на приклади аніж на навчання.

Здається, що прийде незадовго час, що католицька Церква взагалі заборонить мішані подружжя.

Коли ж наречений вашої дочки хоче навернутися та робить це щиро, так нехай піде до Отця пароха, візьме інструкції про католицьку релігію, прийме святу віру, то й тоді дочка ваша може йти за нього заміж.

3) Святе Письмо згадує про Братів і Сестер Христа. Хто вони такі?

Свята віра навчає нас, що Пречиста Діва полишилася завжди дівою. Отож брати, що про них згадує Євангелія, не були рідними братами та сестрами Спасителя, але Його братанками та сестрінками, бо ж юдеї звали братами теж братанків-сестрінків. Он у Старому Завіті Лот зветься братом Авраама, хоч був його сестрінком.

Зрештою Св. Письмо каже, хто була мати двох братів Христових, Якова та Йосипа. Це була Марія, сестра Божої Матері (Мат. 27, 56). Те саме з іншими братами та сестрами.

Умираючий Христос не був би віддав при смерті своєї Матері чужому Йоанові, якщо б були в неї інші діти. (Див. Голос Спас. 1948, стор. 16).

4) Я спровадила декілька осіб. Замість бути вдячні, вони мене зневажили. Чи Бог може покарав мене за добре діло?

Бог не покарав вас за добре діло. Якщо ви це вчинили з любови до Бога, так ваша надгорода запевнена, бо щонебудь вчинимо ближньому ради Христа, це гейби ми робили для самого Спасителя.

Чому ж вони вас зневажили? Може тому, що Канада їм не подобалася або може тому, що вони невдячні та не розуміють добродійства, яке ви їм учинили, бо й таке буває між людьми. Проте не беріть собі цього надто до серця, а прикрість пожертвуйте Христові, що невинно зазнає зневаг і прикрощів від невдячних людей, хоч віддав за них своє життя та пролляв кров за їхнє спасіння.

5) Чи я можу виблагати в Бога ласку навернення своїм синам, що перейшли до незалежної церкви?

Молитва може чуда доконати. Моліться, благайте, бо молитва матері за діти має особливішу вартість перед Богом. Може ця ласка не прийде скоро, проте можете бути певні, що ваші молитви не підуть намарне. Свята Моніка довгих 17 років молилася за навернення свого сина, Августина, але таки ласку випросила. Її син став одним з найбільших святих і учителів католицької Церкви.

6) Маю вічні непорозуміння з чоловіком, що завжди невдоволений, хоч не скаже, чого властиво бажає собі від мене. Що маю робити?

Треба терпіти, молитися за себе та за чоловіка й при тім намагатися одобрухати його та довідатися, де причина непорозуміння та невдоволення. При тім слід заховувати второпність і такт. Може він обурений на вас, бо не слухаєте його в справах, в яких жінка повинна слухати чоловіка? Може не тримаєте порядку вдома? Може занадто балакаєте та сваритеся?

Радимо вам зробити добрий іспит сумління, так напевнб викриєте причину непорозумінь. Тоді старайтеся усунути її, бо Господь бажає, щоб родина була місцем згоди, щастя, любови, а не заколоту, ненависти та проклонів.

7) Ми щойно чотири роки тому поженилися, а вже маємо трое дітей. Я заробляю небагато, тому не думаю, що зможу удержати більшу родину. Чому католицька Церква забороняє перепинення народин (бірт контрол)?

Не Церква, а Бог забороняє, бо подружжя установлене не для пристрастей, а для збереження людського роду. Хто так поступає в подружжі, щоб навмисно не мати дітей (бірт контрол), той переступає Божий закон і тому може сподіватися кари Божої в цім і в другім житті за збещення великої тайни християнського подружжя.

Радимо вам мати більше довіря до Господа Бога, що дбає про свої сотворіння. Коли ж Він в своїм Провидінні не опускає пташок, так і не опустить вас і ваших дітей. Якщо ж маєте ще якийсь сумнів про це, так просимо звернутися до свого Отця Пароха і виложити йому свої клопоти.

Із. Воробкевич

СМЕРТЬ КОЗАКА

Помолюся, і Мати Божа
Мені раненому поможе,
Бо добрі ліки знає.
Вона людей рятує з моря,
Вона у серце повне горя
Спокій і рай вливає...

Леся Хр.

УКРАЇНСЬКА МАДОННА

І я бачив Тебе у побіленій хаті,
Українська Мадонно пахучих степів.
Під вікном простелився барвінок хрещатий,
При іконі старій чорнобривець розцвіт.

А в очах Твоїх сміх і несказана ласка,
Як в вишиванці Сина своєго пестиш,
Сивих слави сторіч незабута ще казка,
Тиха гордість і блиск із небес висоти.

І я бачу, як йдеш, обездолена Мати
Із терновим вінцем через муки і жах,
Бо далеко Твій Син ні нема в Тебе хати,
Лиш надія одна ще жевріє в очах:

Що повернешся знов до забутої хати,
Де в куті на іконі ручник споловів,
І до Сина ще знов усміхнешся, о Мати,
Українська Мадонно цвітистих степів!

Сміховинки

У гостинниці сидить батько з пятилітнім синком і замовляє:
—Прошу пиво й содову воду із соком!
—Ні, прошу для тата також пиво!—каже синок до вейтера.

Моріц і Берко, два спільники, сидять у кінотеатрі. Нараз Моріц зривається.
—Ти куди?—питається товариш.
—Я забув замкнути касу!—каже Моріц.
—Чого ж боїшся? Та ж ми тут оба!

Лікар радить пацієнтці: —Мусите пані більше пробувати на свіжім воздусі, купатися в зимній воді і тепло вбиратися.
Жінка вертається додому й каже чоловікові:
—Лікар казав мені багато подорожувати автом, їхати до морських купелів і купити лиса на шию.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

MAY, 1951

Importance of the New Dogma for Ukraine

By Rev. M. Schudlo, CSSR.

NOV. 1, 1950 Pope Pius defined the new dogma of the bodily Assumption of our Blessed Mother into heaven. This truth is nothing new, for it has always been the belief of the Christians. Although we do not find any mention of it in the Gospel, we find it, however, in Tradition which constitutes a source of our faith as well as the Gospel, for not everything Christ taught is in the Holy Scripture. In fact, St. John says: "There are also many other things Jesus did. If all of them were written, the world itself, I think, would not be able to contain the books that should be written." (John; 21, 25).

What possible bearing can the infallible Papal pronouncement have upon the world's history and our martyred Ukraine? There is the prophecy made in 1901 by Dr. Bartolo Longo, the founder of the beautiful Basilica of Our Lady of the Rosary at Pompei in Italy. He was a holy man and his beatification is under way.

What did he say? "The universal peace will be one of the luminous events of the 20th century. This peace will be a gift of the generous heart of the Almighty Son of God as a reward for the signal honor bestowed on His Mother by the solemn declaration of her bodily Assumption as a dogma of Faith."

And he continues his prophecy: "On the day on which the infallible Teacher (the Pope) will announce that the Immaculate Virgin died, rose from the dead and entered Heaven, body and soul, *the hour of the long-desired peace will strike... a peace achieved without bloodshed.*"

The prophecy of Bartolo Longo fully coincides with that made by the Blessed Virgin herself in Rome to a pious soul to which she is often appearing. In fact the glorious Mother of God declared: "There won't be another world war, but still there will be an extraordinary intervention in the world's history to produce a general peace among the nations and to bring the errant humanity to Christ." This prophecy has been made in 1950, the soul being accurately examined by the Roman Congregation.

Thus, if we are to believe these prophecies, for no Catholic is bound to accept private revelations as an article of faith, the universal peace achieved by a special and extraordinary intervention of God is at hand. This intervention will do more for peace than all the deliberations of the UN and the horrible atomic bombs. It may mark the initial phase of the world's return to the Catholic Church that there may be but one fold and one Shepherd.

It is true that many Ukrainians behind the Iron Curtain won't even know about the new dogma, for the Red bosses of our country do not recognize such a thing as God-made man and His Immaculate Mother Mary, such things being a bourgeois myth to them. But Ukraine is ages older than her Red occupants who enslaved her and are ruthlessly devastating our people and our Church through deportations of all our Bishops and killing of the true followers of Christ who refused to give up their Catholic faith and allegiance to the Apostolic See of Rome.

The Russian Communists are doing their utmost to make our pious people forget Christ and His Blessed Mother. Our Lady, Queen of the Ukraine, to whom the great son of St. Volodymyr, Yaroslaw the Wise, dedicated his people and his country in 1037, remembers—there is no doubt—how she was honored by the Ukrainian people, both Catholic and Orthodox for almost a thousand years before the "great comrade Stalin" was born, for our people are one of the most fervent servants of the Blessed Virgin in the whole world.

In the year 991 Volodymyr, the Great, who officially introduced the Christian faith into Ukraine, the first church he built on our soil was a Church dedicated to the great Mother of God. And the famous Pecherska Lavra or the monastery of the Catacombs as well as the Church built by St. Volodymyr were dedicated to Mary's Assumption.

Kiev, the capital of Ukraine, is the religious centre not only of our people, but also it is holy to the Russians themselves, for from it Christianity was spread over all of Muscovy.

Since the early times Our Lady kept watch over Kiev and Ukraine. She defended them against the Tartars and Turks during the siege of Terebovla or Pochaiv, where she appeared and defeated the invading Mohammedan hordes. Our national history knows but too well strife, treachery, bloodshed and fratricide wars. And yet, thank God and the Blessed Virgin, we did not perish in the course of history, for our heavenly Patroness watched over us, multiplying her miraculous icons throughout our country to keep alive our Christian faith and foment ever increasing love and devotion to the Blessed Virgin.

How can we expect a conversion of Ukraine when there is Stalin and his bloody Politburo? Christ and His ever-Virgin Mother are more powerful than the Muscovite Red dictator and his secret police.

The devotion of our people to the Blessed Virgin and the innumerable icons and churches dedicated to her Assumption throughout the whole of the Ukraine and the most fervent homages paid to the Assumption of Our Lady suggest that Ukraine, once freed from Moscow and constituted independent, may easily enter into official negotiations with the Holy See, after having heard that the Roman Pope on Nov. 1, 1950 made our Lady's Assumption a dogma of the Catholic Faith.

The time of the mission confided to us by the immortal Pope Urban VII, "Through your mediation, O my Ukrainians, I hope to convert the Orient" may be closer than we think. The dogma of the Assumption may well mark the reunion of the East with the West, separated since 1054. This infallible Papal definition may spell the doom of atheistic Communism and through special graces of God and maternal Western Church under one Shepherd, the Pope of Rome.

The day may be not too distant

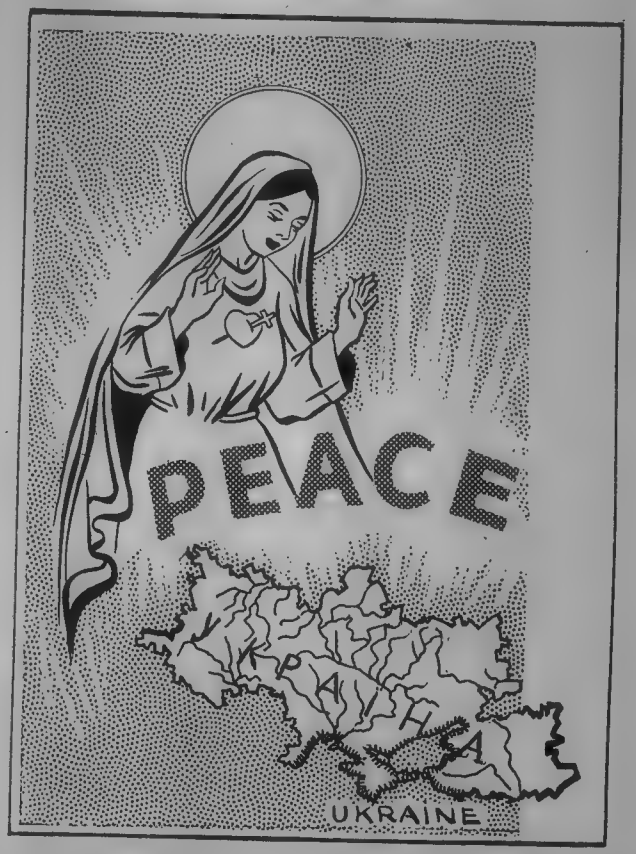

when all Ukrainians will hear the bells of Kiev calling them from all over Ukraine to render the due homage of love to their heavenly Patroness in a free country and in a true faith and Church under the leadership of the visible Vicars of Christ.

Let us pray for this happy day: *Maty Boza, spasy Ukrainu!* Mother of God save Ukraine, rendering it Catholic.

Power is Evil Only When It Is Abused

By Fulton J. Sheen

It cannot be too often repeated that communism is less a system of economics and politics than a philosophy of man. The founder of communism, Karl Marx, never thought about his economic theory until the final phase of his life; in earlier decades he spent himself in Philosophy (which he derived from England) and on socialogy (which he plagiarized from France). Only after these foundations had been laid did he turn his mind to economics—and this portion of his teaching he drew from the Germans.

Communism is based on a false philosophical expectation: that man has limitless power and can, without Divine Aid, turn himself into perfection and even become a god. That is why this philosophy (which is a particularly unsound form of humanism) is formally known as "atheistic humanism" by the professors. Communists hold the belief that the social injustice and misery and greed that lie about us have come from some influence outside of man—from institutions such as private property or the division of society into classes.

The Communists never blame the human will for any of the catastrophies of society: they pretend that the golfer never misses the ball through weakness, fatigue or lack of ability; the trouble is always in the gold-club, which was made crooked and deceptive by the Wall Street bankers. It is only the "capitalists" who are wicked in the Marxist scheme. Everyone else is born without sin.

But such a falsely optimistic view on non-capitalist human nature will not stand up against the facts. If evil actually disappeared with the disappearance of the "capitalists," one could not have the phenomena of the Soviet state, with such evil things as concentration camps and the slaughter of innocent prisoners, false trials and unjust persecutions.

The "environment" of Soviet Russia is by no means perfect: but even if it were, the belief that good surroundings inevitably lead to goodness in the heart of man is a great fallacy.

The Communist attitude towards society is provincial and shortsighted: it imagines that if we eliminate the one kind of exploitation which we have today, then all exploitation will be destroyed. This belief argues an ignorance of history. Kings have been tyrannical, and so have hereditary aristocrats; but we in America, lacking both of them, have not yet wiped out injustice from men's hearts. Evil is never the result of a political system—although it can be the effect on other men of the evil in a politician's heart, and whether such a man is king or noble, congressman or legislator does not matter very much.

Things are not evil in themselves. And this is true of gold and food and power and stocks and bonds and offices of an elective government. Things become evil only if the men possessing them abuse their power. Therefore the "equalization of property" cannot bring

brotherhood to men. Communism began by asking that everyone should call everyone else by the sweet name of "comrade"; but as the wicked philosophy of Marxism unfolded, Stalin became a Marshal and the "old Bolsheviks" wore medals, each of them awarded for the breaking of a commandment given us by God.

There is an old and contradictory notion at the heart of Communist theory in our day: the Marxists tell us that each man has been "determined" by his environment and that he must, inevitably, fight on the side of his "class". This viewpoint ought logically to wipe out all responsibility in the moral order; yet no one is more severe than Communists in punishing men for such sins as "treason." Every purge and every persecution conducted by the Soviets admits that the defendant must have been responsible for what he did: otherwise, why blame him, why punish him, why kill him or imprison him? The Communists cannot escape the consciences they try to kill: these take their full revenge when the party-member, who denies the moral law, finds himself excoriating all who oppose his own abominable system of forced labor, purges and secret midnight arrests.

Secrecy and systematic deception spring from any Communist regime; causes lead to consequences which resemble them. Lately a letter received in America from Estonia said: "We are all doing well. Do not send us parcels or letters—we want nothing from the capitalistic world. Juku and Manni are best off of all of us; they have a flat three rooms large, and there will be room for you with them if you wish to come home." Juku and Manni, boy and girl, were the children of the father who received the letter; they and their mother all had died before the ending of the war. Their three rooms were their graves!

Such messages indicate a vast disillusionment as to the things that "economic systems" can achieve. The Voice of America broadcasts cannot touch such men and women, who have seen how little economic systems ran achieve: they know that materialism, of any type, will never lead to happiness for any country or for any man. The Communist propaganda has said that the perfection of man will come with a better ordering of economic things; the American government tells the world that joy will result from a different but still temporal, material and economic ordering of things. But the peoples of the world have outgrown "things"; they know materialism is not enough. America today has the highest standard of living in the history of the world— and we also have the highest percentage of psychotics and neurotics known to any civilization of any time. Poverty is not the only reason for despair.

To stress the economic, as the Marxists do, is to make each man an egotist and a materialist...and down that path no happiness has been found throughout all history. To be a Christian is to stress the spiritual, longing to serve and to extend its borders. And down that path lies the joy and glad fulfillment of the saints.

What unites us to God is not so much the good dispositions of our mind, as the holy affections of our will. (Pious Reflections, 15)

LITURGICAL VESTMENTS

By Rev. M. Schudlo, CSSR.

CHURCH or liturgical vestments are garments worn by clergy during public divine worship. Their material, color and form of vestments are defined by specific regulations of the Church.

BISHOPS wear the amice, alb, cuff, epitrachelion, sakkos, Hypogonagion, omophorion, mitre, crossier (pastoral staff), pectoral cross, ring and mantias or cape.

PRIEST'S vestments: *Epitrachelion* or stole required for all priestly duties. It looks like a long and narrow scarf worn around the neck.

Phelonion or Chasuble, that covers the priest during Mass, reminding the people of the purple, which was put on Jesus to mock Him as king. These two vestments are specific of the priest.

Stichar or alb is a white linen gown. It reminds the people of the white garment which Herod ordered to be put on Jesus. It symbolizes innocence.

Pojas or cinture is a narrow belt, that serves to bind the alb together. It reminds the faithful of the girdle with which Christ fastened His garment while washing the feet of His apostles.

Narukavsi or cuffs are narrow bands to hold the sleeves of the alb together, reminding us of the strings with which were bound the hands of our Saviour.

DEACON'S vestments: *The dalmatic* is an external garment, reaching to the knees. It reminds the people of the pompous attire of the Angels in heaven.

Orarion. This narrow band worn by the deacon around his left shoulder is a special garment of the deacon, that has an important part in the Oriental Church services.

The deacon too, wears the alb, cinture and cuffs.

FINALE

The Catholic Church is one as Christ and His Gospel are one. The rites, however, or the external forms of manifesting the same faith are different among the peoples of the world. The variety of the rites in the Catholic Church proves its universality or Catholicity.

In this booklet the Ukrainians have found the history, the origin of their rite and the noble mission that awaits them in the future reunion of the Western and Eastern Churches.

Our dear Friends and Brethren of the Latin Church have in this modest booklet an abundant amount of information regarding their co-religionists, the Ukrainian Catholics and Rusins; their rite, church services and their historical mission.

May this modest pamphlet bring a fraternal collaboration among the Christians of both rites.

May it render the Ukrainians eager to fulfill the sublime task imposed upon them by Divine Providence, bringing back to the Catholic Church first all their co-nationals and then all other Slav nations separated from the Holy See. The work is hard, but not impossible. "Let not this hope be considered utopian, we conclude with the great Leo XIII, for that were unworthy of Christians. The promise of the Lord must be fulfilled: There shall be one Fold and one Shepherd."

May Jesus Christ and our Lady of Perpetual Help, whom all Eastern Christians ardently love and honor, hasten the day in which our prayers may be united with theirs, so that every people with their particular rite may glorify God in the One, Holy, Catholic and Apostolic Church. Amen.

A DEVIL TO BEWARE

The devil, so the story goes, was having a council of war with some of his leading fellow citizens of hell. The question was being discussed as to who should be sent on a special mission to earth to increase, if possible, the quota of human souls for hell. After considerable discussion, one of the devils spoke up:

"Send me," he said. "I will tell them there is no God, and if I can convince them, many souls will be lost."

But Satan shook his head. "They will never believe you," he said.

"Send me," spoke up another. "I will tell them there is no hell."

"No," said Satan. "Even if they believed you, they would still hope for heaven."

Then a third devil volunteered. "Send me," he said. "I will tell them there is no hurry."

Satan was pleased with this suggestion. Then envoy was sent and, according to reports, enjoyed and is still enjoying a great success.

UKRAINIAN PARTISANS ARE FIGHTING RUSSIA...

On his nation-wide Sunday broadcast recently, Drew Pearson, noted commentator, declared:

"Moscow, exclusive:—Here is one of the most hopeful developments inside Russia. The American Embassy has just cabled word of riots in the Russian Ukraine. The uprising is so serious that two divisions of the Red Army have been sent to the Ukraine to quell the partisans now on the rampage in the Carpathians and around the Polissian and Volhynian marshes. In the eastern Ukraine, Moscow is moving thousands of people from their historic villages into big communal centers.

Now, I have maintained that unrest inside Russia is a golden opportunity we are sadly neglecting. What Russia fears most is our contact with her people, yet we have not even floated propaganda balloons into Russia which is fairly easy."

The past is no longer yours, the future is not yet in your power; you have only the present wherein to do good. (Preparation for Death, cons. 11).

FOR MARRIED PEOPLE —

By D. F. Miller

1. ON INVOLUNTARY MISCARRIAGE

Problem: "It seems almost imposible for me to carry a child safely through the months of pregnancy. I have had three miscarriages, despite the fact that I did everything doctors could suggest. I have been told that when human life begins in the womb, God creates an immortal soul and entrusts it to the mother. My question is, what happens to the souls of children whom the mother loses by miscarriage? And can baptism be administered in such cases?"

Solution: If an involuntary miscarriage occurs during the early months of pregnancy, one in which there has been no opportunity to baptize the infant foetus, the mother can confidently leave the soul of the child to the loving mercy and goodness of God. We know from Christ's specific words that baptism is absolutely necessary for the vision of God in heaven. This does not mean that unbaptized infants will have to suffer forever in hell. Although Christ did not tell us what their state will be in eternity, it is the common teaching of theologians, based on the justice and goodness of God, that these infants will not have to suffer, since they could not be guilty of actual sin. Some have speculated on the possibility that God may even grant them a moment of vision in which they can desire baptism and choose the love of God and thus win heaven. This is certainly possible, though God has not seen fit to reveal anything concerning it to us.

Since Christ made baptism so necessary, it is very important that mothers see to it that it be administered if at all possible, even in the case of miscarriage in the early stages of pregnancy. Catholic doctors and nurses are taught, in such cases, immediately to immerse the foetus in water, while breaking the covering around it, and to pronounce the words of baptism. Any attendant on a sick mother can do this, and in some cases the mother can do it herself.

If there is great danger of death to a child in the process of birth, the child should be baptized before or during the process of birth. The importance of this matter is one of the reasons why Catholic mothers should try to have Catholic physicians and nurses in attendance upon them. Even such as these should be reminded by the mother of her urgent desire that her child be baptized, even before birth if the danger of the situation calls for this.

2. ON RELUCTANT MOTHERS

Problem: I am just over 21, and am engaged to be married to a good Catholic young man. We have been going together for eight months. We would like to be married in a month or so, but my mother begs me with tears to put if off for a couple of years, so that she will have me with her that much longer. She tells me that I owe this to her for all that she has done for me. Can you tell me if I have any obligation to put off our marriage for two years because of my mother's feelings?

Solution: It could be a grave mistake to put off your marriage for even a year merely because your mother wants your companionship. Common sense and experience lay down very definite principles regarding the length of time young people should wait before marrying, once they have become engaged. There are some cases in which a wait is necessary for serious reasons, such as the actual material dependence of others on the man or woman, or the lack of even a modest income in which to start a home. These exceptions do not change the universal principle that long engagements are to be avoided whenever possible. The longer two people who are in love with each other put off their marriage, the greater is the danger of their falling into sin. To be in love and engaged and yet to have to wait two years or so before marrying places a great strain on young people's ability to resist manifestations of affection that of their nature endanger the virtue of chastity.

Mothers who hate to lose their daughters do not think of these things. But a daughter must think of them and must decide the matter according to the best interests of her soul and the soul of her financé. In a situation such as is presented here, a girl would do well to place the decision in the hands of her confessor. He will be able to judge objectively both the reasons for the mother's reluctance to give up her daughter for a while, and the degree of spiritual danger that will be involved for the engaged couple. If he decides that the marriage should not be put off for another year or two, his authority should be quoted to the mother, and should be followed even though the latter bitterly resents it.

(From the *Liguorian*)

ABOUT WHAT A QUARTER IS COMPLAINING?

I am a twenty-five cents.
I am not on speaking terms with the butchers.
I am too small to buy a quart of ice cream.
I am not large enough to purchase a box of candy.
I am too small to buy a ticket to a movie.
I am hardly fit, nowadays, for a tip, but... believe me, when I go to church on Sundays and Holidays I am considered to be SOMETHING GREAT AND IMPORTANT...

Let the ambition of those who love God be to surpass all others in humility. (Practices of Love, ch. VI).

All friendships founded on inclination and material love are a great obstacle to perfection. (True Spouse, ch. X).

What Do You Mean "THE CHURCH"?

IN speaking of "The Church" it is important to have in mind from the very beginning just *what* it is that we are talking about.

Many non-Catholics misunderstand beliefs about the Church, because they have never had explained to them exactly what Catholics mean by "The Church." Catholics should bear this in mind when talking to those of other faiths. Our non-Catholic friends, to be sure, may not agree with us even after our meaning has been explained—but it is absolutely certain that they cannot agree if the explanation has never once been given.

Teaching Authority

For example, we are asked why Catholics believe in the Immaculate Conception of Mary and we reply: "Because the Church teaches it." To most non-Catholics, this means nothing. Worse, it is to them simply an evasion—"Catholics believe this because Catholics teach this." It must be explained to them what we mean—and why— when we speak of the Church as a teaching authority—a divinely safeguarded agency of truth entirely above and beyond its mere human membership. To the Protestant, who conceives of the Church simply as an association of human beings, the expression "the Church teaches" can have no significance. If a single individual possesses only private authority, a million individuals will still possess the same private authority, however magnified. He, therefore, can see no reason for belief simply because of the teaching of a Church.

Similarly, the Protestant is amazed at our insistence that "outside the Church there is no salvation." He sees this as bigotry and narrow-mindedness. He will say —and quite rightly—that mere enrollment on a church list and the fulfillment of various rules and regulations cannot produce the spiritual work of salvation. He cannot understand why we place such extraordinary emphasis on church membership, which to him is a formality. He regards the Church as a consequence and not the cause of one's being a Christian. The Catholic use of such an expression as "our Holy Mother the Church" is inconceivable and absolutely meaningless to the non-Catholic. He never speaks in such a way of his own church. How, then, is he expected to know what we mean?

Not Just a Building

To many people, the word "church" probably never signifies anything other than a building where people gather together to manifest their religious beliefs. Some may speak of their "church" as the particular group of people who happen to worship in a given place according to custom. Beyond this, they may even refer to their "church" as all Methodists, for example, or all throughout the world who profess the Presbyterian religion. Others may use the word in a very indefinite sense— "It is the obligation of the church in the United States to assist in this necessary work"—meaning that it is the obligation of those who profess religious beliefs, and that it is the particular obligation of the clergy.

Now these are all accepted uses of the word "church." But this is the limit of its use among most non-Catholics. It still has not been used in the sense that Catholics use it when they say "the Church teaches," "outside the Church there is no salvation," and "our Holy Mother, the Church."

The difficulty partly lies in our language. We do not have definite words for every meaning we intend. As it is a little late to do anything about that, however, what we must do is explain thoroughly the words we do use. What, then, is the Church?

Followers of Christ

We must first point out to what Church we refer—or rather, to what part of the Church. For in the widest sense, the Church consists in the union of all those who in any way participate in the life of Christ. Therefore, the Church is divided into—the Church in heaven, the Church in purgatory, and the Church on earth. The Church in heaven is called the Church Triumphant. It is made up of those who, through Christ's grace, actually have accomplished the purpose for which they were put into this world, who have received their reward and are now actually enjoying it. The Church in purgatory is the Church Suffering or the Church Expectant. It is made up of those who also have accomplished their purpose in this life and have saved their souls, but who await their reward until they have completely atoned for their shortcomings. The Church on earth is the Church Militant. It is made up of those who are still struggling for the accomplishment of their purpose in life.

This idea of the Church goes far beyond any that we have thus far mentioned. In this sense the Church is sometimes called "The Communion of the Saints." There is a communion or mutual relationship of the various parts of the Church. The Church on earth prays to God and to the Church in heaven on behalf of the Church in purgatory. It prays also to God in honor of the Church in heaven. The Church in heaven intercedes with God for the Church in purgatory and on earth. The Church in purgatory prays to God and to the Church in heaven for others. Christ, the Head of the whole Church, mediates continually for the Church on earth and in purgatory, and shares His glory with the Church in heaven.

The Apostolic Church

We speak only of the Church on earth—the Church Militant, the One, Holy, Catholic and Apostolic Church.

The Church, therefore, is *the society of those who profess the true faith, a society which has been instituted by Christ for obtaining man's eternal salvation.* Every part of this definition is important.

The Church is a society. A society is a collection of people organized for a common purpose. That the Church be a society,

therefore, implies that it must be organized, that it must possess authority and that there must be obedience to authority. The individual is subject to this authority—not because he is unimportant, but because he is so very important. The point is, that a society works toward a common purpose that is the purpose of all its members. Just as civil society is organized under authority for the public welfare, and just as the individual citizen must obey its authority to preserve public welfare, so there must be organization and authority in the Church.

There is in the Church, therefore, a diversity of members, each having separate functions. "And God indeed has placed some in the Church, first apostles, secondly prophets, thirdly teachers; after that miracles, then gifts of healing, services of help, power of administration, and the speaking of various tongues" (I Cor. XII: 28). All these must be regulated "properly and in order" (XIV: 40), and it is the obligation of those whom God has called to be leaders to provide for the right conduct of the Church's affairs. "Let no man despise thy youth," wrote St. Paul to Timothy. "Do not neglect the grace that is in thee, granted to thee by reason of prophecy with the laying on of hands of the presbyterate" (I Tim. IV: 12, 14).

Who Are Members?

The Church is the society of those who profess the true faith of Christ. This limits the membership of the Church and tells us who is to be accounted a member. Faith is the acceptance of knowledge not from personal experience, but on the word of another. We speak of faith, therefore, as the body of beliefs which God has made known to us for our acceptance, truths that we must acknowledge and commandments that we must agree to keep. There is but "one Lord, one faith, one Baptism" (Eph. IV: 5), and this one faith that has been made known to us by Christ is absolutely necessary for our salvation: "He who believes and is baptized shall be saved, but he who does not believe shall be condemned" (Mark XVI: 16). Thus knowledge of the true faith and acceptance of it is absolutely required for one who would belong to the Church.

The Church was instituted by Christ. It is not simply a group of individuals who call themselves Christians because they desire to imitate Christ's life or to abide by what they call "Christian principles." It is a definite group -- not many groups—called together at Christ's bidding, united under the Apostles, given definite powers and prerogatives. This group has continued and grown in every age since Christ's time, and Christ promised that it would ever exist and that it would continue to preserve His truth and to do the work that He called it to do. "Thou art Peter." said Our Lord to the Leader of the Apostles, "and upon this rock I will build my Church, and the gates of hell shall not prevail against it" (Matt. XVI: 18). And He thus commissioned the Church —"Go, therefore, and make disciples of all nations, baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, teaching them to observe all that I have commanded you; and behold, I am with you all days, even unto the consummation of the world" (Matt. XXVIII: 19-20). It is through His promises that we consequently know that the faith which we share in His Church is true.

Purpose of Church

And the Church exists for the purpose of the salvation of mankind. Men do not become members of the Church after they have been "saved," simply as a kind of convenience, for the mutual sharing of religious experience. Men join the Church to be saved. Infants are baptized into the Church that they may begin the way of salvation. The Church on earth exists for one purpose only—to get men into heaven.

This it does under several respects. First, as has been mentioned, it provides men of every generation with the true faith, the true knowledge of God's will without which, St. Paul tells us, "it is impossible to please God" (Heb. XI: 6). Hence our belief as to "the teaching of the Church" becomes intelligible, in view of what we believe the Church to be. For the Church is greater than the sum of her members. Besides being human, the Church is divine. "All power in heaven and on earth has been given to me... As the Father has sent me, I also send you... When he the Spirit of truth, has come, he will teach you all truth..." (Matt. XXVIII: 18; John XX: 21; John XVI: 13). Such is the constitution of the Church.

What this article does is to describe how Christ's salvation is bestowed in the Church. Faith is but the beginning of salvation, the necessary foundation. In safeguarding the true faith, the Church accomplishes only a small part of her work. She must also guide men on the way of salvation, she must also give them the necessary aids to follow this way. This she can do and this she does because of the powers which she has received from Christ her Lord.

MARY'S MONTH

We hope Ukrainians Catholics will not forget that May is Mary's month when they go to her with prayers of thanks, praise and petition. Recall will enable us to assemble reasons for gratitude, her assembled virtues will stir us to praise, and the jittery world at this moment gives us abundant reason for involving her help to bestow upon our country the benediction of permanent peace.

The communists are attempting to take over this month of May to express defiance against the traditional peace and good will of civilized life. Ukrainian Catholics, this year more than in any previous year, must reassert the tradition of May devotions in churches, schools and homes. Much of the world will not keep May as Mary's month. A sizeable part of the world will desecrate with shouts of defiance the quieting memories which May days recall. That should not silence reverent whispers of prayer before Mary's altar, or the hymns of praise that go up from little children to the Woman who is the Mother of the Christ Child and of all the children of men the world over as well as a loving Queen of Ukraine.

How Did He Love Us In Incarnation?

By John Leo Dehon, S.C.J.

The Love that Our Lord Has Shown Us In Becoming Our Brother...

GOD is love: The Word, being God, is all love. In becoming Man He concentrates all His love in a human heart. The mystery of the Incarnation is the mystery of a God so loving man as to become man Himself, thus rendering the divine love real to our senses. In becoming man the Son could not cease to be all love, for He would have ceased to be God. Since the heart is the noble symbol of the affection of men, His Heart symbolizes all His love. The love of His Heart is both divine and human... It is divine love humanized. The Feast of the Annunciation is, therefore, the great feast of His love.

In Loving Jesus it is God Who is Loved...

By loving the humanity of Christ we love Jesus, we love God, since Jesus is God. In thus loving our Lord, we give glory to His Father, for we love the prodigy that the love of Father and Son has accomplished for us. His loving condescension for us moved Him to assume the perishable and coarse forms of flesh. He accepted all the weakness and all the sufferings of childhood. If He became a small child to show the tenderness of His love, is it too much to lower ourselves to this little Child to contemplate the mysteries of His tenderness and to return Him love for love? When He said to His Father, "Behold I come," two loves were in Him; the love for His Father and love for the men He accepted as brothers. These two loves are united in His Heart. He loves men for the glory of His Father and for their happiness. He desires that we recognize this love which He has shown in becoming our Brother... in dwelling among us.

In Loving Jesus it is God Who is Loved... Jesus Always Remains with Men...

He is in our midst in a two-fold way: in the hidden and humble life of the tabernacle and in His mysterious life in the soul. Although

His glorified body does not leave the splendors of heaven where He constitutes the happiness of the elect, His humanity is nonetheless, in a mysterious and incomprehensible manner, in the Church militant, because He is indivisible and incorruptible. This helps us to understand how He suffers mysteriously from a lack of correspondence to His grace, from resistance to the action of His love. Our hearts should be consumed for Him. Then He can refuse us nothing, but raises us to a degree of union with Him.

On the Love Our Lord Has Shown for Us in the Redemption, and the Symbol of that Love— The Wound in His Heart...

Our Lord is the Good Shepherd Who laid down His life for His sheep. The Passion is the masterpiece of the love of the Heart of Jesus. As our Lord said, on one can show greater love than to lay down one's life for one's friends. "Having loved His own who were in the world, He loved them unto the end." (John, XIII, 1). The Passion is the crowning work of His love. He wished to suffer for us because He loved us... to try to show how He loved us. He came, the instrument and victim of divine justice, to tread in the wine press alone, to liberate us all from our sins. He offered Himself to His Father as a victim of expiation because He wished so to do... because He loved us. He took upon Himself the burden of our debt, nailing it with Him to the cross. St. Paul is rapt in an ecstacy of love in contemplating this astonishing mystery. St. John: "He has loved us and has washed our sins in His Blood." (Apoc. I, 5). "Dear Savior, we begin to understand the intensity of Your love in the mysteries of Your Passion. Help us to understand it even better so that we may no longer be ungrateful. Tell us the secret of such humiliation, tears and sufferings. Your Wounds are as so many lips bidding us to love You. Open Your Heart to us that we may read Your love therein." It is the vocation of souls devoted to His Heart to seek always to discover His love at the root of all His mysteries. The inexhaustible love which counts as nothing everything it suffers and which gives itself without ever tiring, is most evident in His Passion which draws all its value, all its merit, not so much from His exterior sufferings, as from His Heart, from the love which inspired His sacrifice. He wished to, endure these extraordinary sufferings in order to prove His love and to spare nothing to gain ours in return. As He had undertaken to suffer all for us, it was a vow of love which He accomplished in all the circumstances of His Passion.

It is His Love for us... It is His Heart which Led Him to Calvary!

Let us no longer refuse Him this love of gratitude, this reciprocal love. The only best way we can do this is to seek constantly to know and to do His Will at all times, which is always for our well being, to arrive at our eternal destination, and fulfill that degree of glory He has prepared for us. His grace is ever ready to sustain our good will.

Woe to those souls who commit sins, are conscious of them, and make peace with them! (True Spouse, ch. V)

FATIMA'S MESSAGE

Q.—What is the "Message of Fatima"?

It is a message of Hope and Salvation for the entire world. It was delivered personally by Our Blessed Mother in 1917 to the three shepherd children: Lucia, Francisco and Jacinta, at Fatima, Portugal.

Q.—What proof have we for the heavenly origin of this Message?

A series of miracles occurred in connection with the six apparitions of Our Lady to the children. The last and most spectacular of these marvels took place October 13, 1917 (as predicted by the Blessed Virgin) and was witnessed by 70,000 people (many of them unbelievers). It is the Solar Prodigy or the Miracle of the Spinning Sun.

Q.—What are the essential points of the Message of Fatima?

The three essential points of the Message of Fatima are: *Penance—Prayer — Reparation,* when these are done out of a *personal* consecration or dedication to the Immaculate Heart of the Mother of God. *It is a personal, individual message* above all!

Q.—What does PENANCE mean in this Message of Fatima?

In spring, 1943, Sister Lucy wrote a letter to her spiritual director, the Bishop of Gurza. She spoke of how pleased Our Lord was over the public Act of Consecration of the world to the Immaculate Heart of Mary made by his Holiness, Pope Pius XII, on two occasions in 1942.

She wrote, in part, as follows: "The good Lord is allowing himself to be appeased, but He complains bitterly and sorrowfully about the small number of souls in His grace who are willing to renounce whatever the observance of His Law requires of them."

"This is the penance which the good Lord now asks: the sacrifice that every person has to impose upon himself is to lead a life of justice in the observance of His Law. He required that this way be made known to souls. For many, thinking that the word PENANCE means great austerities and not feeling in themselves the strength or generosity for these, lose heart and rest in a life of lukewarmness and sin."

"Last Thursday, at midnight, while I was in chapel with my superiors' permission, Our Lord said to me: *'The sacrifice required of every person is the fulfillment of his duties in life and the observance of My law. This is the penance that I now seek and require.'*"

The doing of PENANCE, therefore, which is the very heart of the Message of Fatima, is *to fulfill the daily duties of our state of life* as perfectly as possible. Whatever hardships we shall have to meet in reforming our lives so that they reflect strict observance of God's Law in every way, every day is the PENANCE we can and should offer to God for the conversion of sinners.

Q.—What does PRAYER mean in the Message of Fatima?

At each of her apparitions Our Lady stressed the importance and the necessity of the DAILY ROSARY. She was pleased to have herself called, "The Lady of the Rosary." All the wondrous events of Fatima have revolved around the Rosary.

She said distinctly such words: "Say the Rosary every day to earn peace for the world and the end of the war." (May 13, 1917).

On August 19, 1917 before taking her leave of the children, Our Blessed Mother told them urgently: "Pray! Pray a great deal and make sacrifices for sinners, for many souls go to Hell for not having someone to pray and make sacrifices for them."

A crowd estimated to number between 70,000 and 100,000 people gathered at the Cova da Iria for the apparition and miracle promised to take place on October 13, 1917. In a downpour of rain, when the hour of noon had passed by a few minutes and some began to turn away in disbelief, the rain suddenly ceased, the sun gradually peered forth, and Our Lady came and stood just above the little oak tree.

"What do you want of me?" again Lucia inquired.

"I want to tell you that they must build a chapel here in my honor; *that I am the Lady of the Rosary; that they continue to say the Rosary every day...*" came the reply of Our Lady.

Q.—What does REPARATION mean in the Message of Fatima?

By REPARATION we must understand the need of renewed devotion to Our Blessed Mother. More specifically, it means *consecration to the Immaculate Heart of Mary and every individual part of the world.* Country after country, diocese after diocese, individual person after individual person!

Didn't Our Blessed Mother put it clearly enough to the three children on July 13, 1917 at Fatima when She said:

"You have seen Hell—where the souls of poor sinners go. To save them God wants to establish throughout the world the devotion to my Immaculate Heart.

"If people will do what I tell you, many souls will be saved, and there will be peace...

"But if they do not stop offending God, another and worse war will break out...

"To forstall this, I shall come to ask the consecration of Russia to my Immaculate Heart and the Communion of Reparation on the First Saturdays.

"If they heed my request, Russia will be converted, and there will be peace. IF NOT, she shall spread her errors throughout the world, promoting wars and persecutions of the Church; the good will be martyred, the Holy Father will have much to suffer; various nations will be annihilated; in the end, my Immaculate Heart shall triumph."

Q.—When was the devotion to Our Lady of Fatima approved by the Church?

After a long, prudent, and exhaustive study of all phases of the Apparitions at Fatima, the Bishop

of Leiria on May 8, 1922 ordered an official ecclesiastical investigation. A canonical commission or board of seven members, each of them known for his learning and virtue, spent seven years in patient study and examination of all the facts concerning these wonderful events. The final report was submitted on April 14, 1928.

Next, the Bishop of Leiria himself spent several months rechecking all the material of this report, given in thirty-one chapters, before he published his decision October 13, 1930 on the occasion of a pilgrimage to Fatima. Then he concluded his public statement in this manner:

"We judge it well:

1. To declare worthy of credence the vision with which the children were favored at the Cova da Iria, in the parish of Fatima, diocese of Leiria, on the 13th of each month from May to October, 1917;

2. To authorize officially the cult of Our Lady of Fatima."

Q.—When was the devotion of the Five First Saturdays revealed?

The devotion of the Five First Saturdays was revealed to Sister Lucy on December 10, 1925 by Our Blessed Mother.

Q.—Can you give the exact description and words in which the devotion of the First Five Saturdays was revealed?

On December 10, 1925 Our Lady appeared to Sister Lucy while she was in her room at the convent. The Child Jesus was at Our Lady's side, upon a cloud of light. Our Lady rested one hand upon Sister Lucy's shoulder and held a heart surrounded with sharp thorns in her other hand.

The Child Jesus spoke first to Sister Lucy: "Have pity on the Heart of your Most Holy Mother. It is covered with the thorns with which ungrateful men pierce it at every moment, and there is no one to remove them with an act of reparation."

Then Our Lady gave Sister Lucy the GREAT PROMISE: "My daughter, look at my Heart encircled with the thorns with which ungrateful men pierce it at every moment by their blasphemies and ingratitude. Do you at least try to console me and announce in my name that I promise to assist at the hour of death with the graces necessary for salvation all those who, on the first Saturday of five consecutive months, go to Confession and receive Holy Communion, recite the Rosary, and keep me company for a quarter of an hour while meditating on the mysteries of the Rosary with the intention of making reparation to me."

Q.—Briefly, what are the conditions for the practice of the Five First Saturdays?

1) Confess and receive Holy Communion on the First Saturday of five consecutive months.

2) Recite five decades of the Rosary at any convenient time on each First Saturday of the five consecutive months.

3) Medidate (reflect upon the meaning, keep Our Blessed Mother company in thought at the scenes) carefully on one, several, or all of the mysteries of the Rosary for 15 minutes on each First Saturday of five consecutive months.

4) Do all these things with the intention of making reparation to the Immaculate Heart of Mary.

Q.—What is understood by the "First" Saturday of the month?

The "First" Saturday means that Saturday of the month which is truly the first one, irrespective of whether it follows the First Friday of that month or not. (Sometimes the First Sautrday will occur BEFORE the First Friday; it did in April, 1950; it occured again in July, 1950). The devotion is to be observed on the First Saturday of the month.

Q.—What is to be understood by "Meditation upon the mysteries of the Rosary"?

We are asked to spend 15 minutes reviewing in our mind the scenes described for us by the mysteries of the Rosary and to apply their lessons to our own lives.

Now, this means that we can spend 15 minutes thinking about one, several, or all fifteen of the Mysteries. It also means that we can help ourselves "think upon" or "meditate" or "reflect upon" these mysteries by reading a few writings about the Mysteries. Or we can listen to a sermon, lasting 15 minutes, on the subject of the Rosary mysteries.

Religious could make the Rosary their meditation topic for the usual daily meditation their Rule obliges them to perform.

Or we can unite the meditation on the Rosary mysteries together with our recitation of the Rosary (these are separate requirements and need not be united, you know).

(*Franciscan Message*)

MARRIED WISDOM

1. Don't ever both get angry at the same time.
2. Never talk loudly to one another, unless the house is on fire.
3. Never find fault unless it is perfectly certain that fault has been committed, and always speak lovingly.
4. Never make a remark at the expence of each other—that is meanness.
5. Never taunt with a mistake.
6. Never part for a day without loving words to think of during the absence.
7. Never meet without a loving welcome
8. Never let the sun go down upon your anger or grievance.
9. Never let any fault you have committed go by until you frankly confessed it and asked forgiveness.
10. Never forget the happy hours of early love.
11. Never sigh over what might have been, but make the best of what is.
12. Pray together, go on a walk together, receive the Sacraments together.
13. If you offended each other, ask for forgiveness as soon as possible and then forgive and forget all about it.

My God, I am most unworthy of the gift of a good example and of a perfect and perpetual devotion to the Madonna, and to propagate it, but You will grant it to me through the merits of Jesus and the Blessed Virgin Mary.

Blessed Vincent Palloti
(Founder of the Pallottine Fathers)

Must a novena be made in church?

No. A novena simply means the repetition of a certain set of prayers on nine successive occasions, for instance, once every day, or once every week. A novena can be made at home or in church.

Are venial sins remitted by attending Mass?

This depends on our disposition. If we attend Mass in the spirit of sorrow for venial sins, then God will forgive us for them, especially if we make a most fervent Holy Communion.

If a person uses a rosary which belongs to someone else, does he obtain the indulgences attached to that rosary?

Yes. A rosary which is lent or given to another does not lose its indulgences.

What is the teaching of the Church in regard to merits lost through mortal sin?

The common teaching is that all previously acquired merits are restored to the soul when it receives once more the state of grace.

Where large holding of tax-exempt property are held by religious and charitable organizations, may not a hardship be worked on those other owners who must pay higher taxes because of the loss by the government of part of its source of revenue?

The benefit that accrues to the nation as a whole from the Church's operation of its tax-exempt properties more than equals the partial loss of revenue suffered by the government in such exemptions.

Even from a purely financial viewpoint, the parochial schools in the United States save the taxpayers some $500,000,000 a year, according to a New York Times report.

Proportionate savings to the taxpayer can be seen also in the Church's maintenance of welfare agencies and hospitals.

Of much more importance is the excellence of the service rendered to the citizens of the United States by the Church's institutions. Among these intangibles are the social worship offered to God daily in tax-exempt churches, the religious, patriotic training given three and one-third million children in tax-exempt schools, and the selfless, efficient service given millions of the sick and the poor by tax-exempt hospitals and welfare agencies.

Of course, schemes whereby religious or charitable institutions are only the nominal owners of a business deserve no sympathy. But where these institutions sell crops or other marketable products grown or made on their own premises for the purposes of religion, charity, and education, they obviously render a public service, and so should be tax exempt.

It is estimated that 200,000,000,000 persons have died since the time of Christ alone. How could all the people who have ever lived be accommodated in one place of judgment?

This presents no difficulties when you realize that limitations of space are nothing to the Infinite Being. Besides, it is estimated that all the people who ever have lived or likely ever will live on earth, could easily be held in an area of 100 square miles, which is less than that of the Valley of Jehosaphat, where tradition says the last judgment will take place.

Catholic doctrine teaches that the Body and Blood, Soul and Divinity of Christ are present in the Holy Eucharist. How can the whole Christ be present under the appearances of a small wafer of bread?

The manner of Our Lord's presence in the Holy Eucharist is as mysterious as the manner in which Transubstantiation takes place. The Council of Trent warned that because this marvelous change "defies the powers of conception," much "caution should be observed by pastors in explaining the mysterious manner in which the Body of Our Lord is contained, whole and entire, under the least particle of bread" (Callan-McHugh, Catechism of the Council of Trent, p. 239).

Though faith assures us of Christ's Real Presence in the Blessed Sacrament, the sublimity of the doctrine leaves the individual circumstances of the sacramental Presence largely unexplained. Theologians state, however, that Christ is not in the Eucharist in the same manner in which material objects are in place. Place has reference to the magnitude of a thing. "We do not say that Christ is in the Sacrament inasmuch as He is great or small, terms that belong to quantity, but inasmuch as He is a substance". Thus, for example, the whole substance of water is as much present in a single drop of water as in a whole barrelful. So Christ's whole substance is as much present in a small Host as it is in a large Host.

Why is Rahab the harlot praised in both the Old and the New Testaments, and even declared to be justified by faith and good works, with never a word said in condemnation of her evil life?

The first thing to remember about this is that we should not impose on Scripture a rule we cannot reasonably give ourselves. We do not think it necessary to condemn a person of ill repute every time we mention his name, and in fact we may rightly praise him for some good deed he has performed. In the case of Rahab, Holy Writ is not concerned with her harlotry, but with the good turn she did the Israelites by hiding their spies in the city of Jericho.

Moreover, it is the universal opinion of the best Scriptural commentators that Rahab reformed her life after, or perhaps even before, the deed narrated in Josue vi, 25. She continued to be called "the harlot" by the same Scriptural usage that designates the Simon mentioned in Matt. xxvi, 6, as "the leper," although he obviously had ceased to be one. When Hebrews and James say that Rahab was "justified" by her good action, this must be understood in the sense that she was given grace to turn to God. It does not mean that she did not have to be sorry for her sins, and that her services to the Israelites canceled out her offenses to God.

If a man sells a cow with a serious hidden defect for a large sum of money, and the buyer does not ask whether the animal is sound, does the seller commit a wrong?

Noldin states: "The seller is obliged to make known to the unwary buyer substantial defects, even though he is not asked about them, for otherwise the contract is invalid by reason of lack of consent, and the vendor must return the sale price" (Summa Theologiae Moralis, vol. ii, p. 538).

A substantial defect is one that renders the article to be sold either harmful or at least notably useless for the purpose for which it is bought. If the cow in question had a substantial defect unknown to the

buyer at the time of sale, the price must be returned and the deal is off. If, on the other hand, the defect is merely accidental, or not seriously injurious to the animal's usefulness, the contract is good unless there is question of fraudulent sale. Even accidental defects must be made manifest by the vender if the buyer inquires concerning them. In that case, part of the price should be knocked off.

THOSE RICH BINGO-MEN!

Shortly after my ordination, several years ago, I had occasion to visit my brother who worked in a factory in Louisville, Kentucky. He works with a large, jolly colored man as his helper, and that day he introduced me to the man. Shortly after I left, the colored man approached my brother and said:

"Eddie, I never knew you had a brother who was a bingo-man."

"No?—the fact is, I have two brothers who are priests," my brother answered.

"Boy!" the colored man retorted, "I know you is crazy now. Two brothers who are bingo-men and you working!"—H.H.G.

He who loves Jesus Christ has no other desire than that of loving Him, no other joy than that of pleasing Him, no other fear than that of displeasing Him. (Considerations on the Passion, ch. IX).

When a sinner attempts to throw off the yoke of the devil, the evil spirit strives to deprive him of confidence in the Divine mercy. (Dart of Fire, 37).

What we have not done during life is very hard for us to do at the hour of death. (Preparation for Death, cons.10)

When you meet with a humiliation, do not seek to know who is the cause of it. (True Spouse, ch.11).

The creation of the soul of Mary is, after the Incarnation of the Word, the grandest and noblest work which the Almighty accomplished in this world. (Discourse on the nativity of Mary).

When one does not love prayer, it is morally impossible for him to resist his passions. (Novena to the Holy Ghost, medit. 4).

Redemptorist Lay Brothers

THE Congregation of the Most Holy Redeemer was founded in 1732 by Saint Alphonsus Ligouri. This Congregation consists of two classes of members: those who are Priests or are studying to be Priests, and those who are not Priests and do not intend to become Priests. These latter are called Lay Brothers. Both Priests and Brothers are Redemptorists in the full sense of the word.

Are the Lay Brothers True Religious?

Yes. They bind themselves by the vows of Poverty, Chastity, and Obedience. They share the community life with the Priests, wear the same kind of habit (with the exception of the collar) and, excepting the Mass and the Office, they follow the same religious exercises. They partake of the same meals in the same dining room and are treated in the same manner as the Priests except in the work they do.

Why do the Brothers Take Vows?

To follow in the footsteps of the Holy Redeemer and thus make a complete sacrifice of themselves as Jesus Christ did. The vows remove the chief obstacles to a holy life and give valuable assistance in working out one's eternal salvation and sanctification. The vows bind them to a common life and faciliate their efforts in the imitation of the Holy Redeemer.

What Are the Advantages of Being a Redemptorist?

Saint Alphonsus promised that everyone following the Redemptoris Rule to the best of his ability, cooperating with God's grace and persevering in the Congregation until death would receive from his Divine Redeemer the crown of Eternal Life.

The Brothers share in all the spiritual privileges, indulgences and blessings of the Congregation of the Most Holy Redeemer.

While the vow of Poverty binds each member to use nothing of his own, all receive maintenance such as the Congregation can assure them; and, as a kind mother, she watches over each one as her son, in health and in sickness even unto extreme old age.

When death comes, one hundred

Masses are offered for the repose of the Brother's soul, and in every house of the Province to which he is attached, the Divine Office and a High Mass with Libera are offered on the first convenient day after the receipt of the news of his death. Besides this, the Psalm, *De Profundis* together with three Hail Marys is recited in every Redemporist House throughout the world. Then, too, in the House of the Province to which he was attached, all the prayers, communions, labors and occupations are offered for the repose of his soul during eight consecutive days.

How often do we not see that the world and relatives forget their loved ones! But the Congrgation, as a tender Mother, follows her sons beyond the grave and offers two High Masses each year during the Octave of the Poor Souls for her departed children.

Truly the Brother leads a happy, peaceful, contented life, free from all the responsibilities of his priestly confreres. How easily can he sanctify his soul, by offering all his labors to Christ. How many souls have been brought to the feet of Christ by the prayers, mortifications and labors of the humble Lay Brother!

Is study or Education Necessary for the Man Who wishes to Become a Lay Brother?

Yes and No. There are various occupations in the monastery which a lay brother can do with a very little secular education. However, the more education he has, the more useful he could become to the Congregation.

Who Can Be Accepted as Candidate for the Redemptorist Brotherhood?

Any young man between the ages of fourteen and forty-five, who is in good health, without physical defects and who can be recommended by his pastor as normally and spiritually fit to lead the life of a Redemptorist.

How long Does it Take to Become a Redemptorist Brother?

Six months postulancy and two years of Noviciate are required to become a Redemptorist Brother.

Is any Money Required of a Candidate?

No. He should however bring a sufficient supply of clothing for six months and his return fare where it is possible. No charge for stationery or use of books nor for medicine of physician services except in extraordinary cases; such as, operations, hospital treatment, etc. Whatever else the postulant needs after entrance will be furnished free.

In What Works are the Lay Brothers Engaged?

They assist the Priests in their Apostolic Labors, by taking on themselves the care of temporal concerns. The Redemptorist Brothers are employed as sacristans, stewards, cooks, bakers, tailors, carpenters, painters, masons, engineers gardeners, and in clerical work. Some of those who show special fitness may go with the Priests on foreign missions where they labor in the field afar out of love for God.

What Kind of Life Does the Redemptorist Brother Lead?

It is a hidden life of work and prayer with such relaxation as will help him to preserve his health and strength. In the morning he has his half hour of mental prayer with the priestly members. This is followed by Mass and Holy Communion. During the day his rule maps out for him the various hours for prayer, work, and relaxation. After dinner and supper there are periods of recreation. From time to time feast days add to the variety of the course.

How should a Man Apply to Become a Redemptorist Brother?

Anyone desiring to become a Redemptorist Brother and who lives in the neighborhood of a Redemptorist parish should consult one of the Fathers for further details on the life. Those who do not live near a Redemptorist parish should write to the Reverend Father Master of Novices, Catherine St., Yorkton, Sask.

On receipt of the application the Master will send a questionnaire, which the applicant should fill out and mail to him. With this reply the applicant must send his certificates of Baptism and Confirmation, a testimonial letter from his Pastor or Confessor, and a certificate of good health from a reputable physician. The certificate of his parents' marriage must also be sent.

Young Man, Is God Calling You to Such Life?

"The harvest is indeed great, but the laborers are few." "Come, follow me," says Jesus Christ. Answer the call today.

For further information write to: Rev. Father Master of Novices,
Catherine St.
Yorkton, Sask.

★

You Must Be An Apostle of Christ

By James Keller

IT has been the consistent practice of the totalitarians, the atheists and the materialists to concentrate on undermining, ridiculing or eliminating the basic truths of religion that remind mankind of the necessity of keeping everything God-centered. They know that once these go, all the derivative truths and practices that depend on these primary principles become virtually meaningless. So first, last and always they center their attack on Number One Truths. It seems ordinary common sense, therefore, to take a tip from them and focus particular attention, far and wide, on the following 10 great fundamentals which they strive incessantly to destroy:

1. The fact of a personal God, Who has created and spoken to the world.
2. Jesus Christ, true God and true man.
3. The Ten Commandments.
4. The sacred character of the individual.
5. The sanctity of the lifelong marriage bond.
6. The sanctity of the home as the basic unit of the whole human family.
7. The human rights of every person as coming from God, not from the state.
8. The right, based on human nature, to possess private property, with its consequent obligation to society.
9. Due respect for domestic, civil, and religious authority.
10. Judgment after death.

The chief objective of anyone who desires to be a Christian should be to bring the primary truths back into the market place

and not keep them to himself. While they are only a portion of "all things" that Christ commissioned His Church to teach "all nations", yet they are the corner-stone on which all social life depends.

The hundred million human beings in our nation (those who belong to no church or who have given up the practice of religion) have scarcely a bowing acquaintance with these truths. Few are bringing them to this vast multitude (and to the billion and a half over the world still in paganism). The totalitarians, the atheists and the materialists, on the other hand, are swarming in large numbers into education, government, communications, trade unions, social service, library work and other vital spheres, determined to eliminate every trace of Christ's truth.

The solution? Much easier than most think. As soon as there are enough Christians carrying the truths of Christ into the main stream, there will be a big chance for the better. It is that simple. As soon as there are more people turning on lights than turning them off, then only will the darkness disappear.

—

It was well past midnight and still the old man could not sleep. "It's veil, hopelessly evil—this world of ours," he thought. "It's wicked and doomed."

Then, suddenly, it seemed to him that he heard a voice speaking in the darkness. It was, he felt, the voice of an angel. "Go to sleep, old man," it seemed to say, "I'll sit up the rest of the night."

Anxiety never baked a cake, built a bridge, won a battle or solved a problem. Important as we are, we really render ourselves less useful—and less important—if we let worry stall our action. The best thing we can do is work, with all our strength, on the opportunities God gives us. We can leave the production of the "show" to the Divine Director.

It isn't enough merely to know the truth. We have a personal obligation to spread it. Each of us has a definite role in God's plan to change the world for the better. Each has a mission in life that is more than having himself alone.

It's not the ice that makes you slip. It's what you mix with it.

Bob: "You hammer nails like lightning."
Joe: "You mean so fast?"
Bob: "No; you never strike twice in the same place."

Salesman in radio shop: "Maybe wrist radios are nothing new, but this one plays ten 12-inch or twelve 10-inch records, too.

Man (employed by an Aberdonian): "I have been here ten years, sir, doing three men's work for one man's money, and now I want a raise."
Employer: "I canna gie ye that, but if ye'll tell me the names of the other two men, I'll sack 'em."

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Co.
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office—&—Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res. 387 Office 1785

Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

НОВЕ ВИДАННЯ

БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТА

Написана в двох мовах: по українськи на однім боці, а по англійськи на другім. Має 128 сторін, та 16 образів з поясненнями.

Автор: Всеч. о. А. Луговий. ЦІНА 50ц.

БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ НОВОГО ЗАВІТА

Написана також в двох мовах, по українськи в одного боку, а по англійськи в другого. Має 160 сторін та 39 образів з поясненнями.

Автор: Всеч. о. А. Луговий. ЦІНА 50ц.

БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО І НОВОГО ЗАВІТУ— разом

Лише в українській мові. Має 160 сторін і 55 образів з поясненнями.

Автор: Всеч. о. А. Луговий. ЦІНА 50ц.

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, SASK.
або:
Rev. A. Luhovy, Box 85, Ethelbert, Man.

CANADIAN INDUSTRIES C-I-L LIMITED

PAINTS

FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP

PHONE 836
YORKTON -- SASK.

every Spring,
fashion-conscious
Canadians
shop from
EATON'S
*SPRING and SUMMER
CATALOGUE

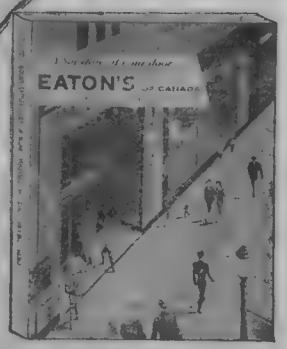

*where Styles and Prices
are always Right!
for family
and home-

"IT PAYS TO SHOP AT EATON'S"

T. EATON Co
SASKATCHEWAN LIMITED

▲ UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY ▲
ЧЕРВЕНЬ YORKTON, SASK., JUNE, 1951

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.
Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.
Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

ІНТРОНІЗАЦІЯ КИР АНДРЕЯ В САСКАТУНІ		1
ЧИ СТАРШИМ ПОТРІБНИЙ КАТЕХІЗМ?	о. М. Щудло, ЧНІ.	4
МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ НА ЧЕРВЕНЬ		6
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ		7
ХРИСТОВЕ СЕРЦЕ Й УКРАЇНА	о. В. Ковалик ЧСВВ	13
ПРОПОВІДЬ НА ГОРІ		16
БОГОСЛУЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ	о. Мих. Щудло ЧНІ.	17
В ПЕРЕДНЮКОЮ ДО НЕБА	Христя Денесюк	18
СВЯТИЙ АЛЬФОНС—ПОКРОВ. КАТОЛ. СПОВІДНИКІВ	о. С. А. ЧНІ.	22
ВРОЧИСТЕ ПРОГОЛОШЕННЯ ДОГМИ ВНЕБОВЗЯТТЯ	о. С. Шавель ЧНІ.	25
П'ЯТИЙ ГОЛОВНИЙ ГРІХ	о. др. Юрій Федорів	29
ХРИСТИЯНСТВО Й ІДЕЯ ПОСТУПУ	о. С. Шавель ЧНІ.	31
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ	о. В. Мацинець	35
ГРОШІ І БОГ		36
THE SACRED HEART AND THE HOLY YEAR		39
OUR LADY VERSUS SATAN	Rev. A. B. Horvath	42
COME, FOLLOW ME		44
DOES THE CHURCH MAKE EXCEPTIONS	A. Bouchard CSSR	45
MARRIAGE WITHOUT CHILDREN	D. F. MILLER	49
THE ADORATION HOUR	Rev. G. Dorais, S.SS.	50
CANADIANS OF BRITISH AND UKR. ORIGIN		53
WHY SHOULD THERE BE PRIESTS?		54
QUESTION BOX		55
CHRISTIANITY OR CHURCHIANITY		57
WHY MARRIAGE MAKES MEN GOD'S PARTNERS		62

Рік 23, ч. 6. Йорктон, Саск. Червень, 1951

ІХ ЕКСЦЕЛЄНЦІЯ
ПРЕОСВЯЩЕННИЙ КИР АНДРЕЙ РОБОРЕЦЬКИЙ
Перший Єпископ Саскачевану

ІНТРОНІЗАЦІЯ КИР АНДРЕЯ В САСКАТУНІ

В ЧЕТВЕР, 3. травня, відбулася в церкві св. Юрія в Саскатуні величава інсталяція Преосвященного Кир Андрея Роборецького як Єпископа нової Української Католицької Діецезії Саскачевану.

День був дуже гарний. Прибуло доволі поважне число учас-

ників на Богослуження, хоч дощі з попередніх днів порозмивали дороги і багато людей з провінції не могло приїхати. Зі сходу прибув Преосвященний Ісидор, з Екзархату Манітоби Архієпископ Кир Василій, декілька священиків і світських. Делегація з Заходу прибула під проводом свого Владики Ексц. Кир Ніля. Були ще такі особи зі Заходу: о. Т. Добко, Протоігумен ЧСВВ, о. д-р Мих. Сопуляк, канцлер, о. ігумен С. Шевчук ЧСВВ та о. В. Сорока ЧСВВ—всі з Едмонтону. З Владик латинського обряду взяли участь у торжестві інсталяції ВПреосв. Жорж Кабана, архієпископ-помічник із Ст. Бонифес; ВПреосв. М. С. О'Ніл, архієпископ Ріджайни; Преосв. П. Ф. Покок, єпископ Саскатуну; Преосв. І. М. Лемію, єпископ Гравелбургу, і Всесв. С. Герткен, аббат з Мінстер.

Процесійний похід до церкви відбувся з резиденції при церкві св. Юрія. На переді походу йшли малі дівчата в білих одягах, далі старша молодь і дорослі з хоругвами й образами, зодягнений у ризи Преосв. А. Роборецький, церковні достойники й духовенство. Похід замикали сотки вірних. При вході до церкви привітав Владику хлібом і сіллю п. І. Воробець, а парох о. М. Пелех вручив ключі від катедри.

Архієрейську Службу Божу відправив Преосв. Кир Андрей. Пристоящими були: о. Т. Добко, протоігумен Чина СВВ., о. С. Бахталовський ЧНІ., о. В. Івашко й о. М. Сірий. Дияконували: о. Романишин та о. Пилипчук.

По Євангелії Кир Андрей став лицем до вірних і відчитано папську булю про створення Ексархату та номінацію Ексарха в особі Преосв. Кир Роборецького. Булю відчитав по латинськи архіеп. Кабана, по англійськи архіеп. О'Ніл і по українськи Ексц. Кир Ніль.

Потім дуже гарну проповідь виголосив Преосв. Покок, Єпископ Саскатуну. Навязуючи до прибуття перших українських поселенців до провінції Саскачеван, владика вказав на великий поступ, що його зробили українці по сьогоднішній день. Згадуючи перших священиків-місіонарів між українцями, як оо. Сабурена, Ганьона, Дізмаре, Жана й інших, підкреслив великі заслуги в розвою Укр. Катол. Церкви в Канаді Ексц. Кир Андрея, Львівського Митрополита, Кир Никити Будки і Кир Василія Ладики. Колись переселена сюди вітка Української Католицької Церкви з України гарно тут розвивається і приносить буйні овочі. Одним з таких овочів є створення нового Ексархату з осідком у Саскатуні. Ми є—говорив Преосвященний—свідками мучеництва Української Католицької Церкви. Одначе історія Церкви, подібно як і життя Христа, складається з голошення Божого слова, мучеництва і Воскресення. Може бути, що саме ця канадійська вітка українців, яка так гарно розвивається, піде одного дня на землю батьків, з якої вона вийшла, та допоможе вирости в давній величі Церкві своїх батьків і дідів.

Опісля парох о. М. Пелех промовив від духовенства Дієцезії і відновив в його імені обітницю вірности та послуху новому Владиці.

При кінці Служби Божої була друга проповідь, яку виголосив по українськи Преосв. Кир Ісидор з Торонта. В ній Владика вказав на завдання єпископа та його відношення до вірних. Навязуючи до імен Митрополита Кир Андрея і церкви св. Юрія у Львові, Ексарх Східньої Канади побажав, щоб новий ординарій Кир Андрей, якого соборний храм носить імя св. Юрія, став осередком, подібним до Львова.

Прийняття почалося в 2-ій год. пополудні. Господарем був о. Пелех, парох катедральної церкви. Підчас бенкету, що відбувся в Бесборо готелі, відчитано телеграми і привіти, які наспіли на це торжество. З промовців слід відмітити ВПреосв. Ладику, який висловив свою велику радість, що на склоні своїх літ діждався таких гарних овочів своєї праці—бути на інтронізації четвертого Єпископа-Ординарія, Преосв. Кир Андрея. Промовляв теж проф. Сімпсон, великий приятель українців. Він назвав це торжество великим історичним днем для Української Католицької Церкви, вважаючи, що створення осідку єпископа в такому науковому центрі, як Саскатун, причиниться багато не тільки до піднесення церковно-релігійного життя в дієцезії Саскачеван, але й до оживлення праці Української Церкви на всіх ділянках. Говорили теж латинські Владики та д-р Воробець від молодого покоління, що вже виросло в Канаді. Вітаючи нового Єпископа, промовець висловив радість з цього приводу та готовість до повної співпраці для добра Церкви й українського народу в Канаді.

При кінці бенкету забрав слово новий Владика Ординарій, Ексц. Кир Андрей, в якому подякував усім Високим Гостям, дієцезальному Духовенству і вірним за участь у його інсталяції та обіцяв докласти всіх зусиль, щоб новостворена Дієцезія Саскачевану розвивалась і процвітала бодай так само, як інші українсько-католицькі Дієцезії в Канаді.

Радіємо тим дуже, що Саскачеван дочекався свойого єпископа. Певно що тепер буде розвиватися й релігійно ще гарнійше під їх проводом. А Преосвященному бажаємо здоровля, кріпких сил та обильного Божого благословення.

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ— **Коли хтось висилає якісь питання та бажає щоб була на них відповідь у ГОЛОСІ СПАСИТЕЛЯ, так нехай не посилає своїх запитів до Йорктону, а просто до редактора до Америки. — При цьому прохаємо Шановних Читачів і Читачок ставляти виразно та ясно свої питання, бо часом приходять такі питання, що годі на них відповісти, бо сливе неможливо їх прочитати. Питання можна присилати так в українській як і в англійській мові, хоч наразі відповідаємо на них по-українськи. — Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя або посилаєту йому питання: — Rev. M. Schudlo, Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J.**

ЧИ СТАРШИМ ПОТРІБНИЙ КАТЕХИЗМ?

о. М. ЩУДЛО ЧНІ.

ДЕХТО думає, що катехизм це книжка для дітей, а не для старших. Бувають добрі християни, що стидаються взяти до рук катехизм і пригадати собі те, що колись училися. Розуміється, занедбування катехизму зроджує забуття та незнання вічних правд, що відограють таку важливу ролю в житті людини.

Папа Пій XII-ий у своїй промові до католицьких катехитів, що підчас Святого Року були зібралися в Римі, сказав, що Ювілейний Рік має привернути освятну ласку тим, що її затратили, та привести їх до покути за свої гріхи та поправи життя. Дальше Святіший Отець заявляє, що сама покута не вистачальна. Ось слова Папи: "Сподіваємося чогось більшого від Святого Року, цебто віднови та зміцнення християнського життя. От тому натискаємо на всіх, щоб намагалися здобути чесноту та святість."

Найвищий Архієрей Христової Церкви далі задержується коротко над причинами занепаду християнського життя в модернім світі та над засобами, які мають оздоровити хворе людство. Папа розрізнює двоякі перепони, зовнішні та внутрішні, бо вони є або поза людиною або в самій людині.

Зовнішні причини: диявольські спокуси, примани нечистого світу, цьогочасні блуди, що досягають відкритого безбожництва.

Внутрішні причини: неспокій модерного духа, гордість, пожадливість, відраза та втеча від болю та праці.

Всі ці причини відемно впливають на модерну людину, якщо нема засобів, що протидіяли б лихому впливові пристрастей і зіпсутого оточення, в якому люди проживають.

Засоби:—Далі Папа Пій XII-ий переходить до засобів, що мали б вилікувати хворе людство, опамятати заблуканих і одурманених модерними фальшивими теоріями про свободу людини, про вільну любов, про законність розводів, перепинення народин, злочинність молоді, зіпсуття та безбожність.

Які ж ці засоби? Пій XII відповідає: "Дехто каже, що фундамент, на якому має відновитися та здвигнутися новий світ і відроджене людство, це закони, декрети, звичаї та законні обряди. Все те добре, проте вони є тільки галузками, а не корінням. Корисні вони, як ПРАВДА просякає їх. Правда ж обнімає догми, закони моралі та богопочитання. Якщо ж брак їм підтримки Правди, так вони пусті й неначе губляться в хмарах. Якщо ж люди дбатимуть про вивчення правди, так принаймні поменшать зло світу, якщо вже не годні викорінити його. Правда зробить християнина здібним легко поступати вперед на дорозі християнської досконалости."

Ото ж ясно бачимо, що знання Біблії, Святої Євангелії, навчання Церкви про актуальні питання та справи людства це дорога до оздоровлення хворого людства та вилікування світу зо смертельних недуг, що готові загнати людей до гробу в новій всесвітній, атомній пожежі та повному знищенні. Знання християнської віри, засвоєння християнського світогляду, що вчить нас реально та правдиво дивитися на себе самих, своє життя на землі, свої справи та клопоти, це єдиний вихід зо сліпого кута, в який загналося опянене гріхом і зіпсуттям людство.

Люди ж нелегко беруться до науки катехизму. От тому Папа Пій XII каже: "Католицька віра та християнська наука негодні зродити бажані плоди в людських душах, якщо учителі не ширять їх." Отак Христовий Намісник пригадує душпастирям іхній обовязок учити своїх парохіян катехизму, бо годі вимагати, щоб добре жили та думали й говорили по-християнськи ті, що малощо або й просто нічого не знають пр Святу Євангелію, її мудрі засади та закони.

Папа бажає, щоб самі священики навчали людей катехизму як хлопців, так дівчта, старших і молодших, по школах і церквах, якщо цd можливе священикові: "Хоч через брак священиків світські мужі та жінки займаються навчанням катехизму, проте було б побажнае, щоб самі священики займалися навчанням катехизму, бо вони краще зеднають дітей Церкві та самому священикові."

Про що ж слід говорити на катехизації? "Релігійне навчання—каже Папа—повинно охоплювати все те, що заторкує навчання Церкви: правди віри—догми, закони про обичайність, рішення про богопочитання. Якже ж ідеться про навчання дорослих людей, так слід їм викладати науку про Бога, Христа, Його божество, про Церкву як Христову інституцію. На це треба найбільше наставати. Якщо ж ці три правди—Бог, Христос, Церква—належно та поважно просякнуть ум людей, так люди матимуть менше трудностей у приватному та публичному житті поступати по-християнськи та достосовувати до християнських засад свої гадки, слова та життя."

Папа велить порушувати справи біблійні та філософічні, підчас навчання по вищих школах. Простих і невчених слухачів Папа велить навчати доступним способом всіх правд віри. бо вони таксамо потребують їх знати. Не вільно казати, що простим людям вистачить знати шість правд віри та десять Божих Заповідей.

Далі Папа говорить про тих, що мають навчати інших: "Вони мусять добре натрудитися, щоб могли застосуватися до потреб простолюддя. Вимагаю, щоб учитель-доктор сам невпинно вчився. Він не сміє бути лінивий, недбалий. Він повинен пильно підготовляти свої проповіді, опрацьовуючи як слід їхній зміст і форму."

Катехити відповідають за школярів, священики за своїх парохіян. Папа каже: "Звертаємо увагу на одне: всі ті, що вчать, особливо священики повинні невпинно памятати, що колись прийдеться їм здавати рахунок за душі своїх учнів Богові. Нам серце крається, як подумаємо, що більшість тих, які відпадають від віри та духово розбиваються, роблять це через брак свя-

щеників або їх вину. І навпаки, всі ті, що по містах або краях мали чи мають почесні уряди, держаться сильно католицької віри та сприяють їй, вони це завдячують науці, меткості та доброму прикладові якогось священика."

Місячні Наміrення на 1951 рік

ЧЕРВЕНЬ: Молитися за те, щоб люди пізнали значення набожности до Христового Серця та до Непорочного Серця Марії, бо це єдиний лік на теперішне лихоліття.

Світ страждає та котиться в пропасть. Ненависть, заздрість, незгода, зіпсуття, сварки по родинах, розводи, подружі невірності, занепад віри та моралі—он лиха нашої доби. Люди дошукуються причин загального хаосу та занепаду людства. Мало хто важиться сказати, що головне джерело лиха це відступство від віри та потоптання Божого закону. Людство не виздоровіє, світ не покращає поки люди не вдаряться в груди та не вернуться до Бога. Блудний син був би загинув у своїй нужді, якщо б був не вдарився в груди та не вернувся до покинутого батька. Так і людям треба вернутися до Бога.

Набожність до Пречистої Діви та до Христового Серця це дорога до Бога та Його благословення. Хто полюбить Пречисту Діву, той віднайде Христа, бо Пречиста Богомати заведе його до свого Сина та помирить із Ним. Ніхто ж негоден прийти до Бога хіба через Ісуса Христа. Отож наше гасло: Марія—Христос—Бог!

ВАЖНЕ— СПИС НАСЕЛЕННЯ КАНАДИ

НАДХОДИТЬ ПЕРШОГО ЧЕРВНЯ

ДЕНЬ першого червня, 1951, буде пробним каменем нашої релігійної і національної зрілости.

Це день перепису населення Канади.

Кожний українець повинен звернути особливішу увагу на три точки: релігію, расову приналежність і матірну мову.

Релігія: для нас призначена осібна рубрика—**"Українці (греко) католики"** і так ми повинні себе подати, а не римо-католики, чи які інші.

Расова приналежність: (походження по батьках—не місце чи край уродження) завсіди пишемо **"українське,"** не австрійське, ні навіть канадійське.

Матірна мова: це та мова, що нею говорить нарід, що до нього належимо. Наша матірна мова завжди буде **"українська,"** навіть тоді, як ми нею не володіємо дуже добре. Це не те саме, що мова розговірна, що її ми звичайно вдома, чи поза домом вживаємо.

Нехай не буде між нами нікого, хто соромився б своєї віри, народности, чи мови. Хай день 1-го червня викаже не тільки наше число але й нашу душу.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

Місія в Бетлегем, Па., 15-22-IV. 1951.

ВЕЛИКОПОСНІ МІСІЇ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ, 1951

За Божим благословенням ОО. Редемптористи з Ньюарку проповідали оці місії в Америці, бо Всечесніші Отці Парохи намагалися виповнити бажання Святішого Отця, що сказав, як поширяв на весь світ Ювілейний Рік, заохочуючи католиків усього світу користати зо Св. Року: "Особливо ж бажаємо, щоб це сталося при помочі проповідей, що звуться місіями або реколекціями. Цей рід проповідання (місія чи реколекції) не тільки збиває фальшиві теорії та вияснює християнську науку, але при помочі Святого Духа сильно підносить душі слухачів зо земних до небесних речей, щоб повбулися своїх провин і відпокутували їх і щиро та великодушно ступали дорогою чесноти. Отож бажаємо, щоб, якщо можливо, в кожній парафії в часі Ювілейного Року було таке проповідування, місія чи реколекції. Так християни належно та свято приготовляться, щоб могли доступити повного прощення провин і здобути Ювілейний Відпуст."

ВПреподобний о. Вол. Краєвський: Терривил, Кон.

ВПр. о. Шишкович: Ньюарк, Н. Дж. і Бруклин, Н.Й.

Впр. о. І. Бала: Грейт Медова, Н. Дж. (четвородівка), Монт Кармел, Па., Мегоной Сіті, Па.

Пр. о. Мих. Щудло: Елмайра, Н.Й., Мілвил, Н. Дж., Вилмінтон, Дел., дві місії в Филадельфії, Па., цебто в катедрі та в церкві Св. Николая, та в Бетлегем, Па. Всі місії за винятком у Мілвил були в двох мовах.

Пр. о. М. Созанський: Симпсон, Па., Глен Лаен, Па., Н. Бруклин, Н.Й., С. Филадельфія, Па. Всі його місії були в двох мовах.

ОО. Редемптористи з Ньюарку щиро дякують так Їх Ексцеленції за батьківське благословення на святі місії, як і Всечесніпим Отцям Парохам, що дали їм нагоду голосити слово Може їхнім Шановним Парафіянам.

Прикро було Отцям Редемптористам, що не змогли прийняти всіх місій, що Впр. Отці Парохи бажали мати по своїх парафіях, бо було замало сил. Оттому ОО. Редемптористи щиро їх перепрошують, що з браку сил мусіли відмовитися від бажаних місій, хоч як це було їм прикро, бо ж Чин Св. Альфонса на це

повстав, щоб голосити науку Ісуса Христа найбільше місіями.

Заразом ОО. Редемптористи дякують усім тим, що намагалися самі гарно відбути Святі місії та других приводили, щоб слухали Божого слова. Нехай Христос і Його ласкава Мати Марія їх щедро винадгородять за добре серце.

"ЛЮДИ В ТЕНЕТАХ"

Недавно появився другий том повісти п. Василя Чапленка: "Люди в Тенетах," де по-майстерньому змальоване мізерне життя советських громадян. Шановний автор схопив чудове роздвоєння, що терор витворив у нещасних мешканцях червоної диктатури.

Його герої це люди що проживають подвійним життям: своїм власним життям, якщо вони не зовсім повернулися в коліщатка державної машинерії, мають свої погляди заховані на дні душі, плекають ідеали, в якими мусять критися перед найдемократичнішою владою. Це життя можна б назвати "внутрішнім або інтимним," якщо б можна вжити цього

Друге життя совєвського громадянина це життя зовнішнє, де він намагається стопроцентово, на кожнім місці та при всякій нагоді виявляти свою вірність і ревність за советську владу.

Це подвійне життя гейби розколює людину надвоє. Такій роздвоєній людині стає природною схильність до зла, яке нераз рятує її від переслідування диктаторів і поліції. Так людина помаленьку затрачує змисл добра та зла, духовне зіловіє, стає здібною до всього, аби тільки рятувати життя та забезпечитися перед жахливою поліцією.

Террор викликує підозріння, забріханість, доносицтво, брак характеру, затрату морального змислу між добром і злом.

Такі то типи змальовані в повісті "Люди в тенетах," от як жидок Ліпрець, українець Кутько, й інші, що мусять коротати свій вік у понурій дійсності совєтського терору. Розглянувши ціль повісти "Люди в Тенетах", мусимо зазначити, що автор назагал провів удало те, що задумав. Мова повісти гарна, хоч є деякі й похибки мовні, характери змальовані живо, психологія їх схоплена глибо-

Проте є й браки в повісті. От герої повісти, що були вихована не-християнськи, чомусь ніколи не звертаються до Бога, хоч наша приказка каже: "Як тривога, то до Бога!", бо ж це природний відрух у тих, що мають про Бога будь-яке поняття.

Може й Кутько дійсно зрадив свою подругу, але пощо виводити на сцену його любощі з Олесею. Може й так і було, але чи все, що буває в світі пристрастий треба негайно виводити на денне світло?

Повість кінчається рішенням Кутька покінчити самогубством своє зайдене життя. На нашу скромну думку це закінчення повісти дуже мізерне, бо ж кожен слабодух потрапить відобрати собі життя, як негоден боротися з терпіннями.

Щоправда, автор повісти не має бути католицьким моралістом, ані учителем релігії, але він не сміє зображати в своїм творі того, що чинить людей гіршими.

Редактор "Голосу Спасителя."

25 МІСЯЦІВ АРҐЕНТИНСЬКОЇ "МІТЛИ"

Уже третій рік виходить в Буенос Айрес місячний ілюстрований журнал гумору і сатири "Мітла", що зве себе "офіційним органом української колонії в Аргентині." Тепер вийшло 25-те, ювілейне число.

"Мітла" має здоровий гумор, гостро перчену політичну сатиру й назагал добрі карикатури. Вона не тільки приносить розвагу, але й добре вимітає й іноді гримне держаком.

ПРО ГРОМАДЯНСТВО

"Потрібний новий тип громадянства щоб упоратися з світовими проблемами, накипілим невдоволенням. Це нове громадянство є зовсім інше від того легкого й самолюбного громадянства минулих двох століть. Головною вимогою нового громадянства є те, щоб усі вільні чоловіки й жінки плекали суспільне сумління і згідно з ним поступали. Бизнесові рішення слід приймати з відповідним узглядненням наслідків для суспільства. Те саме відноситься до членів кожної професії та ремесла. В цьому скривається ключ до збереження волі." (З недавньої промови Гледстона Мюрей у Торонті).

(Кенедієн Сін)

РІДНА ЦЕРКВА В УКРАЇНІ

Большевицька продумана метода винищувати українську католицьку Церкву в Україні мала на меті скоро її зліквідувати, а залишки передати під вплив російського православя. Одначе намагання комуністичних вожаків не повелося. Всупереч великому теророві, карам, арештам, висилці до концентраційних таборів, вивозові всієї церковної ієрархії— рідна Церква в Україні живе і діє. Вона, подібно як і рух спротиву, мусіла піти в підпілля. З найновіших повідомлень з рідних земель довідуємося, що Католицькою Церквою в Україні кермує тепер Апостольський Адміністратор. Йому в праці допомагають вірні священики та

членя УПА, що часто виконують місії світських апостолів, цих живих членів Католицької Акції. Багато священиків коротають свій вік на Сибірі, Соловках, Воркуті й інших місцевостях. Багато з них пішли в укриття та працюють як денні робітники чи чорнороби. Одначе вони використовують кожну нагоду, щоб нести духовну поміч своїм вірним. У вільних хвилинах розділюють св. Тайни в модерних катакомбах, куди сходяться люди з рідних околиць. Деякі священики, що під примусом і загрозою різних тортур підписали були заяви визнання сталінського православя, переходять у підпілля і як перші християни-мученики гинуть за Христову ідею. Українське католицьке населення ставить опір московським висланникам православя і стоїть при своїй католицькій вірі. Про організацію української православної, підпільної Церкви нема покищо ніяких вістей.

Едмонтон (П.В.)

ДІЯЛЬНІСТЬ УКР. КАТОЛ. КОМІТЕТУ ДЛЯ СКИТАЛЬЦІВ в Стемфорді, Конн., за 1950 рік

1. Основання і завдання

За благословенням Їх Ексц. Преосв. Кир Константина Богачевського, Апостольського Ексарха для Українців Католиків в Злучених Державах 1946-го року засноване Дієцезальний Український Католицький Комітет для Скитальців в Стемфорді, Конн.

Головою Укр. Катол. Комітету для Скитальців в Стемфорді, Конн., від дня основання є Їх Ексц. Преосв. Кир Амвроз Сенишин. Бюро Укр. Катол. Комітету для Скитальців поміщене в резиденції Преосв. Кир Амвросія в Стемфорді, Конн. Глембрук Ровд 161.

Завдання Укр. Катол. Комітету для скитальців в Стемфорді, Конн. є:

а) Спроваджувати уркаїнських скитальців до Америки, що наслідком другої світової війни (1939-1945), наслідком великої трагедії України, опинилися на еміграції в таборах Німеччини, Австрії та Італії, як також в других державах Західної Европи.

б) Уділювання допомоги в харчах, одягові та лікарствах тим найбільш потребуючим українським скитальцям, що як інваліди, старші віком та хворі не можуть на себе самі заробити, а також не можуть дальше емігрувати і влаштувати своє життя так як здорові українські скитальці.

2. Спровадження до Америки

Спровадження українських скитальців до Америки через Укр. Катол. Комітет в Стемфорді, Конн., відбувається вже протягом пяти літ. Вперше на основі афідевітів, а потім на основі виданих законів про допущення ДП до Америки.

3. Опіка над українськими сиротами

Укр. Катол. Комітет для Скитальців в Стемфорді, від основання спроваджує і опікується українськими сиротами, що опинилися на скитальщині, та тими, що втратили батьків на скитальщині.

4. Аплікації (ашуренси) вислані в 1950 році

В минулому 1950-му році УККС в Стемфорді вислав велику кількість аплікацій для спровадження дальших скитальців до Америки. Січень 711 аплікацій, лютий 580 апл., березень 885; квітень 610; травень 435; червень 333; липень 268, серпень 280, вересень 335, жовтень 211, листопад 535 і грудень 580. Разом минулого року вислано 5,763 аплікацій для спровадження 17,347 осіб.

Найбільше число аплікацій дістали ми з Филадельфії, Па., потім в Ню Йорку, а дальше з Шікаґа, Ілл. і на четвертому місці Дітройт, Миш. Дістали ми аплікації від американських українців в 18-ох стейтах ЗДА.

5. В 1950 р. спровадили ми 10,544 скитальців до Зл. Д. Ам.

Український Катол. Комітет для Скитальців в Стемфорді спровадив до Америки в минулому 1950 р. 10,544 українців і українок. Це число спроваджених до Америки (тільки в минулому році) є найкращим доказом тихої діяльности Укр. Катол. Комітету для скитальців в Стемфорді для укр. еміграції. Підчеркуємо, що ніяка друга переселенча організація чи Комітет в ЗДА в минулому 1950 р. не спровадив більше число українців до Америки.

6. Кореспонденція Укр. Катол. Комітету в 1950 р.

В минулому 1950 р. УКК для скитальців в Стемфорді, Конн., дістав 5,110 листів. Переважно в справах спровадження, потім в справах повернення коштів за переїзд від порту, в справах пошукування рідних та знайомих і др. На всі листи вислано відповіди. Листи діставали головно від спонзорів в ЗДА, а дальше від скитальців в Німеччині, Австрії, Італії, Англії, Бельгії, Голяндії, Франції, Еспанії, Югославії, Туреччині, дальше з Австралії, Бразилії, Аргентини, Венезуелі, Тунісу та Філіпін.

Крім цього з бюра УККС в Стемфорді в 1950 році вислано 3,310 повідомлень спонзорам про приїзд кораблів зі скитальцями. Вислано дальше 3,500 рахунків про повернення коштів за переїзд новоприбулих поїздом від порту до місця осідку. Разом полагоджено в минулому

КНИЖКИ—ЩО МОЖНА НАБУТИ В РЕДАКЦІЇ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗКАХ, або Дорога Спасення; 96 сторін, має 39 образів, многі на цілу сторінку. ..... .50
ДИВНІ ПОДІЇ У ФАТИМІ—на основі джерел, переклав Мсгр. Ів. Гавриляк. Видання в Європі, сторін 36. ..... .40
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА—о. Фултон Шін. Переклав о. В. Фірман ..... .10
ЧЛЕНСЬКА КНИЖОЧКА—для вписування місячних колект, та інших жертв на Церкву. ..... .15
ПОМЯНИК УСОПШИХ ..... .20
МОЛИТВА НА СВЯТИЙ РІК 1950-51—Папа ПІЙ XII ..... .01
ЦАРИЦЯ УКРАЇНИ, МОЛИСЯ ЗА НАМИ—з нагоди Святого Року (Посвята Непорочному Серцю Марії) Папи Пія XII. ..... .01
ДУХОВНА ВЯЗАНКА—Молебень до Матери Божої (на май) і до Серця Христового (на червень) та інші молитви. Стор. 64. ..... .15
ХРИСТІЯНСТВО НА УКРАЇНІ—Всеч. о. Кан. П. Божика. Стор. 32. ..... .20
НАЧЕРК УКРАЇНСЬКОГО ПИСЬМЕНСТВА—о. Степана Семчука. Стор. 94. .50
ПОЄДИНОК З ДІЯВОЛОМ—Оля. Гай-Головко. Том І. стр. 144 ..... 1.00
Том ІІ, стр. 160. ..... 1.00
TWENTIETH CENTURY UKRAINE—Clarence A. Manning 3.50
ДЕВЯТНИЦЯ ДО НАЙСВ. СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО—о. З. Золотий 1.25
БЕЗХАТНИЙ—Олекса Луговий 2.00
СЛУЖБА БОЖА на 2, 3 і 4 голоси, написана латинкою 2.00
СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси ..... .75
УПАДОК РОДИНИ—о. П. Божик ..... .40
НА РОЗДОРІЖЖЯХ СМЕРТИ—Приходько 1.35
УКРАЇНСЬКИЙ СПІВАНИК (нове видання) ..... .50
НОВИЙ ЗБІРНИК УКР. НАРОДНИХ ПІСЕНЬ ..... .25

1950 році 11,920 справ, крім полагодження і висилання вже згаданих 5,763 апліка-ций для спроваджения скитальців.

ШОРТДЕЙЛ, МАН.
Посмертна Згадка

У Світлий Понеділок, 30 квітня, по довгій недузі, упокоїлася бл. п. Євдокія Бурденюк, у 86-ім році життя. Перед смертю покійна прийняла св. Тайни. Похорон відбувся в середу, 2 травня, в церкви Вознесення ГНІХ на Петлюрі. На місцевім цвинтарі зложено тлінні останки. Похоронні богослужения відправляв о. Д. Библів, ЧНІ., з Роблину.

Покійна походила з села Гермахівки, п. Борщів. До Канади прибула 1900 та замешкала во своїм мужем на фармі в Дрифтінг Ривер. Послідних 17 років перебула в своєї доньки на Шортдейл. Визначалася великою побожністю та надзвичайною терпеливістю у передсмертній недузі. Полишила в смутку 1 сина, 4 доньки, 19 внуків та 24 правнуки.

По похороні зїхалися гості до хати п. Д. Бирки, зятя помершої, на обід. Вчасі гостини Отець заохотив до жертви, а збіркою занявся п. М. Лукій, яка принесла $6.38 на католицьку пресу та на Колегію о. Редемптористів у Роблині. На пресфонд Голосу Спасителя уділено 3.00.

Щира подяка всім жертводавцям. Покійній Євдокії нехай Господь дасть Царство Небесне.

Присутний.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Слідуючі добродії надіслали жертви на прес фонд:

Сочан Мих., Дітройт	1.00
М. Вандзура, Торонто	1.00
Вретиш Л., Смокі Лейк	1.00
Козак Юстина, Дітройт	1.00
Шеремета Анна, Дітройт	1.00
Журбик Анна, Монтреал	1.00

Щиро дякуємо за жертви.

ПУЛЯРИСИ РУЧНОЇ РОБОТИ

Дуже популярні, довго тривалі, шиті лейсами, ручної роботи пуляриси. Виробляє інвалід з української армії, котрий вже від 1932 року на ліченні в санаторії. Виробляє з англійської телячої або свинячої шкіри. Ціни дуже уміркувані. Робота сама вартує більше. Як купите то не пожалуєте. Можу висилати до Америки. Ціна: Чорний з зипером: $7.00, а жовтий $6.00.

Billfolds, Wallets, Handbags, Key Cases, Coin holders. Billfold, pig skin with zipper $7.00; without zipper $6.00. Billfold Kip Skin with zipper, monogram and design $7.50; without zipper $6.50. Calf skin with zipper, monogram and design, space for receipts, separate space for change $8.00; without zipper $7.00. Wallets, pig skin, $8.00; Calf skin $9.00. Good quantity discount to storeholders and agents. Send order to:

PETER KONOWALCHUK, P.O. NINETTE, MAN.

5—12, 1951

КНИЖКИ

ДО НАБУТТЯ В АДМІНІСТРАЦІЇ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Всі по 15ц.

Святий Рік 1950: М. Островерха
Церква—мій скарб—о. В. Гавліч, ЧСВВ.
Комунізм і релігія: о. В. Варник ЧСВВ.
Забороло Хр. Правди: д-р Гр. Лужницький
Царица Вервиці: о. Т. ЧСВВ.
За душу молоді: о. І. Наварко ЧСВВ.
Василіяни в укр. народі: о. Войнар ЧСВВ
Защо мене бєш: о. В. Ковалик ЧСВВ
Чи Бог дбає за нас?: о. С. Сабол ЧСВВ
Посів крови: о. І. Назарко ЧСВВ.
Пастир миру і любови: М. Островерха
Релігія і мужі науки: о. С. Сабол ЧСВВ
Поглянь на світ, побачиш Бога: о. Т. Дурбак
Мир і війна та Ватикан: о. Сабол ЧСВВ
Через Марію до Ісуса: о. Ю. Капріо ЧСВВ
За святість подружжя: о. М. Войпар

ЖЕРТВИ НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ:

Пані Марія Антонюк, Вішарт	5.00
Марія Піпа, Варен	1.00

Щиро дякуємо за жертви

ТАФНЕЛ, САСК.

В неділю 20 травня віхалося около 50 гостей до хати п. Данила Василишина, щоб вшанувати його дорогу дружину в нагоди 50-літніх уродин. Вже 14 років вона слабує на параліж так зв. "артрайтис", і не може нічо робити ці ходити. Рідні діти й добрі люди про неї не забувають і часто приїжджають її відвідати й потішити. Тої неділі вони вробили для неї несподіванку в нагоди її 50 літніх уродин. Подарували їй дуже гарний золотий хрестик і ланцюшок на шию.

Ця дружина й мати 9 дітей терпить нераз дуже прикрі болі від недуги артрайтис, однак ніхто ще не чув в її уст найменшої скарги чи нарікання на Господа Бога. Почуваючись до великої вдячности діти старанно й весело доглядають рідну маму і це для неї є велика розрада й потіха.

На заклик Пр. о. П. Малюги, слідуючі шановні гості влежили свою жертву на добру пресу: По 1,00: п. Гр. Чирський, М. Раїна, Р. Снігур, Л. Василишин, Д. Василишин; по 50ц.: п. П. Стахів, О. Стан, А. Шевчук, Ів. Василишин, П. Олексюк, В. Стахів, пані Дм. Гуневич, пані В. Гуневич, пані К. Українець, пані Я. Чирська. По 25ц.: п. Ів. Олексюк, К. Шургот, Ів. Магира, пані Тарновецька.

Всім жертводавцям щира подяка а дорогій ювілятці ще многих веселих літ і потіх від своїх дітей.

Присутній.

ЗВЯЗАНІ РУКИ!

OUR HANDS ARE TIED...

by subscribers of the Redeemer's Voice who delay in sending in their renewals. If we sent only one notice, and if only one person so delayed, we would not mind, but the time and expense incurred in jogging the memories of the forgetful or the neglectful is a drag on our expense sheet. May we ask all who receive a renewal notice this month to help us by replying at once?

Шановні Читачі та Читачки, бачите, що НАШІ РУКИ ЗВЯЗАНІ? Хтож звязав їх? Ті, що читають наш місячник, але НЕ ПЛАТЯТЬ на час своєї передплати! Розвяжіть нам руки, виплачуючи щоскоріше свій довг і присилаючи щедрий дарунок грошевий на закуп машини!!!

ОБОВ'ЯЗОК КОЖНОГО ЧИТАЧА ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

1. Кожен Читач обовязаний своєчасно заплатити передплату за видання. Чи ти, шановний Читачу, вже вніс передплату? Не вносячи передплати, ти руйнуєш Видавництво!

2. Кожен наш Прихильник повинен також, у міру своєї спроможності, вносити добродільну датку на Фонд Голосу Спасителя. Чи ти, шановний Прихильнику, вже вніс цю датку? Поспіши!

3. Кожен Читач і Прихильник Голосу Спасителя повинен приєднувати нам нових передплатників і ширити наші видання серед своїх знайомих та приятелів. Чи ти, шановний Читачу, це робиш? Коли ні, поспіши з цим, і тим допоможеш Видавництву Голосу Спасителя!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Релігійний Місячник
Рік 23, ч. 6. Йорктон, Саск. Червень, 1951

Христове Серце й Україна

о. В. Ковалик ЧСВВ.

ДИВНИМ може видасться читачеві ось цей наголовок й може спитає, яке відношення має Україна до Христового Серця? Скажу, багато є відношень між одним і другим, та я лиш про деякі, найбільш актуальні, пекучі згадаю.

Відоме, що серце це осідок любовних почувань в людському організмі, це вимвол любови або ненависти. І так вже на початку людської історії Господь сказав: "Любитимеш Господа Бога твойого всім серцем своїм...," "Сину дай мені своє серце," або "Серце Фараона затверділо"... (Ісх. 7, 13). Томуто й говориться нераз: Любдю тебе цілим серцем, ненавиджу його цілим серцем.

Серце Христове це осідок любовних почувань в Бога-Чоловіка, Ісуса Христа, це символ Його любови до нас людей.

Колись Господь посилав Мойсея до Фараона в справі випущення жидів з неволі. Мойсей вимовлявся, що не вміє добре говорити, бо є шкавий. Колись св. Августин зібрав був все, що йому могла була дати його буйна уява, надзвичайна память, глибокий ум і палке серце й хотів намалювати образ Бога й Його любови до людей. По довгих зусиллях він сказав: "Тремчу й дрижу як осиковий листок, коли хочу щось сказати про Тебе, Боже. Все, що я сказав про Тебе, це не Ти! Запізно пізнав я Тебе, запізно полюбив Тебе!"

Як Мойсей чувся немовою у важному посланництві, як св. Августин не міг належно описати Бога й Його любови до людей, то щож говорити мені про це? Скажу коротко. Христове Серце це символ, виразник цієї безмежної любови, як світ бездонної—як море незглибимої—як сам Бог! Св. Іван Богослов, бажаючи накреслити нам чим є Бог, коротко сказав: "Бог це любов" (І. Йо. 4, 8). Серце Христове це символ цієї любови.

Почитаючи Серце Христове, ми не почитаємо самої любови, як такої. Любов як така не може бути предметом почитання. Ми почитаємо Христа й Його особу горіючу любовю до людей.

Наша приповідка каже: "Удар об стіл, відозвуться ножиці." Так і тут. Коли говорю про любов, якось самохіть насувається мені на думку навчання Володимира Мономаха дітям про згоду й любов. Видно, що добре знав цей мудрий Князь нашу українську вдачу, бачив, яка сильна вона до незгоди, ненависти, й тому повчав своїх дітей про любов й напоминав, щоб у ній перебували. Незгода, брак взаємної любови це та чорна пляма, яка видніє крізь нашу історію, якої нам так тяжко позбутися, а конечно позбутися, бо нічого не осягнемо ні на полі релігійному, ні національному.

Візьмім до рук й сьогоднішні українські часописі з цілого світу, то побачимо, що всі зітхають за згодою, любовю; побачимо, що в усіх є скарги на цей повів і засів пекла, на взаємну ненависть. Як риба води, птаха вільного повітря, так ми українці спрагнені любови. Тільки любов може нас обєднати, скріпити, оживити, воскресити! Та поза Богом, Серцем Божим любови не знайдемо. Шкода гаїти час, шкода дурити себе, шкода блукати по манівцях, шкода бити поклони перед модерними ідолами! Що дальше відійдемо від любови Бога, Його Серця, то дальші ми від життя, блищі смерти, загибелі!

Коли хочемо загрітися у зимі, то зближаємось, чи запалюємо в хаті вогонь, а не гасимо його, не віддалюємося від нього. Любов Христового Серця це те полумя вогнисте, яке Він прийшов кинути на землю між людей й хоче, щоб воно розгорілося. Він кличе до нас: "Прийдіть до Мене всі..."

Цей лік, цеи поклик, цей рятунок України зрозумів Князь нашої Церкви, бл. п. Митр. Андрей Шептицький. Тому, коли найбільш грозить лихо нашому народові й Церкві, Він посвячує Церкву і нарід український Христовому Серцю. Дня 2. травня 1942 р., на свято-юрській горі, в катедрі, підчас Собору, Митрополит і Собор рішають справу культу Христового Серця в українському обряді: "За прикладом латинської Церкви вводимо в наш обряд свято Серця Христового. Архидієцезальний Собор посвячує Божому милосердю і любові Христа в символі Його Серця всю львівську архидієцезію... Божому Серцю посвячуємо цілу Україну, духовенство незєднаної Церкви та ввесь православний народ. Закликаємо все духовенство благати Христа про навернення всіх наших братів незєднаних до Католицької Церкви" (Життя і Слово, 2, ст. 166, 1948).

Ще одна причина звертає наші очі на Христове Серце.

"Бог це любов" і людська любов має своє джерело в Божій любові. Пити з цього джерела й жити цією любовю може лиш той, що злучений з Богом, що вірить у Бога. Та всі ми знаємо, що безбожний комунізм насадив на наших рідних землях. Він "перевиховав" молодь, він видер мільйонам душ їхній скарб—Бога, віру, він вляв в них атеїзм і ненависть до всього, що звязане з Богом. Яка страшна руїна запанувала в безсмертніх українських душах під релігійним зглядом і то не тільки в тих, що живуть ще сьогодні під страшним і кровожадним драконом Сталіном, але й тих, яким пощастилося вирватись зпід нього, які може й серед нас живуть, годі собі представити! Який холод, байдужність, недбалість у релігійних справах опанували українські серця й то навіть ці, які були ревними, практикуючими християнами!

Ми хочемо на те все ліку. Хочемо взаємної любови. Та любови взаємної немає без любови Бога, джерела всієї любови, а любови Бога немає без Бога, без релігії, без життя по її вимогам. Так, наше завдання ясне! Мусимо обновитися в любо-

ві, мусимо вернутися до джерел водних, не висохлих, до джерел любови, до релігії. Ми не лиш самі, не лиш ті, що поза "залізною куртиною" маємо вернутися до релігійної практики, але маємо привести й тих, що живуть, стогнучи в обсягу пекельної куртини. Безпосередньо ми цього робити не можемо. Однак маємо між нами Христове Серце, яке є всюди, є навіть там, де Його ненавидять, переслідують, де викидають з держави, установ, громад, родин, сердець. Він там перебуває, щоб добро робити тим, які Його переслідують. Це ж серце сказало: "Поверну згоду розєднаним родинам, потішу їх у всіх терпіннях, грішники знайдуть у мойому Серці джерело й океан милосердя, остиглі стануть ревними, а ревні скоро дійдуть до великої досконалости..., апостоли цієї Любови стягатимуть особливіше благословення на їхню батьківщину й їхні родини."

Он що обіцяє нам, нашому народові Серце Христове! Повернення України до Христового Серця, до віри, до життя з віри, це певна дорога до осягнення того, чого так бажаємо. Усе, чого потрібно нашому українському, поневоленому народові й нашим родинам, знайдемо в Ньому. Це ж Серце сказало, що скоріше небо і земля проминуть, ніж слова Його... "Вірний Господь в своїх словах"!

У Ньому, бачимо, рятунок України!

ПРОПОВІДЬ НА ГОРІ

Ген на шпилі стоїть Месія
Він наче вічная краса,
Вродливий, гарний Син Марії,
Привітен наче небеса.
По білому як сніг хитоні
Роскішні кучері висять
Промінням правди і любови
Пророчі очі аж горять.
А на чолі Його високім
Печать великого ума,
Неначе сяевом широким
Лягла там Істина сама.
Скрізь на горі у ніг Месії
Лунає гомін навкруги—
На морі так лунають хвилі,
Бючись в крутії береги.
У гору руку звів Месія,
Дав знак, що хоче говорить,
Замовкло все і заніміло,
Дух притаїло і мовчить.
Всі ждуть: От-от спасенне слово

Промовить до людей Равві
Сподіване, бажане, нове,
Те слово правди і любови.
І Він розкрив уста святії
І з них мов живуща вода
Лилася сріблом і звеніла
Наука праведна свята.

Богослуження Укр. Церкви

о. Мих. Щудло ЧНІ.

МАЛА ВЕЧІРНЯ

МАЛА ВЕЧІРНЯ відправляється подібно, як повседневна. Священик бере тільки епітрахиль... Царські двері відчиняє подібно, як на повседневній вечірні.

Отож на малій вечірні нема катизми, нема ні великої, ні інших ектеній за винятком послідньої: *Помилуй нас, Боже...*, яку мають словянські, але пропускають грецькі требники.

По скінченні псальма 103: *Благослови душе моя Господа...* хор співає тричі: "Господи помилуй," "Слава і нині" і зараз починає псалом 140: *Господи воззвах к тебі...*

Мала вечірня має тільки чотири стихири. Не має теж входа довкола престола, але зараз по скінченні догмата, священик виходить перед царські двері та проголошує: *Премудрость прості!*

Хор співає пісню: *Світе тихий...* По цій пісні священик, стоячи в епітрахилі перед царськими дверми, проголошує: *Воньмім, мир всім...* і благос.ляє нарід, звертаючись до нього.

Хор співає прокімен дня. По прокімені нема ектенії: *Рцем вси от всея души...*, але хор зараз по прокімені зачинає славословя: *Сподоби Господи в вечер сей...* Скінчивши славословя, хор співає стихири на стиховних.

По тропарях дня священик відчитує згадану ектенію: *Помилуй нас, Боже, по велицій милости твоей...*

По цій ектенії слідує отпуст, що зачинається отак: Священик: *Слава тебі, Христе Боже...*, хоч у нас українців є звичай додавати ще похвальну пісню на честь Богородиці: *Честнійшую Херувим...* Все інше аж до кінця таке саме, як на повседневній вечірні.

Кінчаючи отпуст, священик стоїть перед царськими дверми звернений до народу.

По отпусті священик робить малий поклін на честь Пресвятих Тайн і відходить до захристії.

В Передпокою до Неба

Христя Денисиха

ПРИЮТ для старців, в якому живемо, ми жартом назвали передпокоем неба. Саме тепер передобідня пора. У рефектарі сидять за столом старенькі бабусі. В них завжди одна й та сама думка: добре зїсти, легко стравити і спокійно спати. Біля цих трьох життєвих функцій крутиться тепер їхне життя.

Щож можуть думати люди, яких сумління чисте і спокійне, а душа дрімає загорнена листими, білими пеленками старечої невинности? Що ж більше можуть думати життеві ветерани, які ждуть у передпокою неба на свою чергу, коли їх покличуть на авдієнцію перед обличчя найвищого Життєдавця, для одержання вічної нагороди?

У вижиданні часі довгий, а дні тягнуться лініво один за одним, як чумацькі вози, запряжені тучними волами. Викликують нас по черзі, однак за якими-принципами чергується це викликування, ми ще досі не збагнули. Не грає тут ролі ні право першенства, ні право старшенства, ні расова приналежність, ні заслуги, ні багатства, ні освіта, ні суспільна позиція. Були вже такі, що втомлені важкою довгою недугою стояли під самими небесними воротами, аж тут, ні сіло ні впало, вони другого дня знайшлися на самому сірому кінці, а перед маєстат Життєдавця покликали здорову, кремезну бабу Горпину, яка збиралася ще на землі, хоча б у передпокою неба, відсвяткувати столітній ювілей свойого народження.

Ждемо у непевності. Ануж прийдеться ще так, що дай Боже, і десять років ждати? Треба чимсь забити нудьгу вижидання. Чіпляємося якоїнебудь роботи та на диво, багато з нас доперва тут, в передпокою неба, де життя зачинається після шістьдесятки, відкривають у собі новий талант, нові здібності, здобувають новий фах.

Груба Мариня, що цілу свою молодість не знала, яку працю собі підібрати, чи вийти заміж чи остатися дівкою, доперва тут віднайшла свій талант. Миє сходи з третього поверху вниз і почувається дуже добре, бо вона вдоволена. Ніхто нічого їй не приказує, ані не наглядає, а вона має нагоду лаяти всіх, хто вештається по сходах в часі її роботи.

Крім цього вона вправляється у пізнаванні наших одягів, черевиків та інших речей. Вона знає чия лижка, чий ніж, чия тарілка аж до найдрібніших і найінтимніших предметів. Це спеціяльна здібність, яка надоложує їй брак одного ока.

Марта, двова по лікареві, яка удає знатока всіх ліків, які нам записує лікар заведення, почавши від аспірини та скінчивши на англійській солі, направляє білизну й каже, що життя у вищих сферах, яке вела раніше тепер в новому занятті дуже їй придається.

Ліна, славна модистка столичного міста, замітає рефектар. Ця зміна занятися дуже добре впливає на її втомлені кольорами очі. Вона теж знаменито підливає квіти на вікнах і каже, що це багато цікавіше, ніж пришивати квіти до капелюхів вередливих панянок.

Є у нас і такі, що працюють за своїм давним фахом. Плещуть язиками від ранку до вечора, висиджують бездільно у вигідних фотелях, крутять свої льоки, що на їхніх старих головах виглядають як обчімхана стріха на похиленій хаті, або як клоччя зо старих матераців. Інші тереблять бараболю, чистять городину, миють начиння, стирають порохи й не бояться, що прийде невістка й буде лаятися, бо не так зроблено.

Час пливе поволі й непомітно, тільки дивуємося: якто, я вже шість разів святкувала Великдень у цьому приюті? А є такі, що дванадцять, пятнадцять, ба й двадцять років святкують тут кожній день, сидять тут у тих самих фотелях і сплять на тих самих ліжках.

Є між нами й поважні матрони, що своєю непорушністю і очима звернениими завжди в один бік виглядають як вилляті зо старосвітських портретів.

Іноді пригадуємо собі, що ми чейже в передпокою неба, до якого залітає вже атмосфера цієї щасливої, небесної обителі "ідіже ність болізнь, ні печаль, ні воздиханіе, но жизнь безконечная." Тоді сягаємо під дві-три спідниці до своєї глибокої кишені, виймаємо довжезну вервицю, вдивляємося в старенького св. Йосипа й шепчемо молитви одну за одною, а вони мішаються з нашими споминами й мріями, аж дрімота насідає на наші старі мозки.

Обід це найважніша функція нашого дня. Їмо поволі, розважно, оминаючи усе, що могло б застрягти в нашому шлунку, бо хоч як нетерпеливо ждемо нашої авдієнції у доброго Бога, всеж таки хотіли б ми ще якнайдальше відсунути нашу чергу.

Опікуються нами Сестрички Бідних, що мов справжні сестрички стежать за нами день і ніч і як справжні Анголи Хоронителі хоронять нас від усякого тілесного й душевного зла. Вони зо щирого серця радять нам ненадто поспішати до небесних воріт, а старатися якнайдовше остатися ще на землі, хоча б тільки в передпокою неба, щоби вже тут спокутувати гріхи нашої молодости й несвідомості та здобути собі якнайбільше Божих ласк, бо й до нашого Доброго Бога не можна йти з порожніми руками. До Нього треба йти з готовим надбанням, бо в небі вже нічого не надбаємо. Там будемо користуватися тим, що надбали на землі. Хто більше ласк надбав, той у вищій засяде славі, той ясніше бачитиме Бога.

Наші Сестрички дбають про нас, немов мама дбає про свої діти, щоби ми були кожної хвилини готові станути перед Доброго та справедливого Бога в наших білих одягах старечої невинности з повними оберемками зібраних ласк, з авреолею святости над нашими сивими головами. Це їхня місія. Вони мають нас, змарганих, знищених і сплямлених життям і полонених його пристрастями віддати назад Предвічному Творцеві такими, якими ми вийшли з Його рук. Це нелегка справа, однак

вони це роблять так незамітно, так ніжно, з такою любовю, що найбільше зледоватілі душі мають від їх ангольського тепла, не стямившись навіть, як і коли воно сталося.

В одному куточку рефектара сидить жінка похилена над машиною до шиття. Вона якась інша як усі. Задумлива й маломовна. Біля неї у фотелі старенька її мати. Вони можуть цілий день мовчки просидіти біля себе. Вони розуміються без слів. До інших вони ввічливі й усміхаються, однак хто вміє читати з людського погляду й людського усміху, пізнає, що ці дві жінки пережили якусь велику трагедію. Бо лісні лінії в кутиках уст у молодшої і тупий погляд у старшої вказують, що вони страждали багато. Їхня мовчанка каже догадуватися, що вони страждають дальше, що вони пережили й переживають трагедію.

Вони чужинки, з далекого, нікому тут незнаного краю, який самі називають розкішним, багатим, молоком і медом текучим. Всі дивуємося, чому вони покинули той край, свою батьківщину, про яку в піснях співають: "Божий край, де тихі води і ясні зорі." Як інколи розмова зійде на політику, тоді вони свою батьківщину називають Україною.

У небесному передпокою можна нас відвідувати. Двічі в тиждень приходять рідні і знайомі подивитися на стареньких кандидатів до вічної слави. До цих двох чужинок ніколи ніхто не заходить, крім одного священика, який говорить їхньою мовою і який один здається, добре знає і розуміє трагедію їхньої Батьківщини і їхнього життя. З тону їхньої бесіди й почувань, які відбиваються в їхніх очах і на їхніх обличчях можна догадатися, що вони всі троє живуть тими самими думками, тими самими змаганнями, тою самою вірою в щось, що для нас далеке й незрозуміле, а що для них статися мусить, бо цього вимагає справедливий Божий порядок.

Наші Сестри теж нерозуміють їх, але співчувають з ними, бож подумайте, мати Батьківщину, дім, маєток, освіту, мати чоловіка й дорослі діти та внуки, стратити те все й опинитися на чужині, без гроша, без приятелів, у віці, який надається вже тільки до спокійного, безжурного вижидання у небесному передпокою,—це ж не жарти.

Молодша була в своїй Батьківщині учителькою, добрим методиком, багато теж писала. Тепер в передпокою неба вона направляє чоловічі одяги для старців і знаменитий з неї полатайко. Кожну латку ставить з геометричною точністю і тільки при цій роботі вона може спокійно мріяти і в тих мріях вона віднайшла себе. Мріючи, вона молодніє, її обличчя виквітає румянцем, вона захоплена гейби якоюсь прекрасною мельодією з її улюбленої України і вона вслухана в неї ловить слова самого Бога. Вона тоді зовсім—зовсім інша. Іноді насядуть на неї спомини минулого, тоді її очі скляться сльозами, вона глядить перед себе й усміхається до когось невидимого. Старенькій мамі вже давно сльози висохли, вона ніколи не плаче, а тільки схилить на руки голову вагітну думками і сидить непорушно цілими годинами.

Поза їхніми плечима в рефектарі гамірно. Дві старі бабусі

сперечаються за крісло, одна плаче ревними сльозами мов по покійнику, бо загубила одного франка. У спальні завжди спори між сусідками за одну дощинку більше місця між ліжками, хоч завтра вже можемо покинути те все й піти там, звідки воротня немає. Є між нами такі що живо інтересуються всім, що діється в світі. Слухають радіеві передачі, читають журнали і...моляться Богу, бо цю нову катастрофу, яка нависла над світом, тільки сам Бог відвернути може, а молитва старця, як молитва дитини, завжди бувае вислухана.

СУМЕРК ЛЮТЕРАНІЗМУ

Професор лютеранської теології в Гельсінках, др. Тііліа, видав недавно книжку, що понурими красками змальовує майбутнє лютенарізму, який іде щораз більше на ризиковні компроміси з модернізмом і "розводнюється" в поганстві. Наслідком цього може бути, що "Католицька Церква побідить." На маргінесі цеї книжки "Кат. Беобахтер" пише, що оцінка є правдива, а доказом цього є стан лютеранізму в Швеції. Там він є державною церквою; приналежність до його є звичайною формальністю, що не потягає за собою жодних наслідків в особистому житті. Пастор є державним урядником. Записуються в його ново-народжені діти, бо так наказуе традиція і тому, що це дає ріжні користі. Одиноким обовязком є плачення церковного податку. Тепер там, щоб належати до лютеранської церкви, не треба бути навіть охрещеним. Багато пасторів і навіть їхні єпископи заперечують Божество Христа.

СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ ДОНЬКИ СОЦІЯЛІСТІВ

В італійськім місті Вероні було перше св. Причастя дітей. Причащав сам місцевий архиєпископ, а парох, що брав участь у тім гарнім світі, завважив, що нема між дітворою одної маленької дівчинки, донечки завзятуших соціялістів Стало йому дуже сумно, та мовчав. Але от коло одинадцятої години перед обідом зявляється мала, обшарпана, боса, скатована дівчина.

"Отче пароху,—просила вона,—прошу дати мені Св. Причастя! Мама й тато мене дуже збили, сховали одяг і замкнули мене в хаті, але Христос переміг... Дайте мені Ісуса!..."

Парох скоренько постарався про відповідну одежину для малої дівчинки й запричащав її, собі на велику радість й на утіху усьому Небу.

СВЯТИЙ АЛЬФОНС—ПОКРОВИТЕЛЬ КАТОЛИЦЬКИХ СПОВІДНИКІВ І МОРАЛІСТІВ

о. С. А. ЧНІ.

ПОЧИТАТЕЛІ Святого Альфонса Ліґорого, приятелі ОО. Редемптористів, учені католицького богословя, сповідники, провідники душ зраділи, як з Риму, столиці християнства, наспіла довго-ожидана вістка: **Святий Альфонс — небесний Покровитель католицьких моралістів і сповідників.**

Св. Альфонс Ліґорій

Декрет Святішого Вітця, Пія XII, яким надає таку честь Святому Альфонсові, вказує, що Великий Святий Учитель живе та пробуває в небі, щоб заступатися за всіма тими, що на землі продовжають діло спасіння душ.

Денебудь працюють ОО. Редемптористи, там народи знають і почитають Святого Альфонса, бо ж Святий Альфонс це святий простого народу, що жив, трудився для душ, для спасіння їх покликав до життя новий місьонерський Чин, що має займатися в світі найбільше опущеними душами.

Вчені, музики, поети, артисти, малярі, богослови, сповідники люблять святого Альфонса, бо він був музик, поет, маляр, сповідник, проповідник, артист, богослов...

Проте його вічна слава це безсмертня моральна, що почала нову епоху в католицькім богословю. Папи одобрили її, прерізні школи затвердили її, народи прийняли її, місьонарі підтвердили її правдивість тисячними наверненнями душ, бо це наука проста, щира, невишукана, сперта на Святій Євангелії.

Он Папський документ:

"Римські Архиереї звикли зазначувати поодиноким групам християн тих святих за покровителів, що в своїм житті відзначилися сумлінним виповненням завдань і обовязків згаданого стану, щоб християни могли користати з їх могутньої помочі та світлих прикладів.

Від початку свого Понтифікату йдучи слідом своїх Попередників, Ми самі зазначили спеціяльних покровителів різним групам і товариствам чи то Священиків чи Вірних. Он вони: Ми зазначили покровителем для учнів природничих наук Святого Альберта, для італійських моряків святого Франциска Паолійського, для італійських жінок святу Катерину Сієнську діву та вдову святу Катерину Генуенську, святого Івана Боска католицьким видавцям, школам святого Йосипа Каласантія, італійським жандармам Пречисту Діву під знаменом: **Вірна Діва,** святого Архангола Михаїла сторожам публичного порядку.

Отак повстало похвальне суперництво, щоб кожній групі зазначити якогось Святого, щоб члени згаданої групи могли користати з його заступництва перед Богом і особливіше вправлятися в його чеснотах.

Тому деякі римські Кардинали, пречисленні Архиепископи та Єпископи, Генерали манаших Чинів, Ректори університетів католицьких, учителі морального богословя покірно благали, щоб Ми зазначли **Святого Альфонса Ліґорого,** епископа, сповідника та вчителя Церкви за небесного Покровителя у Бога всіх священиків, що займаються претяжким і прекорисним ділом сповіді та всіх тих, що словом або письмом навчають моральне богословя.

Ми не вагалися прийняти їхні благання, бо всі знають, що Святий Альфонс як місьонар визначився пречудною наукою, второпністю, пильністю та терпеливістю в слуханні сповідей вірних. Бувши епископом, він намагався виховати численних і знаменитих сповідників і зчаста сам сповідав каянників. Він приписав ОО. Редемптористам, що оснував, щоб вони особливіше займалися сповіданням душ.

Не тільки словами, але й письмом він подав сповідникам визначну моральну та пасторальну, щоб вони могли вийти на добрих сповідників. Його навчання по сьогоднішній день актуальне. Найвищі Римські Архиереї часто та врочисто поручали її як певну норму-правило для всіх слуг Тайни покути та духових провідників.

Отак наш попередник, Пій IX, твердив у декреті "Містові та Світові," яким 23 березня 1871 проголосив Святого Альфонса Учителем Церкви: "Він ученими книжками та головно трактатами Морального Богословя розігнав пітьму блудів, що ширили безвірки та янсеністи."

Незабаром потім той сам Архиерей у своїм листі з 7 липня 1871, яким розбудив більше почитання Святого, пише: "Не сталося це без особливішого Божого Провидіння, що Святий Альфонс зявився саме в тій хвилині, коли новатори-янсеністи під обманливими позорами поширяли свою блудну науку, яка здобувала прихильників. Святий Альфонс своїми розумними та випрацьованими писаннями трудився, щоб викоренити та знищити з Господньої винниці цю викликану пеклом заразу."

Лев XIII називає Св. Альфонса в листі до італійських епископів з дня 8 грудня 1902 найлагіднішим і найвизначнішим із усіх богословів-моралістів. Про його ж навчання каже: "Воно славне в цілім світі та подає певну норму-правило для духових провідників."

Пій X потвердив усе те в листі до о. Годе, видавця Морального богословя, в 1905 році.

Вкінці наш безпосередній Попередник, незрівняний Пій XI, в своїй енцикліці "До католицького священства" дослівно передає слова та перестороги Святого Альфонса, як вичисляє прикмети, що повинні мати сповідники клиру. Ця енцикліка вийшла в 1935 році.

Все те спонукує та гейби змушує Нас долучити свій голос до всіх тих похвал на честь Святого Альфонса.

Користаючи з догідної нагоди другого століття першого видання преславної Моральної, вислухуючи ревні та покірні благання улюбленого сина, теперішнього Генерала Чину Н. І. та всіх членів, і вислухавши опінію нашого Брата, Климента Мікара, кардинала Римської церкви, Велетрийського єпископа та префекта Конгрегації Обрядів, Ми свідомо та по належній роздумі повною, апостольською владою **раз на завжди вибираємо та проголошуємо Святого Альфонса М. Ліґорого, Єпископа, Сповідника, Учителя Святої Церкви за небесного Покровителя перед Богом всіх Сповідників і Моралістів,** признаючи всі почести та литургійні привілеї, що належаться покровителям поодиноких груп.

Не знажаючи на всі противні розпорядження, Ми не проголошуємо отим листом, що буде завжди стійний, важний і успішний, щоб він міг осягнути всі наслідки, щоб був він вповні важний тепер і на-майбутнє для всіх тих, що він заторкує або може заторкувати. При цьому рішаємо, що так треба судити та окреслювати, щоб від тепер було безуспішне та марне всяке намагання когонебудь, що поважився б у знанні чи незнанні інакше тут поступати, хоча б хто він був і не знати, яку мав повагу.

Рим, 26 квітня 1950, дванадцятий рік Нашого Понтифікату.

НЕ ВІР ВОВКОВІ!

Вовк підглядав вівці на пасовиську, але нічого їм не робив злого. Пастух спочатку справді слідкував за ним як за ворогом. Вовк проте держався збоку і не пробував нападати. Тоді пастух подумав, що цей вовк бажав бути доглядачем овець, а не зрадливим напасником.

Раз пастух мусів нагло вибратися до міста і лишив вовка біля овець і пішов. Тоді вовк, скориставши з нагоди, задушив більшу частину стада. Вернувшись, побачив пастух знищене стадо і промовив: "З лукавими не треба мати приязни."

ВРОЧИСТЕ ПРОГОЛОШЕННЯ ДОГМИ ВНЕБОВЗЯТТЯ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ

о. С. Шавель ЧНІ.

ПРОГОЛОШЕННЯ догми Внебовзяття Пречистої Діви Марії відбулося в Римі дня 1 листопада 1950 р. серед великого здвигу народу зібраного з усіх сторін світу та в присутності великого числа кардиналів, патріярхів, архиєпископів та єпископів латинського обряду, як і східнього, що було їх около 600, а вірних около 50 тисяч. Це величаве свято було приготоване наперед і це приготування забрало багато часу. Щоб зрозуміте, як прийшло до проголошення догми Внебовзяття Пречистої Діви Марії, мусимо пригадати собі, що продовж довгих століть католицька Церква вірила, що Пречиста Діва Марія була взята з душею і тілом до неба. Та правда заховалася ненарушеною в Церкві впродовж усеї її історії. Час, що попередив проголошення Внебовзяття Пречистої Діви Марії можемо поділити на два періоди:

1. Від початків християнства до 1849 р.

Ціла католицька Церква так східня як і західня впродовж того часу вірила, що Пречиста Діва Марія була взята з душею і тілом до неба по своїй смерті. На соборі в Ефезі проголошено непомильно, що Марія є Матірю самого Бога. Від того часу набожність до Пречистої Діви Марії починає прибирати щораз більше сили. Вистачить пригадати собі те, що знаходимо в літургічних книгах. Учені Богослови починають застановлятися над тими привілеями, якими Бог мусів обдарувати душу і тіло Пресвятої Богородиці. Ціла Церква вірила, що одним з

тих великих привілеїв мусіло бути захована від знищення тіла Пречистої Діви Марії. Тіло Пречистої Діви Марії, що було увільнене від закону гріха, не мало ніколи зазнати закону знищення, тому що було святинею самого Бога. Такою була віра перших віків і ця віра показувалася дуже добре в ділах перших християн. В церковному календарі від найдавніших часів установлено свято, що мало рік річно вірним пригадувати на це превелике таїнство, уложено осібно службу, побудовано багато церков. Ця правда отже глибоко вкорінена в серцях християн від найдавніших часів.

II. Від 1849—1950 р.

В 1854 р. проголошено, що Пречиста Діва Марія була охоронена від первородного гріху. В тому самому часі деякі почали вже думати про те, щоб внедовзі проголосити як правду обявлену Богом, що Пречиста Діва Марія була взята з душею і тілом до неба тому, що обі ці правди тісно вяжуться з собою.

Перший, що звернувся з просьбою до Папи Пія IX, щоб проголосити, що Пречиста Діва Марія була взята з душею і тілом до неба, був бельгійський Архиепископ з Малін в 1849. По нім вислав подібну просьбу до Риму еспанський Єпископ з Осма. І так починається період просьб церковної Єрархії та вірних, що потривав аж до 1950 р. В 1863 р. еспанська королева, Ізабелля II, на просьбу свойого сповідника вислала подібну просьбу до Апостольської Столиці. Ватиканський Собор, що в ньому брало участь велике число єпископів з усіх сторін світу, вислали рівнож письмо до Апостольського Престолу, просячи торжественно проголосити Внебовзяття Пречистої Діви Марії. Цею справою займалися рівнож Марійські Конґреси що ріжних краях. Цей рух набирає сили особливо в роках 1921—1939 р. Воєнна хуртовина припинила все на якийсь час. Одначе це лиш на якийсь час, тому що по другій світовій війні найважнійшою справою в католицькій Церкві стало проголошення Внебовзяття Пресвятої Богородиці. Просьби приходили з усіх сторін світу так від єпископів, як і вірних. Світ побачив, що його одиноким ратунком, це набожнсіть до Пречистої Діви Марії. Так єпископів, як і вірних ніхто до того не наклонював. Це був спонтанний вияв гарячої набожности до Марії. І так між роками 1945—1950 р. вплинули до Риму 852 просьби від кардиналів, патріярхів, архиепископів та єпископів. До того мусимо ще додати просьби від 14 вікаріїв капітулярних та 16 префектів апостольських. Найвищі настоятелі

чернечих Чинів, що до них належить 122 тисячі членів розкинених по всьому світі, 79 найвищих настоятелів чернечих Згромаджень, що числять 100 членів, та вкінці 32 капітули ґенеральні, що зібралися в Римі по другій світовій війні, звернулися з подібними просьбами до Апостольської Столиці. Настоятелі Чернечих Чинів і Згромаджень зробили це, висказуючи бажання своїх членів, що належать до всіх національностей. Крім цього порадились вони своїх найліпших Богословів. За єпископами та настоятелями чернечих Чинів пішли також представники католицької науки. І так 200 католицьких університетів, теольогійних факультетів, Великих Семинарій зробили те саме. За пять років відбулося в католицьких університетах 18 учних диспут, де в науковий спосіб обговорювано справу проголошення доґми Внебовзяття. На таких наукових диспутах були приявні кардинали, архиепископи, єпископи. Така диспута наукова відбулась наприклад у Ґрігоріянському Університеті в Римі дня 12 грудня 1946 р. в присутності 9 кардиналів та 15 єпископів. Що більше, впродовж останніх 5 років відбулися в справі докладнійшого простудіювання науки про Внебовзяття Пресвятої Богородиці 7 богословських конґресів по численних краях Европи та Америки. Головною темою тих наукових зїздів католицьких Богословів була наука про Внебовзяття. В Римі, Лювені, Люблині, Пуї ен Велей та Сан Павльо відбулися "Теольогійні Тижні" в тій преважній справі, де нараджувалися найкращі католицькі богослови. По довгих отже студіях богослови 30 національностей вислали просьби на руки Св. Отця, Пія XII. Так представляється справа зо сторони католицьких учених. Вірні з усіх сторін світу вислали в тому самому часі около 8 міліонів просьб. З того можемо мати образ тієї великої та гарячої набожности до Богоматері, що обгорнула весь католицький світ.

Бачучи ці домагання католицького світу проголосити Внебовзяття Пресвятої Богородиці, як правду обявлену Богом, Папа Пій XII звернувся в 1946 р. письмом до всіх католицьких єпископів, щоб докладно висловили щераз свою думку про цю справу та переконання всього повіреного їм клєру і вірних. На це відповіли 13 кардиналів, що в 1946 р. не займали жадної столиці єпископської, 1169 єпископів Ординаріїв (сюди зачисляємо рівнож кардиналів, патріярхів, архиепископів, всіх тих, що правлять дійсно дієцезією). Прихильну відповідь дали 57 Адміністратори Апостольські, 203 Вікарії Апостольські та 376 єпископи титулярні, 59 Префекти Апостольські та 7 Настоятелів Місій. Що до католиків східнього обряду то 54 єпископи-

Ординарії цього обряду дали прихильну відповідь та вповні погодилися на проголошення цієї правди, як Богом обявленої, тому що традиція Східньої Церкви виразно говорить про Внебовзяття Пречистої Діви Марії. Коли ще до того великого числа додати відповіді настоятелів чернечих Чинів та інших прелатів, то будемо мати 2500 відповідей від церковної єрархії та 8 мільйонів від самих вірних. Такої великої однозгідности не знає поправді історія! Це великий знак, що набожність до Пресвятої Богородиці глибоко закорінена в серцях повоєнних людей, тому здається, що наближається час царювання Марії над світом в особливіший спосіб.

Найближчим приготованням до самого торжественного проголошення Внебовзяття Пречистої Діви Марії, як обявленої правди, мав бути Перший Інтернаціональний Конґрес Марійський в Римі в днях 23—28 жовтня 1950 р. Він мав бути загальною синтезою того всього, що зроблено дотепер по ріжних краях у справі проголошення Внебовзяття Пречистої Діви Марії, як правди обявленої Богом.

ЧИ ЦЕ ТІЛЬКИ КАЗКА?

Коти й собаки відбували конґрес. На одному засіданні хотіли вони вирішити, скільки це є девятнадцять.

—Дивятнадцять,—це ніщо інше, як 18 і 1,—сказала речниця котів.

—Це неправда—кричав речник собак,—девятнадцять,—це ніщо інше, як 20—1.

—Це брехня,—мявкали хором коти. Так повстала жахлива сварка, що незабаром перемінилась в загальну бійку. Взаємно обкидували себе всякими зневажливими назвами як "мишожери", "коморолизи." Далі пішли в рух зуби й пазурі. Незабаром вкрились клаптями волосся, вухами й кусками хвостів.

Коли вони так сварилися, скільки це є саме 19, надійшли на це дві мудрі кози. Вони придивлялися до боротьби і чули, про що йде спір. Врешті сказала одна коза до другої:

—Але ж в суті речі твердять обидві партії докладно те саме. Адже ж обидві говорять правду.

—Моя люба,—замекала друга, що була ще мудріша,—не йде тут про ПРАВДУ, тільки про те, ЧИЯ правда.

ПЯТИЙ ГОЛОВНИЙ ГРІХ ЦЕ ОБЖИРСТВО І ПИЯНСТВО

о. Др. Юрій Федорів

ОБЖИРСТВО І ПИЯНСТВО є неупорядковане бажання їди і напитку. Як обжирство, так і пиянство є головним гріхом. Святий Тома начисляє пять випадків, якими можна згрішити обжирством:

1. Коли хтось їсть дуже часто, хоч не потребує цього,
2. Коли хтось вишукує рідкі і дуже дорогі страви,
3. Коли хтось їсть більше, як треба, зн. дуже переїдається,
4. Коли хтось вишукує спеціяльні приправи до страв чи напоїв,
5. Коли хтось їсть занадто скоро і хапчиво.

Обжирство не все є тяжким гріхом. Він є тоді тяжким, коли хтось ставить їду понад Божі заповіді і волів би переступити закон Божий, як мав би зголодніти. Св. Апостол Павло каже про таких людей, що їх богом є шлунок. Обжирство є тоді тяжким гріхом, коли хтось так багато їсть, що мусить відхорувати (відхорую, а не подарую). Також тяжко грішать ті, що так обїдаються, що через те не можуть виконувати своїх обовязків.

Гріх обжирства противиться чесноті уміркованости і треба все їсти лише тільки, стільки потрібно.

Обжирство приносить шкоди як душі, так і тілові. Обжирство притуплює розум, робить людину нерозважною, яка в поважних справах проявляє глупу веселість, а навіть має схильність до блазенства, робить її здитинілою, настроює до пустомельства та до гріха нечистоти.

З обжирством лучиться і пиянство, яке часто бувае гріхом тяжким. Не поповняє гріха той, що любить час до часу випити, одначе тяжко грішить тоді, як упивається до непритомности. В такому стані людина здібна робити всякі скандали та поповняти всякі інші гріхи і тому треба дуже вистерігатися гріха пиянства. Пиянство відбирає уживання розуму та робить людину неспосібною придержуватися Божого закону.

Пиянство—це свідомий і добровільний надмір у питті одурманюючих напитків аж до позбавлення розуму. До одурманю-

ючих напитків належать усі наркотики, що можуть позбавити людину розуму і волі на якийсь час. Не грішить пиянством той, кому лікар приписав якусь кількість наркотиків без огляду, чи хворий стратив притомність чи ні. Зате грішить пиянством той, що уживає алькоголю чи інших наркотиків для власної приємности аж до утрати свідомости.

Як відрізнити, чи хтось був пяний чи напів пяний?

Розрізнити можна так, що пяний не може розрізнити добра від зла, не може собі пригадати, що він в стані пянім говорив або робив і коли в пяному стані робить такі речі або говорить такі слова, яких не робив би, ані не говоривби в стані тверезому. Напівпяний є той, що ще памятає, що робив або говорив, одначе йому в очах двоїться, предмети крутяться, ноги під ним хитаються, а розбурхана фантазія спонукує до пустомельства. Язик робиться тяжким і незграбним і як то кажуть: "Став дуба."

МАТИ НЕ ПОМИЛЯЄТЬСЯ...

На стацію містечка заїхав поїзд. З нього вийшло багато людей ;між ними був один двадцятипятилітній чоловік, ремісник. Узяв свій клунок у руку й пустився з двірця до міста. Ніхто не пізнавав його, хоч він був з цього містечка і колись усі тут його знали. Не диво! Тому десять літ він пішов у світ шукати собі праці й аж тепер вернувся. Дуже змінився за той час. З молодого хлопчини виріс на дужого чоловіка, обгорів, лице заросло чорними вусами й бородою.

Ішли попри нього його давні знайомі, старші й молодші. Усіх їх він пізнавав, а його ніхто. Надійшов його товариш, що разом училися в школі, але й той не пізнав його. Глянув байдуже як на чужого і пішов далі.

Надійшла дорогою якась старенька жінка. Глянула здалеку на того, що приїхав, і скрикнула:

—"Сину мій! Як же ти змінився!"

—"Але ви пізнали мене, мамо!"—відповів син і в його очах блиснули сльози радости та зворушення.

—"Рідна мати завжди та всюди тебе пізна!"—відповіла врадувана старушка,—бо найпевніше є матерне око.

Християнство й Ідея Поступу

о. С. ШАВЕЛЬ ЧНІ.

НЕОДНОМУ може видаватися, що поняття поступу є продуктом модерної цивілізації, що його витворила доба знана зо свойого ворожого наставлення до Обявленої Правди та науки Церкви саме тоді, коли людина почала самостійно поступати, розвиватися. Виходило б з того, що Обявлення та наука Церкви є найбільшим противником поступу, розвитку людства, та людина настільки потрапить поступати вперід, розвиватися, наскільки потрапить увільнитися від правди обявленої Богом. Здавалося б, що найбільшою перешкодою до того, щоб людство могло дійсно йти вперед є не що інше, як саме релігія. Таке поняття поступу широко поширене в нинішніх часах. Навіть тоді, коли прийшла одна світова війна, а опісля ще страшнійша друга й коли неодному, що серіозно думає, мали б отворитися очі, щоб побачити до чого здібна допровадити модерна цивілізація, світ замість того, щоб звернутися до релігії та до Бога ще дальше вперто вірить, що сам потрапить дати собі раду, що сам вийде ціло з тої руїни, що йому грозить, та що навіть потрапить побудувати рай на землі й то тим скоріш, що більше буде увільнений від впливу Церкви та зовсім усуне з лиця землі імя Всемогучого Бога. Бо чиж не бачимо, як сьогодні комунізм старається всіми силами поширити свій вплив на цілу кулю земську та обдарувати людей благами земського щастя та земського раю? Усе те робиться тільки тому, що людство вірить таки в те, що потрапить обійтися без Бога, що потралить дати собі раду незалежно від вищої сили! Чи мало сьогодні таких, яким не подобається Церква, не подобається релігія, те все вони відкидають в ім'я науки та поступу і навіть найбільша трагедія світу не може їх збудити з глибокого сну, в який попали. Чи бажають вони того, щоб справедливість Божа показалася ще страшнішою? Чи не бачуть вони того, що Бог позволяє нераз на страшне нещастя, тільки тому, щоб отворилися очі многим? Знаємо добре, що все на світі діється за допустом Божим та що світом кермує найвища Божа Мудрість!

Одначе, коли ліпше приглянемося, побачимо, що поняття поступу має куди інше джерело, як звичайно собі представляють сьогодні, й що ті, що найбільше говорять про поступ, не здають собі справи з того, де є основа та джерело правдивого поступу у світі. Н. пр. позитивісти та Марксисти кажуть, що ідея поступу повстала у XVII і XVIII ст. підо впливом розвою природничих наук. Людина побачила, що робить поступ на полі

наук і під тим впливом прийшла до заключення, що може дати собі раду сама незалежно від нікого. Що більше Позитивісти та Марксисти знаходять навіть таких, що перші почали голосити цю науку про поступ. Можна, що правда припустити, що ідея поступу повстала у XVII і XVIII ст., одначе ті автори звичайно забувають, що поступ має своє джерело деінде, ніж вони припускають. Можемо ясно сказати, що ідея поступу зродилася в тому часі, одначе її автори знайшли її не в науці, але зачерпнули її деінде. Знаємо дуже добре, що часи Русса та французьких Енцикльопедистів, це були часи скрайнього раціоналізму та ворожнечі до всього, що пригадувало релігію. Руссо і його учені робили все, щоб понизити Церкву та релігію, звести все одиноко до природи. А знаємо добре, що природа не представляє правдивого джерела поступу.

Що воно так дійсно є, вистачить пригадати, що старинні народи не мали того поняття поступу та що у них історія була слабо розвинена, тому що не розуміли її. Такі н. пр. Римляни цінили свою історію тільки тому, що були патріотами, одначе не виходили поза те, тому що старинні народи жили, сказали б, погружені в природі, не знали, звідки походить людина та яке її призначення. Те саме можна сказати н. пр. про грецького історика, Тукидида, у якого історичний змисл слабо розвинений, тільки тому, що негоден був дати ясного напрямку своїй історії. Причина криється в тому, що погани не мали ясного поняття про те, нащо живе людина на світі, яке її призначення. Коли читаємо старинних авторів, так побачимо, яка неумолима доля тяжіла над людиною, проти якої боролися надармо найліпші уми старинного світу. Прометейська людина відкинула богів, одначе лишилася невільницею долі. Старинний світ переходить одне почуття безнадійности та горя! Людина боролася всіми силами проти диких сил природи та вкінці мусіла признати свою неміч! Навіть греки, що найбільше раціонально дивилися на природу, не потрапили звільнитися від неї і тому грецьку літературу просякає дух зневіри та суму. Народи чекали на когось, хто відслонивби їм заслону про загробове життя, показав би, яке призначення має історія. Чи треба отже дивуватися, що у старинних греків історичний змисл так слабо розвинений, що історія не має для них значення?

Тому казати, що ідея поступу посвтала у XVII та XVIII ст. саме тоді, коли вплив релігійний був такий малий, що вона розвинулася саме тоді, коли відкинено релігію, є абсурдом. Зате мусимо ствердити, що правдивий поступ знаходить своє джерело якраз у релігії, у правді обявленій Богом і що він його знаходить там одиноко! Без Обявлення історія не є правдивою історією й тому наука Маркса, який старається доказати, що аналіза історичних фактів показує закони якими йде історія, є абсурдом. Історія проаналізована не показує жадних діялектичних законів, жадної льогіки, коли відкинути Обявлення! Матеріялістична діялектика може йти в безконечність, одначе вона не виказує жадної доцільности та губиться в темряві подібно як діялектика Гегеля. Це довга дорога, якій нема кінця, і тому багато безкритичних умів далися засліпити нею. Маркс негоден був дати метафізики історії тому, що відкинув найглибші причини, що кермують історією. Подібно роблять ті всі, що намагаються вияснити історію при помочі одиноко матеріяльних чинників! Уся модерна історія, що йде такою самою дорогою, є тому одним великим абсурдом! Говорити отже про ідею прогресу це великий абсурд. Правдивий поступ має своє джерело в християнстві, в Обявленні. Що більше отже заперечується вплив релігії на життя та буття народів, то історія стає менше виразна. Її бракує динамізму, сили! Народи черпають свою силу до життя з релігії, свідомости; а енергії до виконання своєї історично місії набирають з обявленої правди! Що релігія потрапила більше опанувати життя народу, то більше він жие свідомий своєї величі та призначення.

4) Нераз можна дивуватися, чому марксизм так легко принявся в Росії. Та хто хоч трохи розуміе російську історію та ролю, яку там відограваля Церква в житті народу, легко знайде відповідь на це питання. Знаємо, що пессимізм це щось властиве російському духові. Для чого одначе вся історія російського народу така переповнена песимізмом? Длячого російський нарід шукає освободження від зла якраз в масі? Длячого так легко перенявся утопією земського раю? Тільки длятого, що ніколи не потрапив зрозуміти добре всеї величі Воплочення Сина Божого та особового характеру, який з собою несе. Російський нарід жив, очікуючи царства Божого на російській землі, а коли воно не появилося, постановив оснувати земський рай. Глибокий трагізм російської історії це брак особистого елементу та моральної відповідальности. Центром історичного процесу мусить бути людська особа, що свідомо та добровільно змагає до того, щоб осягнути своє вічне призначення. Історія людства це історія розумних та свобідних істот, що співпрацюють з ласкою Божою, що користають з невичерпаних скарбів полишених Христом у своїй Церкві. Основою всього є свобідна людська воля та гідність людської особи. Опираючись на такій основі, можна дійсно знайти метафізику історії. Історія стає зрозуміла для кожного, вона має свій напрям, має свою велику мету, вона обіймає ціле людство. Так розумів історію св. Августин у великому творі "Про Царство Боже," тоді коли сьогоднішні мислителі, як Шпенглер, Бердяєв, Кроче, поділили історію на ріжні епохи, що наступають по собі та кінчаться повною невдачею. Чи не в тому криеться пессимізм Шпенглера та Бердяєва, що вони не зрозуміли, що історія має свою ціль лиш тоді, коли розглянути її у світлі Обявлення? Що історик, який шукає найглибшої причини поступу, мусить признати, що історія становить один великий процес, якою ціллю є вічне призначення людства, яке мусить шукати свойого духовного визволення при помочі середників, які скріпляють та очищують душі людські. Інакше мусить завернути до поняття історії старинних народів, що повна трагізму та безнадійности. Надармо проте писати про упадок західньої цивілізації, але треба знайти середники, що б ту західню цивілізацію поставити на добрий шлях, завернути до доброго джерела звідки вона могла б черпати сили до своєї обнови.

5) Тоді, коли то модерні мислителі шукають джерел поступу, коли намагають віднайти найглибші причини історичного процесу, християнський світ уже давно дав відповідь на ці пекучі питання. Св. Августин застановлявся рівнож над тим, яке значіння має історія, куди вона спрямована, одначе його наука зовсім інша від того, що навчають сьогоднішні мислителі, тому якраз, що він оперся на Обявленні. Для того історія представляє одне довге звено, що має свій початок у часі та має скінчитися у вічності. Долею людства кермує Всемогучий Бог, що провадить його своєю рукою до вічного призначення. Основою поступу є вартість людської особи, що свідомо та добровільно співділає з ласкою Божою. Особа отже виходить на перший плян; усе інше мусить уступити перед нею. Церква, що подає надприродні середники для освячення людських душ, стає соціяльною силою, що має перемінити людство. Її динамізм мусить обнимати всі ділянки людського життя, вона має стати джерелом, з якого людство мусить черпати силу до того, робити поступ. Займаючи таке становище, св. Августин зняв авреолю святости з держави, яку вона мала за римського цісарства де цісаря почитано неначе Бога, а тим самим промостив дорогу до правдивого християнського поняття держави. Це мало величезний вплив на формування західно европейської думки та культури загалом, тоді, коли ані візантійський Схід ані Росія не дійшли ніколи до того, щоб зробити Церкву правдивою силою соціяльною, а тим самим стратили джерело, з якого могли б були черпати силу до правдивого поступу. Знаємо дуже добре, яке місце займала Церква у Візантії й опісля у Росії. Вона була піддана державі, що була прикрашена авреолею святости, ненарушимости.

Коли сьогоднішні мислителі, як Шпенглер чи там Бердяєв, переповнені пессимізмом говорять про упадок західньої культури та ділять історію на ріжні доби, не всилі знайти органічного історичного процесу, то тільки длятого, що їм бракує правдивого християнського світогляду. Без того історія та поступ людства зовсім стають незрозумілі. Правдивий поступ та розвій органічний можливий лиш на основах чисто християнських, як це бачив св. Августин. Історія людства представляє одне велике звено, представляє щось дійсно велике та гарне, бо показує нам якими дивними дорогами Провидіння провадить людський рід до вічного призначення. Поступ отже без релігії неможливий! Він одиноко можливий на основах релігійних. Тому абсурдне є навчання Маркса, що думав аналізою історії віднайти діялектичні закони історичного розвитку. Не матерія творить історію, але розум. Той розум вказує на Творця, що своєю безконечною Мудрістю змірив всі шляхи, якими людство має прямувати до своєї вічної цілі.

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) Яким правом Католицька Церква може заборонити людям читати деякі книжки і то навіть під загрозою тяжкого гріха?

Католицька Церква це добра мати для своїх духовних дітей.. Дбає вона про те, щоб лиха преса не шкодила їм, як кожна добра мати чуває над поживою та потравами своїх діток. Лиха пожива нищить здоровя тіла. Лиха, безбожна, лайцистична, еретицька преса, бевстидні магазини, безскрупулятні газети нищать духове життя, викривлюють сумління, руйнують християнський світогляд у тих, що вірять у Христа.

Оттому Церква забороняє читати лиху пресу. Коли ж діти не хочуть слухати по-доброму ,так Церква гровить їх карами та остерігає, що ображають тяжко Бога, як переступлять її заборону. Церква приказує в імені Христа, що дав їй всяку потрібну владу, щоб провадити людей до спасіння: **Що звяжеш на землі, буде звязане в небі! (Мат. 16, 19).**

Коли книжка поіменно поставлена на індекс або як вона пляново написана проти католицької Церкви чи моралі, так читати таку книжку буде тяжкий гріх. Нехай ніхто не бореться, що він має розум і що читання лихих книжок не пікодить йому, бо отруя помалу, але певно проникає його душу та непомітно затроює її. Не може бути здоровий, хто їсть затроєну, чи зогнилу поживу. Не буде духово здоровий, хто читає лихі та заказані книжки. Батьки мають строгий обовязок чувати над тим, щоб їх діти не читали лихих, неморальних книжок, магазинів і газет, бо вони відповідають перед Богом за свої діти. Пій XII сказав на конгресі журналістів у Римі, 1950: "Католицький часопис повинен бути в кожній католицькій родині." Чи Ви вже часте "Голос Спасителя" в своїм домі?

2) Маю одну дитинку. Лікар мусів робити операцію, як вона прийшла на світ. По операції цей "католицький" лікар заявив мені, що я неповинна мати більше дітей, тому мусіла б їх вистерігатися. Що я маю робити, бо мій чоловік нехоче згодитися, щоб ми жили собі тільки так як брат і сестра?

Шановна добродійко, кожна дівчина, що виходить заміж, повинна знати, що часом поріб бувае тяжкий, ба й небезпечний так для її здоровля, як і самого життя. Це наслідок первородного гріха. Бог сказав до упалої Єви: "Посеред болів родитимеш діти," (Вут. 3, 15).

Ніякий дійсно католицький лікар не може дораджувати контролі народин (биртконтрол), бо це тяжкий гріх через переступлення та абещення тайни подружжя. Порадьтеся в другого сумінного, католицького лікаря та спитайтеся, в чому саме небезпека для вас. Якщо ж сумнів полишається, просимо вас вести нормальне подруже життя та здатися на Божу волю.. Бог дуже часто надгороджує довіря подругів до Його Провидіння, якщо подруги користуються своїм подружжям по Божому законові та не дадуть звести себе протестантським або несумінним католицким лікарям, що при всякій небезпеці дораджують перепинення народин, яке є завжди тяжким гріхом, не зважаючи, як подруги це роблять. Коли ж подруги вперті в своїм гріху та не хочуть поправитися, сповідник зобовязаний відмовити їм розгрішення та не допустити до Св. Причастя, як закамянілих грішників.

Покута тільки тоді дійсна, коли людина наважилася стриматись від того, за що покутувала.

ГРОШІ І БОГ

о. ВАСИЛЬ МАКСИМЕЦЬ

ЮДА ІСКАРІОТ

І ВІН був колись приятелем Ісуса Христа, апостолом, що багато в дечому може нас остерегти.

Діялося це у Витанії. Шість днів перед Пасхою Божественний Спаситель знову завітав з апостолами до свойого любого Приятеля Лазаря, якого недавно воскресив із мертвих, і то його сестер Марти й Марії. Це останній відпочинок Ісуса у "мирнім часі," бо скоро зачнеться боротьба на життя й на смерть проти Нього. Скромна, гостинна вечеря. Марта, як звичайно, услугує Ісусові й гостям. Марія ж взяла літру мира, нардового чистого, дуже дорогого, й намастила Ісусові ноги й волоссям своїм обтерла їх, а хата наповнилась пахощами мира. (Ів. 12, 3).

Добра Марія з Магдалі. Відколи навернулась з розпусного життя на правдиву дорогу, вже другий раз намащує дорогоцінним миром ноги Ісуса й волоссям своїм обтирає їх. Вона робить це з великої вдячности й любови до Ісуса за ласку навернення. Вона не жалує ані грошей, ані мира, щоб тільки могла виявити пошану й любов до свого Спасителя.

Тут нагло дався чути голос Юди Іскаріотського зза стола: "Чому мира цього не продано за триста денаріїв та й не роздано вбогим?" Св. Єв. Іван каже: "Сказав же це не тому, що дбав про вбогих, але тому, що був злодій і мав скарбонку (спільну касу Ісуса й апостолів), й крав, що вкидали люди"). (Ів. 12, 4-6). Св. ап. і Єв. Іван цими словами змалював нам цілого Юду.

Три роки належав він до апостолів-вибранців Божественного Учителя. Три роки ходив він разом з Ним і бачив щедрість свого небесного Учителя для вбогих, чув так багато разів Його науки проти служби Богові й мамоні разом, проти скупарів; бачив, як Божественний Спаситель болів над людьми твердого серця і як радів на вид милостивих, всетаки він любив дальше

мамону, ба що більше, він через неї став злодієм, бо крав з маленької скарбниці апостолів, яку йому, як найбільш ощадному, вони повірили.

Що думав він про Ісуса і чого від Нього сподівався? Думав, що Месія стане земним володарем Ізраїля, бо більшість його народу так думала, а він буде в цім новім царстві "міністром фінансів" і заспокоїть свій голод гроша, який він так любив. Ця нещасна жадоба наживи гроша не давала Юді зрозуміти дійсної цілі його небесного Учителя. Він розчарувався і це розчарування зростало щораз більше і більше, коли бачив, що сподіваної "золотої гори" нема, а Учитель щораз яскравіше говорить про Свої муки і смерть. Ось і тепер на гнівний його закид відповів йому Учитель: "Остав її; на день Мойого похорону заховала вона Мені це; бо вбогих завжди маєте між собою, а Мене не завжди маєте!" (Ів. 12, 7-8) значить його послідня надія вже закопана. Мовчки сидів він дальше й байдуже дивився наперед себе, розсіяний думками, що йому дальше лишається! Він не бачив вже ані цієї аж до посвяти повної любови Марії до Божественного Спасителя, ані ревної в службі для небесного Учителя Марти, ані вдячного погляду Лазаря, якого воскресіння Юда сам бачив і пережив, і яке сильно промовляло за всемогучістю і Божественністю його Учителя; того всього він вже не бачив. Він лиш роздумував, як винадгородити собі втрачений час. Що за холодну й чорну руку має гріш, що так заморозив серце й очі в апостола Юди Іскаріота?!

Надійшла криза грошевої горячки в Юди. Вже й на вулицях говорено, що Висока Рада жидівська, Синедріон, постановила схопити Ісуса й засудити Його на смерть. Юда вдавав, що й він сам цього боявся, тому кожного вечора йшов разом з Учителем й другими апостолами далеко за місто, щоб обминути шпіонаж і небезпеку висланників Синедріону. Часто заходили всі до Оливного городу в Гетсеманії, щоб там безпечно могли, укрито за високими мурами городу, в тіні розложистих оливних дерев, спати, коли їх Божественний Учитель відходив від них подальше, щоб на самоті помолитися.

В душі Юди Іскаріота бурилося. Пропала всяка надія на його "золоту майбутність." Синедріон вже навіть був раз вислав своїх слуг, щоб схопили Ісуса, та вони побоялись в день це зробити. А в ночі..., не знають, де Ісус перебуває. Зрештою можуть легко помилитися і кого іншого, замість Нього схопити. А якби так він...зрадив Ісуса?!... Він же добре знає дорогу до Учителя в ночі. Синедріон напевно не поскупить йому за цю прислугу грошей. Сяк чи так Учителя схоплять. А отримані від Синедріону гроші винадгородять йому бодай частинно витрачений трилітній час. З почуттям людини, що банкротує, а хоче ще бодай дещо врятувати, йде Юда Іскаріот до найвищої жидівської Ради і представляється, як учень і апостол Ісуса, якого вони хотять схопити: "Що мені дасте, а я Його вам видам." (Мат. 26, 15). Остовпіли жидівські первосвященики й радні Синедріону. Чи не Велзевул посилає їм цього чоловіка?! Вони ж днями й ночами радили, як цього ненависного Назорея схопити, щоб народ не зворохобився, а тут така неочі-

кувана допомога. Предложили Юді не дуже то велику заплату, бо тільки тридцять срібняків; але банкрот не торгується, бере, що дається взяти; те саме зробив і Юда Іскраіот. За мерзенних тридцять срібняків зрадив свого небесного Учителя й Бога.

Це найсумніша роля, яку коли гроші й скупарство відограли в світі. Голод на гроші не знає ніякого милосердя, не має ніякого співчуття, ані справедливости. Голод на гроші допроваджує до кривоприсяги, не дотримує ніякої вірности, ступає холоднокровно й без серця по крові й трупах навіть рідних братів й сестер, а часто й рідних батьків. Цей проклятий голод на гроші живиться сльозами вдів і сиріт, не жахається допуститись навіть найстрашніших злочинів, убивств, включно аж до зради самого Бога. Голод на гроші заморозив серце в Юди, що стало твердіше від граніту, від криці! Голод на гроші замкнув в нього очі й уші на спасенні упімнення Божественного Спасителя, придусив у ньому всі зворушення докори сумління. Ощадність, якщо вона не переходить границь і не стає скнарством, є чеснотою. Ощадна людина уважає гроші своїм наймитом і розпоряджає ними, як добрий господар розпоряджає наймитом. За те скупар стає сам наймитом грошей, які стають його тираном. Гроші це мамона! А про мамону виразно говорить нам Ісус Христос: "Жаден слуга не може служити двом панам: бо, або одного зненавидить, а другого любитиме; або триматиметься одного, а другого знехтує. Не можете служити Богові й мамоні!" (Лук. 16, 13).

Хочемо знати, який кінець чекає того, хто вирікається Бога, а служить мамоні? Пригляньмося, який був кінець Юди Іскаріота. Це описує нам св. Єв. Матей: "Тоді Юда, що зрадив Його (Ісуса), побачивши, що Його засудили, й розкаявшись, вернув тих тридцять срібняків первосвященикам і старшим, кажучи: "Я згрішив, видавши кров неповинну." Вони ж сказали: "А нам що до того? Гляди сам." І, кинувши срібняки в храм; вийшов і пішов та й повісився" (Мат. 27, 3-5).

Каяття Юди це не було правдиве каяття, тільки підступ диявола, що перед злочином закрив в нього злобу та підлість гріха. Коли ж гріх уже був сповнений, тоді диявол показав його нещасній душі Юди у всій його бридоті та злобі щоб викликати тривогу, огірчення й розпуку, й так що скоріше забрати цю нещасну душу до себе.

Коли б Юда був зо щирим серцем те саме визнання зробив перед Ісусом, що перед первосвященики і старшими, і гроші роздав вбогим, певно був би осягнув прощення. А так зазнав тільки безсоромної погорди. Ісус Христос виразно сказав: "Робіть собі приятелів з багатства неправедного, щоб як проминуться, прийняли вас до вічних осель" (Лук. 16, 9).

—Чого плачеш?—кричить чоловік до жінки. Та ж не кидаю тебе на завжди. От за місяць покінчу бизнес і вернуся до тебе.

Жінка, плачучи: Ти все так кажеш, як відходиш: За місяць буду тут, а тимчасом іще тиждень не мине, а ти вже вдома.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JUNE, 1951

The Sacred Heart and the Holy Year

In his encyclical, *Anni Sacri*, written last March, the Holy Father, Pope Pius XII, after reviewing the state of the world, in which religion is being trampled upon and the lie elevated to the place that should be held by the truth alone, goes on to state that, "all these innumerable evils spring from one source only, the repudiation of God and contempt for His law." He goes on to state that, in view of this state of affairs, "it is necessary to offer to God fervent prayers and to recall all to those principles from which alone can come enlightenment for minds, peace and concord for souls, and well ordered justice for the various social classes."

Finally, the Pope says, "Let all be persuaded that only the Divine Redeemer can settle the many and formidable problems of the world; only Jesus Christ Who is the Way, the Truth and the Life, who bestows celestial clarity on clouded minds and Divine strength to doubting or indolent wills; He alone can rule earthly events with justice and compose them in love; He alone can set on the road to eternal happiness the souls of men joined in the bonds of brotherhood."

In the light of this Papal teaching, we wish to recommend during this month of the Sacred Heart, a means of spreading the reign of Christ throughout human society, a way that, with the approbation of the Sovereign Pontiffs, has been preached for many years by a heroic and saintly priest, Father Matteo Crawley-Boevey, SS.CC. Father Matteo, the Founder and Apostle of the Enthronement, has devoted his life to preaching the Social Reign of Christ, and now, worn out with age and infirmity, lives in a Canadian hospital where he makes up by his hours of prayer and suffering for the preaching he is no longer able to do.

In all corners of the earth, this apostle of the Sacred Heart has preached that the way to restore the world to Christ and Christ to the world, is to start by the sanctification of the family, and that the way to sanctify the family is to make sure that in every home Christ is recognised not only as King of the World, but, in a more intimate way, as king of the family and the acknowldged ruler of the household. This acknowledgment is made, first, by studying thoroughly the true significance of the Enthronement, as a positive act of loyalty and fealty to the King of Love who redeemed the world by love and who wishes that all His followers be distinguishable from others by their love. After a period of study and of prayer, during which all the members of the family strive to understand the true function of the love of God in their home and social life, the family contacts the parish priest, or ano-

ther priest with the permission of the Pastor, who, in the presence of the whole family, solemnly enthrones the statue or the picture of the Sacred Heart in the most honorable place in the home. The ceremony of the enthronement must be performed by a priest. This enthronement is followed by the solemn consecration of the family and home to the Sacred Heart, constituting Him in truth and in deed the Head of the household. This done, the members of the family sign the document attesting that the Sacred Heart has been enthroned in the home, and this marks the beginning of a new era in the home, with frequent renewals of the consecration and the daily prayers of the family recited before the statue.

By this enthronement, each family thus becomes more personally attached to Our Lord and to the apostolate of His Sacred Heart. Each member of the family, from the parents down to the youngest member of the family, thus comes into more frequent contact with the practice of a special devotion to the Sacred Heart, source and fountain of love, and in this, the Kingdom of this Sacred Heart is brought home in a more striking manner to all concerned. With the grace of God, through devotion to the Sacred Heart as King of the family, a greater sense of personal loyalty to Christ is spread throughout the world. We heartily recommend that a great number of our readers will, during this Holy Year, obtain further information on the Enthronement and, before the end of the year, see to it that the Sacred Heart is officially enthroned in their home. In this way, the Holy Year will indeed mark for the year of the Great Pardon and of the Great Return.

And, speaking of the Sacred Heart, we would like to add that too many of our Catholics are, unfortunately, confusing devotions with DEVOTION. This we explain as follows.

Devotions are pious practices which tend to honor Our Lord, Our Lady or one or other of the Saints. Thus, we have May devotions throughout the Month of Mary, which consist in special prayers recited daily throughout the month. We have also the Devotion of the Nine Fridays in honor of the Sacred Heart or the Nine Tuesdays in honor of Saint Anne. These are devotions.

However, there is another word in our language, similar in form, DEVOTION, which we use, for instance when we talk of a devoted wife or of the devotion of a mother to her children. The word is derived from the Latin, *devoveo*, meaning to vow oneself to the service of another, and, by inference, to give oneself up to serve another. It is in this sense of the word that Saint Margaret Mary speaks of devotion to the Sacred Heart. She explains in one of her letters how the Sacred Heart asked that men be devoted to Him, in other words, that men give themselves up wholly to His service, seeking always His interests, working only for His ends. And Pius XI, in his Encyclical on the devotion to the Sacred Heart, explains this expression as follows: "Among those practices which are more proper to the Sacred Heart the principal and most noteworthy is the consecration, whereby, offering to God our persons and all that we have received from His divine bounty, we devote (or consecrate) ourselves, to the Divine Heart of Jesus. This duty of piety, which He wishes all men to render Him less by reason of His rights than in virtue of His immense love for us, was taught to

Saint Margaret Mary by Our Savior Himself. She and her director of conscience, Blessed Claude de la Colombière, were the first to offer it to Him." Pope Pius XI, in the same Encyclical speaks of the impious of the nineteenth century who, revolting against God, repeated the cry of the Jews on Good Friday, "We will not have Him to rule over us, we have no king but Caesar." In opposition to that cry of apostasy, the whole Church of Christ was consecrated to the Sacred Heart by Leo XIII.

And, in order to affirm more insistently the reign of Christ over mankind, Pius XI instituted, early in his reign, the feast of the Kingship of Christ, which is the logical out-come of the feast of the Sacred Heart.

In this Holy Year month of the Sacred Heart, we desire that all our readers meditate seriously on their attitude towards the devotion to the Sacred Heart and that the great number, if not all of them, consecrate themselves wholeheartedly to the Sacred Heart, abandoning to His good pleasure all their most precious projects and hopes and promising henceforth to work solely for the interests of the Sacred Heart and for the spread of His reign throughout Society. Once this personal consecration has been made by each individual, it is fitting that each living cell of our society, namely, each family, enthrone in a place of honor in the home the image of the Sacred Heart to Whom they and all they own have been consecrated. Let it not be said that we are more ashamed of our God, to whom we belong and to whom our first loyalty goes instinctively, than we are of our political heroes or our favorite leaders in the field of sport, whose photographs are often given prominent places in our homes!

This intensification and renewal of the personal attachment of each individual and of each family, well carried out and frequently renewed will be a powerful instrument for the restoration in the world of the true spirit of Christ. Love of and devotion to Our Lord is something dynamic, and ever seeks new outlets, just as a bud produces a flower, so that, from the devotion to the Sacred Heart, there will be a greater spirit of apostolate and of zeal in spreading the kingdom of Christ, our King.

By this means will we most accomplish the principal end of the Holy Year, and at the same time work for the intention of the Archconfraternity of Saint Anne for this month, "That the reign of the Sacred Heart may extend over all homes, and preserve therein the virtues which make for happy and Christian families."

CENSUS -- IMPORTANT

During the census that will start June 1st, it shall be the duty of every Ukrainian Catholic to pay special attention to four questions of great importance and to answer them correctly. These are:

RACIAL ORIGIN — UKRAINIAN
NATIONALITY — UKRAINIAN
RELIGION — UKRAINIAN (GREEK) CATHOLIC
MOTHER TONGUE — UKRAINIAN

We should also remind others to do likewise.

OUR LADY VERSUS SATAN

By Rev. A. B. Horvath

THE forces of Satan are well organized, and cunningly strive to conquer our soul. Like an army besieging a fortress, they relentlessly make their many and diverse onslaughts. And Satan, lest we overlook the fact, operates best in a nation apparently friendly, where everything diabolical can be used against us. This we know from reading newspapers and listening to radio broadcasts concerning incidents in the educational and medical fields. What Hitler did openly and violently individuals here are trying desperately to do in a refined manner. They are like the murderer who warns the victim beforehand: "I will kill you, but first I will blindfold you." What difference does it make whether he is blindfolded or not? There is going to be murder nevertheless.

The first step Satan usually takes to destroy or weaken our soul is to attack its outer defenses... to get us to commit venial sins. As we already learnt, even though such sins do not kill the soul, they, neverthleess, weaken it and thus dispose it to mortal sin. We read in Ecclesiasticus that "he that contemneth small things shall fall by little and little" (19: 1).

Every sin, venial sin inclusive, hurts the Crucified Saviour, and brings the enemy nearer to the gate of our soul. And there he waits and tempts: he tempts us in our acquaintances if we do not choose them properly, and even through our friends when we become too familiar with them, until he gets one mortal sin to break

down the last barrier of our soul. And then Satan is ruthless possession of one more soul!

We must always realize that the powers of evil against us are very strong, and that there is no rest from the struggle against them. We must fight till our breath, yea, until our soul leaves our body to meet its unerring and just Creator. There is no letup, for Satan is a tireless worker: he works all day long... twenty-four hours without rest. He hates God. If he could, he would destroy God. And that is why he hates our soul. He still has his pride, and, for that reason, he detests our loving God.

Yes, this life is a battle. It is a matter of our eternal salvation. Only one thing is absolutely necessary in this life—to save our immortal soul. Nothing else counts, and nothing else is more important!

And how few there are who think this way, especially when you see them seeking transitory goods and even sinful pleasures!

We must never forget that there is a powerful, intelligent, and malignant person fighting for our soul. What a powerful organization he has at his command! Alone we can never fight it. Without divine help —without God's grace which we receive through the Sacraments we are utterly hopeless. The devil will make fools out of us. And aren't they fools who seek the passing things of this world and are poor in the things of God? Are they happy? No! They can't be, for they live for and in themselves, and in themselves abides their enemy.

If we are to be strong against Satan, we must be practical and not nominal Catholics. That is the only way to keep him out of our soul. We must be like the trained fighter in the ring who not only defends himself but is aggressive in his attack. He is well aware that if he lets down his hands, he will allow an opening for his opponent which will prove disastrous.

If we are not practical in our life, if, for example, we do not receive the Sacraments regularly and pray the Rosary daily, we are only deceiving ourselves when we think we can fight Satan on his grounds and win. To lose to him means to be eternally damned in hell! A serious matter, no? It is worthy of profound consideration. Hence, I put it to you in the form of a double question: Our Lady and Satan are battling for your soul. Who possesses it at this very moment? And who will be in the possession of it on the day when Jesus Christ will call you into eternity? Now is the time to answer these questions. Tomorrow may be too late. So do not delay!

Victory Through Our Lady

If Our Lady is not in possession of your soul, then go to Confession immediately and to Holy Communion to deepen your love for Christ! Do not debate as to how or when you will get yourself back into the grace of God! Our Lady, who promised she would at Fatima, will help you, as she already helped many others. She made a promise: "...tell them that I promise to help at the hour of death, with the graces needed for salvation, whoever, on the first Saturday of five consecutive months, shall..." And has Our Lady ever failed to fulfill it? Never! But you can fail her if you do not heed her words.

One must be in love with Our Lady to realize how heavenly a Mother she is. In all our trials and hurts of life she can give, more than any earthly mother, the sympathy and help we all need. If we run to our mother with our trivial as well as our grave problems, since we are naturally inclined to, why shouldn't we hurry to Mary, the Mother of Him, Who encountered like and even graver problems? Our Lady loves each and every one of us tenderly: she knows us by name. Isn't that amazing? She is intensely interested in all that concerns us, just as she is ever ready to listen to us, to intercede for us, and to be our refuge. Especially is she concerned about our soul's salvation, which means a victorious life from day to day. She wants us to live holy lives... to find our way to loving Jesus through her Immaculate Heart.

The Holy Mother of God performs many miracles, but her special power is in healing the wounds of our soul. We all have a sinful nature: we inherited a spiritual weakness. We must face temptations galore, and our passions at times become so much disturbed

that we are inclined to question our purpose of living. Terrible conflicts are always waged on the battleground of our soul. We look for friends to help us but we seek in vain. No earthly being can help us, and we are well aware of this, for no one can penetrate our inner life. Oh, what a battle there is at times! It is worse than any battle fought on an earthly battlefield. Our biggest and strongest enemy is invisible, and his manner of attacking is so unpredictable.

Now, what can one without religion do against such a formidable enemy? What can one accomplish without belief in Mary's love and her intercessory power? Nine times out of ten he despairs: he gives up the fight entirely, because he soon finds out that he is no match for Satan. But we, who love Jesus and strive to be loyal to Him, seek Mary to help us: she is our refuge.

"COME, FOLLOW ME!"

This call of Christ has set many a young man's feet on the path toward the Catholic priesthood. There is no greater calling in all the world—more adventurous, more dangerous, more rich in accomplishment—than that of being another Christ working for the spiritual welfare of men.

The Ukrainian Redemptorist priests about whom you read in the pages of the *Redeemer's Voice* follow Christ in a special way: as missionaries to the most abandoned souls. They preach parish missions throughout Canada and the U.S.A. They work for souls in South America, Australia, or wherever they are called to save the souls of our Ukrainian people. To all they bring the message of Jesus Christ.

Is Christ, the Redeemer, calling you? If you feel that the answer is YES, that you want to do the work of Christ as a Redemptorist priest, sit down now and drop a line to

VERY REV. VICE-PROVINCIAL,
St. Mary's Seminary, Waterford, Ont., Canada.

★

THE 40 MARTYRS OF SEBASTE

One time the pagan emperor of Rome ordered his soldiers to offer sacrifices to false gods. Forty of his men refused. They told the emperor they were Christians. They could adore only the one, true God. The emperor tried to make them change their minds. They still refused. So on a bitter cold day they were thrown into a pond near the city of Sebaste and were frozen to death.

The feast day of these brave martyrs comes on Friday, March 10.

Does the Church Make Exceptions to the Law Against Divorce?

By Alcide Bouchard, C.Ss.R.

What God has joined together, let no man put asunder! (Matt. 19, 6).

WE have thus far shown with all possible clarity that divorce is opposed to divine law and hence the Church will never grant it.

Nevertheless there are people who offer this objection: *despite all this, the Church does grant certain divorces.*

We will take the objection just as it is and give it a straight answer. Yes, there *are* certain marriages which are broken up with the Church's permission. But these cases are very rare, and of a particular nature; but they are not the kind hinted at by the objection. These actual *separations* which She grants are exceptions to the general rule, entirely different from divorce in the accepted sense of the word. The Church can never dissolve a marriage which is sacramental and consummated. Her decisions, wrongly called divorces, are almost always but declarations of nullity.

It is therefore important to place a clear distinction between divorce —which means the rupture of the bond of a valid marriage—and certain separations which are divorces only in appearance, and never in fact.

We must also stress the principle which gives jurisdiction to the Church in such cases and removes all rights from civil tribunals: it is that *marriage between baptised persons*, be they Catholic, schismatics or Protestants, *is a sacrament.* From this fact, the civil government has no right to judge such cases and contravene ecclesiastical law. The Church is the judge in matters referring to the sacraments. This is precisely why civil divorce courts are sacrilegious institutions. A baptised person who has recourse to them for this purpose commits a pagan act. If Saint Paul is greatly scandalized and denounces Christians who bring their civil cases to the pagan judges (I Cor. vi, 1), how much more strongly would he blame those who go before lay tribunals with a marriage case, which is always a religious and sacred thing, even when there is no sacrament!

The principal cases wherein a poorly-informed intelligence can go astray in these ideas are the following:

1. The declaration of the nullity of a marriage which was invalid at the time it was performed.
2. The dissolving of the marriage bond by the Pope, in two particular cases.
3. The Pauline privilege and like cases.
4. Separation of the body.

In the first and fourth cases, there is no divorce, while in cases 2 and 3, these are exceptions or privileges concerning the law which excludes divorce which can trace their origin to the teaching of God.

We shall treat each of these cases in detail. Our purpose in doing so is to enlighten the faithful as to the rights and practice of the

Church. At one and the same time we shall see her firmness in holding to her principles, and the wise indulgence of Christ towards those who leave paganism to become His children.

Declaration of Nullity in a Marriage

It may happen that certain marriages may have taken place in appearance only. For several reasons, the marriage could have been invalid. The parties concerned cannot remain together without sinning. Since their state has been acquired publicly, their separation must be performed by a public act. Recourse must be had to the proper court, whether ecclesiastical or civil, according to the religion of persons involved, to have the nullity of the marriage declared. Since in fact Protestants usually go to the civil courts, these courts—and this is true of Protestant ecclesiastical tribunals—these courts ought to study the notion and conditions of real marriage, to avoid pronouncing sentences which are opposed to the law of God, and which would force the couples to live in sin, either together, or by failing to live together if a valid marriage makes it a duty for them to live together.

What is marriage? The definition we offer is acceptable by all classes of persons. It is the voluntary, mutual, permanent and absolute giving of a man and a woman, between whom there exist no diriment impediments, and contracted according to the forms and conditions required for its validity.

If any element of this definition should be lacking, a declaration of nullity does not break any matrimonial bond; it merely recognizes the fact that no such bond ever existed.

But the nullity of a marriage may derive from three causes:

1) Imperfection in the giving. Here come in different circumstances which vitiate the matrimonial consent and render it null.

2) Diriment impediments.

3) Lack of proper canonical form, such as the presence of the authorized ecclesiastical delegate, of two witnesses, etc....

1) *Invalidity Due to lack of Proper Consent*

Marriage is a contract of mutual giving. It is this consent which makes a marriage a true one or not. It must be given in full consciousness and liberty; there must be nothing in it which attacks the necessary perfection of the giving.

The consent must be *voluntary*, that is, with full knowledge and will. If the drunkenness or the idiocy of a partner prevented him from fully realizing the act he accomplishes, the marriage would be invalid.

Consent may be nullified through substantial error, fear or violence...

The substantial error may depend on the following points:

1) The object of the contract. If there is absolute ignorance of the right marriage gives to the begetting of children, the marriage would be invalid. However, it does not seem necessary to the validity of the consent that one know the origin of children.

2. As to person, for instance if one person were substituted for another. The qualities of age, health, dishonorable antecedents of the partner or of his family brought to light after the marriage do not invalidate the marriage. This principle of ecclesiastical and civil law must be maintained scrupulously, despite deplorable defections on the part of some civil judges. It may rarely happen that a quality in the person—in the philosophic sense—may lead to substantial error.

3. The fear and violence of which there is question are fears (a) coming from another—the partner or another person— (b) serious and (c) unjust. According to these principles, a person who had gone so far as to threaten his family with dishonor and marries with the idea that it is necessary to do so to avoid very painful consequences, such a person would be contracting a valid marriage. On the other hand, if this fear were caused by the partner or any one else, and were seriously unjust, that is out of proportion to the fault committed, the marriage would be invalid from the start.

We have no intention of completely explaining these complicated and far-reaching principles. Our readers can readily forsee for themselves what knowledge and judgment is necessary to pronounce upon all the situations which may arise from the acts of those who wish to cheat or who have been brought up on badly assorted facts instead of with principles.

Marriage is a permanent giving. This means that the union, contrary to the many doctrinal efforts of Protestants and others, is indissoluble. Consequently, to wish to marry for a limited time, is to attempt a marriage without any validity. A very strange case is reported in the September, 1948, edition of "20*ième Siècle*" (Twentieth Century), page 1 , of a Protestant minister who unites marital partners for *as long as love holds them together*. What is more astounding is that another minister, highly placed, found this novelty not only ingenious but hailed it as the solution for the future. Well, if all marriages were made in such sweet fashion, it would be the end of divorce courts, for such marriages are entirely null, being for a limited time, not for life as Christ instituted marriage.

It is evident that any clause which attacks the indissolubility of marriage makes it simply the semblance of a real marriage. In England there was the celebrated case of the Marconi marriage (he was the renowned inventor and a Catholic) with the Protestant Miss O'Brien, wherein it was agreed that the bond would not hold if married life did not run smoothly. At the request of the Protestant party, the Pope pronounced that there had never been a valid marriage.

Marriage is the absolute surrender of one to the other, always with the idea of procreation. Let us suppose that a couple agreed that they would have no rights on each other before a couple of years—such a thing could happen during a housing crisis—or that after so many years of marriage, or after a certain number of children, such a marriage would certainly not be a marriage at all, in view of these conditions opposed to the idea and nature of a real marriage. The same would not hold for a simple agreement to make their conjugal life a continual sin of birth control, for this would not affect the value of the consent. In doubtful cases, the main intention of the spouses must be closely examined: do they intend a real marriage, or do they give first importance, to the exclusion of every other consideration, to the condition which attacks the validity of the marriage.

2) *Diriment Impediments*

There are diriment impediments to marriage, such as make marriage non-existent. The better-known are:

1. Defect of Age. Through respect for the dignity of this holy state, and through the need to conform as much as possible to the customs of the different countries

of the world, the Church declares null and void any marriage where the man is not at least 16 years old and the woman 14.

2. Relationship. In civil law as in ecclesiastical, blood relationship in the direct line is an irremovable impediment. The same holds for blood relationship in the collateral line to the first degree—between brother and sister—as far as the natural law is concerned. In ecclesaistical law, this impediment extends to the third degree, which means that second cousins married without a dispensation are not married at all.

3. Affinity—to be related to the blood relations of the other party—creates no diriment impediment in natural law. Most civil codes, if not all, (see Quebec Civil Code, Art. 126), wrongly declare invalid the marriage of a woman with her uncle or her nephew, or of a man with his aunt or niece. In ecclesiastical law, an impediment exists in this case, as well as between brothers- and sisters-in-law, but a dispensation may be granted.

3) *Form and Conditions for Validity*

Finally, we spoke of the necessary conditions for a valid marriage. This refers principally to witnesses. The Church requires, under pain of invalidity, the presence of two ordinary witnesses, as well as a priest legitimately delegated for the marriage. The law allows for only one exception to the necessity for the priest's presence.

In natural law, the witnesses are not required. However, if the civil law insists on certain witnesses, this requirement is admittedly just. Such severity, after all, protects the dignity of this social state, by suppressing the possible abuse of secret marriages which end in equally secret divorces. Since the consent seriously given constitutes marriage, it is a consent from which there is no returning, even if no legal proof exists thereof. God made marriage a state acquired for life, in spite of any regret which might follow. A clandestine marriage would be rich in remorse and in the temptation to break the bond.

* * *

A proof by comparison in this chapter on the declarations of nullity, and we will have finished the argumentation.

How is it that conditions opposed to the perpetuity or to the absolute mutual rights in marriage render it null? It is because these qualities, absolute rights, etc., are, in philosophical and theological terms, the real properties of marriage. But a thing's properties are inseparable from it; for example, weight is inseparable from a material body. God Himself, despite His infinite power, cannot make matter without weight.

The same holds for spiritual things, such as the giving of oneself. The properties of this giving: perpetual, mutual, absolute, being inseparable from the thing itself, if we do not want any of these inseparable qualities, the giving itself does not exist.

Consequently, a marriage with conditions or intentions proved to exclude the properties of marriage is a mock marriage and non-existent. This mock-marriage must be declared null by the competent authority.

It is impotrant to note the expression "declared null." In such cases, the Church, in order to avoid dangerous confusion, never uses the expression "to annul a marriage." This is because the word *annul* has as its principal meaning to *render null*. In sum, annulment would signify a breaking of the bond of marriage, even though the Oxford dictionary also mentions the sense of *declaring invalid*. The Church invariably speaks of these cases as *declarations of nullity*. She declares a fact to exist: She makes nothing new.

We will add that persons subject to the Catholic marriage law must, necessarily, be judged according to Catholic laws, for otherwise the decision would be null and void, even though conformable to the civil code of the country. Christian marriage is a sacrament: the Church has the authority to make the law and to apply it. No civil court has the right to consider Her decrees as simply pious practices which are non-obligatory.

MARRIAGE WITHOUT CHILDREN

D. F. Miller

Problem: I am 20 years of age, and am to be married in June. I have a very serious problem. My fiance is making about $130 a month and I am making about the same. You can see that after we are married we shall both have to work to make ends meet. I have heard so much about birth-control that it has been worrying me terribly. We are both Catholics and do not want to practice birth-control. We want to have children, but I can't see how we can for at least two years. How could my future husband support any children, let alone myself, on $130 a month? As to putting off our marriage, we have been going together for two years, and recognize the danger of waiting any longer.

Solution: This problem has worried many a young couple about to be married. Some it has led into habits of sin against marriage from the very beginning. It is for all such couples that this answer is given.

The issue is very clear. On the one hand you have an opportunity to obey a grave law of God when this is difficult, and in so doing to trust yourselves to His loving and provident care, to rely on the friendship with Him that you will thereby win. On the other hand you may foolishly decide on a certain period of serious disobedience to God, thereby renouncing any help that God could give, inviting His punishments, and trusting only in yourselves and your sins to provide for your future.

The folly of the latter course becomes clear from many angles. A couple about to be married do not know whether God will let them have children. They do not know whether they will live long enough to have children. They do not know in what strange and unusual ways God might raise their economic status before a baby could be born. They should know, if they are Christian, that God is all powerful, infinitely loving towards His friends, intensely interested in their marriages, incapable of permitting any cross or trial to afflict them without a wise reason. They should know that without God they are helpless, and that they choose to do without God by adopting practices of birth-control.

Together the couple in our case is making about $260 a month. Even if she becomes pregnant at once, the wife ordinarily would be able to continue working for four or five months. Before the baby comes, the husband should be able to get a raise or two in salary, or to find a better paying job. They should be able to save something out of their combined salaries. For any uncertainty that remains, they should have a fund of confidence in God that leaves sin out of the question. To start married life with sin is to make a failure out of marriage from the beginning. (Liguorian)

THE ADORATION HOUR

By Rev. Gerald Dorais, S.S.S.

THE most important family is the divine family, the Blessed Trinity, where the highest life, the most perfect understanding, love, and peace reign undisturbed and imperturbable. From all eternity, through a mode of generation which is a mystery, the Father generates His only-begotten Son, the Word of God. Likewise, through a mysterious principle, the Holy Spirit proceeds from both the Father and the Son; and the Three Divine Persons, one in substance and three in personality, co-exist together in a concord and harmony, which is the very source of peace and happiness to all those called upon to share in the divine life of the Blessed Trinity by grace.

When we address God as "our Father," we mean it in the *literal* sense; for our life and being come from Him, Who endowed our human parents with the faculty of generation, and made them His instruments and associates in the transmission of life. Being our Creator and Father, He continues to watch over us by His providence, and assist us in all our needs. All men, then, belong to the great human family, with a common Father ruling over all, and to Whom all men are subject and on Whom they depend.

We belong also to the great family of Christ. By His Redemption He acquired the rights of a master over us—rights which, out of infinite love for us, He exercises as a father and friend, rather than as Lord and Master. He is the good Father Who divided His divine inheritance among His children. To those who are good He offers the hundredfold, to those who are wicked He extends the same mercy and forgiveness which the father of the household offered to his penitent prodigal son. Since it is the task of a father to earn the daily bread of his family, so has Jesus at the sweat of His brow, by His tears and His Blood, earned for His adopted family all the graces of salvation and sanctification.

But we all belong in particular to the family of the Church, to Christ's Eucharistic family. By our Baptism we were incorporated in the Mystical Body of Christ, He becoming the Head, we the members of that family. And since the Church extends to us this blessing in the name of Christ, and sometimes at the price of great pain (like a mother in travail), she has every right to be called our mother, and receive from each one of us the love, respect and obedience which are due one's mother.

This wonderful family link and spirit is finally perfected and consecrated by our reception of the Holy Eucharist. In the words of of Saint Paul to the early Christians of Corinth: "All of us, we are one body, who participate in the One Bread..."

Prayer: O God of goodness and mercy, to Thy fatherly protection we commend our family, our household and all that belongs to us. We commit all to Thy love and keeping; do Thou fill this house with Thy blessings even as Thou didst fill the holy House of Nazareth with Thy presence.

THANKSGIVING

There is a wonderful blessing of God we rarely think of thanking Him for: to have been born and reared in a good Christian family and home. All experts now concede that the influence of the home and family environment are of the utmost importance in molding the life and character of a child. Most cases of juvenile delinquency have been traced to a defective home-life or the absence of a family circle. On the other hand, all the great benefactors of mankind recognize the over-all influence of a good father and mother in their lives: without the example, encouragement and assistance of their parents they should never have become prominent citizens or social leaders.

It is our privilege to have received from God a good father and a good mother. Only in heaven shall we realize and appreciate fully all they have done for us. We are not aware, probably, of the innumerable pitfalls which threatened our very existence and the welfare of our soul. Day and night our parents have spent themselves unstintingly. Perhaps they sacrificed their comfort and leisure to procure for us a better education and opportunity in life. And in our bad moments, when we were on the verge of losing all these advantages, they stood by us, remonstrating with us, punishing us, loving us, weeping over us. All of us, like Saint Augustine, are the children of many tears.

Shall we not show our gratitude for such great blessings? We can more or less overlook any insult, but ingratitude toward one's parents—never! Now is the time to thank God for giving us such good parents. Let us call upon Him to shower on our father and mother His choicest gifts.

But let us also be grateful to our blessed Lord for having adopted us into His Eucharistic family. Even though our parents may be dead and we are alone to survive, we still have a loving Father Who will not leave us orphans. He takes pity on our weakness and helplessness. "I go, but I will not leave you orphans." So, before quitting this earth on the eve of His death, He calls His children, His "little children," together and in a last farewell gathering He gives Himself to them as their heavenly Bread. He is going back to the Father, but He is not forgetting the dear ones He is leaving behind. On the contrary, He institutes the great Sacrament of our altars to be a lasting and living memorial of His paternal love and affection.

Thus, we are the most fortunate of men: we are children of a world wide family, yet Jesus gives Himself to each and every one of us as if we were alone and completely isolated from the rest of men.

REPARATION

The true Christian family spirit is fast disappearing from our world of sin and chaos.

First, with the advent of the Protestant rebellion of the sixteenth century, the great family of nations (until then united in the Faith under the same spiritual father of Christendom, the Pope) broke up in great confusion, bringing down in its ruin countless men and women, who henceforth would wander about "like sheep without a shepherd."

Gradually, the foes of the Church began attacking the most sacred doctrines, practices, and traditions of the Church. Then the pagan spirit of the Renaissance came fully into its own. Little by little the principles of the Faith were misinterpreted, corrupted, and abandoned. Men were left entirely to their own devices. Since our nature had suffered a tragic setback through original sin, all our evil instincts and inclinations came to the fore. Penance and self-sacrifice were set aside; chastity was restricted to the avoidance of outrageous offences against morality; the very purposes of marriage were tortured into something alien from Christian tradition and practice.

Henceforward, home life would take on a character and a limitation dangerous even to the procreation and perpetuation of the human race. Men and women would embrace the married life for purely personal and selfish reasons. Only the satisfaction of the lusts of the flesh mattered: all else was so much medieval eyewash! Soon artificial contraception became rife, bringing in its wake the grossest abuses and infidelities, a completely new concept of the purpose and meaning of life, a gradual neglect of family life, and the restriction of the family to one or two children. This naturally brought about a resultant increase of marital laxity and juvenile softness of character. Under the pretense of giving these one or two children a better chance in life, by stifling the very life of many others who might also have been born, a generation of selfish and rebellious children has been created. And to crown it all: we even devise absurd educational and psychological systems to justify these aberrations!

Only a sincere return to the Faith and its practices can save our world from doom. Only the obedient Son of God, the pure Virgin Mary, and the self-sacrificing Joseph can offer a working solution for the problems that beset our society. Let us humbly turn in prayer to our Eucharistic Lord and beg Him to have mercy on our befuddled world.

PETITION

Two religious movements are essential for the restoration of the Christian home: the Nuptial Mass, with the reception of Communion by the newly-weds, and the family-Communion.

In her Canon Law, the Church prescribes that, as much as possible, marriages should be solemnized with the Nuptial Votive Mass. Since all the liturgical prayers of this Mass are directed toward the spiritual and temporal welfare of the newly-weds, there can be no better way of starting one's married life than by receiving the nuptial blessing, which is normally given only during the Nuptial Mass. It is urgent, therefore, that pastors, parents, and couples arrange a wedding in such wise as to have the Nuptial Mass. There can be no better presage of success and happiness.

The family Communion should also be restored to its former important place in the home-life of Christians. Father and mother, brothers and sisters, should make it a habit to approach the Holy Table *together* at frequent intervals. The reception of the Bread of heaven will cement the family tie, by increasing the love and affection which all should have for God and for one another.

(The Sentinel)

Canadians of British and Ukrainian Origin As Natural Allies

CANADIANS of British and Ukrainian origin are alike in many ways. They are descendants of the same dominant race of Europe. Their languages are derived from the same ancient mother tongue. One can still detect similarity, for instance, between such words as sister and sestra, brother and brat, hut and khata, pleat and plesti, periwinkle and barveenok, etc. Besides, the word order in English is very similar to Ukrainian. Both the Anglo-Saxons and Ukrainians value their individual independence. But above all else they are similar in their aspirations. They want to live their own way, having freedom to develop their own personal abilities and aptitudes.

Canadians of British and Ukrainian origin have so many things in common, hence it would be a wise move if they would get closer together—in order to know each other better. Thus they would remove at least one harmful misunderstanding. The Canadians of British origin would learn that their neighbors of Ukrainian origin are not just a group of people from Europe with different social and political aspirations,—but their natural allies. They would find that the Canadians of Ukrainian origin are thoroughly imbued with the democratic ways of life. In fact, all the Ukrainian social and cultural heritage is permeated with the spirit of pure democracy.

When Oliver Cromwell wrote a letter to Hetman Bohdan Khmelnitsky in 1649, congratulating him for his brilliant victories over the armies of the Polish lords, it was also a diplomatic exchange of greetings between England, the mother of parliamentary system, and Ukraine—the first democratic State of modern Europe. In fact, Oliver Cromwell was so interested in the democratic ways of life and institutions of the Ukrainian Cossacks that he tried to introduce a similar system in England. When he divided England into 12 districts, with a Major-General at the head of each of them, it was his imitation of the cossack system in Ukraine.

Ukraine was divided then into some 17 administrative districts, with a Colonel-General at the head of each of them—the Colonel-General being at the same time both a military commander and a civil governor. All the military and civil offices then in Ukraine were elected, all officers being elected by the votes of the local cossack population. That kind of system worked perfectly in Ukraine for centuries before. But the Major-Generals in England were an innovation, hence Cromwell had less success with his Major-Generals. Still it is of great interest to note that in the middle of the seventeenth century both England and Ukraine were struggling for more social and political freedom, the Anglo-Saxons fighting in defence of their parliamnetary rights and the Ukrainians struggling hard against their aggressive neighbors in defence of their young Ukrainian Cossack State based on the democratic principles of life.

Both the Anglo-Saxons and the Ukrainians have similar traditions, deeply imbued with democratic aspirations,—hence the Canadians of British and Ukrainian origin should always live and act in harmony, as natural allies and good neighbors.

Why Should There Be Priests?

CATHOLIC faith teaches that there is and ever will remain a visible priesthood in the Church, whose ministers are set off from the people and chosen by God and that they alone have the power of consecrating and offering the Eucharist, remitting sins, etc. It is evident that such public ministers can be chosen and appointed only by a sensible and visible rite.

Always this power has been conferred on those chosen for the priesthood through the rite of imposition of hands. So great is the amount of testimony to this that the problem for one who would demonstrate it is to choose what saint he would have speak.

St. Basil (d. 379) taught that the spiritual gift came to "those who had ordination from the Fathers... a spiritual gift through the laying of their hands upon them." St. Ephrem (d. 373) also speaks of the "priestly power that resides in us in virtue of the imposition of hands by the Sovereign Pontiffs" and elsewhere declares that Bishops, priests, and deacons have received the Holy Spirit.

Another witness to the efficacy of ordination is Gregory of Nyssa (d. 394), who compares the sacrament of Order with Baptism and the Eucharist, and says: "The same power possessed by this word makes the priest one to be revered and honored; for by this new blessing he has been singled out for the multitude... Though in his external appearance he is the same as he was before, yet in his invisible soul, in virtue of some unseen power and grace, he is transformed into a higher being."

One of the greatest writers on the priesthood was St. John Chrysostom (d. 407). In one of his works he extols the dignity of priests, who through the imposition of hands receive the grace of the Holy Spirit: "The writer does not say how, but simply that they were ordained by prayer; for this is ordination: A hand is laid upon a man, but everything is done by God, and it is His hand that touches the head of the ordained if he is ordained as he should be. ... If the pledge of the Holy Spirit no longer existed, we would have no priests, because without such a descent Holy Orders would be impossible... If anyone would calculate its greatness (that of the priesthood)... then let him rightly understand what honor adorns the priests by the grace of the Spirit."

St. Jerome (d. 420) also testifies that "the ordination of clerics is fulfilled not only with the prayer of the lips, but with the imposition of hands," and St. Augustine (d. 430) declares many times that Order is a sacrament that resides in a prayer and the imposition of hands and which efficaciously produces grace. In comparing Holy Orders and Baptism, he affirms that both sacraments consecrate man to God, and thus impress on indelible character on our soul; hence cannot be repeated.

It is a historic fact, therefore, that long before the Protestant revolution Order was accepted among the seven sacraments of the universal Church, and it follows that any organization claiming to be the Church of Christ, and having no such sacrament, thereby eliminates itself from consideration by one who seeks the true Church.

If Adam had not sinned, would men have had to undergo a test to merit the Beatific Vision? If so, what did we lose by their sin?

A theological thesis is given to this effect: Infants born in the state of innocence would not be confirmed in justice. (Lepicier, Institutiones Theologiae Speculativae, vol. i, p. 453). This means that even though Adam had not sinned, those born in the state of grace as the result of Adam's obedience would have within themselves the possibility of sinning. To put it another way, supposing the absence of original sin, men born afterwards would be able to sin. Though it is impossible to say just what God's new test for man would be, it is certain that each man's will would be free either to obey or to disobey God. (Virtue would not be so difficult as now).

The thesis is proved by inference from these words of St. Augustine: How happy the human race would be if Adam had not passed sin to his posterity, and if no one of Adam's posterity would commit a sin worthy of damnation. From his statement, the Bishop of Hippo obviously recognized the possibility of committing sin, even presupposing Adam's retention of virtue.

The theological reason proferred is as follows: Without a special favor from God, no man is confirmed in grace until he experiences the Beatific Vision. With the attainment of heaven man is spiritualized. But Adam, before his sin and while he was still in the state of innocence, did not have the Beatific Vision and was not confirmed in grace by God's special favor. Proof positive is provided by the fact that Adam did sin; hence he could not have been confirmed in grace. Adam's case can be taken as a type.

An interesting corollary drawn from this thesis by Cardinal Lepicier is the following: God's great mercy is shown in His having permitted the commission of Adam's sin. For even if Adam had not sinned, each man could sin, and these individual sins would not have had the infinitely valuable remedy offered by the Incarnation, whose chief purpose it was to make reparation for original sin.

* * *

I understand that the Catholic Church teaches that death is the deadline for merit, that is, that after death no man can either save or condemn himself; that his time for both good and bad works is finished. Can this be proved from the Scriptures?

Yes. Christ said: "Night is coming, when no one can work" (John ix, 4).

Also, in the parable of the Rich Man and Lazarus, the Savior narrated: 'And it came to pass that the poor man died and was borne away by the angels into Abraham's bosom; but the rich man also died and was buried in hell" (Luke xvi, 22).

St. Paul wrote: "For all of us must be made manifest before the tribunal of Christ, so that each one may receive what he has won *through the body*, according to his works, whether good or evil" (I. Cor. v, 10).

These texts, especially "Night is coming," provide clear evidence that death closes the time for merit and demerit on the part of man. Moreover, the whole Christian eco-

nomy of salvation, in particular the sacrament of Extreme Unction, is based on the fact that the soul must be in the state of grace at the time of death or lose eternal life.

HOW MANY RELIGIONS ARE TRUE?

Frequently heard statements are the following: "All religions are equally true"; "One religion is as good as another"; "different religions are merely different roads to the same goal." Here are 10 reasons why one religion is not as good as another, or why there cannot be several religions equally true:

1. Because different religions contradict one another, at least in some points, and contradictions can never be equally true.

2. Because religion is an exact science—the science of what God demands of men and what men owe to God—and no science can maintain that opposite propositions are equally true.

3. Because all men have the same nature, the same destiny, the same needs, the same laws and the same God, and therefore there must be only one true religion intended for all.

4. Because religion is truth—the truth about the proper relationship between man and God—and truth is objective, unchangeable, indivisible and one.

5. Because different religions offer different ideas about God and His will for mankind, whereas God is one and always the same, and there can be only one true concept concerning Him.

6. Because different religions preach or maintain opposite moral precepts, e.g., concerning divorce and remarriage, whereas God could not say to one man: "Divorce and remarriage are prohibited to you under pain of damnation," and to another: "Divorce and remarriage are approved for you."

7. Because Jesus Christ is the only Saviour and Redeemer of mankind, and He said to His apostles: "Go and teach all nations, whatsoever I have commanded you, and he that believeth (all that I have commanded) shall be saved; he that believeth not (all that I have commanded) shall be condemned. (cf. Mark, 16: 16).

8. Because it is a matter of history that Christ did found one Church, and said to that one Church: "He that heareth you, heareth me; he that despiseth you, despiseth me." (Luke 10: 16).

9. Because nowhere, in all Christ's teachings in the Bible, can a statement be found to the effect that there can be more than one true religion.

10. Because, since men proclaimed the proposition that "all religions are equally true," so many hundreds of religions have been invented, so wildly contradictory in belief and practice, that many men have been moved to say "There is no truth in religion at all."

Therefore it is the duty of every human being to satisfy his mind that he is practicing the one true religion, and, in doubt, to seek out the one that is unmistakably true.

CHRISTIANITY OR "CHURCHIANITY"?

POSSIBLY because she was intended to be all things to all men, the Catholic Church is subjected to every conceivable form of attack.

Some of her enemies are those who oppose the whole religious principle, and who attack her because of what she represents to the religious world. One of these unbelievers says: "You can't argue with the people of some denominations. You can never be sure what stand they will take on certain issues. But it is different with the Catholics. You know exactly where the Catholics stand—and you can prepare your arguments accordingly." Perhaps it is for this reason that Catholicism represents the bulwark of religionism and is the principal target of attacks on religion.

Some of course, are "professional Ukrainian anti-Catholics." They seem to think that "any stick is good enough to beat the dog" and they gladly take up the attack on any side where they think the Church is vulnerable. It is often the case that their arguments have been recruited from contradictory viewpoints.

Truth vs Error

There is no way that opposition of this kind can be avoided. Truth must inevitably clash with error, and there can be no possible reconciliation between the two.

But another type of opposition is most unfortunate. It is unfortunate because it represents an incorrect judgment of the Catholic Church by people who are earnest, devout and sincere. This opposition is expressed in many ways, but usually the significance is this—"We deplore the split between the simplicity of the Gospel and the complexities of Rome." They conceive of the Catholic Church as a mechanical, formalized ecclesiastical system which has been substituted for the living and personal Christ. "This," they say, "is Churchianity instead of Christianity."

We shall not debate the truth or falsity of the various systems of religious thought which these persons represent. There are too many of them. Some see no need of any Church whatever. Some recognize the need of a Church, but merely as a convenience for daily living. "You can find your way to a new and richer life through God and the Church," reads the prospectus of one group. "You can get help in meeting your own living problems no matter how difficult they may seem. You can find in God and the Church the strength to withstand the myriad shocks and burdens of our modern world."

Some believe that a Church is necessary, but that it is "invisible"—a figure of speech. Some believe that Christ is God, that He died for our sins, and that we need merely have faith in His atonement. Some believe neither in the Atonement nor in its necessity, but that Christ was only man, the teacher of an ethical system. Some believe in a life after death. Some do not. Some believe in the Scriptures as the inspired Word of God. Others do not.

Christianity

Our discussion must center on one single point: *What is Christianity?*

A modern writer has said: "Christianity is more than theology, more than church, more than revelation. The uniqueness of Christianity is Christ. This beyond-theology, and beyond-the-word of-revelation-and-church, into a personal relation with Christ, is the experience of God." Now if this means anything at all, it means that there as as many Christianities as there are people who claim to be followers of Christ and who chose to call their religion by His name. And this cannot be true. Christianity is one thing, not many things. There are not many Christianities, but one. If Christianity means anything, it means what Christ said that it meant. It is our task to see what Christ revealed it to be.

Only One Christ

This is most important. There are many religions and many founders of religion. But there can be but one Christianity, because there is but one Christ. There is good in Hinduism, good in Islam, good in Buddhism. But no one—however good he might think them—would call them Christianity. So, if one prefers to follow a religion of his own making, the product of his own mind, no one will hinder him. It may be good, as far as it goes. It may represent his personal impression of Christ's gospel. But he must not call it what it is not. He must keep it the personal thing that it is. He may not call it Christianity. Christianity is one thing, the thing that Christ said that it is, or it is nothing.

Christianity is Christ. It is in the Person of Jesus Christ that we find the answer to the question: What is Christianity? It is in the Person of Jesus Christ and in the reason for His existence in the world: *redemption of mankind.*

Jesus Christ is the God-Man. He is, in other words, both God and man, and in His one person are united both divinity and humanity. From all eternity, He is the eternal Son of God. Yet at one definite point in time, He took human flesh, and became man without ceasing to be God. His purpose in so doing was to redeem the human race from sin and to make it possible for men once more to gain what they had lost—their share in the happiness of God. Catholic books on Christ are often filled with many involved proofs of the fact that Christ is God.

God and Man

As the God-Man, Christ is the mediator between mankind and Almighty God. He is the Restorer. "Through one man sin entered into the world and through sin death, and thus death has passed onto all men because all have sinned," wrote St. Paul (Rom. v: 12). A man possessing only a few cents can do millions of dollars' worth of damage which he can never hope to repay. Thus it was when Adam —who represented the entire human race—committed sin. His offense was against the infinite God, an offense that he could never wipe out of himself.

Christ's sacrifice of Himself was, therefore, necessary. Mankind had to be given the infinite powers of divinity if it could hope to remove this guilt. And "God so loved the world that he gave his only-begotten Son, that those who believe in him may not perish, but may have life everlasting. For God did not send his Son into the world in order to judge the world, but that the world might be saved through him" (John III: 16-17). Because man alone could not restore himself to God's favor, Christ, the Son of God, became man, joining divine power to human nature. It was thus made possible for atonement to be made by man, and thus

"the grace of the one man Jesus Christ abounded unto the many... For just as by the disobedience of the one man the many were constituted sinners, so also by the obedience of the one the many will be constituted just" (Rom. v: 15, 19).

From this we see how very important Christ's humanity is. Only as true man could He atone for the sin of man.

Not Faith Alone

As far as most Protestants are concerned, the "It is consummated" of Christ on the cross completes the necessity of His existence as God-Man. They place their faith in the historical fact of redemption... they "believe on Christ"—that is, that He has redeemed them. They contend that this belief causes salvation to be applied in each individual case. "Believe in the Lord Jesus, and thou shalt be saved" (Acts xvi:31). This, they assert, is the sum of the Christian life—it needs no further amplification or conditions.

Christ Still Lives

Yet this is far from being the true state of affairs. For Christ, "because he continues forever, has an everlasting priesthood. Therefore he *is able at all times* to save those who come to God through Him, since he lives always to make intercession for them" (Heb. vii: 24-25). Christ continues forever as Priest—mediating between God and man—continually making intercession, continually effecting His great act of salvation. "Jesus Christ is the same, yesterday, and today, yes, and forever" (xiii: 8).

For Catholics, the sacrifice of Christ on the cross was not the end of anything, but a great beginning. "As He hung upon the cross," Pope Pius XII has written, "Christ Jesus not only appeased the justice of the Eternal Father which had been violated, but He also won for us, His brethren, an ineffable flow of graces. It was possible for Him of Himself, to impart these graces to mankind directly; but He willed to do so only through a visible Church made up of men, so that through her all might cooperate with Him in dispensing the graces of Redemption. As the Word of God willed to make use of our nature, when in excruciating agony He would redeem mankind, so in the same way throughout the centuries, He makes use of the Church that the work begun might endure."

Christ Lives On

Through the Church, Christ continues to live on in the world—it is His visible presence, though He is physically removed. The Christian who approaches Christ in faith and receives baptism is made a member of what St. Paul in numberless instances calls "the Body of Christ" —the Church. As Christ drew His flesh from the Blessed Virgin Mary when He began His human life nearly 2,000 years ago, so today He draws His Body from the human race to give it, in turn, the graces of redemption. It is through becoming members of this Body of Christ, that we obtain His grace, for it flows into us from the Head, Who is Christ. "Rather are we to practice the truth in love, and so grow up in all things in him who is the head, Christ. For from him the whole body... derives its increase to the building up of itself in love" (Eph. iv: 15-16).

Thus the Church is the Bride of Christ. "A husband is head of the wife just as Christ is head of the Church" (Eph. v: 28). Thus the Church is our Brother—for as His Body, she provides us with life itself, the spiritual life which Christ shares with us in the Church. But the Church is not merely His representative, nor merely His Bride.

In a special way, the Church is Christ Himself. The Church is His continued presence in the world, continually sacrificing, continually redeeming, "able at all times to save those who come to God through him, since he lives always to make intercession for them." Christianity is Christ indeed!

Clear Understanding

Thus the great difference between the Christianity of Catholicism and what others have conceived to be the teaching of Christ. Christianity for the average non-Catholic consists in the union of the individual with Christ — "accepting Christ as one's personal Savior"—simply through believing in the fact of His redemption and taking Christ as his model. For them, Christ is a divine Person descended from heaven who finished His work and then ascended once more. They do not regard any priest, prelate, church, or sacrament as necessary.

But for the Catholic, Christ lives on. As He formerly took on a body to do His work of sacrifice, He has now taken another Body,—a social Body—His Church. Of that Body, we are all "cells." Christianity is, indeed, a personal matter. But it goes far beyond this. It is the life of Christ Himself.

In the Church, there remains on earth that Figure Who has moved men more strangely and profoundly than any other in history—and the Catholic is part of it. The same voice that comforted Magdalen and pardoned the repentant thief is still heard. The same divine Power that healed the sick and raised the dead is yet active in the world, not transmitted from afar, but working in a visible Body that may be touched and felt—and the Catholic is part of it. Surely the Catholic cannot be accused of substituting a system for a Person—for the very foundation of his whole life and hope is that what men call a system *is* a Person. The principal minister of every sacrament that the Catholic receives in the Church is not Christ symbolically present—it is Christ Himself. Christianity is the Church ...and the Church is Christ.

The Catholic Belief

When the Church speaks, it is Christ Who speaks, As individuals, we are all capable of error, error of the worst kind. But joined together in the Church, we are not capable of error in those things which pertain to our salvation. For the Church is the sum of all the members *plus her Head,* Who is Christ.

It is because of what she knows herself to be, that the Catholic Church is so fiercely missionary, that she constantly is hungering for converts. It is for this reason that she looks on with horror when one removes himself from the Church. It is not for her own glory that she seeks adherents, nor is it mere pique when she sorrows for a departed member.

For the Church is more than a school of thought, more than a religious club, more than a convenience, more than the Ambassador of God, more than the Bride of Christ. It is the Society that exists for the redemption of the human race. He who enters it has entered upon salvation; he who departs has departed from salvation.

He who is devoted to the pleasures of the table will never make any notable progress in the spiritual life. (True Spouse, ch.VIII)

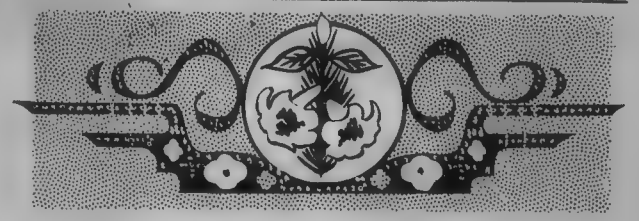

ON DIVORCED AND REMARRIED RELATIVES

..*Problem*: I have a problem as to the attitude I should adopt toward my sister who has married a divorced man. Somehow it seems stupid never to see her, or never to help her when she needs help. It would serve no good purpose, nor would it correct a tragic mistake, even though in God's eyes and in mine she it not really married... We work at the same place, and I see her every day. Since their attempted marriage I have visited them about six times, and gone out to lunch with them on a few occasions. Now she has asked me to help her plan and fix up her home. I love her dearly and do not want to hurt her; nor do I want to compromise my faith. Where do I draw the line in showing her affection?

Solution: There are two principles that must govern the conduct of Catholics in regard to close relatives who are living in a state of sin. The first principle is that it would be wrong to manifest, either by word or action, any approval of the evil thing they have done and are doing. In other words, a Catholic must not encourage a person who is living in sin to feel as if all is well, when in reality that person is on the direct road to losing his soul. To avoid the appearance of such approval it is necessary to show some displeasure and reserve; not to be as friendly and familiar as one might like to be; and then to express openly to the person involved one's realization of the terrible state in which he is living.

The second principle is that it is an obligation of charity to do what one can, barring scandal to others, to assist the person back into the grace of God. In some cases the most powerful means toward this end is avoiding the person altogether, because isolation from family and friends is calculated to bring him (or her) to his senses more quickly than anything else. In other cases, and each individual must judge from the circumstances when this may be effective, it is more prudent to retain some contact with a relative who is living in rebellion against God. The hope here must be that through some love and kindness (always with a certain degree of reserve to avoid scandal) one may be able to convince the person of the eternal necessity of giving up the sinful way of living.

We should draw the line, however, at approving the giving of direct assistance to invalidly married Catholics in building, furnishing or arranging the home in which they will live in sin. That is too close to helping to make sin pleasant and permanent.

Why Marriage Makes Men God's Partners

MARRIAGE and the acts proper to marriage are the highest physical expression of human love. In fact, Our Blessed Lord Himself acknowledged this when He elevated marriage to the dignity of a sacrament, bestowing through the sacrament of Matrimony strong and perduring graces designed to assist a wedded couple through difficult times.

In marriage there is a complete surrender to one another—the cession of individual rights in favor of mutual rights. The Apostle Paul brings out this fact of the mutual obligations and rights of husband and wife very clearly in his first letter to the Corinthians.

"Let each man have his own wife and let each woman have her own husband. Let the husband render to the wife her due, and likewise the wife to the husband. The wife has not authority over her body, but the husband; the husband likewise has not authority over his body but the wife. Do not deprive each other, except perhaps by consent, for a time, that you may give yourselves to prayer; and return together again lest Satan tempt you because you lack self-control" (I. Cor. vii, 2-5).

The mutual debt of which St. Paul speaks is the marital act. This is an expression of bodily union so close and so intimate that it is the means by which new life comes into the world. The fullness of love is blessed by the Lord with new life.

Thus it becomes apparent how serious is the sin of those unmarried individuals, who permit concupiscence to lead them into actions that are proper only in wedlock. The same holds true even for couples who intend to be married but indulge in premarital relations. Though strong love may be present, the law of God requires that the full expression of that love be withheld until a couple are united in valid wedlock. Where it is not, the grievous sin of fornication is committed.

The fact that the sexual act is the means of bringing new life into existence removes the act from the realm of the instrument of physical pleasure and makes the participants the partners of God in producing new life, for the creation of a new soul is contingent upon the union of the elements supplied by husband and wife through the marital act.

Often repeat in contradictions: God wills it so; so I will it. (Manner of Conversing with God, 5)

If you suffer persecution for the good you have done, rejoice greatly; the Lord proclaims you blessed. (Rule of Life, ch III 4)

PROMISES MADE BY OUR LORD TO ST. MARGARET MARY IN FAVOR OF THOSE WHO PRACTISE DEVOTION TO HIS SACRED HEART

1. I will give them all the graces necessary for their state of life.
2. I will establish peace in their families.
3. I will console them in all their difficulties.
4. I will be their secure refuge during life and especially at the hour of death.
5. I will shed abundant blessings on all their undertakings.
6. Sinners shall find in my Heart a fountain and boundless ocean of mercy.
7. Tepid souls shall become fervent.
8. Fervent souls shall rise speedily to great perfection.
9. I will bless every house in which the picture of My Sacred Heart shall be exposed and honored.
10. I will give to Priests the power of touching the hardest hearts.
11. Those who propagate this devotion shall have their names written on My Heart, and they shall never be effaced.
12. I promise thee, in the excess of the mercy of My Heart, that Its all-powerful love will grant to all those who receive Communion on the first Friday of the month, for nine consecutive months, the grace of final repentance, and that they shall not die under my displeasure, nor without receiving the Sacraments, and My Heart shall be their secure refuge at the last hour.

The just regard death, not with fear, but with joy and desire. (Considerations on the Passion, ch. VI).

To sanctify ourselves, it is not enough to say that we wish to sanctify ourselves; we must take the means thereunto. (Exhortation to a Religious).

A puncture is a little hole in a tire, found a great distance from a garage.

The man who doubles up in glee when his wife has difficulty in driving through a ten-foot garage door, usually sobers up when he tries to thread a needle.

Income Taxes could be a lot worse—just suppose you had to pay what you think you're worth!

Parson:—I am sorry to hear that your matrimonial troubles have begun so early; but you must remember that you took your bride for better or for worse."

Parishioner:—Yes, parson, but she's worse than I took her for.

Some of those birds who drive like crazy with Violets in their arms are sure to end up with lilies in their hands.

Gossip is like muddy water. Let it stand and it'll settle in a hurry.

Imagination is what makes some politicians thing they're statesmen.

The extent of some people's religion is that they know the name of the church they stay away from.

A woman doesn't need to add if she can distract.

Eve was such a bad girl because she had no mother to guide her. We are more fortunate, we have the Blessed Mother.

The worthy communicant must indeed pass through the portals of death; but death shall not have dominion over him, for the Prince of Life shall, by the power of His own Body and Blood, raise him up from death, so that the new life which is begun in him here on earth will continue without interruption and be confirmed and immovably established in eternity. And why this? Because he has within him a life which is none other than the immortal life of Jesus Christ, the identical life which the Son of God has from the Father, Who is the source of all life.—J. Elbert, S.M.

Teacher sent a note home with Johnny after his first day at kindergarten: "Mother, give Johnny a bath; he stinks." Next day mother sent a note to the teacher: "Johnny is not a flower; you are to teach him—not smell him."

The relatives were anxiously waiting for the reading of the last will and testament. Finally the moment came: "Being of sound mind, I spent every d..... cent I had before I died."

A woman who had just had her fifth lesson in a first-aid course spied a man stretched out in the street. Whipping off her coat she began to give him artificial respiration. The man looked up at her and said: "Madam, would you mind letting me put this wire down the manhole?"

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Co.
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office—&—Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res. 387 Office 1785

Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

НОВЕ ВИДАННЯ

БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТА

Написана в двох мовах: по українськи на однім боці, а по анґлійськи на другім. Має 128 сторін, та 16 образів з поясненнями.

Автор: Всеч. о. А. Луговий. ЦІНА 50ц.

БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ НОВОГО ЗАВІТА

Написана також в двох мовах, по українськи з одного боку, а по анґлійськи з другого. Має 160 сторін та 39 образів з поясненнями.

Автор: Всеч. о. А. Луговий. ЦІНА 50ц.

БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО І НОВОГО ЗАВІТУ— разом

Лише в українській мові. Має 160 сторін і 55 образів з поясненнями.

Автор: Всеч. о. А. Луговий. ЦІНА 50ц.

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, SASK.
або:
Rev. A. Luhovy, Box 85, Ethelbert, Man.

CANADIAN INDUSTRIES C-I-L LIMITED

PAINTS

FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP

PHONE 836

YORKTON — SASK.

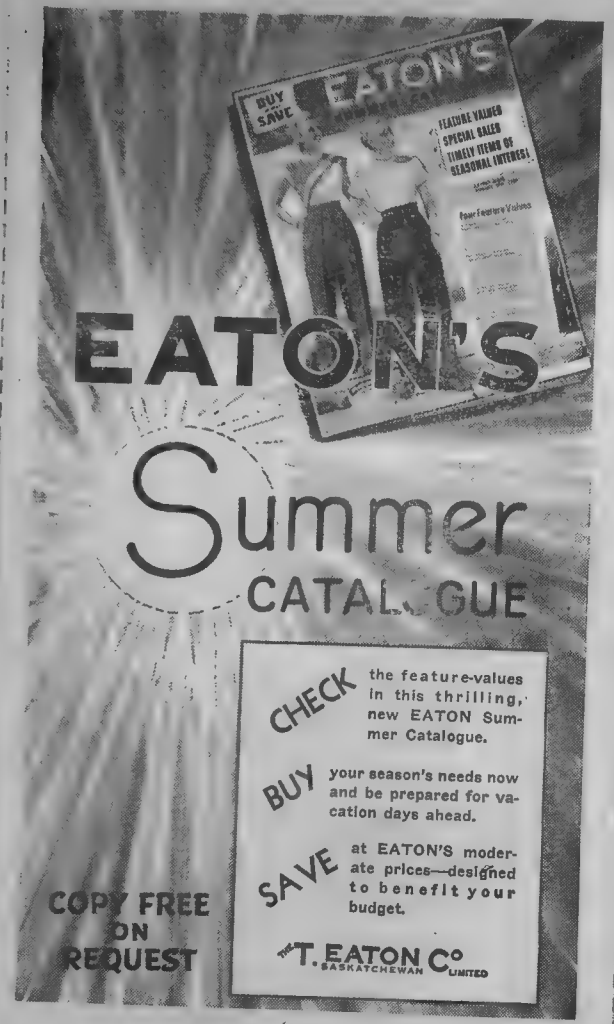

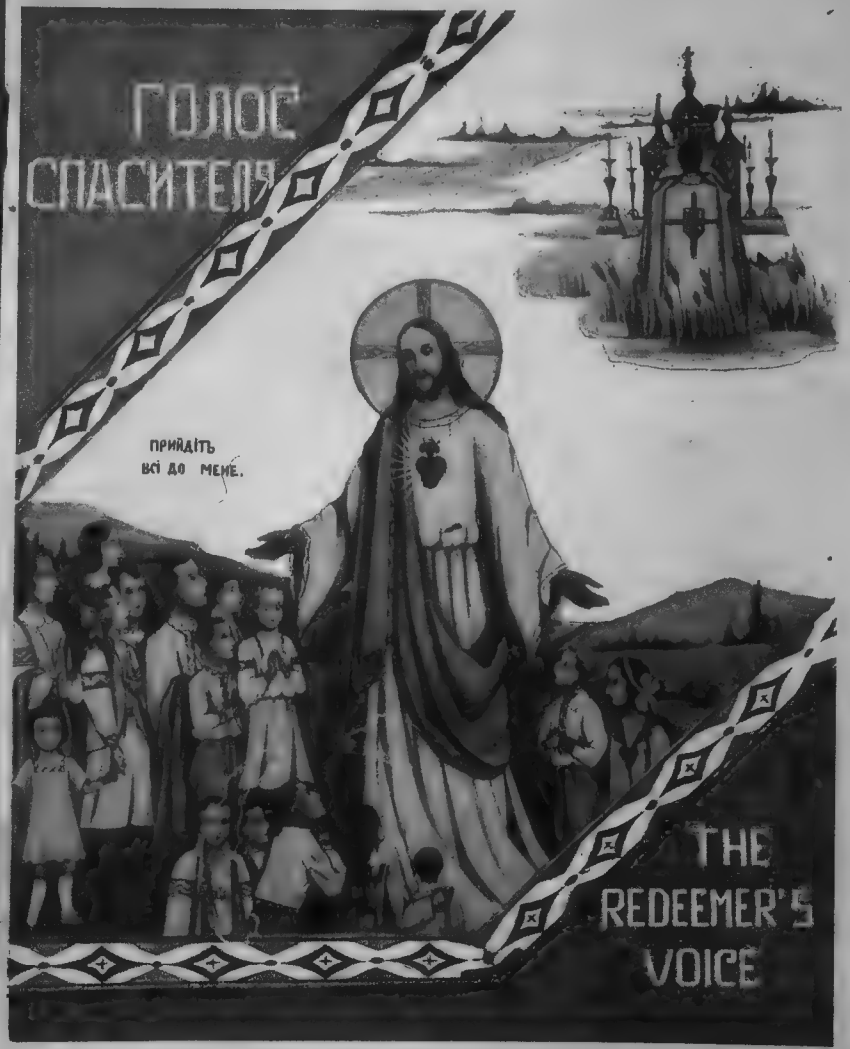

▲ UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY ▲
Липень-Серп. YORKTON, SASK., JUL.-AUG., 1951

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одне число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

—— ЗМІСТ ——

КОНФЕРЕНЦІЯ—Стор. Бр. М. Божої Неуст. Помочі .. о. П. Малюга ЧНІ. 1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ ... 3
ЗВІТ З ПРАЦІ МАРІЙСЬКОЇ ДРУЖИНИ В ЙОРКТОНІ ... 10
СВ. ВЕРХОВНИЙ АПОСТОЛ ПЕТРО ... о. Василь Максимець 13
ПРИЧИНИ ПРОГОЛОШЕННЯ СВ. АЛЬФОНСА ... о. Мих. Щудло ЧНІ. 18
СВЯТИЙ МАКСИМ ІСПОВІДНИК ... 21
ХРИСТОС В САЛЬОНІ ... Христя Денисиха 24
НЕ ЛЯКАЙСЯ СПОВІДІ! ... о. Петро Мельничук 27
ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ ... 30
ПЕРЕМОГА ДУХА ... І. Г. Саніга 32
МІСЯЧНІ НАМІРЕННЯ НА ЛИПЕНЬ І СЕРПЕНЬ ... 37
СМІХОВИНКИ ... 38

DOGMA OF THE ASSUMPTION ... Our Lady's Digest 39
BIBLICAL THIEF READING SAVED LIFE .... Fulton Oursler 42
IMMORALITY DEFILES MAN'S BODY ... Rev. F. Syrianey 44
QUESTION BOX ... 45
BROWN SCAPULAR OF CARMEL ... Rev. William G. Most 48
CATHOLIC ACTION BY UKRAINIAN LAITY ... 50
THE GREATEST SAINT OF UKRAINE . Rev. M. Schudlo CSSR. 52
TRY OUT HER COOKING ... Bro. S. Methodius F.S.C. 56
COME, FOLLOW ME! ... 57
PART OF PLAY IN CHILD'S LIFE .... Rev. M. Schudlo CSSR. 59
GOD-GIVEN HUMAN RIGHTS ... Rev. J. Keller 61
IN LIGHTER VEIN ... 64

Рік 23, ч. 7-8 Йорктон, Саск. Липень-Серпень, 1951

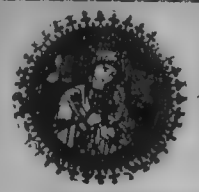

СТОРІНКА ДЛЯ
БРАТСТВА МАТЕРІ БОЖОЇ
НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

КОНФЕРЕНЦІЯ

о. ПАВЛО МАЛЮГА, ЧНІ.

ОДНОГО дня Ісус Христос загостив до дому Лазаря, якого воскресив був з гробу. Марта, сестра його, клопоталася, якби то Ісуса найкраще прийняти. Марія сіла собі в ногах Ісусових і слухала Його слів... "Господи, чи Тобі байдуже," промовила Марта, "що моя сестра саму мене оставила послуговати? Скажи їй, отже, щоб мені помогла." А Господь відповів їй: "Марто, Марто, журишся й клопочишся про дечого багато, а потрібне одне. Марія вибрала ліпшу часть, яка не відбереться від неї."

Хто подумав би, що Марта заслужила собі на таку догану від самого Ісуса Христа? Чи вона не хотіла добре зробити? Чи вона не хотіла Ісуса достойно прийняти? Адже, на яку справедливу догану заслуговують ті люди, що ввесь свій час посвячують тільки для дочасних справ, а про спасення своє ніколи не думають? Нажаль у світі повно таких людей! Чим люди здебільша займаються?—Світськими справами. Для кого вони посвячують свій час, свої таланти, своє життя?—Для світа. Трудяться неначе б були тільки для світа сотворені. Живуть неначе в ньому вічно мали б жити. Для помноження свого маєтку уживають усіх можливих засобів—святочними днями й ночами намагають, не жалують ні трудів, ні терпінь. А про спасення душі ледви чи подумають. Про вічність—О, як Бог дасть. Як Панбіг ласкаво допустить до неба, то добре. Коли ні—то друге добре. О, що за не розум! Що за темнота! Колись будуть вони гірко плакати, але буде запізно.

Звідки такий обман і блуд у людей? Чому вони такі байдужі про своє спасення? Поперше тому, що люди поважно не застановляються, що справа спасення душі найважніша на землі, а по-друге, вони ніколи не думають, що спасення раз украчене, навіки втрачене.

Вартість якоїсь речі пізнаємо найліпше, як її втратимо. Але спасення нашої душі не сміє пропасти, бо як раз пропаде, то ніколи її не відзискаємо. Вартости і красу нашої душі не мож-

на пізнати по вигляді тіла, як рівнож не можна пізнати вартости і, краси диямнту по його зовнішнім вигляді. Душа це образ Божий. Її краса подібна до Бога. Ніщо в світі не є таке гарне, як людська душа. Правда, ми подивляємо красу неба, красу небесних зір розкинених по облаках мов пшиничка золота. Ми захоплюємося красою гарних квітів, птиць ,гір, тощо. Все на світі гарне тому, що це твори Божі. Але душа людська це Божий архитвір.

Одного разу Ісус Христос показав святій Катерині Сієнській людську душу в стані Божої ласки. Ця Свята була така захоплена тим видом, що була готова навіть поклонитися тій душі. Ісус стримав її і промовив: "Що думаєш про цю душу? Чи не мав Я причини зійти з неба на землю, терпіти й вмирати за діло таке гарне, щоб воно не пропало навіки в пеклі?"

Сам Ісус Христос доказав, що душа людська вартніша ніж цілий світ. "Яка користь чоловікові, коли він здобуде ввесь світ, а душу свою погубить; бо що ж він дасть взаміну за свою душу?" Нема абсолютно нічого на світі, що можна б дати взаміну за душу, бо вона вартує стільки, що Кров Ісуса Христа. Кров же Ісуса Христа має безконечну вартість.

Наш Божественний Спаситель одного разу обявив святій Бригіті, що Він готовий терпіти всі Страсті раз по раз за спасення кожної проклятої душі, як тільки для таких була б ще надія спасення. Ось як Премудрий Бог цінить людську душу!

Тепер подивімся, як наш найбільший ворог, диявол, цінить людську душу. Скільки спокус він викликає в нас щодня! Скільки сильців він наставляє, щоб нас зловити! Св. Апостол Петро свідчить, що він, "як лев рикаючий довкола нас, бажаючи нас пожерти." Коли Ісус Христос скінчив був Свій 40-дневний піст, оповідає Святе Письмо, диявол заніс Його на високу гору й показав Йому всі царства світу з його багатствами, приємностями й славою. Тоді промовив він до Ісуса: "Ось всі царства. Те все Тобі дам, коли припадеш і поклонишся мені" —цебто коли запишеш мені свою душу. Ось яку ціну кладе на одну душу. Він дає цілий світ.

Що сказати тепер про тих людей, що запродають свою душу дияволові не за світ, але за найниці й найпідліші приємности світу? Розпусник дає свою душу дияволові за марну тілесну приємність; скупар—за малий несправедливий зиск; пияк—за чарку горілки. Що за дурнота потерпіти таку велику шкоду за таку малу приємність! Що за нерозум нище цінити свою душу ніж сам диявол її цінить!

Дорогий читачу! Як жеж ти дотепер дорожив своєю душею? Чи не продав ти її дияволові за марну, грішну приємність? Дивися, яка користь Юді, що злакомився на тридцять срібняків? Яку заплату дістав Ірод, що жив нечисто з Іродіядою? Що поможе комусь бути славним, багатим, розкішним, коли душа по смерті не там, де мала б бути? Яка користь чоловікові, коли він ввесь світ собі здобуде, а душу свою погубить? Чи думаєш, що по смерті ще дістанеш нагоду до поправи? Памятай, що маєш тільки одну душу; коли її спасеш—то вічної нагороди доступиш, коли ні—то вічну кару стягнеш на себе!

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ
ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

ДІЯЛЬНІСТЬ УКР. КАТОЛ. КОМІТЕТУ ДЛЯ СКИТАЛЬЦІВ в Стемфорді, Конн., за 1950 рік

(Докінчення)

10. Щиро дякуємо всім за співпрацю.

Щиро дякуємо всім американським українцям, які протягом минулого 1950-го року так віддано співпрацювали з Укр. Катол. Комітетом для Скитальців в Стемфорді. Дякуємо всім спонзорам, які спішили виготовити аплікації (амуренси) для наших скитальців, а після їх приїзду приняли новоприбулих, даючи першу допомогу і пораду на новій американській землі.

Найбільша наша подяка Укр. Катол. Парохіям в Америці, всім нашим добрим Впр., Всеч. та Всв. Отцям, які віддано і безплатно виповнювали аплікації тим спонзорам, що рішили спровадити скитальців до ЗДА, давали поради спонзорам, а по приїзді скитальців опікувалися ними.

Крім нашого духовенства з Укр. Катол. Комітетом співпрацювали, спішили спроваджувати і старалися новоприбулими багато з поміж вірних гр. катол. Церкви в ЗДА.

Щодо Товариств найбільше співпрацювали з нами відділи "Самопомочі." Відділ "Самопомочі" в Филядельфії, Па., вислав до Укр. Катол. Комітету для Скитальців в Стемфорді, Конн., через парох. уряд понад 2,000 аплікацій для спровадження скитальців. Прикладно співпрацювали з нами відділи Самопомочі в Акрон, Огайо та в Джерзи Сіті, Н. Дж. Крім цього Світова федерація Укр. Жіночих Організацій в Филядельфії, Па. (Одена Ф. Д. Лотоцька), Ліга в Америці народжених українців в Шикаго, Ілл., і деякі відділи Союзу Укр. Молоді Америки (СУМА).

Всім, всім поновно і щиро дякуємо за співпрацю. Прохаємо про цю співпрацю дальше в 1951-му році. Також запрошуємо до співпраці якнайбільше число других американських українців, яким на серці лежить справа рятування і спровадження українських скитальців до Злучених Держав Америки.

11. Дальші завдання Укр. Катол. Комітету для Скитальців в Стемфорді, Конн.

Дієцезальний Укр. Катол. Комітет для Скитальців в Стемфорді, Конн. є самостійним українським відгалуженням Катол. Акції відомої під назвою NCWC, з осідком в Ню Йорку. Ця Катол. Організація є одна з найбільш авторитетних на світі, з якою числиться уряд Америки, ІРО та всі держави Західної Европи. Всюди по світі, де опинилися скитальці, діють представництва NCWC однаково трактуючи всіх скитальців без огляду на народність,—маючи силу й авторитет поборювати труднощі в справі еміґрування до Америки.

Членом Головної Управи NCWC в Ню Йорку, разом з другими американськими католицькими єпископами є і наш Єпископ Їх Екц. Преосв. Єпископ Кир Амвроз Сенишин, Голова Укр. Катол. Комітету для Скитальців в Стемфорді, Конн.

Мало українців знає, з яким великим християнським і українським почуттям працює Укр. Катол. Комітет для Скитальців в Стемфорді, щоб спровадити якнайбільше українських скитальців до Америки і дійсно допомагати тим найбільш потребуючим скитальцям, що з різних причин не можуть далі еміґрувати.

Спровадження українських скитальців УККС в Стемфорді причинився до посилення старих парохій і до основання нових укр. катол. парохій у ЗДА, скріплюючи так силу укр. катол. Церкви, яка без перечно найбільше може виконати в розбудові американського українського життя, українського авторитету тут в Америці та всюди по світі.

Укр. Катол. Комітет для Скитальців свідомий сучасного положення у світі, сучасної небезпеки, яка грозить і все готовий стати до оборони українських скитальців в Західній Европі.

Звертаємо увагу, що нема ніяких перепон в тому напрямові, щоб УКК для Скитальців в Стемфорді спровадив до Америки і решту укр. скитальців, що ще зістали в Німеччині, Австрії, Італії, дальше в Англії, Франції, Бельгії, Югославії.

Ці наші завдання продовжаємо і в 1951 році. Поможіть нам! Треба думати і розуміти, треба співпраці, піддержки і жертвенности. Треба всім американським українцям без різниці приложити руки до діла: морально і матеріяльно спішити на поміч Укр. Катол. Комітетові для Скитальців. Поширюйте прихильність до нашого Комітету, пояснюйте всім успіхи, ціль та завдання УКК для Скитальців в Стемфорді. Висилайте аплікації (амуренси) для спровадження даль-

ших скитальців, шукайте для скитальців мешкання і працю, та жертвуйте на Укр. Катол. Комітет для Скитальців в Стемфорді, а тоді напевно виконаємо наші дальші завдання для слави Бога, нашої Церкви та для добра української еміграції, щоб так визволити наш Старий Край, Страдаючу Україну.

Укр. Католицький Комітет для Скитальців
† Амвроз Сенишин, Єпископ-Помічник
Голова Укр. Катол. Комітету
о. ректор Павло Івахів, м. голова
Микола Вайда, секретар

МІСІЯ В ДЖАНСТАВН, ПА.
(27-V—3-VI)

Впр. о. Богдан Осідач запросив на місію о. Мих. Щудла, ЧНІ., щоб дати нашим парафіянам відбути Ювілейний Рік і зискати Ювілейний відпуст. Місія була в двох мовах і тривала цілий тиждень. В суботу було Св. Причастя для дітей і спільне снідання. Нарід не взяв належної участи в місії.

Присутній.

"ПРОПОВІДИ"

В адміністрації Голосу Спасителя можна набути проповіді на неділі та свята, що їх зладив Впр. о. Ник. Вояковський.

Мова проповідей назагал літературна. Як усюди в нашій літературі, так і тут побічні речення починаються великою буквою та новою фразою.

Теми проповідей переважно гарно підібрані та відповідають духові кожної неділі та свята, хоч декілька теми слабо достосовуються до даних неділь чи свят, от хоча б тема Світлого понеділка про християнську літературу; Томина неділя про духовий спокій; Неділя мироносиць про служення Богу; Неділя Самарянки про спасіння душі; Неділя Святих Отців про віру... Є деякі інші, що менше відповідають темі Євангелія чи свята... Проте їх небагато.

В проповіддях доволі цитатів зо Святого Письма та Святих Отців Церкви, хоч послідніх куди менше. Бувають теж приклади, хоч не в усіх проповідях. В деяких проповідях є більше ніж один приклад, в інших нема ні одного.

Поділ і розклад тем проповідей ясний, простенький, тому й легко його запамятати при завчанні проповіді.

Шкода, що Впр. о. Ник. Вояковський при перевиданні своїх проповідей у Филадельфії не усунув з них натяків про скитальщину та таборове життя, заступаючи їх подібними зворотами про тутешні надужиття чи гріхи.

Отак назагал проповіді гарно розложені, доволі добре оброблені та випрацьовані, хоч у деяких видний поспіх, тому й вони слабші. Всетаки ці проповіді не великий наш здобуток і поміч для наших Священиків і проповідників.

Редактор Голосу Спасителя.

РАДІОПЕРЕДАЧА
СЛУЖБИ БОЖОЇ

Повідомляємо шановних читачів Голосу Спасителя і всіх українців греко-католиків, що в неділю 22 липня і в неділю 26 серпня будемо передавати цілу Співану Службу Божу через радіо від год. 10.30—12.00 з церкви Матери Божої Неустанної Помочі, Йорктон. На прохання наших приятелів, щоб частійше передавати Сл. Божу через радіо бажаємо, оскільки годні сповнити їхнє бажання. Одначе повідомляємо, що ці передачі залежать почасти від Ваших добровільних жертв і почасти від комітету радієвої стації CJGX. Коли дістанемо від Вас допомогу на покриття коштів, зможемо продовжати розпочате діло для більшої слави Божої й для добра нашої Церкви й народу.

оо. Редемптористи.

ДОРОГІ БАТЬКИ!— ПОСИЛАЙТЕ СВОЇ ДІТИ НА ЛІТНІ КАТЕХИЗАЦІЇ Й ДО РІДНОЇ ШКОЛИ.

"КОРДОНИ ПАДУТЬ"

Появилася дальша книжка в серії заповідженій п. Іваном Тиктором: "Кродона падуть" Івана Смолія.

Ця повість майстерно змальовує упадок Польщі, коли то биті німцями поляки пошукували причини розвалу держави не у власній нездарності, але в "зрадах" українців, яких безпідставно розстрілювали в своїй люті. Гарне виведене теж повітання комуністів несвідомим населенням Львова... Проте негайно всім почали відчинятися очі на большевицькі звірства, фальш і облуду... Поневолюючи Західню Україну, кричали на все горло, що прийшли визволяти братів, західніх українців.

Схоплена теж по-майстерськи розбіжність поглядів і відчуженість, що запанувала поміж західніми українцями та східніми... Одні звали других поляками або москалями, хоч одні та другі ненавиділи московські чи польські знущання над українським народом. "Кордони падуть" означає, що всі українці мусять наблизитися духово одні до других, зрозуміти одні других, помагати одним фронтом собі навзаєм у боротьбі проти спільного ворога. Боротьба під большевицькою кормигою неможлива з наїздником, поки всі українські патріоти не злучаться в одну лаву, не приміняться до нових обставин, не замаскуються в большевицькій масі, щоб всюди змагатися за українську справу.

Всі українці, ті що полишилися на позиціях у краю, і ті, що вийшли на чужину, мають мати єдину ціль перед очима: визволення батьківщини від червоного окупанта.

Ось знимка родини Данила Василишина з Таффнел, Саск. Минулого місяця ми вмістили допис, як ця родина вшанувала свою матір з нагоди її 50 літніх уродин. Знимка прийшла запізно на останнє число Гол. Спасителя, тому містимо її тепер.

ЛИСТ З АВСТРАЛІЇ

20 квітня 1951

Слава Ісусу Христу!

Преподобний і Дорогий о. Місіонарю:

Сьогодні дістав пакунок книжечок: 50 примірників "Що це Греко-католики"? і 5 примірників "Обряди", про що Ви писали мені в листі з дня 16 січня. Дуже сердечно дякую Вам за ті дуже важливі книжечки тут в Австралії. Разом з о. Боським можемо їх дати неодному, що не доцінює красоти обрядів або й не знає більшої правди про них.

Згадані книжечки це прегарний Великодній дарунок для нашої української місії тут в Австралії, де через брак наших священиків наша іміграція розпливається в чужому морі.

Згадані книжечки будуть для неодного предметом дискусії, як також кинуть промінь світла, що Апостольська Столиця стоїть на сторожі всіх обрядів.

Остаю відданий в ІМЙАЙ.

о. Н. Копяківський ЧНІ.

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ЧАСОПИСУ "НЕБЕСНА ЦАРИЦЯ"

Наші Браття, закарпатські Русини, питсбурської єпархії в Америці святкують 25-літній ювілей свого прегарного місячника НЕБЕСНА ЦАРИЦЯ.

Цей часопис сливе такий давній, як і сама єпархія наших Братів. "Небесна Цариця" подавала щомісяця новинки питсбурської дієцезії, живила духовним кормом вірних греко-католиків, вдержувала в них любов і привязання до свого народу та до нашого прегарного візантійського обряду, що має стільки ворогів в Америці не тільки посеред сектантів, але й посеред лихо-поінформованих католиків, що відтягають нашу молодь від рідного обряду та Церкви й повертають їх у обрядових дезиртирів і зрадників.

Від щирого среця бажаємо успіху редакторам "Небесної Цариці" та поширення поміж вірними питсбурської єпархії любови до свого народу та церкви, як і теж зрозуміння єдности поміж двома вітками того самого народу цебто поміж русинами й українцями, бо нас замало в Америці, щоб ми могли ділитися та пережити напади ворогів нашого народу та нашої Церкви.

Редактор ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

ЛИСТ З МІЯМІ, ФЛО.

11 червня 1951

Слава Ісусу Христу!

Дорогий Отче Редакторе,

Тепер почуваюся добре, бо в зимі не

добре чулася, бо минула зима навіть у Флориді була холодна.

Мій муж не почувається добре. Тут українців католиків багато, але нажаль не маємо церкви. Священик о. Мирон Данилович відправляє в школі. Він досіль не дістав позволення організувати українську, католицьку парафію.

В Міямі є російська, православна церква, а на Різдво українські автокефальники почали організувати власну парафію.

Шкода, що ми не маємо церкви. Багато наших людей відпадають, бо зневіруються, що наш священик негоден дістати права організувати українську, католицьку парафію для наших католиків.

Пані І. Д.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

бл. п. Микола Бздель

В четвер 28 грудня м.р. помер бл. п. Микола Бздель у 63 році життя. Приїхав він до Канади в своїми родичами. Від 1908 року мешкав на фармі в околиці Вішарт. Був він примірним членом церкви й брав діяльну участь у парохіяльних справах. Полишив в смутку свого старенького батька, дружину, 3 доньки і 9 синів.

Похоронні богослужения відправив Пр. о. С. Іваночко, ЧНІ. По похороні відбувся поминальний обід. На заклик Пр. о. Іваночка присутні вложили $24.90, на українську католицьку пресу, яку розділено на половині на пресовий фонд "Українських Вістей" і "Голосу Спасителя." Жертвували: по 2.00: Гр. Лисик. По 1.00: о. Іваночко, М. Бздель, П. Муц, І. Петришин, Т. Петришин, М. Петришин, Гр. Бздель, П. Костюк, Г. Бздель, Д. і К. Бздель, М. Качур, О. Бздель, І. Г. Бздель, К. Бергвист і пані К. Іванчук. По 75ц.: В. Яцишин, і по 50ц.: І. Качур та Ю. Козубаль. Всім жертводавцям щира подяка, а бл. п. Миколі вічна память!

ЛИСТ З АВСТРАЛІЇ

Пеннанс Гилс, 31 травня 1951

Христос Воскрес!

Преподобний і Дорогий о. Місіонарю:

При кінці лютого з Вашого поручення вислав на мою адресу о. Др. Шерегій пакуночок книжечок: 50 примірників "Що це Греко-католики?", та в додатку ще зволив додати від себе по одному примірникові як оказові: "Ваш літургічний рік", "Греко-католицька Церква" і "Молебен до Найсвятішого Серця Ісуса," — книжечки в англійській мові.

До цього пишу, що дістав згадані книжечки, а Вам, Преподобний і Дорогий Отче, дякую дуже сердечно за ту поміч для нашої австралійської місії. Минулого місяця дістав я також від Вас пакуночок книжечок, про що я писав до Вас дня 20 квітня.

Пакуночок від о. Шерегія застав я вдома, коли вернувся після одномісячного перебування у шпиталі по відбутій операції на розширені жили в ногах. Цілий місяць травень пролежав у шпиталі. Тай тепер ще один місяць маю "триматись хати й ліжка,"—лікар позволив тільки в неділі поїхати до церкви й відправити там Богослужения для наших людей.

Як Бог позволить, то в липні сподіюся сповняти нормально свою працю: крім недільних Богослужень у Сиднею також у тижні відвідувати деякі табори в околиці Сиднею.

Прошу про св. молитви.

о. Н. Копиківський ЧНІ.

МІЖНАРОДНІЙ КОНГРЕС АПОСТОЛЯТУ СВІТСЬКИХ

Едмонтон (П.Б.). Недавно відбулися в Римі підготовні наради до Міжнароднього Конгресу Апостоляту Свіреських. Ініціятиву до підготовки цього Конгресу дала Централя італійської Католицької Акції. В січні 1950 р. Кард. Й. Піцардо вислав листа до всіх єпископів світу, щоб їх поінформувати про плянований Конгрес. На підготовних нарадах було 80 осіб, які репрезентували 15 міжнародніх, католицьких організацій, і делегати з 19 різних країн. Нарадами кермував Монс. Валеріо Валері, кол. президент Центрального Комітету для Святого Року.

Програма, зладжена на цій підготовній нараді звучить щодо Конгресу так: 1. Проблема модерного світу і присутність християн; 2. Доктринальні основи апостоляту світських у містичному тілі Христа і християнське життя; 3. Підготовка світських до апостоляту; Роля священика; 4. За новий соціяльний лад. Позитивна відповідь комунізмові і матеріялістичним доктринам; 5. Міжнародні організації та їхній апостолят у цій ділянці; 6. Участь католиків у міжнародньому житті; 7. Модерні засоби впливу на творення публичної опінії: преса, радіо, кіно, тощо. Цей Конгрес відбудеться в приміщенях італійської Католицької Акції при кінці вересня 1951 року.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

бл. п. Григорій Бздель

Ось знимка бл. п. Григорія Ваделя, якого похорон відбувся 22 травня, 1951, в церкві Св. Михаїла Архістратига у Вішарт, Саск.

Покійний родився в селі Верхраті, Західній Україні тому 87 літ.

В Канаді покійний прожив 50 літ. З того перших 7 літ в Гонор, Ман., а решту 43 роки в Вішарт.

Покійний все і всюди він дуже примірне і християнське життя. Пізніших часи були дуже прикрі і тяжкі. Та покійний не заломився, а витревав в добрім, при вірі і Церкві Христовій аж до кінця. Багато причинився до будови першої і другої церкви.

Сам глибоко віруючий, подбав, щоб і його діти дістали, якнайкраще християнське виховання. Полишив в смутку 5 синів: Івана, Николу, Онуфрія, Михайла і Гриця. І 3 доньки: Марію Капусту, що мешкає коло Вішарт; Катерину Сеньків, що мешкає в Оттаві, і Розалію.

Родина Ваделів знана не тільки в доброго імени, але також і великого числа. Покійний полишив: 48 внуків і 13 правнуків.

Після похорону, який величаво перепровадив наш парох Пр. о. В. Корба, всі гості зібралися на обід, щоб своєю присутністю потішити родину покійного.

Після обіду переведено збірку на прес фонд Голосу Спасителя. Збірка принесла $12.71.

Всім жертводавцям щире спасибіг, а бл. п. Григорієві нехай Господь Бог уділить вічного спокою, а його дітям особливішої опіки.

Присутній.

ЖЕРТВИ

НА БУДОВУ НОВОЇ ЦЕРКВИ В ЙОРКТОНІ

Ось ліста добродіїв, що жертвували на будову нової церкви в Йорктоні:

Яків Струтинський, Йорктон	100.00
Андрей Сукнацький, Вудманнтен ..	5.00
Іван Мартинюк, Кардейл	3.00
Ігнатій Хома, Сенді Лейк	1.00
Пані М. Хруник, Йорктон	25.00
Мих. Васильчук, Норквей	100.00
Пані Н. Н., Йорктон	25.00
Н.Н., Йорктон	5.00
Д. Татарин, Айтуна	25.00
Гр. Сніданко, Йорктон	100.00
Пані Журбик, Елфінстовн	5.00
Пані Н. Н., Йорктон	200.00
п. Зелений	1.00
Н. Н., Бруклин	20.00
п. Шумей	10.00
Пані Віловбран	10.00
Іван Свергун, Брокстон	5.00
Никола Малайний, Брокстон	3.00

Щиро дякуємо за жертви.

ДБАЙМО ПРО ДОБРЕ ВИХОВАННЯ НАШИХ ДІТЕЙ.

ЯКА ДАЛЬША ДОЛА ЗАСУДЖЕНОГО КИР ПАВЛА ГОЙДИЧА?

Русскі і чехо-словацькі комуністи засудили в Братиславі на Словаччині трьох католицьких єпископів. Двох словаків, а третій наш греко-католицький єпископ пряшевської епархії, Кир Павло Гойдич. Єпископа Кир Павла засуджено на довічну смертню вязницю. Так оголошено світові, але кружляють вісті, що єпископа Кир Павла Гойдича засуджено на смерть і цей присуд тайно виконано. Що сталося з нашим Преосв. єпископом Кир Павлом Гойдичом, не знати. Одно є в-

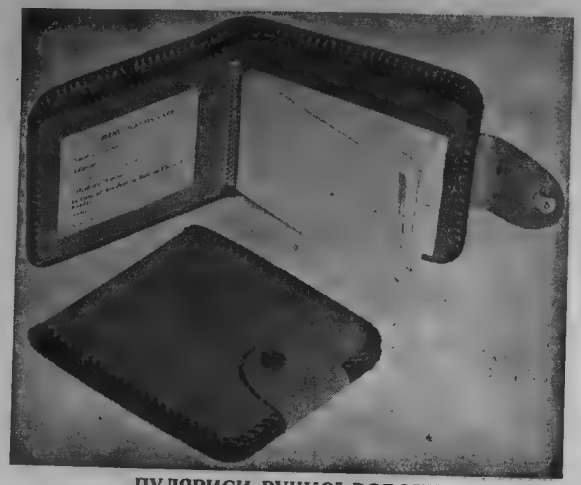

ПУЛЯРИСИ РУЧНОЇ РОБОТИ

Дуже популярні, довго тривалі, шиті лейсами, ручної роботи пуляриси. Виробляє інвалід з української армії, котрий вже від 1932 року на лічennі в санаторії. Виробляє з англійської телячої або свинячої шкіри. Ціни дуже уміркевані. Робота сама вартує більше. Як купите то не пожалуєте. Можу висилати до Америки. Ціна: Чорний з зипером: $7.00, а жовтий $6.00.

Billfolds, Wallets, Handbags, Key Cases, Coin holders. Billfold, pig skin with zipper $7.00; without zipper $6.00. Billfold Kip Skin with zipper, monogram and design $7.50; without zipper $6.50. Calf skin with zipper, monogram and design, space for receipts, separate space for change $8.00; without zipper $7.00. Wallets, pig skin, $8.00; Calf skin $9.00. Good quantity discount to storeholders and agents. Send order to:

PETER KONOWALCHUK, P.O. NINETTE, MAN.

5—12, 1951

домим, що Преосв. Гойдич мимо комуністичного примушування, щоб лишив греко-католицьку віру і перейшов на православ'я, не зробив цього. Довідуємося, що комуністи уживали проти єпископа Кир Павла Гойдича ріжних способів мучення. Крутили його на спеціяльному кріслі, давали йому застрики, щоб примусити його сказати тайни та признатися до вини..., але мимо цих мук і биття, єпископ Гойдич не зрадив католицької віри, греко-католицької Церкви, свого народу і своєї Гряшевщини.

Для нас єпископ Павло Гойдич не є меншим мучеником, як кардинал Міндсенті для мадяр, як архиєп. Степинач для хорватів... Єпископ Павло Гойдич геройчно доказав, що є проти комуністичної тиранії. Чомусь американські греко-католики малу увагу звернули на свого мученика єпископа Павла Гойдича, в Старому Краю. Не було публичних протестів, маніфестацій, проголошення, а рівнож наші часописі не піднесли, ані не піднешують належно перед світом цей комуністичний злочин проти посліднього греко-католицького єпископа в Старому Краю. Треба всім нам причинитися до того, щоб почув світ і про мучеників нашого народу!

("Наш Ужгород")

МОЛОДЬ САСКАЧЕВАНУ ДЛЯ СВОЇОГО ВИХОВНОГО ІНСТИТУТУ Ім. Митроп. А. ШЕПТИЦЬКОГО В САСКАТУНІ

Miss Grace Shordee
Yorkton, Sask.

Miss Pauline Wenc
Ituna, Sask.

Miss Terry Shumska
Kamsack, Sask.

Miss Rose Ratushniak
Canora, Sask.

Miss Marion Filipowich
Arran, Sask.

Miss Halerie Danylyshen
Rama, Sask.

Miss Sophie Ozarko
Saskatoon, Sask.

Miss Olga Kuzyk
Hafford, Sask.

Miss Alice Zanewich
Regina, Sask.

Miss Tracey Dmytrowich
Rosthern, Sask.

Miss Sylvia Semchuk
Prince Albert, Sask.

Miss M. Lemishka
Vonda, Sask.

Наша Українська Католицька Молодь доложить всіх своїх старань і зусиль труду, праці й посвяти для повного успіху у величавім Контесті!

Будуємо величавий виховний Інститут для Молоді — Молодь сердечно попрацює для Інституту!

Miss Stephanie
Yaschyshyn
Cudworth, Sask.

ЗВІТ ПРАЦІ МАРІЙСЬКОЇ ДРУЖИНИ В ЙОРКТОНІ

Цього року, як і кожного попереднього Марійська Дружина при Академії Пресвятого Серця в Йорктоні показала свою велику діяльність.

Почавши від кінця вересня, членкині сходилися на свої що-тижневі збори. Підчас своїх сходин членкині обговорювали й рішали про справи дотичні цілям і праці Марійських Дружин. Кілька разів Отець-Провідник Впр. о. В. Корба, ЧНІ., промовили конференції про обовязки членкинь, як також про історію Марійських Дружин. По кожній конференції членкині йшли разом до каплиці, де під проводом Впр. Отця Провідника відчитували Молебен на честь Матери Божої. По Молебні все було Благословення Найсв. Тайн.

Коли не було Впр. Отця Провідника тоді членкині слухали читання або науку даної Сестрою-Провідницею Дружини.

Дівчата, які вписалися до кандидаток Дружини мали зразу свої окремі сходини під проводом Сестри, яка навчала їх про ціль, устави й працю Дружинниць. Деколи кандидатки брали участь у зборах членкинь щоби ліпше придивитись спосібности управи й діяльности Товариства Марії. Збори все відбувалися під проводом ревного заряду, що складався в слідуючих осіб: Надя Глоговська—голова; Тереса Библів—заступниця: Анна Комарик—секретарка, й Аделя Твердохліб—скрабничка.

По шість-місячній пробі кандидатки, які поведенням заслужили на це собі—були приняті до Марійської Дружини. Торжественне Приняття відбулося в церкві Матери Божої Неустанної Помочі в свято Благовіщення. Прийнято було 30 нових членкинь.

Крім заряду були й окремі комітети, в котрих працювали й інші дівчата: Комітет Євхаристійний старався про поширення любови й почитання Утаєного Ісуса. Комітет Пречистої Діви старався о розширення й прославу Матери Божої. Через цілий рік, з нагоди ріжних Свят і торжеств Церковних, як напр. виголошення Догми Успення Матери Божої, та рівно ж з приводу деяких потреб дочасних і вічних, членкині відбували девятниці й тридніївки. Важнійші між ними були: 1. Тридніївка в честь Христа Царя, 2. Девятниця Благодарна за Догму Успення Пречистої Діви; 3. Девятниця за душі в чистилищі, 4. Девятниця до Дитятка Ісус; 5. Девятниця на упрошення благословення для нових членкинь Дружини. 6. Найбільша девятниця це була Майська Девятниця, на яку присилали люди з ріжних сторін Канади й Америки свої жертви з просьбами о молитви на многі інтенції.

На закінчення цеї ж девятниці Марійська Дружина, за проводом Впр. Отця Малюги, ЧНІ., уладила торжественну "Живу Вервицю" на площі Колегії Св. Йосифа. Перед спеціяльно-вбраним престолом Матери Божої членкині, вбрані в білих і синіх мантійках, поставали в формі великої вервиці, градувантки в довгих білих сукнях у формували хрест. Участвували малі діти парохіяльної школи, та студенти Колегії Св. Йосифа. Кадети з Колегії, у своїх військових убраннях, брали участь в процесії, несячи хрести, й хоругви, та урядили почесну сторожу в процесії й підчас Живої Вервиці. Чесні парохіяни також громадно прийшли на це торжество. Були й участники з дальших сторін. Слід сказати що це ціле торжество відбулося побожно, тихо й спокійно.

Коли скінчено відмовлення вервиці, всі вернули в процесії до церкви. Тут при пісні "Левадов Долинов" співана дівчатами й грана орхестрою Колегії Св. Йосифа, Майська Княгиня Ірина Кирило увінчала короною живих рож статую Пречистої Діви. Статуя була чудово вбрана на вид обявлення Матери Божої в Люрд. В її обличчя грало ясне світло, а над головою ясніла авреоля світел. Довкола неї пишалися красні цвіти про які постарався жертводавці на цю велику девятницю.

Цінну працю виконував Апостольський Комітет. В цім комітеті були. Антонія Процак, Евгенія Брицка, Агнета Капуста, Геновефа Секундяк, і Ольга Комарик. Ці дівчата занималися висиланням листів і католицької літератури до Дітей Марії через почту. Ці діти, які мають від 6 до 15 років життя, багато користають з цих книжочок і листів, бо, як їх родичі й вони самі пишуть, вони много більше люблять Бога, ліпше моляться, й дуже багато навчилися про свою віру, про Пречисту Діву й Святих, та з катехізму. Багато з цих дітей роблять малі жертви на випрошення ласк, та є і такі, що кожного дня відмовляють вервицю.

Марійська Дружина старалася цього року показати й між старшими людьми свою діяльність. Що неділі дві членкині ходили до містової лічниці відвідувати хворих. Там їх потішали, заохочували до молитви, й роздавали побожні книжочки й часописи.

Такими то чинами Марійська Дружина при Академії Пресв. Серця старалася, то молитвами, то ділами, принести Господу Богу славу, Пречистій Діві честь, а людям поміч у спасенню їхніх душ.

С. Т., Йорктон.

Імена осіб, що прислали жертви на Велику Девятницю в честь Матери Неустанної Помочі, яку уладила Марійська Дружина в Йорктоні:

Манітобські й Саскачеванські жертводавці:

Василь і Марія Данько, Йосиф Прокопець, П. Кравчук, Теодозія Філько, Петро Сліпець, Один Священик, Петро Вавриkович, Юлія Гаталій, Наталія Козакевич, Пані Галас, Марія Крочак, Д. Т. (Айтуна), Пані Р. Хруник, Анастазія Шиш, Євдокія Лукій, Юліян Хрущ, Пані Круна, Анна Робик, Іван Баранецький, Пані Дан. Камер, Пані Паславська, Анна Федак, П. Сованський, Марія Юрчак, Марія Семчишин, Самуїл Конедра, Павло Маранюк, Панство Татарин, Марія Лупічук, Марія Гуцуляк, Іван Бусько, Пані Д. Василишин, Пані Йосиф Чизик, Дмитро Іванишин, Василь Пюрик, Христина Репчинська, Михайло й Ева Звірські, Теодозія Мадарат, Гавриїл Хоронжий, Г. Шпіляк, Марія М. Черевик, Василь Ковч, Самуїл Ухач, П. Корчинський, Іван і Агафія Галайда, Олена Пшик, Олена Товстего. Марта Ільницька, С. Августина С. П.Н.Д.М., С. Гавриїла С.П.Н.Д.М, Катерина Зазуля, Тереса Ловінська, Павліна Середа, Самуїл Тодорук, Елисавета Оляк, Стефан Туркович, Іван Федорович, Пані К. Дереванко, Пані І. Гуска. Іван Панчук, Катерина Схаб, Марія Куляса, Петронеля Деренівська, Никола Завада, Пані Когут, Пані Денищук, Пані М. Шкільник, Анна Шкільник, Анна Жибчин, Пані Библів, Ангела Верклен, Анна Киба, Марта Зазуля, Анна Павлюк, Панство Жабінський, Ольга Комарик, Марія Богачевська, Патрикія Наконечна, Една Заразун, Пані Пахолко, Пані Стельмах.

..Онтаріо:

Пані Зелена, о. Іван Чинченко, Василь Черепущак, Марія Маркевич, Параскевія Боднарок, Панство С. Голобовські, Володимир Проць.

Квебек:

Анна Чиженська, Евгенія Молодович.

Альберта:

Магдалина Козіцька, Кляра Депутан, Дмирто Сивенький, С. Голобовський, Теодор Берун, Пані Дмитро Коввий.

Бритиш Колюмбія:

Панство Бельмас, Іван Бурдейний, о. Любомир Швенький, Пані Бабсечин.

Злучені Держави:

Марія Прибела, Айова; Людміла Рубель—Пенсилванія; Пані Ева Сорока — Пенсилванія; Ева Романишин—Ню Йорк; Йосиф Гуменюк—Ню Йорк; Софія Ричкун—Н. Дакота; Фред Крушевський—Ню Йорк; Василь Бетий—Пенсилванія; Марія Чорномаз—Пенсилванія; Александер Оліярчук—Пенсилванія; Марія Дверняк — Ню Йорк; Михаїл Дудяк, Пенсилванія; Анна Запотоцька—Ню Йорк; Марія Рубаш—Конектикат; Анна Гусар—Ню Дж.; Кирило Піддубчишин—Ню Джерзей.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Ухач С., Айтуна	1.00
Голубовський С., Фарвю	5.00
Похорон Баделя Миколи, Вішарт	12.00
Похорон п. А. Кітляк, Йорктон	14.00
Весіля Библів-Майкут, Йорктон	5.00
Бадель Микола, Вішарт	12.00
Василь Марія, Йонгстаун	5.00
Ваврикович Петро, Ван	1.00
Рогуський Мих., Висла	.50
Климко А., Форт Франсис	2.00
Яловега С., Смайлі	.50
Личковська пані., Сансфорд	1.00

Сердечно дякуємо щирим жертводавцям.

ДОБРІ ДІТИ РОДИЧАМ ВІНЕЦЬ, А ЛИХІ КІНЕЦЬ.

60-РІЧЧЯ ЕНЦИКЛІКИ "РЕРУМ НОВАРУМ"

Едмонтон (П.Б.): 15 травня ц.р. Минуло 60 років від появи соціяльної Енцикліки Папи Лева XIII "Рерум Новарум." Її називають великою хартією робітників, бо в ній Папа вказав на права робітництва. Кожного року відзначують цю важливу подію окремими святкуваннями. В сорок років по її появі Папа Пій XI видав був нову соціяльну Енцикліку, що називається "Квадрагезімо Анно." В ній він розвинув науку Церкви про соціяльні справи та пояснив головні заложення "Рерум Новарум." В 1941 р. Пій XII, теперішній Папа, вказав на велетенські заслуги Енцикліки Льва XIII.

Цього року у всіх країнах світу йдуть приготування до пречистого відсвяткування 60-річчя "Рерум Новарум." Початок дав Оксфорд, де 8 квітня відбулися різні збори унії працедавців. У цих нарадах брали участь різні організації з 9 країн. Повідомляють теж, що в Бельгії, Голяндії, Франції, Німеччині, Австрії

ПОБАЖАННЯ НОВОМУ ВЛАДИЦІ

ОО. Редемптористи та Редакція Голосу Спасителя складають щонайщиріші побажання Новому Владиці, Кир Максимові Германюкові ЧНІ., з нагоди Його посвячення на єпископа Винипеґу та з нагоди Його імянин. Нехай Христос, Його Мати, Марія та Св. Максим благословлять Його труди для слави Божої та для добра українського народу.

Многая та благая літа!!!

та в Італії відбудуться великі робітничі маніфестації, які матимуть на меті засвідчити вдячність Апостольському Престолові за його оборону робітничої верстви.

В Канаді, зокрема східній, іде теж інтенсивна підготовка до відзначення 60-річчя "Рерум Новарум." Єпископат провінції Квебеку видав доручення, щоб неділю по 15 травня назвати неділю соціяльної справедливости. Цьогорічний соціяльний тиждень, що відбувся в Шербрук, мав таке головне гасло: "Християнська любов—принципом соціяльної обнови." Українці католики Західньої Канади включилися теж у ці міжнародні святкування 60-роковин "Рерум Новарум," беручи як одне з гасел нарад XII З'їзду БУК: "60-річчя "Рерум Новарум."

ЖЕРТВИ НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ

Ось ліста щирих приятелів Голосу Спасителя, які прислали жертви, щоб допомогти сплатити нову друкарську машину:

Пані М. Семчишин, Мінітонас	5.00
Мих. Галяс, Мелвил	1.00
Козак Пані Марія, Дітройт	1.00
Анкатін Марія, Чевапік Сіті	1.00
Безкоровайна Софія, Оксфорд ...	1.00
Гузар Ана, Вестфілд	3.00
Григорців Доріс, Стронґ Пайн	5.00

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю прилюдну подяку Матери Божій Неустанної Помочі за вислухання одної великої просьби.

Паракевія Яремко.

Складаю найщиріщу подяку Серцю Христовому, Матінці Божій Неустанної Помочі, Ангелу Хоронителю, Святому Йосифові, Святому Николаю і всім Святим за многі отримані ласки і за охорону сина від каліцтва—

Марія Аркатин.

Складаю найсердечнішу подяку Найсвятійшим Серцям Ісуса й Марії за вислухані молитви.

Марія Базіл, Йонґставн

Прилюдно дякую Пр. Дівї Марії Неустанної Помочі за вислухані молитви.

Ірена Воврик, Кенберра. Австралія.

Складаю щиру подяку Матінці Божій Неустанній Помочі і Найсолодшому Серцю Ісуса і Господу Богу за вислухані молитви й щасливу операцію мого мужа, і батька для малолітних 6 дітей, і прошу о дальшу опіку над моїми дітьми і мужем при роботі.

С. Мичковська.

ПОШУКУВАННЯ

Ганчак Руся і Мельник Євстахій, що перебувають тепер у Франції, пошукують **Дмитра Приставі і Дмитра Сташку** зі села Руденьки, повіт Ліське (Лемківщина), що виїхали до Канади 1914 р.

Нокилиби хто знав про них, то прошу написати до:

Melnyk E. U.
21. Rue M. Joffre.
Audun Le Tiche.
Moselle. France.

або до:

The Redeemer's Voice.
Yorkton. Sask.. Canada

✚ ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ ✚
Релігійний Місячник
Рік 23, ч. 7-8 Йорктон, Саск. Липень-Серпень, 1951

Св. Верховний Апостол Петро

о. Василь Максимець

БУЛО це около 10-ої години рано. Один з двох учнів св. Івана Хрестителя, що відвідали Ісуса Христа в Його домі, Андрій, знайшов свойого брата Симона і сказав йому радісну вістку: "Ми знайшли Месію" (Ів. І. 41). Скоро припровадив його до Ісуса. Ісус, поглянувши на Симона, сказав: "Ти Симон, син Йони. Ти назвешся Кифа, що означає Петро (скеля)." (Ів. І. 42).

Що це таке?—подумав собі Симон-Петро. Незнайомий знає його по імені і по походженні. Це напевно Месія, коли Він все знає. Нічого дивного, що цей простий і наївний рибалка з Генезаретського озера, в якому плила неспокійна кров і був запальної вдачі й темпераменту, так скоро припав серцем й душею до Ісуса. По кількох днях повторилася зустріч з новим Учителем.

Андрій і Симон були в рибацькім човні і полокали сіті. Наразпочули голос Месії, що кликав з берега: "Ідіть за Мною і я зроблю вас ловцями людей." (Мат. 4, 19-20). Вони негайно лишили сіті та й пішли за Ним. Ходили по всій Галилеї і разом з іншими учнями, що з часом пристали до нового Учителя, слухали Його Божественних наук. Коли ж в Кані Галилейській побачили перше Його чудо, як чудесно перемінив воду у вино, й опісля чудом уздоровив тещу Петрову, хвору на пропасницю, а вечером, як одним словом ісціляв калік й біснуватих, Петро не міг вже розлучитися з улюбленим Учителем.

Він залишив все—хату родину й рибацьке ремесло—і пішов за Ісусом, бо Ісус був вже для нього всім.

Добрий Учитель не відпускав його від Себе. Петро належить до трійки, що мали першенство перед іншими учнями, ба що більше, він стає першим між ними. Спрагнена душа Петра намагалася схопити все з наук, правд, чуд і любови Божественного Учителя, як далеко його розум на це позволяв і його природна сила сягала. Однак при Божественній Величі Учителя все визнає він себе тим, чим він є. Побачивши на приказ Ісуса багату ловлю риб, падає в обличчі усіх перед Ним на коліна і каже: "Відійди від мене Господи, бо я чоловік грішний." (Лк. 5, 8).

Він, як людина, відчуває свою негідність стояти перед Богом. Петро є все покірний і зворушаючо щирий, що "має серце на язиці." В серці його дозріла віра в Божество Ісуса. Ще глибше вкорінилася ця віра в нього підчас чудесного помноження хліба, яке бачили і скористали з нього понад 5,000 народу. Яке нечуване було це чудо, такі й нечувані були слова Ісуса, коли обіцяв людям дати Своє Тіло й Свою Кров на корм життя вічного. Ісус навіть загрозив утратою життя вічного, якщо хто не буде їсти Його Тіла й не буде пити Його Крови. (Ів. 6, 22-70).

Нарід, почувши це, зачав мимрити й опускати Ісуса, ба й багато з учнів Його згіршилися цими словами і опустили Його. Всі розійшлися. Лишився тільки Ісус і Його дванадцять апостолів. Тоді Ісус звернувся до апостолів й запитав: "Чи не хочете й ви відійти?" (Ів. 6, 68). Настала тривожна тиша. Ісус виставив на пробу віру апостолів. Вони виразно чули слова Ісуса. Треба було рішатися: вірити або відійти. Нагло перериває цю безмовну тривогу Петро: "Господи, до кого підемо? Ти маєш слова життя вічного; ми ж увірували і пізнали, що Ти Христос, Син Бога живого." (Ів. 6, 69-70). Заяснілі Божественні очі Спасителя й спочили на мужеві віри, що зложив її визнання за всіх апостолів.

Нераз ще промовляв св. Апостол Петро в імені всіх апостолів. "Коли ж Ісус прийшов у сторони Кесарії Филипової, запитав своїх учнів, кажучи: "Що кажуть люди про Сина Чоловічого, хто Він? Вони ж сказали: "Одні, що Іван Хреститель; другі, що Ілія; інші ж—Єремія, або один з пророків." Ісус каже їм: "А ви як кажете, хто Я." Симон Петро, відповідаючи, сказав: "Ти Христос, Син Бога живого!" Знов заяснілі очі в Спасителя; торжественно кладе руку на рамя Петра і каже: "Блажен єси, Симоне, сину Йони! Бо не тіло й кров

відкрили тобі, а Отець Мій, що на небі." (Мат. 16, 13-17). І у винагороду за цю віру, виявляє йому Свою таїнственну постанову: "То ж і Я скажу тобі: Ти Петро (скеля) і на цім камені збудую Мою Церкву й ворота пекельні не переможуть її. І дам тобі ключі Царства небесного, і що ти звяжеш на землі, буде звязане на небі, а що ти розвяжеш на землі, буде розвязане на небі." (Мат. 16, 18-19).

Як дуже високо піднявся св. Петро у своїй вірі від перших хвилин свойого покликання аж до такого віровизнання. Побачивши переображеного Ісуса на горі Тавор, не міг св. Петро вже сумніватися про Божество Ісуса навіть і в чорних годинах на Оливній горі. Божа ласка піднесла св. Петра високо. Але й у світлі тієї ласки не міг Петро скинути з себе Симона. Хоч віра в Петра була така глибока й прегарна, що він у вірі на слово Ісуса йшов по морських хвилях, то таки був ще дальше Симоном, санґвініком, що кожної хвилі готовий був так забутися, що міг себе погубити.

Було це у "Великий Четвер." Тайна Вечеря. Божественний Спаситель сидить упослідне серед Своїх учнів перед Своїми страстями й смертю. Послідне напімнення, щоб учні любилися між собою, бо по цім будуть пізнавати їх, що вони Його учні. Холодно зробилося коло серця Петрового. Що це? Невже ж розлука? Це неможливе! "Господи, куди йдеш?" (Ів. 13, 36). Ісус тихо відповідає: "Куди Я йду, не можеш тепер іти за Мною." Каже Йому Петро: "Господи, чому не можу тепер піти за Тобою? Я мою душу положу за Тебе!" Відповідає йому Ісус: "Душу свою положиш за Мене? Направду, направду кажу тобі: Поки півень заспіває, ти тричі відречешся Мене." (Ів. 13, 37-38).

По Тайній Вечері Ісус, як звичайно пішов на Оливну гору молитися. За Ним пішли й учні Його. Прийшовши в Ґетсеманський сад, Учитель сказав до апостолів: "Чувайте й моліться, щоб не впасти в спокусу. Дух бодрий, та тіло немічне." (Мат. 26, 41). Сам пішов і зник в тіні оливних дерев. Що там не діялося з Ісусом..., але учні не бачили цього. Вони спали. Нагло збудив Петра милий й дрижачий голос Божественного Учителя: "Так, то ні одної години не змогли ви чувати зо Мною?" (Мат. 26, 40).

Однак вірність і відвага мусіла уступити місце природі. Щераз таке саме пробудження і щераз таке саме потонення у сні. Нагло—світло... голоси... чиїсь кроки. Обличчя Господа нахилилось над Петром: "Ви ще далі спите й спочиваєте? Ось наближилася година і Син Чоловічий буде виданий в руки

грішників. Устаньте, ходім." (Мат. 26, 45-46). Зірвались учні й окружили Учителя! Напроти них стояла ватага міліції з юрбою слуг первосвящеників. Петро глядить раз на Учителя, раз на юрбу. З юрби виходить Юда й цілує зрадженого й запроданого Учителя. Учні не розуміють глибини цього ганебного злочину. Слідує короткий діяльог. Військо й юрба падають на землю. Петро хватає за рукоять меча. Тільки одне слово Учителя, і він ударить. Ще один діяльог і юрба скочила, наложила руки на Ісуса і взяла його. "Симон Петро, маючи меч, витягнув його й ударив слугу первосвященика та й відтяв йому вухо." (Ів. 28, 10). В тім чує спокійний голос Учителя: "Сховай свого меча на своє місце, бо всі, що беруть за меч, від меча гинуть." (Мат. 26, 52).

Метушня збільшилася. Учитель зникає у ватазі. Пропав! В тінях дерев поміж плотами й мурами видно тільки сельветки утікаючих учнів. "Взявши Ісуса, повели до Каяфи, первосвященика, де зібралися книжники й старші." (Мат. 26, 57). Журба з приводу схоплення Учителя не дає Петрові спокою. Він мусить стежити за його долею. Він зважився піти аж на подвіря первосвященика Каяфи. Це було немудре й небезпечне, зокрема для санґвініка Петра. На подвірі огонь. При нім навшпинячки гріються жовніри й служба. В притворі палати відбувається суд над Ісусам. Петро хоче бути близько Учителя. Хоч цілком чужий тут, підходить до вогню, при якім гріються слуги...

Коротко прислухувався Петро судові, бо ось надійшла одна служниця, приглянулася Петрові й каже: "І ти був з Ісусом Галилейським." (Мат. 26, 69). Петро злякався. Його пізнали. Що тепер? Набирає духа і хоче забезпечити себе. Але як?... Брехати? Втікати?... ах ні! Треба прикинутися дурнем! "Не знаю, що говориш." (Мат. 26, 70)—відповідає служниці. Петре! Чи не кричала на це твоя память?! Так мало почуваєшся тут учнем Божественного Учителя, що не хочеш розуміти служниці?!—Але Петро, як зачав вже раз "грати дурня," мусить вдавати його до кінця. А може лучше вийти звідси?... Встає й виходить до брами. Аж ось вже у ворітях переходить його друга служниця й, побачивши його, каже тим, що стояли: "І цей був з Ісусом з Назарету." (Мат. 26, 71).

Петрові здавалось, що земля усувається йому зпід ніг: "І знову відрікся з клятьбою, що не знає чоловіка того." (Мат. 26, 72). Але на заввагу служниці, всі, що там були, стали вже кричати: "Справді й ти з них, бо й твоя мова зраджує тебе!" (Мат. 26, 73). З клятьбою й присягою, що не знає Ісуса, ледве виривається з оточення й прямує просто до виходу... аж нагло вколов в серце його захриплий голос півня, що заспівав. "Перше ніж півень заспіває, тричі відречешся Мене"—залунала відгомінь слів Ісуса в його серці.

Бідний Учитель! Там невинно засуджений ворогами, а тут відцурався його найвірніший учень і скеля, що торжественно запевняв: "Хоча б мені прийшлось і вмерти з Тобою, не відречуся Тебе!" (Мат. 26, 35). Що він зробив?!

Коли так роздумував, побачив Учителя, що провадили його вороги до Пилата, щоб цей затвердив присуд на смерть. І поглянув Божественний Спаситель ласкавим оком на Свого учня, Петра-Скелю. Цей милий, хоча сумний погляд доброго Учителя був найбільшою карою для Петра. З чуттям злочинця прокрадається в темряву: "І вийшовши геть, заплакав гірко." (Мат. 26, 75).

Таким був св. Петро, як людина. Він багато може нам сказати першзавсе запалом своєї віри. Божественний Спаситель той сам нині, що був тоді: "І ось Я з вами по всі дні до кінця віку." (Мат. 28, 20). Чудодійна сила й любов Ісуса, що так полонила св. Петра, діє й нині з тою ж самою силою й чудами в Найсвятішій Тайні Євхаристії. Найсолодше Серце Ісуса не збідніло через те, що безнастанно обсипує нас Своїми ласками, не ослабло жертвами для нашого спасіння, переслідуваннями і звевагами, яких зазнає від грішників. Воно ще й нині таке саме у Своїй любові, як було на початку. Чи ж не маємо з вірою й любовю одушевлятись цим Серцем?! Однак ми є немічні люди. Св. Апостол Петро був колись також такий, але дальше його життя й кінець показали, що він не хотів таким бути, як був.

БУДЬМО ВІДВАЖНІ

Молодий вояк, відважний католик, навіть в казармі не боявся сміло визнавати свої релігійні почування. Хтось в гурті товаришів спитав його раз, насміхаючись:

—Чому ти ходиш на Службу Божу і сповідаєшся перед Великоднем?

—З трьох причин,—відповів мужньо:

—Перша, бо це мій християнський обовязок.

—Друга, бо це мені подобається.

—А третя: бо це вас ніщо не обходить. Що ж скажете на це?—додав він, дивлячись своїм співбесідникам прямо в вічі.

Той, хто насміхався, не відповів нічого.

ПРИЧИНИ ПРОГОЛОШЕННЯ СВ. АЛЬФОНСА ПОКРОВИТЕЛЕМ КАТОЛИЦЬКИХ СПОВІДНИКІВ І МОРАЛІСТІВ

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ЧОМУ ж Святіша Столиця проголосила Святого Альфонса Лігорого небесним покровителем всіх католицьких сповідників і моралістів? Хіба нема в Христовій Церкві тисячів Святих учених?

Он як писав теперішній Папа до свого попередника, домагаючись цієї почести для Св. Альфонса: "Не думаю, що б хтось інший міг мати більше право в цій справі аніж він (Св. Альфонс). Він написав моральні та пасторальні твори, що науковою обильністю, світлом знання, второпністю, приємною вимовою здобули собі вічну славу, зеднали собі подивугідні похвали Римських Архиєреїв і є в ужитку по всьому світі."

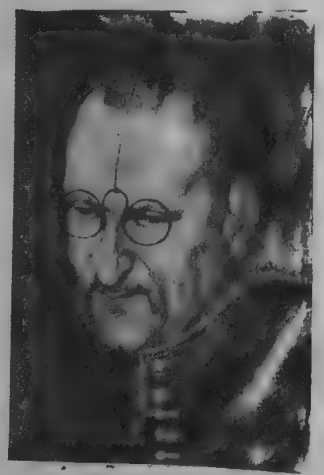

Св. Альфонс Лігорій

У своїм бреве—листі "Звикли у всякий час," яким Пій XII проголосив Св. Альфонса покровителем католицьких сповідників і моралістів, Папа вичисляє деякі причини, що спонукали його надати цю честь основникові ОО. Редемптористів.

1. Святий Альфонс був невтомним сіячем Божого слова.

Від дня свого рукоположення в 1726 сливе до своєї смертві 1787 р. Святий Альфонс не переставав трудитися в Христовій винниці, посвячуватися для душ, проповідаючи невпинні місії та реколекції. Був він всім для всіх за прикладом Святого Павла. Всі його радо слухали, бо відчували в ньому великого Христового приятеля та ревного апостола. Простота, чар його слова, палкість вислову, безмежне бажання наблизити душі до Бога поривали так світських, як і духовенство, вчених і невчених, багатих і бідних, добрих і злих.

Коли йшло про спасіння безсмертніх душ, так Святий не щадив себе, посвячуючи для них свої сили, своє знання, свій час,

бо бачив, що вже перед ним Божий Син віддав за них своє божеське життя та пролляв кров за їхне спасіння.

II. Святий Альфонс був знаменитим сповідником.

Папа каже про нього в своїм бреве: "Він пречудно визначився в слуханні сповідей наукою, второпністю, пильністю та терпеливістю."

Рік по своїм рукоположенні Св. Альфонс почав сповідати, не звільняючись ніколи від цього обовязку, бо з досвіду бачив, що сповідь це найкращий засіб зеднати душу з Богом, бо ж ніде нема стислішого контакту з бідними душами—каянниками ніж у тайні покути. Навіть як став єпископом, не перестав бути сповідником, хоч мав повно всяких зайнять.

Он яку постанову вчинив Альфонс, як став священиком: "Бідні грішники ждуть, щоб я визволив їх від смерти гріха. Я мушу це чинити молитвою, прикладом і ділом-працею."

Дух Божий промовляв його устами, бо не було грішника, що б міг опертися йому, як уже наблизився до його сповідальниці. Він умів переробляти своїх каянників, перемінювати слуг диявола в приятелів Ісуса Христа та ревних почитателів Пречистої Діви, яку сам гаряче любив і всіх заохочував любити її.

III. Ставши єпископом, Альфонс виховав багато сповідників.

Моральні твори Святого Альфонса доволі великі. Не кожен сповідник може мати їх завжди під рукою. Оттому Святий не жаліє ні часу, ні труду, і в 1757-1759 роках видає скорочення своєї Моральної для сповідників під заголовком: "Апостольський муж" (Homo Apostolicus). В початку ж свого архиєрейства у 1764 році уложив компендій моральної "Сповідник для селянства."

Він уможливлював, як міг, священикам і сповідникам набути цей компендій, бо Святий не дбав про гроші. Гроші не мали жадного значення в його очах, як ішло про те, щоб помогти бідному сповідникові виповнити якслід свій уряд сповідника, від якого так сильно залежить спасіння душ.

Вже як єпископ Св. Агати деї Готі біля Беневента він запровадив звичай відбувати кожного тижня моральний казус. Всі священики мали брати в ньому участь, розтрясаючи різні казуси сумління.

Він що тижня скликав здібніших парохів і з ними розбирав моральні проблеми. Це була своєрідна академія морального богословя. Сам Альфонс бував презесом на цих сходинах.

IV. Святий Альфонс полишив ОО. Редемптористам у спадщині плекання морального богословя та уділювання тайни Покути.

Святий Альфонс заложив Чин ОО. Редемптористів і всіма силами намагався вчинити з них правдивих місьонарів і досвідчених сповідників, бо сповідь, особливо місійна сповідь, це

завершення святої місії. Якщо ж вона відбута належно по відповіднім приготованні місійними проповідями, так це знаменитий засіб до святости та витривалости в Божій ласці.

Святий Альфонс піднявся немалого труду, щоб із своїх співбратів-отців зробити добрих моралістів. Він отак пише про це: "Від багатьох років я задумував дати нашим студентам книжку, щоб у короткому часі могли опанувати навчання Моральної, що така трудна та така конечна для спасіння душ."

Згодом же писав ув обіжнику до Отців свого Чина: "Поручаю сповідникам студіювати Моральну... Я не піднявся цього труду (уложити книги про моральну) для когось другого, ані щоб здобути собі похвали; я вчинив це єдино, для вас, щоб ви могли придержуватися солідної науки та щоб поступали принаймні з розвагою."

Це ж обовязок сповідників знати моральну та всі її проблеми. Моральні проблеми завжди нові і завжди старі, так як старе та нове людське життя на світі.

V. Св. Альфонс подав Церкві знамениту Моральну.

Святий Альфонс просвітив Христову Церкву не тільки особистими чеснотами та святим життям і апостольськими трудами, але першзавсе своїми пречудними творами морального богословя, що сталися згодом "Сумма Мораліс" і певний дороговказ для сповідників у їх трудному уряді.

Творчий і асиміляційний дух Св. Альфонса потрапив зсинтетизувати та засвоїти собі все те, що богословські учителі сказали чи написали, не затрачуючи своєї оригінальности, бо він по-мистецьки все перетворює, упорядковує, висвітлює нові проблеми та знаменито застосовує своє навчання до модерних проблем, про які давніші століття не знали.

Твори Святого Учителя це дійсна моральна енциклопедія прерізних певних і непевних питань, які Святий розвязує згідно з навчанням Святого чи Святих Отців, рішеннями Церкви, принципами визначних богословів та розумових доказів і аргументів. Святий простудіював 800 прерізних авторів і прикрасив свої моральні твори 80,000 цитат, що чинять його моральну дійсною богословською бібліотекою.

Сьогодні Моральна Святого Альфонса не є власністю ні Святого Учителя, ні ОО. Редемптористів. Це католицька Моральна, скарб і цінности Христової Церкви по всі віки, бо виплила вона з Христового Серця, як писав Пій XII ще як державний секретар: "Він (Альфонс) зачерпнув із Христового Серця мудру та діяльну любов до душ. Він писав свої безсмертні твори Христовою Кровю, що спливала з хреста."

Кожна потреба втихає, а кожна пристрасть збільшується від задоволення.

— — —

Святий Максим Ісповідник

★

Біля 580 року вродився цей Святий в Царгороді з побожних і богатих родичів. Покінчивши найвищі школи, здобув собі таку велику повагу поміж людьми, що сам цісар Гераклій покликав його до себе на свого першого секретаря і дорадника. Були це часи для Церкви дуже тяжкі, бо одна єресь за другою неначе страшна зараза ширилася поміж народом. А найгірше те, що на чолі єретиків станули Сергій, патріярх царгородський і Кир, патріярх олександрійський, один з негідних наслідників Св. Атаназія Вел., а сам цісар Гераклій явно був з ними. За те Софроній, патріярх Єрусалиму, рішучо виступив против єресі. Настали сумні часи. Нарід змушувано грозьбами і карами до фальшивої віри, а єпископів і священиків бито і замикано по тюрмах.

Тоді то Святий Максим, зобачивши, які переслідування терпить свята Церква, покинув цісаря Геракля і пішов в пустиню до монастиря в Хризополі, недалеко Царгороду. Та не довго наш Преподобний Отець проживав на відлюднім місці в монастирі. Коли єресь зачала обіймати цілу грецьку державу, коли вона втискалася вже й через чернечі мури, він покинув тоді монастир і вибрався на захід до святого міста, до Риму. По дорозі вступив і до Африки і всюди остерігав вірних перед заразливою, безбожною наукою; а куди зайти не міг, туди посилав свої листи і в них збивав єресь.

В Римі Преподобний Максим звернувся до Папи, Мартина, і прохав в його помочі. Йому то він розповів про переслідування католицької Церкви на сході, про зухвалість єретиків, про неправне вмішування цісаря до речей святої віри і благав, щоб для оборони Божої справи Христовий Намісник скликав собор. Папа Мартин вислухав просьбу святого мужа, скликав до Риму 105 єпископів на собор і в церкві лятеранській викляв монотелістську науку і її оборонців, ба навіть самого цісаря Констанса II. публічно виключив з Церкви.

Констанс II. це був звір, а не чоловік. Він свого рідного брата Теодозія казав против його волі висвятити на диякона, а потім з зависти убив. І від того часу ночами ставав перед ним убитий брат в церковних ризах, подава йому чашу, повну крови, і говорив: "Пий брате, пий!" Той Констанс довідав-

шися про постанови собору, попав у гнів, післав до Риму свого намісника з відділом війська і поручив йому взяти в неволю Папу Мартина, Преподобного Максима і його обох учнів. Намісник цісарський сповнив поручення й увязнив Святішого Вітця і трьох Божих угодників. Папу римського завіз на прогнання в Хезон, а двох учеників разом з Преподобним Максимом забрав з собою до Царгороду, де в темниці перетерпіли два роки, а потім засудили святого на вигнання до Тракії до міста Візії. Преподобний муж скутий кайданами виїхав туди.

По якімсь часі післали до нього свого єпископа Теодозія і двох цісарських консулів, щоб Максима щераз спробували намовити до відступства від католицької віри. Але не вдалася їм штука. Святий Божий угодник відчинив свої старечі уста і так говорив, що й Теодозій і його оба товариші приймили католицьку віру і прирекли ще й цісаря схилити до неї. Та не довго той Теозій єпископ зо своїми товаришами позіставав при правдивій Христовій науці. Ледви вернувся, ледви стрінувся з розгніваним цісарем Констансом, а вже забув про те, як цілував Євангелію—і наново приймив фальшиву монотелітську віру.

Що ж сталося з Преподобним Отцем, Максимом? Його за те, що Теодозія і двох цісарських консулів навернув на добру дорогу, вислано ще дальше на вигнання, бо аж до міста Перверис. По дорозі жовніри збиткувалися над ним. В Первері Максим сидів у вязниці малощо не цілий рік. А мимо того, коли цісар прислав сюди своїх юдів, щоби намовили його до відступства, то Св. Максим не хотів навіть говорити з ними. Тож знову привели його до Царгороду, знову мучили, били, плювали в лице і ледви живого знову вивезли до вязниці в Перверис.

І третій еще раз станув 75-літній старець Св. Максим перед царгородським судом і знов явно і сміло виступив проти єресі. За це випровадили його серед міста на ринок, а товпа заїлих еретиків кидалася на нього, била воловими жилами, сікла голодом зморене його тіло, так, що воно покривалося від стіп до голови ранами, а земля закращувалася кровю.

В тім часі відрізано Святому язик при самій гортанці, щоб він ним не голосив вже Божого слова і не відвертав народу від єресі. Але Господь Бог, що колись з уст немовлят на вулицях Єрусалиму відбирав славу, привернув і Максимові мову так, що святий муж ще краще й ясніше говорив аніж передтим.

Та вкоротці зближилася хвиля, в якій мав Преподобний Максим скінчити своє терпіння. Предсказавши годину своєї смерти, умер дня 13-го серпня 662 р. в 82-ім році життя.

НАВЧАЙТЕ ДІТЕЙ КАТЕХИЗМУ!

Нераз трапляться нерозумні родичі, що кажуть: "Пощо вчити дтіей катехизму?! Нехай підростуть, тоді будуть годні зрозуміти правди релігії та вибрати собі ту релігію, яка найкраще їм подобається, бо найбільше відповідає їх характерові, вдачі, прагнення..." Ці нерзоумні батьки думають, що релігія це вибір фаху, в якім кожен може вибирати, що йому подобається.

Релігія це Богом обявлений скарб, що кожен мусить прийняти під загрозою вічного проклятя, бо сотворіння має слухати свого Творця. Тут люди не є свобідні прийняти чи відкинути Богом обявлені правди. Христос виразно приказав апостолам: **"Ідіть навчайте всі народи! Хто увірує й охреститься, той буде спасенний, а хто не увірує, той буде осуджений.** (Мар. 16, 16).

Іван Телвол, англійський письменник, переконував свого приятеля Вільгельма, що хритсияни помиляються, вщеплюючи молоді та дітям релігійні поняття, поки вони підростуть і можуть особисто судити про корисність релігії... Вільгельм довго намагався збити Іванові переконання. Коли ж ніщо не помагали його слова, взяв Івана до саду, що був геть зарослий хоптами та буряном.

"Це мій садок!—промовив Вільгельм. Який це садок!—обурився Іван... Тут нема нічого хіба бурян і дикі зела. Це правда, відповів Вільгельм, все таки я сподіюся, що той садок зародить гарні квітки та видасть смачні овочі! Помиляешся, друже! —зідхнув Іван. Якщо не даси йому доброго садівника, так нічого доброго тобі сподіватись від нього. Але ж я не хочу накидати йому садівника! Може сам город зародить те, чого бажаю!... Неможливо!—денервувався Іван. Не можеш сподіватися плодів, якщо не попрацюєш над садком!

Оттоді Вільгельм звернувся до приятеля: "Друже, як ти можеш сподіватися, що твої діти будуть добрими людьми, вірними громадянами своєї держави, якщо замолоду не виховаєш їх, не ввіллеш у їх ніжні серця любови до Бога та пошани для свого ближнього, що є Божим образом?

Застидався безбожний письменник і признав власну помилку: "Маеш рацію, приятелю! Родина без релігії подібна до запущеного, буряном заростого садку, де нема квітів чесноти, послуху, чистоти, а тільки бурян лихих схильностей і пристрастей!"

Христос в Сальоні

Христя Денисиха

На фірманенті державної опери в столичному місті на чужині появилася нова зірка, яка своїм многонадійним, молодим і оригінальним талантом зацікавила найширші круги Говорили про неї в сальонах, писали в журналах, цокали фото-апарати, знімаючи потайки її світлини. Вона не любить реклями, не любить офіціяльних принять, не любить бути предметом зацікавлення.

З обовязку і товариської чемності вона зложила візиту директорові опери й сьогодні приймає його з дружиною у себе. Настирливий і надто свобідний в поведінці оперовий співак, славний, героїчний тенор Влядо Рочіні був у директора в часі її візити й сам впросився на сьогодні до неї.

Тихий травневий вечір наповнив город довкруги її віллі ніжно-тонким запахом бузків, що втискаються своїми віттями у відкриті вікна кімнат. В їдальні, освітленій дискретно прихованими, електричними рурками, що робило враження повного денного світла, заставлений стіл. Скромна вибагливість застави манить своєю простотою, яка до найменших подробиць обдумана для вигоди й вдовілля людини. Нема нічого зайвого, нічого, що стісняло б рухи. Усе легке, приємне, конечне. Стіл і буфети прикрашені овочами й тістами, якби вочи на те тільки й були, щоби заспокоїти естетичний смак господині дому та її гостей. Нема перевантаження, а є все, що потрібне для вибагливого приняття, не поминаючи папіросок, напитків і квітів.

Одяг молодої артистки був скромний і, якщо можна долучити скромність а вибагливістю, то її одяг був саме такою сполукою. Темно-синій, як нічне погідне небо, шовк, уложений і зіпнятий на її молодій постаті. В її одягу не було нічого зайвого, а однак він був гарний. Одинокою її прикрасою була на її голові корона шовкового волосся.

Оксана Жайворонська, так називалася молода зірка, була горда на свою приналежність до української нації і тому не змінила свойого імені й прізвища і всіх своїх особистих документах мала виразно написане "українка." Вона самою тільки своєю появою робила велику патріотичну роботу на чужині і по геройськи обороняла свою національну приналежність перед журналістами, які намагалтся її зачислити до котроїсь державної нації.

В передпокою озвався дзвінок. Прийшов Влядо Рочіні, що ще у музичній школі називався Волидимир Роченко. Оксана стрінула його в малій кімнаті, призначеній мабудь на ждальню, або для коротких принагідних візит.

Жива і надто свобідна поведінка Рочіні подиктувала Оксані

здерживе, поважне, однак вічливе поступування. Він жартівливо по-парубоцьки, як це звичайно буває поміж театральними артистами, вхопив її підрам'я, однак відразу відчув достойність особи та зі щирих її слів пізнав, що промахнувся. З цього клопітливого положення визволив його дзвінок телефону. Оксана попросила вибачення і вийшла.

Влядо Рочіні опинився сам і, розглядаючись по кімнаті, подумав:

—"Яке тут усе просте, а яке одночасно гарне своєю простотою!" Поглянув крізь вікно на город. Щось миле та знайоме повіяло на нього з цих кущів пахучої бузини, з тих важких своєю повною красою пивоній, з цих рядків ніжно-кремових ірисів, з цих стрілистих нерозквітлих ще лілей. Поглянув щераз по кімнаті і його очі спочили на картині, яка висіла на стіні. Мала чарівно-гарна, може осьмимісячна дитинка, рячкуючи по траві, зближається до зараненої пташки. Рух крил схоплений малюнком вказує, що пташка живе, що намагається летіти. Рочіні відчув щось величного у цій простій композиції.

—Що ця дитинка хоче зробити?—подумав Рочіні.— Чому я відчуваю в цій дитині стільки величі, хоч це тільки дитина?"

В кімнату ввійшла Оксана.

—Вибачте, що я залишила вас самого. Директор дзвонив. Прийде на годинку пізніше, щось перешкодило.

—Мабудь посварився з жінкою. Так краще для нас, маємо нагоду цілу годину бути самі,—сказав самопевно Рочіні.

—О, я ніколи не є сама,—сказала весело Оксана.

—Ви не самі? З вами ще хтось живе разом?—запитав Рочіні, а в його голосі була крихітка іронії, а може заздрости.

—Зо мною живе мій найкращий приятель. Ось тут,—сказала Оксана, показуючи на картину на стіні,—мій приятель, коли був ще маленький.

—Цікава композиція, в ній криється якась глибока думка. Ця дитина мене зворушує. Чи можна знати...?

—Не догадується в цьому непорочному обличчі дитини когось дуже-дуже ним близького?—запитала Оксана.

—Нам близького?—сказав здивовано Рочіні.

—Так, нам усім! Прошу перейдім до сальону.

Рочіні поважно подав Оксані рамя, а коли ввійшли до сальону, розкрилася перед його очима велична простота. Стіни розмальовані в тоні глибини морської води, що разом з блідорожевим, сірим відблиском покриття стільців творило прегарну гармонію з травневим запахом квітучого городу і пишною китицею важких рожевих пивоній на столі.

—Сядьте, будь ласка,—сказала Оксана й сама сіла біля столика, вкритого скатертиною мережаною в полтавські віконця.

—Спасибі,—промовив Рочіні, займаючи місце.— Чи не скучно вам самій в цьому розкішному домі?

—Я ж вам сказала, що я не сама.

—Аг, ваш приятель...—сказав Рочіні й відкинув чуприну, що неслухняним жмутком повисла над чолом і в цій хвилині його

очі спочили на великому образі. Рочіні мимоволі піднісся з місця, як на привітання достойного гостя.

На образі мущина років тридцять. Його довга аж поза коліна проста біла полотнянка, підперезана раменем надавала йому подібність біблійної постаті. Його очі зпід високого, мужеського чола гляділи кудись вдаль поважно, надхнено й одночасно лагідно. В його обличчі стільки любови й ніжности, однак цей вираз не відбирав йому ні трохи його мужеської поваги, а на його чолі легко зарисовані лінії глибокої думки свідчили, що це людина небуденна; однак він тільки пастух отари овець на гірській полонині. Глядить вдаль, насліхує глухих громів далекої бурі.

В кімнаіт панувала повна тишина. Оксана зложила руки як до молитви . Обоє мов заворожені, вдивлялися в образ.

—Він дивиться вдаль, а мені здається, що він дивиться на мене. Ціла його постать живе, віддихає. Я маю враження, що крізь цю грубу полотнянку продираються проміння якоїсь надприродної сили. Це не звичайний пастух на полонині,—думав Рочіні.

Він довго вдивлявся в мужеську постать на картині. Хвилями здавалося йому, що це не картина, що це жива людина. Вітер розвіває її волосся і шарудить складками її одежі.

Рочіні вдивлявся в мужеську постать на картині і щось будилося в його душі. Щось давне, приспане будилося... росло ... Ця постать на картині полонювала його, здвигала його вгору...

—Хто це?... Хто це, панно Оксано?

—Мій найкращий приятель.

—Той сам, що там... маленький?

—Так.

—Хто це? Скажіть... скажіть, панно Оксано.

—Христос!—ледви чутно в захопленні відповіла Оксана.

Рочіні довго ще двивлявся в постать Христа. Опісля приступив до Оксани і з повною пошаною поцілував її руку, як цілують святу Євангелію в церкві.

Знання та винаходи невпинно поступають уперед: радіо, телевізія, літаки, атомна бомба... Дехто думав, що наука пошкодить вірі. Тимчасом досвід недвозначно доказує, що віра не боїться науки, ані наука не має нічого боятися віри. Добре розвинений людський розум це слуга релігії, а католицька віра це опікунка знання та поступу.

Не може бути суперечностей між вірою та знанням-наукою, бо обидві походять від Бога й провадять до Нього.

Не Лякайся Сповіді!

о. ПЕТРО МЕЛЬНИЧУК

"Я ТАКИ піду сповідатися, але мені ще іде тяжко. Знаеш, я відвик від сповіді, бо вже 20 літ минуло, як я сповідався. Зразу не ходив з лінивства, пізніше з байдужности, а цього Великодня не пішов, бо тамтого року не ходив. Тепер стидаюся людей і так відкладаю повних 20 літ."

От бачиш, Василю! Людей стидаєшся, що будуть про тебе говорити, рахуєшся з їх опінією, а що Бог скаже, цього не боїшся?

Боюся, але якось так відвик від сповіді, що й віра моя ослабла, і тому не годен сповідатися.

Вірю тобі, Василю! Віра не лише в тебе, але і в кожного чоловіка може ослабнути, коли не вправляемося в ній!

Як то в вірі можна вправлятися? Не розумію цього!

Прошу послухати; я тобі постараюся вияснити.

Оден лікар стрінув свого товариша ще з гімназійних часів. В часі балачки пригадували собі це два товариші часи шкільної лавки, часи спільних переживань. Лікар був колись сильним— добрим математиком і нераз і не два вирабляв товаришеві задачі. Чи годен ти ще сьогодні зробити ті задачі, які робив мені до матури? Думаю, що так, відповів лікар. Пішли до дому, сів лікар до роботи, пише, черкає, але не йде. Забув, товаришу! А ти годен перекласти латинського історика, Мацита, бо ти був добрим фільольогом? Зачав цей колись сильний фільольог, але даремний був його труд. Забув! Чому? Бо обидва не вправлялися довший час у тих предметах.

Так із нами маеться! Ми прийняли святе хрещення, пізніше наші батьки нас учили, в школі; ми були обовязані вчитися релігії, мусіли ходити на шкільні богослуження. З часом ми виросли, пішли в світ, не мали над собою батьківських напімнень, вийшли зпід опіки катехитів, перестали молитися, ходити до церкви, слухати проповідей, і вкінці і сповідатися. Одним словом, деякі люди забули про те, що воин християни, забули про те, що мають душу, яку треба спасти. От бачиш. Я і ти! Я сповідаюся, молюся, а ти те все забув.

Один священик мав якогось пенітента, що нарікав, що не робить жадних поступів, хоч сповідається.

Тоді священик став давати йому ріжні науки, а вкінці спитав: "А може ти, друже, за мало співпрацюеш із Божою ласкою?"

Ні! відповів цей. А зрештою, як це маю розуміти?

Саме тоді священикові привезли муку; не було нікого вдома; священик попросив цього пенітента, щоби він йому поміг занести ці міхи з мукою. Взяли вони один міх і нараз священик

пустив мішок. Тоді пенітент каже: "Отець пустили? Ми мусимо обидва нести; прошу мені помогти."

Тоді священик відповів: Так само зо святою сповідю. Ти дістаеш ласку, але з нею не співпрацюеш!

Господь Бог дає кожному чоловікові потрібну ласку і з нею мусимо співпрацювати, бо Бог сотворив нас без нас, але не спасе нас без нас, без нашого "хочу," каже святий Августин.

Василю! Коли хтось хоче грати на фортепіяні, мусить все вправлятися, навіть й тоді, коли вже добре грає. Так із чоловіком і його вірою. Кожний християнин мусить зростати в вірі, поглиблювати своє знання. Замало воно мати віру; треба її визнавати й назовні. Віра внутрішня і визнавання її назовні відповідає людській природі, зложеній з душі та тіла.

Святий Павло говорить: "Серцем бо віриться до справедливости, праведности, а устами визнається до спасення!" (Рим., 10, 10). Є моменти, коли ми зобовязані визнати віру назовні.

Он у неділю іду на прогульку, але не смію через це опустити Службу Божу.

Працюю в фабриці з людьми, які виговорюють на все, що святе для мене. Не смію мовчати! Висміюють мою побожність, не смію перестати ходити до церкви.

Дівчина, що хоче виходити заміж, але її наречений безбожник, має сказати: "Не піду за тебе, бо ти Бога не знаеш! Чи не страшне це, коли діти проти волі родичів покидають свою Церкву, стидаються її або й вирікаються своеї віри?

Що святе Письмо говорить про таких? Слухай!

"Хто відречеться Мене перед людьми, того й Я відречуся перед Отцем Моїм, що на небі." (Мат. 10, 33).

Тому то, дорогий Василю, треба вправлятися в вірі. Знак святого хреста, це найкращий свідок, що я християнин. Хто хреститься, той голосить віру в правдивість Месії і в синівство Боже Господа Нашого Ісуса Христа та визнає віру в Пресвяту Трійцю.

Слухай, що пише Тертуліян з II. сторіччя: "Коли зачинаємо або кінчимо працю, коли виходимо здому або вертаємося, коли споживаємо їжу, або коли ідемо спати чи встаємо, робім на собі побожно знак святого хреста. Святий хрест—це наші гордощі. Що сказав би ти про такого уркаїнця, що стидається свого національного прапору?

Всі домагаються відпочинку в неділю. Але чи всі ідуть до церкви? Через тиждень вставати до праці рано не змучені, а прийде неділя і піти на Службу Божу—вже повно нарікання.

Прийде хвиля смерти, з яким лицем такий чоловік буде просити Божої помочі? Може Господь Бог скаже: "Не знав ти Мене за життя—не знаю Я тебе тепер," як це сталося з одним мудрагелем.

Захорував один мудрагель. Побачив, що смерть недалека, послав по священика. Священик зараз прийшов, хорому поліпшилося, і він не хотів навіть дивитися на священика. Священик просив, молився, але надармо. За кілька днів знову кличе цей хворий священика. Священик приходить, а він каже: "Прошу

отця, мені вже ліпше; я висповідаюся пізніше." І знову не помогла просьба священика. Хвороба поступала все вперед і одного вечора, хворий тяжко занедужав. Послав по священика, але вдомі священика сказали, що отець приїдуть аж за 2 дні. Прийшов посланець без нічого.

Хворий майже в розпуці посилає посланця до сусідньої місцевости до монастиря. Посланець стукає, дзвонить до монастиря, але ніхто його не чує. Посланець обходить довкола монастиря, і побачив у горішньому вікні слабе світло, тому почав у ту сторону кричати. Відчинилося віконце і він почув голос: "Сьогодні священика нема."

От друже! Господь Бог добрий, але й справедливий. Вже на цьому світі той мурагель дістав заплату і вмер без поєднання з Богом.

Тому, Василю, треба нам всім виповняти релігійні обовязки.

Гляди, вже 1900 літ сповідальниці повні! Сповідаються вчені і невчені, богаті і бідні, старі і молоді, пан і його слуга перед священиком, що його Ісуса Христос вибрав на свого слугу.

Бачимо, що майже 2000 лт—мільйони людей користають зо сповіді і ніхто про це не знає тільки священик і той, що сповідається.

Так, друже, але мені, що вже 20 літ не сповідався, не так легко мати жаль за гріхи, а я памятаю з науки катехизму, що без халю не може бути добра сповідь.

Не тільки жаль потрібний, але ще більше щось потрібне. Жаль є тільки одною із пяти умовин.

Потрібні отже: іспит сумління, жаль за гріхи, постанова поправи, сповідь, відправлення покути.

Василю, коли оце візьмеш під увагу, зробиш так, як Церква вчить. Сповідь буде добра і будеш мати спокій в своїй душі.

СЛАВА, ЩАСТЯ й СОНЦЕ

Величаво
Зійшлися Сонце, Щастя й Слава...
Як Слава прогучала:
"Я вас обох по світі величала!"
Як Щастя не змовчало:
"Я вас, великих, шанувало!"
Їм Сонце світлогруде:
"Я славу маю скрізь і щастя—всюди!"

ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ

1) Знаю одну жінку, що в злості кидає начинням, рве зубами сорочку, тощо... Вона замолоду не була така. Що їй сталося?

Ця бідна жінка захворіла на нерви та голову. Люди самі нераз собі наклікають непотрібні хвороби, особливо нервові, непотрібними журбами, невдачею в подружім спожитті, родинними клопотами, вибриками, тощо. Ця жінка повинна старатися бути заджи спокійна й виминати все, що денервує її. Ми радили б їй щоскоріше удатися до лікаря та строго придержуватися його приписів.

2) Син моєї сестри взяв цивільний шлюб на скитальщині, як був при канадійській армії. Як вернувся до Канади, так вислав документи, щоб спровадити зо скитальщини свою "подругу." Вона документи відослала, а сама виїхала до Америки. Чи він може прохати розвіду?

Цивільний шлюб поміж католиками не є жадним шлюбом. Католики мають брати шлюб у католицькій церкві в присутності священика та двох свідків. Коли ж вони беруть шлюб нова Церквою або перед цивільною владою або протестантським міністром, так їх шлюб неважний перед Богом і Церквою. Вони тяжко грішать, що так роблять і не мають жодного права разом жити, поки в церкві не поправлять шлюбу, якщо можна його поправити.

Син вашої сестри не потребує жодного розводу, бо він не мав важного шлюбу. Зрештою в католицькій Церкві взагалі нема розводів. Христос виразно сказав: **Що Бог злучив, нехай людина не розлучує! (Мат. 19, 6).** Він потребує уневажнення цебто офіційного проголошення церковною владою, що його цивільний шлюб був неважний. Щоб оминути можливого клопоту з державною владою треба би хістати і цивільний роввід перед судівною властею. По таким проголошенні неважности першого шлюбу, він буде вільний справді оженитися.

3) Що таке тетрапод? Пощо він у церкві? Звідкіля він узявся?

Тетрапод це чотириніжний стіл, що стоїть у церкві перед царськими вратами. Колись тетрапод служив на те, щоб класти на ньому поодинокі ікони з іконостасу відповідно до свят літургійного року, як це ще й сьогодні буває, коли священик виставляє артоса на Великдень чи хрест в часі воздвиження чесного хреста.

Згодом звичай ставляти на тетраподі ікони знимані з іконостасу заник. Сьогодні, як і вдавнину тетрапод служить у часі церковних відправ, от як для благословення хлібів у часі Литії чи для відлювання Святих Тайн, от як подружжя, миропомазання, хрещення:..

В кожній церкві повинен бути тетрапод, щоб священик міг виконувати згадані священичі чинності, бо в нас заборонено світським людям входити до святилища, не зважаючи на це чи є в церкві іконостас чи його нема через брак тих, що могли б вирізьбити іконостас або з інших причин.

4) Хто такий Святий Валентин? Чому в дні Святого Валентина молодь обмінюється серцями?

Є аж три мученики Валентини. Всі вони повмирали за Христову віру в третім столітті. Один з них був звичайним християнином, другий священиком, третій єпископом.

Нема ніякої рації думати, що Св. Валентин це покровитель залюблених, хоч у день його свята залюблені обдарюють себе серцями, щоб зовнішнім знаком виявити свою любов, бо ж серце це символ любови.

Звичай обмінюватися серцями почався десь у середньовіччі.

День Святого Валентина повинен бути для української молоді нагодою прослідити своє поняття про любов. Любов це щось святе. Нажаль багато нашої молоді під впливом злої преси, кіна, телевізії мають викривлене та нехристиянське поняття про любов. Любов це взаємовідання, що вимагає саможертви, пересяти, самоконтролі в любови до нашого ближнього. Хто в любові шукає задоволення власних інстинктів, той збещещує християнську любов...

5) Чому Святе Письмо непомильне? Та ж ті, що його писали, були людьми. Люди ж легко миляться!

Святі писателі були людьми, але вони діяли та писали під впливом, проводом і надхненням Святого Духа, що є Божою правдою. Святий Дух чував над ними, тому й вони не могли помилитися. Он як пише про це Святий Петро: **Знаєте про те що жадне пророцтво в Писанні не залежить від власного вияснення. Бо пророцтва ніколи не було з людської волі, а звіщали святі Божі мужі проваджені Святим Духом. (2 Пет. 1, 20-21).**

Діяння Святого Духа на писателів звемо надхненням. Що ж таке надхнення? Надхнення це фізичне та надприродне хіяння Святого Духа на розум, волю, память і уяву писателя, щоб він писав те, що Дух йому каже писати й писав це непомильно. Отож Святий Дух береже його від блудів і похибок.

Святе Письмо отак ставться Словом Божим, бо писатель це тільки знаряддя в Божих руках, щоб передати людям бажану правду.

Коли ж Святе Письмо це Боже слово, так хто нас запевнить, які книги є надхнені, а які вигадані людьми, от хоча б апокрифічні твори? Це роля та завдання Христової Церкви вказувати вірним, котрі книги належать до Св. Письма. Осуд Церкви спирається на церковному переданні.

Хто не вірить або перекручує Святе Письмо, той ображає Бога, бо відкидає чи фальшує його слова. За це перекручування і беввірних жде строга кара: **У них (книгах Св. Письма) є дещо трудне до зрозуміння, що неуки та незміцнені перекручують на власну свою загибіль. Отож ви, улюблені, знаючи це наперед, стережіться, щоб не були зведені блудом безбожних, бо до церкви та до священиків, а не до приватних людей належить толкувати Св. Письмо. (2 Пет. 3, 16-17)**

Христос поручив своїм апостолам, а не всім вірним займатися проповідуванням Св. Письма та Його науки. У Старім завіті Господь виразно наказав вірним прохати вияснення в священиків, якщо хтось чогось не врозумів: **Бо уста всященика зберігають знання і з його уст вони (люди) шукатимуть закону, бо він є анголом (післанцем) Господа небесних сил! (Малах. 2, 7).**

Хто не слухає священиків, що говорять в імя Боже та викладають науку Христову, той погорджує Христом, який сказав до своїх священиків: **Хто слухає вас, той слухає Мене, бо ви голосите Мою науку. Хто ж погорджує вами, той погорджує Мною, бо хто погорджує чи зневажає післання, той ображає того, хто вислав його. (Лк. 10, 16).**

Богдан Лепкий

НЕ ТРАТЬ НАДІЇ!

Не трать надії! Ще твій край
Буде неначе в Бога рай,
Неначе свято, мов неділя,
Колосся повний, повний зілля,
І миру тихого й любови,
А гомін каже: "Край твій в крові!"
Не трать надії! Близький час,
Що вчує світ Господній глас,
Господній він побачить палець,
І встане люд твій як страждалець,
Як мертвий Лазар з домовини.
А гомін каже: "Твій люд, гине!"

ПЕРЕМОГА ДУХА

І. Г. САПІГА

ЖИВЕМО в часах великого невпорядкування основних засад співжиття людей. Щодня читаємо про ті чи інші несподіванки в стосунках між людьми і державами. Зартачується в загальній аморальності давніша етика. Забуваються закони Божі, і з ними християнська мораль. Раз-у-раз чуємо про духове заламання не тільки одиниць, але цілих громад, навіть цілих комплексів державних. Чим можна пояснити співпрацю християнських держав з державою, що не визнає жодної релігії, що, навпаки, змагає до того, щоб своїх вождів зрівняти з Богом? Чим пояснити, що в часі миру в такім сильнім темпі провадиться зброєння держав, збільшуються контингенти військ? Зрадники власної держави набули право явности і недоторканности,—як інакше можна назвати легалізацію цілим світом комуністичної партії, яка від самого початку свого повстання призначена служити чужим інтересам? Та ж донедавна не вільно було нічого злого говорити про советизм чи большевизм.

Перемога большевизму сильно вплинула на світогляди і на вселюдську етику. Вона захитала підвалини християнства, а головне східньої його відноги—Православя. Ми бачимо, як без спротиву стає до послуг світового комунізму цілий ряд автокефальних чи автономних, Православних Церков. Недовго чинила спротив Московська, Православна Церква. Вона і зараз ще під християнським вбранням поширює в світі комунізм. За Московською Церквою трохи згодом пішла Православна Церква митрополита Василя Липківського. Заслуга останньої лежить лише в тому, що вона спричинилася до появи українського "тітоїзму" і, хоч і вмерла разом з ним, але так як належить вмерти доброму патріотові-воякові—з честю. Інші православні церкви, як румунська, мадярська і болгарська без боротьби станули до послуг комунізму, виконуючи, як наймити, функції советського НКВД в відношенні до таких самих, як і вони, християни, лише іншого, неприйнятого для большевиків, західнього обряду. З ними разом виступають в обороні сталінівського миру і, здавалося б, незалежні від Москви православні, східні патріярхи.

Приходиться з сумом ствердити, що ці православні і частинно зреформовані церкви не посідають усталеного погляду на комунізм і тому дуже часто сповнюють обовязки пропагандистів комуністичної і советської влади.

Слідом за Москвою твердження Маркса, що свідомість і мислення є нічим іншим, як лише продуктом матерії, все глибше проникає світ. Свідомість людини не є вищою, твердять вони, від свідомости тварини, бо перша і друга повязані з матерією.

Ідеологічний світогляд, в якому людину відрізняється від тварини, в якому дух рівнож відограє ролю в людській істоті, в якому вважається релігію найвищим досягненням людства взагалі, проголошується послідовниками матеріялістичних доктрин вимислом експлуататорських кляс, призначеним передусім для насадження воєн і для визиску та поневолення вільних народів. Матеріялістичний світогляд, мовляв, обновлення суспільства, піднесення правдивого знання, це звільнення людини від забобонів насаджуваних клиром, зокрема Ватиканом.— Так пишуть всі советські философи, впроваджуючи дальший розклад в ряди і без того вже здезорієнтованої людности землі.

Матеріялістичний світогляд поділив людство на два вороже один одному табори, впровадив забріханість, нещирість, нетерпимість, викликав ненависть до інакше думаючих. "Підмінивши світ Правди Христа темним ученням комунізму, московські володарі розум вільних скували кайданами лихої ночі."

Тому дехто з тих, що перебули совєтизм, або з тих, що і нині ще захоплюються доктриною матеріялізму, вважають, що світським людям не вільно порушувати релігійних питань так само, як в Совєтському Союзі не вільно сумніватися про комунізм. Релігію можна не шанувати, можна не вірити навіть в Бога, але говорити чи писати про незгоди між єрархами того або іншого віровизнання, про єдиний християнський, антибольшевицький фронт—не вільно, бо це справа лише їх, єррахії. Духовним же особам вільно на власне бажання змінати канони і догми.

У нас зокрема сильно переслідують виступи з новими думками про поєднання Церкви і пртои новотворів релігійних. Коли це нічим не узасаднене "табу" якимсь сміливцем порушується, то він підлягає відразу і без роздуми гострому засудові, погрожують йому анатемою, а його виданнз кажуть своїм вірним нищити і палиит. Часто на виправдання такого поступування кажеться, що проблеми релігійні можна буде порушувати тільки тоді, коли повернемося до себе на Батьківщину. Вважається також дуже добрим тоном брати під охорону всі новотвори релігійні, виступати в їх обороні і громити кожного, хто б посмів не визнати цих новотворів. Людям, що недалеко ще відійшли від матеріялістичного світогляду або не забули ще лекцій політграмоти, ми не дивуємося. Дивує нас, коли високий церковний достойник, уже старший віком, відхиляє епітимію, наложену на священика другим церковним достойником того самого віровизнання православного, або, ще гірше, коли цей другий церковний достойник не знаходить слів гудження певних хоча б українських організагій, що підтримують відщепленців церковних і разом з тим претендують на провід у державі, кажучи: "Що від них можна вимагати, коли вони марксисти." Мало того, цей же високий церковний достойник ще дає позичку цій організації і тим самим мочеркує свою Церкву—як приналежну до певної політичної концепції. Дивна, як на духовну особу, толеранція і дивне його поступування. Наша православна релігія, кажуть, є дуже толеранційна і в тому вбачають її силу, але нам здається, що вона скорше байдужна і в тому

її слабість. Можна бути толеранційним до інаковіруючого, але не можна мати толеранції до всіх тих, що вносять розлад і розклад в саму релігію.

Не треба забувати, що Царство Боже силою береться й дужі осягають Його. Тому не вільно нам, християнам, бути льояльними до активних безбожників, бо це означає, що ми погоджуємося з найбільшим світовим злом—комунізмом. Не вільно нам бути байдужими до тих, що підтримують розклад в релігії, що вічно творять різні сурогати релігійні, що нацьковують віруючих однієї релігії проти віруючих другої, що протидіють не тільки поєднанню, але навіть і міжрелігійному зближенню. Кожного, хто відважиться виступити за поєднанням релігійним, обовязково засудять як запроданця або зроблять з нього агента якоїсь видуманої, церковної потуги. Це все мимоволі нагадує Сталіна, який, довідавшись, що Андре Жід вийшов з комуністичної партії, назвав його запроданцем капіталістів. Є ще одна категорія наших емігрантів, яка страшить усіх тим, що, мовляв, як там на Батьківщині довідаються, що ми хочемо наблизити православя до Риму, то всі виступлять проти нас, і нам не бачити свого Краю, як власних вух. Ця категорія є найбільша серед нашої еміграції. Вона дійсно сама вірить у те, що каже, бо для неї "сільнее кешкі (Сталіна) зверя нет." Як виходити з того заложення, що нам тут не вільно писати про поєднання церков, а зокрема не вільно згадувати про наближення до Риму, то чому ни бути консеквентними і взагалі старатися не ображати комсомол, комуністів, НКВД і зрештою самого Сталіна, бо ж вони там розгніваються на нас і не впустять нас до себе, а головно так ворожо наставлять проти нас цілу українську людність, що вона сама з власної до нас ненависті буде нас поборювати. Також дивним видається нам твердження, що справі поєднання треба дати час дозріти самій. Це вже звичайнісенький викрут. Ті, що так кажуть, добре здають собі справу, що як нічого тепер тут не зробимо, то й там нічого не буде зроблено, а все те дасть можливість і дальше танцювати в нашій українській калюжі.

Проблема поєднання церков ніяк сама не дозріє, якщо люди віруючі не будуть самі нею цікавитися. Теперішня, українська, совєтська влада все вже робить, щоб в майбутньому ніхто не насмілювався думати про поєднання церков.

Ми тут уважаємо себе не тільки за послів свого народу; маємо навіть таких, що намагаються репрезентувати цілу Україну і виробляють статути для майбутньої, вільної від окупанта України. Розробляють проекти реформ аграрних, соціяльних, господарчих, військових. Лише одна ділянка життя—релігія, в інтересах безбожництва хоч і неактивного, підлягає "табу" — забороні її доторкатися. Проблеми релігійні мають рішатися в Батьківщині. Ми, послідовники ідеалістичного світогляду, не бувши заражені релятивізмом, не можемо зрозуміти, як можна будувати хату без фундаменту? Річ для нас ясна—там у батьківщині все зроблене, щоби всяка релігія була зненавиджена, щоб люди вірили лише в Сталіна, бо релігія уважається там

зайвою річчю, а ірраціональні почування, в які саме відмовляється вірити, знаходять для себе вихід у створенні комуністичних фетишів.

З людьми, що позбавлені основної моралі—моралі християнської, буде трудне створити іншу, крім комуністичної, державу; тому питання релігійне ми вважаємо основним при відбудові Української Держави. Ми хочемо, щоб нові умови співжиття людей в Україні відповідали засадам християнства, і тому б'емо на сполох і кажемо, хоч би що про нас твердили письменники вихована на "колгоспному лузі", ми не перестанемо про поєднання писати і говорити. Ми не хочемо, щоб в Україну, як давніше в Африку чи Азію, хтось інший посилав місіонарів, які, на різні лади навертали б безбожну людність і водночас сварилися б між собою, тим самим ще більш насаджуючи і без того вже міцне там безбожництво. Нам іде головно про єдиний фронт проти страшного ворога людства, імя якому "комунізм," а цей фронт лише тоді повстане, коли всі Христянські Церкви канонічно пов'яжуться, коли всі християни зрозуміють що вони як члени Єдиного Містичного Тіла Христового не можуть не бажати єднання, бо хто того єднання не хоче, йому противиться—чиниться в Церкві заколот і розколи,—той ворог Церкви і недруг Христа. (Мат. 12, 30).

Людство жило, живе і буде жити вірою. Твердження безбожників, що часи віри в Бога, як рівнож віри в мавок та домовиків давно вже пройшли, є неправдою. Люди всі вірять, лише один вірить в людський розум, другий—в збірний розум комуністичної партії, а інші вірять в Провидіння—вірять в Бога. Звідси у одних обоготворення маси, як збірного людського тіла, у других обоготворення нації, як цілі існування доиниці, а у третіх—схилення перед Великою Таємницею Всесвітньої Містерії, що вічно триває—віра у Всемогучого Бога. Російське православя в часах революції не витримало іспиту і само причинилося до поглиблення її.

Про російське православя Бердяєв писав, що воно розвинулося в своєрідну "метафізичну гістерію," що має нахил до одержимости і причинности. Це повстало тому, що в кадрах Православної Церкви йшла боротьба між візантійщиною і хлистовщиною. Ця недуга трохи в зміненому вигляді перейшла і на наше православя, що не змагає до поєднання з іншими християнськими церквами. Тепер ця позиція небажання зробити навіть крок до розмов про поєднання виправдується тим, що ми на чужині і що треба, мовляв, займати золоту середину—тобто все так, як воно було. Маяковський сказав колись про прихильників непорушности і закамянілости цілком добре: "Провалились усі середини, немає більше середини."

Є певні категорії понять, певні явища, яких, на жаль, ніяк не можуть зрозуміти люди, заражені "колгоспно-гуговою" ідеологією. Для них перекручування фактів, обертання кота хвостом, це речі цілком нормальні і для їх існування навіть конечні. Приміром, насильство в понятті росіянина є явище природне, як природним є в Росії словна образа. На превеликий жаль,

цей понурий край з понурими людьми вплинув і на декого з нас. І якщо ми тепер не в силі чинити насильств, то приготовляємо своєю писаниною ґрунт до тих насильств, що мають відбутися там у батьківщині. А це саме лежить в інтересі нашого ворога.

Вертатися додому релігійно розєднаними—значить скріпляти там безбожництво і безбожницьку комуністичну мораль, побудовану на брехні, значить сприяят там анархії, людоненависництву і вічним заколотам. Чи хто з тих оборонців недоторканности церковних проблем уявляє собі, які труднощі спіткає майбутній, український, некомуністичний уряд в батьківщині, коли розєднані церкви не прийдуть йому з поміччю (НКВД ж не буде хіба в вільній Україні?), а будуть провадити боротьбу між собою за душеньки? Не забуваймо, що нарід наш в умовах царської Росії і большевицького Союзу звик до одної злої чи доброї думки, до одної провідної лінії поступування. Чи зможе майбутній уряд вільної України дати собі раду масою доносів, що посиплятся від людей, призвичаених до того і не маючих морального стриму? Чи буде той майбутній, український, некомуністичний уряд, що не захоче послуговуватися бувшими енкаведистами,—чи буде в стані цей уряд розібратися лише в тій масі доносів—і коли до тих доносів прийде ще ненависть, що її там і тут ідеологи "колгоспних лугів" спеціяльно насаджують своїм писанням і промовами? Без помочі поєднаного християнства годі говорити про будь-яку зміну відносин на навіть звільненій нашій землі. Без поєднаних християнських духовних прийдеться проголосити свіжого Сталіна і йому воздавати божеські почести. Це останнє може видаватися дивним, але воно нажаль є фактом. Большевизм під багатьма поглядами зробив наш нарід ще більш примітивним, як він був, і тому большевизм для нього дає фатишів у постатях своїх провідників. Адже ж коли одного Сталіна заступати маємо другим, то ліпше вже не рушати старого. До того мабудь і ведуть всоєю писаниною і виступами приклонники "колгоспних лугів" —щоб ніхто не пробував Сталіна валити. Коли це роблять агенти Сталіна, то ми розуміємо: заплачено людині, вона й робить. Але коли це рболять люди, що називають себе не тільки українцями, але й демократами, то приходиться дивуватися, як сильно на них відбилося "колгоспне-лугове" виховання і яка сильна у цих людей залишилася ненависть—ще з часів, коли їх навчали, що все, що на Заході, то "врагі народа" і підлягає винищенню. Інакше треба було б думати, що всє це робиться для більшого одурманення своїх прихильників, щоб ці прихильники давали більші позички їхнім організаціям, або більш жертвували їх церковним парафіям.

Ми свідомі того, що бувають люди, які не відають, що творять; але, коли вони це творять безконечно, то повстає думка (коли б навіть хтось не хотів так думтаи), що людям цим дуже залежить на сіянні незгоди і розбрату серед українців, а головно залежить на тому, щоб приспішити достигання матеріялістичної ідеології. Якщо християни всіх віровизнань не зуміють

знайти підстави загального порозуміння і не обєднаються — комунізм тоді буде святкувати перемогу. Інша річ, чи довго народи, навіть стоплені в загально-комуністичному котлі, потраплять жити без завтрішнього дня в умовинах змеханізованого, стадного життя навіть при обниженій комунізмом людській культурі. Відродження Духа мусить в коснеквенції прогресу людства наступити і знову люди повернуться до Бога.

Місячні Намірення на 1951 рік

ЛИПЕНЬ: Молитися, щоб Католицька Акція стала успішніша через зріст своїх членів у духовній ревності. Папи настають на Католицьау Акюці, бо це Христова Армія, що відважно змагається за панування Христа по родинах і державах, поширює всюди Христові засади, що єдині запевнюють щастя родинам і добробут світові. Що кращі вояки, то краща армія та здібніша до виповнення своїх завдань. Що кращі члени Католицької Акцеї, то краще та успішніше трудяться та більше душ приводять до Бога.

Папа недавно заявив, що він бажає, щоб у кожній парафії були чотири головні групи катлицької Акції: хлопці, дівчата, жінки та мущини.

Католицька Акція це права рука Пароха. Члени її відвідують хворих, недбалих, помагаючи священикові в його трудній праці над спасінням душ.

СЕРПЕНЬ: Молитися, щоб християнська любов перемогла в світі духа ненависти. Бог це любов. Диявол це ненависть. Христові слуги визначаються любовю до Бога та людей. Прислужники ж диявола дишуть ненавистю до Бога та до свого ближнього, ширять ненависть між різними класами громадянства, бунтують злих проти добрих, бідних проти багатих, бо зло та нещастя там ширяться, де люди розсварені та розєднані.

Отож треба нам молитися, щоб у світі запанувала правдива християнська любов сперта на засадах святої Євангелії, бо всі люди це браття в Христі та майбутні наслідники неба. Якщо люди полюбляться Христовою любовю, не буде в світі ненависти, незгоди, воєн, революцій, але прийде правдивий мир і щастя, що Христос обіцяв своїм слугам: "Мир даю вам!"

Не той тихий, хто каже про себе, що він тихий.

— — —

Сміховинки

Сталін закликав раз ворожбита, щоб виворожив йому долю. Ворожбит читав з руки:

"Умреш у навечеря великого свята."

Сталін на другий день видав указ позамикати церкви і скасувати всі свята. Знов закликав ворожбита і каже:

—Не сповниться твоя ворожба, бо я скасував усі свята.

—Таки умреш напередодні свята—сказав ворожбит,—бо як тільки згинеш, ціла Росія буде празнувати велике свято.

Жінка до чоловіка: Тепер уже бачу, що я стала для тебе зовсім байдужна.

—Та чому?

—Бо ти вже навіть не тішишся, що мене зуб болить.

Лікар: Не журіться, і я мав ту саму хоробу, а дожив старости.

Пацієнт: Ба, але ви мали іншого лікаря.

Фармер їдучи автом, вїхав на телефонічний стовп і кричить до людей: Замість бездротного телеграфу ліпше винайшли б телефон без стовпів.

—Чому советського генерала Рокосовського призначили польським маршалом?

—Бо дешевше є одягнули одного москаля в польський однострій, як цілу польську армію в російський.

—Ви казали, що та черепаха, яку ви мені продали, живе 300 років, а вона по тижневі здохла.

—Дуже мені прикро, але вона мабудь якраз скінчила 300 років.

Іде дідусь дорогою, аж тут дві дівчині, що сиділи на траві під вербою, стали насміхатися з нього, що йде зима, бо на голові сніг несе цебто біле, посивіле волосся.

Дідусь це зачув і відозвався: Не бійтеся, зими скоро не буде!

—А то чому?—спиталися цікаві дівчата.

—Бо ще телята сидять на траві!—відпалив дідусь.

Вуйко Жек, як його всі звали в місті, мав 80 років.

"Чи вам не прикриться бути такий старий?" його спитали.

"Ні," сказав він. "Бо коли б я не був старий, я б уже був давно помер."

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JULY-AUGUST, 1951

DOGMA OF THE ASSUMPTION

From "Our Lady's Digest"

CATHOLICS the world over rejoiced on Nov. 1, 1950. On that day, His Holiness Pope Pius XII proclaimed the dogma of the Assumption of the Blessed Virgin Mary into Heaven. It was the crowning event of the Holy Year.

The Dogma of the Asumption was formally defined as a doctrine of faith, to be believed and held by every Catholic, that "after her death, the body of the Blessed Virgin, reunited with her soul, was miraculously taken up into Heaven."

The definition of the Assumption adds no new element to the Catholic creed, but proclaims solemnly, as an article of faith, what has been the constant Catholic belief and devotion. This belief is commemorated throughout the world on Aug. 15, a holy day of obligation in many countries throughout the world and a first class feast of the Universal Church's calendar.

The *Oservatorio Romano* said:

Now seven years later, in this anxious time filled with fear of new and more tremendous catastrophies and while the whole world denies us every hope, once again we raise our eyes to Heaven, imploring Our Lady, Mother of Mercy with those words which Pius XI then gave us: that the Virgin moved to pity by massacres of her children, by so many wounds and so many anxieties, may strengthen souls, extinguish hatreds and rancour, obtain concord and may cause to shine that Christian peace under which alone all nations, both victors and vanquished, united not in violence but in justice and equity can enjoy lasting and fruitful tranquility."

It may be surprising to some that there is no text of Holy Scripture which refers explicitly to the Assumption. Nor do we find any direct proof of it in the Fathers of the Church until the sixth century.

"This should be no cause for alarm," writes the Rev. Alfred R. Julien, Professor at St. John's Seminary, Boston, Mass. "The Acts of the Apostles, in which we would normally expect to find some mention of Assumption, are concerned with the birth and spread of the infant Church, and the early Church Fathers are too deeply engaged in defending the fundamental truths on God and Christ against such heresies as Gnosticism and Arianism to delve into questions dealing with the death and Assumption of the Mother of God."

The first historical evidence we now have of the belief in the Assumption is found in the writings of Gregory of Tours (538-594) and there is evidence in the seventh century that the feast had existed already for some time in Rome itself, perhaps as early as the pontificate of St. Gregory the Great (590-604). Up to the sixth century it appears that the Catholic belief in the mystery of the Assumpiton was transmitted from very early times through a continuous oral tradition. St. John Damascene, who is often called the last of the Fathers, writing in the sevneth century, summed up the traditions that existed up to his time in his beautiful panegyric on the Assumption:

This day the spotless Virgin, who was defiled with no earthly sensuality, but trained to thoughts of heaven, returned not to dust; but being herself a living heaven, took her place in the heavenly mansions. For from her the true life had flowed for all men, and how should she taste of death? But she yeilded to the law laid down by him whom she had brought forth; and as a daughter of Adam, she underwent the old sentence (which even her Son, who is Life itself, had not refused); but as the Mother of the living God, was worthily taken up to himself.

Eve, who had given concert to the proposal of the Serpent, was condemned to the pains of travail and sentenced to death, and found her place in the innermost regions of the lower world. But this truly blessed one, who inclined her ears to the word of God, and was filled by the action of the Holy Ghost, who, as soon as she heard the spiritual salutation of the Archangel, conceived God, and brought him forth without any pain and consecrated herself wholly to God; how should she fall a prey to death? How should the dead receive her? How should corruption attack that body, into which the Life was received? For her there was prepared a straight, smooth, and easy way to heaven. For if Christ, the life and the truth, says, Where I am, there shall my servant be; how much more shall not his mother be with him?

From the ninth century on, Catholic writers and theologians are all but unanimous in asserting the Assumption of the Blessed Virgin. In recent times the discussions of theologians have concerned not the truth of the Assumption, which all consider as universally accepted by the Church, but the definability of this doctrine as a dogma of faith by an infallible pronouncement of the Pope. And it is to be noted that by far the greater number of contemporary theologians advocate the definition of the Assumption as a truth at least implicitly revealed.

In May, 1946, Pope Pius XII wrote to all Catholic Bishops asking their opinion on the definition of the Assumption as a dogma. The residental Bishops of the world were asked two questions by the Holy See: 1. Can the Assumption be declared a dogma? 2. Is it advisable to do so?

The queries were sent to 1,277 residential bishops. Of 1,191 residential bishops who replied 98.2 per cent answered in the affirmative to both questions. Only 22 or 1.8 per cent expressed some doubt: sixteen were doubtful about the advisability of defining the doctrine at this time; while only six questioned the possibility of declaring it a revealed truth.

Religious orders and congregations were practically unanimous. General chapters of orders, theological faculties and societies expressed an ardent desire for the definition. Prior to this, more than 3,000 petitions had been received in Rome requesting this definition. Millions of pious souls who have petitioned our present Holy Father for this definition and who were anxiously awaiting the unveiling of the heavenly vision of "the Woman Clothed with the Sun, with the moon under Her feet, and on Her head a crown of twelve stars."

We ardently hope that this dogmatic definition that came at this critical time will stir up a very great devotion to the Mother of God and "that the Virgin moved to pity by massacres of her children, by so many wounds and so many anxieties, may strengthen souls, extinguish hatreds and rancour, obtain concord and may cause to shine that Christian peace under which alone all nations can enjoy lasting and fruitful tranquility."

SAINT PETER'S AT ROME

But Lo—the vast and wonderous dome
To which Diana's marvel was a cell
Christ's mighty shrine, above His martyr's tomb!
I have beheld the Ephesian miracle
Its colums strew the wilderness where dwell
The hyena and the jackal in their shade;
I have beheld Sophia's bright roofs swell
Their glittering mass in the sun and have survey'd
Its sanctuary, the while the usurping moslem pray'd.
But thou of temples old, or altars new,
Standest alone, with nothing like to thee,
Worthiest of God, the holy and the true,
Since Sion's desolation, when that He
Forsook His former city. What could be
Of earthly structures, in His honor piled,
Of a sublimer aspect? Majesty,
Power, Glory, Strength, and Beauty, all are aisled
In this eternal ark of worship undefiled.

—Lord Byron.

Biblical Thief Reading Saved Life of Girl

By Fulton Oursler

SOMEONE has asked me what is my favorite story and I am glad to tell it again and share it with the readers of these parables. For indeed, it is a parable from real life.

It was told to me by a lawyer of real fame, who had known the girl to whom it all happened.

Her name was Majorie, a penniless lass with a long pedigree. She was being raised by a scheming aunt to find a million dollars and marry it. So when, at 17, Majorie fell in love with a hungry medical student, the aunt promptly arranged to send her niece abroad to school.

As a wierd luck would have it, though two days before their sailing time, auntie was rushed to the hospital. A chaperon had to be found immediately! Which turned out to be no problem at all when an agent of the steamship line explained that an American nun, Sister Agatha, would also be travelling alone, and glad to watch over the young passanger.

Until the last gong of the midnight sailing, Majorie was on the hurricane deck with her medical student, saying fond farewell. When at last the lonely girl went to her cabin, Sister Agatha was already sleeping, and that was just as well.

It was early sunrise when Marjorie awakened. The curtains of the nun's bed were still closed; so, very softly she put her bare feet into slippers, pulled a bright robe around her and went toward the bathroom—only to halt on the threshold.

For what she saw there was a tall figure robed like a nun looming before the basin mirror; but a lather of white soap was smeared over the cheeks and chin, and in one uplifted hand gleamed a razor.

Sister Agatha was shaving!

"Don't say one word—if you want to live!" he warned. "I am a runaway convict and I will stop at nothing."

Taking several strides forward he towered directly in front of her.

"You understand, I never figured you in this deal at all. My friend just held up a sister they knew about, and stole her ticket and this rig. Oh, they'll let her go free all right, when I'm safe on the other side. All I wanted was to lay low the whole trip.

"Well, kid—we're stuck with each other. And for the rest of the trip you're not getting out of my sight. Night or day! One peep out of you and I cut you throat."

Then began for Majorie what seemed a dateless and hopeless eternity of terror.

The day would begin early; she would open her eyes before sun-up. When she took her bath, he sat outside the bolted door, holding a revolver. All their meals were brought to the cabin, the counterfiet nun watching in bleak silence while stewards made the beds and waiters served the meals. When the affable commander and the ship doctor came around on their daily inspection, Majorie had to do the talking, even asking for drafts of sleeping medicine, while under the flowing black robes a pistol was pointed unswervingly at her head.

He made her read aloud from a novel but he didn't like it. After that she read to him from the Bible. For a while Majorie held the childish hope that the Gospel might reform him, but he remained hard, jumpy, suspicious. The nearer they came to port, and the more he needed sleep, the sooner his fears threatened to overwhelm him. One day he whirled on her and snarled:

"What do you think is going to become of me?"

"If they've found out, back in New York—"

"That ain't likely," he said. "And on this ship nobody knows. Except you."

He stopped and studied her with an insane sparkle in his eyes.

"Except you!" he repeated.

Yet, in spite of all her fears, Marjorie fell sound asleep on that last night out. When she awoke the ship was anchored in the hartor, captain and nurse. The doctor, captain and nudse. The doctor patted her shoulder and said:

"You were drugged, my dear. He left you this note."

And she read:

"So long, Majorie—and thanks for being a good sport. You wait for that nice medical student you told me about; your heart knows better than your auntie. I'm going through the porthole with a razor between my teeth. I've never really hurt anybody yet, and if I get out of this I never will. There was a time when I might have cut your throat except for the part you read me about the Thief on the Cross. That was a new one to me."

I thanked my friend for his story. And then, as I left the oval study of the White House, I said, "Good-night, Mr. President," and shook hands with the famous man who told me the tale—Franklin D. Roosevelt.

MAKE IT BETTER!

Have you ever stopped to realize that sixty million people die each year? Life is a constant "come and go." Each of us plays his little part. Each of us has his role assigned by God Himself. The way you play your role, be it a leading part or insignificant, will determine the happiness of others as well as your own—for time and for eternity. The world itself will be a little better—or a little worse—because of your "coming and going." Which will it be? You have the answer! Play your part on the stage of life, but be careful not to lose yourself in the drama to the extent of forgetting the final curtain. As Shakespeare said in As You Like It:

"...All the world's a stage, and all the men and women merely players: They have their exits and their entrances..." —Rev. Keller.

One spark of love for God is worth a thousand reasons and a thousand considerations, in leading us to do those things which are agreeable to Him. (True Spouse, ch. VII).

Immorality Defiles Man's Body which is Temple of God

By Rev. Francis Syrianey

CONCUPISCENCE of the flesh is one of the strongest enemies of man in his continual striving for perfection. After the ordinary inclinations of the world—those creature comforts and pleasures that distract man from his eternal goal—the inclinations of flesh furnish a constant foe against which man must struggle.

If the original sin had not been committed, man's lower nature, including his fleshly inclinations, would have been perfectly subordinate to his higher nature, that is, the direction of his intellect and will. But, because of that terrible fall from the state of original justice and all its marvelous concomitants, man's lower nature is able successfully to rebel against what his reason knows is right and what his will commands that he should do. More than that, now his intellect is darkened and his will is weakened, so that it becomes this much more difficult for him to preserve the order of right reason as established by God.

The natural law, of course, directs that man's fleshly inclinations be used in accordance with God's purpose, which is the production of new life for the preservation of the race, and as a mutual consolation and expression of full love between husband and wife. It is seriously wrong, therefore, for an individual to make sexual pleasure and gratification of dominating factor in his life. This is true a thousand times over when the use of the sexual faculties is exercised outside the proper channels provided in the married state.

It is well to call to our attention some of the words of St. Paul to the Corinthians regarding the gravity of immoral actions. He says: "Now the body is not for immorality, but for the Lord, and the Lord for the body. Now God has raised up the Lord and will also raise us up by his power. Do you know that your bodies are members of Christ? Shall I then take the members of Christ and make them members of a harlot? By no means! Or do you not know that he who cleaves to a harlot, becomes one body with her? 'For the two,' it says, 'shall be in one flesh.' But he who cleaves to the Lord is one spirit with Him" (I Cor. vi, 13-17).

Paul continues, therefore: "Flee immorality. Every sin that a man commits is outside the body, but the immoral man sins against his own body. Or do you not know that your members are the temple of the Holy Spirit, who is in you whom you have from God, and that you are not your own? For you have been bought at a great price. Glorify God and bear Him in your body" (Cor. vi, 18-20).

VIRGIN ALL HOLY

O Virgin! O Lady! All Holy!
What names of beauty all languages keep for thee!
More than one nation is proud of thee,
And boasts of thy gentle guardianship. —Manzoni.

Q. If all suffering is the will of God as penance for our sins, is it lawful to neglect to consult a physician when one is ill, or would this be against the Fifth Commandment?

A. The general principle drawn by theologians on this point is as follows: We are bound to preserve life and health by ordinary means, but not by extraordinary means (Noldin, *Summa Theologiae Moralis*, vol. II, p. 307). The reason given is that to neglect to use ordinary means to preserve one's life is the same as to kill oneself. To refuse to use extraordinary means is the same as to permit death, which is lawful under certain circumstances. Just what means are to be considered ordinary is left to the common judgment of men.

A gravely ill person is guilty of sin if he refuses to consult a physician when there is sound hope of recovery through this means. If the illness is not severe, however, and the individual wishes to suffer its effects as a means of doing penance for sin, he is not bound to consult a physician; for the exercise of virtue is sufficient cause for permitting even death, for shortening one's life, and for reposing oneself to danger (Noldin, ibid., p. 311). An individual may even practice austere penance that will shorten his life's span for the sake of virtue, for here there is question of a higher good.

Q. It is the teaching of the Church that all men suffer the effects of the sin of Adam, and that among these effects is the inordinate desire for pleasure of the flesh. If all men receive this blight, they should receive it equally, and yet some have more trouble with concupiscence than others. Why?

A. All men are alike in that they all suffer from the lessening of reason's control over the lower passions. But each man is different in his physical make-up, and consequently this effect of original sin is manifested in each to a different degree.

St. Thomas thus explained the difficulty: Before Adam's sin, the impulses of the soul were restrained by the bond of original justice. After the breaking of this bond, each impulse tended toward its particular object with a vehemence proportioned to its strength. But the impulses and passions of man are more vehement in one than in another because of the difference in their physical constitutions (Tanquerey, *Brevoir Synopsis Theologiae Dogmaticae*, p. 319). No two individuals are alike in their personalities. And this is a part of personality, depending much on one's physical make-up.

Another point to be considered is that some make a real effort to restrain the lower passions, especially through the aid of God's grace attained by prayer. Others give their passions free rein, and become increasingly subject to lower impulses.

Q. Attending a Ukrainian Catholic wedding ceremony, I noticed that there are vows that say that a wife must obey her husband. Does the Catholic Church recognize the authority of the husband over his wife?

A. The husband has a pre-eminence in the Catholic home. In practice, this means that ordinarily it is his perogative to choose the family's place of residence and to govern matters of daily life. The wife should accede to her husband's reasonable requests.

Basis for the husband's dominion can be readily seen in the Scriptures. God made woman from man, and not vice versa (Gen.ii, 22). St. Paul wrote: "For man was not created for woman but woman for man" (I Cor.xi, 9). And in another place, "Let wives be subject to their husbands as to the Lord; because a husband is head of the wife, just as Christ is head of the Church..." (Eph. v, 22-23).

Husbands must not abuse their place of honor, however, by being overbearing and inconsiderate toward their wives. The Scriptures declare also that the wife is to be a helpmate, the object of her husband's love and affection (Noldin, *Summa Theologiae Moralis*, vol. ii p. 263).

Q. There is no Ukrainian parish school in the place where I live I'm sending my child to a Latin Rite school. I do not like, however, that the Sisters insist that on Sundays my boy must attend Mass in the Roman Catholic Church. Is it right?"

A. No, it is wrong. Your boy, although going to a Roman Catholic school, must attend Mass in our Ukrainian Catholic Church, if there is any in your place. The Sisters have no right to force your child to assist at Mass in a Latin church.

All you owe to their school is your gratitude and a monthly school fee. You and your child must attend Mass, receive the Sacraments, worship God in our own church, for such is the will of God who made us Ukrainian Catholics and such is the Church's law which says: "The faithful of the (Ukrainian) or Ruthenian Rite are bound to attend and liberally support their own churches and to observe the prescriptions of their Rite." (Cum Data fuerit, art. 28).

Q. I'd like to know whether a Ukrainian girl may become Sister in a Latin monastery?

A. We do not see any reason why a Ukrainian Catholic girl should enter a Roman Catholic Order or Congregation? Don't we have our own Sisters? Is there nothing to do in our Ukr. Catholic Church? We need Sisters so badly. We cannot have many schools, orphanages, institutes, for we don't have enough sisters.

Unfortunately some Ukrainian girls became Sisters of a Latin Order or Congregation, because it was easier for them to live in a Latin monastery than in some poor house of our own Sisters, or because they were induced to do so by some Sisters...

God made us Ukrainian Catholics and He wants us to serve Him as such. No one is permitted to change his rite or to enter a Latin Congregation without a special permission of the Holy See. The Pope wants our church to be strong that it may be able in the near future to undertake the conversion of the peoples who are now being dechristianized by the impious Communists of Moscow.

Q. How can we recognize that the Catholic Church is the only true Church founded by Jesus Christ while all the other religious denominations are false?"

A. There are marks which give evidence to the Catholic Church that she is the only true and the only saving Church outside of which there is no salvation for all those who know she is the true church and refuse to join it because of carelessness or conveniences.

The true Christ's Church must be:

1. One: one faith, the same sacraments and the same leadership, the Pope of Rome, for he takes place of St. Peter, who lived in Rome 25 years and died for Christ, being crucified by the Roman emperor Nero.

2. Catholic—for all peoples, races whites and negroes, nations for all times and circumstances.... The Catholic Church alone is such, for all other churches are predominantly national being formed by men for one country or one nation.

3. Holy—Her founder, Jesus Christ, is holy, her teaching is holy, her laws are holy, for they exhort men to holiness. She has innumerable Saints, martyrs, religious... No other religious sect can pretend to have a holy founder. Henry VIII, the founder of the Anglican Church, a dissolute man, killer of five wives... is not holy.. Neither Martin Luther, an ex monk who married an ex nun is holy... The lives of the founders of other religious denominations, as Calvin, Zwingli, Russel show clearly that they were not holy...

4. Apostolic—No other Church besides the Catholic can claim to go down right to the Apostles and to Christ himself, for we know the exact time when all the sects were originated...

And thus: the Greek Orthodox Church was founded by Michael Caerularius in 1054, The Lutheran in 1517 by an ex-monk Martin Luther, the Anglican in 1534 by Henry VIII, the Presbytarian in 1560 by John Knox, the Methodist in 1744, the Mormon in 1829 by Joseph Smith, The Baptist in 1606 by John Smyth, the Salvation Army in 1865 by William Booth, the Christian Science in 1879 by Mrs. Mary Baker Eddy.

The Catholic Church alone exists in this world since Jesus founded her in 33 before He went to death for our salvation.

The Spaniards have a beautiful little prayer to Our Lady: 'O my Perpetual Help: all heartache and all love. Give me the gold of thy picture, the light of the star on thy veil, the tenderness of thine eyes, the safety of thy mantle, the Treasure in thine arms. And I give you my heart forever and all its love."

BROWN SCAPULAR OF CARMEL

By Rev. William G. Most

1. The Scapular promises are based on private revelations. Private revelations are not capable of being defined by the Church (she deals only with public revelation, which closed with the death of the last Apostle). The Church in approving private revelations merely declares they are not contrary to faith and morals, and gives permission to propose them as credible. But high approval is given to the Scapular.

2. There are three sorts of benefits from the brown Scapular:

a) The great Scapular promise. Based on the vision to St. Simon Stock on July 1, 1215: "Whosoever dies in this shall not suffer eternal fire". Not with a light passing matter are we here concerned, but with the obtaining of eternal life itself, which is the substance of that Promise of the Most Blessed Virgin which has been handed down to us. We are concerned namely, with that which is of supreme importance to all and with the manner of achieving it safely. For the Holy Scapular, which may be called the Habit or Garment of Mary, is a sign and pledge of the protection of the Mother of God. Requirements: Be enrolled in the Scapular (brief ceremony needed), and be wearing it at the hour of death (therefore wear it always). But to rely on this promise and then live a careless or sinful life would be presumption and superstition—says the letter of Pius XII. "But not for this reason, however, may they who wear the Scapular think that they can gain eternal salvation while remaining slothful and negligent of spirit, for the Apostle warns us..." Blessed Claude de la Columbiere (confessor of St. Margaret Mary) says: "Because of the alliance which Mary contracts with us and which we contract with Her, no other devotion renders our salvation so certain."

b) Sabbatine Privilege: Based on appearance of Blessed Virgin to Pope John XXII, March 3, 1322. Reaffirmed by many Popes since then.

Variations in the manuscripts leave doubt as to whether she promised deliverance from purgatory or merely relief, on the first Sat. after death. Deliverance more probably correct. Three conditions required: 1. Wear the Scapular. 2. Keep 6th commandment as it applies to your state, married or single. 3. Recite Little Office of Blessed Virgin daily. This may be commuted by any priest who has the proper faculty. Usual commutation made to daily rosary.

c) Very numerous indulgences:

3. A few practical rules:

a) *Cloth Scapular*: Only the first one need be blessed. It must consist of two rectangles of brown or black wool, woven (not matted or felt). Cords must be sewed to the wool. Cords may be any color and material, even chains. It is permitted to sew one of the four sides of the scapular (the top) to another scapular(e.g., third order), but the strings must also be sewed directly to the Carmel (brown) scapular. Pictures not required. Worn out Scapular should be burned. Must be worn with one cloth rectangle hanging down in front, one in back. May be inside outside, or between garments. Not sufficient to carry in pocket or wear in any other way.

b) Medal: It is now the official teaching of the Carmilite order that the medal is a valid substitute for the cloth for both of the promises and for all but one indulgence. But the medal should not be used instead without good reason. Medal is practical for swimming, shower, etc. Each medal, not only the first one must be blessed by a priest who has the proper faculty. Must use as many signs of the cross as there are scapulars for which a medal is to substitute (there are several other scapulars beside the Carmel).

4. Scapular is backed by many miracles. Blessed Claude de la Columbiere said "No other devotion has been confirmed by so many authentic miracles as has the Scapular devotion."

5. Scapular is an external sign of consecration to Mary.

HOW TO GET PEOPLE'S LOVE

By the Rev. James Keller

Dolly Madison, wife of the fourth President of the United States, left her mark as one of the most popular women in American history. Wherever she went she charmed and captivated one and all—obscure and well-known, rich and poor, men and women alike. Though one might have expected that she would have been a target for the arrows of envy, few, if any, were ever shot in her direction.

Asked to explain her power over others, to tell her secret of success, Mrs. Madison, surprised at the question, replied: "Power over people! I have none. I desire none. I merely love everyone."

Because she loved all without exception, she was richly rewarded in return. Her love for people was returned by them in their love for her.

Those who wish to bear Christ into the market place will discover that they will be successful in bringing him to others in the same measure that they project their love of God into the lives of others, especially those who need it most.

"By this all men shall know that you are my disciples, if you have love for one another." (John 15: 35).

Pray that you may draw others to Christ through your love for all mankind.

Jesus Christ is ready to heal all our wounds; but if we love our wounds, and do not wish to be healed, how can Jesus Christ heal us? (Discourse on the Name of Jesus).

Catholic Action by the Ukrainian Laity

THE LAITY must carry the mind of Christ to their associates, Catholic and non-Catholic.

Every good Catholic will be automatically a good citizen. We like to think of God as reaching out His hands, from one of which comes ecclesiastical power and from the other civil power.

Who are good Catholics? The standards of the Caothlic Church do not change, but standards by which one is considered a good Catholic change according to the dangers to souls. At the turn of the century a person was considered a good Catholic if he went to his Easter duties and his Christmas duties. And if he went to all the parish bazaars he was considered an outstanding Catholic.

Pope Pius X introduced the precept of frequent Communion. Then Catholics were encouraged to follow the missal.

Pope Pius XI said that as God pours down favors on His children, they must work for Him. And that meant action by the laity.

These are the ways in which the laity can accomplish its mission—through education, economics, literature, international relations, religious knowledge, race relations and charity.

Charity has been stressed more in the last half century than justice has been.We don't spend money on justice, but with free hand we spend for charity. We need the laity to cooperate with Catholic charities. There is a strange relation between sole leather and religion. Many priests cannot spend much time ringing doorbells, but members of the laity can make visits to those in need of help, physical and spiritual.

We somtimes wonder how some of our women can spend so much time at teas, card parties and the movies when there are thousands of persons to be saved. We don't suppose many of us have ever moved a finger to make a convert.

As to race relations, what a blight must settle on the soul of a person who keeps one man, or one woman or, one child out of the Church. The greatest obstacle to the conversion of negroes is the attitude of white Catholics.

If pocket size books are as bad on the inside as on the outside, they must be devastationg. Then there is the radio apostolate, and the interest in vocations.

We need soldiers who will take the offensive.

The parish priest is very much involved in Catholic Action. No priest can say: "Well, that's a hobby of those who like that kind of stuff." The priest is the link between the laity and the Hierarchy. The parish priest is the mandated spiritual director. Catholic Action does not divorce the priest from the sanctuary. On the contrary, it brings the sanctuary closer to the people. By Catholic Action the laity is brought into closer contact with Christ. Materially we priests are destitute. Physically we have little to offer. Technically we have few aptitudes, but religiously we are indeed rich.

Let us look at the world and what do we see? If we look below the crust we see men for more sick in spirit than in body. The world today does not like to talk about sin. Fellow clergy, we must furnish spiritual leadership to correct these evils. You laity should ask for explanations. These days are too critical for you to be satisfied with superficialities. It has been my experience that the laity want the doctrine explained. We of the clergy, let us explain.

Our Ukrainian Catholic Laity has a strict duty to help our parish priests to keep our people together. Many of our wonderful young boys and girls got lost to our Church or at least to our beautiful Rite, which the Holy See of Rome wants us to preserve at any cost in America and Canada as a possible bridge between the See of Rome and innumerable Christians of the East separated by the schism from the true fold of Christ.

Our laity must be conscious of its duty to keep their Rite, to lead to our Church those who went astray by giving up their Catholic faith or by abandoning their Oriental Rite and ambracing the Latin.

Our Men and Women must become valient Crusaders of our Church and Rite in America and in Canada defending them against any possible aggression!

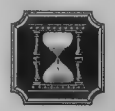

THE MAN THAT MATTERS

It is told of a certain good father that he took notice one day of the fact that his son was manifesting considerable resentment towards an acquaintance who had treated him rather shabbily.

He thereupon called the boy and said to him:

"My son, remember it is your duty to treat everybody with Christian charity and politeness."

"But this man insulted me!"

"Nevertheless, the rule of Christian charity still holds!"

"Must I forgive him even though I know that he insulted me deliberately, and will probably do so again in the future?"

"Yes, my son, and here is the reason: You must show courtesy to others. not depending on whether or not your enemy is a gentleman, but rather because you yourself are obliged to be both a Christian and a gentleman."

A WAY WITH WOMEN

It is said that Ataturk, the late ruler of Turkey, went to great lengths in his determination to westernize and modernize his backward country, and among the decrees laid down was one which made it mandatory to use English characters instead of Arabic letters in the alphabet.

But it was easier to pass the decree than to enforce it, and the older Turks, especially the women, absolutely refused to cooperate.

Thereupon Ataturk changed the decree to read:

"All citizens must learn the new alphabet. Only those over 40 will be excused."

Next day the schools were packed with Turkish women.

THE GREATEST SAINT OF UKRAINE

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

SAINT Josaphat Kuncevych is greatest among the Ukrainian Saints which adorn the Church of Christ. Born in Volodymyr of Volynia in Ukraine in 1579 or 1580 of noble Ukrainian stock he was educated in his native town by his pious parents, Gabriel and Marianna.

Gabriel and Marianna, being examplary Christians, hurried to baptize their child right after his birth, giving him the name of Saint John.

John was an extraordinary child since his very birth. Marianna going to church used to take little John with her, for she noticed in him a special devotion and love for God and the Blessed Virgin Mary.

One day John asked his mother, when she kissed the cross at the entrance to the church: "But who is He? Why is He nailed to the cross?" The pious mother explained everything to the little one, how Jesus was born of the Blessed Virgin, how Jesus was trying to convert the obstinate Jews and how finally He was seized by the envious Pharisees, tried, condemned to death, tortured and crucified... Listening to this explanation John began to weep of emotion, thinking of the ingratitude of the Jews and Christians who rejected Him and do not want to live according to His Gospel, which is capable of changing the face of the world.

The explanation of the sufferings of Jesus for our salvation moved the heart of John to its utmost. He confessed later that at that moment he felt a spark coming

Св. Священномученик Йосафат
полоцкий Архиепископ.

out of the pierced heart of the Redeemer into his soul and causing such a fire of love to Jesus Christ that nothing in this world was ever able to extinguish it.

Little John, although still a child, showed a special aspiration to the priesthood. He did not like to go around and do mischief as his companions were used to do. He liked to stay alone, to pray and construct small altars before which he sung songs heard in the church. His piety was more than ordinary. The people, seeing him

all immersed in prayer in church asked: "What is this litle boy going to be?"

In school John excelled in seriousness and eagerness to learn all that at that time was possible to learn. It was painful that his parents being poor could not send him to university to complete his studies.

John had to give up studies and to become a helper to a rich salesman in Vilna, capital of Lithuania. The new helper was so laborious and work-loving that in a short time he gained the heart of his patron. The new occupation did not affect the piety of John. He continued to pray and to go to church as before, reading our liturgical books from which he learned to love our church and our beautiful rite.

When John (later called Josaphat when he entered the convent) was in Vilna, the Ukrainian bishops decided to unite themselves with the Vicar of Christ, the Pope of Rome, from whom our church was separated for a great while. But alas! Not all the Ukrainians followed the noble example of their bishops. The Union of our Church with the Holy See was not a pleasant affair either for the Orthodox Rusians or for the Latin Polish Catholics. The Russians did not like the reunion of our Church with the Holy See, because they strived to rule over the Ukrainian Church, while the Poles saw in the reunion the strongest bulwark of our beautiful Rite which they were trying to eliminate by converting the Ukrainian nobility to the Latin Rite in order to polonize them.

Needless to say that the reunion of 1595 caused many struggles within our church and people, because some Ukrainians declared themselves in favor of the Union with the Popes, while the others led by the emissaries of Constantinople and supported by misinformed Cossacks were endeavoring to oppose it since it was impossible to destroy it.

John was 15 years old when the reunion took place. Looking at the strife and dissentions among our people he remained undecided for a time, asking God for light as to what to do: "Show me Thy way O Lord!"

He began to read our liturgical books in which he found a clear confirmation that the Pope, being the successor of St. Peter, is the head of the Church. He found in Minea: "Peter, foundation of the Apostles, rock of Christ's Church, beginning of Christians, feed the sheep of thy fold, guard thy lambs from the rapacious wolves and save thy flock from furocious assaults." (June 29-30).

In the Matins of June 30, he found: "You, o Peter, were the first bishop of Rome, you the pride and the glory of the greatest city, you were the confirmation of the Church that the forces of hell cannot overcome, as Christ foretold."

The reading of the Liturgical books of our church convinced him that there should be one fold and one shepherd, and that the Pope of Rome is the head of Christ's Church for he read the above mentioned Minea on behalf of Pope Silvester: "You have chased out the treacherous heresies, you were the head of the Council (of Nicea in 325)..."

All these reflections produced within his ardent soul a desire to dedicate himself to God and to the salvation of the souls by becoming a monk. The salesman who loved so much his young helper did all he could to hinder the Saint from becoming a monk. He proposed to the young boy the hand

of his only daughter with the succession ot his trade and entire property. John did not accept the proposal, saying: "It is better for me to serve my Saviour who gave His life for me than a woman."

II *The monk*

In 1604 John denounced the world to become a religious in monastery in Vilna. The monastery however, was deserted by that time... There was just the superior without the subjects. Instead of monks, laymen inhabited the monastery.

Living in that deserted monastery John went to school to complete his studies. A little later he made his religious profession and received the name of JOSAPHAT in 1604.

This period of Josaphat's life was completely dedicated to piety and personal formation, spent in prayer, penances, reading of the Holy Scripture and the writings of the Holy Fathers.

He ate no meat drank no wine, for his beverage was plain water... He wore an acute hair-shirt, slept on a crude bed, fasted for whole days. Scourging and chains were his penances.

Such a holy life soon attracted the attention of the good people. Many young boys admiring his sanctity came to join him by becoming religious. An old religious came to the monastery. Josaphat learned from him much about religious life and the excellence of the apostolic labors. Forming his soul Josaphat continued his studies to become a priest and a missionary in order to lead our people to the Union with the Holy See of Rome.

After five years of such life he was ordained deacon and started to preach among the Orthodox trying by all possible means to lead them to the unity with the Catholic Church. His holy life, his convincing preaching, his zeal made a great impression on those who had the chance to know or to listen to him.

The Orthodox, however, were willing to give up their position. They attempted at the life of our Metropotlian, Ipatiy Potiy without succeding... They just cut off his three fingers. After that unsuccessful attempt at the life of our Potiy they decided to win St. Josaphat to their side, for they knew his love and attatchment to the Oriental Rite and Church. They came to him, conjured him, fell to his knees, asking him to join them in their struggle against the Metropolitan and the Pope. Josaphat remained like a rock. No one could ever shake his fate and extinguish his love for the true Church, in which there must be but one Shepherd, the successor of St. Peter, Pope of Rome.

III. *Josaphat Priest*

All his works for the reunion and conversion of the separated Brethren did not impede him to continue his theological studies. Once his studies were completed, he was ordained priest by Metropolitan Potiy in 1609.

As a priest he became an indefaticable laborer in the vineyard of Christ, preaching, confessing, refuting the errors of the enemies of reunion... The most common topic of his innumerable sermons was the reunion of our Church with the Holy See. His sermons produced marvelous effects upon the hearers who came numerously to the church of the Blessed Trinity in which he usually preached, commenting his sermons with the passages of the Holy Scripture, the Christitan tradition, and especially with the citations from our liturgical books which clearly prove that there should be but one church with one Shepherd. Thus the church was always crowded when Josaphat mounted the pulpit, captivating the people with his sound teaching and melodius voice.

No wonder that innumerable Orthodox began to leave the Orthodox church and to enter the true church of Christ preached by by such an eloquent preacher as Josaphat, thus increasing almost daily the number of the Ukrainians united to the Holy See.

Josaphat was not satisfied with preaching only in church, for not all came to listen to him, some being prejudiced while the others were careless. An ardent zeal prompted him to go in search of them in their homes, fields or working-shops. Thus he devoted his life to maintaining the Union of Brest and to working for the return of the Orthodox of Ukraine and Lithuania to the true church of Christ.

A splendid combination of knowledge and holiness, of gentleness and firmness, of prudence and patience attracted numerous converts from all classes of society. Many Ukrainian noble families already polonized and latinized began to return to the Ukrainian Catholic Church. The enmies of unity full of hatred and envy used to call him "the thief of souls."

Working for the conversion of his Brethren he did not neglect his own sanctification. He said Mass every day and approached confession almost every day. His piety during the Mass moved all who assisted at it. Many a time the people saw the Infant Jesus upon the chalice with which Josaphat blessed them and an angel standing by the altar upon which our Saint was celebrating the unbloody Sacrifice of the New Law, renewing the death and passion of our Blessed Lord.

The sermons of the holy preacher moved the hearts of the listeners to such a degree that the Saint right after the sermon had to stay in the confessional for several hours a day to calm the consciences and to reconcile the repentant sinner with God.

In his apostolic work he did not forget the poor sick in the Hospitals. He looked upon them as the suffering members of the Mystical Body of Jesus and tried by all means to elleviate their pains.

For his unceasing zeal and fervor Metropolitan Potiy instituted Josaphat as superior of the monastery in Byten and later on in Zyrovizi, where a miraculous icon of our Lady is widely venerated by the people.

Velamyn Rutsky who was abbot of the monastery in Vilna succeeded Ipatiy Potiy who passed away in 1614. Leaving his abbey he made St. Josaphat its new superior.

As superior Josaphat was an admirable example to all the religious whom he exhorted to keep the religious rule as the only way of perfection for all those who embraced the evengelical counsels.

St. Josaphat was very merciful to the poor. A widow being in extreme debts came to ask for alms. Josaphat did not have money, therefore he told her to come later on. Meantime he went before the altar to pray. When he was returning from the church a young man met him gave him 50 cervinci for the poor widow.

The devils molested our Saint shouting throughout the monastery and frightening the monks whose number increased to sixty. The Saint ordered them not to disturb his subjects and the devils obeyed him.

"TRY OUT HER COOKING"

By Brother S. Methodius F.S.C.

HIGH rents have wrecked American home life. The usual city apartment makes it difficult for the family to entertain more than two guests at a time; hence the vogue of the delicatessen, the dance hall and the cabaret. People eat out of cans and entertain their friends in public places. Circustances have forced this upon city-dwellers, and the towns-folk have aped it because they thought it smart. People who live in houses should realize what a blessing God has given them, and they should see to it that the house becomes a home. If the floors are waxed the rugs won't be down much, and father and mother can end alot of worry about son and daughter.

A woman who can't cook can't run a home. You may so considerate of the feelings and susceptibilities of the dear little thing you expect to make your wife that you have made up your mind that she is not going to spend her life leaning over a kitchen stove; but unless she knows how to cook she is not going to be able to superintend the cooking—and what is home without home-cooking?

Keep her out of mischief. You know what fleas mean to a dog: as long as he has them to worry about he is not going to get himself or his master into much trouble but take away the fleas and he becomes a neighborhood pest. If your wife has no household duties to keep her busy she will become a worse pest than a dog without fleas.

Few students want their homes to look as disorderly as their rooms do in college. A girl is supposed to have an instinct for order. There is an old story about a wise lad who laid a broomstick across the doorstep. Five girls stepped over it and the sixth picked it up and won a husband. The wise-crackers will say she got just what she deserved, a crank; and the wise-heads will reply that he got just what he was looking for. A good housekeeper is the best making for a good home-maker.

Wipe the dishes for her. You will see her temper better when it is tried out in hot water, and if it is hot enough you will see her real complexion, too.

And now for the finish. You recall that in the first article in this series, last April, I advised our Ukrainian boys and girls who are contemplating matrimony in the near future, to make a *"Novena for a Happy Marriage"*. The Holy Family, Jesus, Mary and Joseph, will gladly help you. The Novena should have two objectives for boys: a good wife and the grace to make you a good husband; two objectives for girls a good husband and the grace to make you a good wife.

Boys, have a little consideration for her feelings. You are accustomed to let her see you at your best. Let her see you at your worst before you ask her to share your joys and sorrows through kingdom come.

Come, Follow Me!

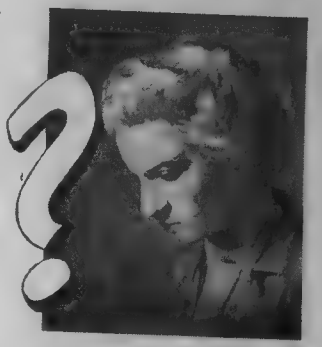

HAVE you at one time heard the call, had the thought, felt the desire to do something more... for God... for yourself... your salvation, for the Ukrainian People...?

Are you one of the many women who is deliberating in what vocation you can serve God best, be closer to Him?

Are you, perhaps even thinking of the Religious Life, but are undecided and hesitant?

Consider: We know that God created us to share His Love and Happiness. We to know, love and serve Him in this world, so as to be happy with Him in eternity. Yet, if we wish to love Him more intimately, serve Him more perfectly, merit our own salvation and help others to theirs, then Christ is saying to us, and now, perhaps, saying directly to you: "Come follow Me! if thou wilt be perfect. COME FOLLOW ME!"

Does all this mean to say that to do more for God I am to become a Nun? Yes, this means all of that and more. It means that from among thousands and thousands of other souls God has singled you out, has chosen you to be His own, His Bride, His Spouse. What is more wonderful than to be the Beloved of Christ! Your whole being, soul, heart, mind, will, body will belong to Him. Your every second, minute, day, week, month, year, your entire life will be dedicated to Him; and He and the glories of Heaven will be yours for eternity.

Why all this requires heroism and courage! It does; and you have every bit of the heroism and courage required, if you have heard or do hear the call. Christ silently awaits your response. Will you accept the invitation? The challenge? Or, will His loving eyes have to look somewhere else, and His loving Heart feel the hurt of an unanswered plea?!

There are so many questions coming up. Anyway, how do we know?

Who is called to the Religious Life?

Anyone who loves God and wishes to serve Him more perfectly, to labor for the salvation of one's soul and the souls of others, to do something more and better for God; one who has such a genuine love for Christ that she is willing to make sacrifices for others for the sake of Christ. Pope Pius XI says: "A true vocation is not determined so much by some inner feeling of devout attraction which

may sometimes be absent entirely, but rather by the right intention in the one who aspires, together with a combination of physical, intellectual and moral qualities which have fitted the individual for such life."

How does one know if one is called?

God has many ways of speaking to a soul and attracting her to the Religious Life. He has many ways of showing the soul to what she is called. It is a desire, sometimes a strong attraction, again a powerful conviction that one should do so for God. God will not send a special messenger to you to inform you of His will. One thing is certain; if you love God and wish to be more perfect, and have the qualities, then you must have a vocation. Perhaps you don't retreat from the hustle and bustle of the world long enough to give vouself a chance to admit and face the truth; again, the longing for something within you is so intense and you fail to realize and admit to yourself that the only answer is Christ. Then, too you may be a little afraid of the sacrifice you must make in order to follow Him. However, once you determine to make the sacrifice, things will become easier, because your offering will bring you closer to Him already.

Is there anything one can do to be positive of her vocation to the Religious Life?

Yes, definitely. Don't waste anymore precious time thinking, but determine and act, before Christ passes you by for another soul who will respond to His call gladly and willingly, and you will sadly regret that somewhere you missed the road. Remember you have the right and duty to yourself and to God to choose a vocation and live and give glory to God in your vocation.

What abilities must one have?

The average abilities of the average person. The fields of work of our religious orders are so wide and varied that every talent is used for God. In the Basilian Order there is the very important work of teaching in the Ukrainian elementary schools, high schools and colleges. Then there are the special fields of Music, Art, the sciences of Home Economics. There is the care of the orphans and the sick. There is the work of the secretary the accountant and the whole line of office work. There is library science and lines of other fields. And all this work must be supported by the very expert and efficient cooks, seamstresses, and the various tasks of daily living. And even a printer's talent is put to use in our printery.

All this and every other action done by a religious for God is constantly repeated act and acts of love of God. What greater deed can one strive to do than to make the doing of God's Will the theme of one's earthly strife. To live for and love the God of Love, the One Who is Beauty and Truth and Love Itself!

For information write to:

Sisters of St. Basil the Great,
710 Fox shase Road
Philadelphia 11, Pa.

PART OF THE PLAY IN CHILD'S LIFE

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

PLAY HAS A MOST important effect on the character of the child. Wholesome recreatoin builds good citizens and the reverse is true of the random, unorganized play of the street corner, the railroad yard and the dump.

Play is important in the Church's eyes, for nothing which has a moral bearing can be unimportant in the education of youth.

The life of a boy is not simple. It is a series of physical, mental, social, moral and spiritual interests which merge in his personality.

The Ukrainian proverb says: "Save a boy and you will save the whole future family of which he will become the head in the near future."

The child is the strategic point in the fight of various systems which strive to dominate the world. If the Ukrainian Catholics retain the hold upon their children, their Church has nothing to fear for the future. It will grow and easily fulfill the mission entrusted to her by the immortal Urban VII: "It is through your cooperation, O my Ukrainians, that I hope to convert the whole Orient." On the other hand if the Ukrainian Catholic Church loses her hold on the young generation, she must inevitably feel the effects of it in the years to come.

It is, therefore, that our beloved Bishop insists so much upon the parochial schools. These schools are of vital importance to our religious and national life in America. We cannot neglect our parochial schools and survive for a long period of time in this country.

Education is intimately connected with the child's character and with his whole welfare. The Church has to adminisetr the Sacraments and to educate men. In church she sanctifies the man, meanwhile in school she educates him. The parochial school, therefore, is the corner-stone of our Church in America. Our Church must take care of the child, surrounding him by her influence both within the school and in his private life, otherwise the insidious influences of the surroundings will destroy the good effects of the scohol and of the church.

A child spends normally about five hours in school. A certain amount of his time is spent in sleep. What becomes of the rest of the child's time? If we take away about two hours for washing and two hours for working, he still has about seven or eight hours a day of unoccupied time. This time is mostly converted into playing or in doing nothing, or in idling. This spare time is not without influence on child's mind and character. Scientific studies prove that this unoccupied or unwholesomely occupied time is in a close relation with delinquency, for according to the old maxim, the devil finds work for idle hands to do. The loafing boys get used to stealing, the idling girls become easily victims of corruption.

Why should it be so? Youth craves excitement, action and physical activity. This is a law of nature as immutable as gravitation

that cannot be changed without impairing the youth. Although we cannot alter this tendency for action, we still can find a lawful outlet for his energy, for example by providing opportunities for wholesome play, where boys and girls will find their physical activity and excitement, instead of loafing around, breaking windows, stealing and so on.

Playing at Home

Some affirm that children should get their recreation at home. It is true for the young children, although not always, as it is not true with the religious edusation at home. If all the homes had the chance to satisfy their children's craving for the play, and take care of them when they are playing, the church would not be so concerned about her youngster. In practice, however, it is not true. Many parents have neither time nor possibility to procure their children plays they need. Supposing even that they could do so, still home recreation have their limitations. When the boy grows up, he easily becomes tired of playing with his little sisters, and desires the companionship of his fellows, becoming a part of the juvenile society. This is perfectly proper and natural. Being in company of his fellows he has what he wants sport, activity, and no time for mischeif.

If his play takes place under a proper leadership, the boy is protected against any moral danger and inspired with wholesome ideals. Thus the spare time of the child is socially constructive and not destructive.

Should the Church have her own recreational system for her children? It would be the ideal, but unfortunately it is not always possible, for it involves many expenses for the Church. Recreation sponsored by the Church keeps a child close to her. The child is accustomed to spend his afternoons and his holidays playing in the school yard, and therefore, he won't forget about his religious duties, for he lives, so to speak, under the shadow of the Church, being influenced by the Church. It reduces temptations too.

But it is not always possible. For that reason the Church permits his children to play under the auspices of non-Catholics, who refrain from doing or saying anything which might be offensive to Catholics, for many non-sectarian clubs have no religious features.

The situation of our children is more difficult in a non-sectarian camp. The summer camps are usually situated at a considerable distance from the nearest town. This makes it difficult to attend Mass on Sundays and hard to keep to their morning and evening prayers without mentioning the Friday abstinance.

Our children, however, must absolutely stay away from Protestant clubs and camps, for they contain definately Protestant religious features.

We must, therefore, have our children in our clubs as far as possible. If our children join a Latin Church club, we must watch that they not get lost to our Rite and our Church. We may permit under certain conditions our children to profit by non-sectarian recreational club, but we cannot tolerate our Ukrainian children to join a Protestant club, for it would foster religious indifference and stifle in them their Catholic consciousness and slow down their attatchment to their own Church.

GOD-GIVEN HUMAN RIGHTS

By Rev. James Keller

TODAY our country is threatened from without and from within by forces more terrifying than we have ever faced before. Even more, the dignity of man created in the image of God is under relentless attack by these selfsame forces. Because of this, each and every one of us must make it his business to uphold those God-given rights of the human person which make the life of our country and the freedom of all its people possible. Among these rights are:

The right to life and bodily integrity from the moment of conception, regardless of physical or mental condition, except in just punishment for crime.

The right to serve and worship God in private and in public.

The right to religious formation through education and association.

The right to personal liberty under just law.

The right to the equal protection of just law regardless of sex, nationality, color or creed.

"And he said: Let us make man to our image and likeness: and let him have dominion..." (Genesis 1: 26).

The right to freedom of expression of information and of communication in accordance with truth and justice.

The right to choose and freely to maintain a state of life, married or single, lay or religious.

The right to education suitable for the maintenance and development of man's dignity as a human person.

The right to petition the government for redress of grievances.

The right to a nationality.

The right of access to the means of livelihood, by migration when necessary.

Every one of these rights is denied by those who are toiling to rebuild the world according to their own horrible pattern. Unless we actively work to keep these rights alive, we shall lose them by default.

"And God created man to his own image, to the image of God he created him..." (Genesis 1: 27).

The right of association and peaceable assembly.

The right to work and choose one's occupation.

The right to presonal ownership, use and disposal of property subject to the rights of others and to limitations in the interest of the general welfare.

The right to a living wage.

It should be clear to any alert person that none of these rights is acknowledged by those who have imposed their rule by force upon half the world and who are working night and day to "take over" the other half (that's us!). Yet these rights are those of the human person, inalienable, given by God Himself. Stalin cannot take them away.

"Thou hast made him a little less than the angels, thou hast crowned him with glory and honour: and hast set him over the works of thy hands." (Psalm 8: 6-7).

---

that cannot be changed without impairing the youth. Although we cannot alter this tendency for action, we still can find a lawful outlet for his energy, for example by providing opportunities for wholesome play, where boys and girls will find their physical activity and excitement, instead of loafing around, breaking windows, stealing and so on.

Playing at Home

Some affirm that children should get their recreation at home. It is true for the young children, although not always, as it is not true with the religious edusation at home. If all the homes had the chance to satisfy their children's craving for the play, and take care of them when they are playing, the church would not be so concerned about her youngster. In practice, however, it is not true. Many parents have neither time nor possibility to procure their children plays they need. Supposing even that they could do so, still home recreation have their limitations. When the boy grows up, he easily becomes tired of playing with his little sisters, and desires the companionship of his fellows, becoming a part of the juvenile society. This is perfectly proper and natural. Being in company of his fellows he has what he wants sport, activity, and no time for mischeif.

If his play takes place under a proper leadership, the boy is protected against any moral danger and inspired with wholesome ideals. Thus the spare time of the child is socially constructive and not destructive.

Should the Church have her own recreational system for her children? It would be the ideal, but unfortunately it is not always possible, for it involves many expenses for the Church. Recreation sponsored by the Church keeps a child close to her. The child is accustomed to spend his afternoons and his holidays playing in the school yard, and therefore, he won't forget about his religious duties, for he lives, so to speak, under the shadow of the Church, being influenced by the Church. It reduces temptations too.

But it is not always possible. For that reason the Church permits his children to play under the auspices of non-Catholics, who refrain from doing or saying anything which might be offensive to Catholics, for many non-sectarian clubs have no religious features.

The situation of our children is more difficult in a non-sectarian camp. The summer camps are usually situated at a considerable distance from the nearest town. This makes it difficult to attend Mass on Sundays and hard to keep to their morning and evening prayers without mentioning the Friday abstinance.

Our children, however, must absolutely stay away from Protestant clubs and camps, for they contain definately Protestant religious features.

We must, therefore, have our children in our clubs as far as possible. If our children join a Latin Church club, we must watch that they not get lost to our Rite and our Church. We may permit under certain conditions our children to profit by non-sectarian recreational club, but we cannot tolerate our Ukrainian children to join a Protestant club, for it would foster religious indifference and stifle in them their Catholic consciousness and slow down their attatchment to their own Church.

GOD-GIVEN HUMAN RIGHTS

By Rev. James Keller

TODAY our country is threatened from without and from within by forces more terrifying than we have ever faced before. Even more, the dignity of man created in the image of God is under relentless attack by these selfsame forces. Because of this, each and every one of us must make it his business to uphold those God-given rights of the human person which make the life of our country and the freedom of all its people possible. Among these rights are:

The right to life and bodily integrity from the moment of conception, regardless of physical or mental condition, except in just punishment for crime.

The right to serve and worship God in private and in public.

The right to religious formation through education and association.

The right to personal liberty under just law.

The right to the equal protection of just law regardless of sex, nationality, color or creed.

"And he said: Let us make man to our image and likeness: and let him have dominion..." (Genesis 1: 26).

The right to freedom of expression of information and of communication in accordance with truth and justice.

The right to choose and freely to maintain a state of life, married or single, lay or religious.

The right to education suitable for the maintenance and development of man's dignity as a human person.

The right to petition the government for redress of grievances.

The right to a nationality.

The right of access to the means of livelihood, by migration when necessary.

Every one of these rights is denied by those who are toiling to rebuild the world according to their own horrible pattern. Unless we actively work to keep these rights alive, we shall lose them by default.

"And God created man to his own image, to the image of God he created him..." (Genesis 1: 27).

The right of association and peaceable assembly.

The right to work and choose one's occupation.

The right to presonal ownership, use and disposal of property subject to the rights of others and to limitations in the interest of the general welfare.

The right to a living wage.

It should be clear to any alert person that none of these rights is acknowledged by those who have imposed their rule by force upon half the world and who are working night and day to "take over" the other half (that's us!). Yet these rights are those of the human person, inalienable, given by God Himself. Stalin cannot take them away.

"Thou hast made him a little less than the angels, thou hast crowned him with glory and honour: and hast set him over the works of thy hands." (Psalm 8: 6-7).

Group of children taking part in childrens' mission. The parish priest is on the left. On the right, the missionary, Rev. Father M. Sozanski, C.Ss.R.

MISSION IN SOUTH-WEST PHILADELPHIA

A Holy Mission was conducted in this newly-organized parish and church of the Protection of the Blessed Virgin Mary during the Lenten Season from April 15 to April 22nd by the young American Missionary, Rev. Myron Sozanski C.Ss.R.

The mission was preached to a well-attended audience in both the English and the Ukrainian languages. The children of the parish faithfully attended their little misison preached to them by the Father Missionary every afternoon.

Much credit must be given to Rev. Father Lypyn, the present pastor of the church for the wonderful progress the parish has made in such a short time.

MISSION IN SIMPSON, PA.

A Holy Mission was conducted during the Lenten Season from March 25th to April 1st, by Rev. Myron Sozanski, C.Ss.R., the first American-Ukrainian Missionary of the Redemptorist Order. The mission was preached in both the English and Ukrainian languages to a highly interested audience. Evreyone had a splendid opportunity to refresh and renew themselves spiritually.

A little children's mission was conducted every afternoon, in which about forty children participated most enthusiastically.

The people in this small mining town manifested good cooperation in making the mission a great success. They responded in a grand way to the sincere invitation of the Father Missionary. They showed themselves most attentive to the invaluable advice that the Missionary had to offer to them.

The faihful of this parish are under the pastoral care of the Rev. Stephen Hotra, a young American priest full of great zeal and kindness towards his dear parishioners.

MISSION IN SOUTH BROOKLYN, N.Y.

The parish of Saint Nicholas in Brooklyn is a small one, but it is rapidly growing in size due to the great interest and labors put into it by Rev. Nicholas Wojakowsky, the present pastor of the church.

A Holy Mission was conducted here during the Lenten Season, April 8th to 15th, by Rev. Myron Sozanski, C.Ss.R., in which the majority of the parishioners participated most eagerly. The mission was preached in English and the Ukrainian languages.

The ever increasing participation of youth at the evening services manifested the interest and the fruitful success of the mission. Even the children did their share in making the mission a success by attending the children's mission.

MISSION IN GLEN LYON, PA.

The Glen Lyon Parish is another small parish located in the heart of the coal mining region.

The church ideally situated is a megnificent ediface. In this beautiful church of Saint Nicholas, a Holy Mission took place during Lent from April 1 to April 8. The Rev. Myron Sozanski conducted this mission in English in which even the faithful of the other parishes participated. Many children of this well-organized parish took part in the children's mission conducted every afternoon by the Father Missionary.

The mission was a great success thanks to the great efforts of Rev. Bohdan Olesh, the pastor of this church.

DON'T RUSH

David Goldstein in his Boston Pilot column tells the story of a Russian widower who, after spending a number of years in France, returned to his native country.

Being a cautious man, he left his son and daughter in France, promising to advise them later on whether they should follow him.

Not long after the son received a letter from his father:

"It is wonderful to be back here in Russia. I am enjoying life greatly. Come over quickly, but of course not until after Ann's wedding."

Ann was his five-year-old daughter.

As all the wickedness of the creature consists in opposing its Creator, so all its goodness consists in uniting itself with Him. (True Spouse, ch. XIV).

In Lighter Vein

A noted Canadian entomologist was delivering a lecture on the danger of rat infestation. The sixth grade class listened with apparent attention and after the lecture one of them wrote the lecturer a note of thanks. It concluded by saying: "We didn't even know what a rat looked like until you came."

Dentist: "Stop waving your arms and making faces. I haven't even touched your tooth."

Mrs. Brown: "I know you haven't, but you're standing on my corn."

Salesman: "Is your mother home, little boy?"

Boy sitting on steps: "Yes sir."

Salesman (after knocking several times): "I thought you said your mother was at home?"

Boy: "She is, but we don't live here."

Lady (to tramp): "If I thought you were honest, I'd let you go to the chicken house and gather eggs."

Tramp: "Lady, I wuz manager of a bath house for 15 years and never took a bath."

A sign in front of a shoe repair shop pictured several styles of rubber heels, and a beautiful girl who was saying: "I'm in love with America's Number 1 heel." Underneath in small feminine handwriting someone had added: "Too bad, sister! I married him."

The despondent old gentleman emerged from his club and climbed stiffly into a taxicab.

"Where to, sir?" asked the driver respectfully.

"Drive off a cliff," replied the old gentleman, "I'm committing suicide."

All the girls tote little cases,—designed for making up their faces.
I wish they had some other kinds, designed for making up their minds.

WHICH ARE YOU?

Four types of character:
Easy to provoke and easy to appease—his loss is cancelled by his gain;
Hard to provoke and hard to appease—his gain is cancelled by his loss;
Hard to provoke and easy to appease—he is a saintly man;
Easy to provoke and hard to appease—he is a wicked man.

—Mishna.

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Co.
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office—&—Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res. 387 Office 1785

Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

НОВЕ ВИДАННЯ

БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТА

Написана в двох мовах: по українськи на однім боці, а по англійськи на другім. Має 128 сторін, та 16 образів з поясненнями.

Автор: Всеч. о. А. Луговий. ЦІНА 50ц.

БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ НОВОГО ЗАВІТА

Написана також в двох мовах, по українськи з одного боку, а по англійськи з другого. Має 160 сторін та 39 образів з поясненнями.

Автор: Всеч. о. А. Луговий. ЦІНА 50ц.

БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО І НОВОГО ЗАВІТУ— разом

Лише в українській мові. Має 160 сторін і 55 образів з поясненнями.

Автор: Всеч. о. А. Луговий. ЦІНА 50ц.

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, SASK.

або:

Rev. A. Luhovy, Box 85, Ethelbert, Man.

PAINTS

FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP

PHONE 836

YORKTON -- SASK.

sightseeing - or just plain loafing

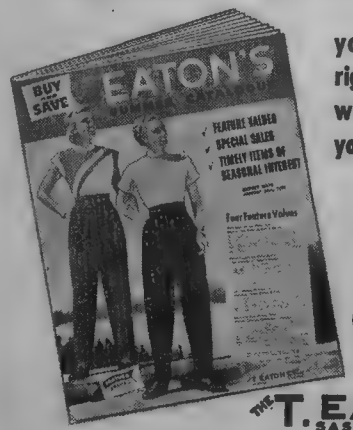

you will be dressed right for the occasion when you shop for your holiday apparel from

EATON'S SUMMER CATALOGUE

THE T. EATON Co LIMITED SASKATCHEWAN

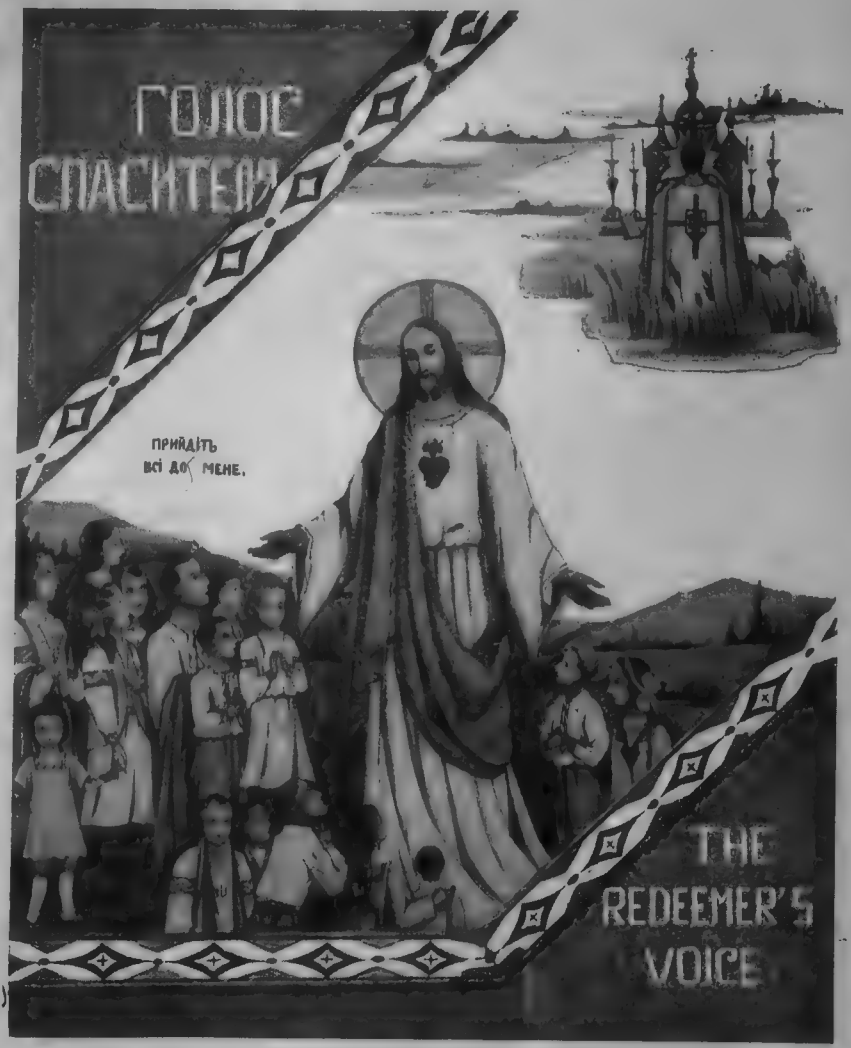

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

—— ЗМІСТ ——

УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО ПАРАФІЯЛЬНИХ ШКІЛ!	о. Т.	1
МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ НА ВЕРЕСЕНЬ		2
ЕВХАРИСТІЙНИЙ КОНГРЕС УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ КАНАДИ		3
ІСТОРІЯ ГОСПОДНЬОГО ХРЕСТА	о. Др. Микола Комар	11
ПАСТИРСЬКИЙ ЛИСТ		15
БЛАЖЕННИ ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ	о. Мих. Шудло ЧНІ.	20
ЛЮБІТЬ СВОЮ УКРАЇНУ	В. С.	22
КАТОЛИКИ ТА ПРАВОСЛАВНІ	о. Мих. Шудло ЧНІ.	23
ПРЕСТИЖ І ЗНАЧЕННЯ ПАПИ		31
ДЛЯ МАЙБУТНІХ МІСІОНАРІВ ПОСЕРЕД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ		32
ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ?	Ігор Шашковський	33
ХРЕСТ		34
ВРОЧИСТЕ ПРОГОЛОШЕННЯ ДОГМИ ВНЕБОВЗЯТТЯ ПР. ДІВИ МАРІЇ		35
СМІХОВИНКИ		38
FAITH AND INDIFFERENCE	Stephen Baginski	39
CAN YOU GO TO ANY MOVIE?	Rev. M. Schudlo CSSR.	42
THE CATHOLIC EDUCATOR		45
IS REVOLUTION POSSIBLE IN USSR?		49
TOO MANY CHILDREN	D. F. Miller	51
THE GREATEST SAINT OF UKRAINE	Rev. M. Schudlo CSSR.	52
I'D LIKE TO KNOW		58
A MOTHER'S HAPPY SACRIFICE		60
THE SHORTEST WAY TO HEAVEN	Joseph Beckman	63

Рік 23, ч. 9 | Йорктон, Саск. | Вересень, 1951

УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО ПАРАФІЯЛЬНИХ ШКІЛ!

о. Т.

МАЄМО два роди шкіл: публичні й парафіяльні школи. В парафіяльних школах обовязково навчають релігії й виховання ведеться на християнських засадах, в публичних же цього немає. Публичні школи користуються повною допомогою уряду, а парафіяльні школи примушені брати невеликі оплати за навчання та й покривати шкільний бюджет з парафіяльних кас.

Парафіяльні школи треба признати вищими й ліпшими, зокрема для уркаїнської, шкільної молоді. З одного боку засади християнської релігії і моралі, що є підставою виховання у парафіяльних школах, а з другого боку защеплення любови до свого народу та наука рідної мови роблять парафіяльні школи найвідповіднішими для нашої молоді. Це мусять знати батьки, щоб поставити вище парафіяльні школи й посилати свої діти тільки до парафіяльних шкіл: це мусять розуміти наші священики та пропагувати й переконувати батьків про вищість парафіяльних шкіл над публичними.

Молодь—це майбутнє народу, і тому не можна ніяк занедбати виховання цієї молоді. Коли сьогодні в світі так багато моральних небезпек, нашу молодь треба виховати доконче на засадах християнської моралі, це можуть зробити лише парафіяльні школи.

Ці школи мають виховати високоморальних американських і канадійських громадян—українців, майбутніх членів української громади в Америці та Канаді. Парафіяльні школи мусять виховати майбутніх парафіян парафії. Старе покоління пришельців зо старого краю поволі відходить, молодь, не знаючи своєї рідної мови, не знаючи своєї рідної історії, байдужніє до свого народу та до свого обряду. Зденаціоналізованій молоді легко відійти від свого обряду.

Ця загроза, що може колись покінчитись цілковитим заником наших парафій,—повинна переконати кожного про потребу парафіяльних шкіл і про конечність виховати нашу молодь в українських парафіяльних школах. Головно наші священики мусять взяти собі до серця виховання молоді та справу українських парафіяльних шкіл поставити як завдання своєї церковної і громадянської діяльности. Не сміє в Америці та Канаді бути ні одної української парафії, де не було б української, парафіяльної школи, і не сміє бути ні одної дитини в парафії, яка не була б учнем української, парафіяльної школи. В кожній дитині, яка не ходить до парафіяльної школи, втрачає парафія одно-

го майбутнього свого члена, а наш нарід одного українця-громадянина.

Але ці завдання ставлять одночасно вимогу, щоб також наші парафіяльні школи стали на висоті свого завдання. Побіч навчання релігії та виховання на християнських засадах, побіч виховання на добрих канадійських і американських громадян, наша молодь мусить здобути там повне знання української мови, української історії та культури. Це знання збудить у неї любов до свого народу та привязання до свого обряду й врятує її від відступництва.

Скільки боротьби звів і зводить український нарід на рідних землях, щоб мати право навчатись своєї мови, своєї історії та могти молитись у своєму обряді. Канадійська і американська демократія дозволяє на це свобідно; треба лише доброї волі, зрозуміння та праці.

Нехай з цим новим шкільним роком не буде ні одної української дитини в Канаді й Америці, яка б не навчалась в українській, парафіяльній школі. Не допустім, щоб ці діти мусіли колись нарікати на своїх батьків і соромитись того, що не знають своєї мови та своєї історії, як це вже тепер нарікають і стидаються деякі діти канадійських і американських українців.

Місячні Намірення на 1951 рік

ВЕРЕСЕНЬ: Молитися, щоб християни краще зрозуміли та гарячіше полюбили святу Литургію. Литургія чи Служба Божа це віднова Христових страстей і смерті. Численні християни не доцінюють її, бо не розуміють, які великі користі вона приносить душам. Одна Служба Божа більше ласк подає душі ніж молитви, покути, пости, що хтось міг би виконати за цілий тиждень.

Перші християни так дорожили Службою Божою, що йшли довгими милями, щоб вислухати її. Наші браття в Україні ховаються по лісах, щоб вислухати Службу Божу та приступити до Святого Причастя.

Якщо б люди зрозуміли вартість Служби Божої, так наші церкви були б завжди повні так у неділі, як і на будні.

ВАЖНЕ ДЛЯ ОГОЛОШЕНЬ— Дуже часто напливають до "Голосу Спасителя" письма, що не є ні статтями, ні новинками, але звичайними оголошеннями.—Коли Шановні Читачі чи Читачки бажають, щоб ці оголошення появилися в "Голосі Спасителя," так прохаємо разом з оголошенням прислати і належитість за оголошення, як це буває по всіх часописях у світі.—І так: Оголошення на чверть сторінки коштує $4.00; оголошення на одну третю сторінки $5.00; оголошення на пів сторінки $8.00; оголошення на цілу сторінку $15.00. Отак пригадуємо всім Шановним Приятелям "Голосу Спасителя" залучати чека до своїх оголошень, так тоді й оголошення появиться і не буде ніяких непорозумінь і невдоволення ані в нас, ані в тих, що присилають свої цінні оголошення до нашого Місячника.

Адміністрація ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

ЕВХАРИСТІЙНИЙ КОНҐРЕС УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ КАНАДИ

(УКПС.—Винипеґ, Ман.)—В днях 29, 30 червня і 1 липня, 1951, відбувся в Винипеґу Третій Конґрес Українців Католиків Канади. Перші два дні були присвячені справам орґанізаційним Католицької Акції, а третій день це реліґійна маніфестація в честь Пресв. Евхаристії. В цьому комунікаті подаємо в скороченні перебіг Конґресу.

1) Свячення Єпископа о. др. Максима Германюка, ЧНІ.

Пятниця, день 29 червня, 1951 останеться не тільки днем спомину, але це є історичний день для українців католиків у Канаді. На владичий престіл вступив новий, многонадійний Єпископ, Кир Максим Германюк з Чина ОО. Редемптористів як Єпископ-Помічник для Української, Католицької Дієцезії Манітоби. Свячення довершив ВПреосв. Архиєпископ, Кир Василій Ладика, в осослуженні Єпископів Кир Ісидора Борецького з Торонта і Кир Андрея Роборецького з Саскатуну в новозбудованій катедрі св. Володимира і Ольги в столиці українського центру Канади, Винипеґу. На цім урочистім торжестві був приявний Апостольський Делеґат, ВПреосв. Архиєпископ Ільдебрадно Антонютті, з Отави, що у своїй промові підчеркнув великі заслуги українців католиків для Канади за минулих 60 років, як рівнож згадав про тернистий шлях української, католицької Церкви на рідних українських землях. По-українськи проповідь виголосив Єпископ Західнього Екзархату Канади, Преосв. Кир Ніль Саварин, з Едмонтону. Присутніми були ще: Ординарій греко-католицької Дієцезії в Пітсбурґ, Зл. Держави, Преосв. Кир Данило Іванцьо і Преосв. Кир Амброзій Сенишин, з Філядельфії, Зл. Держави, як рівнож пять єпископів латинського обряду. Пристоящими в часі Архиєрейської Сл. Божої були: о. пралат др. Василь Кушнір, о. ігумен Бахталовський, ЧНІ., о. совітник С. Семчук, о. ігумен Ґавліч, ЧСВВ. з Чікаґа та о. протоігумен Добко ЧСВВ. з Едмонтону. Всіх священиків було 100, нашого й латинського обряду. Біля тисяча вірних приглядалися небуденній церемонії—свяченню на Єпископа. Це вже пятий Єпископ української католицької Церкви в Канаді.

По закінченні церковного торжества відбувся в авдиторії св. о. Николая привітальний бенкет у честь нового Єпископа. Господарем бенкету був др. Л. Ревновський. Привітальні промови виголосили: Апостольський Делеґат, Архиєпископ Антонютті, Єпископи: Кир Ніль Саварин, Кир Ізидор Борецький, Кир Андрей Роборецький, Кир Д. Іванцьо. Зо священиків говорили: о. пралат др. Кушнір, о. ігумен Г. Шишкович, ЧНІ., о. Ігор Шпитковський, що вручив дарунок від духовенства та вірних Манітоби. Дальше були побажання від українських католицьких домініяльних орґанізацій Канади: Централі Українців Католиків— В. М. Валл, Братства Українців Католиків Канади—І. М. Козоріз, Ліґи Українських Католицьких Жінок— пані А. Семотюк, Українського Католицького Юнацтва — М. Бакушка, Братства св. о. Николая—В. М. Коман. Від управи міста привіт складав радний С. Ребчук.

Прекрасне, глибокого змісту, високопатріотичне, кінцеве слово виголосив Кир Максим Германюк. Це слово можна вважати за програмову бесіду зо вступом на владичий престіл... "В Канаді маємо повну свободу—цю свободу маємо вміло використати для добра українського народу. Грядучі покоління в Канаді й на Рідних Землях зажадають від нас звіту. Вважаймо, щоб нас не осуджено за не використану нагоду. Не сміє пропасти ні одна українська душа... Зберігаймо свою реліґію, мову, національність, культуру, традиції..."

Треба зазначити, що нововисвячений Єпископ щойно три роки тому прибув з Бельґії до Канади. Це людина глибокої побожности, науки, та щирий український патріот. За такий щасливий вибір—ми, українці католики, повинні бути вельми вдячні Апостольській Столиці.

II) Домініяльні Конвенції католицьких орґанізацій.

А. Братство Українців Католиків Канади (БУК)

Це перша орґанізація типу Католицької Акції в Канаді, основана в 1932 р., що поставила собі за цілі: Католицька реліґія, українська культура, канадійська державність. Це докладно вияснив у своїм рефераті один з основників БУК-а, теперішний Духовний Асистент тоїж орґанізації, Всеч. о. совітник Степан Семчук з Винипеґу. Він рівнож у свойому рефераті представив теперішне правне положен-

ПРЕОСВ. КИР МАКСИМ ГЕРМАНЮК ЧНІ.
Єпископ-Помічник Манітобського Екзархату

ня нашої Церкви в Канаді та висловив надію на створення української католицької Митрополії в Канаді.

Опісля наступили звідомлення з праці БУК-а у всіх частинах розлогої Канади. Обширний звіт з діяльности за три роки зложив др. В. Кавимира з Західнього Екзархату, П. Бащук з Центрального Екзархату, М. Бойко з Східнього і о. П. Криворучка з Саскачевану. На конвенції прийнято поправки до статуту БУК-а, що їх подав представник з Едмонтону о. др. М. Сопуляк. Домініяльним головою на наступні два роки вибрано поновно І. М. Козоріза, писарем Петра Бащука.

Б. Ліга Українських Католицьких Жінок (ЛУКЖ)

Конвенцію відкрила А. Семотюк, домініяльна голова, опісля наступили звіти: пані К. Петецька від Західнього Екзархату, пані К. Кравс від Східнього, пані Ф. Становська від Центрального Екзархату. Ухвалено поправки до статуту та вибрано новий домініяльний заряд з панею Марією Димою на чолі, а панями Е. Гунчак і Ребчук, як писарками.

В. Українське Католицьке Юнацтво (УКЮ)

Після звітів представників в кожної Дієцезії, на конвенції вибрано домініяльний заряд в такому складі: Михайло Бакушка—голова; Марія Боднарчук— заступниця; С. Янківська—писарка. Духовним Опікуном молоді—Всеч. о. Іван Кристалович.

III. Наради Централі Українців Католиків Канади (спільна сесія)

Весь день 30 червня присвячено спільним нарадам для координаційно-репрезентаційної установи, що обєднує в собі всі організації типу Католицької Акції на терені цілої Канади. До президії засіли Єпископи: Кир Ніль з Едмонтону, Кир Ісидор з Торонта, Кир Андрей з Саскатуну та Кир Максим з Винипегу. Наради відкрив президент Централі В. М. Валл. Привіти від короля зложив п. МакВіллямс, від міста Винипегу, пан Гарнет Колтер, посадник. Про цілі нарад говорив Преосв. Кир Андрей, Єпископ Саскачевану.

Доклад на тему: "60-ліття поселення в Канаді та роля української католицької Церкви"—виголосив о. прелат др. Василь Кушнір.

Другий доклад: "Єдність дій Католицької Акції в Канаді"—виголосив Преосв. Кир Ніль Саварин, Єпископ Західнього Екзархату.

Третій доклад виголосив В. М. Валл про: "Централя Українців Католиків Канади та її завдання на будуче."

"Проблема виховання молодого покоління"—це тема четвертого докладу, що його виголосив о. Семен Іжик, редактор дітячого журналу "Мій Приятель."

Предсідником цієї сесії був пан посол до альбертійського парляменту п. Томин з Едмонтону. Поправки до статуту Централі подав о. др. М. Сопуляк. Резолюції прочитав др. В. Кавимира. Президентом Централі Українців Католиків Канади вибрано поновно п. директора В. М. Валла.

IV. Релігійна Маніфестація

При гарно прибраним престолі на спортовому майдані станув до першої своєї Архиерейської Служби Божої Преосвященний Кир Максим Германюк у асисті о. Совітника С. Семчука, о. пралата Др. В. Кушніра, о. протоігумена Добка ЧСВВ і о. ігумена Бахталовського ЧНІ. Біля престолу на троні сидів Апостольський Делегат Антонюттї в асисті двох наших Єпископів Кир Андрея і Кир Ісидора. Діяконували оо. Каменецький і Жолкевич. Співав церковний хор св. о. Николая під диригентурою п. Тимкова. Около десять тисяч вірних наповнили широкий майдан. До тих тисячів промовив Апостольський Делегат Архиепископ Антонюттї, що в своїх палких словах підніс героїзм і мучеництво української католицької Єрархії в Україні та налягнув розкладову роботу большевицької пропаганди в Канаді. При закінченні Богослужения виголосив пригарну проповідь по-українськи Єпископ з Торонта Кир Ісидор Борецький. Опісля відчитано відпустові молитви Святого Роду та з Найсв. Тайнами уформився процесійний похід у такому порядку: процесії церков, дітвора в одностроях, Пласт, Українське Католицьке Юнацтво, Спілка Української Молоді (Сум), Канадійські Ветерани, Лицарі Колюмба, Священики, Єпископи та тисячі вірних. Це перша цього рода така величава, релігійна маніфестація у Винипегу. Процесійний похід вступив до церкви св. Покрови, до церкви св. Миколая і закінчився в Катедрі св. Володимира й Ольги. В кожній церкві відчитано відпустові молитви, Євангелію та відправлено Суплікацію.

V. Святочна Академія

Конґрес закінчено Святочною Академією у великій міській залі "Плейгавс." Співав дуже гарно хор Спілки Української Молоді (СУМ) під диригентурою п. Юрія Ткача, хор церкви св. Миколая і св. Покрови під диригентурою п. Балка і ка-

тедральний хор під диригентурою панни Івашків. Скрипкове сольо відограла панна Стефа Кома, деклямації виголосили панни Евстахія Барвінська і Оксана Бащук. На концерті виступала оперова співачка Марія Евгенія Ковальчук з Ріджайни, Саск. Це молоденька українка, яка одержала першу нагороду в контесті "Зірок завтрішнього дня." Промову про діяння Евхаристійного Христа в нас виголосив Преосвященний Кир Максим Германюк.

Деякі з важніших резолюцій Конґресу Українців Католиків Канади—

1) Третий Конґрес Українців Католиків Канади складає синівську вдяку Апостольській Столиці та Святішому Отцеві за батьківську опіку над українським народом у світі, а в Канаді зокрема та за створення для українців католиків окремих чотирьох Екзархатів.

2) Конґрес вповні піддержує становище Канади супроти комуністичної загрози та заявляє солідарність урядові в цій акції.

3) Українці як четверта величиною етнічна група в Канаді домагаються від уряду, щоби С.В.С. (Канадійська Надавча Корпорація) при авдиціях "Голос Канади" установила український відділ, що надавав би в Україну кличі свободолюбного деморкатичного світу.

4) Конґрес просить канадійський уряд навязати сталі дипльоматичні звязки з Ватиканом.

5) Конґрес вповні оцінює конструктивну працю перших піонірів у Канаді й тому цього року в ювілей 60-ліття поселення взиває українців гідно відсвяткувати цей Ювілей у всіх наших Дієцезіях.

6) Остро протестуємо перед лицем цивілізованого світу проти брутального топтання природних прав віруючих людей України через російський тоталітарний режім, як рівнож проти ворожого переслідування української католицької Церкви на Рідних Землях.

7) Клонимо свої голови перед незломною поставою нашої церковної Єрархії, яка пішла на мученичу смерть, а не зрадила свойого народу та Церкви.

8) Діючій на Рідних Землях Підпільній Українській Католицькій Церкві та цілій Великій Україні пересилаємо палкий, дружній привіт.

ПОСМЕРТНЯ ЗГАДКА

Дня 25 червня у Фомлейському шпиталі упокоїлася в Бозі при народженні дитини бл. п. Юлія Василюк.

Покійна уродилася семого серпня 1927 р. на фармі своїх родичів Івана і Софії Дяк.

Покійна з дитинства відзначалася побожністю. Коли підросла то тим більше на ділі показувала свою любов до Бога, своєї католицької Церкви, народу і своїх родичів. Окрім праці вдома при родичах молоденька Юлія завсіди любила помагати церкві. Останньою її перед смертю прислугою були прегарно вишиті обруси на престоли в церкві Бекенгем, куди покійна належала.

В 1946 р. покійна вийшла заміж за Михаїла Василюка, де спільно переживала на фармі в околиці Паркервю з своїм мужом і старенькими татом аж до смерті.

Покійна мала ще одну старшу сестру. Анну, що також вийшла заміж і мешкає в Торонті разом із своєю старенькою мамою. Великий біль і смуток навістили стареньку маму і сестру, коли довідались про передчасну і несподівану смерть своєї донечки і сестри. Через дуже погану погоду неможливо було їх повідомити на час і через те старенька мама і сестра не приїхали, щоб покійній віддати останню прислугу.

Покійна полишила в смутку свого дорогого мужа, старенькиx родичів, сестру Анну і донечку, що не мала щастя за життя побачити на власні очі.

Після гостини в хаті померлої на заклик п. Петра Березного переведено збірку на добру пресу. Збірка принесла $10.50. З того уділено на Голос Спасителя 7.50. Збіркою занялись п. Петро Березний і Олекса Бачинський.

Всім жертводавцям щира подяка. Бл. п. Юлії сотвори Господи вічную память!

Петро Березний.

Спис жертводавців: По 1.00—М. Вовк. І. Дяк, П. Березний, О. Бачинський, П. Василюк, Я. Шевчук, О. Шевчук, А. Василюк. По 50ц.: Т. Дідик, Ю. Корокоцюк, В. Галіцька, С. Бабінчук 25ц.: М. Василюк; В. Бабінчук 25ц. Разом 10.50.

МІСІЙНІ ПРАЦІ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ У КАНАДІ

1) **Впр. о. Гр. Шишкович** проповідав святі місії літом 1951 року в оцих парафіях: Саскатун від 14-21 червня, де було 630 Св. Причастій; Айтуна від 4-15 липня, де було 800 Св. Причастій; Сенді Лейк від 15-22 липня, де було 700 Св. Причастій; Ґудів (триднівка) від 3-5 серпня; там було 186 Св. Причастій.

На всіх місіях Впр. о. місьонар оснував братства М. Б. Неустанної Помочі.

2) **Впр. о. Ст. Бахталовський** проповідував одну місію в Мінкрік, Ман. Нарід узяв численну участь. Було багато сповідей і Св. Причастій.

3) **Пр. о. Й. Денищук** проповідав місію в Бруксбі, Саск., від 24 червня до 3 липня. Місія прегарно вдалася. Через зливні дощі місію треба було продовжити на три дні. Нарід прегарно приходив на проповіді.

4) **Пр. о. М. Щудло** проповідав оці місії: Кадворт 1-8 - VII. Місія прегарно вдалася. Було 845 Св. Причастій. Голос Спасителя дістав 48 нових передплат, якими займалася Марія Зосюк, пані Косминко і Михайлина Баранецька.

Геффорд (8-15-VII). Люди гарно приходили на місію. Було 470 Св. Причастій. Голос Спасителя дістав 32 нові передплати, що ними зайнялися Андрій Баран, Ірена Пилипчук, Марія Побрин і Оґенчук.

Витків (15-22-VII). На місії було 150 Св. Причастій. Голос Спасителя дістав 30 нових передплат, що ними зайнялися А. Музика та М. Старицька.

Твей (29-VII—5-VIII). Перша місія в новозбудованій церкві. 165 Св. Причастій і 24 нових передплат для Голосу Спасителя. Збиранням передплат займалася Евгенія Мельник.

ОО. Місьонарі складають Всеч. О. О Парохам щиру подяку, а всім учасникам місій бажають обильного, Божого благословення!

ЙОРКТОН, САСК.

Дня 5 червня померла в йорктонському шпиталі бл. п. Анна Кітляк в 69 році життя. Яких 15 років вона хорувала на нарікання на Господа Бога. Її старанно

Бл. п. Анна Кітляк

недугу так звану "артрайтис," але ніхто не чув від неї навіть найменшого слівця доглядали діти й сусіди й це була для неї нераз велика потіха. У вівторок пополудні її нагло злапало коло серця й взяли її до шпиталю. Тут Пр. о. Малюґа уділив їй останні тайни й в кілька годин потім вона померла.

Похорон відбувся в пятницю 8 червня. Похоронні богослуження відправив Пр. о. П. Малюґа, ЧНІ. По похороні відбувся спільний обід в парохіяльній галі. На заклик Пр. о. Малюґи люди зложили $39.10 на добродійні цілі. Ті гроші розділено так: 15.00 на сироти в Айтуні, 10.00 дітям; 14.00 на Прес Фонд Голосу Спасителя.

Всім жертводавцям щира подяка, а покійній Анні вічна память!

ЙОРКТОН, САСК.

В суботу 2 червня відбулося гарне вінчання панни Ольги Библів з Дмитром

Панство Ольга й Дмитро Майкут

Майкутом в церкві Матери Божої Неустанної Помочі. Пр. о. Дм. Библів, ЧНІ. рідний брат молодої відправив врано Сл. Божу в наміренні молодят, а пополудні звінчав їх.

Пані Ольга Майкут належала до Марійського Товариства й була також діяльною членкинею УКЮ в Йорктоні. Діти Марії вбрані в сині і білі мантії зробили дуже миле враження при вінчанні молодої. Гідним уваги при цьому вінчанні те, що рідна сестра Тереса була за дружку своїй сестрі, рідний брат Никола був за

дружбу. а рідний брат Димитрій звінчав молодят.

По шлюбі відбулося величаве прийняття в парохіяльній галі в честь новозвінчаних. При столі Пр. о. Дм. Библів зложив щирі побажання молодятам і всім гостям. Пан і пані Дм. Майкут замешкають в Ошаві, Онт. Пантсво Майкут зложили на Прес Фонд Голосу Спасителя $5.00.

Новозвінчаним бажаємо многих і благих літ.

РІДЖАЙНА, САСК.

Посмертна Згадка

Дня 24 липня помер Мирон Мальованний заосмотрений Найсв. Тайнами. Полишив в смутку жену Катерину, 5 доньок замужніх, 2 сини і 7 внуків. Походив з села Городниці, повіту Гусятинського. До Канади приїхав 1911 року. Фармарував в Крівен, Саск. Належав до церкви св. Василія в Ріджайні. Був членом церкви і практикуючим католиком та щиро жертвенним.

Похорон відбувся 28 липня в церкві св. Василія. Похоронні Богослужения відправив Всеч. о. Н. Сірий. Багато людей взяло участь в похороні, бо покійний був улюбленій, тому прийшли свої і чужі, щоб віддати покійному послідну прислугу.

По похороні жена і діти покійного запросили всіх на поминальний обід до салі під церквою. По обіді п. Ю. Гук, дяк, прощав свого друга і члена парафії від парафії і всіх присутніх, і просив, щоб вірні зложили на вічний вінок, фонд на католицьку пресу, і перевів збірку, що принесла 21.00, з чого на Голос Спасителя 5.00.

Спи, дорогий друже, спокійним сном, а земля канадійська нехай тобі буде пером.

Присутній.

ЗОРЯ, МАН.

Несподіване срібне Весілля п-ва Івана і Анастазії Кокольських.

Вечером дня 23 червня родина і сусіди справили срібне весілля для панства Кокольських на фармах у Народнім Домі в околиці Зоря. Гості дуже гарно забавлялись і не забули зложити пару долярів на укр. катол. пресу. Обширнійша допись буде поміщена в "Укр. Вістях." Зібрано разом $26.10, з чого призначено 10.00 на Голос Спасителя, 15.60 на Укр. Вісти, а 50ц. на пересилку грошей.

Всім жертводавцям належиться щира подяка, а панству Кокольським бажаємо ласки в щасті і здоровлі ще много літ прожити.

Мих. Івасюк.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Проць Вол., Дундас	.38
Ярміш пані М., Стівестон (на друкарську машину)	5.00
Бойко М., Клівленд	1.00
Синовят Н., Торонто	1.00
Береза П., Торонто	1.00
Пантво Пірч, Пайн Рідж (з нагоди 25-ліття)	4.00
Козак Юстина, Дітройт	2.00
Перемета п., Дітройт	1.00
Воробець Ю., Саскатун	1.00
Гусків пантво І., Норквей (з нагоди 25-ліття)	16.00
Кокольські пантво К., Сіфтон (з нагоди 25-ліття)	10.00
Похорон М. Мальованого, Ріджайна.	5.00
Голик В., Дейсленд (на друкарську машину)	1.00

Найщиріша подяка всім жертводавцям.

БАТЬКИ! ПОСИЛАЙТЕ СВОЇ ДІТИ ДО КАТОЛИЦЬКИХ ШКІЛ.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНУ МОЛИТВУ

Складаю прилюдну подяку Серцю Христовому і Преч. Діві Марії за поміч і уздоровлення.

В. Стасюк, Бельгія.

КОЛИ БАЖАЄМО БУТИ СИЛЬНІ ЯК НАЦІЯ, ДБАЙМО ПРО РЕЛІГІЙНЕ Й НАЦІОНАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ НАШОЇ МОЛОДІ.

ПЛЕКАЙМО ІДЕЙНУ Й ЧЕСНУ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ МОЛОДЬ.

БРАТ МЕТОДІЙ– ДИРЕКТОР КОЛЕҐІЇ СВ. ЙОСИФА

Ділимося веселою вісткою з нашими громадянами, що Пр. Бр. Методій, ЧБХШ, став назначений на директора Колеґії св. Йосифа в Йорктоні, Саск. Пр. Брат Методій є широко знаний серед наших громадян як патріот, професор і педаґоґ. Більше ніж 25 років був професором Колеґії св. Йосифа. За той час сотки студентів перейшли поріг тієї ж Колеґії й навчилися, як служити Богові, Церкві й народові. Ідучи за ідеалом свого святого основника, святого Івана де Ля Саль, Чин Братів Християнських Шкіл має ціль виховати молодь на правдивих християн і чесних громадян.

Редакція Голосу Спасителя бажає Дорогому Братові Методієві кріпкого здоров'я, доброго успіху й Божого благословення на новій посаді, як директор Колеґії св. Йосифа.

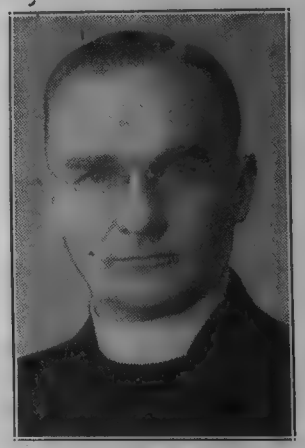

Пр. Брат Методій, ЧБХШ.

ПОМОЖІТЬ ВИХОВАТИ

СВЯЩЕНИКА—МІСІОНАРЯ—ПРОВІДНИКА!

Свої жертви на фонд виховання будучих священиків- місіонарів- провідників нашого українського народу переслали:

Альберта: Ів. Федорович $1.00.

Саскачеван: Т. Побран 1.00; Ів. Мацик 5.00.

Манітоба: По 3.00: Д. Зварич і Й. Цісик. М. Лехман 4.00; по 10.00: Д. Іванишин і К. Рудик.

Онтаріо: По 2.00: К. Стефанишин, Й. Каленчук, В. Проць. В. Чирий 7.00. Українська Академічна Громада 21.00. М. К. Дзюрман 25.00.

Мішіген Стейт: М. Фенік 5.00. По 10.00: А. Звозда і М. Хомин.

Ню Джерзі Стейт: С. Цецюра 2.00.

Хто слідуючий?

Щиро дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Пресвяті Серця Ісуса й Марії стократно винагородять добре серце жертвенних людей.

оо. Редемптористи
ST. MARY'S SEMINARY,
WATERFORD, ONT.

ПОШУКУЄ:

Марія Ряжа своїх стриїв в Канаді: Кремінь Василя, Кремінь Федора, — уроджених в Володимирі, село Журавно, повіт Жидчаїв, Львів, (Польща). Мол адреса:

Maria Ryza.
Hubert Gofen No. 8,
Glain Lez. Liege. Belgique.

ПІДТРИМУЙМО СВОЇ КАТОЛИЦЬКІ ІНСТИТУЦІЇ В ЙОРКТОНІ.

ДОРОГІ БАТЬКИ! ПОСИЛАЙТЕ СВОЇ ДІТИ НА ВИЩУ ШКОЛУ ДО КАТОЛИЦЬКИХ ІНСТИТУЦІЙ В ЙОРКТОНІ.

ПОБАЖАННЯ

ПОБАЖАННЯ НОВОМУ ВЛАДИЦІ

ОО. Редемптористи та Редакція Голосу Спасителя з усіма співробітниками бажають Новому Владиці, Преосв. Максимові Германюкові ЧНІ. Божого Благословення та щастя й успіхів у праці на славу Божу та добро українського народу в Канаді. МНОГАЯ ЛЕТА!!!

TAD

GREETINGS

СВЯТА МІСІЯ В БРУКСБІ, САСК.

В днях від 24. червня до 4. липня п.р. відбулася св. Місія в Бруксбі. Проповідував дуже гарно та цікаво Всеч. о. Й. Денищук, редемпторист. Рівночасно відбувалася катихизація дітвори, що її проводив Всеч. о. парох В. Шек.

В місійному часі погода була змінна. Часто падали дощі. Це одначе не вилинуло на вислід. Люди ходили громадно і ревно брали участь. Приїздили теж люди з Гронлід і Різорс. Місійні науки відбувалися рано і вечером. До св. Тайн приступило около 300 осіб. На закінчення св. Місії по спільнім обіді відбулося благословлення місійного хреста і процесія. Біля свіжо-вкопаного хреста промовляв ще о. Місіонар. Зчерги виголосив кінцеве слово о. парох, в якому злożив щиру подяку о. місіонареві за його труд та гарні науки, Церковному Зарядові, парохіянам і гостям за численну участь у св. Місії. Гарним і живим памятником св. Місії є, зорганізоване о. місіонарем, Брацтво Божої Матері Неустанної Помочі. Дай Боже, щоб в тому Брацтві заховалися місійні науки та вказівки якнайдовше.

Присутний.

✚ ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ ✚
Релігійний Місячник
Рік 23, ч. 9 Йорктон, Саск. Вересень, 1951

Історія Господнього Хреста

о. Др. Микола Комар

В СІМДЕСЯТОМУ році по Христі Римляни здобули Палестину й враз з її столичним городом Єрусалимом зрівняли з землею святе місце християн—гріб Господа нашого Ісуса Христа. На Голготі, де на хрестному дереві наш Спаситель терпів і доконав відкуплення людського роду, поставили вони святині й статуї своїх божків. На місці святого хреста, найбільшої цінності християн, станули статуї поганських божків! І здавалось уже, що в лютих переслідуваннях християн з боку римських поганських цісарів пропаде ціла християнська ідея і кров християнських мучеників змие всі сліди, що свідчили б і нагадували б світові про життя і діло Ісуса Христа. Та по несповна трьох століттях панування римського поганства обернулось колесо історії. В 312 р. засів на римському престолі цісар *Константин*, що завдячував свою побіду чудесній появі хреста, який він сам признавав і виписав на своїх прапорах. Запанувавши над цілим великим цісарством, цісар Константин дарував християнській вірі повну свободу та зробив її державною релігією.

Св. Олена.

Мати цісаря Константина Олена була християнкою і по-християнськи виховала свойого сина. Коли Церква відзискала повну свободу, Олена, хоч була вже в старшому віці, посвятила своє життя на її службу. Передусім дорогі їй були святі міс-

ця, де жив і вмер наш Спаситель. Бажаючи віднайти те, що Церква в трохсотлітніх лютих переслідуваннях стратила, вона вибралась на прощу до св. Землі, щоб там знайти сліди життя і смерти Христа й захоронити їх для грядучих поколінь.

По прибутті до святої Землі Олена удалась найперше до єрусалимського єпископа, Макарія, щоб засягнути в нього всі потрібні інформації та поради в виконанні своєї обітниці. Як оповідає легенда, що її засвідчують найкращі церковні історики (Евсевій, Руфин, александрійська світова хроніка), єпископ Макарій привітав цісареву з великою радістю та з одушевленням приняв її план. Він же й сам товаришив їй в прощі по всіх святих місцях, де народився, жив, учив, терпів і умер наш Спаситель. Найбільше уваги присвятили вони святим місцям у самому Єрусалимі, де на Голготі мусів бути гріб Господній.

Як ми сказали спочатку, по заняттї Єрусалиму Римлянами всі сліди з життя і смерти Спасителя вороги старались затерти. Цісар Адріян казав засипати й камяний гріб, в якому три дні лежало Христове тіло, і щоб відвернути від нього увагу християн, поставив там поганську статую римської богині, Венери. Та саме через це поставлення поганського памятника це святе для кожного християнина місце захоронилось від дальшого знищення проти волі й планів римських можновладців.

Св. Олена та єпископ Макарій не могли дозволити на те, щоб у часі, коли християнська Церква тішилась повною свободою, на місцях освячених Христовою Кровю виднілося знамя поганства. Вони казали усунути поганську святиню і статую. Коли усували їх фундаменти, натрапили на скелю, що мала малий вхід, привалений каменем. Коли відсунули камінь, побачили що ця печера—це властиво висічений гріб у скалі, як це було звичаєм жидівського народу. Замість якихнебудь слідів покійника знайшли три добре заховані в землі хрести.

Всім було ясно, що Боже Провидіння привело св. Олену й єпископа Макарія до тих трьох хрестів, на яких перед триста роками відбулась голгофська трагедія. Жидівським звичаєм вкладали до гробу або близько нього не лиш страченого покійника, але й всі приряддя його смерти; отже хрест, якщо засудженця на ньому прибивали, каміння, коли його каменували й інші знаряддя смерти.

Не було отже сумніву, що знайдені хрести ті самі, що на них страчено Христа з двома розбійниками. Сумнів заходив тільки, котрий з тих трьох хрестів був тим, на якім Христос доконав відкуплення людського роду. Людськими силами доказати

цього було неможливо. Єпископ Макарій і нарід, що чисельно зійшовся, довідавшись про віднайдення трьох хрестів, впали на коліна й просили в Господа помочі. Потім почали дотикати хрестами тіло одно мертвої жінки. І ось сталося чудо. Коли діткнули її третім хрестом—мертве тіло жінки зараз ожило. "Ось хрест Господній"—проголосив єп. Макарій, здвигаючи зо священиками св. хрест. А весь нарід падав на коліна, бився в груди й голосно кликав "Господи помилуй." Після церковної традиції ця подія вдінайдення й здвигнення Господнього хреста мала статися 14 вересня 335 р. На цю памятку наша Східня Церква святкує відтоді щорічно в цей сам день свято Воздвиження Чесного Хреста, що є не тільки одним з найстарших, але і одним з найбільших і найгарніших свят нашого літургійного року.

Цісар Константин на прохання своєї матері збудував на цьому святому місці дві святині: там,— де лежав гріб Господній і де знайдено Господній Хрест—церкву Воскресення, а побіч неї на місці Христових мук базиліку з пятьма навами (т. зв. "Мартиріон"). За ці великі заслуги для християнства Церква прголосила цісаря Константина й його матір Олену святими, а історія прозвала ще Константина Великим.

Віддані до публічного почитання святі місця в Єрусалимі, якими дорожила не тільки Церква, але й особлившою опікою огортала цісарська державна влада, стали центром паломництва для цілого тодішнього, християнського світу. З усіх країв напливали тисячі й сотки тисяч вірних здебільша пішком, щоб тут цілувати землю, по якій спливала Господня свята Кров, щоб діткнулись хреста Господнього, дерева життя і спасення.

Та недовго панував мир у цій стороні. На склоні упадку східньо-римського цісарства 614 р. напав на Єрусалим перський король Хосру II і, зруйнувавши численні тоді християнські святині, між іншими й згадані дві церкві побудовані Константином Великим, забрав і св. хрест Господній і вивіз до свойого краю. Жалем і смутком наповнилось кожне християнське серце по страті такої дорогої памятки. Тому римський цісар Гераклій зібрав повних відваги й героїзму християнських воїнів і вирушив на Персію. Наглядна Божа поміч допомогла розбити перські навали й цісар Гераклій відібрав Господній хрест та в правдивому, тріюмфальному поході заніс до Єрусалиму й поставив на давньому місці. Сам цісар ніс цей хрест на своїх плечах, убравшись у просту одежу, бо як довго не скинув цісарських шат, не міг його піднести. І знову серед вселюдного торжества здвигнено святий хрест, а небаром і

здвигнено наново Божі святині в їхньому давньому блиску.

Це друге торжество здвигнення Господнього хреста мало місце 23 березня 629, в який то день християни Західньої Церкви (латинського обряду) за прикладом візантійського обряду святкують своє свято.

Яка дальша історія Господнього хреста? Про це ніхто нічого більше не може сказати, бо й те, що вище сказано, прийшло до нас у постаті легенд, які найбільше ще може відповідають історичній дійсності. Дальшу історію Боже Провидіння прикрило великою таємницею, залишаючи нам певним лиш ці святі місця, де жив, терпів, умер і був похований наш Спаситель, які то місця знаменують тепер християнські церкви.

За свідоцтвом наших отців, головно Кирила Єрусалимського й Івана Золотоустого, більші чи менші частини Господнього хреста були віддані поодиноким особам і церквам. Св. Кирило Єрусалимський згадує, що вже в 350 р. цілий тодішний світ був наділений частинами св. хреста. Церкви складали цінні частини св. хреста на престолах для публічного почитання, а особи, що мали щастя дістати хочби найменшу частинку, носили її на грудях, як найбільший скарб.

Про велике почитання св. хреста свідчать наші церковні книги, наші стихири й пісні, що повставали в той час, коли ще багато церковних громад та багато людей були в посіданні частинок св. хреста. В празник Воздвиження Чесного Хреста і в хрестопоклонну неділю здвигають по наших церквах по прикладі св. Олени й єп. Макарія хрест Господній та виставляють до всенароднього почитання. В ці святі дні кличе нас свята Церква: "Прийдіть усі вірні, поклонімся животворному дереву, на якому Христос цар слави добровільно свої руки простер і підніс нас до первісного блаженства." І ми приходім усі під цей хрест Господній, цілуймо його, падаймо перед ним на коліна та молімся гарячо словами нашої Матері—Церкви:

"Радуйся, Господній Хресте, благочестя непереможня побідо, брамо райська, опоро вірних, забороло Церкви, непоборна зброє, наша помоче і заступництво; Хресте чесний, що через нього ми земські обожаємся, а диявол паде, сьогодні, коли бачимо Твоє здвигнення руками архиєрейськими, то возносимо Того, що вознісся на тобі і тобі покланяємся."

З МУДРИХ ДУМОК

Чим ти винуватіший сам перед своїм сумлінням, тим радніше шукаєш провини інших, особливо ж тих, перед ким ти винуватий.

Пастирський Лист

ДО ВСІХ ВІРНИХ САСКАЧЕВАНСЬКОГО ЕКЗАРХАТУ

ІХ ЕКСЦЕЛЄНЦІЇ КИР АНДРЕЯ
Апостольський Екзархат Саскачевану

До Високопреподобних і Всечесніших Отців, Преподобних Сестер, Преподобних Братів Християнських Шкіл і до всіх Дорогих Вірних Саскачеванського Екзархату і до українців в Канаді й Америці.

Дорогі в Христі,

БОЖОМУ Провидінню подобалося, щоби був створений Екзархат для українців греко-католиків, осілих в провінції Саскачеван. Св. Столиця, яка опікується нашим українським народом, вибрала на те важний і великий для нас рік 1951. В цей рік припадає Ювілей 60-ліття поселення в Канаді наших перших піонірів, які впродовж 60 літ причинилися до розвою канадійської культури та виробили собі добру славу між другими народами осілими в Канаді. В цей рік припадає також Святий, Ювілейний Рік, що в ньому Господь Бог уділює за посередництвом своєї Церкви особливші ласки тим усім, що виповняють Його Волю.

В цьому отже такому важному й історичному році повстає четвертий з черги новий Екзархат для українців католиків в Канаді. Дай Боже, щоби цей рік приніс много ласк і обильне благословенство для нашого українського народу тут в Канаді та на наших рідних землях.

Всім нам добре відомо, Дорогі во Христі, які то скарби стали погребані в румовищах і попелі на нашій любій Україні. Скарб найцінніший—нашу св. віру намагається ворог насильно вирвати з сердець наших братів і сестер. Той же ворог помордував, повивозив, запроторив провід нашої Церкви, наших Архипастирів, священиків, нашу еліту. Лиш тут і там можуть виповня-

ти в укритті, в катакомбах решта священства і вірних свої релігійні повинності.

Отож Боже Провидіння дає змогу нашому народові, в цьому всенародньому лихолітті зберігати і розвивати наші цінності і скарби на вільній, гарній і багатій канадійській землі, а особливо дає Воно широку і необмежену нагоду до всестороннього розвою нашій св. українській Католицькій Церкві в Канаді.

Наші піонірі привезли у своїх серцях вогонь живої віри, який одночасно з будовою перших землянок серед лісів, багон та степів велів їм ставити церковці такі бідненькі, як вони самі були, щоби в тих храмах Божих вони могли проливати свої рясні сльози, висказувати свое горе, одержувати покріплення духа і душевну потіху.

Заледви 60 літ проминуло і той вогонь віри наших піонірів розгорівся в могуче полуміння не лише серед кільканадцять тисяч, але серед майже чотириста тисяч наших поселенців в Канаді. Ми можемо похвалитися, що маємо своїх людей майже в кожному званні. А де колись було лише 20 священиків на цілу Канаду, то тепер маємо понад двісті із своїм Архиепископом і чотирма Єпископами. Там де колись видніла скромненька деревяна церковця, тепер зносяться прекрасні, просторі Божі Храми.

З волі Божого Провидіння працьовитість і витревалість українського народу в Канаді доконали того, що ми довершили тут великі поступи також на громадському і політичному полі, так, що тепер числяться з українцями не лише в Канаді, але також на світовій арені. Сподіємося, що роля і значіння українського народу в Канаді буде зростати все більше. І нам, українцям католикам, найчисленнішій частині українського народу на еміґрації припадає благородна роля вести провід в українському житті в Канаді та в змаганнях за визволення поневоленої Батьківщини.

Тільки від нас самих, від нашої дальшої праці, від нашої жертвенности, від згоди і віри буде залежати, чи ми виповнимо ті великі завдання, що їх поклав на нас Творець. А щоби виконати свої завдання, відповісти своєму покликанню під сучасну хвилю—на ці треба нам мати відповідні фонди.

Тому оцим проголошуємо **Кампанію на Дієцезальний Фонд.**

А збираємо ми дієцезальний фонд на слідуючі потреби:

1. **Інститут ім. Митрополита А. Шептицького в Саскатуні.**
2. **Заснування нових парафій і місійних станиць.**
3. **Резиденцію для Єпископа.**
4. **Удержання священиків.**
5. **Удержання Сиротинців.**
6. **Удержання Старечих Домів.**
7. **Розвій Преси.**
8. **Радіопередачі.**

Виховний Інститут ім. Митрополита А. Шептицького.

Школи, вища освіта—це важна ділянка. Будучність народу залежить від добре вихованої молоді. До наших церков мусимо додати ще школи, де молоде покоління навчилося б рідної мови, історії, культури і традиції, та щоб потім воно могло стати добрими й ідейними провідниками народу. Віримо, що незабаром прийде хвиля вирішна, коли обездолена Україна "зайде в народів вольних колі." А тоді треба буде мати вироблених людей, які були би готові постояти за долю Батьківщини перед могутніми цього світу. Правда ми маємо в Саскатуні малу Бурсу для студентів, Колегію св. Йосифа та Академію Пресв. Серця в Йорктоні. Одначе, Саскатун, столиця нашого Екзархату це місто науки в Канаді. Тут маємо змогу якнайкраще вивчити нашу молодь на університеті, а в Виховному Інституті ім. Митроп. А. Шептицького вщіпити в душу та в серце молоді—українського духа. Тому докінчення нового, величавого Виховного Інституту—це перше і найважніше завдання Дієцезального Фонду. Інститут зачато будувати минувшої осени. Сподіємося докінчити за Божою Поміччю ще цього року будинок із заліза і бетону, вартости поверх 200,000 долярів.

Резиденція.—Резиденція—це дім для Єпископа. Всі наші Єпископи мають вже свої резиденції. Мають всі латинські Єпископи, як також вищі духовники різних національностей. Повинен отже мати свою резиденцію і наш Єпископ. Честь українців католиків Саскачеванського Екзархату вимагає, щоби їх Єпископ мав свій осідок, відповідне помешкання, щоби кожний міг прийти до нього зі своїми справами у відвідини, священики і вірні; щоби Єпископ міг у себе гідно приймати церковних, народних і державних достойників. До Єпископа, як провідника Церкви і народу часто приходять різні визначні люде. Зокрема тепер у вирішальнмоу часі для нашого народу визначні мужі вдержують звязки з нашим Єпископом. Тому нам треба якнайкраще зарепрезентувати пошану і любов до нашого Провідника-Єпископа, щоб і чужинці могли винести переконання про нас, як про нарід культурний, зорганізований і відданий своєму проводові.

Священики.—Найбільшою духовною силою парафії є священик. Перша наша еміґрація болюче відчула на собі брак священиків. Недостача священиків була також причиною появи ріжних сект і розбиття серед народу. Правда, число священиків тепер значно збільшилося, але їх є замало в нашому Екзархаті. Тому мусимо заохотити нове покоління до священичого стану і виховати молодь відповідно до того.

Нові Парафії та Місійні Станиці.—Осередком нашого зорганізованого церковного і громадського життя є парафії та місійні станиці. Це неначе серце у людському організмі. Тому збільшення парафії і місійних станиць у нашому Екзархаті є повин-

ністю нас усіх. Є багато околиць в Саскачевані, де вірні не мають ані своєї церковці ані духовної обслуги своїм священиком.

Сиротинці.—Побіч щасливих дітей, що мають добрих родичів, завжди були, є і будуть діти-сироти. Тими дітьми повинна заопікуватися наша Церква та їх виховати. Ми маємо один сиротинець в Айтуні, але цього замало. Тим дітям треба дати відповідні условини до життя, одежу, харч, лікарську опіку і т.д.

Крім сиротинців потрібно є провадити **Діточі Садки.** Діточий Садок—це дуже важна установа. В ній наші найменші навчаються молитви, рідної мови, співу; в ній вчаться вони любити все, що рідне, українське.

Старечі Доми.—Чимало людей полишаються на старші літа без родини, без опіки. Щоправда, держава дає їм підмогу грошеву, але не дає родинного тепла, духовної опіки і помочі. Тому потрібно є таких домів для старців, чи калік, що струджені тяжкою працею, нераз пригноблені трагічною долею бажають спочинку і щирого рідного серця.

Преса.—Сьогоднішні часи—це часи могутньої преси і пропаганди. Всі народи, а навіть різні організації мають свою багату й численну пресу. Щоправда наша католицька преса гарно розвивається в Канаді, одначе їй треба дати тривкі основи. Тому нашим завданням є скріпити її, бо ми мусимо мати сильне джерело інформацій, скоре і на часі про світові події, які нас доторкають, та щоби ми могли висвітлювати щоденні події в правдивому світлі, боронити правду і т.д.

Радіопередачі.—Що неділі різні віроісповідні групи надають з Саскатунської і Йорктонської радіовисильні свої програми-передачі. Часами надають вони свої програми-пропаганди дуже хитро, маскуючи свої ложні погляди. І нам треба якнайчастіше передавати через радіо наші прекрасні богослуження, різні доклади для вжитку і просвіти нашого народу.

Мої Дорогі.—Ви приняли вістку про оснування нашого Екзархату з великою радістю та обіцювали своєму Єпископові співпрацю і поміч. Отож тепер перед Вами і Нами лежить велике і відповідальне жадання—**діяти, жертвувати** та **молитвою** кріпити свої обітниці. Дієцезальний Фонд, Дорогі Мої—це нічого нового. Таку збірку переводять вже з добрим успіхом Східний і Західний Екзархати. Переводять їй також час до часу другі дієцезії. Чи Ви, вірні нашого Екзархату хотіли б показатися гіршими від своїх сусідів? Віримо, що ні!

Сподіємося, що Ви зрозумієте як рівнож українців з других частей Канади і Америки зрозуміють потреби хвилини, наші великі завдання та своєю жертвенністю викажуть свою свідомість і патріотизм. Дорогі Браття і Сестри, збірка на Дієцезальний

Фонд—це не є дарунок для чужих, але це є Ваша жертва для Вас самих, для Ваших дітей, для українського народу.

Я закликаю до збірки на Дієцезальний Фонд всі парафії й місійні станиці. Запрошую до співпраці всі організації церковні, релігійні й народні. Закликаю всі родини та особи до жертв звичайних і надзвичайних.

Оцим завзиваю всіх наших Всечесніших Отців, Преподобних Сестер Служебниць, наших студентів, сиріт, шкільну дітвору і молодь, наших хорих, немічних і взагалі всіх вірних нашого Екзархату до щирої молитви і духовної жертви за успіх у цьому так важному і конечному ділі.

Українські Католицькі Діячі! Наші батьки були піонірами давних часів. Станьмо ми піонірами новітньої доби. Перед нами лежить навіть більша відповідальність, як перед нашими бувшими піонірами. Бо під теперішню пору вороги Бога й українського народу подвоїли свої зловіщі удари. Тому треба тепер більше зусилля, щоби тим ударам успішно протидіяти. **Історична Хвиля—Основання Нашого Екзархату Вибила. Всі Вірні до Праці—до Жертви для Спільного Діла, що Ним є Вивінування Нової Дієцезії!**

Радіймо всі відновою і для нас піонірських часів, бо і для нас можна буде тоді застосувати слова св. Письма: "Блаженні очі, що бачили, що ви бачите, бо кажу вам, що многі пророки і володарі хотіли бачити, що ви бачите і не бачили; чути, що ви чуєте, і не чули."

Поручаю Вашим гарячим молитвам як теж добре Нам відомій Вашій щирості й жертвенності увесь успіх переведення в життя Дієцезального Фонду, та

засилаю для всіх найщиріше Наше Архиєрейське Благословення.

✠ АНДРЕЙ,

Єпископ Ординарій Екзархату Саскачеван.

Видано дня 7-го серпня, 1951, Саскатун, Саск.

П.С.—Тих свідомих українців патріотів зпоза Єпархії Саскачевану, що бажали би зложити свої жертви на наш Дієцезальний Фонд, проситься ласкаво слати свої дари на адресу:

Bishop's Chancery, 214 Ave. M. South, Saskatoon, Sask.

Блаженні Ювілейного Року

о. Мих. Щудло ЧНІ.

КАТОЛИЦЬКА Церква, містична Обручниця Спасителя, прикрасила в часі Ювілейного року свої скроні новими зірками, що засяли на небезводі Церкви. Що це за зорі? Це геройські богоугодники та богоугодниці, що їх Церква піднесла до почести Святих. Святий Рік 1950-1951-ий залишиться в памяті людства не тільки своїми 4 мільйонами паломників, що відвідали Рим, не тільки численними зїздами, конґресами та проголошенням догми тілесного внебовзяття Божої Матері, але й теж канонізацією численних Святих мужів і жінок, що по-геройськи служили Христові та досягнули велику досконаліть і визначні християнські чесноти, які вчинили їх героями та героїнями християнства. Цей Ювілейний Рік бачив 8 беатифікацій і 7 канонізацій.

Блаженні Ювілейного року:

БЛАЖЕННИЙ ВІНКЕНТІЙ ПАЛЛОТТІ—був римським священиком і здібним провідником душ. Визначився він невтомною ревністю про славу Божу та намаганням реформувати підупалі обичаї тодішніх мешканців Риму. Він бачив ясно, що одна людина негодна обновити лиця землі, тому й оснував Товариство католицького Апостоляту, що сміло може назватися предтечею Католицької Акції світських християн, що її розвинув незабутній Пій XI-ий. Преп. о. В. Паллотті був проголошений блаженним 22 січня 1950 саме сто років по його смерті.

БЛАЖЕННИЙ ДОМІНІК САВІО (1842-1857). Цей святий юнак, вихованок Св. Івана Боска, доступив почесті блаженного в 1950 р. Коротке було його життя на землі, але великі чесноти прикрасили його ніжну, юнацьку душу. Гаряча любов до Спасителя, ніжна набожність до Божої Матері, глибока відраза до всього нечистого, смертельний страх перед гріхом: "Боже, дай мені радіше вмерти ніж Тебе образити смертельним гріхом!"—довели в короткім часі жвавого юнака до геройської святости. Юнаки цілого католицького світу, школярі всіх шкіл мають у ньому прегарний приклад і заохоту до християнської святотси та досконалости.

БЛАЖЕННА ПАВЛИНА, ЄЛИСАВЕТА КАРІОЛІ (1816-1885). Походила зо шляхетної родини. Від дитинства мріяла про манаше звання, але батьки примусили її вийти заміж. Послухала їх. В 37 році життя полишилася вдовою. Згодом померло її троє дітей. Сама Павлина присвятила своє життя послугам

вбогих, яким роздала свої багатства. Крім цього зайнялася їхнім навчанням і релігійним вихованням. Вона оснувала згромадження Сестер Пресвятої Родини. При її беатифікації в Римі були дві пані, що вилікувалися з тяжкої хвороби за її заступництвом.

МАРІЯ де МАТІЯС була проголошена блаженною 1 жовтня 1950 р. Ще дівчиною відзначалася побожністю. Довго вона молилася, щоб пізнати своє покликання. Блаж. Ґаспар дель Буфало, основник Священиків від Пресвятої Крови, став її духовним провідником і попровадив її дорогою досконалости. Вона оснувала згромадження Поклонниць Пресвятої Крови. Посеред різних трудноців і перешкод оснувала около 60 домів свого згромадження. Померла в Римі 1860 р.

Повище згадані Блаженні були італійцями чи італійками.

МАРІЯ ТОРРЕС КЕОСТА (1826-1887) була еспанкою. Походила з бідної родини. Почала свою апостольську діяльність на передмістях Мадриту, де було повно хворих, що проживали в крайній нужді. В день внебовзяття Божої Матері 1851 р. оснувала для них згромадження Слуг Марії, щоб займалися хворими. Сама Блаженна визначилася надзвичайною любовю до ближнього, особливо в часі холери, що була вибухла в місті.

ВІНКЕНТІЯ МАРІЯ ЛОПЕС (1847-1890) була теж еспанкою. Батьки вислали були її на студії до Мадриту. В часі студій допомагала вона своїй тітці, що займалася допомогою дівчатам, які служили в Мадриті. Вкоротці вона так полюбила цю працю та стала така активна в допомозі бідним дівчатам, що її можна слушно назвати основницею Інституту Дочок Непорочної Діви. Визначалася особливішою набожністю до Непорочної Діви Марії, якій присвятила свій інститут, любила гаряче Пресвяте Серце Ісуса та відзначалася набожністю до Пресвятої Евхаристії.

АННА МАРІЯ ЖАВУБЕЙ проживала в часах французької революції, скриваючи від революціонерів неодного священика. В 19-ім році життя віддалася Богові, складаючи обіт чистоти, і зайнялася вихованням молоді та піклуванням хворих. Тоді заснувала вона згромадження Сестер Св. Йосипа в Клюні. Згромадження скоро розвинулося та перейшло до Африки й Америки.

Тут невтомно трудилася над поширенням християнської цивіліцазії, над усуненням невільництва та займалася іншими добродійними ділами. Вона спровадила до Франції перших чорних семінаристів, щоб виховати їх на священиків для місійних теренів. Блаженна померла в Парижі в 1851 р.

МАРҐАРИТА БУРЖОЙС (1620-1700) народилася в Франції. Батьки її були дуже побожні. Від дитинства мріяла про манаше життя, але ні кармелітанки, ні клярискі не хотіли прийняти

її до свого чину. В 32-ім році життя прибула вона до Канади, де зайнялася навчанням катехизму, піклуванням хворих, тощо. Вона заложила згромадження Нашої Владичиці. Тут визначилася невтомною ревністю поміж дикунами на острові Віллі Марії. Згодом дикуни, що проживали по лісах, стали цивілізованими людьми.

12 жовтня Пій XII проголосив її блаженною при участі численних канадійських паломників.

В. С.

ЛЮБІТЬ СВОЮ УКРАЇНУ

Любіть Україну, як сонце, любіть,
Як вітер, і трави, і води,
В годину щасливу, і в радості мить,
Любіть у годину негоди.
Любіть Україну у сні й наяву
Вишневу свою Україну,
Красу її, вічно живу і нову,
І мову її солов'їну.
Під Божим Покровом мов садом рясним,
Сіяє вона над віками.
Любіть Україну всім серцем своїм
І всіми своїми ділами.
Для нас вона в світі едина, одна,
Як очі її ніжно—карі...
Вона—у зірках, і у вербах вона,
І в кожному серця ударі.
У квітці й пташині, в тополях, гаях,
У пісні у кожній, у думі,
В дитячій усмішні, в дівочих очах,
І в стягів голубому шумі...
Немов той кущ, що горить, а не згоряє,
Живе у стежках, у дібровах,
У співах гудків і у хвилях Дніпра,
У хмарах отих пурпурових.
Любіть у труді, у коханні, в бою,
Любіть усією душею.
Всім серцем любіть Україну свою,—
А Бога любіть понад нею.

Католики Та Православні

о. Мих. Щудло ЧНІ.

І. Релігійний розрив.

ХРИСТИЯНСЬКА Церква поділена на різні релігійні групи та блоки. Поділ на різні релігійні та професіональні спільноти це велике нещастя для людства, бо релігійне непорозуміння поміж народами утруднює міжнародню співпрацю та згоду. Найбільша згода поміж европейськими націями панувала в середньовіччі, коли престиж Папів був досягнув незрівняну повагу в сімї европейських народів.

Православна Церква з усіх християнських блоків найблища до католицької. Розрив між Римом і Царгородом у 1054 році,

що перейшов в історію під назвою "великої схизми" не пішов так далеко, як це сталося з протестантськими відломами, що помалу сливе зовсім затратили характеристику давнього християнства, яке апостоли передали світові. Протестанти відкинули все християнське передання, нехтують патристикою, "зреформували число Св. Тайн," відкинули Службу Божу та священство, поперекручували навчання Святої Євангелії. Поміж протестантськими сектами, що зовуть себе християнськими, є деякі, що їх трудно назвати християнськими, бо з Христової Євангелії вони сливе нічого не залишили в своїй радикальній чистці.

Православні ж церкви, що в 1054 р. відділилися від Христового Намісника, Римського Папи, задержали передану апостолами традицію, мають Святі Тайни, признають сповідь, мають правдивих священиків, приймають і гордяться навчанням Святих Отців, що на Сході були перші розвинули християнське богословя.

Схід по Божому пляні перший отримав щасливу новину відкуплення. Християнство зразу багато більше черпало зо Сходу ніж із Заходу, бо культура на сході була куди вища ніж на заході. "Був час, писав о. Мондесерт у 1948 р., коли по всіх церквах Македонії, Малої Азії, Сирії, Палестини, Єгипту, ба й самого Риму, Служба Божа відправлялася по-грецьки. Був час, коли Церква не знала іншого крім грецького богословя, богословя Іренеїв, Атанасіїв, Кирилів, Василіїв і Григоріїв. Був час, коли все життя клиру та світських християн було інспіроване прикладом грецьких монахів із Атосу чи Синаю, Тебаїди чи Сирії."

Отож православні церкви зберігають усе навчання та віру в правди, що до одинадцятого століття були спільні західній і східній Церкві. Ба й сьогодні, по стількох століттях непорозуміння та розбиття, християни сходу та заходу не повинні опускати безнадійно рук і попадати в одчай, що вже все страчене. Люди спричинили розбиття, люди можуть усунути його. Та ж джерела християнської віри досіль спільні католикам і православним. Обидві Церкви вірять у ту саму Євангелію, в тих самих Святих Отців, в ту саму літургію та в рішення перших сімох соборів. Отець Конгар твердить, що поважне зусилля зо сторони католиків і православних, пильна праця східніх і західніх християн могли б усунути багато непорозумінь і поменшити віддаль, що ділить християн. Та ж це загально відомий факт, що не релігійні трудності чи розбіжність у вірі, але радше політичні причини, відмінна ментальність, ривалізація між Сходом і Заходом, брак такту, заздрість і занепад християнського духа привели схизму та розбили Христову Церкву.

Здається, що найбільша трудність православних це признати, що Римський Папа є дійсним заступником Спасителя на землі та Його видимим Намісником. Не так розбіжність навчання, як сам факт, що розрив задавнився, спричиняє велику трудність у наближенні сходу до заходу. Розрив, що спочатку можна було легко направити, став сьогодні жахливим валом, що тяжко його повалити та привести до злуки схід із заходом.

Відчуження між сходом і заходом, брак співпраці та вирозуміння впродовж 9 століть спричинили своєрідну еволюцію в обидвох вітках одної колись Христової Церкви. Позиції обидвох церков закріпилися, віддаль зміцніла через відсутність стичности. До відмінного світогляду долучилися історичні поодії, що скріпили нехіть сходу од заходу, от хоча б 4-ий хрестоносний похід та заснування латинського цісарства в Царгороді, що дуже відємно вплинули на греків... Хрестоносні походи не були злі, але деякі із їх провідників використали їх для своїх політичних цілей, що сильно зразило греків до римлян, хоч Папи ані не заохочували, ані не одобрили надужить.

Зайняття ж Царгороду турками ще далі змодифікувало грецьку ментальність, чинячи її ще більше неприхильною заходові, бо турки бачили в папстві головну опору їхнім загарбницьким походам на Европу. Турки не тільки дбали, щоб греки не наближалися до Риму, але й своїм вмішуванням у справи Церкви вчинили її ще більше застоялою та затверділою в своїй ворожій Римові позиції.

II. Труднощі поєднання.

Чи ж поєднання Сходу з Заходом є тільки мрією та нездійсненим бажанням оптимістів так поміж католиками, як і православними? Недоконче! Здається, що сьогодні світогляд заінтересованих Церков починає змінятися в сторону поєднання. Так католики, як і православні щораз краще бачать і починають признавати, що обопільне незнання це головна причина розриву між сходом і заходом. Кожен, кому на серці поєднання католицтва з православям, ясно бачить, що відчуженість і заскорузлість у власних позиціях не сприяє наближенню та усуненню схизми, що розшматувала Христову отару на дві великі частини. Кожен, хто розсліджує причини схизми, бачить, що ці причини здебільша, якщо не в цілості, перестали існувати. Гордість грецького цезаропапізму не грає більше жадної ролі, бо візантійська імперія з пишними базилевсами перестала навзавжди існувати та перейшла в історію немов спомин того, що було та не вернеться.

Обопільне незнання зродило погорду, виплекало багато пересудів поміж католиками та православними, що здебільша не мають ніякого реального обоснування, хіба вдержуються заїлістю та гордістю, щоб підтримувати помилку, яку спричинили амбітні та розполітиковані предки. Це ж признають самі православні. Он професор Баланос, що викладає патрологію в університеті в Атенах, сказав у 1938 р.: "Якщо розрив Церков це нещастя, так куди більше нещастя обопільне незнання Церков. Якщо б ми краще себе знали, так ліпше розуміли б себе та більше шанували б одні других."

Рух у напрямі взаємного порозуміння це добрий знак діяння Святого Духа в Христовій Церкві. Бажання поєднання повинно викликати забуття давніх непорозумінь і кривд по обидвох

сторонах, бо ж це велика шкода для добра Церкви, коли вона представлена одними католиками західнього обряду. Папа Венедикт XV сказав 14 травня 1917 року: "Христова Церква не є латинська, ні грецька, але католицька. Всі її сини є рівні в її очах, чи вони латинники чи візантійці, слав'яни чи якоїнебудь іншої національности. Всі вони займають те саме місце перед Апостольською Столицею."

Ніякий католик негоден сумніватися про правдивість слів, що так виразно висказав Христовий Намісник. Проте є фактом, що досьогодні латинський елемент панує в католицькій Церкві через розрив між сходом і заходом. Це ясне та самозрозуміле, бо більшість членів католицької Церкви належать до латинських націй або принаймні до тих, що в тягу історії опинилися під впливом латинства, що часом штучно защеплено їм. Деякі історики кажуть, що в Чехії ніколи не було б гуситів, якщо б німці не були силою наложили чехам латинського обряду, винищуючи старослав'янський.

Багато православних думають, що статися католиками це однозначне з латинізацією, бо час до часу були чи бувають випадки, що витворюють подібне переконання в православних, хоч Рим строго заказав перетягати східніх на латинський обряд, хоч існують східні католики в Христовій Церкві, хоч Христові намісники боронять невпинно католиків східнього обряду, що проживають посеред латинників. Навіть існування українського обряду під опікою Святішої Столиці декому з православних не каже нічого, бо вони це толкують я ктимчасову тактику Римських Папів, щоб легше перетягнути на латинство східніх католиків, коли вони надобре перейдуть під "диктатуру" Римського Папи, бо антиримська пропаганда в своїй заїлості та ненависті представляє римських архиєреїв як диктаторів.

Щоправда наші православні Браття та Сестри, що народилися поза католицькою Церквою, можуть проживати в добрій вірі, любити щиро Бога та всім серцем служити Йому, проте й у них так, як і в католиків проявляється ностальгія за поєднанням розірваної схизмою Церкви, що до 1054 творила одну отару під одним пастирем.

Таке й саме видне поміж протестантами, що всіми засобами намагаються знайти одну платформу для порозуміння поміж усіма сектами. Чи це не діяння Святого Духа, що викликує в серцях тугу, **"щоб усі були одне."**

Коли некатолики пошукують і тужать за поєднанням, так для католиків це імператив сумління працювати над здійсненням тієї єдности, що є познакою правдивости Христової Церкви. Католицька Церква задержала цілий скарб Божого обявлення весь час свого існування, не пішла на компроміси з "вимогами" модерних часів, не змінила свойого становища супроти розводів, неморальности, перепинення народин, мордів невинних гротомадян усякими диктаторами... Проте католики повинні спитатися, чи вони вчинили все, що могли, щоб заблуканих привести до Христової отари? Хоча б не вдалося привести їх на правий шлях, чи католики мають відвагу по-братньому при всякій нагоді пригадувати їм про потребу одности віри та Церкви?

Один Бог знає, як багато престижу Христова Церква стратила в очах нехристиян, індиян, буддистів, магометан через нещасний поділ і повстання різних церков! Яке враження може вчинити на паганина місьонар, що вчить його про одного Бога, про Пресвяту Тройцю, про Христа Спасителя, але заразом накидається на інших християн? Чи не зроджується в ньому переконання, що все християнство це видумка людська, бо нема згоди та любови поміж тими, що признають Христа за свого Спасителя? Що думали б ми самі, яке враження вчинили б на нас проповідники, що вороже ставляться одні до одних, хоч голосять ту саму Євангелію?

Отож Христові слова **"Щоб усі були одне"** це перший мотив, щоб всіма засобами працювати над поборенням перешкод єдности, щоб якнайскоріше та єдність могла настати в християнськім світі...

Маю інші вівці, що не належать до стада. І їх треба Мені привести, щоб була одна отара та один пастир. (Ів. 10, 16). Кожен католик і кожен християнин узагалі, що любить Христа, повинен по змозі працювати над поєднанням всіх християн і так допомогти Христові зєднати всіх своїх визнавців в одній Церкві під одним видимим головою, Римським Папою, що є правним наслідником Св. Петра. Чи може притендувати, що він правдивий християнин, коли він не помагає задовольнити Христове Серце, яке терпить на вид роздорів поміж визнавцями одної та тої самої Євангелії?

Чи ж Спаситель не приказав іти в світ і навчати всі народи? **Ідіть, навчайте всі народи, хрестячи її в імя Вітця і Сина і Святого Духа?** (Мат. 28, 19).

Чи ж апостол Павло, що стільки натрудився над поширенням Євангелії поміж паганами, не думав про цю єдність Христової Церкви, як писав: **Один Господь, одна віра, одне хрещення?**

Багато місьонарів працюють із видимим Божим благословенням над наверненням паган в Африці чи Азії. Проте не слід забувати наших православних Братів, бо ж вони найблищі до нас своєю вірою та звичаями...

III. Авторитет Святішої Столиці на Сході.

Фальшиве твердження поширилося так поміж католиками та православними, що Схід був і є з засади ворожий проводові Римських Архиєреїв в Христовій Церкві. Так воно не є, бо це противне історії. Маємо незбиті докази на те, що Схід не завжди був ворожо наставлений до Святішої Столиці.

В однім італійськім музею є кодекс із одинадцятого століття. Між його численними мініятурами є одна в візантійськім стилю, що звернула на себе увагу критиків. Вона представляє Христа Царя на троні. По боках Христа Царя стоїть апостол Петро та Св. Ірена. Понище видно князя та княгиню в багатих ризах. Нема ніякого напису під мініятурою. Проте на пятій сторінці кодексу подибуємо знову Св. Петра з ключами в руках,

а по його правиці князь і княгиня зо згаданої мініятури. Тут уже є напись кирилівкою: **Ярополк.** Іде тут про київського, українського князя, Ярополка, та його дружину Ірену, яких великий князь Ізяслав був вислав до Риму дошукуватися справедливости, як польський король, Болеслав, був напав на Русь-Україну та пограбив золотоверхий Київ.

Ізяслав був вислав до Папи Григорія VII свого сина Ярополка в 1075 році, бо поляки були позбавили його київського престолу. Ярополк віддав в імені батька Ізяслава свою державу під опіку Папи, щоб, як пише Григрій VII, "Святий Петро заступався перед Богом за спасінням вашим і вашого королівства."

Папа направив кривду вчинену Ізяславові, який при папській помочі відзискав затрачений престіл... Отак київська Русь сталася ленном Св. Петра. Ярополк, повний вдячности, вернувся в Русь і здвигнув церкву над Дніпром, де колись Русичі прийняли хрещення за Володимира, та присвятив її опіці князя апостолів, Св. Петрові.

Князь Ярополк поступив так, як поступали тоді західні князі, що віддавали свої князівства під опіку Святішої Столиці. Це віддання забезпечувало їх від нападів інших католицьких князів, бо порушити таке ленно це було образити Папу та стягнути на себе канонічні кари, чого не бажав собі в тих давніх часах жаден християнський володар.

Так само перед тим був поступив болгарський князь, Михайло Богорис, захищаючи свою державу перед зазіханням грецького цісаря та патріярха, Фотія. Він став ленником Святішої Столиці в 865 році. Он як пише про нього Анастасій, бібліотекар Папи Миколая 1-го: "Так далеко пішла пошана та любов його (Богориса) до Святого Петра, що він в приявності папських легатів і цілого царського двору передав легатам власноручно коня, кажучи: Нехай уся болгарська шляхта та весь нарід знають, що від сьогодні я стаю васалем і слугою по Бозі Святого Петра та його наслідника."

Константин Порфіґоренет, візантійський цісар, (912-959) подає пакт, що серби заключили з хорватами по прийнятті християнської віри, що правдоподібно сталося за понтифікату Св. Евгенія: "Охрестившись, підписали пакт, потвердили його присягою в честь Св. Петра, що ніколи не нападатимуть на інших царів, ані не пічнуть війни, але проживатимуть у мирі з тими, що намагатимуться удержувати мир. Благали вони, щоб Римський Архиерей молився завжди за них, щоб Бог і Святий Петро, Христовий учень, допомогли їм перемогти, коли б якийсь чужинець докучав їм і змушував до війни."

Отак від найдавніших часів славянські народи зверталися до Святішої Столиці, як до свого законного заступника та покровителя, бо в ній знаходили запоруку мира та справедливости.

Тяготіння до римського престолу було й на сході поміж іншими народами. Он як писав до Папи, Венедикта XI, перський патріярх, Ялягабан III, що сливе пів століття правив перською Церквою. Лист його датований у 1304 році. Он його зміст:

"Святіший Отче, наміснику Господа нашого Ісуса Христа, що зо столиці Св. Петра, президуєш над усім християнством, наш пастирю та пане, отче поміж батьками, королю королів, насліднику Св. Петра та наміснику Христа, що приказуєш усім вірним Сходу та Заходу... Любов до тебе глибоко закорінена в усіх серцях."

Амбасадор монофізитського Менелиха II, що 8 жовтня 1907 року упав навколішки перед Піем X-им, отак висловив становище монофізитської Церкви до Святішої Столиці: "Ти син і наслідник Апостола Петра, вірний продовжатель його діла... Ти фундамент Церкви, ти нарожний камінь християнської віри, про який наш Спаситель сказав, говорячи до апостола Петра: "Петре, ти—скеля, на якій побудую свою Церкву!"

IV. Засоби Поєднання.

Сатана через своїх прислужників намагається віддалити світ від Намісників Христових. Гітлер, Сталін немало лиха вчинили Христовій Церкві. Хоч нацизм провалився, проте Сталін продовжає свою сатанічну боротьбу проти папства. Наша українська, католицька Церква впала першою жертвою московського православя закрашеного на червоно російською ерархією, що вислуговується батущі Сталінові та його партії.

По інших краях, що опинилися в орбіті совітів, повторяються ті самі звірства, що їх бачила наша Церква та ерархія по зайнятті Західньої України червоною армією.

Христові визнавці не повинні знеохочуватися тимчасовою перемогою Сатани, бо Христос сильніший від диявола. Диктатура ніколи не триває довго, бо народи змагають до демократії та свободи. Царство Сталіна основане на крові та насильстві може скоріше провалиться ніж ми сподіємося в своїх короткозорих обрахунках.

По розвалі червоної імперії настануть поміж православними часи замішання та дизоріентації, що викличуть у душах бажання поєднання з престолом Святого Петра. Католицький світ мусить бути добре підготований стрінути цей хаос і попровадити до світла мільйони збаламучених і огірчених душ.

Як большевизм упаде, тоді духово виголодженим душам і народам треба буде щось дати, щоб заповнити духову порожняву, що комунізм витворив у своїх жертвах. Що ж демократичний світ зможе їм дати? Авта, радія, телевізійні апарати, холодники, гарні доми чи школи, або може доми забав, кін і театрів? Чи дамо їм злочини, безсумлінність, шахрайства, заник морального змислу, аборти, перепинення народин, зради, розводи, що становлять ганьбу демократії? Дивлячись на сьогоднішній світ, треба твердити, що це не демократія, але правдива д-е-м-о-н-к-р-а-т-і-я, бо диявол так сильно опанував уми та серця сьогоднішнього людства своїми хитрощами та фальшивими засадами.

Якщо бажаємо провадити других до Христа, треба вперед нам самим знати Христа та бути якслід обзнайомлені з Його

Євангелією, що єдина може дати сильну підвалину під будову духового, обновленого на християнських засадах світу. Слід нам відвернутися від диявола та всім серцем пристати до Христа, основуючи на засадах Його Євангелії все родинне, особисте, соціяльне, економічне, національне життя. Прикладне наше життя та добрий приклад спонукає противників католицької Церкви піти за нами.

Католики дуже часто не здають собі справи зо свого упривілейованого становища. Неодин задовольниться правдою, відказуючись рухнути пальцем, щоб свому заблудшому ближньому показати правду, за якою він нераз жадібно пошукує. Посідання правди змушує ревних католиків поширяти правду, бо добро повинно поширятися в світі, правда мусить здобувати нових приклонників...

Які ж засоби слід уживати в поширенні єдности віри поміж християнами?

І. Молитва це найважніший засіб, щоб просвітити незрячних і заблудших, бо вона виєднює Боже світло, розганяє пересуди, зеднює прихильність і підготовляє душі до єдности віри.

Папа Лев XIII 5 травня 1895 р. сказав, що слід відбувати молитовні девятниці за нездинаних християн Сходу. Ця девятниця має бути перед Зшестям Святого Духа: "Церква молиться за унію, з якою сполучена слава Божа та спасіння багатьох душ." Далі великий Папа Лев XIII заявляє: "Оттому ми намагалися батьківською заохотою спонукати католицький світ, щоб за прикладом Пречистої Діви та апостолів ув інтимній злуці молилися до Спасителя в часі девятниці Зелених Свят, благаючи Господа: **Подай Свого Духа й обновиш обличчя землі!** Сподіємося, що вислід наших молитов буде поєднання наших незєдинених Братів!"

Деякі католицькі народи мають особливіші ліги, от як Еспанія, що моляться за поєднання сходу з заходом.

Чи ж українці католики не повинні проводити в змаганнях наближення сходу до заходу? Чи ж надармо Урбан VIII сказав: "Мої Українці, при вашій помочі сподіюся навернути схід?" Ми повинні мати українську католицьку лігу, що займалася б справою поєднання наших церков... Ця ліга повинна б мати свій молитовний відділ, до якого б належали всі манаші чини, або принаймні деякі з їх членів, що кожного дня молилися б за справу поєднання найперше православних українців, як теж усіх, що відлучилися від католицької Церкви. Це ж велике діло, для якого варто посвятити всі труди та саме життя, бо так спаслися б безчисленні душі та паганський світ, зобачивши всіх християн в одній церкві, повірив би легше в Святу Євангелію...

У Римі є особливіша Священна Конгрегація Східньої Церкви, якої головою є кожноразовий Папа. Ця конгрегація займається справами східньої Церкви.

2. Усунути з нашого релігійного життя все, що разить і віддаляє від католицької Церкви наших православних Братів. З нашої преси повинно зникнути все, що зневажає чи понижує наших незєдинених Братів. Полеміка, лайка, зневага не похо-

дять від Святого Духа, що має поєднати розсварених християн в одній Церкві та під одним пастирем.

3. Контакт із православними. Католики та православні дуже часто уникають себе немов прокажені. Брак контакту не веде до поєднання, але навпаки утверджує пересуди та послаблює бажання єдности. При зустрічі вияснюються труднощі та вирівнюються розбіжності, бо ж кожен християнин знає, що в християнськім світі повинна бути тільки одна Церква, яку Христос оснував.

4. Поширення брошур і книжок поміж народом про справу поєднання в християнськім дусі... Правда все робить своє діло, хоча б читач не прийняв її через свої пересуди... Святий Дух зростить кинене зерно в слушнім часі, бо ж навіть найбільше заскорузлі люди мають хвилини щирости в своїм житті, коли пізнають правду та готові прийняти її, якщо подано їм її в християнськім дусі, повнім любови та ревности.

ПРЕСТИЖ І ЗНАЧЕННЯ ПАПИ

Здається, що в історії католицької Церкви Папа ніколи не мав стільки поваги та престижу в світі, як сьогодні, не зважаючи на обчернення та глуху ненависть усяких еретиків і відступників.

Минулого року прибули до Риму яких 4,000,000 паломників: між ними були переважно католики, хоч не бракувало магометанів, протестантів і православних. хоч 1925 року було тільки 600,000 паломників. Папа в часі Ювілейного Року уділив яких 6,000 авдієнцій.

Сьогоднішній Папа має 40 дипломатичних місій із різними краями світу, хоч перед першою світовою війною було всього їх 14.

Папа прийняв на приватних авдієнціях за 1950 рік 36 премієрів різних держав, між якими був Аззам Паша, генеральний секретар Арабської Ліги.

Католицькі партії перебрали державну владу в Бельгії, Франції, Італії, Німеччині, Еспанії, Португалії, бо народи не бачуть деінде спасіння та запевнення майбутности тільки в Христовій Церкві та в засадах Євангелії. Отак Ватикан у сьогоднішньому світі став притягаючою силою для всіх католицьких і некатолицьких почувань, бо світ щораз більше переконується жорстокими подіями сьогоднішніх часів із їх газовими камерами, концентраційними таборами, Сибірами, масакрами невинних, що тільки в Христі спасіння.

В 17 стол. було в Америці 1 процент католиків, а тепер їх 17 процентів.

ДЛЯ МАЙБУТНІХ МІСЬОНАРІВ ПОСЕРЕД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Шановні Читачі та Читачки!

ЗВЕРТАЄМОСЯ до Вас із великим проханням. Не лякайтеся! Не прохаємо в Вас грошей, хоч і гроші конечні, щоб виховати місьонаря. Бідний наш нарід не має досить місьонарів. Звідусіль напливають до наших Настоятелів прохання про Святі Місії від Всечесніших Отців Парохів із Америки та Канади. З великим болем Настоятелі негодні вислухати їхні прохання та вислати місьонаря... Нарід прагне Божого слова, хоче почути ревних Синів Св. Альфонса Ліґорого, великого Вчителя Католицької Церкви, а тут нема кого післати, бо нема місьонарів...

Число наших місьонарів таке мале, що можете почислити їх на пальцях своїх рук. Де ж годні вони заспокоїти потреби нашого побожного народу в сотках парафій по розлогій Америці та Канаді?

Отож прохаємо Вас, Шановні Читачки та Читачі Голосу Спасителя, щоб Ви молилися та благали хоча б одним **Богородице Діво** кожного дня, щоб вселаскавий Господь і Пречиста Діва, цариця України, послали нам багато святих і ревних місьонарів.

Маємо немало кандидатів на майбутніх місьонарів. Деякі із них ще малі. Це ювеністи, що студіюють і кінчають свій гайскул у Роблині, Ман.

Другі це новики, що покінчили гайскул і вступили до манастиря ОО. Редемптористів. Вони тепер у Йорктоні, Саск. Вони пробувають під проводом свого учителя на молитві та розважанні, роздумуючи над тим, чи віддатися Богові на все життя, щоб бути апостолами Христа посеред українського народу або повернутися до світу, може зраджуючи своє покликання та поменшуючи вже й таке мале число наших місьонарів.

Треті це наші дорогі Студенти-семинаристи, що вчаться в Ватерфорді, Онт. Життя їх віддане студіям і молитві.

Прохаємо всіх наших Читачів і Читачок, Приятелів і Приятельок молитися за тих наших Юнаків, що приготовляються до великого діла місійного посеред українського народу в Канаді та в Америці та либонь і в Україні по розвалі червоної сатрапії. Може Ви негодні прислати їм дарунку з декількох долярів, але кожен із Вас може молитися за них, щоб Господь і Пречиста Діва допомогли їм і допровадили їх до священства та місьонарювання на славу Божу та добро українського народу. Ми певні, що Христос вислухає Ваші ревні молитви, не опустить наших Юнаків, подасть їм щоденний хліб і своїми ласками допоможе стати гідними Синами Св. Альфонса та невтомними апостолами Ісуса та Марії посеред нашого народу, бо Чин ОО. Редемптористів це Чин Божої Матері!

ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ?

1) Хіба це час посту по Воскресінні аж до Томиної неділі, що не вільно йти на музики?

Світлий тиждень це не піст, але загальниця. Церква бажає, щоб її діти духово радувалися з Христового воскресення, тому дозволяє їсти мясо навіть у пятницю. Проте Церква закавує музики, танці, весілля, бо бажає, щоб радість її дітей була духова в Господі.

Іти тоді на танець буде гріх. Зрештою танці ще нікого не вчинили святим чи святою.

2) Чи вільно другим виявляти покуту, що комусь священик наложив в сповіді, бо мої товаришки так роблять, розповідаючи одні другим, яку покуту котра з них дістала?

Тайна сповіді зобовязує священика під тяжким гріхом, бо так наказує канонічне право й того вимагає пошана до тайни покути. Священик не може виявити нічого, що почув у сповіді.

Для вірних нема такого обовязку секрету. Проте не слід говорити про сповідь і покуту з іншими, бо ж яка з цього користь? Деколи таке говорення сходить на пльотки та всякі здогади, а це вже недобре. Кожен повинен держати в тайні те, що він сам сказав сповідникові на сповіді, або що сповідник йому сказав. Балакання про сповідь і покуту походить із легкодушности та пустої цікавости, які збещещують сповідь.

III. Чи священик може говорити або чи візник, що везе священика до хворого з Пресвятими Дарами, може не молитися по дорозі?

Священик, що везе до хворого Святі Тайни, повинен мовчати так само, як і його візник. Пошана до Ісуса Христа вимагає цього. Добре воно було б тоді молитися або принаймні бути в скупченні, бо ж прецінь Господь небесних сил є посеред них. Проте сказати якесь слівце в потребі не буде жадним гріхом.

Коли священик їде тільки миропомазувати хворого без Пресвятих Тайн, так може говорити по дорові, бо ж не має во собою Св. Причастя.

Візник не грішить, як не молиться, коли везе священика до хворого з Пресвятими Тайнами. Але було б багато краще, якщо б молився, бодай час до часу.

4) Чи правда, що Христос особливіше любив Магдалину?

Здається, що так, бо вона по своїм навернені з грішного життя вповні віддалася Спасителеві та всім серцем полюбила Його. Магдалина належала до жінок, що були завжди на послугах Спасителя та Його апостолів.

По Його смерті не могла ніяк забути про любого Вчителя, тому й тільки, як стало сіріти на дворі, побігла до гробу з іншими жінками. Але вони либонь ішли занадто помалу для люблячої Магдалини, тому й вона покинула їх, щоб скоріше дістатися до гробу. Христос їй найперше зявився. Вислав її повідомити учнів про Його воскресіння.

З переказ на заході, що вона з Лазарем вибралася до теперішньої Франції та там ширила християнську віру. Опісля мала усунутися до печери, де тридцять років провадила покутниче життя.

Східня ж Церква подає, що Магдалина вибралася до Ефезу, щоб бути товаришкою Божої Матері. Тлінні останки Магдалини спочивають в Царгороді, як це твердять греки.

5) Мій батько не дозволив мені оженитися з бідною дівчиною, яку я щиро любив, але примусив мене взяти богацьку дочку, хоч я ненавидів її та в часі шлюбної присяги повторяв усе навпаки в дусі тому, що священик говорив. По трьох роках ми розійшлися. Я сказав їй, що жити з нею негоден. Вона вийшла за

другого, взявши цивільний шлюб. Чи я можу. отримати від Церкви уневажнення мого примусового подружжя?

Якщо дійсно був примус і при шлюбі ви не мали наміру женитися з нелюбою багачкою, так ваш шлюб напевно неважний. Проте треба доказати це в церковнім суді. Треба мати свідків, що ви недобровільно це зробили. Тоді церковна влада проголосить, що ваш шлюб був неважний і ви зможете важно взяти правдивий шлюб у церкві. Як подружжя буде проголошене неважне церковною владою, тоді та, з якою ви взяли примусовий шлюб, зможе взяти шлюб у церкві, бо як шлюб неважний, то неважний він для обидвох сторін.

Ігор Шанковський

ХРЕСТ

При дорозі — хрест.
Сонце його промінням оціловує
жайворонок на висотах—
Крильцями небо лоскоче,
на хмаринках спочити присідає,
пісеньку насвистує...
—Летить пісенька,
серденька живого торкається,
втому стишує
ангелом на сторожі віри стоїть
душу розгріває.
Я—дорогою іду.
Пучок незабудьок рук моїх торкається
хрест — манить мене,
вояцький шолом на ньому прострілений...
. . . . . .
Кладу незабудьки при хресті
лице—слізки розрізьблюють...
Тут брата мойого червоні убили...

ВРОЧИСТЕПРОГОЛОШЕННЯ ДОГМИ ВНЕБОВЗЯТТЯ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ

о. С. Шавель ЧНІ.

ПЕРШИЙ Інтернаціональний Марійський Конґрес в Римі відбувся в днях 23-28 жовтня 1950 р. в Лятеранській Палаті. На його отворення прибули 8 кардиналів, 30 архиєпископів та єпископів, крім того 10 амбасадорів ріжних держав та великого числа учених богословів усього католицького світу. Отворив його кардинал Піццардо промовою в італійській мові, в якій сказав, що проголошення Внебовзяття Пречистої Діви Марії, як правди Богом обявленої є найперше закінченням одного етапу в довгому розвою науки про Пресвяту Богородицю, а з другої знову сторони стане заохотою до дальшої праці над тим, щоб краще та докладніше пізнати велич та вплив Богоматері на життя Церкви та поодиноких вірних. Повторяючи за св. Вернардом, кардинал сказав, що Марія є "справою всіх століть," тому католицьким богословам полишається ще багато правд про Пресвяту Богородицю до вияснення. І так наприклад треба ще вияснити, яке місце займає Пречиста Діва Марія в ділі Відкуплення людського роду, роздаванні ласк вислужених Христом на хресті, яке значення має Пречиста Діва Марія в житті кожної людини. Також треба ще вияснити, як Марія є Царицею неба й землі та ролю, яку Вона відограє у справі священичих покликань. Всі ці точки мусять бути глибше пізнані та докладнійше вивчені, щоб добре пізнати те, що Обявлення нам сказало про Пресвяту Богородицю. Її велич така, що можна Її подивляти до кінця віків!

П. Церемонія проголошення догми Внебовзяття Пречистої Діви Марії дня 1. листопада 1950 р.

В сам день проголошення догми Внебовзяття Пресвятої Богородиці уставлено Папський трон при входових дверях базиліки св. Перта в Римі, а навкола нього приготовано місце для найвищих церковних та світських достойників. Около 500 тисяч прочан з усіх сторін світу наповняли площу перед базилікою св. Петра від самого ранку. О пів до девятої години рано рушив Папський похід з Ватикану та перейшов площу св. Петра аж до великого обеліска. Найперше вийшла Папська ґвардія, за нею з повагою несено папський хрест, і після нього поступали около 600 архиєпископів, єпископів, усі в білих ризах з білими мітрами на голові. Тоді появився сам Св. Отець, за ним ґрупа єпископів, що замикали похід. На своїх місцях знаходились коло Папського трону представники поодиноких держав: Італії, Франції, Еспанії, Ірляндії, Перу, Сен Домінґо, Гаїті та представник провінції Квебек. Папський похід звернувся від обеліска до входових дверей базиліки св. Петра й коли зблизився до уставленого трону, хор сикстинської каплиці відспівав гимн до Пречистої Діви Марії. По тому гимні кардинал Тіссеран в заступництві кардинала Префекта св. Колеґії Кардиналів підійшов перед Папський трон та сказав: "Святійший Отче! Це для мене найвища честь просити Вашу Святість в імені Колеґії Кардиналів, єпископів та всіх вірних проголосити своєю непомильною властю даною самим Христом Господом, що Пречиста Діва Марія була взята з душею і тілом до неба і так прикрасити корону Пресвятої Богородиці новим діядемом." На це Святіший Отець відповів: "Все те відбувається після волі Творця. Те, чого вже від довшого часу домагається вся католицька Церква, те, чого домагається сама гідність Богоматері, а саме, що бувши у своїм тілі, тішиться небесною славою разом зо своїм Сином, Ми хочемо врочисто проголосити та здефінювати. Одначе Ми зробимо те все тільки тоді, коли ви всі тут приявні помолитеся до Св. Духа про світло." Тоді всі приявні впали навколішки та відспівали гімн до Св. Духа. По скінченні тієї молитви почалася найважніша хвилина. Серед загальної тиші зо свойого трону промовив Папа, як Найвищий Учитель, проголошуючи непомильно, що Пречиста Діва Марія була взята з душею і тілом до неба, коли скінчилося її перебування на цій землі. Коли ота правда, що Пречиста Діва Марія була взята з душею і тілом до неба була торжественно проголошена як догма св. Віри, кардинал Тіссеран в імені всього католицького світу подякував Святішому Отцеві за проголошення такої дорогої всім вірним правди та попросив Св. Отця, як велить звичай, щоб дав позволення на проголошення Буллі в цій справі. На це Св. Отець відповів: "Рішаємо."

Тоді Папа почав співати: "Тебе Бога хвалим," а коли ця пісня скінчилася виголосив промову до зібраних в італійській мові.

"Це неначе б розкрилося небо для людського роду, що страждає на цій землі—сказав Папа—та показалося небесне світло, що кличе всіх до тих небесних висот, де царствує Цариця неба й землі, Пречиста та Преблагословенна Діва Марія, що кличе всіх, щоб відорвались від проминаючих дібр цього світу та піднесли свої очі до того світла, що ніколи не минається. Весь світ радується сьогодні, продовжав Папа, мури цієї величавої святині говорять так, як мури всіх святинь по всьому світі посвячених на честь Преблагословенної Діви Марії. Проголошення цієї правди віри нехай стане потіхою для стількох нещасних душ, що терплять сьогодні по всіх частях світу. Нехай цей день дасть їм змогу піднести свої очі до Тої, що царює тепер у небесній славі. І ви всі, що найближче до нашого серви, переслідувані, викинені з батьківщини, нещасливі, що терпите кривди та пониження, піднесіть свої очі то Тої, що перед Вами перейшла цей тяжкий життєвий шлях та знає цю долину сліз! Для нещасного, розєднаного та розсвареного людського роду, Ми благаємо мира та одности в Тої, що царює на небі зо Своїм Сином." Після того Папа проказав молитву зложену спеціяльно на це величне свято.

Проголошення цієї догми причиниться до того, щоб набожність до Пречистої Діви Марії ще більше зросла в серцях всіх вірних. Коли дивимося на правду проголошену торжественно в Ефезі 431 р. й опісля на другу правду проголошену 1854 р. в Римі, то ця третя правда проголошена в Римі 1950 р. є їх льоґічною консеквенцією. Це ж правда Св. Віри, що Марія була вільна від первородного гріху. А св. Апостол Павло навчає, що закон воскресення примінюється до всіх членів Містичного Христового Тіла від хвилі, коли перестане панувати первородний гріх. Для тих, що піддані первородному гріхові, цей закон знайде своє примінення щойно тоді, коли скінчиться цей світ. Ми зможемо воскреснути тільки при кінці світу. Одначе той закон знаходить безпосереднє своє примінення в тих, що не підлягають первородному гріхові. Пречиста Діва Марія ніколи не була піддана первородному гріхові, тому закон воскресення знаходить своє примінення в Неї безпосередньо. Її тіло не зазнало знищення, але було перенесене просто до неба, де Вона тішиться славою небесною разом зо Своїм Сином.

Нехай ця правда Св. Віри така давня і така дорога всім причиниться до того, щоб набожність до Богоматері якнайбільше поширилася серед українського народу, що впродовж своєї історії побудував стільки храмів на честь Пресвятої Богородиці.

Сміховинки

"То ви маєте 100 років," сказав молодий репортер до старика. "Що ви робили, що вам удалося так догво прожити?"

"Знаєш сину," відповів старик, "Я вженився коли мав 21 років. Моя жінка й я заключили були договір. Ми рішили, що коли будемо мати непорозуміння, то той, що програє, піде на довгий прохід, щоб охолонути від злости. І я думаю, що це вийшло мені на добре, бо більшість моїх 79 років я перебув на свіжому повітрі."

Кум: "Болить вас зуб?—Як би так мене болів зуб, то я його негайно вирвав би."

Іван:—"Еге, я теж виравав би, якщоб він був твій."

ВЛУЧНА ЗАМІНА: Тимко: Миколо, ти працюеш у книгарні, може б ти прислав мені задурно декілька гарних книжок?

Микола: Тимку, ти працюеш у банку, може б ти прислав мені декілька нових банкнотів?

ЯК ВЧИНИТИ ПІСТ НЕДОВГИМ? — Багато наших людей скаржуться, що Великий Піст задовго триває. Нехай но вони позичуть в сусіда 100 долярів і обіцюють віддати на Великдень, то зобачуть, як скоро Піст промине.

ВТОРОПНЕ ДІВЧА: Заручена Оля принесла листа без адреси та віддає його поштареві. Здивований поштар звернув їй увагу на брак адреси та спитався, чому не заадресувала свого листа? Оля обурилася та закликала: "А нащо там, або кому іншому знати, до кого я пишу?"

ДОБРИЙ ПРИКЛАД КРАЩИЙ НІЖ СЛОВА: Івась не хотів іти на катехизм, хоч як батько наставав. Тату, сказав Івась, чи ви ходили на катехизм, як ви були в моїм віку?— Так, кожної неділі, сказав батько. — Ну, то я думаю, що й мені не багато поможе катехизм, бо клену таксамо як і ви, закінчив Івась і вибіг із хати.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

SEPTEMBER, 1951

FAITH AND INDIFFERENCE

By Stephen Baginski

ONE of the surest ways to lose battles and friends is to be indifferent. The same principle applies to God.

Indifference has many a time changed the course of our daily life. It is an evil, dire habit to fall heir to.

Especially when it is applied to God. More people lose the sight of God through indifference than anything else. There is something deadly about indifference that eats into the soul. It must not be.

We must keep God, and to keep Him there must be wholehearted loyalty and faith. Through sickness, poverty, riches and all, we must accept and keep Him. Whatever your fate may be, *do not lose Him!*

Never Lose Faith

I am reminded of a man I chanced to meet, who, married with six children, found jobs scarce, ends difficult to meet, and an insecure future, when questioned as to whether these problems did not vex or worry him, his reply was to produce a Rosary and saying: "I have the Blessed Mother. She will take care of me!"

Here, then, was a man with a deep religious conviction, and an unbounded faith. Would that we all had it.

True, most people will be inclined to say they have.

"Don't I go to church?"

"Don't I say my prayers?"

"Don't I believe in God?"

True. Most people has those things. But how deep do they go?

Some people go to church through force of habit or because it's the custom. Perhaps to show off that new dress, suit or hat. Some people believe in God only so long as He is good to them.

Let some misfortune or ill luck befall them, and they readily blame, not themselves, but God.

To cite a case, there lived a religious man, a painter by trade. He faithfully attended church, as did

his wife and children.

Nothing marred his convictions in God, not until his usual contract to paint the church was given to someone else. No explanation was accepted, he thought that God and the church had failed him, and so he failed God.

Message from Heaven

It is a sorry state indeed when man refutes faith in God. Yet, we are doing so today. Doing it by our very indifference.

Doing it, as we did in 1917, when, because of our very indifference, Mary chose to come down from her heavenly throne to visit the earth.

Here, she appealed to three children, Lucy, Francisco and Jacinta, to help propagate a message. She urged them to pray for an indifferent world, to help save souls, and to establish peace for mankind. She warned of dire things to come if we failed to heed the message. She urged the world to pray, to pray hard.

After the vision of Hell, our Mother said:

"You have seen Hell where souls of poor sinners go. To save sinners, Our Lord wishes to establish in the world devotion to my Immaculate Heart. If they do what I tell you, many souls will be saved and there will be peace."

In the following, Our Lady warns of indifference.

"The war is almost over (World War I), but if people do not stop offending God, another war, far worse than this one, will occur during the next pontificate.

"When you see a night lighted up by a brilliant unknown light, you will know that this is the sign that God will give that the punishment of the world by war, famine, and persecutions against the church and the Holy Father is at hand.

"To prevent this, I shall come to ask, first, for the consecration of Russia to my Immaculate Heart, and second, to ask for holy Communion on the firts Saturday of the month in reparation for sin.

"If the world will listen to my requests, Russia will be converted and there will be peace. If not, errors will be disseminated over the world, causing wars and persecutions against the Church. Many good people will become martyrs; the Holy Father will have to suffre; several nations will be wiped out.

"But, finally, my Immaculate Heart will triumph, Russia will be converted and an era of peace will be conceded to humanity."

Russia is a common name for the Russian empire, in which Ukraine was included.

She Warned The World

Continuing to urge the children to practice prayer and penance, the Beautiful Lady said: "Pray, pray very much, make Sacrifices for sinners, remember that many souls are lost because there is nobody to pray and make sacrifices for them."

The world failed to take heed, indifference assailed mankind, and the result was disastrous.

The prophecy foretold the rude awakening.—An impious propaganda—raising up of wars and persecution—many will be martyred—The Holy Father will suffer—several nations will be wiped out.

It came to pass. Each of us recollects the horrors man suffered. Yes—we continued to be indifferent.

Call For Prayer

Again—Our Lady visits us. This time it is at Lipa. She reiterates her promises made at Fatima, and asks the world to continue praying —pray hard.

Man refused to take heed. Impious propaganda continues to take stride. The envelopment of Communistic rule permeates the world. The cure is here—in this book—in the church—in the Rosary! Say the Rosary! Make sacrifices! The First Saturdays—Confession—Communion!

The time is short. It must be broadcast around the globe. It must be incessantly drilled into the ears of such listeners as can hear it. It must go by human messengers.

The bombarding of the Throne of Grace with 50 million, 150 million or even 500 million prayers would solve the world's problems.

It is the only hope for the world. The salvation of mankind lies within you, you, and you. Will you fail Him?

Then one of them, which was a lawyer, asked Him a question, tempting Him and saying—

"Master, which is the great commandment in the law?"

Jesus said unto him, "Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with thy whole soul, and with all thy mind." This is the first and greatest commandment.

(*Lady of Fatima* Magazine)

14 MISTAKES IN LIFE

1) To set up our own standard of right and wrong; and judge people accordingly.
2) To measure the enjoyment of others by our own.
3) To expect uniformity of opinion in this world.
4) To look for judgment and experience in youth.
5) To endeavor to mold all dispositions alike.
6) To look for perfection in our own actions.
7) To worry ourselves and others with what cannot be remedied.
8) To refuse to yield in immaterial matters.
9) To refuse to alleviate, so far as lies in our power, all that which needs alleviation.
10) To refuse to make an allowance for the infirmities of others.
11) To consider everything impossible that we cannot perform.
12) To believe only what our own finite minds can grasp.
13) To expect to be able to understand everything.
14) To live for time alone, when any moment may launch us into eternity.

LITTLE MORON'S SCHOOL ANSWERS

The Boer War was a pig fight put on for pleasure of Louis XIV.
The general direction of the Alps is straight up.
One difference between a King and a President is that the King has no vice.
Socrates died from an overdose of wedlock.
The chief cause of divorce is marriage.

CAN YOU GO TO ANY MOVIE?

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

MANY people go to the movies daily, paying their homage to some of the Hollywood idols. Some frequent movies for recreation, others to kill time or to spend money in some way. There are those who go to the movies to enjoy the scenery and the personages of the action.

May you, being a Catholic, go to any movie you want? No, every Catholic has the moral duty to be sure about the movie he is going to see, because films vary greatly in their moral contents.

The Holy Church, a loving and vigilant mother of all followers of Christ has provided special offices in every country which are charged with special recommendation and authority to examine the films put in circulation particularly in respect to their moral value.

The Pope in his Encyclical "Vigilanti Cura" says: "It is important that the faithful will be made clearly aware of which films are permitted to all, which are permitted with reservation, and which are harmful or positively bad."

How should a Catholic behave, if a picture has been branded as bad or morally dangerous? Can he go to see it? The warnings of the Church authorities are as signs of alarm given by those who are in position and duty to know the danger and to prevent the faithful servants of Christ from it.

Some do not care about the classification of the films by the Church authorities excusing themselves that they do not bind in conscience.

It is true that the Motion Picture Centre cannot place a movie on the index and forbid Catholics to see it under the penalty of mortal sin as the Holy Office is doing with forbidden books which cannot be read by any Catholic without a special license to do so. The Motion Picture Center, however, points out the danger and warns the Catholics not to see it, if they do not want to expose themselves to the danger of venial or mortal sin.

This warning is corroborated by the natural law which obliges us to avoid not noly sin, but likewise to keep away from all those things, places and persons which can lead us to sin by exciting in us passions or corrupting our Christian mentality or taking away the horror of sin from our mind.

Pope Pius XII says that bad films become an occasion of sin. Since we are bound to avoid not only the actual sin, but also the occasion of sin, we would commit sin just by going to a bad movie even if no sin followed, neither during nor after the movie for we have no right to expose ourselves to the risk of offending God and committing a sin.

THERE ARE TWO KINDS OF DANGER: proximate and remote occasions of sin. A proximate occasion is that which usually leads to sin, although now and then sin is a matter of fact does not follow. If the danger is not serious, then the occasion is remote.

If the occasion is proximate, all Christians are bound in conscience under the penalty of mortal sin to shun it. He who does not avoid it,

proves that he likes mortal sin which is opposed to the law of loving God.

If the occasion is remote or slight, the sin will be venial.

WHY A FILM IS DANGEROUS? A film may be dangerous because of the setting or the plot or most frequently of both.

The setting is dangerous because it incites lust. It usually includes sensual kisses, prolonged embraces, indecent ballets, provocative nakedness and seductive acts. Such things are sinful and dangerous, for they give rise to thoughts, desires and feelings of the flesh that are impure and lustful.

No normal man or woman is entirely immune from movements of concupiscence no matter how saintly, wise or experienced he or she might be. The youth, however, is more vulnerable than the older people. If they expose themselves to bad movies, they are just pouring oil on fire of their passions.

Besides lust, the setting of the film provokes feelings of hatred, revenge, violence, suicide, murder, theft, fraud and other un-Christian feelings.

These feelings aroused by the adventurous story of crime, immodest love, divorce, matrimonial unfaithfulness return later on especially during the quiet of the night when the dazzling images of the screen turn into seductive phantasms which arouse passions and incite to sin.

Furthermore the custom of frequenting movies full of sensuality, divorces, crimes, impurity, dulls the conscience of the onlookers and forms in them a conviction that the evil of crime, birth control, divorce and murder is not as great as the Catholic Church asserts, for the criminals and divorcees on the screen seem to have a nice life after having trampled upon the law of God and the precepts of the Church.

Thus by spreading false and un-Christian principles contrary to Christian faith and morals on account of its bad and immoral plot, the film and its producers inflict a great spiritual injury to mankind inasmuch as they deaden and corrupt the conscience of the public by forming a pagan mentality in those who frequent the motion pictures.

The reigning Pontiff, when still Secretary of State, said: 'While the delicacy of conscience and the instinctive power of reaction against the evil, which is the measure of virtue, is slowly extinguished, minds are darkened and they culpably drift toward views of the world and of life absolutely irreconciliable with the laws of Christian wisdom that for twenty centuries have formed the honor and the greatness of nations."

CHRISTIAN ATTITUDE TOWARD MOTION PICTURES—As a matter of fact movies and theatres exist and they must, therefore, be taken into consideration. As a matter of fact the Catholic youth and older people cannot be barred from attending movies at least now and then, although they will profit little or nothing by it.

Chateubriand, the famous French writer, once asked Frederick Ozanam, the inspired organizer of the Vincentian Societies, whether he went to the theatre. Frederick, a young man of 20, hesitated for a moment, then replied: "No, I do not go to theatres at all, for my mother asked me not to go there when she blessed me for my studies in Paris."

Chateaubrind took Ozanam's hand and counseled him to do what his mother wished, adding: "You will get nothing from the theatre,

you may on the contrary lose much there."

The motion pictures attract many people who are pleased to look at what should be excluded from their minds and hearts. Pleasure does not always coincide with goodness. Wise Shakespeare says: "What may taste sweet in the mouth often turns sour in the system." We may rightly affirm of bad movies: What is pleasant to the eyes often turns harmful to the soul and our Catholic mentality. Once the Christian mentality is lost, once the reaction to the evil and immorality is stifled in our conscience, we cease to be followers of Christ and cancel our baptismal vows. Habitual attendance at suggestive films will slowly and imperceptibly poison our mind with wrong principles, dull our conscience in immoral pleasures, break down the sense of shame which is the most powerful guardian of purity in young men and women.

It is, therefore, important that all the Catholics should obey the orders issued by the Catholic Motion Picture Center. If a film has been branded as objectionable, no Catholic should go nor let children see such a film, for well-disciplined Christians obey not only the mandates but the recommendations of their superiors. It requires some sacrifice, and sacrivce is certainly the keystone of the code of Christianity.

Catholics who attend bad or objectionable films are certainly liable to give scandal and support a further production of objectionable films.

DEFINITIONS

Alarm clock: Small machine devised to wake up childless couples.
Widow: Woman who no longer finds faults with her husband.
Hard times: When hitch-hikers are willing to go either way.
Automobile: A guided missile.
Matrimony: One of the united states.
Antique: An object that has made the round trip to the attic and back.
Dictionary: A book that describes one big word with another.
Perfect host: One who makes you feel at home while wishing you were.
Forger: A fellow who gives a check a bad name.
Mosquito: An insect that passes all screen tests.

LITTLE SLIPS

He was dressed in the garbage of a monk.
The Greeks wore scandals on their feet.
Vesuvius is a vulcano and if you will climb up to the top, you will see the creator smoking.
The Hindus wear turbines around their heads.
The Pope declared that Luther's writings were hereditary.

THE CATHOLIC EDUCATOR

THE CHILD: A CITIZEN OF TWO WORLDS

THE 1950 statement of the Bishops of the United States (November 17, 1950) calls to the attention of the American people that human freedom derives from the spiritual nature of man and can flourish only when things of the spirit are held in reverence. It is imperative that we examine carefully what spiritual direction we are giving to our children. When the religious needs of the child are not met, confusion and insecurity result. The child created by God and destined for life with God in eternity needs the integratin force of religion as taught by Christ. This force of religion will arouse in him a consciousness of God and of eternity, will give him a continuing purpose in life, will induce in him a deep sense of responsibility for the rights and the obligations of his earthly and his heavenly citizenship, and will challenge him to sanctify his walk in life and to conform in everything to the will of God. Since the child will find his completion only in life with God parents should make early provision for their child's growth in God. The training of the child must begin in the home long before he enters school. Nor should the parent conclude later that, having placed his children in school, he is freed from responsibility.

The statement is very specific in enumerating the practices that the home should fix in the child. The child's growth in God must begin in the home through simple and prayerful practices. "Morning and evening prayers, grace before and after meals, the family rosary, the saying of a short prayer each time the striking clock marks the passage of another hour nearer eternity, the reverential making of the Sign of the Cross, the inculcation of respect for the crucifix and other religious objects—all these are practices which should be encouraged in the religious formation of the child." No teacher of experience doubts that the child is capable of this training; if parents give it, the child becomes God-centered, but if the parents are remiss in developing an habitual awareness of God in their child, he will become self-centered. The lingering effects of original sin incline the child to selfishness and impede the training process, but parents have at their disposal strong supernatural helps. The bishops urge parents to encourage their children

to imitate the example of Christ in His obedience, patience, thoughtfulness of others, and in His spirit of unselfish giving. Acts of self-denial will strengthen the child to deny his selfish whims for the sake of Christ, to think of Christ in every contact with human suffering and affliction, and to give to God always the central place in his affections.

The excellent training of the preschool years is set at naught if the tender child at the age of six or seven is sent to a school that entirely ignores the spiritual realities of a Christian home. "The child's education at school years should be of a piece with his education at home." Fortunately Catholics in America can establish schools of their own in accord with demands of conscience. They have made great sacrifices to establish and maintain their own schools, for they are convinced that the only perfect education is a Christian education. With the Church as their guardian and guide in the exercise of their primary right to educate their children they seek to build a Catholic system of schools, complete from kindergarten to the university. If the individual parent is so circumstanced that he cannot send his children to a Catholic school he must know that he is under grave obligation to provide for their religious instruction in some other way. The statement mentions catechism classes, vacation schools, and other activities of the Confraternity of Christian Doctrine.

To give the child a vision of God is not enough: he must be taught to walk by the steady light of that vision. He needs the sure direction of religious training: he must not only know about God, but he must also know God. He must assimilate the eternal truths, make them a part of himself. To a child thus trained, God is not an abstraciton, but a real person whom the child cannot fail to love. The proof of his love is his keeping of God's commandments. These commandments give unerring direction to his steps. The Church, the family, and the school all share in forming the little citizen of two worlds. The Church surrounds him with the divine energy of the sacraments at every period of life, and through her sacraments and teachings, inspires him to serve God, inculcates virtue, gives him strength to fight against the demands of his lower nature, and holds constantly open for him the channels of grace that will alleviate the wounds caused by sin in his life.

It is the function of parents to see that their child makes ample use of these helps. The daily Christian example of the home is the best inspiration. The child is naturally an imitator, and this impulse to imitate places upon parents the obligation of giving him a good example of Christian living. Their practice must agree with their teaching, or confusion results in the mind of the child. If for instance they teach him to reverence the name of God, they themselves must never use God's name irreverently. Example is always more powerful than word: when example reinforces word, we have the most effective type of teaching.

The school supplements the home. It is an agency to accomplish in a more effectual way the task of education for which the parent, as a rule, has neither the time, nor the means, nor the requisite qualifications. Home and school share a most important task and they should work in closest harmony. There should be opportunity for an exchange of views and confidences regard the child. "In this way home and school life can be better integrated and there will be a reduction of those conflicts which very often at at work in his life, and which do not receive the understanding and attention they deserve."

The father who shares with the mother the great responsibility of educating the child, who identifies himself with the interests and activities of his child, becomes a steady and stabilizing influence in the life of the growing young citizen. The primary right of the parents gives them a natural competence to instruct their children with regard to sex. They should accept and prepare themselves for the discharge of this obligation. Proper sex instruction in the home develops in the child a deep reverence for sex. "We protest," declare the bishops, "in the strongest possible terms against the introduction of sex instruction into the schools." It is for the parents to guard their children against the many unsalutary influences at work in modern society. The statement goes into detail and tells parents: regulate the company and hours which your child keeps; remember he is not an adult and he may need to be strictly forbidden certain associations; keep watch over entertainment—the motion pictures he attends, the books he reads, even the radio and television programs to which he is exposed in the home.

Much education today fails to sharpen the child's sense of responsibility. The educand knows of his rights, but his obligations have not been impressed on his young mind. Catholic parents must never fail to impart the accountability of each individual before God. Every human being is accountable to God for his thoughts, his words, and his actions. The Christian child must learn this; his home must reinforce this teaching in every practical way. Even the faithful performance of household chores and tasks gives him mental set in which he rightly interprets his direct accountability to Almighty God. He later learns, as a corollary, that the faithful discharge of his duties as a citizen is part of his duty to God. His work, even the chores of childhood, can become a means of furthering his sanctification. The smallest household task will draw him closer to God and as he learns to relate all that he does to God, he reaps a rich harvest of spiritual returns. His homework and every school activity becomes part of the divine plan, which gives supernatural value to his every action. There grows in him a sense of responsibility for the rightful use of every talent with which he is endowed by God. This concept of the supernatural prompts him to avoid harmful associations and pastimes. Juvenile delinquency becomes rare, practically when the child is afforded adequate facilities and wholesome channels for the expression of his abounding energy. Spiritual helps are not to be neglected. The Bishops' statement recommends specifically the practice of nightly examination of conscience and weekly confession. These practices discover for the child any misuse of his time and talents, sharpen his sense of accountability to God, and prompt him to higher dedication of himself in God's service.

The highest dedication is that of his whole personality to God's service. With Christ his Master he should be able to say, "I am come to do the will of Him who sent me" (cf. John 6, 38). In the light of such a dedication he sees the will of God as more important than any personal consideration. The choice of a child's vocation is a matter of great moment.

"Parents and teachers must help him to choose and follow a calling for which he is fitted and in which he can best serve God." Better vocational guidance will give direction for his talents and aptitudes and reduce the shocking waste of time and energy that has become current in much education of today.

When God gives religious vocation to their child, parents must cooperate with the manifest will of God. God knows the sacrifice and pain of severing home ties, but the spiritual joy of laboring in the Lord's vineyard is rich reward both for the chosen child and for his parents. God's own tribute to children stirs generosity in those who have care of them. "Suffer the little children to come unto Me and forbid them not, for of such is the kingdom of God." What greater work could be entrusted to a parent or a teacher than to form "a citizen, not only of this world, but of that other world which lies beyond with God whose kingdom is the kingdom of children!"

IT'S EASY TO GO TO HEAVEN THROUGH MARY

The Franciscan Chronicles relate that a certain Brother Leo saw in a vision two ladders, the one red, the other white. On the upper end of the red ladder stood Jesus and on the other stood His holy Mother. The Brother saw that some tried to climb the red ladder, but scarcely had they mounted some rungs when they fell back; they tried again but with no better success. Then they were advised to try the white ladder and to their surprise they succeeded for the Blessed Virgin stretched out her hand and with her aid they reached heaven.

God does not want us to put our confidence in creatures, because He does not want us to place our affections upon them. (St. Alphonsus: Practices of Love, ch. XII).

An obedient soul is the delight of God. (St. Alphonsus: Spiritual Maxims).

IS REVOLUTION POSSIBLE IN USSR?

WHY DOES the Soviet populace tolerate the lawlessness of a regime which has already deprived it of even its most fundamental freedoms?

Why has not even an attempt been made to revolt against this system of government which has oppressed it for thirty-five years?

Anyone unacquainted with life in the Soviet Union is faced with this dilemna: either the population of the Soviet Union is satisfied with its one-party dictatorship or it is helpless to act against it. To find the answer, one must be familiar with the Soviet system of internal security.

This system in totalitarian USSR is essentially the most complex and deadly effective police network in the world. Equipped with the latest psychological, scientific and technical innovations, specialists in its secret service use ingenious methods with uncanny skill. And extremely ruthless treatment of prisoners terrorizes millions.

Unlike the police of democratic countries which must respect the dignity of man and a citizen's rights, the Soviet police is not restricted by such "bourgeois" considerations. Whereas the duty of the democratic police is to find the law-breaker with the authority to isolate him being left with the courts, a separate constitutional body, the Soviet police has no such limitations on its authority.

Lenin, the creator of Bolshevism, felt such limited authority of the police was quite inadequate. He

THE SOVIET SYSTEM IN ACTION

argued that it would be "to late and too dangerous for the socialist state to uncover a political criminal and then lose precious time before isolating him" because "if his criminal action succeeds, he no longer remains the law-breaker but the law-maker. Then, it is too late to isolate him. Then, he himself isolates his opponents, even as the Bolsheviks isolated the representatives of Czarist Russia."

Thus Lenin ingeniously exploited all his revolutionary experiences to prevent any counter-revolution in a country which was created by the revolution which he himself had masterminded and executed.

In essence, Lenin's theory postulated that "it is absolutely necessary to uncover and immediately isolate even a potential political criminal," i.e., one who even in the remotest future may become an internal adversary of the Communist regime. Thus was born a peculiar police organization which may well be termed a "preventive" police system. Later, under Joseph

Stalin's personal guidance, this system's grip of "potential political criminals" was strengthened and its reach widened.

Bolshevik rationalizing tries to theoretically justify this with the following credo:

"The Union of Soviet Socialist Republics is a socialist state of workers and peasants. It is an island surrounded by a capitalistic world which seeks to destroy it and again enslave the workers and peasants. Yet, internal enemies are much more dangerous than the foreign foes. Internal enemies are everywhere: in the Party, in the Army, in the government administration, among cultural workers, in industry, in collective farms. Let the organs of state destroy all enemies of the people. Every loyal citizen of USSR should co-operate with th organs of state security. Those who do not co-operate are enemies of the people and must be destroyed. Until Communism rules the entire world, the Soviet people is in a state of war, and it is to be governed by laws of war emergency."

Every year Stalin himself repeats this "line" several times. Throughout Bolshevism's 35-year existence, millions of articles have repeated this "line" in all languages in USSR. This is the core of all the Bolshevik propaganda defending this 'preventive' police system.

But how has Lenin's theory of 'preventive' policing been applied in practice?

Police outside the Iron Curtain are empowered to uncover political criminals only after their suspect has committed some crime, since it must deal with facts and realities. But the Soviet MVD, GPU, NKVD and CHEKA as they were called from time to time, cannot wait for the crime to take place. It has to deal not only with realities but possibilities—pre-realities—that are on psychological level. It is obvious that to uncover a potential criminal is absurd because everybody is a potential criminal. But the Communists claim that this is a realistic approach to crime.

The advocates of this "preventive police system demand the whole population to be informers as a patriotic duty.

In addition to this constant propaganda, MVD (Ministry of Internal Affairs) plants countless agents amongst the masses. These agents organize anti-state groups enlisteing Trotskyists, Monarchists and Separatists. Patiently, these agents work with extreme caution and precise planning, with unlimited funds at their disposal and the backing of the entire might of the State.

Here is the typical technique used by these agents. A common citizen is approached by a fellow-worker, a neighbor, a school chum, or even a close relative with complaint against the government. The innocent citizen does not suspect that the person complaining is a recently appointed MVD agent. To him, the complainer is the same person whom he has known for years. The recipient of such a complaint can follow one of two courses.

He can inform the organ of state security that such and such a person criticized the government's actions. This information does not harm the agent while it credits the informer with allegiance to the state. He is a loyal citizen.

The second course would be to withhold the contents of the conversation. This would be the case of a citizen who "has not matured enough" to see necessity of informing on such matters. His report is not found in the files of the MVD or of the party cell and thus his loyalty is viewed with suspicion. He is not a loyal citizen. He is a potential political criminal—a future enemy of the state. And when the country requires a certain number of labourers, cheap, this enemy of the state is on the priority list to be conscripted for ten years to distant places in USSR to work in state projects.

He is now isolated.

But he is usually subject to further tests. Other agents may approach him and even invite him to join an anti-state underground organization, which plots and even acts against the government. All this is accomplished with the full knowledge of the State Security Police which is fully aware of the importance of this experiment especially approved by Stalin himself.

Inevitably, all members of such organizations are arrested.

The organization's leaders, initiators of its anti-state activities turn out to be secret agents of MVD!

Too Many Children

By D. F. Miller

Problem: "I am a young Catholic mother of three children. We have been married a little over three years. I don't dare let my husband take a chance on my becoming pregnant again. For one thing, my children are all too close; I mean they should be three or four years apart so that we could get ahead a little and take care of them rightly. My husband's job pays him about $200 a month, but last winter he was laid off from December to April, and we got only $45 for two weeks, which hardly paid for groceries. I don't see how we'd get along next winter if we had another child. I don't know what to do."

Solution: First of all, your letter indicates that you have fallen into a state of panic that is anything but proper to a Christian. It is true that you cannot help feeling worried as you recall the struggles of last winter, when you had to get along on only $90 a month. Most likely, too, you have plenty of neighbors and friends who keep telling you what a terrible thing it is to have three children in a little over three years, and suggesting that you refuse to have any more for a good long time to come. I should not be surprised if your fright were due largely to the clucking and clacking of people who have desecrated their own marriages by birth control and want to bring you into their ranks.

You need to give God a higher place in your mind than He now holds. He is your Creator, Redeemer, Father and Lord. He will be your reward if you serve Him well. He will have to punish you forever if you lead a life of disobedience to Him. He made the laws of marriage, including that which forbids both contraception and the refusal of a wife to do her wifely duty. You cannot rightly raise the children you now have, nor find peace for your own heart, if you rebel against Him.

Your confessor will be able to add to these words certain practical suggestions. But nothing suggested by anyone will be of any value to you unless you begin with the determination to submit to God's will whatever it may ask, and with confidence in His power and love to take care of you and all your children. With submission to and confidence in God you can accomplish any task and fulfill any duty; without these two basic virtues of true religion, you will always have something to worry about.

(From *The Liguorian*)

THE GREATEST SAINT OF UKRAINE

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

Saint Josaphat As Bishop

WHILE Josaphat was laboring in Vilna, Metropolitan Rutsky gave him the new task of Bishop in Polotsk, for the old Bishop was unable to continue his work. Josaphat with tears in his eyes asked the Metropolitan not to impose upon him such a great burden, of which he felt unworthy, but the Metropolitan, knowing his sanctity and zeal, did not revoke his decision. Thus Josaphat was consecrated in Vilna on Nov. 12, 1617. He was then 38 years old, having already spent 14 years in the monastery.

While the people of Vilna were weeping because of losing their father and benefactor, the inhabitants of Polotsk rejoiced at the happy news.

The whole city came out to meet the new Pastor. One of the mayors of the city addressed him with a hearty welcome, while the people admired his modesty and kindness. After this welcome Josaphat gave thanks to God and asked for a special blessing for himself and his fold. Then he went to the cathedral of St. Sophia, celebrated the Liturgy and imparted a blessing to the numerous people and his clergy.

After Mass he paid a filial visit to his old superior, His Excellency Gedeon Brolnycky, declaring that he will take care of him in his old age as he would of his own father.

The new Bishop soon conquered the hearts of the people by his piety, zeal, and goodness. The fear that he was coming to change our Rite into the Latin was soon substituted by general love and esteem. Josaphat was a good father to all his children, expecting them to learn the truth and to serve God in the one true Church founded by Jesus Christ.

The Orthodox propagandists did not rest before his coming to Polotsk. They endeavoured to convince the people that Josaphat was a Polish patriot who has been commissioned to convert the Ukrainians to the Latin Rite and to polonize them. In a few sermons and discourses Josaphat explained to the frightened people that the reunion with Rome did not mean a destruction of our Rite, but rather its preservation from the Polish invasion. The Holy See of Rome did not want to take away from us our beautiful Byzantine Rite, but to accept us into her fold. Our Rite, our national customs, our traditions and legislation remaining unchanged, for the reunion with Rome meant the unity of the true faith, and not an artificial union of all rites, or of changing them all into Latin.

After such an explanation of the unit of faith, many Ukrainians entered the Ukrainian Catholic Church, as for example, Voevoda Michael Drucky-Sokolynsky, John Korsak, Daniel Schyta, Theodor Volowych, and many others who saw the salvation of our decadent Church in the reunion with the Vicar of Christ.

The aged Archbishop of Polotsk grew weaker every day, passing away in 1618, after which Josaphat became the Archbishop of Polotsk. Upon becoming the responsible Pastor, Josaphat started to eliminate all the abuses which existed during the rule of the old Gedeon. With prudent tactics and paternal exhortations he succeeded in renewing the face of his archdiocese.

He first reformed his clergy and through it the people. He had many admirers among his adversaries. Some of them used to say: "If he quit the reunion and pass over to us, we will fill him up with gold and venerate him like an angel."

Josaphat loved even the Orthodox, trying to convert them to the Catholic Church, without forcing anybody to do so. Good manners, kindness, conviction through the citations from our liturgical books still in use by the Orthodox, prayer and holiness were his arguments to attract the adversaries to reunion.

Knowing that the spine of the diocese is always the clergy, he took special care of it. He wrote several pastoral letters to his clergy, he made periodically canonical visitations, and had regular diocesan meetings, where all the problems were discussed.

During his aged predecessor's reign our Church had been robbed of many goods by some greedy noblemen. Josaphat forced them to make restitution to the Church, reminding them that it is a sacrilege to steal things that belong to the Church.

Josaphat loved to see churches clean and restored. So he restored the cathedral churches in Polotsk, Vitebsk, and in other cities of his diocese.

The new dignity and office of Bishop with its many tasks did not eliminate his love for study, public discussions with the Orthodox, and especially for prayer and personal sanctity. He continued scourging his body with an acute scourge, wore a painful hair-shirt, and fasted and prayed for several hours a day. For such great eagerness to serve God the good Lord rewarded him even in this life. While standing in prayer he was often seen with a halo, his soul being filled with celestial consolations. Some of the people asserted that the angels served him at Mass.

The effects of such zeal, goodness and piety proved very successful in his diocese, for within three years of apostolic labors Josaphat won almost all hearts and led to the reunion with the Holy See almost the whole Bielo-Rus.

V. The Saintly Martyr

Unfortunately the adversaries of the reunion did not give up hope in keeping Ukraine away from Rome, which they were identifying with Poland. Poland was a Latin Rite state, full of pretensions to greatness at the expense of the neighboring states, especially of Ukraine, which according to the pact of Lublin had to remain as a federate state of the Republic. The Poles, being Latin Rite Catholics, tried to convert the Orthodox Ukrainians to the Catholic Church by taking away their Rite and their nationality, in order to increase the number of the Poles.

No one likes to be persecuted because of his religious or national interests. Although the Popes of Rome had nothing to do with the persecutions and denationalization of the Ukrainians by the Poles, the Orthodox population of the Republic, in its lack of orientation, identified Rome with Poland and vice-versa.

The agitators and all those who did not want the reunion found it an easy task to convince the unlearned and disorientated masses that the reunion with Rome was the

first step in promoting the Polish interests in Ukraine as well as turning the Ukrainians into Poles by taking away their nationality.

Since all the bishops joined the reunion, the adversaries were without their own hierarchy. At that time the news broke out in Ukraine that the patriarch of Jerusalem, Theophanus, on his return from Moscow will pass through Kiev. The opponents of the reunion decided to ask him to appoint new bishops for their church. The emissary of Constantinople's Patriarch came to Kiev, and under the protection of the Cossacks renewed the Orthodox hierarchy by consecrating a new Metropolitan and six bishops for the Orthodox Church in Ukraine on August 15, 1620. The ceremony took place behind closed doors in the Church of the Pecherskaya Lawra, the most antique convent of the country.

He assigned Job Borecky as new Metropolitan, and Meletius Smotrycky as Bishop for Polotsk as an opponent to St. Josaphat.

With the newly consecrated hierarchy, Theophanus held a synod in which the plans of the struggle against the reunion were elaborated. The new bishops went to take over their dioceses. Their adherents began to spread revolt against our Catholic bishops, chasing the reunited priests from their churches and parishes. Our Church was robbed by force of her goods. The adversaries of the reunion felt strong for they had Cossacks in their defence.

The war of Poland against Turkey hung in the air at that time. The Polish lords and hierarchy tried to please the Cossacks to get their powerful arms against the Turks. The cause of the reunion was in great danger for the adversaries, feeling that Poland needed their aid in the approaching war with Turkey, demanded its abolition. Metropolitan Velamyn Rutsky had to hurry to Warsaw, where the adversaries of the reunion were asking the Polish diet to abolish the Union of the Ukrainians with Rome and to chase our Catholic Bishops out of their dioceses in order to gain them for Orthodoxy.

The representatives of the opposition accused the reunion of spreading misunderstanding among our people and of being the main cause of all the troubles. Even the Polish lords and some of the Polish Catholic hierarchy were in favor of the abolition of the reunion.

Our Metropolitan had a hard time defending the reunion in the Polish senate. He affirmed clearly before the Diet that the cause of all dissentions were the opponents of the reunion and patriarch Theophanus, who consecrated the new Orthodox hierarchy. He further stated that the reunion was gaining innumerable adherents among our pious people, without violation and persecution. In fact he exclaimed: "Seventy assassins had been assigned to kill me and my bishops. They are trying to chase us out of our dioceses. I am calling God to witness that they will sooner take away our very lives than our dioceses. Is it not a shame that in a Catholic country (Poland), in the eyes of a Catholic king, our lives are in danger? And I ask you: Why? Because we are Catholics!"

This speech made an enormous impression upon all who were present at the Diet in Warsaw. The adversaries of the reunion did not dare to answer a word. Their sympathisers kept quiet. King Sigismond III, being a real Catholic and supporter of the reunion, stood up and declared that he was ready to lose rather his own crown than to permit harm to be done to the reunion and its hierarchy.

Thus our Church was saved from imminent destruction, but the clouds did not completely disappear. While Metropolitan Rutsky, accompanied by St. Josaphat, was defending our church in Warsaw, the opponents were doing their job in reunited dioceses, profiting by the absence of the bishops, especially of St. Josaphat in Polotsk. They called the people to revolt against their bishops, spread the false news that the Diet approved the newly consecrated Orthodox hierarchy, and that Josaphat passed over to the Latin Rite, and worst of all, became a Pole.

The agitated and misinformed people began to leave the reunited Church in order to return to the old "Orthodoxy", which many prejudiced "patriots" were trying to identify with Ukrainian nationalism.

A royal commission, instituted by the king to investigate the cause of the new Orthodox hierarchy, decided that the newly consecrated bishops had to remain in their dioceses to maintain peace in Ukraine.

The promoters and the adherents of the reunion felt almost completely lost and utterly disheartened, for they saw no possibility to save the noble cause of our efforts to be Catholics of the Oriental Rite.

The merciful Lord who died for His Church did not leave our Church alone, for a great event took place which reanimated the discouraged people and appeased the furious waves of human passions against the reunion.

This memorable event was the MARTYRDOM OF ST. JOSAPHAT KUNCEWYCH which occurred on November 12, 1623.

As soon as Josaphat knew about the revolt that was taking place in his diocese, he left Warsaw and hurried to his diocese, where he found all in confusion; the adversaries triumphant; his faithful in distress and fear. The holy shepherd spared no time to make order and calm. First he tried to comfort those, who were already wavering in their faithfulness to the Vicar of Christ, and then began to reconquer those who fell away from the unity of faith, having been seduced or frightened by the opponents.

But alas! It is easy to provoke a storm of human passions, but it proves so hard to calm minds of the mass.

At the close of 1623 terrible news broke out in Polotsk. The dissidents cut up the mayor of Kiev and two priests, who were in union with the Holy See. In hearing that, Josaphat exclaimed: "I would like to go to Kiev and irrigate the soil with my blood, that it may bring forth abundant fruit!"

He did not need to go to Kiev to die for the reunion of the Ukrainian Church with the Holy See. His death was approaching.

By the end of October Josaphat went to Vitebsk, where the dissidents were trying to induce his subjects to the schism. He remained in Vitebsk two weeks, preaching, confessing and exhorting his faithful to remain loyal to the Catholic Church and not listen to the false propaganda of the dissident agitators. Unfortunately, his melodious voice could not move the obstinate hearts of the dissidents, who already had decreed upon his death. November the twelfth was the fatal date of the nearing crime.

Josaphat, as usual, celebrated Mass and returned home. The inhabitants of Vitebsk provoked a quarrel with the servants of the Saint, invaded the episcopal palace, and began to beat down his servants and to pillage everything.

Several of the servants were wounded, but it did not extinguish the dissidents' thirst for blood.

The servants were using all possible means to disperse the animated crowd led by the furious and bloody agitators. When the crowd was ready to enter the room of the Saint, the door opened at once and the Archbishop appeared and, stretching out his hand, blessed them as a father blesses his beloved children. After having imparted his blessing he asked them mildly: "My children, why do you wish to kill the innocent? I am here if you have anything against me."

The furious crowd was not capable of refraining from violence. The invaders wounded some servants and then, throwing themselves upon the Saint, struck him down with an ax. The Saint, however, did not die at once. The insolent invaders, afraid that he may not die, finished him off by shooting. After having perpetrated this horrible murder, they took his body and, dragging it through the city, threw it into the river Dvina. Suspecting that the faithful people will later search for the body of their beloved Pastor, the murderers hung a stone around his neck and drowned it.

God's anger appeared over the criminal city, for darkenss covered it for several days until the body of the Martyr was found and given an honorable burial. It was very hard for the faithful to find the body, for the river Dvina is a large and impetuous river. The good Lord came to help them, for a shining light appeared over the place where the body was resting.

To the wonder of his enemies and the joy of his friends the body of the martyr, after being several days in water, appeared fresh and beautiful. It remained for nine days in church before it was buried and there was no sign of corruption. Fifteen days after the martyrdom, the body of Josaphat was brough from Vitebsk to Polotsk. Here it remained in church for some months and was then buried in a chapel.

After five, and then again after ten years following the fatal event his tomb was opened, and each time the body was found fresh and uncorrupted. Fresh blood was flowing from the wound on his head. Many sick were cured at the opening of his grave.

Miracles prove that persons were heroically holy, their souls enjoy beatific vision in Heaven. This gives evidence that the ideals and labors for the cause for which the Saints gave up their lives were holy and respectable.

St. Josaphat was laboring for the extinction of the Eastern Schism which is dividing the Church of Christ since 1054. The Saintly Martyr dedicated his whole life to working zealously for the union with Rome and Ukraine, for the privileges of the Ukrainian clergy and the people under Polish domination, for the glory of God and the establishment of a Ukrainian Catholic Church with its beautiful Rite united with the Vicar of Christ, the Pope of Rome. He saw the salvation and the greatness of our nation in the reunion with the successors of St. Peter, to whom our Saviour recommended the feeding of his sheep and lambs and the governing of His Church.

Thus for his indefatigable labors and working for the return to unity of the Ukrainians he was bitterly hated by those who had interests in keeping Ukraine far from the center of Catholic unity. He preached and wrote to this end and consistently refused to be dragged into politics and other civil activities.

The ardent desire to bring Ukrainians to the reunion increased the hatred of the enemies toward him. He fell victim to fanaticism of some Ortohdox who tried to prevent Ukraine from joining the union of Brest, fearing that such a union with Rome would prove harmful to the Ukrainian people, for they thought this would open the door to the Poles to rule our Catholic Church and to denationalize our people. They failed to see that the reunion of our Church with the Holy See effected the contrary, for it closed the door for the Poles... Our Bishops and our Clergy with their people secured Papal protection, which proved to be a barrier against any attempt of the Poles to polonize our people or to force our youth to pass over to the Latin Rite. Such changes of Rite were serevely forbidden by the Holy See at the conclusion of the Union of Brest in 1595.

Many miracles followed the death of our Martyr St. Josaphat, proving that he was a great Saint and especially confirming the holiness of the cause for which he fought and died. Pope Urban VIII beatified him in 1643. He was canonized by Pope Pius IX. His feast comes on Nov. 12 to remind all Ukrainians of the cause for which he died and to exhort them to remain faithful to the Church and to the Rite in which St. Josaphat lived and died.

We cannot judge the ways of Divine Providence. It knows how to deal with malicious intentions of God's enemies. The adversaries of the Union hoped that the death of St. Josaphat would bring Ukrainian Catholicism to an end and destroy our Church forever. Fortunately, the contrary happened. The innocent blood, shed for the reunion, brought forth marvelous fruit. Meletius Smotrycky, the indirect cause of Josaphat's death, was the Orthodox bishop of Polotsk and the mainspring of conspiracy against the Saint. Surprisingly enough, he became one of the first converts. Innumerable men and women followed his example and joined the Ukrainian Catholic Church.

The death of St. Josaphat was like a thunderbolt striking Catholic Europe, exciting sympathy for our Church, our clergy and our people. Metropolitan Velamyn Rutsky was at that moment in Ruta, when a servant of St. Josaphat reached him and related what had happened. Rutsky could not contain his tears. He wept over the loss of such a great champion of Church union, but his tears were sweetened by the thought that Ukraine became worthy in the eyes of God to produce such great sacrifice for the union with Rome. All Ukrainian Bishops, animated by the splendid example of St. Josaphat, wrote to Pope Urban VIII: "We all are ready to shed our blood and to sacrifice our life for the Catholic faith, as one of our companions did already."

The martyrdom of St. Josaphat awakened great fervor among our clergy, excited enthusiasm amongst our pious people, secured the special attention of the Holy See toward our Church, abated the insolence of the adversaries, attracted innumberable converts to our Church adorned already with the blood of a Martyr, and thus saved the Union from imminent ruin. We must repeat here the words of Tertullian: "The blood of the martyrs is the seed of Christianity."

If we desire to be visited by Mary, let us take care to visit her often in some of her images. (St. Alphonsus: Discourse on the Visitation).

I'D LIKE TO KNOW...

1) *Is it true that for every Hail Mary you say to the Bl. Virgin at any time you get an extra rose at your place in heaven?*

Answer: That is merely a figure of speech to assure us that God and the Bl. Virgin and the Saints in heaven will not forget even the smallest of our good deeds and prayers. To store up roses in heaven through Hail Marys or other prayers means, figuratively, that we feel confident our good acts will be rewarded some day in heaven and will give us spiritual pleasure which in its fragrance, its preciousness, its beauty can be likened to the appealing qualities of a rose here on earth.

2) *I pray with all my heart, with great faith, to certain Saints for the grace of health, so much so that I can almost see good health approaching. Nevertheless my health seems to remain bad and even turn worse, yet never to the point of my death. Does that mean I should keep on praying, because good health will come? Or can it mean that God doesn't want to hear my prayers and that I ought to stop praying?*

Answer: Patience is one of the most forgotten virtues of our twentieth century, and patience in sickness and ill health has always been a rare phenomenon among humans. We know how painful and miserable and forsaken one can feel who is in continual ill health.

That is the time to keep on praying, to keep on striving for the virtue of patience. Never mind that time and again you will become impatient with yourself and with God. We are much too small to understand God's ways—and impatience, at the bottom, consists in our not understanding "the other party" adequately. Don't persist in that impatience, however, but force yourself to say an act of faith, hope, and love in God's mercy.

If you can stop thinking that ill health is a ball-and-chain upon your activities and see it as a blessing in disguise, as an opportunity to offer up what is distastful to you as penance for your sins and for the sins of the world in order to pacify the wrath of the Almighty—then, God willing, a return of good spirits will be yours, whether or not good health will return.

3) *Is it right to have strong faith in the intercession of certain Saints?*

Answer: It certainly is! It is certainly proper to have a greater love and a fuller confidence in certain Saints, even for merely sentimental reasons, just as we love the members of our family more than others and have greater confidence

in certain of our friends than in others. Seeking the intercession of Saints is applying the Catholic doctrine of the Communion of Saints.

4) *I know that the text found in in the Epistle of St. James, chapter v, verses 14 and 15, is used to prove that Extreme Unction is a sacrament. But is Extreme Unction mentioned in the early Church writings outside the Scriptures?*

The sacrament, though specifically mentioned only once in the New Testament, is clearly set forth by St. James: "Is there any among you sick? Let him bring in the presbyters of the Church and let them pray over him, anointing him with oil in the name of the Lord. And the prayer of faith will save the sick man, and the Lord will raise him up, and, if he be in sins, they shall be forgiven him" (James v, 14-15). The sacrament has always been accepted as a matter of course.

The Council of Trent defined: "If any one shall say that Extreme Unction is not truly and properly a sacrament instituted by Christ Our Lord and promulgated by the blessed James, but shall say it is only a rite received from the Fathers or a human invention, let him be anathema."

Some take this text from the *Didache*, second-century document, as referring to Extreme Unction: "We give Thee thanks, Our Father, for the *anointment* that Thou hast revealed to us through Jesus, Thy Son."

A statement of Origen (d. 354) leaves no doubt of reference to Extreme Unction: "In him (a sick man who has just received the sacrament of Penance) is fulfilled that which was spoken by the Apostle James: 'If any be sick among you, let him call in the priests of the Church, and let them lay hands upon him, anointing him with oil in the name of the Lord.'" (Extreme Unction is given to the sick after the sacrament of Penance).

St. Aphraates (a. 345) wrote: "The shining olive trees have brought forth fruit, in which is the sign of the sacrament of life, by which Christians and priests and kings and prophets are perfected. It illumines the darkness (Baptism); it anoints the sick (Extreme Unction)."

Pope Innocent I (d. 417), referring to the words of St. James ("Is any man sick among you..."), said: "These words must certainly be taken or understood of the faithful who are sick, and who may be lawfully anointed with the holy oil of chrism..."

5) *I have heard the Holy Eucharist called "the bond of charity." What does this signify?*

Answer: The Holy Eucharist is called the bond of charity ,because, by devoutly receiving this sacrament, the individual is intimately conjoined to Christ, and, being united with Christ, he is united to the other members of the Mystical Body of Christ in a special manner. The bond of union is sanctifying grace, a mysterious sharing in the divine life and divine nature. Sanctifying grace is the love of God made manifest in a concrete manner in the soul.

The other sacraments, it is true, impart, intensify, or restore the grace of God in the soul. But the Eucharist bestows God's grace in a unique manner by uniting the individual to Christ "to perfect the life and union of charity with Him and with one another, and to preserve this, not for another distinct end, but for the union of charity for its own sake" (Herve, Manuale Theologiae Dogmaticae, vol. iv, p. 177).

A MOTHER'S HAPPY SACRIFICE

MRS. Homa had been left a widow when Jean, her only child, was just a bady.

Then one day, when Jean had grown up and had gone through college, she thougt she had come to the cross-roads of life where she was to choose her career.

"I'm leaving in September, Mother," Jean said quietly. He eyes were pleading, but there was no sign of yielding or lack of purpose in their depths.

At first Mrs. Homa had spoken calmly; then she pleaded for a time. She had begged Jean to wait until spring.

"Take a job for the winter," she told Jean. "Then in the spring, if you still want to enter the convent, I will not try to influence you or make it hard for you to go."

"Mother," Jean spoke firmly. "You can't influence me. I hope you won't make it too hard for me. You know I love you dearly, Mother, and it would hurt me very much for you to be angry with me."

"Jean," wept her mother quietly. "A few months won't make any difference to you, but it will make so much difference to me. I'll have time to accustom myself to the idea of losing you. Please, Jeanie, please."

"No, Mother," replied Jean. "In seven or eight months we would just have to live through this same scene again. I allowed you to influence me after I graduated from High School. I didn't go because I thought you would get accustomed to the idea by the time I finished college."

"I suppose there is no use in reminding you of how you owe me,"

Mrs. Homa began speaking in a hard unnatural tone.

"Mother," quickly spoke Jean. "I am not going to stay and listen to you say something you will eventually be sorry for. Of course, I owe you everything. I owe you life, happiness, and years of maternal care. Don't worry, Mother, I'll repay you with the best coin of God's—prayer. There will never be a day that I will not pray for you."

At this moment Jean hurried toward the door. This ceremony had been going on for years. "Try to understand me," she added as she left the room and whispered a prayer to Our Lady.

After Jean left Mrs. Homa thought she would not go to work,

but the idea of being alone with her thoughts was too much for her. She at once started for her office and worked there feverishly all day. Her mind went back to the past. How heartbroken she was when her husband died. Jean was just a year old and gave her something to live for.

Later, as Jean grew older, Mrs. Homa depended upon her for companionship. She had been planning for her future. Time passed rapidly and by afternoon she made up her mind to go to Father Michael, the pastor.

She did not know Father too well. She had always been too busy to allow any time for church. She gave her small amount of money each Sunday, but she never joined any of the church societies. Therefore she had not come in contact with Father Michael often enough to get well acquainted.

Mrs. Homa left the office early. She would stop on the way home and talk to Father Michael. She would tell him to have a talk with Jeanie and remind her of her debt to her mother—her mother, who had even turned down advantageous offers of marriage because she wanted to live for her daughter.

Father pastor answered the door himself.

"How are you, Mrs. Homa?" he smiled and showed her to her chair.

He knew why she was here. He talked with Jeanie and knew from past experience, what Mrs. Homa would ask him to do.

Hardly waiting for Father to get seated she immediately poured out her heart.

He must influence her to stay home, at least, for a while.

Father Michael listened patiently, to her vehement outbursts, without a comment. His eyes following the pattern on the wall paper.

"Mrs. Homa, I have an appointment for this hour before you came in. Won't you allow me to see this party before I attempt to answer you? It won't take long."

"I'll come back," Mrs. Homa said crossly.

"No, I would rather you wait for me, Father smiled. Suppose you go wait in church. I'll send Mrs. Hook for you after my party leaves. Maybe you have some prayers you wish to say."

Mrs. Homa obediently walked across the front lawn and entered the little church. She was a good Catholic, she could hardly be called a devout Catholic. She said her morning and night prayer regularly.

Her most fervent prayers were during emergencies—when Jeanie was sick, or when she badly needed some material help.

Now, she found it hard to pray. This was an emergency, or so it seemed to her. However, she found it hard to ask for what she wanted. Finally she got up from the kneeling bench and walked up to the side altar of Our Lady.

As she knelt there she felt most uneasy. As she gazed at the statue of Our Lady she imagined she heard a voice. She listened. It seemed to say, "I haven't spared my only Son for you. Why do you not want to give me your daughter?" She sank down and seriously considered it.

She, Mrs. Homa, has been so self indulged that she was keeping her daughter from following the "Road of the Cross." She was deliberately trying to keep Jeanie from living fully and richly the religion that she, Mrs. Homa, stood ready to defend at the least provocation. This didn't make sense!

Another thought entered her mind. God gave Jeanie to her. Now, He was only taking what belonged to Him. He was not tak-

ing her in death. He was planning a life of service for her: to live for others and to earn Heaven through the good she would accomplish on earth.

What promising plans did she have for Jean? None. She felt murh ashamed.

"Feel better now," whispered a voice. A little lady stood by her side.

"Yes," answered Mrs. Homa.

"I'm Mrs. Hook, Father's new housekeeper," said the lady. He told me to bring you to his study." They walked out of church together.

"Pardon me," said Mrs. Hook. "I was in the room next to the study and you spoke so loudly I couldn't help but hear about your daughter. My daughter went to the convent three years ago. She was the last of three children. The other two had married and left me. I was crazy with grief when Rose told me she was leaving. I have visited her several times. She is very happy. I can't say as much for the other two who married. Life in the world is full of trouble and unhappiness."

"I thought I had lost her," continued Mrs. Hook, and then her face lighted up. "But now she seems nearer to me than ever. She prays for me every day before the Blessed Sacrament."

Mrs. Homa recalled Jeanie's words: "I'll repay you with the best coin of God's prayer. There will never be a day that I'll not be praying for you."

"What did you want me to do?" Father Michael asked Mrs. Homa as she entered his study.

"Nothing, Father," answered Mrs. Homa. "Unless there is some way you can be of help to Jean. Oh! Father, I have been so foolish. As a practical Catholic I should have known better."

There are others who do not stop to realize what a blessing a vocation can be to their family," replied Father Pastor sadly. "Now when vocations are needed so badly among our Ukrainian people, it seems to me that parents would be twice blessed if they would help God to plant the desire in the hearts of their children, not by force, but by prayer and encouragement."

"I realige that now, Father," said Mrs. Homa. "You won't hear any more complaints from me. Please, Father, give me lots of work to do. It will help me from being too lonesome for Jean."

"There will be plenty to do," Father smiled.

"Now," he added, 'run home and make Jean happy by telling her you are satisfied and happy to have her spend her life working close to God, praying and sacrificing herself for the glory of Christ, for the salvation of her people scattered all over Canada and the United States, and for the welfare of Ukrainian Catholic Church."

It is just that man should make subject to God, not only his will by obeying His precepts, but also his intellect by believing His words. (Evidence of Faith, Introd.—St. Alphonsus).

THE SHORTEST WAY TO HEAVEN

By Joseph Beckman

IT WAS the year 1208. A group of learned theologians and the Mother Superior of the Cisterian Convent of Mont Cornillon, Belgium, scoffed at the strange visions young Sister Juliana said she had on several occasions. "She's a victim of bad nerves," they agreed among themselves.

But Sister Juliana knew otherwise. "These visions have always been the same," she told them. "I'm not dreaming or imagining things. I've seen the moon in each vision, large and full and beautiful. But always there's a dark spot which disfigures it."

Sister Juliana could not convince them. Disheartened and weary from trying, for many hours in prayer she begged Our Lord to solve her difficulties. Finally, when she could no longer stay awake, Our Lord appeared to her in a dream. "The vision that has disturbed you," He said, "means that there is lacking in My Church a feast that I wish to be established —a Feast of the Most Blessed Sacrament."

He told her that the beautiful full moon she had seen was the liturgical year of His Church with all its feasts. The dark blot was the absence of this special feast of the Blessed Sacrament. "The feast of the Blessed Sacrament is now observed on Holy Thursday," He told Juliana, "but on that day My Passion and Death are the principal things to be considered. I want another day to be set aside on which the feast of the Most Blessed Sacrament will be celebrated by all Christian people."

He told Juliana that He wanted this feast for three main reasons:

1. So that faith in the Holy Eucharist, which was then being attacked, would be confirmed and strengthened.

2. So the faithful might be more fully instructed and might draw from the Holy Eucharist the strength they needed to live better lives.

3. So the people could make reparation by a sincere and profound worship of the Blessed Sacrament for the irreverence and impiety shown toward it.

He told Juliana that He wanted her to prepare for the establishment of this feast.

Some twenty years passed before Sister Juliana was able to do much about Our Lord's request. In 1230, when she was made prioress of her convent, she asked her bishop, Robert de Thorete, to establish the feast under the name *Corpus Chris-*

ti in his diocese of Liege. After many years of opposition from others he did so in 1245.

Almost twenty more years passed and Sister Juliana was dead before Pope Urban IV in 1264 extended the feast to the entire Catholic world. Pope Urban had been Archdeacon of Liege and a friend of Sister Juliana.

St. Thomas Aquinas, the Pope's private theologian and the most learned man in the world, was also among those interested in the establishment of this feast. When the feast was extended to the whole world he was chosen to write the Mass and Office prayers. For the first and only time in his life the great theologian turned poet. And a great poet he was. Today the hymns which he wrote for the feast of *Corpus Christi* are among the most famous in the Church. They include: the *O Salutaris, Tantum Ergo, Pange Lingua, Panis Angelicus, and O Sacrum Convivium.*

Thus, through the instrumentality of a simple nun, a holy Pope and a learned theologian, God established the Feast of *Corpus Christi* in His Church for the greater welfare of all men. And even in our own days He continues His plan for salvation through the Holy Eucharist.

At the turn of our own twentieth century devotion to the Holy Eucharist was subject to serious abuses. Few adults received Communion more often than once a month. Children did not receive their First Communion until they were twelve or fourteen years old. And all this: at a time when the invention of the radio and motion pictures, and the general let-down of public modesty and morals were making a Christian life more and more difficult.

God combined the simplicity of Sister Juliana, the papal power of Pope Urban IV, and something of the learnedness of St. Thomas Aquinas in the person of Pope Pius X, the saintly Pope of the Holy Eucharist. His decrees and exhortations during his eleven year reign from 1903 to 1914 brought a great reform in devotion towards the Holy Eucharist.

Today, children make their First Communion at the age of seven. Many adults crowd Communion railings on Sundays and frequently during the week. Holy Hours, Forty Hours Devotions, Perpetual Adoration, confraternities of the Blessed Sacrament, and Eucharistic Congresses are all popular today. Truly, the faithful have come to believe as Pope Pius X once said, "Holy Communion is the shortest way to heaven."

Just as the Church recognized and approved the visions of Sister Juliana by instituting the feast of *Corpus Christi*, and eventually by canonizing her, so too she is recognizing the holiness of Pope Pius X. Just this spring he was declared Blessed, the second step in the process of canonization. Here again the Church is proving that, in many ways, during life and afterwards, God rewards those who are devoted to Him in the Holy Eucharist.

If we saw our Lord on the altar as men saw Him when He walked the earth. If we should hear His voice and feel the warmth of His Sacred Body—What then? Would we love Him as we do?—Msgr. Kirlin.

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

НА РОЗДОРІЖЖЯХ СМЕРТИ—М. Приходько	1.35
КОРДОНИ ПАДУТЬ—Іван Смолій	1.50
УКРАЇНСЬКИЙ БУКВАР—перша часть Рідної Школи	.45
НАША РЕЛІГІЯ—Катехизм о. А. Лугового в англ. і укр. мові	.30
СЛУЖБА БОЖА—Теоретичне й практичне пояснення С. Божої, о. М. Щудло	.50
З НАМИ БОГ—великий молитовник, стр. 512	2.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	.50
АЛЬМАНАХ КАНАДІЙСЬКИХ УКРАЇНСЬКИХ ВОЯКІВ—має 700 знимок	2.00
СЛУЖБА БОЖА—М. Похмурського, під нотами на 2-3-4 голоси, писані англійськими буквами	2.00
ЄВАНГЕЛІЯ в українській мові—о. Т. Горущинський ЧСВВ.	1.50
СЛОВНИК Англійський-український, оправлений, 446 стор.	2.50
ПРОПОВІДІ—о. М. Вояковський	4.00
МАРІЯ І ТИ—о. І. Назарко ЧСВВ.	1.00
ЖИТТЯ СВ. ТЕРЕСИ ВІД ДИТЯТИ ІСУСА	1.25
ДЕВЯТНИЦЯ ДО НАЙСВ. СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО—о. З. Золотий	1.25
ЖИТТЯ СВ. АННИ—М. Залітач	.40
БЕН ГУР, повість—Лю Валес	2.00

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, SASK.

C-I-L
PAINTS
FOR BEAUTY
AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP

PHONE 836
YORKTON -- SASK.

T. EATON Co LIMITED
SASKATCHEWAN

EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN

Estevan - Humboldt - Kamsack - Lloydminster - Melfort - Melville
Moose Jaw - Nipawin - Prince Albert - Regina - Saskatoon
Swift Current - Yorkton - Weyburn

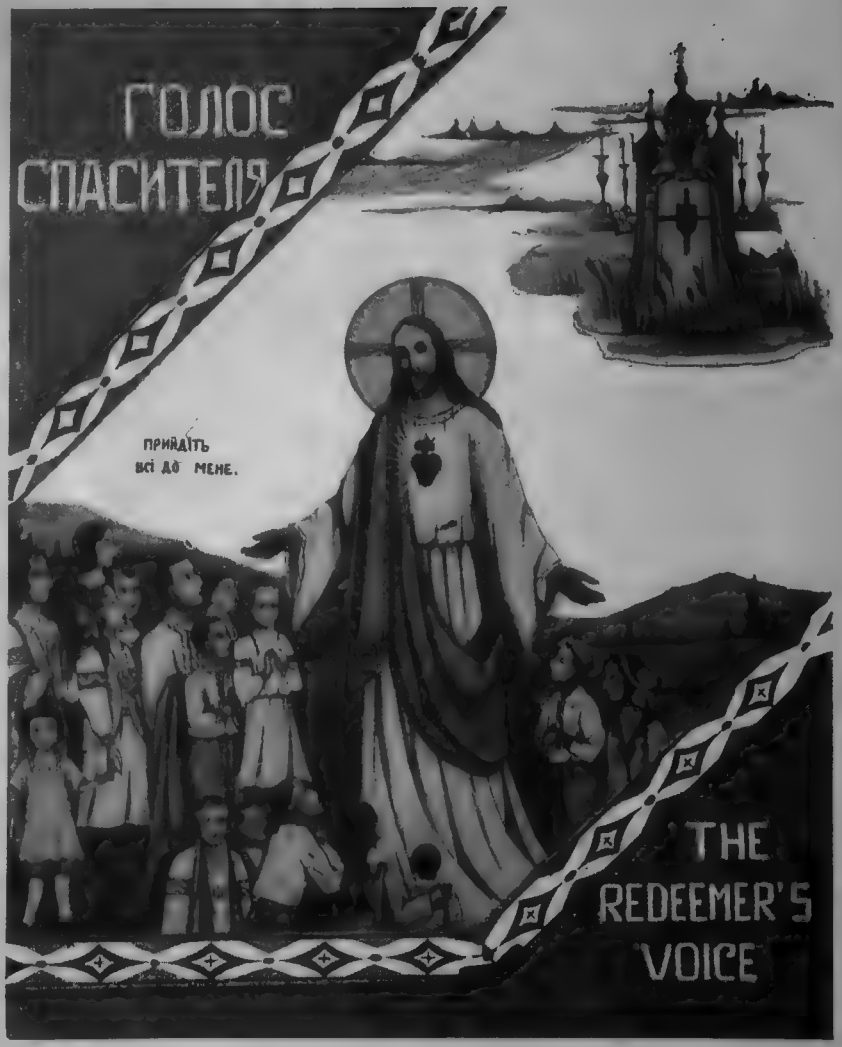

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.
Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.
Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шіллінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

—— ЗМІСТ ——

ВАСИЛІЙ ВОЛОДИМИР ЛАДИКА 1
ЗАКЛИК ДО УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ КАНАДИ 5
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ 7
МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ 10
ПОКРОВ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ ..... о. Василь Максимець 11
І. ВІДНАЙДЕННЯ МОЩІВ СВ. ЙОСАФАТА ..... Федір Заяць 13
ЗДОБУТКИ УКР. КАТОЛ. ЦЕРКВИ В КАНАДІ ..... о. Мих. Щудло ЧНІ 17
ФАТІМСЬКА ОБІТНИЦЯ ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 24
НОВІ СВЯТІ ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 26
ПРО ГРІХИ ЩО ВЗИВАЮТЬ ПРО ПІМСТУ ДО НЕБА .. о. др. Ю. Федорів 28
ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ? 32
БРАТ ІСИДОР—АНТІН ТОКАРЧУК ..... о. Й. Схрейверс ЧНІ. 34
СМІХОВИНКИ 38

CHRIST WAS A TEACHER, KING AND REDEEMER 39
THE FAMILY ROSARY—A CHAIN OF LOVE . Clare Booth Luce 41
ROSARY MAKES HOME OASIS ..... Cardinal Gilroy 43
THANKSGIVING DAY 43
THE GREATEST SAINT OF UKRAINE .. Rev. M. Schudlo CSSR 45
I'D LIKE TO KNOW 47
WHY DON'T YOU WANT TO BE A MOTHER . Rev. M. Schudlo 50
WHY AND HOW TO PRAY OFTEN 52
WHAT DO YOU MEAN "THE CHURCH"? 55
IS REVOLUTION POSSIBLE IN USSR? 59
CREATION AND THE FALL OF MAN 61

ВАСИЛІЙ ВОЛОДИМИР ЛАДИКА

Божою милістю і благословенням Апостольського Престола Архиєпископ Канади, Ексарх Ординарій Апостольського Ексархату Манітоби,

ВИСОКОПРЕПОДОБНИМ І ВСЕЧЕСНІШИМ ОТЦЯМ І ВСІМ ВІРНИМ НАШОЇ ДІЄЦЕЗІЇ

мир о Господі й Архиерейське благословення.

КОЖНИЙ етап у житті Церкви й народу, це момент, де треба холодно оцінити те все, що вже проминуло й водночас старанно намітити програму того, що в будучності зможемо зробити.

Ювілей 60-ліття поселення українців у Канаді, що його саме обходимо цього року, дає нам якраз таку змогу приглянутись дещо ближче нашому життї в милому й намітити деякі напрямні на будуче.

ВПреосв. Архиеп. Кир Василій В. Ладика ЧСВВ.

Назагал, життя українського народу в Канаді до тепер росло, кріпшало, розвивалось. І то на всіх відтинках: господарському, суспільно-громадському, культурному й національно-релігійному.

Українські піонери зачинали своє господарське життя з десятьма пальцями на руках та незломною вірою в серці. Їм дала Канада кусень землі, покритий лісом, кущами, а часто камінням, мочарами. З тої землі наш піонер мав добути все: харч, одіння, теплий куток для себе й рідні, церкву, школу й читальню. На цьому шматі напів-дикої землі, він мав віднайти себе зі своїм минулим, і заразом відтворити свій ідеал,, що мав би йому просвічувати на шляху життя. При тому всьому, все в Канаді ще було йому чуже: мова, обичаї, права, інституції. Він мав стати сам до боротьби за життя. Він те й зробив. З молитвою на устах, з вірою в серці, з напруженими м'язами своїх рук він

почав рубати цей ліс, очищувати землю з каміння, висушувати мочари. Поволі земля та починала вкриватись збіжжям, зявлялась на ній українська хатина, а згодом біля неї другі господарські будинки з дрібним дорібком. Але все це спочатку було просте, бідне, напятноване тавром тяжких початків...

Нині, 60 літ пізніше, наш піонер зперед 60-ти років це заможний фармар, з честерфільдами, радіом, холодільником у хаті, з тракторами, сівачками, жниварками, комбайнами на подвірі, з Бюіком, Крайслером на дорозі. Той, що 60 літ тому назад не міг легко відвідати свого найближчого сусіда, нині легко їде з Альберти до Сан Франсіско, з Венкувер до Монтреалу. Той, що колись не знав може, як виглядає банковий білет сто доларів, нині вивіновує своїх дітей тисячами...

На відтинку суспільно-громадському, українське життя в Канаді поступило теж сильно наперід. Замкнені колись на фармах, чи при праці по фабриках, наші перші поселенці в Канаді не мали змоги спочатку розвинути як слід свого суспільно-громадського життя. Вони вправді дуже скоро почали творити свої церковні українські громади, організувати свої народні доми, читальні й різні суспільно-релігійні організації, але все це мало характер більш-менш льокальний, і в кожному случаю було далеке від загального життя решти Канади. Ці організації однак все зростали, і нині бачимо українських мешканців Канади не лише зорганізованих в рямцях всеканадійських доміняльних угруповань, але, що більше, зарепрезентованих у всіх ділянках національного життя Канади. Вже перші нащадки наших піонерів зрозуміли, що вони горожани нової вітчини й що, послідовно, їм прислугують повні права й відповідні зобовязання. Вони це зрозуміли й без вагання вступили в ряди активних і діючих членів канадійської спільноти. І так ми маємо нині синів і доньок українського народу між представниками канадійської науки, штуки, політики, торгівлі й інші ліберальних професій. А в часі останньої світової війни, канадійці українського походження стояли в перших рядах борців за свободу народів і гідність людини...

Милосердний Господь дозволив нашому народові в Канаді користати теж з добродійств нинішньої науки й поступу. Завдяки великим здібностям ума й витревалости в праці, загальний рівень освіти серед наших людей в Канаді є дійсно високий. У різних ділянках знання, діти українських піонерів вибиваються на перші місця. Бувають навіть случаї, що канадійці українського походження здобувають перші надгороди за знання англійської мови, і то навіть в суперництві з канадійцями англійського походження.

Зріст нашого народу в Канаді під оглядом національним теж дуже помітний. Серед боротьби з різними ворогами, український нарід в Канаді дійшов до того, що нині він творить велику, —четверту з ряду,—національну групу, яка яко така є признана урядом, й яко така хоче активно приступити до праці в формуванні одної канадійської спільноти.

Найбільше однак упадає в око зріст нашого народу в Канаді

під оглядом релігійним. Від самих початків свого поселення в Канаді, наш нарід мусів зводити боротьбу за свою св. католицьку віру. Чужі й свої, під різними претекстами й в різній формі, намагалися вирвати йому з серця цей дорогоцінний скарб. Наш нарід однак, у великій своїй більшості, залишився вірним Христові й Його св. Церкві. У місцях свого поселення, він побудував гарні, часом і величаві Божі храми, здвигнув свої католицькі монастирі, сиротинці, шпиталі, вищі й нижчі школи, згуртувався у своїх католицьких організаціях. Число парафій і церков з кожним днем зростало. Нові покликання до священичого й монашого життя збільшали щороку ряди тих, що посвятилися на виключну Службу Богові й свому народові. Духовне життя, приступування до св. Тайн, вірне сповнювання своїх релігійних і національних обовязків ставало помітніше з кожним днем. А з приїздом по останній війні великого числа наших священиків з Европи, кадри нашої Церкви так поширились, що Апостольська Столиця могла нам дати в 1948 р. ще два українські католицькі єпископи й поділити одну до тепер нашу канадійську дієцезію на три нові дієцезії. Цю реорганізацію нашої Церкви в Канаді завершив Апостольський Престіл сотворенням у цьому ювілейному нашому році ще одної нової, —четвертої,—дієцезії й назначенням п'ятого єпископа для наших вірних. Таким чином, наша Церква, що зачала свою працю в Канаді з кількома священиками, нині, 60 літ пізніше має 1 Архиєпископа, 4 єпископи, 156 світських священиків, 66 монахів, 163 монахині, 14 мужеських монастирів і 23 жіночих монастирів.

Ось милий образ українського життя в Канаді за цих перших 60 літ. Цей образ є в дійсності потішаючий і ми повинні з глибини серця дякувати Милосердному Богові за Його ласкаву опіку, Його безконечну доброту та Його ніжну любов до народу св. Володимира й св. Ольги. Бо тільки за Його Батьківською опікою ми опинились тут на свобідній землі Канади, при активній участи в творенні тієї нової нації, що нею має стати нарід Канади, щоб ми могли пережити часи страшного лихоліття на рідних землях та в догідну пору подати помічну руку нашій великій страдальниці, Матері Україні.

Цей потішаючий образ нашого життя в Канаді, має однак свої тіні. Не всі сини нашого народу, що прийшли до Канади, витревали пробу. Деякі з них попали в сіти ворогів і стали жертвою різних сектантів. Другі розплились в чужому морі й відреклись всього того, що українське. Поважне число з них покинуло правдиву Церкву Христа й згуртувалось при новій православній церкві. А ще інші пішли за комунізмом, що винищує огнем і мечем наш нарід на рідних землях.

Ці тіні в нашому житті в Канаді є дуже болючі. Це рана на тілі Христової Церкви й нашого народу. Боже Провидіння, що дозволило цей болючий досвід на нашому живому організмі, має свої плани. Ці плани для нас тайні, але одне є ясне, а саме, що ми всі маємо ревно молитись, терпіти, з любовю зносити наші немочі, щоби Милосердний Господь скоротив цей час про-

би й дав нам ту святу єдність, якої ми всі так бажаємо...

Так представляється наше минуле. А яка буде наша будучність? Це знова тайна Божого Провидіння, але річ цілком певан, що ця будучність залежить в дуже великій мірі від нас самих. Конкретно вона залежатиме від того, як ми збережемо в Канаді свою українську душу, й як ми житимемо свою св. католицьку віру. Всі інші ділянки нашого життя: господарського, суспільно-громадського, культурного є нині в такій стадії розвою, що вже можуть позитивно розвиватись. Натомість проблема збереження нашої душі в формуванні духової спільноти Канади ще дуже неясна й на жаль за мало до тепер студіована. Багато розтрачується сил на будування різних галь, взаємнопоборювання різних політичних груп, упокорення свого противника, але за мало присвячується уваги капітальній нашій проблемі формування душі нашої молоді. Ми повинні б першзавсе студіювати й позитивно розвязати питання: як повинні б українці думати й ділати, щоб зайняти в творенні канадійського народу своє місце й сповнити там своє завдання.

Дуже важне теж посилити наше духовне життя. Нам треба більше жити з Ісусом, більше молитви, покори, християнського вмертвлення. Нам треба більше вірности в службі Христа та Його св. Церкві. Нині, коли зматеріялізований світ виповів війну Христові й Його Церкві, ми маємо стати правдивими Його лицарями та борцями за Його святу Правду....

Від нашої вірности Христові й Його св. Церкві та від збереження нашої української душі в духовій спільноті Канади залежить наше майбутнє. Вірність Христові й вірність нашій українській душі дасть нам змогу залишитись собою, збагатити Канаду й помогти Україні.

Ми дякуємо Милосердному Богу за всі Його ласки в минувшині й просимо Його благословити Вас, Дорогі Браття й Сестри, на нову, далеку щасливу будучину.

Дано в Вінніпегу, в день празника Успення Пресвятої Богородиці, 28-го вересня 1951 р.

✠ КИР ВАСИЛІЙ В. ЛАДИКА, ЧСВВ.,
Архиєпископ Канади.

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ— **Коли хтось висилає якісь питання та бажає щоб була на них відповідь у ГОЛОСІ СПАСИТЕЛЯ, так нехай не посилає своїх запитів до Йорктону, а просто до редактора до Америки. — При цьому прохаємо Шановних Читачів і Читачок ставляти виразно та ясно свої питання, бо часом приходять такі питання, що годі на них відповісти, бо сливе неможливо їх прочитати. Питання можна присилати так в українській як і в англійській мові, хоч наразі відповідаємо на них по-українськи. — Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя або посилаєту йому питання: — Rev. M. Schudlo, Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J.**

ЗАКЛИК ДО УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ КАНАДИ

ІСТОРИЧНІ події, що послідними часами відограли в українській, католицькій Церкві Канади, є явним обявом тої батьківської опіки, якою ласкаве Провидіння Боже окружає цю святу Церкву.

Тоді, коли в Европі українська, католицька Церква, як видима релігійна Організація, неначе перестала існувати, коли по інших частях світу, де ще існує українська католицька Церква, організаційний стан тої Церкви остає незмінний, Церква українців, католиків в Канаді знаходиться в стані повного розквіту.

Основується дієцезія за дієцезією, висвячується Епископ за Епископом, плянується будова спільної, духовної семинарії, де мали б виховуватися апостоли для українців католиків в Канаді.

Те все, це дорогоцінний дар Божий, це скарб, якого вартість трудно вгадати. Адже чим більше провідних голов, тим більше нових, здорових ідей, чим більше енергійних і спритних рук, то краще поступає робота, то живійше б'є пульс духовного й культурного життя.

Цього скарбу нам українцям католикам не вільно змарнувати; ми не сміємо закопати його в землю; навпаки нам треба пустити його в оборот, щоб ним найбільше доробитися.

Однак тут не можна обійтися без матеріяльної жертви, до того всього треба великого вкладу грошей.

В центрі саскачеванської дієцезії треба бурси, де наша студіююча молодь могла б зберегти-скріпити й плекати свою католицьку віру, християнську чесноту й українську культуру.

Є пекуча потреба духовної семинарії, таки своєї-української, де могли б виховатися ревні Христові Апостоли, переконані українці й будучі провідники української нації в Канаді.

Треба також дієцезальної преси, щоб начальник дієцезії міг свобідно порозуміватися зо своїми вірними, й подавати їм свої ради й поучення.

На те всьо треба фондів. Ці фонди не впадуть нам з неба, на дорозі ми їх не знайдемо, ніхто нам їх не подаруе. Ми самі маємо їх достачати, кожний свідомий українець католик має сягнути глибоко в свою кишеню, щоб так причинитися до розбудови своєї дієцезії.

Цеї жертвенности вимагає від нас справедливість супроти Бога. Адже все, що ми є й що ми маємо, це дар Божий. Чи тут отже справедливість свята не вимагає, щоб ми хоч маленький процент з того дару Божого вжили на Божу славу? Коли наприклад добрі родичі дали своїм дітям життя, виховали їх і забезпечили їм будучність, чи діти не повинні дбати про удержання своїх родичів, коли вони вже самі про себе не можуть дбати?

Жертвенности для дієцезії вимагає також наша честь. В Канаді ми українці тішимося великою свободою під кожним згля-

дом. Тут нема червоної руки, що нищить або замикає церкви, що мордує або вязнить віруючих і їх духовних провідників; ту ми можемо вірити, як нам сумління диктує, можемо розвиватися релігійно після нашої змоги й охоти. Також Апостольська Столиця нам надзвичайно прихильна, й впрост силує нас до поступу. Що не менше важне, ми українці не такі вже вбогі тут у Канаді, під матеріяльним зглядом ми не послідні. Коли ми отже не використаємо всіх цих сприяючих обставин і не поможемо до розбудови первородної дієцезії, то це буде для нас неслава, пляма, що і вічність не змие з нашого ймення, а наші потомки будуть стидатися, що вони нашими нащадками.

Накінець так наше особисте, як і всенародне добро вимагає від нас жертвенности супроти нашої дієцезії.

Яка ж остаточна ціль основання дієцезії, її удержання і розбудова? Ця ціль є в першій мірі слава Божа, а опісля наше духовне добро. Де дієцезія добре зорганізована, де Начальник дієцезії цілим серцем відданий справі слави Божої й добра душ, де священство сповняє свої взнеслі обовязки зо справжньою апостольською ревністю, де вірні з пошаною і послухом відносяться до свого духовного проводу, там душі людські подібні до тих розкішних квітів, що ростуть над водою, а нарід там благородний, висококультурний, цілим світом шанований, і Богом благословенний.

Тож, Брати Українці, не будьмо самолюбами, не будьмо вузького серця! Ради Бога святого, ради свого особистого й всенароднього добра, будьмо щедрими для своєї дієцезії. Коли Ваш Архипастир відозвався до Вас особистим листом, прохаючи в Вас матеріяльної помочі для своїх благородних цілей, то не відмовляйтеся, а щедро давайти, і Бог щедрот ще щедріше відплатиться Вам!

Підчас кампанії на Дієцезальний Фонд, котра триватиме від 23-го вересня до 7-го жовтня зложім свою щиру жертву на руки колєкторів, що відвідають Вас з Вашої парафії, а якщо Ви живете поза межами цеї дієцезії а хочете помогти у так благороднім ділі нашої святої Церкви і Українського Народу, то просимо впрост слати свої жертви на адресу:

Bishop's Chancery, 214 Ave. M. South, Saskatoon, Sask.

ОБОВ'ЯЗОК КОЖНОГО ЧИТАЧА ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

1. Кожен Читач обовязаний своєчасно заплатити передплату за видання. Чи ти, шановний Читачу, вже вніс передплату? Не вносячи передплати, ти руйнуєш Видавництво!

2. Кожен наш Прихильник повинен також, у міру своєї спроможності, внести добродільну датку на Фонд Голосу Спасителя. Чи ти, шановний Прихильнику, вже вніс цю датку? Поспіши!

3. Кожен Читач і Прихильник Голосу Спасителя повинен приєднувати нам нових передплатників і ширити наші видання серед своїх знайомих та приятелів. Чи ти, шановний Читачу, це робиш? Коли ні, поспіши з цим, і тим допоможеш Видавництву Голосу Спасителя!

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

НЕ ЗАБУВАЙТЕ ЗА ПОТРЕБУЮЧИХ

В Европі остало ще тисячі наших скитальців, які не можуть нікуди виїхати, бо це старці, каліки, інваліди та туберколічно хворі. Лікарні та санаторії є переповнені українцями. В рівнож наші заточенці в країнах сателітів, як в Польщі, Словаччині, Югославії, що живуть в страшних злиднях (До цих країн дозволено посилати КЕР-пакети). Наша Католицька Централя дістає сотки розпучливих листів з проханням о допомогу. Ось з Австрії пише Антін Новаківський: "..Я захворів на легені при Української Дивізії. Від 1946 р. знаходжуся по шпиталях. Я вже кілька разів дістав від Вас Католиків поміч в Канади. Не гнівайтеся, що я ще раз прошу о поміч. Мені вирізали пять ребер з лівої сторони. Я від нікого не дістаю жадної помочі. Допоможіть мені на зиму..."

З Франції пише Михайло Босага: "..Я тяжко оперований на жолудок, жию під опікою французького Червона Хреста. Не задовго мене випустять, але я й так не дістану праці, бо не маю сили. Помożіть мені, мої браття з Канади. Не можу більше писати, бо сльози очі заливають..."

Подібні листи маємо з Польщі та Югославії, які з відомих причин не хочемо цитувати. Хто ж тим нашим братам і сестрам допоможе? Тільки ми. Це наш святий християнський обовязок. Не сміємо допустити до того, щоби ті нещасливці подумали собі, що "брати наші в Канаді забули за нас і то навіть ті, які не давно ще розпрощалися з нами в Европі. Ні, ми не можемо забути їх, бо Христос забувби нас.

Допомогова акція повинна зараз бути ще більш пожвавлена ніж перед кількома роками. Українці Католики все радо спішили на допомогу потребуючим, пересилаючи свої жертви через Дієцезальну Референтуру Еміграції. Досі ця Референтура вислала на $21,328.52 допомоги скитальцям у формі пакетів КЕР, афідавітів, ліків тощо. Зараз фонди Референтури є цілковито вичерпані, а листів з проханнями приходить кожного дня. Як довго є потребуючі, так довго мусить продовжувати свою діяльність Референтура Допомоги. Гроші на допомогу скитальцям повині складати всі наші парохії, організації та поодинокі вірні. При кожних нагодах, чи то весіллі, чи хрестинах, поминках чи інших несподіванках—треба перевести збірку на голодуючих, хворих та інвалідів у Европі. Збірки та жертви проситься пересилати до Централі Українців Католиків Канади на руки референта о. Семена Ізика. Список жертводавців, як рівнож список тих, кому уділено допомоги буде поданий до загального відома в нашій пресі.

Хто перший започаткує нову збіркову акцію на допомогу потребуючим братам і сестрам у Европі?! Ми вірimo, що будете тими першими!

Гроші шліть зараз на адресу:

Ukrainian Catholic Council
of Canada,
% Rev. Semen Izyk,
49 Kennedy Street,
Winnipeg, Man.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо нашим дорогим читачам та приятелям за надіслані жертви.

З нагоди вінчання: Й. Когут і Гузар, Дромгелер 5.00
Деніс Ю., Филядельфія 1.00
Прокопович Й., Вікторія 1.00
Прокопович Й., Вікторія (на машину) 1.00
З нагоди пом. Богосл. П. Кабан, Паркервю, Саск. 22.00
Козакевич Теодор, Паркервю ..... .50
Кінал Іван, Йонкерс 1.00
Сороколіт пані А., Торонто 1.00
Дякін А., Ванкувер (на машину).. 1.50

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю сердечну подяку Серцю Христовому, Пречистій Діві Марії і Святому Йосифові за здоровля моєї матері і за щасливу операцію мого ока.

Анна Кметь.

ЖЕРТВИ НА БУДОВУ НОВОЇ ЦЕРКВИ У ЙОРКТОНІ

Зложили свої жертви на будову нової церкви в Йорктоні слідуючі добродії:

Пані Жинчин, Йорктон	100.00
Марія Домбровська, Сторновей ..	10.00
Михайло Вавришко, Йорктон	100.00
Корнель Залітач, Йорктон	1.00
Андрей Сукновський, Вуд Мавнтен	5.00

Щиро дякуємо за жертви.

ПОШУКУЄ:

Розалія Совяк з села Меджежа-Лани коло Дрогобича, Галичина, дочка Михайла і Анни Совяк, пошукує своєї сестри Марії Совяк в Канаді. Писати прошу на адресу:

Madame Rosalia Rigaux-Sowiak,
174, Chaussee de Liege-Hui,
Belgique.

Александер Кравець з Горожанни великої, повіт Рудки, пошукує свою сестру Анну Двільнську, доньку Леська з Гуменця, повіт Львів. Виїхала до Канади 1913. а за кого віддана, то не знає. Всякі відомости прошу слати на слідуючу адресу:

A. Krawec.
2564 Olga St.,
Cleveland 13. Ohio.

Ірена Борович

ТВІЙ ОБРАЗ

Як вечора оксамит землю вкрив,
І світло місяця вливає в вікно,
Сріблистим сяйвом душу пестить, гріє,
Мов пісня—сну вколисує воно.

Тоді до Тебе в мріях лину я
За світлом, що всилаєш з царства Свого,
У темряві шукаю променів життя,
Що образ Твій вислав до серця мого.

Душа моя безмірно так радіє,
В мольби екстазі зноситься к Тобі,
Твій образ в сяйві місяця ясніє,
З промінням,—радість ллє журбі.

В цю ніч хотілаб я летіти
В просторі далі, там де Ти,
До стіп Твоїх любов злежити,
Віночок серця принести.

А горя день остався десь позаду...
Ніч принесла солодких чашу-мрій,
Із місяцем створила серенаду,
Про чудотворний образ Твій...

ШІГО, САСК. (ФАРМИ)
(20. 8. 1951)

Поминальне Богослужения за бл. п. Стаха і Михайліну Кабан

В понеділок, дня 20 серпня, 1951, відправлено поминальне Богослужения, то є співану Службу Божу й Парастас за померших Стаха й Михайліну Кабан.

Згадані Богослужения відправив о. С. І. Шавель ЧНІ. з Йорктону. Крім дітей: Дмитра, Василя, Івана й Марії Кабан, були присутні блиці і дальші свояки, сусіди та досить велике число парохіян.

По відправі запрошено всіх на спільний обід до Дмитра й Дори Кабан.

Підчас гостини згадано померших піснею: Вічная Память," а дітям та родині відспівано: "Многая Літа." Опісля Отець парох згадав, що варта, щоб і інші знали про нинішну відправу і тому дати допись до часописей. В тій цілі зібрано на добру пресу $22.50. Збіркою занявся пан П. Березний з І. Дідиком.

По 1.00 офірували: о. С. І. Шавель, ЧНІ.; М. Заставний, Василина Прокопишин, П. Прокопишин, Т. Прокопишин, І. Вовк, В. Вовк; І. Кривуляк, В. Родич, П. Кривуляк, Ф. Козакевич, М. Михалюк, П. Березний. П. Дідик, М. Кабан, Н. Кривуляк, М. Гудима, Ф. Кривуляк, Н. Кабан, І. Кривуляк, і С. Чайковський. По 50ц.: Н. Чайковський, Н. Прокопишин, і Н. Гудима.

Всім жертводавцям спасибіг, а померши Вічная Память.

Присутний.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Найщиріша подяка Матінці Божій і св. Йосифу за ласку виздоровлення в тяжкої недуги.

Фрузина Возкович.

14 ЦЕРКОВНИХ ПРОВІНЦІЙ В КАНАДІ

Едмонтон (П.В.)— Апостольський Престіл підніс 2. ІІ. ц.р. діцезію Шербрук до гідности архидіецезії. Канада має тепер 14 церковних провінцій і одну архидіецезію Винипегу, що підлягає безпосередньо Апостольському Столиці. Пять років тому Канада збагатилася ще двома церковними провінціями: Сент Жермен де Рімускі і Сент Жан.

Українці католики мають тепер у Канаді 4 Екзархати: Східній в осідком у Торонті, Манітобський з осідком у Винипегу, Саскачеванський з осідком у Саскатуні і Західній з осідком в Едмонтоні.

1900-РІЧЧЯ ВІДВІДИН АП. ПАВЛА ГРЕЦІЇ

Едмонтон (П.В.).—Недавно проголошено програму святкувань 1900 річниці прибуття Апостола Народів св. Павла до Греції. Ці торжества відбулися в днях 15-30 червня ц.р. Ініціятиву до тих святкувань дала грецька Церква і грецький уряд. Підчас цих торжеств вірні відвідали різні місцевості, де був і проповідував св. Павло підчас своєї подорожі по Греції. 28 червня відправлено торжественну Сл. Божу в Атенах на тому місці, де збирався Ареопаг і де Ап. Павло виголосив свою першу проповідь в Атенах.

ІЗ 25-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ НА УКРАЇНСЬКУ ПРЕСУ

Пайн Рідж, Ман.

Дня 17 червня ц.р. у Пайн Рідж, Ман. відбувсь 25-літній ювілей Панства М. і Н. Пірч. Самим уладженням ювілею зайнялись дочка і невістка панства Пірч.

Із раня відбулась в церкві Служба Божа, яку відправив о. Ру. По Сл. Божій закликав всіх присутніх заспівати ювілятам многоліття.

Як на Службі Божій так і на прийнятті були присутні гості-сусіди, як і рівнож приятелі із Винипегу. В часі гостини п. Михайло Лехман закликав гостей до збірки на українську пресу. Зложили: По 1.00: пп. Пірч, пані Пірч, М. Малебус, Лехман; по 50ц.: п. Тачинський, С. Чубатий; по 25ц.: п. М. Поцук, Н. Ярецький, Д. Фецьо, В. Панчишин, І. Кашалюк, В. Чубатий, М. Кашалюк, П. Малегус, Н. Карлюпа. п. М. Марко 10ц. Разом $7.35 З цього 4.00 на Голос Спасителя, а 3.35 на Укр. Вісти.

Жертводавцям належиться щира подяка, а ювілятам бажаємо щастя і здоровля та многі літа прожити.

М. Лехман.

ЯКА ДОЛЯ ЗУСТРІЛА НАШИХ ВЛАДИК?

Едмонтон (П.В.).—Час до часу проникаються жахливі вістки про положення нашої Церкви під большевицькою займанщиною. Терпить не лише вірний нарід, терплять в ним духовні провідники-священики, караються теж Князі нашої Церкви—Високопреосвященні Владики. Ось ліста мучеників-Владик за вірність Христовій Церкві та любов до свого народу:

1. Митрополит Андрей Шептицький, Архиепископ львівський, який своєю працею підніс так високо нашу Церкву, помер у Львові 1 листопада 1944 р. по приході большевиків.

2. Преосв. Григорій Хомишин, станиславівський єпископ, помер у концентраційному таборі 17 січня 1948 р.

3. Преосв. Йосафат Коциловський, перемиський єпископ, довший час каравсь по польських тюрмах, зокрема у Рящеві, помер недалеко Києва 21 вересня 1947 р.

4. Преосв. Теодор Ромжа, мукачівський єпископ, помер 27 жовтня 1947 р., отруєний у лікарні після свого покалічення по ударі з большевицьким танком.

5. Преосв. Григорій Лакота, єпископ-помічник і Ген. Вікарій Кир Йосафата. був увязнений у Перемишлі, відтак засуджений на тяжкі роботи в концтаборах, помер там у 1950 р.

6. Митрополит Йосиф Сліпий, львівський архиепископ, ректор Богословської Академії у Львові, свічоч української катол. науки, перебував на тяжких примусових роботах у Воркуті (північно-уральські гори) недалеко Караського озера. Наспіла непотверджена вістка, що він помер м. року.

7. Преосв. Никита Будка, перший наш єпископ у Канаді і Ген. Вікарій Кир Йосифа, по непотвердженим вісткам помер у вязниці.

8. Преосв. Іван Шімрак, крижевацький єпископ 30 тисяч українців католиків у Югославії і 10 тисяч хорватів, згинув мученичою смертю в тюрмі 9 серпня 1946 р.

9. Преосв. Іван-Латишевський, єпископ-помічник і Ген. Вікарій Кир Григорія, тепер перебуває на далекій Сибірі на тяжкій, примусовій роботі.

10. Преосв. Микола Чарнецький, Апостольський Візитатор українців католиків на Волині, Холмщині й Підляшші, пізніший Екзарх тих околиць, перебуває серед жахливих обставин у тюрмі в північне-уральських горах.

11. Преосв. Павло Гойдич, пряшівський єпископ, засуджений судом у Братиславі на досмертну вязницю.

12. Преосв. Василь Гопко, єпископ-помічник Кир Павла перебуває тепер у тюрмі.

13. Монс. Петро Вергун, Апостольський Візитатор для українців католиків у Німеччині, перебував мабудь в одним з большевицьких концентраційних таборів.

Місячне Намірення

ЖОВТЕНЬ: Молитися за проповідників і слухачів Божого слова. Христова наука і знання Святої Євангелії ширяться проповідуванням. Як можуть люди знати засади християнської віри, якщо б не було в світі проповідників? Проповідники не тільки голосять Боже слово, виясняють євангельські засади, але Божою ласкою розгрівають серця слухачів, розбуджують запал і спонукують волю вводити почуті засади та поради в щоденне життя.

Що святіший проповідник, то краще викладає Боже слово та більше спонукує людей слухати його і виконувати, бо Господь обильніше благословляє труди святого проповідника.

Один єпископ швайцарський, вислухавши декілька проповідей Святого Климента Гофбавера, ЧНІ., закликав захоплено: "Дайте мені 10 Гофбаверів, так я вам наверну цілий світ!"

Проте й слово проповідника не принесе належного плоду, якщо вірні уважно та побожно не слухають його. Слово Боже проповідника це духовне зерно, яке душа може розвинути своєю доброю волею та співдіянням із Божою ласкою або знищити, придусити своїм непослухом, недбалістю, впертістю та браком співдіяння.

Треба молитися, щоб проповідники надприродно проповідали Боже Слово, а люди побожно слухали та вводили почуте слово в життя.

ЗВЯЗАНІ РУКИ!

OUR HANDS ARE TIED...

by subscribers of the Redeemer's Voice who delay in sending in their renewals. If we sent only one notice, and if only one person so delayed, we would not mind, but the time and expense incurred in jogging the memories of the forgetful or the neglectful is a drag on our expense sheet. May we ask all who receive a renewal notice this month to help us by replying at once?

Шановні Читачі та Читачки, бачите, що НАШІ РУКИ ЗВЯЗАНІ? Хтож звязав їх? ТІ, що читають наш місячник, але НЕ ПЛАТЯТЬ на час своєї передплати! Розвяжіть нам руки, виплачуючи щоскоріше свій довг і присилаючи щедрий дарунок грошевий на закуп машини!!!

Багато скептиків і недовірків намагаються вияснити повстання світу якимось сліпим припадком, бо вселенна для них це темний куток, де нічого не видно. Тимчасом учений Ампер, дослідник природи, студіюючи сотворені речі, нераз кликав захоплено: "Боже, який Ти великий!"

+ ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ +
Релігійний Місячник
Рік 23, ч. 10 Йорктон, Саск. Жовтень, 1951

ПОКРОВ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

о. Василь Максимець

"Ген до неба лине пісня, там де Мати є Твоя.
Всю журбу здай на Марію, як мале її дитя.
Ще нікого не лишила, хто молився у журбах!
Все потішить, порятує у сумних і прикрих днях.
О, Маріе! Твій Покров, наша радість і любов!
Неустанна Поміч всіх, не відмовить ласк, потіх!"
(Гимн Марійських дружин)

ДЕНЬ 14 (1) жовтня—це день нашого рідного українського свята: Покрова Пресвятої Богородиці. По всій Україні, від самих початків християнської віри на ній, віддавали велику почесть Покрову Пречистої Діви Марії. Чи не найбільше було церков в Україні, збудованих в честь Божої Матері! Про її велику опіку над українським народом говорять нам численні чудотворні ікони в різних відпустових місцевостях, як почаївська ікона, іржавецька, гошівська, зарваницька, угнівська, тернопільська, теребовельська, крехівська, самбірська і багато інших.

"Одинокий Син Марії на Голготі умирав.
Своїй Неньці на прощання під опіку нас віддав.
Охороняй нас від злого з Своїм Сином із Хреста;
Не забувай нас ніколи, наша Ненько Дорога."

Так. Перед смертю на хресті Божий Син сказав до Свого любимця св. Івана Богослова: "Сину, це Мати Твоя!" Цими словами віддав Божественний Спаситель в опіку Божої Матері ціле людство. Покров Божої Матері над християнською Церквою і над хри-

стиянськими народами почав діяти тієї хвилини, коли Божа Мати одержала в опіку на горі Голготі всіх Христових учнів і визнавців, всі народи. Завдяки св. Покрову Преч. Діви Марії молода християнська Церква витривала серед жорстоких переслідувань і поширилася по цілій земній кулі.

Хоч від самого початку християни вірили в опіку Преч. Діви Марії, то свято Її Покрова введено аж від часу страшної зарази, яка навістила раз місто Царгород. Нарід так гинув, що й рук не ставало хоронити покійників. Нарід звернувся до Небесної Лікарки Преч. Діви Марії з гарячими молитвами і серед нічної молитви побачив він якісь дивні світла у Влахерській церкві. У тій церкві були тоді і св. Андрей та його учень Епіфаній на молитві і вони побачили, як в церкву ввійшла Пречиста Божа Мати з св. Іваном Богословом і св. Іваном Хрестителем. Пречиста молилася з народом, а потім зняла верхню одіж "омофор" і розпростерла його над зібраним народом. Від тієї хвилі перестала ширитись зараза і нарід величав Покров Преч. Діви Марії.

Покров Преч. Діви Марії найторжественніше святкували в Україні. Деякі народи величають Преч. Діву Марію своєю Царицею, а наш український нарід називає Преч. Діву Марією своєю Матірю і як таку величає Її в своїх піснях, що складав і складає їх в Її честь:

"Пречистая Діво, Мати Нашого Краю..."
"Ген до неба лине пісня, там де мати є твоя!"

Пречиста Діва Марія, як Божа Мати, може випросити у Свого Сина все. Як наша Мати розуміє і співчуває з нашим горем. Вона є нашою заступницею перед Богом. То ж молімся до Божої Матінки і нашої Матінки, заступниці нашого многострадального народу, бо Вона:

"Ще нікого не лишила, хто молився у журбах!
Все потішить, порятує у сумних і прикрих днях."

Пречиста Діва це щит і захист для всіх християн посеред різнородних спокус і прикрощів життя. Ми повинні бути їй вдячні за материнську опіку, якою вона з неба оточує своїх вірних почитателів. Крім цього треба намагатися добрим, святим, християнським життям щораз більше лучитися з нашою духовною Матірю, поки не стрінемося з нею в небі посеред вічних радощів, яким кінця не буде ніколи.

І. ВІДНАЙДЕННЯ МОЩІВ СВ. ЙОСАФАТА

ФЕДІР ЗАЯЦЬ

В ПЕРШИХ днях (3 або 4) вересня 1915 р. вертався я з російського фронту зпід Баранович на Білій Русі як старшина австрійської армії до запасного коша 80 п.п. в Пішеклядані на Угорщині. Тому, що залізниця по военних діях була ще не відбудована, я мусів відбути подорож піхотою аж до Люблина (120 км.), бо тут доходили вже потяги. Разом зо мною йшли тої товариші: Слівінський Жигмонт, поляк, управитель школи у Стоянові, і д-р Кагане Лев, —жид, адвокат у Львові.

Св. Священномученик Йосафат полоцкий Архіепископ.

Дорога випала нам через Білу Підляську. Прийшовши до міста Білої к. години 6-ї вечером, застали ми там дві батерії австрійських мерзерів, які переїздили зпід Берестя Литовського на інший відтинок фронту. Всі мешкання в самому місті були зайняті обслугою тих батерій, а що нам треба було тут заночувати, ми всі три мусіли піти на передмістя за ставом.

Ми переходили коло церкви, яка була відчинена, бо німецькі вояки зробили були в ній склад здобутих на москалях крісів. Я вступив на хвилину до церкви, яка зробила на мене вражіня греко-католицької церкви.

Вийшовши з церкви, ми пішли в напрямі згаданого передмістя. Перейшли міст над рікою, яка впадає до ставу, та вступили до першої хати наліво від вулиці за ставом. Там ми застали під хатою двоє стареньких людей: Еміліяна Радомінського у віці коло 70 літ та його жінку. Поздоровивши гостопарів, я запитав їх українською мовою, чи є у них вільна кімната, щоб можна переночувати. Радомінський подивився зо здивуванням на мене та поставив мені запит: А ви звідки? Діставши відповідь, що ми галичани, запросив нас у кімнату, де ми поскидали свої наплечники, що були доволі тяжкі. Мої товариші пішли негайно назад до

міста, бо хотіли дещо купити, а я лишився з господарями та почав з ними розмову. В розмові довідався я від Радомінського, що він був колись уніятом, але під московським терором мусів перейти на православя.

Господиня обирала при нашій розмові бараболю. Я попросив її, щоб зварила і для нас бараболі на вечерю і дав їй загріти мясні консерви.

Вечером вернулися Слівінський і Кагане з міста і ми засіли до вечері, що її приготовила нам господиня. Перед вечерою вийняв я з наплечника пляшку з румом, ми випили по чарці і подали по чарці нашим господарям, які сиділи коло нас.

Радомінському по другій чи по третій чарці розвязався язик і він почав нам казати таке:

—Чи ви бачили в місті нашу церкву? Церква ця була колись уніятською церквою оо. Василіян, і в ній на престолі у скляній домовині стояли мощі св. Йосафата, що їх спровадив був до Білої якийсь князь Радзівіл. Домовина була вистелена червоним оксамитом, а святий Йосафат виглядав якби спав. У 1873 р. змусили нас російські жандарми до переходу на православну віру і відтоді вони забрали тіло св. Йосафата з домовиною та занесли до пивниці під церквою через північну захристію, а вхід до тої пивниці замурували та записали камінням і землею. Мій батько був муляр і його взяли були жандарми до тої роботи. Я носив батькові обід та заліз зо своїм ровесником (тут подав його прізвище) в церкві на хори, звідки ми бачили все, що діялось: ми бачили, як брали домовину з вівтаря та через північну захристію понесли в підвалля церкви, де св. Йосафат і досі спочиває.

Почувши ці слова, ми поглянули зо здивуванням один на одного, а Слівінський сказав до мене по-німецьки так:

—Дорку, це для вас, греко-католиків, дуже важне.

Я вийняв негайно свою нотатку та записав докладну адресу господаря і ціле його оповідання. Він перелякався був, на що я все те записую, та просив мене, щоб я його не всадив часом до тюрми. Я успокоїв його і сказав, що мене цікавить ця справа, бо я є греко-католиком, цебто уніятом, і запевнив, що йому не впаде і волосок з голови за те, що він нам оповів; я ж записую все те для себе, бо не хотів би забути його такого гарного оповідання.

Другого дня—а була це неділя—ми пішли рано в місто шукати якоїсь нагоди, щоб дістатись скоріше до Люблина. В місті був того дня німецький фельдмаршал Макензен зо своїм штабом на протестантському Богослуженні в однім з латинських костелів Білої з нагоди перемоги над москалями коло Красноставу. Зайшов я до того костела і бачив, як маршал сидів у лавці з книжечкою в руках і співав разом з іншими пісні при грі органів. По Богослужбі побачив я Макензена зблизька в його однострою та в гусарській шапці з трупячою головою і подумав собі: І цей великий полководець признає над собою вищість Бога.

Ми вишукали вантажне авто, яке мало їхати дорогою через

Івангород до Люблина, і його командант згодився взяти нас зо собою. Ми вернулись зараз до Радомінських, забрали свої наплечники, попрощалися з господарями і пустилися в дальшу дорогу. На відхіднім сказав я Радомінському, що по війні приїду до нього та підемо в церкву подивитися за св. Йосафатом.

По кількох днях подорожі залізницею доїхали ми щасливо до кадри свого полку. Я дістав приділ до І. запасної сотні в селі Баранд. Там я став шукати нагоди, щоб дістатися в якийсь спосіб до Львова та передати вістку про св. мощі до Митрополичої Консисторії, де я сподівався знайти зацікавлення тою справою.

Нагода прийшла до кількох днів. У кошовім приказі появилось розпорядження команди коша, що І. запасна сотня має вислати 14 людей по транспорт рекрутів до Бродів. Я зрадів тим приказом немало, бо подумав собі, що зможу по дорозі полагодити справу св. мощів у Львові та відвідати в Ожидові своїх родичів, від яких уже більше як рік не мав ніякої вістки через московську інвазію. Я пішов негайно до команданта сотні капітана Гепперта Рудольфа, зголосив йому свою охоту до цієї їзди та просив його, щоб мене конче призначив до цеї їзди, бо я маю у Львові полагодити багато справ і хочу відвідати свої рідні сторони. Він згодився.

Діставши від нього до рук письмовий приказ на подорож, я вибрав зпоміж мужви сотні 14 людей з Золочівщини та Брідчини і пустився з ними в дорогу. До Львова ми приїхали залізницею третього дня рано коло 7-ої години. Відїзд до Бродів був назначений на годину 2-о пополудні.

Я лишив своїх людей на головному двірці і пішов сам до Митрополичої Консисторії при площі св. Юра, до бл. п. крилошанина Миколи Чапельського, якого я знав особисто зперед війни і думав знайти у нього поміч у згаданій справі. Знайшов його мешкання, застукав до дверей та сказав служниці, що я мушу бачитися з о. каноніком зараз же в дуже важній справі, і подав свою візитівку. По кількох хвилинах вийшов о. Чапельський та запросив мене до свого кабінету. Я приступив відразу до справи та став йому оповідати про св. мощі і просив його, щоб він зайнявся дальшою їх долею, бо я боюся, щоб Слівінський не дав знати про св. мощі свому архиепископові, який міг би забрати їх до свого костела.

Крилошанин Чапельський вислухав мого оповідання і вкінці заявив мені таке: Вам певно відомо, що Ексцеленцію Митрополита москалі вивезли у глибину Росії. Ми маємо тепер дуже багато клопоту з управою цілої діцезії. Може б Ви потрудились до оо. Василіян на Жовківську? Вони цею справою повинні б зайнятись.

Не маючи забагато вільного часу, попрощав я о. крилошанина та пішов просто на Жовківську до оо. Василіян. Я задзвонив на фіртці та сказав дижурному черцеві, що мушу бачитися в одній дуже важній справі з о. ігуменом чи пак з о. протоігуменом, Філясом. Чернець з якимсь недовірям прийняв мою за-

яву, пішов до о. ігумена, вернувся по хвилині назад і запитав, чи не міг би я сказати, що то за така важна справа. Я йому відповів коротко, що тут іде про мощі св. Йосафата. Він пішов знову до о ігумена і за хвилину відчинив фіртку та запросив мене до розмовниці, в якій чекав на мене вже о. ігумен.

Я представився о. ігуменові, показав на доказ свою виказку і почав розповідати про свій побут у Білій Підляській та про віднайдення мощів св. Йосафата. О. ігумен, почувши перші слова мого оповідання, зробив великі очі, перепросив мене та звернувся до черця фіртіяна словами:

—Брате, покличте всіх отців, хай слухають усі.

За хвилину зявились у розмовниці кількандцять отців, з яких один тримав у руках зшиток у синіх окладинках. О. ігумен попросив мене, щоб я зачав оповідання про віднайдення св. мощів з самого початку. Я став наново оповідати, а отець, який тримав у руках згаданий зшиток, почав моє оповідання записувати-стенографувати. Цей зшиток мусить бути в архиві оо. Василіян у Львові і з нього можна б ще перевірити ідентичність нинішнього мого опису.

Скінчивши оповідання та подавши докладну адресу Радомінського, я попрощав оо. Василіян, а на відхіднім попросив іще раз, щоб вони справи не відкладали, бо може їх випередити хтось інший. Я пустився швидко назад в дорогу до головного двірця, де чекали на мене мої люди.

Щойно по війні в році 1923, будучи управителем школи в Підлисю, я довідався від о. декана Евгена Давидовича з Ожидова, що у Львові вийшов журнал "Богословія" під редакцією о. д-ра Йосифа Сліпого, в якому поміщений опис віднайдення мощів св. Йосафата, опрацьований Преосвященним о. д-ром Йосифом Боцяном. Я випозичив тоді від о. Давидовича це число журналу і прочитав опис віднайдення та розпізнання св. мощів. Хотів я спростувати, що оо. Василіяни дістали вістку про віднайдення св. мощів не від о. Чапельського, але просто від мене, та з огляду на особу автора того опису залишив ту справу на пізніше. Як виходило з того опису, то до Білої поїхав у 1915 р. о. Демчук ЧСВВ і за вказівками, поданими мною і Радомінським, відкопав св. мощі, що їх в р. 1916 перевіз до Відня. Там по повороті Ексц. Митрополита Андрея з вигнання відбулося канонічне розпізнання автентичности св. мощів.

У виданнях "Місіонаря" в Жовкві був итакож нераз згадки про віднайдення св. мощів. Але чомусь у тих згадках та описах поминали мою участь у віднайденні св. мощів і не згадували, що то я подав був про це вістку оо. Василіянам при Жовківській у Львові в р. 1915. Щоб ту для нас, українців католиків, важну подію передати до відома грядучим поколінням так, як вона відбулася, зробив я ще раз цей опис віднайдення мощів св. Йосафата та моєї скромної участи в цьому ділі.

Добрий апетит—це ознака тілесного здоров'я; так само й охота слухати або читати духовні науки—це найкращий знак, що душа християнська здорова.

ЗДОБУТКИ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

о. Мих. Щудло ЧНІ.

НЕМА в світі такого народу як український, що б за час свого історичного існування зазнав стільки недолі та горя. Шлях нашого релігійного та національного буття вистелений густо трупами та политий кровю героїв і героїнь, що склали свої буйні голови за нашу державну незалежність і християнську віру.

Найкритичніший період нашої історії наступив по недавній світовій війні, коли вся Україна опинилася в лабах московського, червоного сатрапа. По "знищенні" української католицької Церкви назовні в Україні, наше релігійне життя та національна діяльність збільшилась в Америці та Канаді, де є найбільше українські скупчення.

Отак у бурхливому перемирі проживаємо надзвичайно важливі часи. В нашім релігійнім житті в Канаді зайшли події, що матимуть вплив на цілі століття. Апостольська Столиця, для якої українці є носіями католицтва на сході Европи, звернула свою увагу на нашу Церкву в Канаді. Відвідини кард. Тіссерана, приїзд Монс. Мойолі до Канади та Америки, дбайливість Святішого Вітця про наших скитальців, допомога Апостольської Столиці нашим культурним інституціям на чужині все те наявно доказує, що Боже Провидіння особливіше чуває над нашим народом, бо в недалекій майбутності маємо статися Божим знаряддям у віднові християнського життя знищеного большевиками.

Перший поділ української католицької Церкви в Канаді на три екзархати, опісля встановлення нового екзархату, іменування нового єпископа-помічника для Виннипеґу, Преосв. Максима Германюка ЧНІ., бажання Святішої Столиці, щоб у Канаді новстала щоскоріше наша власна духовна Семінарія для виховання священиків і місьонарів, глибоке зацікавлення Христового Намісника нашим релігійним життям, все те змагає до розбудови та закріплення нашої Церкви та розросту нашого народу в Канаді.

Сьогочасне покоління щасливе, що воно може бути співтворцем нашої світлої майбутности в Канаді.

1. Трудні початки.

Наші поселенці, що прибули до Канади, відразу взялися будувати власне церковне життя, бо відали, що тільки українська католицька Церква вдержить грядучі покоління для нашого народу. Досвід виказав це аж надто яскраво. Всі ті, що покинули українську католицьку Церкву, розгубилися в чужій масі. Це пропащі одиниці. Ні з них самих, ані з їх потомків наш нарід не матиме жодної потіхи та користи.

Українці католики відразу старалися дістати власного єпископа, бо без голови годі поступати вперед. Святіший Отець Папа Пій X, якого Церква вже проголосила блаженним, назначив для українців католиків першого єпископа, Його Ексцеленцію Кир Никиту Будку, що в грудні, 1912 р. приїхав до Канади. За його проводом наш український нарід користав з нагоди та можливости, щоб зберегти свої релігійні та національні цінности та покласти здорові підвалини під нове життя, розріст і світлу майбутність. Наша Церква стала життедайним живчиком, що давав народові силу будувати церкви, закладати читальні, здвигати кооперативи, закуплювати цвинтарі, засновувати парафії, братися до видавання власної преси, без якої збереження національної спільноти по розлогій Канаді було б попросту неможливе.

Як узагалі наш нарід, так і його священики з першим єпископом, Кир Никитою Будкою, мусіли немало витерпіти від тих, що спричяглися з нашими ворогами, щоб зготовити загладу нашому народові та нашій рідній українській католицькій Церкві, забувши, що тільки Христос і Його Церква ведуть до Бога. Ніде інде спасіння та порятунку для нас нема.

Коли Преосвященний Н. Будка зістав знеможений тяжкою працею і уступив із проводу, то Апостольська Столиця іменувала нового Архипастиря для нашої Церкви, Його Ексцеленцію Кир В. В. Ладику, Ч.С.В.В. Новий єпископ збільшив значно число священиків, що є завжди провідниками в релігійнім житті кожного народу. Зо збільшеним числом священиків збільшигося число наших парафій і скріпилося релігійне життя.

В 1932 р. повстав БУК (Брацтво Українців Католиків). Опісля основано бурсу БУК-а в Саскатуні, що дала нам кадри католицької інтеліґенції, яка керує розвоєм народу на незрушних засадах католицького духа. Життя попливо рвучким руслом до кращого майбутнього. Вороги мусіли затихнути, бо наявно переконалися, що наша Церква це твердиня нашої культури та запорука світлої майбутности. Наш нарід зрозумів, що ми українці католики та що в одній католицькій Церкві наша майбутність і приготовлення до виповнення припорученя Папи Урбана VIII: "Мої Українці, при вашій допомові я сподіюся навернути Схід!" Всякі інші философії, теорії, автокефалії завели до дизорганізації, викликали деморалізацію в народі, тому й здоровий елемент відступників назад вертається до рідної української католицької Церкви, бо зобачив, що амбітні пропагандисти запровадили їх на манівці, та кинули в хаос цілу захвалювану автокефалію.

Перед оснуванням бурси в Саскатуні повстала вже Колегія Св. Йосифа в Йорктоні під проводом Братів Хр. Шкіл, Академія для наших дівчат під проводом Сестер Служебниць і Ювенат і Новіціят та Семінарія ОО. Василіян і Редемптористів, в яких виховуються місьонарі для нашого народу.

Вся та праця ішла під проводом і одобренням нашої ерархії, тому й вселаскавий Господь і Його Мати Марія благословили працю.

23 квітня 1943 р. Апостольська Столиця додала Кир Василієві помічника, Кир Саварина Ніля ЧСВВ. Тоді й то вперше прозвано нашу церковну провінцію в Канаді екзархатом, а Їх Ексцеленцію Кир Василія, екзархом всієї Канади.

Звідкіля ж узялося імя екзархату? Ця назва давня, бо походить іще з паганських, римських часів. Цісар Діоклеціян поділив східне-римське цісарство на екзархати в 305 р. Халкедонський Собор 451 р. в девятім каноні назвав патріярхів екзархами. Екзархи були намісниками декількох провінцій. Звідти ж Церква взяла слово *екзархат.*

Кирило Терлецький, єп. Луцька, був екзархом царгородського патріярха на всю Україну, мавши нагляд навіть над самим Київським митрополитом, бо екзарх мав бути "оком і вухом" царгородського патріярха в Україні. Царгородські патріярхи ніколи не довіряли нашим владикам і народові, бо бачили, що наша Церква століттями хилилася до Риму, як до правдивого осередка всього християнства.

Наша канадійська Церква дістала титул екзархату в 1943 р., що започаткувало її дальший розріст і поділ на осібні екзархати.

II. Сповнені мрії.

"Голос Спасителя" писав з приводу надання нам титулу екзархату, предсказуючи те, що сьогодні сливе вповні справди-

лося: "Може бути, що колись, якщо наш нарід у Канаді буде жити так, як Бог приказує і добре розростеться й сильно скріпиться, то ми будемо мати ще більше своїх єпископів." Цей журнал ОО. Редемптористів заповідав, що Канада буде колись творити чотири єпископства та що єпископ Винипеґу міг би бути українським, католицьким митрополитом на всю Канаду. (Голос Спасителя, 1943, ч. 5, стор. 155).

Ми вже маємо чотири єпископи... Якщо будемо добре проживати, так Святіша Столиця може створити нову українську католицьку митрополію в Канаді.

Тоді наше життя релігійне та національне поплило б могутнім руслом. Замовкли б вороги, що досіль оскаржували Рим, що він намагається знищити нас і передати наш побожний нарід латинській ерархії.

Треба тільки поглибити наше релігійне та національне життя. Наш нарід мусить зрозуміти, що його спасіння та рятунок і забезпечення віддільного життя в єдиній католицькій Церкві та в обнові християнського життя. Англійський міністер, Етлі, вчинив світові велику прислугу, як по закінченні світової війни публично сказав в обличчі незаперечної небезпеки нового світового конфлікту: "Християнство це єдиний рятунок світу!" Треба було ждати тисячі років, щоб державні мужі та керманичі народів зрозуміли те, що Святий Павло вже писав у своїм листі до Коринтян: *Ніхто не може покласти іншої основи крім положеної, а вона—Ісус Христос!* (І Кор. 3, 11).

Донедавна философи намагалися переконати світ, що християнство не в силі ущасливити людства, тому винаходили прерізні теорії та философії, які розбилися об людські пристрасті та не принесли світові ні щастя, ні спокою. Державні керманичі розводилися над зброєнням, гарматами, літаками...

Гіркий це досвід, бо коштував людство море жрови та мільйони трупів... Богу дякувати, що народи та їх провідники нарешті починають розуміти та поволі дозрівають, щоб пізнати те, що Св. Петро сказав до жидів: *Нема в нікім іншім спасіння* тільки в Христі та його Євангелії, *бо під небом нема іншого йменння даного людям, що ним ми мали б спастися!* (Дії: 4, 12).

Коли ми станемо дійсними християнами-католиками, так ніхто з нас не пропаде для нашої Церкви ні для нашого народу. Не буде між нами ні сектантів, ні перекінчиків, ані зрадників свого обряду...

III. Стан посідання.

Тисячі українців проживають у Канаді. Спочатку сливе всі вони були католики. Опісля всякі сектанти та "українські патріоти" розбили нашу Церкву й так послабили її, збільшуючи ряди сект і ворогів нашого народу.

Манітоба: начисляє по обчисленні в 1941 р. 89,762 українців. Українці католики становлять 74.97 процент. В Винипеґу сливе кожен десятий чоловік це українець або українка, бо по статистиці в 1941 р. було там 22,578 українців, з чого 19,195 заявилися українцями католиками. Винипеґ має десять українських католицьких парафій зо сталими парохами. Величня катедра посвячена в 1951 р. це найбільша наша церква. Екзархат має 150 парафій із місійними станицями.

Саскачеван має 79,777 українців, з яких 55.73 процент це католики. Саскачеван, де побіч світського духовенства, також трудяться ОО. Редемптористи, з осідком у Йорктоні, де щорічно відбувається відпуст у дні Св. Івана Хрестителя, має 131 церков та місійних станиць.

Манітоба та Саскачеван це хліборобські околиці. Наші люди працьовиті, здорові, держаться гарно своєї церкви... Шкода, що молодь щораз більше залишає фарми та переходить до міст, бо там більше розривок.

Шкода, що не маємо точних даних про число наших людей по інших канадійських провінціях. Проте українців у Канаді буде понад триста тисяч. Проживають вони в Альберті, в їх трохи, хоч небагато, в Британській Колюмбії; в доволі багато в Онтаріо, хоч властиво трудно знати, скільки їм там, бо їхнє число невпинно росте не тільки новоприбулими імігрантами, але й напливом нашої молоді з Заходу, бо молодь переноситься до міст щораз більше.

IV. Здійснені мрії, хоч не всі.

Пій XII своїм декретом 3 березня 1948 поділив нашу канадійську Церкву на три незалежні екзархати: західній з Преосвященим Саварином Нілем ЧСВВ., середній з Арх. Василієм Ладикою ЧСВВ і східній із Преосв. Ізидором Борецьким. Преосв. Кир Андрій Роборецький став єпископом помічником Архиєпископа в Винипеґу.

Цей декрет має отже бажання: "Бажаємо, щоб зусиллями екзархів щоскоріше повстала семінарія!" Треба нам тисячів священиків для Канади та України...

Власна семінарія це виховна твердиня нашої Церкви. Тут формуються духовні провідники грядучих поколінь, що ведуть нарід до добра, до Бога, до спасіння. Власна семінарія була мрією наших епископів по запровадженні унії в 1596 р. Хоч спроби не вдалися митрополитові Рутському, бо часи були буревійні, проте його наслідник, митрополит Антін Селява здвигнув нашу власну семинарію в Минську, яку опісля Москалі немилосердно відобрали нам при примусовім переводженні нашого народу на московське православя.

За те наша західньо-українська провінція в Галичині по прилученні до Австрії дістала власну семінарію у Львові в 1784 р. Ця Семінарія дала нам тисячі ревних працівників для нашої Церкви, що протягом довгих літ своїми трудами обновили наш нарід і привели його так до католицької свідомости, як і національного пробудження, бо так в Західній Україні, як і тут у Канаді Церква була живчиком не тільки релігійного, але й заразом національного життя нашого безталанного народу.

V. Недалека майбутність.

Надзвичайна новинка врадувала нашу Церкву та громадянство 7 вітня 1951 р. як Апостольський Делегат проголосив, що Папа Пій XII утворив новий екзархат для українців Саскачевану з Преосв. Андрієм Роборецьким, Ординарієм нового екзархату.

Ця подія наявно виказує дбайливість Святішої Столиці про нашу долю в Канаді, щоб закріпити нашу Церкву, збільшити її життєвість і вчинити її здібною відновити колись нашу Церкву знищену большевиками в рідній Україні, привернути людським серцям любов до Христа та його Матері, побудувати національне життя на непохитних основах християнства.

Вороги Христові невічні. Минулися Тамерлани та Джінґісхани, минуться комуністи... На нашій вільній землі засяє ще сонце католицької віри та волі. Кров наших давніх і сьогоднішніх мучеників воскресить віру, що большевики намагаються викоренити з сердець нашого народу. Наша ж Церква має підготовити в Канаді кадри сміливих місьонарів, священиків, сестер, що полинуть з Христовою Євангелією в Україну по розгромі большевії та московського імперіялізму.

Он чому повстали наші екзархати! Коли ж ми викажемо ідейну життєздатність, так Святіша Столиця напевно створить у Канаді нашу митрополію, що займе місце київської та галицької бодай на час, поки ворог Христа лютує на рідних землях.

Отож до праці! Замало нас, щоб хтось міг собі стояти збоку та бездільно приглядатися, чия візьме? Нам потрібні священики, місьонарі, місьонарки, організатори католицької думки і чину, правдиві провідники народу, що зможуть вести його до світлої майбутности та прихилити в нашу сторону опінію світу, поборюючи перед світом зазіхання ворогів на наші прадідні землі.

Ігор Шанковський

РАНОК

Он... зайчик побіг
по срібних пелюстках роси травою
нових шукати доріг.
...і усміхнувся —
веселий ранок вусом хмар
струснув на ниви легку прохолоду
...проснувся —
цікавий рій бджілок.
Із мене—сміялась біла вишня у вікно...
І босим я зійшов в садок
роси ловити холодок.

Ігор Шанковський

ВОЛОШКИ ДЛЯ МАРІЇ

Народився в теремах моєї юнацької мрії
Задум дивний, казковий, хвилюючий повен принад—
На блакитні простори злетіти, у ноги Марії
Положити волошок пучок із пахучих левад.

Назбирав волошок в стокомашне, дзвінке передрання
І звязавши в пучок я поглянув в ніжні небеса,
Пробивалося серце на волю цупким сподіванням,
Що ось-ось і полину, де вічна панує краса.

Та пізнав, що несила протяти небесні простори,
То ж пучок волошок, ще вогкий від зрошених перлин,
На повстанській могилі поклав я у вірі, покорі,
Що Марії до стіп їх положить постріляний син...

ФАТИМСЬКА ОБІТНИЦЯ

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

ХТО з нас не чував про появу Божої Матері в Фатимі, в маленькім гірськім сільці в Португалії? Були жахливі часи. Світ не бачив зірки мира, бо війна здавалася така довга... Тоді

зявилася Божа Мати, прийшла повідомити світ, що війна внедовзі покінчиться миром. Це було в 1917 р.

Від тоді світ пішов дальшими манівцями. Прийшла друга світова війна, принесла невимовні горя державам, особливо ж українському народові.

Кров проллята в другій світовій війні не опамятала людей і їх державних керманичів. Світ стоїть на передодні третьої світової війни, в якій розвойовані суперники не завагаються на хвилину вжити жахливу, атомну бомбу, що в одній хвилині принесе смерть соткам тисяч людей...

Політичні та соціяльні обставини світу вказують, що теперішне напруження покінчиться невиданою досіль війною.

Чи нема засобу, щоб відвернув нове кровопролиття? Є, але люди не хочуть його вжити! Що за засіб? Віра в обявлення Божої Матері в Фатимі та сумлінне виповнення її поручень: 1. Перестати зневажати гріхами вже так надмірно ображеного Бога. 2. Чинити покуту за гріхи. 3. Відмовляти вервицю. 4. Посвятитися Непорочному Серцю Марії.

Якщо ж люди виповнять ці поручення, прийде мир, настане спокій у світі. Коли ж народи не послухають голосу Небесної Цариці, Москва поширить по всьому світі свої блуди, комуністичну отрую, викличе замішання та страшні війни...

Крім миру, Божа Мати обіцяла вічне спасіння всім тим, що послухають її голосу, бо ж вона Мати людського роду, тому й кожна душа дорога її серцю, бо обмита кровю Ісуса.

"Обіцюю —сказала Богородиця—допомогти в годині смерти ласками, потрібними до спасіння всім тим, що в кожну першу суботу місяця через пять місяців за порядком, висповідаються зо своїх гріхів, приймуть Святе Причастя, побожно відмовлять

вервицю, і разом зо Мною будуть 15 минут роздумувати про 15 таємниць вервиці з наміром надолуження за гріхи."

Он обітниця, що Божа Мати вчинила Лукії, одні з трьох дітей, 13 червня 1917 року.

Вияснення умовин обітниці:

Треба вчинити в першу суботу місяця через пять місяців один по другім:

1. Висповідатися та приступити до Святого Причастя в стані Божої ласки. Ото ж вистачить висповідатися перед Св. Причастям, воно неконечне приступати до сповіді в саму першу суботу. Обітниця осягне свій наслідок, коли душа в Божій ласці приймає до серця Господа Ісуса.

2. Відмовити 5 десяток вервиці. Добре було б відмовити цю третю частину вервиці навколішках перед іконою Божої Матері, хоч воно неконечно відмовляти вервицю навколішках. Вервицю можна відмовляти в церкві або вдома.

3. Розважати 15 хвилин про таємниці вервиці...

4. Вчинити намір, щоб так Святе Причастя, як і інші виконані добрі діла: сповідь, вервиця, розважання ішли як надолуження за зневаги, що їх грішники чи лихі християни завдають своїми гріхами Непорочному Серцю Марії.

Он яким таним коштом можна запевнити собі особливішу опіку Богородиці в години смерти, коли буде рішатися наша вічна доля! Хто б відмовився запевнити собі вічне спасіння такими легкими засобами?

Ігор Шанковський

ДО СТІП ТВОЇХ

До стіп Твоїх, Всевишній, припадаю
Віночок молитов палких складаю
Я, син полян і ялинчастих гір—
В простори тихі ясний зводжу зір.
Що ж, я доби ніяк не розгадаю,
Де правнук Батия сказав: "Жадаю."
І зняв над ними сталевий топір,
Людьми, що склали святість в Тебе вір,
До стіп Твоїх...

Ні, я над власним горем не ридаю,
Призначених терпінь не відкидаю,
Хоча б важкі були вони без мір...
Вислухай мольби, прийми жар офір,
Які кладе народ мій, о благаю,
До стіп Твоїх...

Нові Святі Ювілейного Року

о. Мих. Щудло ЧНІ.

В ЧАСІ ювілейного року нові Святі зявилися на небозводі католицької Церкви, що повік прикрашуватимуть її своїм блиском. Святі це герої та героїні християнства, що доказують власним прикладом і чеснотами, як сильно людина може наблизитися до свого Творця, коли вірно відповідатиме Його ласкам і надхненням. Святі не були відмінними від нас людьми. Вони тільки перемогли себе при Божій помочі та доконали того, чого звичайним людям не хочеться робити: перемагати пристрасті, приборкувати низькі інстинкти, панувати над собою, бути вірними Божій ласці та скрупулятно виконувати з любовю до Бога свої станові обовязки, які б вони не були, бо не те відзначує людину, що вона чинить, але радіше те, чому та як вона це чинить.

АНТОНІЙ КЛАРЕТ (1807-1870) був єпископом в Еспанії. Зразу працював як ткач, опісля вступив до семінарії та став священиком. Як священик трудився дуже успішно, проповідаючи народові місії. Згодом став він єпископом на острові Кубі, де зайнявся реформою народніх обичаїв і поширенням правдивого богопочитання, хоч лихі люди вчинили йому немало прикростей і трудностей. Повернувшись до Еспанії, став сповідником королевої. Тут у рідним краю здійснив свою мрію й оснував згромадження місьонарів під назвою: "Сини Непорочного Серця Марії."

МАРІЯ АННА ВІД ІСУСА З ПАРАДЕС уродилася в Екваторі в полудневій Америці. В десятому році життя вчинила обіт чистоти та віддалася Господеві на все життя. Молитва та покута стали її знаряддям, щоб відпокутувати гріхи своїх ближніх, за яких вона жертвувалася Богові. В 1645 р. жахлива пошесть вибухла в її родиннім місті. Люди вмирали мов мухи. Не було рятунку. Містові грозила заглада. Свята дівиця пожертвувала Богові своє життя за спасіння ближніх. Бог прийняв її жертву. Померла в 27 році життя. По її смерті зараза негайно зникла з міста.

ІВАННА, французька королева (1464-1505). Світ завидував їй гідности, проте королівська корона не вчинила її щасливою. Іванна не мало натерпілася в своїм житті. Не знайшовши щастя в подружім житті, бо не мала дітей, віддалася ділам милосердя під проводом Св. Франциска Паолійського. По 20 роках подружого життя зреклася корони та усунулася до Бурж, де заснувала Чин Божої Матері. Її канонізація була найбільшою в ювілейнім році, бо 28 травня 1950 року більше ніж 25 тисяч французів прибули до Риму на її канонізацію.

МАРІЯ ВІЛЬГЕЛЬМИНА З РОДАТ, уродилася в Франції (1787

—1852). Походила з багатої родини, але змалку стала гордити світовою пихою та багатствами, мріючи про черниче життя. Марне намагалася вступити до різних монастирів, аж укінці заложила сама нове згромадження присвячене Ісусові, Марії та Св. Йосипові, бо гаряче любила Пресвяту Родину, якій віддала своє згромадження. Згромадження займається вихованням дівчат. Воно поширилося по різних краях, де працює на славу Божу та добро душ.

ВАРТОЛОМЕЯ КАПІТАНІО (1807-1836) ТА ВІНКЕНТІЯ ФЖЕРОЗА (1794-1847), що оснували разом згромадження Дитяти Марії для виховання дівичої молоді. Молода Вартоломея мріяла про християнську формацію дівчат по всьому світі, тому заложила згромадження, яке мало займатися вихованням юначок. Помагала їй її товаришка, Вінкетнія, що по смерті Вартоломеї, що 1836 р. відійшла до неба, зайнялася інститутом, немало натрудилася, щоб його скріпити та сконсолідувати. Сьогодні цей інститут, що займається вихованням дівичої молоді, має 636 домів.

Ці обидві героїні були канонізовані разом у дні Вознесення Христового 1950 року.

ВІНКЕНТІ СТРАМБІ (1745-1824) був він вже священиком, як Св. Павло від Хреста прийняв його до Згромадження Пасіоністів. Ставши пасіоністом, віддався апостольській праці як місьонер. Повен ревности проходив він села та міста, проповідуючи святі місії. Згодом став він єпископом у Мачераті. Тут показався він неустрашимим пастирем для своїх духовних овечок. Коли війська Наполеона зайняли Італію, він всіма силами оперався військовим надужиттям, за що й пішов на вигнання. Накінець його звільнено з єпископського уряду. Тоді удався до Риму, де побожно помер у 1824 р.

МАРІЯ ГОРЕТТІ, Агнета 20-го століття, що в 1902 році пролляла свою мученицьку кров у Конці біля Нетуно за свою чистоту. Коли напасник Олександер Серенеллі заатакував невинну дівицю, домагаючись, щоб згодилася на нечистий гріх, так вона відповіла, що радіше помре, але чистоти своєї не сплямить. Під ударами нещасного юнака вона кликала: "Що робиш? Бог не хоче цього! Підеш до пекла!" Він дав їй 13 штилетів. Померла у шпиталі, прощаючи свойому вбийникові та обіцюючи молитися в небі за нього. Її останні слова були: "Я хочу бути з ним у раю!" Олександер навернувся в тюрмі та сьогодні є прикладним християнином і гарячем почитателем святої мученици.

Зразу не багато уваги присвячено її геройству, але від дня її беатифікації слава про мучеництво рознеслася по всьому світі. В дні її канонізації 500,000 людей заповнили площу Св. Петра в Римі. Весь світ через радіо прислухувався її прославленню, бо Пій XII проголосив Святою 12-літню мученицю та заохотив усі християнські дівчата наслідувати її чесноти та любов до святої чистоти, за яку вона пролляла свою невинну кров.

ПРО ГРІХИ, ЩО ВЗИВАЮТЬ ПРО ПІМСТУ ДО НЕБА

о. др. Юрій Федорів

КАЇНОВЕ ВБИВСТВО

САМА згадка, що гріхи, які кличуть до Неба про пімсту, мусять бути гріхи тяжкі, які перевищають своєю огидою всі інші тяжкі гріхи. Вони є образою Божою, тому, що тяжко й особливіше противляться заповіді Христовій про любов ближнього. Таких гріхів, що кличуть про пімсту до Неба, є чотири, а саме:

1. Каїнове вбивство
2. Содомський гріх
3. Покривдження вдів і сиріт
4. Задержання заробітної заплати.

Називаються гріхами, що кличуть Небо про пімсту також тому, що так їх називає св. Письмо. Коли син наших прародичів, Каїн, убив свого рідного брата Авеля з зависти, з'явився йому Господь і так до нього сказав: "Каїне, кров твого брата кличе мене з землі!" (Буття 4, 10). До гріхів Каїного вбивства зачисляємо всі гріхи чоловіковбивства. Найтящий із тих гріхів це батьковбивство, зн. убиття свого рідного батька. В нашому українському народу і в нашому віровизнанні гріх батьковбивства є оспіваний жалюгідними народними піснями та переказами, які виявляють тяжкі кари за поповнений злочин, якого убивники негодні на цьому світі спокутувати.

Другим степенем цього страшного гріха є братовбивство, зн: убиття свого рідного, або навіть не рідного брата. Такий злочин убивства є рівнож широко коментований у нашому народі та в українськім краснім письменстві, де автори часто терплять досмертні, душевні муки, а врешті їх злочини виявляються.

Третім степенем цього злочину є чоловіковбивство, зн. убиття другої людини. Убиття може бути різне: можна убити батька, брата чи кого іншого ломакою, стрільбою, ножем, або можна також отруїти чи смертельно скалічити. Смертне каліцтво—це таке, з якого не можна людину вилічити і вона помалу мусить від рани вмирати. До чоловіковбивства треба також зачислити самовбивство, незалежно, як його поповнено. Наш нарід дуже осуджує такі злочини в прастарій своїй словесності, в народніх переданнях та оспівує тяжку провину вбивника в народніх піснях. Одно з таких оповідань знаходимо в творах Григорія Квітки-Основяненка, п.з. "Перекотиполе," де молодий чоловік забиває свого приятеля, а по тяжких душевних терпіннях виходить наяв його злочин і його стрічає заслужена кара перед судом.

Гріх убивства є тоді повним гріхом, коли є поповнений свідомо і добровільно. Як хтось убиває свого брата тому, щоб одідичити весь маєток, без поділу—то це не облегшує тяжкости гріха. Так само не облегшує гріха, як хтось убє свого товариша, щоб самому оженитися з його дівчиною. Гріх убивства все має свою тяжку провину і її може облегшити брак свідомости або брак свобідної волі.

Як приклад, яку моральну силу має грижа сумління, наведу один факт убивства.

Якось відвідуючи вязницю, спитався одного вязня, який був засуджений на 15 літ, защо він засуджений. Вязень відповів із жалем, що сидить за убивство. Його відповідь так мене зворушила, що я дальше поспитав нещасного вязня, як це сталося. Тоді цей засуджений оповів мені таку історію:

"Я забив його з зависти, бо він ліпше вмів провадити млин і люде всі возили збіжжа до його млина, а не до мене. Я бачив, що я трачу хліб і сміються з мене люде. Одної ночі, як усі вже спали, я взяв сокиру, пішов до його дому, підсів на його подвірі, а як він повертався пізно в ночі зо млина, я одним ударом обуха його забив. Рано знайшли трупа. Поліція зачала слідство, а по чотирох місяцях засудив суд на кару смерти його сусіда, який не був нічого винен. Я спочатку тішився, що мені вдалася така штука. Мій млин зачав молоти день і ніч. Люде привозили стільки збіжжа, що мусіли ждати на чергу, по дві-три доби. Я доробився грошей, купив нові будинки і став найбогатшим в селі чоловіком. Люде мене поважали та віддавали честь. Але мене все точило сумління так, що я не мав спокою ані в день, ані в ночі. Я бувало цілими ночами блукав по своїм подвірю, бо не міг заснути. То мені нічого не помагало. Тоді я зачав ходити до церкви і молитися Богу. Це також не багато мені помагало. Нарешті я пішов до сповіді та розказав, як я поповнив свій тяжкий гріх. Мій сповідник довго розважав мене у сповіді та наложив досить

тяжку покуту. Але ця покута була для мене замала і я ще пішов до сповіді і просив більшої покути. Мій сповідник старався успокоїти мене, мовляв, що я вже покуту відправив і мій гріх вже прощений. Це мене не задоволило і я зачав знову свою душевну муку. Я ходив вдень і вночі немов опир і просив у Бога для себе кари. Але Господь не зсилав кари, а моє сумління гризло і точило мене немов хробак. Від мене відібрало сон і їду і я зачав сохнути, як скипка, хоч мав їсти до схочу.

Одного разу я постановив зголоситися до суду і признатися до всього. Така гадка подобалася мені все ліпше і ліпше і я одного ранку, не кажучи нічого своїй жінці, ані дітям пішов до міста до суду. Я довго ходив попід суд та укладав собі плян, як маю сказати. Я знав, що мене так-само засудять на кару смерти, як перед трьома роками були засудили невинного чоловіка. Нарешті я допитався, де той суддя, що засудив був мого сусіда, увійшов до його канцелярії та сказав, що я забив мельника, а не той, якого вони повісили. Суддя зараз закликав сторожа і сказав мене вивести на вулицю, бо мені щось бракує в голові. Мене випровадили аж на вулицю і сказали йти спокійно додому. За пару днів я знову пішов до того самого суду і пішов зголоситися до начальника суду. Начальник спокійно вислухав мене, і пішов десь до другої кімнати, а за якийсь час увійшов з двома писарями і списали зо мною протокол.

По кількох годинах випустили мене до-дому і веліли на другий день привести свідків, які бачили або знають про мій злочин. Я не мав свідків; була тільки обризкана кров'ю сорочка, яку я ховав перед оком жінки і закровавлена сокира. Другого дня я взяв кровяві речі і заніс до суду. По кількох годинах оглядання мене лікарями, чи часом не зійшов з розуму, замкнули мене до арешту. Я тішився, що зможу відпокутувати і змити свій злочин кровю і ждав нетерпеливо смерти. Але суд не спішився мене вішати. Я сидів у вязниці на самоті пів року, а потім покликали мене на розправу. Я все розказав, як на сповіді, як я поповнив свій злочин, як розбогатів, та як мене точило моє сумління. Я плакав і ридав на суді і просив для себе справедливої кари смерти.

Суді пішли на нараду і ухвалили засудити мене на 15 років тяжкої вязниці. Я не приняв такого легкого засуду і постановив сам себе стратити. Найперше як я був ще на самоті, я постановив повіситися на ручничку у своїй тюремній келії. Однак зразу мене дуже стерегли, а по кількох днях, в неділю, відвели до тюремної церковці, що містилася на четвертому поверсі тюремного будинку. Вікна тут не були закратовані і мені відразу прийшло на гадку скочити стрімголов і забитися. Правилася Служба Божа, а я все пильнував, щоби знайти нагоду вискочити через вікно. Коло вікна стояв ключник і не було такої нагоди. Але прийшов час, що всі повклякали; клякнув і ключник. Я скористав із цього моменту і скочив крізь вікно коміть головою. Однак в тому самому часі злапав мене за ногу ключник і витягнув. Від того часу назначили під двері моєї келії окремого сторожа, який вдень і в ночі мене пильнував. Я бачив, що не зможу стратитися і зачав дуже молитися. Молитва мені помагає і мені робиться легше."

Тут вязень розплакався і просив мене, щоб я щось йому порадив. Я казав йому далі молитися та здатися на Божу волю, приймаючи тюрму, як кару за душегубство.

Не є гріхом, як чоловікоубивство є поповнено нехотячи. Як напр. два робітники працюють, а один через неувагу спричинить смерть свого приятеля, якої ніяк не хотів, тоді не має за це гріху. Гріх Каїнового вбивства є тоді, коли хтось умисно вбиває другого, щоб забрати від нього маєток чи позбутися свідка свого злочину чи навіть оженитися з його дівчиною. Каїн убив свого брата, Авеля, із заздрости. Господь приняв щиру жертву Авеля, а Каїнової нещирої не приняв. Каїн був заздрісний своєму братові Авелеві і в цій заздрості забив його.

В краях, де була досі обовязкова військова служба, молоді хлопці часто калічили себе і завдавали собі часто навіть тяжкі рани на тілі, щоб їх не брали до війська. Таке каліцтвання є тяжким гріхом, хоча б хтось думав, що є причина себе калічити. Також не вільно ані в розпуці ані в горю убивати себе. Не вільно скакати з мосту у воду, не вільно вішатися, кидатися під колеса льокомотиви чи авта, ані випивати отруї. Людині, що сама відібрала собі життя, Церква відмовляє християнського похорону.

Чи грішать ті, що в часі війни убивають одні других?

Ті, що в часі війни убивають ворогів, не грішать, бо їм наказано убивати.

Грішать ті, що несправедливо напастують чужий край та посилають військо до боротьби. Військо, що підчиняється державній владі, не грішить, коли сумлінно виконує накази своїх провідників. Справедлива війна є дозволена, бо кожний край і кожний нарід обовязаний боронити свої права та свою волю.

ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ

1) Чому в нашій церкві священик не читає бодай раз до року Святого Євангелія в українській мові?

Багато священиків, прочитавши по старославянськи Святу Євангелію, читають її по-українськи, щоб нарід міг краще зрозуміти. Ніхто не забороняє прочитати Св. Євангелії по-українськи, як прочитано її по старославянськи. В нас досіль відправи бувають у старославянській мові, бо така була мова за часів Святого Володимира. Це традиційна мова, мова освячена церковною традицією. Може колись прийде час, що богослужения за згодою Апостольської Столиці будуть в українській мові...

2) Чому в нас деякі часописі уживають слова "греко-католик," коли Папа видав розпорядок, що слід уживати "українець-католик?

Нам не відомо, що б Святіший Отець видав якийсь розпорядок, яким наказує, як ми самі себе маємо називати. Це ж наша справа, як ми повинні називати себе та свою Церкву. Христовий Намісник не мішається до цього.

По Берестейській унії в 1596 р. українці звалися уніятами, бо тоді сливе вся Україна була прийняла унію цебто злучилася з Римом. Коли б не всякі пропагандисти Москви та Царгороду, що мають завжди інтерес держати Україну щонайдальше від Риму, так уся Україна була б тоді стала католицькою.

Коли поділено Польщу, Західня Україна перейшла під владу Австрії. Тут українці стали зватися греко-католиками. Так було воно аж до першої світової війни. По першій світовій війні видвигнено слово українець католик, що здається найкраще надається для окреслення всіх тих українців, що злучені зо Святішою Столицею.

Недавно стало теж появлятися імя: українці католики візантійського обряду. Це краще ніж греко-католики, бо ж які ми греки?

3) Чому в документах Святішої Столиці появляється імя "Рутені," а не українці. Чи це не є пониженням для нас?

Імя "Рутені" не є жадним пониженням, бо воно не є те саме, що галицькі "Русіні," як це називали нас ті, яким тяжко було вимовити "українець." Слово "Рутені" в виразах Святішої Столиці означає всіх тих, що в Берестейській унії 1596 р. признали Святішого Вітця видимим Головою Христової Церкви.

Між тими ж, що погодилися на зєднання з Римом, були українці, біло-русини та закарпатські Русини. Всі вони звуться по-латині "Рутені." Святіша Столиця досіль придержується цього слова, як іде про нашу Церкву, що має українців і русинів із Закарпаття, які не бажають зватися українцями. Он тому й нераз вустрічаємо слово "Рутені," як іде про нашу Церкву. Це слово не означає так національности, як радше тих, що колись прийняли Берестейську унію.

4) Які ризи треба вживати при відправі Служби Божої?

Ризи виряляють настрій свята, тому й вони бувають різнокольорові в різні дні тижня чи в різні пори року.

Он загальні правила про краску наших ризи при відправі Служби Божої: Понеділок, вівторок, четвер, субота і неділя: Світлі цебто білі чи золоті. Середа та пятниця: постні ризи цебто червоні або фіолетні.

Зелені ризи слід брати на зелені свята. Вони можуть заступати світлі, якщо нема світлих ризи. Їх невільно брати в середу, пятницю, ані в піст.

Сині ризи слід брати в свята Богородиці та на молебнях у честь Пречистої Діви. Світлі ризи беруться на молебнях у честь Христового Серця.

З браку інших ризи золоті ризи можуть заступити всі інші кольори за винятком черного. В дні мученика беруться червоні ризи.

5) Чи може бути оправдана перед Богом та жінка, що ходить до церкви, дає на добрі цілі, а при тім клене та бажає смерти своєму чоловікові?

Нераз таке буває, що християнин ходить до церкви, а притім клене чи винається. Ходити до церкви це добре діло. Клясти це гріх. Бог за добро винагороджує, а за зле покарає. Християни повинні поправитися зо своїх блудів і уломностей. Бажати комусь смерти в ненависти це тяжкий гріх. Коли особа за це не покається та не перепросить Бога, так не може сподіватися спастися.

6) В нашій околиці нема української, католицької церкви. Є тільки латинська, Я нічого не розумію по-англійськи. Чи не ліпше слухати Службу Божу через радію ніж іти до латинської церкви, де нічого не розумію?

Церква приписує, що кожен католик має вислухати Службу Божу під тяжким гріхом у неділю та свято. Коли нема власної церкви, так українці католики мають іти до латинської, а латинники до української, католицької. Ходження до церкви іншого обряду не потягає за собою вміни обряду.

Слуханням Служби Божої через радіо ніхто не виповнить недільного обовязку, бо Церква вимагає, щоб католики були присутні на Службі Божій. Через радіо ніхто не є присутній на Службі Божій, так як ніхто негоден висповідатися через радіо чи телефон.

7) В чиїй парафії мають молодята брати шлюб: в парафії хлопця чи дівчини?

Нове канонічне, східне подруже право каже: "Подружжя заключається перед парохом хлопця, хібащо законний звичай є інший або зайде якась слушна причина. Подружжя ж католиків різного обряду мають заключатися в обряді жениха та перед його парохом, хібащо жених, перебуваючи поміж східніми, згодиться, щоб подружжя відбулося в обряді дівчини та перед її парохом." (Кан. 88, 3).

"Парох, що без повволення асистував подружжю, не сміє брати для себе заплати, але звернути її парохові женихів." (Кан. 88, 4).

8) Знаємо, що большевики повивозили наших священиків. Тепер праведних священиків там трудно дістати, бо вони мусять ховатися перед большевиками. Як там наша молодь жениться? Хіба без священика?

Свята Церква подбала і про такі прикрі випадки, про які питається. Он рішення подружого права про подібні випадки: "Коли нема священика або трудно дістатися до нього, так: В небезпеці смерти важне та дозволене подружжя при двох свідках." Отож не треба доконче священика, якщо його не можна дістати. Не часто буває тепер у нас ув Україні. Скриті священики посилають молодятам своє благословення або благословляють їх перстені, бо далі каже право: "Ва й поза небезпекою смерти подружжя буде важне та дозволене, коли передбачується, що через місяць триватимуть ці самі обставини" цебто що трудно дістати священика. (Кан. 89).

9) Чи то правда, що всі християни мають брати шлюб у католицькій Церкві, навіть православні та протестанти, бо йнакше їх шлюб неважний?

Не правда, що шлюби православних або протестантів неважні тому, що вони не женилися в католицькій Церкві. Католицька Церква не тиран, а добра мати для тих навіть, що без власної вини не належать до неї. Оттому Церква одобрює їх шлюби навіть пова католицькою Церквою, бо не бажає собі, щоб бідні, заблудші душі проживали в гріху.

Он рішення Церкви про тих, що зобовязані брати шлюб у католицькій Церкві під загрозою неважности подружжя: "Всі ті, що були хрещені в католицькій Церкві або що навернулися до неї з єресі чи схизми зобовязані брати шлюб у Церкві, хоча б опісля відпали від неї." Ото ж шлюби тих католиків, що відпали від католицької Церкви та перейшли на таке зване православя чи протестантизм неважні. Важні ж шлюби тих протестантів і православних, що родилися пова католицькою Церквою та ніколи до неї не навернулися.

Зобовязані брати шлюб у католицькій Церкві "ті католики, про яких була йно згадка, коли женяться з некатоликами, хрещеними або нехрещеними, навіть хоча б дістали дизпенсу мішаної релігії чи неоднакового культу." Отож коли католик женеться з некатоличкою або навпаки, мусять брати шлюб у католицькій Церкві, йнакше їх шлюб буде неважний.

"Некатолики ж охрещені чи вони женяться між собою чи в нехрещеними некатоликами, так вони невобовязані до католицької форми шлюбу." Ото ж їх шлюб важний, чи вівьмуть його перед

цивільним урядовцем чи в своїх церквах. Бувши важним, подруги не можуть дістати розводу, поки живе одне з них. Отакі це рішення церковного права. (Кан. 90).

Чи хтось іще посміє докоряти католицькій Церкві, що вона жорстока та нетолерантна для некатоликів, що без власної провини проживають поза нею?

БРАТ ІСИДОР—АНТІН ТОКАРЧУК ЧНІ.

о. Йосип Схрейверс ЧНІ.

В ЧЕРВНІ 1927 року помер в нашому манастирі в Збоїсках покірливий чернець. Це перша українська квітка, що її Господь зірвав з духовного городу оо. Редемптористів Східнього Обряду в Україні.

Брат Ісидор, в світі Антін Токарчук, народився в Глубічку Великому, коло Тернополя. Його батьки були вбогі, але дуже релігійні. В часі св. Місії, яку давали наші Отці в Глубічку, в його серці зродилось прагнення за чернечим життям, але батько хлопця рішуче спротивився цій постанові. Спротив батька тривав довго. Кілька місяців опісля батько вмирає й Антін може вільно іти за голосом покликання.

Йому було ледве 16 літ. Хлопець був високого росту та сильної будови. Відзначався здоровим розсудком та доброю й нехитрою вдачею. В цій слухняній душі доконав Господь дуже швидко свого діла. Два перші роки чернечого життя працював Брат Сидір в кравецтві. Своє завдання виконував із такою сумлінністю, що його співбрати, хоч працювали увесь час враз із ним, не підмітили у ньому нічого наганного. Ніколи не прогайнував ані хвилини часу, ніколи не почув від нього ніхто гіркуватого слова супротив настирливих прохачів, не побачив жадного ледарства супроти закону мовчаливости.

Що ще більше охоплює нас подивом, то те, що по смерті цього Брата жаден із його зверхників не міг пригадати, чи померлий хоч у непомітній точці будьколи порушив чернечу карність. Ця обява сильно значуча, коли узяти під увагу незліченні дрібні примхи, що з одного боку змагають неустанної бачности й шляхетности ченців, з другого боку сторожкости учителя новиків і наставника, що піклуються юними ченцями у всіх подробицях їх життя.

У Брата Ісидора ця карність ніяк не було схожа на автоматну ходу коліщати годинника. Вона була вповні свідома. Помітив він, що дехто зо співбратів провинився в дечому, то зразу Брат Ісидор побратерськи вповминав його з усією простотою й нелицемірно та водночас без людського огляду. Його мрією

було дорівняти святому Герардові Маялла[1]), зберігаючи сумлінно чернечі Устави. У малий записник він переписав собі заклики на честь Святого Герарда і часто їх проказував, щоб пройнятися любовю до черн. Уставів і духом свого покликання.

Брат Ісидор цінив і любив своє покликання. Він написав молитву на честь св. Альфонса, де ми бачимо, як цей юний чернець схопив духа свого Згромадження: "Святий Альфонсе, мій могутній заступнику, Ти зеднав мені благодать стати твоїм сином. Я цілий віддаюся Тобі. Від усього серця відновляю всі обітниці з дня моїх обітів. Одначе прохаю тебе, мій Отче, дай мені твого духа. Дай мені любити Ісуса Христа й наслідувати Його за твоїм прикладом убогости, покори й видержливости в стражданнях! Дай мені твою любов до Непорочної Діви Марії, дозволь Її силою навертати до Господа найбільш опущені душі! Св. Альфонс, виєднай мені благодать наслідувати твій приклад, стати твоїм гідним сином і позістати тобі вірним аж до смерти. Амінь."

Цієї ласки вірности аж до смерти він діждався. Було це у літку 1925 року. Знечевя, хоч ніяк не вказувало на грудну недугу, Брат Ісидор закашляв кровю. Це повторилося більше днів під ряд і довело його до могили. Тимчасом приписали йому обовязковий спочинок, лежати в ліжку, слухати лікаря, підкоритись правилам хворого. По кількох тижних він міг уже піднятись із ліжка і проходжуватись по саду.

У нас вступила надія, хоч коротко термінова, могти зберегти його при житті. Та незабаром повтирились вибухи крови й уже сам хворий був переконаний про безнадійність свого стану. Від тієї хвилини його єдиним зайняттям стала підготовка до праведної смерти. Він був вдячний Богові за те, що мав прегарну нагоду готуватись до щасливої вічности. "Що за велика ласка, сказав Брат Ісидор перед своєю смертю, довго хворувати! Інакше я міг би був втратити ревність або може й моє покликання." Він так зручно вмів скористуватися своїм часом, щоб зростати в любові до Ісуса Христа й Богоматері Марії! Цю любов виявляв першзавсе невпинною молитвою й вірною терпіливістю. Увесь час своєї недуги міг Брат Ісидор майже завжди виходити до саду хіба за вийнятком останніх хвилин. Поволі із трудом просувався він стежкою, із вервицею в руках, або з духовною книжкою ставав в замінку та ввічливо поздоровляв прохожих.

По обіді відвідував Брат Ісидор довгий час Господа Нашого Ісуса Христа в церкві в Пресвятих Тайнах й ікону Пресв. Богородиці. Ці духовні вправи проводив навколішках. Опісля проходив стації Хресної Дороги й Прискорбної Діви. Тоді заходив до Настоятеля й заки повернувся до своєї кімнати, просив поблагословити його. При цій нагоді залюбки прислухався

1) Св. Герард Маялля: Брат із Чина оо. Редемптористів, італійської національности. Жив в рр. 1726-1755. Великий праведник і святець, любитель Розпятого Господа й Пресв. Богородиці. Опікун оо. Місіонарів і покровитель Доброї Смерти.

словам підбадьорення з уст ігумена та радо говорив про Спасителя і Його Матінку, про вічність та про смерть, що так швидко наближалась.

Звичайно настирливий кашель перепиняв оцю гутірку, що траплялась майже завжди, коли хворий хотів заговорити. Отець Ігумен міг з насолодою подивляти світлість цієї душі та вірність її для ласки. Ніколи не потрібно було два рази звертатись до нього з будьяким проханням. Він боявся бути тягарем для чернечої громади. Але, як тільки настоятель звертав йому увагу на те, що терпеливість в хворобі приносить більш слави Богові й услуг для громади ніж сама навіть праця, Брат Ісидор заспокоювався й не говорив більше про свої турботи. Якось стало його непокоїти, чи не принижує він своєї ревности через те, що не міг користуватись покутничими ланцужками. Тому попросив дозволу вживати їх знову. Настоятель йому заявив, що Господь не хоче більш від нього цього вмертвлення й Брат Ісидор заспокоївся вповні.

В час найбільшого наснаження сухіт відвідала його рідна мати. Мати закликала його повернутись додому. Увечорі постукав Брат Ісидор до Настоятеля. На його лиці помічувалася журба. "Боюсь, щоб Настоятелі не пішли за бажанням моєї матері." Коли ж йому відповіли, що манастир став зараз його родиною і що ніколи не згодимось на його відїзд, зразу дитяча радість осяяла його лице, радість могти жити і вмерти поміж своїми співбратами. Інший доказ його простоти й повного самовиречення—це те, що Брат Ісидор ніколи не говорив про себе, ані про свою недугу, навіть перед Настоятелем, доки виразно не питали його про це. Годі теж було довідатися, чи смакували йому харчі, якими старались підкріпити його. Якось сказав він до кухаря: "Прошу давати мені те, що й другим; усе для мене добре."

Брат Ісидор ніколи теж не показував, чи мило йому, чи осоружна візита лікаря. Не випитував його про стан свого здоровя. Ніколи не почув ніхто з його уст завважень про користь чи недоцільність лікарств. Ця байдужність була в нього зовсім природна. Він не мусів силуватись на те самовиречення. Стан його здоровя був справді жалюгідний. Невпинно стояв він перед певністю смерти. Вже від двох літ на початку кожного нового тижня числився він з можливістю, що не до живе до його кінця. Страждав від осамітнення, до якого в певній мірі примушує кожна заразлива недуга. Страждав від приступів кажлю, які нападали від часу до часу серед ночі та в день. Все тіло його страждало від утоми та зростаючого вичерпання. "Ти сам, мій Боже, —писав Брат Ісидор у своєму записнику,— лиш Ти один знаеш про біль, що пронизує мої груди, рамена та ноги."

Він натерпівся від недостачі всякої вигоди (звичайне явище в новозаложених манастирях), приміщений в невигідній кімнаті, серед холоду та злиднів; на твердому ліжку з соломою випханим сінником. День за днем розїдали сухоти все його тіло. В останніх місяцях сягнули аж по голову й відняли йому ужиток слуху. Очі ослабли зовсім, і голос став у його ледве чутний. Тіло прибрало вид живого кістяка. Довге лежання в ліжку стало йому нестерпно боляче й вкрило його ранами.

Якже ж тут пояснити, що ніхто не побачив найменшого невдоволення на його лиці чи нетерпеливости, і що він при всіх оцих стражданнях вітав своїх співбратів усмішкою на устах і дякував їм ніжно за найменші услуги? Хто навчив його цінити терпіння й мовчанку, яка огортала його? Заслуга у цьому безеперечно Г. Н. Ісуса Христа і Його Матері. Марійська вервиця була завжди в його руках. Що діялось поміж Богом і цією простенькою душею в час довгих місяців мовчаливої підготовки на смерть? "Брати думають, можливо, що мені важко приходиться оставатись так довго на самоті, сказав він якось. Запевніть їх, що, навпаки, це осамітнення приносить мені щастя: я тут з Ісусом Христом і Марією!"

Він так дуже любив Божественного Вчителя та Його небесну Матір! Він добирав таких ніжних слів, записуючи на дрібних кусках паперу свої почування супротив Христа й Небесної Цариці! Оці картки, записані олівцем дрижачою рукою повні полумяних поривів до Найсвятішого, Христового Серця, до Божої Матері Неустанної Помочі, до Пресв. Тройці, і першзавсе до Св. Духа, знайдено по його смерті. Любов до Бога довела Брата Токарчука до повного самовиречення. Хто не хватається обіруч за життя, мавши вісімнадцять, двадцять літ? А оце як тільки Брат Ісидор дізнався від свого Настоятеля про безнадійність свого положення, піддався Божому Провидінню щиро та з чудним спокоєм. Годі було пізнати, чи Брат Ісидор втішався оцим наближенням вічности, чи, навпаки, боявся її. Він не прохав ані життя, ні смерти... Коли один Брат запитав його по вісімнадцяти місяцях та декілька днів перед смертю: "Чомуб не попросити тобі в Христа та Його Матері, щоб трохи злагіднено твій біль?"—то Брат Токарчук відповів: "Одного тільки прохаю: Хай діеться завжди Божа Воля! Не прагну ані більше, ані поменше страждати, не прошу життя ані смерти, молюсь тільки, щоб Ісус Христос і Пречиста Іива Марія подали мені силу й ласку сповнити Божу Лолю аж до кінця."

Дальша любов до Бога, що веліла йому зовсім не турбуватися своєю долею, сповняла його ревністю для душ і турботою про розвиток Згромадження. Брат Ісидор звірився іншому хворому Братові, що він пожертвував своє життя Богові за подужання хворого тоді Настоятеля. Він жертвував теж своє життя за місійну працї українських місіонарів. Першзавсе цікавився Брат Токарчук працею наших Отців на Волині серед нез'єдинених. "О Ісусе Христе, писав він у своїм записнику, дай нам єдність, дай, щоб вже цвидко заіснувала одна тільки Отара й один Пастир. Дай силу та здоровля нашим місіонарям, що трудяться над наверненням розеднених братів. Отак, спомагай їх, Христове Серце, поможи їм наверунти православних!" "Пречиста й предобра Мати, Маріе, пощади оці душі. Вони ж Твої діти, що Москвою викинені з Твоєї Церкви, прадвивої Церкви Ісуса Христа. Спаси їх від вічної смерти, прохаю Тебе

ради любови душ, якою був пройнятий Господь, прибитий до Хреста: "Я спрагнений." "І я, Господи, бажаю оставатись з Тобою прибитий до хреста та невпинно кликати: "Господи Ісусе Христе, дай мені ці душі: Пригорни їх до Себе, щоб полумяно полюбили вони Тебе." "Дай Господи силу та святість Твоїм священикам. Дай нам святих зверхників, що довели б нас до досконалости. Маріє, улюблена Дочко Небесного Вітця, споглянь на священиків та дай їм серце, готове прийняти любов Ісуса Христа!"

Смерть молодого ченця була спокійна й свята. При смерті тулив він до серця ікону Матері Божої Неустанної Помочі. Він показував її усім відвідувачам, люблячи усміхався, підносив руку вгору неначе кажучи "Внедовзі побачу її в небі." Розпрощався з земським життям 21 червня 1927 року. Нехай буде слава Богові, що доручив нашому Чинові оцю перлину, дозволив їй сяяти на наших очах і зростати в чеснотах, давши нам зразок досконалого ченця. Ніхто не був здивований, коли Отці й Брати зо Збоїск одноголосно висловлювалися про Брата Токарчука в день похорону: "Це був святий Брат!" Кожний силкував здобути собі будьякий предмет, що належав до помершого та зберегти його немов мощі.

Переклав о. Б. Курилас ЧНІ.

Сміховинки

МУДРИЙ ІВАСЬ: Учителька: Івасю, чому риби не говорять?
Івась: Ану, нехай пані вчителька запхають в воду голову й пробують тоді говорити!

Два скупарі сиділи в церкві в одній лавці. Вийшов старший брат за колектою. Один із них зомлів, другий вивів друга на двір. Як вернулися до церкви, вже було по колекті.— Слава Богу!—промовили обидва.

—Як маешся, Іване, давно я тебе не бачив!—сказав Панько.
—Як ти мене не бачив?—Та ж ти був вчора в церкві.
—Е, я в церкві не дивився на тебе, бо ти ходив за колектою—відповів Іван.

Один засмучений чоловік прислав до одної газети питання, —що йому робити, бо його жінка пів року не хотіла до нього говорити через якесь там слово, що сказав їй.
Від редакції дістав цю відповідь: Запатентуйте те, що ви сказали, бо це неодному придасться.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

OCTOBER, 1951

Christ was a Teacher, King and Redeemer

CHRIST could not have been just "a good man," as many moderns believe, Monsignor Fulton J. Sheen declared on his Catholic Hour broadcast.

If Christ is not what He claimed to be, what His miracles witnessed, and what the prophecies foretold—the Son of the Living God—then He is not only just a good man, but a liar and a deceiver, Monsignor Sheen said.

"If He is not the Christ, the Son of the Living God, He is the anti-Christ; but He is not a good man," the Catholic University of America professor added

The truth is, Monsignor Sheen said, that Christ in all His words and actions did three concrete things He taught, He governed and He sanctified, and He still does so today.

"First, as a teacher, He is Truth," Monsignor Sheen went on. "Because He is God, He is absolute, Divine infallible Truth. He said: 'I am the Truth.' For the first time in history, Truth and Personality were identified."

"Does it stand to reason that this Divine Truth would come to this earth, speak a few words, and allow them to be wafted away by a Galilean breeze, and not be made vital and living to our ears in this twentieth century as well as to the ears of a Judas?" Monsignor Sheen asked.

He then said that it was unthinkable that the books of the Bible, which are not written until Christ's Mystical Body was already spread throughout the whole Roman Empire, should be His only way of communicating Truth.

"If He did not take some effective guarantee to preserve His Truth, which was so sacred that He died for it, then Truth did not matter to Him," the Monsignor said." Either that infallible Truth

of Jesus Christ is living now, available now, or He is not God. Our problem is to find that infallible Divine Truth.

"Secondly, Our Lord fulfilled the office of King. As King He is the source of authority. There is something else besides His Truth that He ought to have communicated, and that is His Authority. As the Son of God He said: "All authority is heaven and on earth has been given to me."

"It is absolutely incredible that this Power to change the hearts of all nations should have died with Our Lord. We are living in a world where false authorities are claiming our allegiance, where public opinion makes us dizzy, turning like a weather-cock with every mood; where the power of the state invades all personal rights.

"Hence we have need of someone to remind the modern Pilates that there is another Power from above.

"Thirdly, Our Lord fulfilled the office of Priest or Redeemer, for He is the Author of our sanctification. He came as a link between God and man. Man is unholy; God is holy, and there is nothing in common between the two.

"But because He is both God and man, therefore He could be mediator between earth and heaven."

"Once more, it is unthinkable that God Who came to this earth to forgive sins, sanctify our souls and elevate us to a higher life, should have left us to the mercy of a few literary records and a few hymns to attain this Divine Life."

Our problem, then, the Monsignor said, is to find how and where Christ lives today.

"We begin," he explained, "with the fact that He first taught, governed and sanctified through a human nature. He taught through that Body Mary gave Him; He governed through the Body that Mary nursed; He sanctified through the Body that Mary offered in Cana and on the Cross for the Redemption of the world.

'This being so, I would not be at all surprised if that is not the way He will continue to live through the centuries; namely, in another Body; this time not a physical and individual Body like the one He took from Mary, but in a social and mysterious Body such as He might take from the womb of humanity, and overshadow it with the Holy Spirit.

"It is rather reasonable to suspect that He would still continue to do everything for man through man. Thus as He taught, govern and sanctify through a social Body which He would infuse with His Spirit and which He would govern as its Head."

If those flying saucers contain coffee, that might explain why they're sky-high.

Lady, who had just ran over a traffic cop: "Well-l-l you signalled for me to stop. I stopped. Didn't I?"

Cop, brushing his clothes: "Oh sure lary, all my fault. I didn't make myself clear. You see, I aimed for you to stop before you ran over me."

The Family Rosary — A Chain of Love

By Clare Booth Luce

IF PRAYER is "the sword of the saints", it is also the anchor of the family.

All love between human beings, husband and wife, parent and child, brother and sister, is a process of growing and grafting. Each person in a family has his own roots in self and soul. But, in time, the nerves, mind, heart, spirits of each member of the family mingle and entwine, depend and cling to those of the others. In the end, the family seems to be one great plant. Sometimes these intertwining selves are loosened by divergent interests and loyalties. Jealousies and hatreds rip one grafted heart from the rest. Or, divorce tears the whole growth apart, and uproots each member from some of the others. What a painful thing this is. What bitter tears and nasty wounds are left. How seldom the scars ever really heal.

America recorded in its divorce courts last year over half a million of these ruptured families, every member of which must now suffer the pains of domestic lesions for a lifetime.

There are not enough good doctors and psychiatrists in the world to repair, or rather patch-up, the mental and physical wreckage that results from shattered homes. There are, of course, too many of those quacks who pose as "psycho-analysts." They are ready to eat away the money and time of unvainly seek to cure their unhappihappy people who eat away their hearts while these "psycho-analysts" vainly seek to cure their unhappiness.

There is seldam a lasting cure for the spiritual distress that follows when grafted hearts are torn loose from one another, in anger, in selfishness, in pride, in folly, in whim or in sin.

Most of these miserable homewrecks were never told one simple and wonderful truth: "The family that prays together stays together." Of all the ways under Heaven of preventing that awful ripping away of nerves from nerves, heart from heart, flesh from flesh, that follows the family crackup, there is none so perfect as that instituted by God Himself—family prayer.

The most perfect of family prayers is the Rosary. The Bible does not tell us we should say the Ro-

sary. But it does tell us we should say the Rosary prayers! Jesus Himself told us to say the Our Father. The Rosary says that five times. Jesus Himself tells us about the Father and the Son and the Comforter, the Holy Ghost. And the Rosary says the "Glory Be" to the Father, Son and Holy Ghost, the ancient traditional prayer of Christendom to the Triune God, five times too.

The Bible doesn't tell us explicitly to pray to Our Lady. But God's own messenger, Gabriel, the Angel of the Annunciation hails Mary in the Bible. It is the Angelic Salutation that the Rosary repeats fifty times. And it repeats this salutation fifty times, not because repetition makes reputation, as the advertisers say, but because reputation makes repetition; and the reputation of Our Blessed Lady given to Her by God's Angel, was "Blessed among women", and the Mother of God.

So the Rosary is a chain of the Bible's most perfect vocal prayers. And the recitation of them is linked together by the meditation on the mysteries in the lives of Jesus and His Mother. Saying the Rosary means to be in Christ and in Mary. It brings us close to all their joys and sufferings. And all their strength and wisdom, and all their patience and love. Jesus and Mary teach in the Rosary. Who better to teach a family? What better can a family learn than what They had to teach?

How can the parents or the boys and girls of a family be selfish—or rather, find reasonable excuses for their selfishness with Mary and Jesus as exemplars? "Fight self", said Saint Catherine of Sienna, "and you need fear no other foe!" Saying the Rosary in the family circle helps vanquish selfishness, the worst of all family foes.

The family that prays together will never be downhearted. Not that prayers will spare a family all pain and suffering. That is the lot of man. And never more so than in times like these when men and their leaders have wandered so far from God.

But a praying family will be prepared to meet all the unavoidable trials which come its way. And it will be spared the worst trials of all: those that members of a family inflict upon one another.

Say the Rosary aloud in your family circle! Give your minds the width, your hearts the depth, and your spirits the height that comes from prayer. Unite the members of your family one to another in this strongest bond of charity!

And never forget, husband and wife, parent and child, that it takes three to stay in love: you and the other and God!

Those who love one another stay in God's love by prayer. And God's answer to their prayer is to keep them always in one another's love.

A feminine passenger had boarded the bus after the light had gone out. A tall man standing near her asked if he could help her find a strap.

"Thank you," she replied, "but I have already found one."

"Then I wonder if you would mind letting go of my necktie."

Rosary Makes Home Oasis of Joy, Place of Peace

Cardinal Gilroy *of Australia*

TODAY, as seldom or never before, every man and woman, every human family, every nation and every people need the help of Mary, and she herself has made it quite clear what an irresistable appeal to her Immaculate Heart is the devotion of the Holy Rosary.

The Rosary is a compendium of the Gospel, a school of Catholic faith, and training ground for all virtues especially the supreme virtue of charity. It brings the joy and simplicity of Christ's childhood into our lives, it infuses the strength of His Passion and the power of His love into the painful struggles of our pilgrimage here, and it assures us of the glory which God will unfailingly give to those who love Him.

The home in which the Rosary is said daily and devoutly, with proper meditation of the mysteries is an oasis of joy in the world a citadel of peace, a place on which the eyes and the blessings of God rest.

This claim is not fiction. Its truth is proved by experience. Ask those who have grown in devotion to the Rosary and they will tell you how its charm has made them willing captives to its beauties, to its power of edification and encouragement and consolation. Ask families that live the Rosary what they can tell of the Providence of God and of that "Wisdom which reacheth from end to end mightily and ordereth all things sweetly." (Wisdom 8, 1). They not only believe but feel interiorly that God is their Father. How could it be otherwise when Mary is so really their Mother.

Those who recite the Rosary daily and devoutly show that they are properly conscious that this is a divinely appointed means of restoring and renewing Christian morality in the world. And this surely is a splendid contribution to the work of setting the world community on the saving way of peace. Our Lady of the Rosary is our Lady of Victories and the Queen of Peace.

—*Our Lady's Digest*

A taxicab passenger, arriving at his destination, paid the fare but did not tip the driver.

"You forgot something," said the driver.

"What?" asked the passenger in tones of bewilderment, slapping his pockets and peering back into the cab.

"Your bagpipes," retorted the driver.

THANKSGIVING DAY

OUR COUNTRY is blessed with various holidays. Many of those are quite universally observed, to say nothing of various numerous picnics, unions and fairs which we all love to attend.

But of all these holidays and festivities, Thanksgiving Day holds first place in our hearts and is celebrated with a peculiar enthusiasm.

This autumn festival is observed as a recognition of the favors received from Almighty God in the return of the fruits of the earth and the other temporal blessings without which it would be impossible for this or any nation to exist.

It is during this season each year that our thoughts travel back to our brave Ukrainian forefathers who survived the hardships of the bleak Canadian winters and reaped the fruits of their summer toil and gathered to render thanks to God for the bountiful harvest, health and strength He bestowed upon them. We can but imagine their gratitude—filled noble hearts of these famous pioneers, when they witnessed the rich results of their first, second and later years of work in this new country.

Naturally enough, in the observance of this holiday, we, as individuals, will have our own special reasons for thankfulness.

But it is to be feared that the religious observance of this day is on the wane, and it is to be regretted that the secular features seem to most people to be of more importance. We should, therefore, strive to make it more definitely religious, by attending Holy Mass, and in our private and personal devotion stressing the thought of rendering humble thanks to God for all that He has done for us.

Gratitude is a virtue as noble as it is rare, and while we are eager to beg God for favors and blessings, we are less ready to render thanks to Him when He has granted our prayers.

We may be sure that if we fail to appreciate our individual blessings, we unfit ourselves to receive more of them.

So the lesson of Thanksgiving Day are very plain and simple, and very necessary. Let us try to make up for our lack of thankfulness by keeping it in a truly religious and patriotic spirit, for in doing so we shall be making ourselves better Christians, better Canadians and Americans.

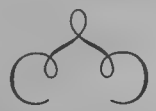

"I advertised that I would welcome the poor to my church," exclaimed the minister, "and after inspecting today's collection, I see that they have come."

THE GREATEST SAINT OF UKRAINE

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

MIRACLES worked at the invocation of a Saint prove that God has a special predilection for him and wants him to be invoked by the people. The miracles that followed the martrydom of St. Josaphat were innumerable. Jacob Susha, bishop of Cholm enumerated about 100 miracles in the biography of the Martyr.

Here are some of them that prove how holy was the cause of the reunion of our church with the Holy See for which Our Martyr shed his blood and gave life. These miracles should produce a strong attachment to our Ukrainian Catholic Church and Rite in the hearts of our youth, as well as impel all to invoke Josaphat in their needs.

John Chodyha, inhabitant of Polotsk, says of himself: "Looking at the holy remains of the Saint, I decided to give up the schism and to become a Catholic. I made my confession and received Holy Communion in St. Sophia's Church and now I am ready to give up my life for the Ukrainian Catholic Church. The blood of St. Josaphat converted me."

This is only one of the many earlier conversions followed by innumerable others, for in a short time all the inhabitants of Vitebsk, where the Saint was murdered, embraced the Union and became the most faithful children of the Ukrainian Catholic Church.

Peter Dankiwsky, suffering from almost a complete blindness, asked some acquaintances to take him to the church in which the body of the Saint was exposed to the public. Entering the church he stood near a column on which hung the hair-shirt worn by St. Josaphat as an instrment of penance. He took the hair-shirt, touched his eyes, and became cured at once. Since then he had no trouble with his sight.

Rev. Gennadius Chmelnycky, a friend and confessor of the martyr, became paralyzed and was forced to remain in bed for three years. Among pains and sufferings he turned to St. Josaphat for help. The prayer was heard and he was able to walk again in a few days.

Archdeacon Doretheus Lezykowich, fell mortally sick. The doctors gave up hope and told him to prepare for eternity. The archdeacon turned to St. Josaphat; he began to pray, and to kiss his relics. To the great wonder of all he became well again in two weeks.

Emanual Kantakuzen had a little four-year-old daughter who became mortally ill. All medicines proved useless. The doctors pronounced her case hopeless. The poor father, however, did not give up hope of recovery. He brought his little daughter to the tomb of the Saintly Martyr. After a fervent prayer the little one recovered completely.

Michael Tyshkewich, a good friend of the Saint, was suffering from rheumatism. No medicine could help him. He was confined to bed, for he was unable to walk. Two servants helped him to approach the tomb of the Martyr. After a hearty prayer he was com-

pletely cured, left the crutches at the grave of the Saint, and returned home with the greatest joy and consolation.

Prince George Chartorysky was critically ill for more than three months. His illness developed into convulsions. There was no hope for recovery. He made his testament and took leave of his family, being ready to depart from this world. An acute asthma was already choking him. He turned flat on his back and saw the picture of St. Josaphat on the wall. Remembering the miracles the Saintly Martyr was working on behalf of his devotees, he recommended himself to his protection, promising to visit his tomb, if he healed him. After a short prayer he felt much better and in a few days he completely recovered from his illness.

Margaret Soltaniwna had such sore eyes that no doctor was able to bring her any relief. She turned to St. Josaphat. After having secured his relics, she touched her sore eyes with them, and was cured at once.

The beatific process up to 1637 secured a sworn testimony of 84 miracles worked out by our St. Martyr.

Sometimes the Saint appeared to his devotees to help them out in their pains and troubles. We relate on apparition to Mrs. Volowych converted by the Saintly Bishop to the Catholic Church. Four years after his martyrdom she fell so desperately sick that no medicine could help her any more. Eustachius, bishop of Vilna, brother of Mrs. Volowych, knowing her trouble with rheumatism, sent her a little lump of earth moistened by the blood of the Martyr. She placed it on her body and began to pray to the Martyr to have mercy on her. While she was praying she, fell asleep. St. Josaphat appeared to her in his Bishop's garments, and his head bleeding because of a deep wound. Frightened, the poor patient asked him who he was. The reply was: "I am Josaphat." The patient began to ask him to help her through his merits before God. The Martyr touched the bleeding wound on his head and anointed her with his own blood, saying: "This is the blood shed for Christ and for the old, true, Orthodox faith and for the Holy Church. May it help you according to your faith!"

In fact it helped her, for when she awoke, she was completely healed from rheumatism which never returned again to give her any trouble. As a result of these innumerable miracles the devotion to our Saint spread rapidly throughout Ukraine, Lithuanian, and Poland. Thousands upon thousands of devout pilgrims were hurrying to the honourable tomb of our Saint to pay tribute to his heroism and to ask for graces which he was abundantly dispensing.

Every one tried to secure relics. If it were impossible, the pilgrims took a part of his garments of penance, instruments of penance, or at least a picture.

The whole of Ukraine was filled with his name and glory. Pious people composed and sang songs in his honor. The Saint from heaven rewarded those who bestowed honor or showed him veneration.

Some may ask, why does not the Holy Martyr work miracles in these days? The fault is ours, and not his, for we do not pray to him, as our ancestors used to. The Saints in heaven do not grow either old or powerless. They remain as they were when they entered the Blessed Eternity. If we wish to be helped by the Saint, we must pray and pray with confidence, for he is our Brother. He loves Ukraine as he loved it when he was alive.

As he prayed for our people, when living on earth, and for the conversion of all the Ukrainians to the true Church of Christ, so: He is praying much for the people and for the holy city now.

I'D LIKE TO KNOW...

Q. I'd like to know what is Sabbatine Indulgence?

A. The Church grants many indulgences for the devout wearing of Mary's Scapular. The Sabbatine Indulgence, first published by Pope John XXII and then republished by many of his successors, means that Our Lady will obtain deliverance from Pugatory on Saturday after their death of those who, during their life, have worn the Scapular and faithfully complied with the other conditions required.

"There can be no difficulty in believing this," writes Cardinal Vaughan, "if we consider the meaning of a plenary Indulgence granted by the Church and applicable to the holy souls. A plenary Indulgence is a remission, by virtue of the merits of Christ and His Saint, of all the temporal punishment due to forgiven sin, on certain conditions specified by the Pope when he grants an Indulgence. The Sabbatine Indulgence is, in fact, a plenary Indulgence granted by God, through the prayers of the Blessed Virgin, to the deceased in purgatory."

In an official rescript, the Holy See explains this privilege: "It is lawful for the Carmelites to preach that Christians may piously believe that the members of the Confraternity of Our Lady of Mount Carmel will be assisted by continual intercession, suffrages, merits and special protection of the Blessed Virgin after death and principally on Saturday, the day consecrated to her by the Church, if they have died in the state of grace and have worn her habit (Scapular) during life, observed chastity according to their state, recited the Little Office of the Blessed Virgin, or if they did not know how to read, have kept the fasts of the Church and have abstained from flesh meat on Wednesdays and Saturdays (unless Christmas falls on either of these days)."

Q. Is there such a thing as witchcraft? Quite a few people believe in witches.

A. By witchcraft we understand the investigation of the supernatural by an explicit or implicit in-

vocation of the devil's aid. It involves the idea of an agreement or at least an appeal to the intervention of the spirits of evil. It concerns itself with the causing of things or events that are beyond the powers of man and contrary to the laws of God. Thus, for example, the aid of the devil is sought to bring about the death of a person who offends someone, to awaken sinful desires, to call up the dead, or to bring disaster upon enemies.

The belief in witchcraft and its practices reaches the very beginnings of the history of mankind. It played a very conspicuous part in the life of ancient Egypt and Babylonia about 2000 years before the coming of Christ. It is frequently referred to in the Old Testament of the Sacred Scriptures (Cf. Ex., 22:18; Lev., 20:27; Deut., 18:11-12; I Kings, 28:7-25).

The possibility of a pact with the devil and of diabolical interference in human affairs can hardly be denied as we read in the New Testament of the prohibitions of sorcery (Cf. Gal., 5:20; Acts, 8:9; 13:6; Apoc., 21:8; 22:15) and the special emphasis that is placed on the casting out of evil spirits (Cf. Matt., 4:24; 8:16; 9:32; Mr., 1:32, 34, 39; 3:11; 7:21; Lk., 4:41; 6:18; 7:21; 8:2; Acts, 16:16-18, etc.).

However, as one reads further into the history of witchcraft, he can hadly proceed without realizing the awful consequences to which this belief had led and may lead. In over 90 cases out of a 100 the allegiations of witchcraft rested upon nothing but delusions. The medieval and even later witch-baiters sinned grievously when they exaggerated the power of the devil and proceeded with unpardonable carelessness and inhuman cruelty in the trials of persons accused of witchcraft. One writer put it this way: "No period in the world's history is characterized by so many insane superstitions and such a radical want of common sense as the terrible time during which thousands of supposed witches were tried tortured and executed for sorcery."

What was true about accusations of witchcraft in the past is true also today. Too many well-meaning Christians are too prone to ascribe to witchcraft the many events which remain unexplainable to them. They must beware lest, believing (as they must) in the existence of the devil and his power of injuring man in body and soul, they find themselves also guilty, at least in part, of those medieval excesses, particularly in their judgment of their neighbor. An all-merciful God is very loathe to permit such a great and widespread influence of the devil in the destinies of man created unto the image and likeness of Himself.

Q. When a sin is confessed and the priest asks for further explanation, must everything be told in detail?

A. Just as the penitent has an obligation to confess all his mortal sins, so also the priest must see to it that the penitent does so. When in the mind of the priest here is reason to doubt the completeness or sincerity of some confession, the priest must then try to help the penitent supply what is lacking. This he will do by necessary questioning.

The penitent, in turn, must answer the questions as they are put to him and only as much as the priest asks for. As for a rule detailed explanation is not necessary. At times it is quite uncalled for.

You may be certain that the confessor will never ask about things unnecessarily. His sole wish is to learn the penitent's state of soul in order to judge properly whether the necessary elements of a good confession have been sufficiently present to merit absolution.

Q. Is there any special prayer to be said when making a bow in Church?

A. Bending or bowing in church is in itself a prayer. It is an act of adoration and reverence for Christ present in the Holy Eucharist. There is a prayer specified for recitation upon bowing: "Vimia Otza i Syna..."

Q. What is the purpose of using incense during some of the services in Church?

A. When we contemplate the words of the Psalmist: "Let my prayer be directed as incense in thy sight" (Ps.140:2), it is not difficult to understand the mystical meaning of incense. "By its burning it symbolizes the zeal with which the faithful should be animated; by its sweet fragrance, the odor of Christian virtue; by its rising smoke, the ascent of prayer before the throne of the Almighty" (Sullivan, *The Externals of the Catholic Church*, p. 214),

The burning of incense at some of the solemn ceremonies of the Catholic Church is a beautiful example of how the Church adapts the simple inanimate things of this world to the worship of God. She clothes her ceremonies with symbolic meaning. Since the burning of incense by the Jews (Cf. Ex., 30:34-38; Lev., 6:15 I Par., 9:29 IIPar., 13:11; Lk., 1:8-11) and other ancient peoples signified adoration and worship, the Church adopted this ceremonial for some of its own more solemn functions. She does not wish to leave unused any avenue of approach to God and spiritual things. By the use of incense She wishes to add special solemnity and dignity to the adoration and worship that She offers to God.

★

TO THE QUEEN OF THE ROSAY

We turn, dear Lady, these October days,
The pages of your precious book again—
And as the sun through bright October haze
Works miracles upon the earth for men,
In setting lets those plumes of glory sweep
A darkened world for just an hour's space,
So rapt into the mysteries we keep,
Our eyes are dazzled and we glimpse your face.
We turn the pages as we say your name,
The white, the purple, and at last the gold;
Tall Angels walk at dusk, the Child Who came
To Bethlehem, is strangely wise and old;
A Cross is painted on the sunset dars—
Ah, but beyond, a Woman crowned with stars!

ESTHER O'GARA.

Why Don't You Want to be a Mother?

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R

MANY EVILS threaten civilization and the life of the nations in these tempestuous day... These evils are a gradual stifling of the Christian sense in our younger generation, the bulwark of ever-increasing delinquency, the cause of growing rate of divorces that is destroying innumerable families. Last year there were 500,000 divorces in the States, which means that every third marriage of the year has been broken for some reason of other. Public graft, matrimonial unfaithfulness, theft and frauds in public business, civil marriages even among those who believe in God and the Church, public immorality, euthenasia, and forgetfulness of God and one's soul are common acts of the day. But one of the most insidious dangers is the "planned parenthood" which is an euphemism for "birth-control", or "contraception", or better still "marriage debauchery" which permits the partners to enjoy their marriage without any care or burden.

The birth-control movement is dangerous, for its authors and advocates are generally respected citizens and prominent leaders in our civic life, although they induce the others to break the Natural and Moral Law, which breaking imperils always the existence of a people.

It is hard to convince them and their follower that birth-control practiced on a large scale will lead our people to a suicide. Logic does not touch them, statistics make no impression on them, appeal to religion provokes their laughter... They even call themselves patriots, although they are decimating our beloved country with their selfishness and immorality. If they succeed in spreading the contraception movement, our country will become an easy prey to our enemies. Von Moltke, the famous German general, said to Bismark: "We needn't kill the French. The are killing themselves!" And he was right, for France lost incomparably more lives through birthcontrol than in all her wars...

When Communists occupied Ukraine they started to promote birth-control in Ukraine as well as in other republics... But after a while they forbade it, not because of moral Christian principles, but because they saw that it would weaken USSR physically.

Two kinds of Brides

We can easily distinguish two types of women: those who are "women of pleasure", and those who got married to become mothers, give children to their husbands, citizens to their countries, exemplary Christians to the Church of Christ, and worshippers to God.

The "women of joy" just seek pleasure in their marriage without any regard for the purpose of marriage, instituted by God for the benefit of mankind. They feel themselves to be men's playthings, toys for sensual pleasure and entertainment. Sex to them is a source of pleasure for themselves and their partners. If they do not find pleasure with one partner, they have no scruple to look after another, for sex means just gratification to the "daughters of joy". They consider their bodies the objects of man's animal pleasure of

self-gratification, snares to capture a partner, sensual pleasures to fire his passions... They live not for love, but for lust, which is a real negation of the true human love.

They do not understand the dignity of motherhood. They do not want children; they do everything to avoid them. And if they come, they are unwanted and looked upon as burdens and intruders... That's why there are about half a million abortions in the U.S.A. every year, which means that America is loosing half a million citizens every year through the selfishness and lust of her brides of joy. Assassins are condemned to the electric chair, while such mothers go free after having killed their innocent children. Why shouldn't they and those who help them be sent to the electric chair or be hanged? Aren't they assassins and criminals?

This type of brides debases itself, for it excludes from sex the one thing that ennobles it through motherhood. Their bodies are not the sacred temples of life, but the objects of sensuality, lust and passion. They make of love a profession, and of pleasure a life's career; for they look for pleasure in their marriage: pleasure without the anoyance of children; pleasure without motherhood. And thus they revert the ideal for which marriage is intended by the Creator, Who said to the first human couple: *And God created man to His image... Man and female He created them. And God Blessed them sayings "Increase and multiply, and fill the earth!* (Gen. 2, 27-28).

These are the modern couples who adapted against their own reason and faith the pagan practice of sinful contraception in one form or another, as a regular feature of their married lives. Through their false viewpoints they become pagans, although deep in their hearts would like to resist paganism.

A writer calls the Christian brides the second class Madonnas, for they regard themselves as the sacred custodians of young life and the mothers of the human race... To them sex is associated with the own bodies are the sacred sanctuaries of the future citizens, Christians, and inhabitants of heaven... They look for love and sacrifice in their marriage. They are proud to be the mothers of the nation... They glory in their children, and not merely in their riches and cars... They are companions of the Roman Cornelia who lived a poor life... Being asked by her rich companions where were her jewels, she replied pointing at her sons: "These are my jewels!"

These brides married to give their husbands children... To them sex has a deep, splendid, and beautiful significance, for it is a means intended by God to bring into this world human beings with immortal souls and eternal destines... These women regard their bodies as God's instruments in procreating new men who will serve Him in life and enjoy His happiness in Paradise. If the artists are proud of their masterpieces that after a while will turn into dust, how much more proud should a bride be who gives God five, ten, fifteen human masterpieces with a spiritual soul, will, and understanding?...

Such are the brides that America and Ukraine need in our days... They can save the world from imminent destruction, if they just understand their dignity and the true purpose of their marriage without listening to the false and astute propaganda of the enemies of Christ and their own countries.

WHY AND HOW TO PRAY OFTEN

THE MOST important and necessary contribution that every man is called upon to make to the cause of his salvation is prayer. Without prayer, in some form or other, no man who has attained the use of reason can remain pleasing to God, even though he were using all the other means of salvation that God has commanded. Conversely, with prayer, even a man who has no knowledge of the Sacraments and Holy Mass, or no opportunity of approaching them, may save his soul, because in answer to true prayer God will infallibly provide whatever is necessary for his soul. This is the meaning behind the cryptic axiom laid down by St. Alphonsus and many other saints: He who prays will infallibly be saved; he who does not pray, will infallibly be lost.

It is this stark necessity of prayer for the success of the great business of our lives that urges us most forcefully to fill our daily lives with the practice of prayer. But it is not all. Even apart from the necessity of prayer, we should be strongly moved by the realization that prayer is a great and glorious privilege, a privilege that in itself keeps us mindful of the immeasurable dignity and destiny that God has bestowed on man. It is the privilege of talking with God and His Mother and His friends, just as we talk to those we love in this world; it is the privilege of having them listen to us, more interestedly and sympathetically than even our closest friends on earth; above all, it is the privilege of receiving something from them in the very moment of our prayer—a privilege whose certainty rests on no less a foundation than the infallible promise of God Himself: Ask and you shall receive. It is all but impossible to ponder for a moment this power that is ours—to talk with God, to have Him listen to us, to know that He is giving us something inspired by His infinite knowledge and love—and not become eager to use every opportunity in the passing of each day to pray.

Now one of the easiest, most gratifying and fruitful exercises of prayer is that of repeating frequently during the day various short, earnest ejaculatory prayers. It is easy because there are so many brief moments in the day when the mind is idle, e. g., when turning from one task to another, or resting after some work has been completed, or unoccupied with anything serious because we are doing manual labor, or walking through the streets, or merely curiously watching the world go by. In such moments, it is easy to habituate ourselves to momentary thought of God and to utter a brief prayer.

It is gratifying to adopt this habit because it keeps us conscions of the things that are really worth counting on in life. All of us have to grow accustomed to disappointment and failure and sorrow in our daily lives; how many of our plans go awry, and our dreams are unfulfilled and our best efforts are answered by failure. If we had no resource from these things, gloom would envelop us most of the time. But prayer is our recourse. When after a disappointment or

trial, we say simply: "All for Thee, O Lord," we suddenly feel happy and grateful that we have something to offer to God; and that in offering it we are sure that He is bestowing something eternally valuable in return.

Above all, it is fruitful to speak to God by frequent ejaculatory prayers during the day. Not only in the sense that every word of prayer is infallibly answered, though that would be sufficient reward alone. But in the influence this practice will have on our lives as a whole and on the world around us, the practice of ejaculatory prayers bears untold fruits. We live in a world of activity, excitement, distraction. So many are the things around us calling for attention, that if we let ourselves go, it soon becomes difficult even to pray in Church because our minds are so filled with other things. But if we frequently interrupt the stream of material concerns clamoring for attention and lift our thoughts out of this world to God, we shall find every duty of our religion becoming more easy and natural. The world will continue to roar, but we shall be in the world, as Our Lord commands, but not of the world.

Moreover we can help to save the world by our frequent prayers. It is said that 100 persons are dying every minute that we breathe; 6,000 every hour, 4,000,000 every month. How many of those could we not save, meriting for them a last moment grace of repentence, by saying at odd moments during the day: "Divine Heart of Jesus, convert sinners, save the dying: deliver the holy souls in Purgatory." How many thousands of persons are in temptation, or on the verge of sin every moment; how many could we not rescue by the three words often repeated: "My Jesus Mercy." When we think of this, and of all the souls suffering in purgatory, and of all the priests wrestling with the obstinacy of sinful souls, and of all the human tragedies that might be averted, and then of the power we have in three or four words of prayer—we need no more: the idle moments of each day shall be transformed into deeds of mercy and salvation by the simple alchemy of prayer.

The following ejaculatory prayers are taken from the latest official collection of "Prayers and Pious Works" published by the Sacred Penitentiary at Rome in the year 1938. The indulgence granted is listed after each prayer. Readers are urged to choose from the list those which appeal to them, and to use them frequently each day:

My God and my All. (300 days)

Blessed be the name of the Lord. (50 days)

My God, I thank Thee for what Thou hast given and for what Thou hast taken away. Thy will be done. (300)

Teach me, O Lord, to do Thy will, for Thou art my God. (50 days)

Into Thy hands, O Lord, I commend my spirit. (50 days)

O God, come to my aid; O Lord, make haste to help me. (50 days)

Deign, O Lord, to preserve us from sin this day (or night). (50 days)

My God, I love Thee. (300 days)

My Jesus, mercy. (300 days)

Jesus, my God, I love Thee above all things. (300 days)

Jesus, for Thee I live; Jesus, for Thee I die; Jesus, I am Thine in life and in death. Amen. (100 day)

Jesus meek and humble of heart, make our hearts like unto Thine. (50 days)

Divine Heart of Jesus, convert sinners; save the dying; deliver the

holy souls in Purgatory. (300 days)

Sweet Heart of Jesus, have mercy on us and on our erring brothers. (300 days)

All for Thee, most Sacred Heart of Jesus. (300 days)

Sweet Heart of Jesus, be my love. (300 days)

Most Sacred Heart of Jesus, have mercy on us. (50 days)

Praised be the Most Sacred Heart of Jesus in the Most Holy Sacrament. (300 days)

Eucharistic Heart of Jesus, increase our faith, hope and charity. (300 days)

Eucharistic Heart of Jesus, fire of divine love, give peace to the world. 300 days)

Mary! (300 days)

Holy Mary, preserve us from the torments of hell. (300 days)

Mother of Mercy, pray for us. (300 days)

Mary, Virgin Mother of God, pray to Jesus for me. (300 days)

O Mary, make me live in God, with God, and for God. (300 days)

O Mary, through thy Immaculate Conception, make my body pure and my soul holy. (300 days)

O Mary conceived without sin, pray for us who have recourse to thee. (300 days)

O Mary, Queen of the clergy, obtain for us many and holy priests. (300 days)

Sweet Heart of Mary, be my salvation. (300 days)

Queen of the Most Holy Rosary, pray for us. (300 days)

Lord, send workers into Thy vineyard. (50 days)

From a sudden and unprovided death, O Lord, deliver us. (300 days)

Eternal rest grant unto them, O Lord; and let perpetual light shine upon them. May they rest in peace Amen. (300 days)

NEGRO PROBLEM

By Rev. James Keller

A feature article in Time magazine on Marian Anderson, the celebrated Negro contralto, remarked that the race problem could only be partially explained and solved "in political, social and economic term." The problem is "deeper than that," the article went on. "Well might all Americans ponder upon the fact that it is, like all great problems of mankind, at bottom a religious problem, and that the religious solution must be made before any other solution could be effective. It will, in fact, never be solved exclusively in human term."

Problems of the nation or of the world can never be solved until each of us regards them as his own. This is not only a question of recognizing our duty to our neighbor but to God as well.

"Man seeth those things that appear, but the Lord beholdeth the heart." (I Kings 16:7)

Man at payroll window to worker: "Sorry, but with the deduction for the Sunshine Fund, social security, withholding tax, hospitalization, life insurance, saving bonds, union dues and gift fund,—you owe us $6.80."

WHAT DO YOU MEAN "THE CHURCH?"

IN SPEAKING of "The Church" it is important to have in mind from the very beginning just what it is that we are talking about.

Many non-Catholics misunder stand beliefs about the Church, because they have never had explained to them exactly what Catholics mean by "The Church." Catholics should bear this in mind when talking to those of other faiths. Our non-Catholic friends, to be sure may not agree with us even after our meaning has been explained—but it is absolutely certain that they cannot agree if the explanation has never once been given.

Teaching Authority

For example, we are asked why Catholics believe in the Immaculate Conception of Mary and we reply: "Because the Church teaches it." To most non-Catholics, this means nothing. Worse, it is to them simply an evasion— "Catholics believe this because Catholics teach this." It must be explained to them what we mean—and why—when we speak of the Church as a teaching authority—a divinely safeguard agency of truth entirely above and beyond its mere human membership. To the Protestant, who conceives of the Church simply as an association of human beings, the expression "the Church teaches" can have no significance. If a single individual possesses only private authority, a million individuals will still possess the same private authority, however, magnified. He therefore, can see no reason for belief simply because of the teaching of a Church.

Similarly, the Protestant is amazed at our insistence that "outside the Church there is no salvation." He sees this as bigotry and narrow-mindedness. He will say—and quite rightly—that mere enrollment on a church list and the fulfillment of various rules and regulations cannot produce the spiritual work of salvation. He cannot understand why we place such extraordinary emphasis on church membership, which to him is a formality. He regards the Church as a consequence and not the cause of one's being a Christian. The Catholic use of such an expression as "our Holy Mother the Church" is inconceivable and absolutely meaningless to the non-Catholic. He never speaks in such a way of his own church. How, then, is he expected to know what we mean?

Not Just a Building

To many people, the word "church" probably never signifies anything other than a building where people gather together to manifest their religious beliefs. Some may speak of their "church," as the particular group of people who happen to worship in a given place according to custom. Beyond this, they may even refer to their "church" as all Methodists, for example, or all throughout the world who profess the Presbyterian religion. Others may use the word in a very indefinite sense—"It is the obligation of the Church in the United States to assist in this necessary war"—meaning that it is the obligation of those who profess religious beliefs, and that it is the particular obligation of the clergy.

Now these are all accepted uses of the word "church." But this is the limit of its use among most non-Catholics. It still has not been used in the sense that Catholics use it when they say "the Church teaches," "outside the Church there is no salvation," and "our Holy Mother, the Church."

The difficulty partly lies in our language. We do not have definite words for every meaning we intend. As it is little late to do anything about that, however, what we must do is explain thoroughly the words we do use. What, then is the Church?

Followers of Christ

We must first point out to what Church we refer—or rather, to what part of the Church. For in the widest sense, the Church consists in the union of all those who in any way participate in the life of Christ. Therefore, the Church is divided into—the Church in heaven, the Church in purgatory, and the Church on earth. The Church in heaven is called the Church Triumphant. It is made up of those who, through Christ's grace, actually have accomplished the purpose for which they were put into this world, who have received their reward and are now actually enjoying it. The Church in purgatory is the Church Suffering or the Church Expectant. It is made up of those who also have accomplished their purpose in this life and have saved their souls, but who await their reward until they have completely atoned for their shortcomings. The Church on earth is the Church Militant. It is made up of those who are still struggling for the accomplishment of their purpose in life.

This idea of the Church goes far beyond any that we have thus for mentioned. In this sense the Church is sometimes called "The Comunion of the Saints." There is a communion or mutual relationship of the various parts of the Church. The Church on earth prays to God and to the Church in heaven on behalf of the Church in purgatory. It prays also to God in honor of the Church in heaven. The Church in heaven intercedes with God for the Church in purgatory and on earth. The Church in purgatory prays to God and to the Church in heaven for others. Christ, the Head of the whole Church, mediates continually for the Church on earth and in purgatory, and shares His glory with the Church in heaven.

The Apostolic Church

We speak only of the Church on earth—the Church Militant, the One, the Holy Catholic and Apostolic Church.

The Church, therefore, is the *society of those who profess the true faith, a society which has been instituted by Christ for obtaining man's eternal salvation.* Every part of this definition is important.

The Church is a society. A society is a collection of people organized for a common purpose. That the Church be a society, therefore, implies that it must be organized, that it must possess authority and that there must be obedience to authority. The individual is subject to this authority —not because he is unimportant, but because he is so very important. The point is that a society works toward a common purpose that is the purpose of all its members. Just as civil society is organized under authority for the public welfare, and just as the individual citizen must obey its authority to preserve public welfare, so there must be organization and authority in the Church.

There is in the Church, therefore, a diversity of members, each having separate functions. "And God indeed has placed some in the Church, first apostles, secondly prophets, thirdly teachers; after that miracles, then gifts of healing, services of help, power of administration, and the speaking of various tongues" (I Cor. XII: 28). All these must be regulated "properly and in order" (XIV:40), and it is the obligation of those whom God has called to be leaders to provide for the right conduct of the Church's affairs. "Let no man despise thy youth," wrote St. Paul to Timothy. "Do not neglect the grace that is in thee, granted to thee by reason of prophecy with the laying on of hands of the presbyterate" (I Tim. IV: 12, 14).

Who are Members?

The Church is the society of those who profess the true faith of Christ. This limits the membership of the Church and tells us who is to be accounted a member. Faith is the acceptance of knowledge not from personal experience, but on the word of another. We speak of faith, therefore, as the body of beliefs which God has made known to us for our acceptance, truths that we must acknowledge and commandments that we must agree to keep. There is but "one Lord, one faith, on Baptism" (Eph. IV:5), and this one faith that has been made known to us by Christ is absolutely necessary for our salvation: "He who believes and is baptized shall be saved, but he who does not believe shall be condemned" (Mark XVI:16). Thus knowledge of the true faith and acceptance of it is absolutely required for one who would belong to the Church.

The Church was instituted by Christ. It is not simply a group of individuals who call themselves Christians because they desire to imitate Christ's life or to abide by what they call "Christian principles." It is a definite group — not many groups— called together at Christ's bidding, united under the Apostles, given definite powers and prerogatives. This group has continued and grown in every age since Christ's time, and Christ promised that it would ever exist and that it would continue to preserve His truth and to do the work that He called it to do. "Thou art Peter," said Our Lord to the Learder of the Apostles, "and upon this rock I will build my Church, and the gates of hell shall not prevail against it" (Matt. XVI:18). And He thus commissioned the Church— "Go, therefore, and make disciples of all nations, baptising them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, teaching them to observe all that I have commanded you; and behold, I am with you all days even unto the consummation of the world" (Matt. XXVIII:19-20) It is through His promises that we consequently know that the faith which we desire in His Church is true.

Purpoes of Church

And the Church exists for the purpose of the salvation of mankind. Men do not become members of the Church after they have been "saved," simply as a kind of convenience, for the mutual sharing of religious experience. Men join the Church to be saved. Infants are baptized into the Church that they may begin the way of salvation. The Church on earth exists for one purpose only—to get men into heaven.

This it does under several respects. First, as has been mentioned, it provides men of every generation with the true faith, the true knowledge of God's will without which, St. Paul tells us, "it

is impossible to please God" (Heb. XI:6). Hence our belief as to "the teaching of the Church" becomes intelligible, in view of what we believe the Church to be. For the Church is greater than the sum of her members. Besides being human, the Church is divine. "All power in heaven and on earth has been given to me... As the Father has sent me, I also send you ... When he the Spirit of truth, has come, he will teach you all truth..." (Matt. XXVIII: 18; John XX: 21; John XVI: 13). Such is the constitution of the Church.

What this article does is to describe how Christ's salvation is bestowed in the Church. Faith is but the beginning of salvation, the necesary foundation. In safeguarding the true faith, the Church accomplishes only a small part of her work. She must also guide men on the way of salvation, she must also give them the necessary aids to follow this way. This she can do and this she does because of the powers which she has received from Christ her Lord.

THE WORKS OF THE FLESH

St. Paul has contrasted for us "the works of the flesh" and "the fruit of the spirit." Of the former he says, "I forewarn you, as I did before, that those who practice such things shall not inherit the kingdom of God." It is interesting to compare the "works of the flesh" and the "fruit of the Spirit" as Paul gives them in his Epistl to the Galatians (5:19-23):

Works of the Flesh: Fornication, Ucleanness, Lasciviousness; Idolatry, Sorcery, Enmities, Quarrels, Jealousies, Anger, Contentions, Factions, Sects, Envies, Murders, Drunkenness and Revelings.

Fruit of the Spirit: Love, Gladness, Peace, Longsuffering, Kindness, Fidelity, Mildness and Continence.

POPE ATTACKS EROTIC SEX LITERATURE

Pope Pius said recently the Catholic Church is "horrified" by the flood of "obsence and erotic" sexual literature which is "submerging" modern youth.

His strongly worded attack appeared aimed especially at popular scientific treatises and survey of sexual relations of individuals.

The Pope said such literature disrupts the proper preparation of modern youth for marriage.

He deplored the "shamelessness" of a type of literature which be said, was enjoying "great success" by seeking to exploit "the lowest instincts of corrupted nature."

Mary: You shouldn't wear such a large jewel with tweeds.
Joan: That's what I used to think before I owned one.

IS REVOLUTION POSSIBLE IN USSR?

When one realizes that the members of the USSR courts are the most trustworthy agents in the Soviet Secret Service it is easy to see how a potential criminal is tried. The virdict is a forgone conclusion —death before a firing squad or the slave labor camp.

Thus a potential criminal was discovered and removed by secret police agents who deliberately incited this individual against the regime and then reported him.

Such a system of provocation horrifies the western peoples, yet to the Soviet rulers it has become the only natural and effectual system. "An ounce of prevention is worth a pound of cure" is a proverb taken too literally by Soviet leaders who are dispensing "tons of prevention." According to them, these victims of provocation, although not acting against the government, by a display of their sentiments have shown they are not in sympathy with the regime and are therefore enemies of the state who should be isolated or liquidated. Enemies of the state are not only those who participate in anti-state activities organized by the state but also those who keep quiet. The Soviet citizen who keeps quiet when he hears any criticism of his government is taking a chance in not reporting it. He is aware that he might be being checked for his loyalty for he knows of too many other people who have been liquidated for trying to cover for a fellow worker who turned out to be a government agent. He must assume that everybody is an informer and report all criticism to MVD in order to save the lives of himself and his family.

Many thousands of patriotic men and women join the underground and work toward liberation, but this system of provocation makes the casualty rate extremely high. Purges are being carried out continually and it is practically impossible for any small group to meet without at least one being an informer. Enough blackmail pressure is exerted on individuals with families to force information from them.

MVD has many other methods of internal security.

For instance, following the German-Polish agreement of friendship aimed against USSR, when there was a strong possibility that the western powers might war with USSR, Stalin ordered an all-out "preventive" action in 1937 along the western boundaries of USSR. All Soviet citizens of Polish origin together with many Ukrainians who were considered potential enemies of the state in this border area along the Zbruch River were secretly spirited away. Not even

their closest relatives knew their whereabouts. It was only during the German military occupation of Soviet Ukraine that the fate of these missing people was discovered. In just a single border town, Vinnytsia, the graves of over 8,000 human sacrifices to this system of internal security were uncovered.

Classifying anyone who owned property or belonged to the former educated class as a "class enemy", the Soviets have almost completed its liquidation. Those who have families outside the Iron Curtain or correspond with the world or listen to foreign broadcasts are suspected of being enemies of the state. This makes it practically impossible for people in general to know more than what government officials are prepared to tell them.

These methods of the State Police, in addition to discovering enemies of the state, create an excuse for the government's shortcomings. The blame always falls on the enemies of the state, never on the administration, which can continuously produce any desired quantity of these prisoners victimized by state agents and state provocation.

As a further counter irritant to any possible criticism, purges are made often enough to hold the people in a state of fear that effectively smothers organized opposition.

What then is the relationship between the Soviet people and its government?

Do the peoples in USSR approve Stalin's regime? Officially, everyone approves of everything the state does but the real answer is not to be found in official records. It exists in people's hearts. The last war reveals something about their feelings. It shows millions of Soviet soldiers surrendering voluntarily and even wilfully to the Germans.

Since 1945, over 150,000 Soviet soldiers have deserted the Soviet zone of occupied Germany, fleeing west. Even thousands of high Soviet officials, once out of the Soviet Union, have refused to return. And to-day, many people who have escaped from behind the Iron Curtain reveal that the masses feel the most intense hatred against the Soviet regime.

Nevertheless, a mass revolt is impossible in USSR, to-day. The Soviet system of internal security is too paralyzing. While it has succeeded in creating a Soviet population that fears its state, it has failed to produce idealists that might defend the Soviet regime. Only if some external cause disrupted the system sufficiently to break its grip of terror, would the people as a whole disclaim all loyalty to this feared and hated regime. Only then might revolution be possible.

LAUGH WITH US

"You're charged with throwing your mother-in-law out of the window. Guilty, or not guilty?"

"Guilty, your honor. I did it without thinking."

"That's no excuse. You might have hit somebody on the head."

CREATION AND THE FALL OF MAN

Q. What is man?

A. Man is a creature composed of body and soul, and made to to the image and likeness of God. This likeness to God is chiefly in the soul. The soul is like God because it is a spirit having understanding and free will, and is destined to live forever. The body has a likeness to God because it possesses being, and can act.

Q. What is understanding?

A. Understanding is the power to think and to judge and to reason, including the ability to know right and wrong.

Q. What is free will?

A. Free will is that power of our soul whereby we can choose, according to our wishes, either to perform an action or not perform it.

Q. Has an animal understanding and free will?

A. An animal has not understanding and free will, but only the power of bodily sensation and instinct. An animal has a soul, but it is not a spiritual soul like that of man, and it ceases to exist with the death of the animal.

Q. What do we call the quality of the human soul by which it lives forever?

A. We call that quality of the human soul by which it lives forever immortality. When we say the soul in mortal sin is dead, we do not mean that it has lost its natural life, but we mean that it has lost its supernatural life, sanctifying grace.

Q. Who were the first man and woman?

A. The first man and woman wer Adam and Eve, the first parents of the whole human race. All human beings are descended from Adam and Eve.

Q. How was Adam created, according to the Scripture?

A. According to Scripture, God formed the body of Adam out of the slime of the earth and then breathed into it a living soul. According to Scripture, God formed Eve's body from a rib of Adam. God formed Eve from a rib of Adam to show the close relationship between husband and wife in their marriage union, which God then instituted.

Q. Could the soul of man be developed by evolution from an inferior animal?

A. The soul of man could never be developed by evolution from an inferior animal, because man's soul

is spiritual and hence could never be developed from something material.

The body of man could be developed from that of an inferior animal by evolution, if God willed to have man's body formed in this way.

Q. Can we hold that the body of the first man was formed from that of an inferior animal by evolution?

A. Such a belief is not opposed to any truth of Catholic faith; however, since there is no scientific proof for the evolution of the human body from an inferior animal we should not hold this theory.

Q. What was the chief gift bestowed on Adam and Eve by God?

A. The chief gift bestowed on Adam and Eve by God was sanctifying grace, which made them children of God and gave them the right to heaven.

The other gifts bestowed on Adam and Eve by God were happiness in the Garden of Paradise, great knowledge, control of the passions by reason, and freedam from suffering and death.

Q. Where was the Garden of Paradise?

A. The Garden of Paradise was probably in the Near East.

Q. What commandment did God give Adam and Eve?

A. God gave Adam and Eve the commandment not to eat of the fruit of a certain tree that grew in the Garden of Paradise. The tree bearing the forbidden fruit was called "the tree of knowledge of good and evil." There was another tree in the Garden of Paradise was "the tree of life," whose fruit kept our parents in a state of perfect health.

Q. Did Adam and Eve obey the commandment of God?

A. Adam and Eve did not obey the commandment of God, but ate of the forbidden fruit. Eve was tempted by the devil in the form of a serpent and ate the forbidden fruit; then she persuaded Adam to do the same. On account of their sin Adam and Eve lost sanctifying grace, the right to heaven, and their special gifts; they became subject to death, to suffering, and to a strong inclination to evil, and were driven from the Garden of Paradise, and we his descendents come into the world deprived of sanctifying grace and inherit his punishment, as we would have inherited his gifts had he been obedient to God.

Q. What is this sin called in us?

A. This sin in us is called original sin because it comes down to us through our origin, or descent, from Adam.

Q. What are the chief punishments of Adam which we inherit through original sin?

A. The chief punishments of Adam which we inherit through original sin are: death, suffering, ignorance, and a strong inclination to sin. We cannot, however say that our nature was entirely corrupted by original sin, for our nature still retains at least some of the goodness and powers natural to it.

Q. What is meant by ignorance that results from original sin?

A. By the ignorance that results from original sin is meant that we have not the keenness of mind that Adam had before his disobedience.

Q. Is God unjust in punishing us on account of the sin of Adam?

A. God is not nujust in punishing us on account of the sin of Adam, because original sin does not take away from us anything to which we have a strict right as human beings, but only the free gifts which God in His goodness would have bestowed on us if Adam had not

sinned. God allows some of the effects of original sin, especially the inclination to evil, to remain in us after the sin itself has been taken away in order that by overcoming them we may practice greater virtue and gain more merit.

Q. Was any human person ever preserved from original sin?

A. The Blessed Virgin Mary was preserved from original sin in view of the merits of her Divine Son, and this privilege is called her Immaculate Conception. It would have been unbecoming the dignity of the Son of God if His mother had ever been in the power of the devil and an enemy of God.

What we have learned from this Lesson

There are many persons in the world who believe that human beings are only animals of a higher type than the other animals of earth, and like them destined to perish entirely with death. Against this materialistic view the Catholic Church hold the doctrine that every human being has a spiritual soul that is like to God Himself—a soul that will never die but will live for all eternity. Every human soul is directly created by God.

The Bible describes the beginning of the human race in great detail. God created a man, named Adam, forming his body from the dust of earth and creating his soul. Shortly afterward God created Eve from a rib of Adam, whose wife she was to be. Then the Almighty blessed the pair as husband and wife, bidding them: "Increase and multiply" Genesis 1, 28).

God bestowed on Adam and Eve wonderful privileges. They dwelt in a beautiful garden; they were free from inordinate inclinations to sin; they were preserved from suffering; they were destined never to die, but after a space of time on earth, to be taken, body and soul, into heaven. Above all, they were endowed with the precious gift of sanctifying grace, that made them the beloved children of God. And it was God's plan that these privileges should be transmitted from Adam to all his descendants However, He made this dependent of the faithfulness of Adam in obeying His command not to eat the fruit of a particular tree. Adam disobeyed; and hence lost these precious gifts for himself and for all his descendants. Eve also sinned and lost the privileges for herself. There was no injustice on God's part in depriving Adam's descendants of these privileges because of his sin. The favors He gave our first parents were purely gratuitous; our first parents had no right to them. Hence, there was no injustice on the part of God in withholding them from Adam's descendants. It was as if a wealthy man told a poor man he could live in a splendid house on his property and pass it on to his descendants, if he would obey a certain command. If the poor man disobeyed, and accordingly lost the fine residence for himself and for his children, the rich man would be doing them no wrong by depriving them of the house.

The entire human race is descended from Adam and Eve; hence, we all enter the world deprived of the gifts we should have had if Adam had not sinned. The deprivation of sanctifying grace, called original sin, brings with it the necessity of submitting to suffering and to death. This is the significance of the words spoken by God to Adam after his sin, and repeated to each of the faithful on Ash Wednesday when the priest places ashes on his brow: "Remember, man, that thou art dust, and into dust thou shalt return" (Gen. 3, 19). Yet, through the goodness of

God we can recover sanctifying grace, and even though we are not restored entirely to the original state of our first parents, who were free from suffering and death and inordinate inclinations to sin, we can make these penalties of Adam's transgressions the occasion of practicing virtue.

Nowadays many persons claim that man is descended from an animal, such as an ape, and reject the account given in the Bible. Yet, they have not furnished any convincing proof for the theory of evolution. We admit that God could have brought the human race into existence in this way as regards the body of man; and if the evolutionary theory to this extent were ever proved, we should have no difficulty in admitting it. But the soul of man can come into being only by direct act of the Creator.

Our Blessed Lord, since He is God, could have no original sin. Furthermore, original sin is transmitted to an infant by its father when he share in giving it life, and Our Lord had no earthly father. Moreover, it is a doctrine of the Catholic faith that His Blessed Mother Mary, on account of her great dignity as Mother of God, was preserved from original sin in the very first moment of her existence. This great privilege is known as her Immaculate Conception. Catholics should have a clear idea of the meaning of the Immaculate Conception, since many persons confuse it with the virginal conception of Jesus Christ, which was entirely different privilege of our Lady. God spoke of the Immaculate Conception immediately after the sin of our first parents, when He promised a Redeemer, and added that the Mother of the Redeemer would be at perpetual enmity with the devil, the author of sin: "I will put enmities between thee (the devil) and the woman, and thy seed and her seed: she shall crush thy head" (Gen. 3, 15). This doctrine of Mary's Immaculate Conception is also contained in the Tradition of the Church, which has always attributed to Mary the fullest possible measure of holiness and freedom from sin. The feast of the Immaculate Conception is a holyday of obligation, celebrated on December 8th.

Resolution: Resolve to call on our Blessed Mother in time of temptation with the prayer that honors her Immaculate Conception: "Mary conceived without sin, pray for us who have recourse to thee"; (Indulgence: 300 days; Plenary indulgence under usual conditions. S.C., Penit. Ap., April 15, 1932).

A three year-old boy cried bitterly as a large friendly dog bounded up to him, licking his hands and face. "What is it? "What is it?" asked his mother. "Did he bite you?"

"No," came the reply, "but he tasted me."

A stenographer turned up for work one morning flashing a diamond ring bigger than the Ritz.

"What did you have to do to get that?" asked a catty fellow worker.

"Nothing," she replied airily. "I told you when Gramma died last week she left $3,000 for a stone commemorating her memory. Well, this is the stone."

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

НА РОЗДОРІЖЖЯХ СМЕРТИ—М. Приходько	1.35
КОРДОНИ ПАДУТЬ—Іван Смолій	1.50
УКРАЇНСЬКИЙ БУКВАР—перша часть Рідної Школи	.45
НАША РЕЛІГІЯ—Катехизм о. А. Лугового в англ. і укр. мові	.30
СВЯТА ГОДИНА	.10
З НАМИ БОГ—великий молитовник, стр. 512	2.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	.50
АЛЬМАНАХ КАНАДІЙСЬКИХ УКРАЇНСЬКИХ ВОЯКІВ—має 700 знимок	1.00
СЛУЖБА БОЖА—М. Похмурського, під нотами на 2-3-4 голоси, писані англійськими буквами	2.00
ЄВАНГЕЛІЯ в українській мові—о. Т. Горущинський ЧСВВ.	1.50
СЛОВНИК Англійський-український, оправлений, 446 стор.	2.50
ПРОПОВІДІ—о. М. Вояковський	4.00
МАРІЯ І ТИ—о. І. Назарко ЧСВВ.	1.00
ЖИТТЯ СВ. ТЕРЕСИ ВІД ДИТЯТИ ІСУСА	1.25
ДЕВЯТНИЦЯ ДО НАЙСВ. СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО—о. З. Золотий	1.25
ЖИТТЯ СВ. АННИ—М. Залітач	.40
БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ—Нового й Старого Завіту, в українській мові	.50
Новий Завіт, в українській й англійській мовах	.50
Старий Завіт, в українській й англійській мовах	.50

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, SASK.

C-I-L
PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON -- SASK.

Value-wise mother, style-conscious daughter—both are delighted with a purchase from

EATON'S
Fall and Winter Catalogue

"The Store for Young Canada"

T. EATON Co LIMITED SASKATCHEWAN

EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN

Estevan · Humboldt · Kamsack · Lloydminster · Melfort · Melville
Moose Jaw · Nipawin · Prince Albert · Regina · Saskatoon
Swift Current · Yorkton · Weyburn

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одне число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

ЯК ВИКОРИСТАТИ ЖИТТЯ? ..... о. М. Н., ЧНІ. 1
ШІСТЬДЕСЯТИЛІТНЯ РІЧНИЦЯ 4
НАЙБІЛЬШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ СВЯТИЙ ..... о. М. Щудло ЧНІ. 7
ПЕРЕМОГА ДУХА ..... І. Г. Сяйгіа 12
П СПОВІДЬ ..... Христя Денисиха 18
ЧИ ТИ СПОВІДАЄШСЯ? ..... о. П. Мельничук 20
ВЕЛИКОМУЧЕНИК ДИМИТРІЙ 23
АРХИСТРАТИГ МИХАЇЛ 24
МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ НА МІСЯЦЬ ЛИСТОПАД 24
НА МОГИЛАХ ГЕРОЇВ ..... о. Дмитро Гавриляк ЧНІ. 25
ХОТІВ ВИ Я ЗНАТИ? 26
ВІДНАЙДЕННЯ МОЩІВ СВ. ЙОСАФАТА ..... Федір Заяць 29
КНИГА ТОВІЇ ..... Олександер Мох 33
ПОКРИВДЖЕННЯ ВДІВ І СИРІТ ..... о. др. Юрій Федорів 37
UKRAINIAN YOUTH—and TODAY'S WORLD, Rev. G. Rudachek 39
MRS. KASENKINA'S CONVERSION.... Rev. M. Schudlo CSSR. 42
TELL ME WHAT YOU READ ..... D. F. Müller 44
WHERE TO GO TO MASS ON SUNDAY ..... Rev. M.N ., CSSR 47
LOST VOCATION ..... Rev. Bakewell Morrison S.J. 49
THE UKRAINIAN AMERICANS 52
WHICH IS CHRIST'S TRUE CHURCH? 55
LOVE AT FIRST SIGHT ..... Rv. S. M., CSSR. 56
THE LADY WITH A GOLDEN KEY ..... Fr. I. Nahayewsky 58
THE DIGNITY OF A NUN ..... Mary Anne 59
WOULD YOU LIKE TO BE A UKRAINIAN REDEMPTORIST? 61

Як Використати Життя?

о. М. Н. ЧНІ.

Є БАГАТО людей на світі, що буквально тратять своє життя та прикінці мусять признатися бодай собі самим, що їхне життя було змарноване, бо не вміли чи не бажали використати його.

Наше життя ділиться на три частини: 1. Час праці, щоб здобути щоденний хліб і запевнити собі та родині засоби прожитку й розвою.

2. Час відпочинку, щоб сном і забавами відробити витрачені в праці сили та стати здібними до дальшої, корисної праці для себе, родини та громадянства.

3. Вільний час, який можна вживати довільно для улюблених зайнять, бо поруч обовязкової праці кожен мусить мати своє улюблене зайняття, якому повинен присвятити весь вільний від обовязкової праці час і енергію.

Станемо самостійні та заможні, якщо будемо солідно та сумлінно використовувати час призначений для обовязкової праці. Відомі світові бизнесмени доконали великих діл, от хоча б бідний ремісник Форд, бо сумлінно та постійно виконували свою щоденну працю, не знеохочуючись труднощами та невдачами.

Будемо здорові, яко відпочиватимемо скільки треба, бо стає лінивий і тратить характер, хто присвячує відпочинкові більше часу ніж треба. Сім чи вісім годин спання повинні задовольнити й найбільше вимагливі організми та вчинити їх здібними до корисної праці.

Вільний час буває надзвичайно важний у житті людини. Загал думає, що вільний час має йти на забави, танці, кіна та всякі інші витребенки. Хто на таке обертає свій вільний час, той кидає золото в болото, за що прийдеться йому опісля гірко плакати та здати Богові строгий рахунок.

Вільний час слід обернути на корисні зайняття. Розумні люди використовують вільний час на навчання мов, плеканя власної особистости корисним читанням добрих книжок, поглиблення в собі духа християнського, читання Св. Письма чи

життя Святих, навчення якогось ремесла, пізнання українських справ і питань...

Використовуймо вільний час, то станемо великими людьми, заслуженими членами наших установ і парафій, корисними громадянами держави.

Коваль Бурріт Елігу, що ходив тільки шість місяців до школи, навчився в вільнім від ковальства часі десять мов.

Французький канцлер Д'Агесо написав славний тритомовий твір, що дочекався декількох видань, бо використовував 12 минут перед обідом, як його жінка щоденно спізнялася з обідом.

Венямин Франклин написав два твори в часі своїх подорожей, бо був подорожуючим друкарем.

Он як слід використовувати вільний час. Добре використаний вільний час вчинить нас великими та корисними людьми, а прогайнований наповнить наше серце марнотами, та пустими жалями в старості.

Отож не тратьмо часу. Використовуймо його, бо по словам Христа мусимо здати рахунок із кожного пустого слова, прогайнованої хвилини. Будьмо самі собою, не дивімся на других, бо кожен відповідає за себе самого та за власну долю та сам кує собі вічне щастя чи нещастя використанням або прогайнованням даного нам Богом часу.

ВАЖНЕ ДЛЯ ОГОЛОШЕНЬ—

Дуже часто напливають до "Голосу Спасителя" письма, що не є ні статтями, ні новинками, але звичайними оголошеннями.—Коли Шановні Читачі чи Читачки бажають, щоб ці оголошення появилися в "Голосі Спасителя," так прохаємо разом з оголошенням прислати і належитість за оголошення, як це бувае по всіх часописях у світі.—І так: Оголошення на чверть сторінки коштує $4.00; оголошення на одну третю сторінки $5.00; оголошення на пів сторінки $8.00; оголошення на цілу сторінку $15.00. Отак пригадуємо всім Шановним Приятелям "Голосу Спасителя" залучати чим до своїх оголошень, так тоді й оголошення появиться і не буде ніяких непорозумінь і невдоволення ані в нас, ані в тих, що присилають свої цінні оголошення до нашого Місячника.

Адміністрація ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

ОБОВ'ЯЗОК КОЖНОГО ЧИТАЧА ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

1. Кожен Читач обовязаний своєчасно заплатити передплату за видання. Чи ти, шановний Читачу, вже вніс передплату? Не вносячи передплати, ти руйнуеш Видавництво!

2. Кожен наш Прихильник повинен також, у міру своєї спроможності, внести добродільну датку на Фонд Голосу Спасителя. Чи ти, шановний Прихильнику, вже вніс цю датку? Поспіши!

3. Кожен Читач і Прихильник Голосу Спасителя повинен приєднувати нам нових передплатників і ширити наші видання серед своїх знайомих та приятелів. Чи ти, шановний Читачу, це робиш? Коли ні, поспіши з цим, і тим допоможеш Видавництву Голосу Спасителя!

ЗАМОВЛЯЙТЕ

КАЛЄНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

— НА 1952 РІК —

Видрукований на гарнім книжковім папері, має нову, двокольорову, гарно й модерно намальовану обкладинку, 36 знимок-образів, 160 сторін друку, та слідуючого змісту в українській і англійській мовах:

Молитва за Український Нарід	2	Не хворуйте добрі люди	84
Календар після старого і нов. стилю	3	Як Україна стала християнською	86
Покажчик постів, загальниць, заказаних часів після стар. і нов. ст.	9	Сміховинки	90
Загальний Церковний устав	10	Завдання наших парафій	91
Устав для поодиноких місяців після старого і нового стилю	12	Он і лихо	93
Україна (поезія)	20	Сміховинки	94
Наше Благовіщення	21	Канадійський парлямент	95
Іс. Хр. і М. Божа в укр. мистецтві	27	Пощо людям релігії?	97
Скорбна Мати (поезія)	30	Українці в Америці	99
Вселенськість Христ. Церкви	31	Чи чуеш, рідний краю наш?	102
Гідність людини	37	Про появу Божої Матери в Геде	103
Патріоти—фрагменти (поезія)	38	о. Др. Й. А. Сабурен	106
Антирелігійна робота	39	She came unto her own	111
Невидиме око	41	Come, follow Me	112
Дім збудований на скалі	41	For victims of birth-control	115
Іванова философія (приповідки)	42	Girls, develop your personality.	115
Засади розумної критики	43	Woman—a poem	118
Благословення	49	Census in the U.S.A.	120
Учіть дітей прикладом	50	Catholicism, Schism and Cossacks	121
Комунізм—руїна христ. цивілізації	51	Is it easy to be a good mother?	122
Працьовитість	53	A great martyr of Ukraine	124
Ігор Шанковський—поезії	54	Free enterprise, capitalism	127
Преч. Діва—Морська Зірка	55	Ukrainian Bishops-martyrs	128
Положення родини в сучасному світі	57	What Holy Communion does for you	130
Імя Бога в різних мовах	60	Ukrainian Catholic rite is beautiful—plus	132
S.O.S.	61	Marriage not a honeymoon	133
Моє навернення	65	In God's Army, too	133
Характеристика Отців Редемптористів	70	III Евх. Конгрес Укр. Катол. Канади	134
Сміховинки	74	Катол. преса й книжка на виставі	135
Міри і ваги	75	Вислухання Служби Божої	135
Перші монастирі в Україні	76	Читальні книжок	136
В домі Отця Мого	78	Адреса: духов. 4 канад. дієцезій	140
Яка твоя душа?	79	Адреса: По. Сестер, Шкіл, Установ	148
Значення Згром. Сестер Місіонарок	80	Адресар укр. катол. духов. в Америці	150
Благайте Бога Службою Божою	83	Адресар укр. катол. установ в Амер.	157
Про любов	83		

Ціна 75¢. При замовленні більшої скількости (принаймні 3) дається значний опуст.

Замовляйте його для себе і як Різдвяний Дарунок для своїх дітей, внуків і приятелів. Пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE

YORKTON, SASK., CANADA

ШІСТЬДЕСЯТИЛІТНЯ РІЧНИЦЯ

★

КАНАДІЙСЬКІ українці святкували в вересні цього року памятку шістьдесятилітнього життя нашого народу в Канаді. Преміер Канади, Ст. Лоран, обїхав важніші українські станиці, вітаючи всюди українців і складаючи їм конгратуляційні побажання за їхню співпрацю та вклад праці й саможертви в розвиток Канади. Сам він у промові радіевій закінчив свої побажання 10 вересня по-українськи: "Бажаю вам усього найкращого на-майбутнє!"

В Винипегу ж, де найбільше українців, бо яких 25,000, влаштовано відсвяткування річниці. Були приявні не тільки українці, але й англійці, представники уряду.

На манітобському парляменті уставлено памяткову таблицю викуту з бронзу, що спроектував артист М. Левицький. Он напись її: "Присвячено українським піонірам з нагоди 60-ліття, як признання за їх співпрацю-вклад в розвиток Канади.

Вересень 1951."

Яка колосальна зміна! Як наші люди стали приходити до Канади тому 60 років, так англосакси погорджували ними, звали їх "галишинами," "кожушками;" майор Едмонтону, Франк Оливер, домагався, щоб їм не позволити поселитися в Едмонтоні, бо вони тільки добрі для робіт на фармах; англиканський єпископ, Ллойд, в своїм пастирському листі звав їх "дирті континенталс."

Богу дякувати, все те минулося. Завдяки невсипущим трудам нашого народу, завдяки таким приятелям, як міністер імміграції, Сифтон, якого противники звали українців "Сифтон'с петс," бо він боронив їх і дозволяв поселятися в Канаді українці стали четвертою національністю канадійської Домінії та показалися добрими українцями та патріотичними канадійцями.

От що може доконати праця, самопосвята людей під проводом Католицької Церкви!

о. М. Щ.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ
ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

Ірина Борович

ДОРОГОЮ ТЕРНЯ

Чом відходиш в туман, далечінь,
Чом лишаєш проміння краси,
Чом звертаєш з дороги стежинь,
Чи ж не можеш вже дальше іти?

Кажеш, в тумані все щастя твоє,
Кажеш, сонце прекрасно там світить,
Кажеш, шлях той щось краще дає,
Сипле рожі під ноги та квіти?

І пішов він шляхом тим широким
І сміявся, радів як усе,
Аж чоло вкрилось смутком глибоким.
Радість зникла і усміх завмер.

Чом схилив ти чоло удолину,
Чом ти став на шляху і не йдеш?
Ти ж хвалив оцей шлях удавнину,
Ти ж казав, ним до щастя зайдеш!

Завернув мій герой із дороги,
Завернув із квітучих ланів
І вернувсь на батьківські пороги,
Шляхом терня до щастя побрів.

І прийнялись ті плоди родючі,
З ними серце у щастя приніс,
Загоїлись всі рани болючі
Що дорогою терня поніс...

РЕДЖАЙНА, САСК.
"Посмертна згадка

Дня 17-го вересня Дмитро Сорока зістав забитий троком недалеко Одеси, Саск. Покійний вертав троком до Ріджайни з Кіплінґ минаючи другого трока, нагло перевернувся і там помер. Мав 45 літ. Полишив жену, 4 сини, 2 сестри, маму і брата в Торонті.

Похорон відбувся 20. 9. з церкви св. Василія в Ріджайні. Похоронні Богослуження відправив Всеч. о. Н. Сірий. Церква була повна людей своїх і чужих. о. парох виголосив вворушаючу проповідь про наглу смерть. По похороні відбувся поминальний обід під церквою. Ю. Гук в працальній промови згадав про пресу, і просив перевести збірку, котра принесла $26.00 на фонд преси. З того 5.00 на Голос Спасителя. Всім жертводавцям щира подяка а покійному Вічная Память.

Присутний.

НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ СВЯЩЕНИК

Пр. о. Степан Масло ЧНІ.

Степан Масло, син Павла й Анастасії з дому Кондюх, уроджений 26 січня, 1924 р. село Соколя, повіт Камінка Струмілова, Західня Україна. Батько помер, коли Степан мав 10 років. Господь благословив працю побожних батьків і покликав із їхньої численної родини чотирьох дітей до монашого стану. Марія і Текля стали сестрами монахинями, а Микола вступив до Чина оо. Студитів в Уневі. В часі війни Степан покінчив класичні студії в Бельгії і тут вступив до Чина оо. Редемптористів, де 9 червня, 1945 р. зложив монаші обіти. Філософічні студії покінчив у духовній семінарії в Веплято, Бельгії. В 1948 р. приїхав до Ватерфорд, Онтаріо й тут у духовній семінарії Божої Матері покінчив богословські студії.

В неділю 7 жовтня, ц.р. Преосв. Кир Максим Германюк, ЧНІ. єпископ помічник Їх Ексцеленції Кир В. В. Ладика, в церкві Преєв. Серця Христового в Ватерфорд уділив Степанові нижчі свячення і піддіяконат, а 14 жовтня на празник По-

крова Пресв. Богородиці в тій церкві діяконат. Тайну священства о. дияконові Степанові уділив Їх Ексцеленція Кир Максим 28 жовтня на празник Христа Царя в церкві Пресв. Євхаристії в Торонті.

Новорукоположеному єромонахові Степанові Масло бажаємо Божого благословення в праці для слави Божої, добра святої Церкви й українського народу. На многі й благі літа Отче Степане!

СИФТОН, МАН.

Несподіваний 35-літній ювілей подружжя П-ва Михайла і Пелагії Івасюка

Вечером дня 21 липня ц.р. приятелі та сусіди справили величаву несподіванку для Панства Івасюків, починаючи в місцевій церкві св. Йосафата в Сифтоні — благословенням та грімким многоліттєвій, та закінчуючи в народнім Домі. Щоб доказати та оцінити шановних ювілят, мимо непогоди, люди та гості зіхались численно. Гарно забавлялись. Не забули і пресу укр. католицьку. Зібрано $28.00, з чого призначено 8.00 на Голос Спасителя, 16.00 на Укр. Вісти, а 4.00 на Мій Приятель. Довший допис був поміщений в Українських Вістях 25-го вересня 1951.

Всім жертводавцям щира подяка, а Панству Івасюкам бажаємо много літ прожити в здоровлю та в щастю.

Учасник.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНУ МОЛИТВУ

Складаю щиру подяку Найсолодшому Серцю Ісуса і Пречистої Діви Марії за вислухання молитви і за одержання многих ласк та добродійств.

Яким Буцірко, Англія.

ПОШУКУВАННЯ

Пошукую свого брата Юрка Бурака, з села Вікно, повіт Скалат. Хто знав би його або він самий, то прошу написати до мене на адресу:

Wasyl Burak,
Rose Valley, Sask., Canada

Розалія Совяк з села Медвежа-Лани, коло Дрогобича, дочка Михайла Совяка і Анни з роду Совяк, пошукує своєї сестри Марії Совяк в Канаді. Писати прошу на адресу:

Madame Rosalia Rizaux-Sowiak,
174, Chaussee de Liege,
Hui, Belgique.

"ПЕРЕМОГА"

Появилося перше число военно-наукового журналу в Німеччині під заголовком "ГЕРЕМОГА." Журнал має 48 сторін двоколюмнового, дрібного друку. Папір доволі добрий.

Зміст журналу ж надзвичайно цікавий і інформативний для тих, що бодай трохи цікавляться військовими чи военними справами чи взагалі ситуацією в світі, станом зброєнь, що появилися по закінченні другої світової війни.

"Перемога" розбирає розвій военного "мистецтва" від давніх до сьогоднішніх часів, підкреслює вклад техніки в справи ведення війни, аналізує сили совєтської Росії, представляє можливості при новім ударі в третій світовій війні, розбирає рівні роди зброї та війська, аналізує слабості та сили Москви, тощо...

Все ж воно під кутом, щоб дати українцям змогу орієнтуватися в справах війни, бо ж на думку авторів українці мусітимуть відограти поважну ролю в повалені московської тиранії.

Рекактор "Голосу Спасителя."

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Надіслали чи передали щедрі жертви на прес фонд Голосу Спасителя слідуючі добродії:

Івасюк Мих. і Пелагія, Сифтон, з нагоди 35 літ подружжя	8.00
Похорон Дмитра Сороки, Один	5.00
Дербавка пані Анна, Дітройт	1.25
Пенсак Б. В., Вайкавнт	1.00
З похорону Івана Палиґи, Йорктон	13.30

Щиро дякуємо за жертви.

ЖЕРТВИ НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ

Щиро дякуємо щирим жертводавцям за жертви, щоб помогти сплатити нову друкарську машину в друкарні Голосу Спасителя.

Улян Іван, Клівленд	1.00
Мельник Ева, Кемпбел, Огайо	1.00
Застрижний Семко, Джедбург	10.00
Миське Марія, Вінніпег	5.00

Хто слідуючий?

✚ ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ ✚
Релігійний Місячник
Рік 23, ч. 11 Йорктон, Саск. Листопад, 1951

НАЙБІЛЬШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ СВЯТИЙ

о. Мих. Щудло ЧНІ.

СВЯТИЙ Йосафат Кунцевич це найбільший із українських Святих, що прикрашують Христову Церкву. Прийшов на світ у Володимирі Волинськім вУкраїні в 1579 чи 1580. Походив зо шляхетної родини. Побожні батьки, Гавриїл і Маріянна, побожно виховали свого синка.

Гавриїл і Маріянна були добрі християни. Як тільки прийшло на світ, так негайно охрестили його, надаючи йому хресне імя "Іван"

Івась був надзвичайною дитиною від зарання свого життя. Маріянна, йдучи до церкви, брала свого Івасика, бо завважила в маленькім синку особливішу набожність і любов до Бога та Пречистої Діви Марії.

Маріянна раз цілувала хрест при вході до церкви. Хлопчина спитався її: "Хто Він такий? Защо пробито Його до хреста?" Побожна мати вияснила синкові, як то Ісус уродився з Пречистої Діви Марії, як Він намагався навернути запеклих юдеїв і як накінець фарисеї схопили, осудили на смерть, мучили та розпяли Його. Слухаючи мамине оповідання, Івась почав плакати зо зворушення. Думав він про невдячність юдеїв і християн, що відкидають Його та не бажають проживати по засадам Його Євангелії, що година обновити обличчя світу.

Вияснення Христових мук за наше спасіння сильно зворушило Івася. Згодом він признався, що іскра вирвалася з Христового Серця та ввійшла в його душу. Там викликала вона таке сильне полумя любови до Ісуса Христа, що ніщо в світі негодне було потушити її.

Від молодости Івась проявляв бажання бути священиком. Не любив плентатися та робити збитки, як це бувало з

його товаришами. Любив Івась пробувати на самоті, молитися, будувати маленькі престолики, перед якими співав гімни, що зачув у церкві. Побожність його була надзвичайна. Нарід бачив, як він ревно молився в церкві, тому й неодин питав себе: "Чим буде оцей хлопець?"

В школі Івась визначався повагою та бажанням завчити все, що було можливе на ті часи. Прикро було йому, що вбогі батьки не були в силі вислати сина на вищі студії до університету.

Іван мусів перервати науку та йти на службу до одного багатого купця в Вильні, столиці Литви. Молодий помічник скоро зєднав собі серце свого пана своєю працьовитістю. Нове зайняття не змінило його побожности. Іван далі ходив до церкви, розчитувався в наших літургійних книгах, з яких завчився любити нашу Церкву та прегарний обряд.

Коли Іван (Іван це хресне імя, що було змінене на "Йосафат", як молодий юнак вступив до манастиря та став ченцем) пробував у Вильні, українські епископи порішили зєднати нашу Церкву з Христовим Намісником, Римським Папою, від якого була вона відділена. На нещастя не всі українці пішли за прикладом своїх епископів. Злука нашої Церкви зо Святішою Столицею не подобалася ні москалям, ані полякам. Москалі не терпіли унії, бо самі вони намагалися загарбати нашу Церкву. Поляки ж неприхильно споглядали на Унію, бо слушно добачували в злуці нашої Церкви з Римом сильне забороло для нашого обряду. Поляки ж намагалися знищити наш обряд, навертаючи українську шляхту на латинський обряд, щоб так скоріше спольщити її.

Кожен знає, що Унія нашої Церкви з Римом у 1595 р. викликала багато боротьб у нашім народі та церкві. Одні українці заявилися за злукою зо Святішою Столицею, другі ж під проводом царгородських висланників і під опікою непоінформованих козаків намагалися спинити, бо ж не можливо було знищити її.

Іван Йосафат мав 15 літ, як українська Церква злучилася з Римом. Дивлячись на боротьбу та незгоду поміж нашим народом, Іван не знав, що чинити, тому й якийсь час був нерішений. Тоді він молився Богу: "Господи, покажи мені дорогу!"

Читаючи наші літургійні книги, знайшов у них ясне потвердження, що Папа це наслідник Святого Петра, тому й Голова Церкви. Він подибав у Минеї: "Петре, підвалино Апостолів, скало Христової Церкви, початку християн, паси вівці своєї отари, бережи ягнята від пажерливих вовків і спасай свою отару від шаленних напастей!" (29-30 червня).

Він подибав в Утрені 30 червня: "Ти, Петре, був першим епископом Риму, ти є гордістю та славою найбільшого міста, ти є утвердженням Церкви, що сили пекельні не зможуть перемогти, як це Христос предсказав."

Читання наших церковних, літургійних книг переконало його, що в церкві має бути одна отара й один пастир, і що цей пастир це Римський Папа. Він—Голова Христової Церкви, бо далі читаємо в заданій Минеї: "Ти прогнав зрадливі єресі, ти був головою собору!" Ці слова заторкують Папу Сильвестра і відносяться до Нікейського Собору у 325 р.

Оттаке роздумування викликало в ньому палкє бажання віддатися Богові та спасінню душ. Він порішив стати ченцем. Купець, в якого служив Іван—Йосафат, дуже любив свого молодого помічника, тому й намагався всіма засобами перепинити його рішення йти в ченці. Він предложив йому руку своєї одиначки та прирік передати підприємство та всю спадщину як віно дочки. Іван відкинув предложення, кажучи: "Краще воно служити Спасителеві, що помер за мене, ніж жінці!"

2. Йосафат стає ченцем.

В 1604 році Іван зрікся світу і вступив до манастиря в Вильні. В тих часах манастир світив пусткою. Проживав у ньому один тільки настоятель без підвладних. Замість ченців світські люди замешкали в манастирі.

Проживаючи в цім манастирі, Іван продовжав свої студії. По деякімсь часі Іван склав манаші обіти й дістав імя ЙОСАФАТ. Це було в 1604 р.

Цей період Йосафатського життя головно присвячений побожності та душевній формації. Проходив він на молитві, покутах, читанні Святого Письма та писань Святих Отців.

Не їв він мяса, не пив вина. Звичайна вода була його напитком... Носив гостру волосіницю, спав на твердім ліжку, постив цілими днями. Бичування й ланцюжки були його покутами.

Святе життя скоро стягнуло на нього увагу добрих людей. Численні юнаки, подивляючи його святість, пішли за його слідом і стали ченцями. Якийсь старший чернець прибув до манастиря. Святий Йосафат навчився від нього дечого багато про манаше життя та красу апостольського життя. Працюючи над освяченням душі, Йосафат продовжав свої студії, щоб стати священиком - місьонарем, і так провадити наш нарід до злуки зо Святішою римською Столицею.

По пятьох роках подібного життя Йосафат дістав дияконські свячення та став проповідати посеред православних, намагаючись всіма засобами привести їх до злуки з католицькою Церквою. Святе його життя, переконливі проповіді і ревність робили велике враження на його слухачів.

Православні ж не спішилися поєднатися з Католицькою Церквою. Вони вчинили атентат на нашого митрополита Іпатія Потія. Атентат не вдався, хоч йому відтяли три пальці. По невдалім атентаті на життя митр. Потія православні рішили перетягнути Йосафата на свою сторону, бо відали про його любов і привязання до Східнього обряду та Церкви. Приходили до нього, заклинали його, падали навколішки, благаючи Святого, щоб станяв разом із ними до боротьби проти Митрополита та Папи. Йосафат полишився незрушний немов скеля. Ніхто не потрапив захитати його віру та потушити любов до правдивої Церкви, в якій має бути тільки один Пастир, Римський Папа, наслідник Святого Петра.

3. Йосафат стає священиком

Хоч як трудився над приєднанням нееднених Братів, всетаки знайшов час, роб продовжати свої студії богословські. Покінчивши студії, дістав священиче рукоположення. Митрополит Потій рукоположив його в 1609 р.

Ставши священиком, показався Йосафат неструдженим працівником в Христовій винниці. Проповідав, сповідав, збивав закиди ворогів унії... Святий найчастіше говорив у своїх проповідях про справу унії. Його проповіді мали великий вплив на слухачів, що чисельно приходили до церкви Пресвятої Тройці, де він звичайно проповідав. Свої проповіді підтверджував цитатами Св. Письма, християнського передання та витягами з інших літургійних книг, що ясно доказують, що в Христовій Церкві повинен бути тільки один Пастир. Церква була завжди виповнена народом, як Йосафат виходив на проповідальницю. Він захоплював слухачів здоровою наукою та мелодійним голосом.

Не дивниця, що багато православних покидали православну Церкву та наверталися до правдивої Церкви, яку проповідав такий красномовний проповідник як Йосафат. Завдяки його проповідуванню число українців католиків зростало з кожним днем.

Йосафат не задовольнявся проповідуванням у церкві, бо не всі приходили слухати його. Одні не приходили з пересуду, другі з лінивости. Палка ревність спонукала його іти за ними по їх домах, полях і працівнях. Отак трудився, щоб підтримати Берестейську Унію та привести нееднених Братів України, Литви та Білоруси до правдивої Церкви Христової.

Гармонійна сполука науки та святости, чемности та рішучости, второпности та терпеливости зеднювали для унії людей із усіх шарів громадянства. Численні, вже златинщині та сполонізовані, шляхетські родини почали вертатися до української, католицької Церкви. Повні ненависти вороги унії звали Святого "душехватом."

Працюючи над наверненням своїх Братів, Йосафат не занедбав власного освячення. Щодня відправляв Службу Божу та сливе кожного дня приступав до сповіді. Його побожність в часі Служби Божої зворушувала приявних. Нарід часто бачив Дитя Ісуса над чашою, що нею Святий благословляв його, і ангола, що стояв на престолі, де Йосафат приносив безкровну Жертву, відновляючи смерть і страсті Божественного Спасителя.

Проповіді цього святого проповідника так сильно зворушували слухачів, що Святий зараз по проповіді мусів щоденно декілька годин пробувати в сповідальниці, щоб успокоїти сумління та погодити з Богом розкаяних грішників.

В апостольській праці не забував про хворих по шпиталях. Він добачував у них страждаючі члени містичного, Христового Тіла і всякими засобами намагався полегшити їхні страждання.

За невтомну ревність і запал Митрополит Потій іменував його настоятелем зразу битенського, потім жировецького монастиря, де нарід сильно почитав чудотворну ікону Божої Матері.

Йосип Велямин Рутський, що був настоятелем монастиря в Вильні, став митрополитом по смерті Іпатія Потія в 1613 р. Покидаючи монастир, він іменував Йосафата своїм наслідником.

Як настоятель Йосафат був чудовим прикладом для всіх ченців, яких упоминав зберігати манаше правило, бо це єдина дорога досконалости для всіх тих, що вибрали життя евангельських порад.

Св. Йосафат був дуже милосердний для вбогих. Якась вдова повна довгів прийшла прохати милостині. Йосафат не мав ні сотика, тому сказав їй прийти пізніше. Сам же удався перед Пресвяті Тайни молитися. Як вертався з церкви якийсь юнак зустрінув його та подав 50 червінців для бідної вдови.

Дияволи турбували Святого, викрикували по манастирі, страшили ченців, яких уже було 60. Святий приказав дияволам не турбувати ченців і вони послухали.

ТЕАТР, КІНО ТА ФІЛЬМИ

Багато людей щотижня скрупулятно ходять до кіна, не зважаючи, чи фільм добри чи злий, хой іти на злий фільм дивитися не може бути без гріха, бо не вільно виставлятися не тільки на гріх, але й на поважну небезпеку гріха. Лихе ж кіно є завжди нагодою до гріха. Християни зобовязані в сумлінні уникати грішні нагоди.

Навіть телевізія може бути нагодою до гріха своїми неприличними танцями, напівголими акторками, нехристиянським представленням подружжя, залицяння, тощо... Оттому Пій XII остерігає католиків перед небезпекою телевізії. Коли ж хтось має вдома телевізійний апарат, так повинен дивитися тільки на те, що морально бездоганне. Так само християнські батьки мають тяжкий обовязок уважати, щоб діти не дивилися на все, що тільки їм подобається на телевізії, як теж, щоб не ходили до лихих або нехристиянських кін.

Славний французький письменник Жатобріян спитався раз Фридриха Озанама, чи він ходить до театру. Двадцятилітній Азанам зразу завагався, але згодом відказав: "Я не ходжу до театру, бо моя мати прохала мене, щоб я туди не заходив, як випроваджала своїм матерінім благословенням на студії до Парижа."

Шатобріян узяв Озанама за руку, погласкав його по голові та порадив слухати матері, яка так сильно бажала зберегти його невинність і віру перед згіршенням: "Ти нічого не скористаеш з театру, промовив Шатобріян, але можеш стратити багато дечого!"

ПЕРЕМОГА ДУХА

І. Г. САПІГА

ЗГОРИ застерегаємося, що ми далекі від бажання чимбудь образити православне віровизнання або його духовенство. Ми бачимо серед православних духовних людей заслужених в вірі; науці українській, великих патріотів. Але ці люди, прибиті загальним самохвальством і крикунством, сидять тихо, не забераючи голосу навіть в церковних справах. Зрештою ми—православні і хочемо говорити про Православну Церкву.

Почнемо від українсько-канадійської греко-православної церкви. Відомим було нам ще зо шкільної лавки, що Православна Церква—Церква Вселенська, яка, крім своїх єпископів, визнає також патріярха царгородського і інших православних патріярхів (в тому числі звичайно мусить визнавати і московського патріярха). Що ж ми читаємо в "Віснику" цієї церкви, що видається в Вінніпезі? А читаємо таке: "Коли б він (єпископ) був робив це явно, коли б сказав: **я звязався** з патріярхом, а ви шукаєте собі іншого єпископа." Тут мова йде про єпископа Мстислава, якого за контакт з патріярхом адміністратор цієї канадійської церкви усунув. Хіба трудно таку церкву назвати православною, і ми б радили адміністраторові (є і такий) цієї церкви назвати свою церкву не греко-православною, а просто **самоуправною.** Ця назва більш відповідала б правді і не впроваджувала б у блуд людей. Має вона і сестру—рівнож греко-православну українсько-американську, що знаходиться в ЗДА. Її очолює єпископ, теперішній митрополит, який в 1947 р. в книжці "Благодатність єрархії У.А.П.Ц." доводив, що ніякої хіротонії не треба, щоб бути єпископом. Вистачить, коли кілька вірних возложать руки на обираного—він уже стає єпископом. Хочемо бути точними, і тому наводимо його власні слова зо згаданої книжки. "Сукцесія, переємство,—пише цей єпископ, —що певним членам єрархії—єпископам—повсякчасно належить сила свячення, яку вони через покладання рук "передоручають", така доктрина (бачте, доктрина, вже, по-модному) неправославна і **погибельна,** бо вона виключає Бога—єдиного освятителя. (ст. 28). Дальше покликується на те, що, як твердить латинська Церква (коли треба, то й латинська Церква добра) звичай висвячування єпископів вірними був практикований в Александрійській церкві. А процеси, якими в житті церкви вводився її єпископат, взагалі характерні і **були необхідні** в віддаленій від нас добі **первісного** християнства. Люди тоді ще не дійшли були до **звершених форм колективного керування"** (ст. 72). Показується, що все залежить у церкві від **звершених форм колективного керування.** Пощо було тому миртополитові аж з України, де, "звершені форми колективного керування" все існують, їхати до Америки? Хіба щоб запровадити і в тій

країні ті "звершені форми" і навчати скапіталізованих та відсталих американців, як треба послуговуватися цими формами. Ми одначе радили б тому митрополитові вернутися назад на "родіну," бо там тепер іде переорганізація "звершених форм колективного керування" і є чого нового навчитися. Але мусимо попередити, що наш простий народ, що зветься там селянами, страшенно ненавидить ті "звершені форми колективного керування". Мабуть ці "звершені форми колективного керування" наказали одному членові тієї церкви, Гундякові, вітати советського міністра Вишинського, а іншим членам тієї ж церкви —брати участь разом з приятелями Советського Союзу у складанні доносів на українців, як на співробітників гітлерівських німців. Це робилося якраз тоді, коли західні потуги ще не зналися на цих "звершених формах," вірили їх представникам, і видавали всіх тих, на яких указували прихильники цих форм, в руки органів советської влади. Не одна тисяча наших бідних людей поїхала на "родіну," щоб там гинути в "звершених формах колективного керування." Цікаве, що тоді ані церква греко-православна в Канаді, ані церква греко-православна в США не поспішили, як це зробив "хитрий" папа, з поміччю дійсно нещасним своїм братам-жертвам останньої війни; ми вже не кажемо про поміч матеріяльну, лише про моральну. Що ж до помочі матеріяльної, то нам відомо, що до кінця 1949 р. не було цими церквами ані цента вплачено до Союзу Церков на спровадження до США втікачів-українців. Коли б ми тут помилялися, були б ми дуже раді.

Не зважаючи одначе на свою блискучу дисертацію про "Благодатність єрархії У.А.П.Ц., цей митрополит теперішній прийняв нову хіротонію з рук тих єпископів, яким він не признавав права на висвячення нових єпископів. Ця нова для цього митрополита і додаткова згідно з його наукою хіротонію відбулася 26-27 серпня 1949 р.

Ми хилимо голови перед памяттю мученика за українське православя—митрополита Василя Липківського, лише не можемо зрозуміти, чому тепер, коли маємо своїх українських єпископів, що дістали правдиву хіротонію, чому саме тепер пропонується декотрими єпископами поворот до соборноправної церкви? Яку ціль мають ті єпископи, що вносять недовіря до правдивих українських, православних єпископів? Може, щоб сіяти зневіру між православними і тим остаточно зліквідувати релігію. Мусимо ствердити, що втікання сьогодні до київського соборноправя є викликане ненавистю до українського, законного епископату, і робиться це для остаточного розкладу православного і взагалі українського середовища.

В свій час митрополит Микола Борецький сказав: "Ви погляньте, до чого зводиться право соборноправности, коли в обранні парафіяльного священика чи округового епископа керуються нехристиянськими принципами, шукають і обирають собі не пастиря доброго, що душу свою покладає за свої вівці, а людину виключно від світу цього,—бравого і **горластого,** щоб далеко було видко, було чути." Мабудь цей принцип свавільства і

розбещенности духа перенесено і на наш грунт. Ми далекі від думки закидати цим людям приналежність до якихнебудь чужих агентур. Але ми не можемо обійти мовчанкою те, що в нашій Українській, Православній Церкві стало засадою.

Щоб не бути голословними в справах недуг Української, Православної Церкви, дозволюємо собі приточити кілька повідомлень з часопису, що його видає наш заслужений і відомий науковець, Високопреосвященніший митрополит Іларіон. ("Слово Істини" за лютий 1951 р., число.., ст. 20 і 21):

—Сумна картина.—На протязі 8 місяців я приглядався в Ню Йорку до наших Церков і студіював їх життя. І прийшов до сумного висновку: Церков багато, а нема де помолитися.. Усякого не однодумка, чи того, хто відважується зробити якісь церковні завваження, що це не по-православному, чи не по-канонічному, то зараз з такого роблять комуніста, москаля, й т. ін. (Протоерей).

—Благання.—О, як би я бажав, щоб Господь сподобив мене бачити навернення нашого народу,—особливо нашого єпископату,—на правдивий шлях Христових заповітів, щоб наш народ тут на еміграції вернувся до чистоти та святости церковної, оновив свое життя, й оновленим вернувся до вільного рідного краю. (Протоерей М. Ж.)

—Доброму священику одна дорога—на фізичну працю. — Давно я вже не служу перед Божим Престолом, бо те, що діється по американських церквах, не можу перенести. Працюю я по ночах,— замітаю й мию склепи, і заробляю стільки, що насилу животіємо з родиною. Але на ламання Православя не піду. (Митрофорний протоерей).

—В Америці кілька священиків побунтовалися, викинули свого єпископа, розвалили Митрополию Іларіона, й "обрали" собі митрополитом Іоана, що поєднався для цього з А. Мстиславом. Господь ніколи цього не простить ані тим, хто це робив, ані **українському народові,** що терпить таке знущання своєї Церкви. Повторюється все те, що творено було на Волині та в Східній Україні в роках 1942-1944. Хаос до Православної Церкви вніс сам Митрополит Полікарп зо своїми ставленниками, яких він висвячував без жодного розбору. Пригадаймо "епископа" його свячення Фотія Винницького, який, як виявилось, був з НКВД, і німці розстріляли його. Пригадаймо єпископа Володимир-Волинського Мануїла Тарнавського, якого розстріляли українські повстанці. Дуже зле свідчать про попередню працю Архиеп. Григорія, якого навіть сам Полікарп позбавив сану... Так само зле свідчать про минуле о. Губаржевського, висвяченого Полікарпом... Хто висвятив волинського "бебека" Степана Скрипника?

—У сліпому куті—. Лист бувшого Архиепископа Греко-Православної Церкви в Канаді, Високопреосвященнішого Мстислава:—Після теперішнього статуту я не мав форуму, ані жодної інстанції, щоб могла стримати оте безглуздя. Такий отець С. дійшов до того, що навіть у вівтарі почав верховодити. Моя резигнація ще раз переконала, якими засобами потраплять опе-

рувати отець С. і сущі з ним. Щоправда, найбільше болота в самому Вінніпечу, але власне з нього і попередньо просувалось воно по всій Канаді. Одначе не вся Канада така. Навпаки, люди на низах, парафіях—це прекрасний людський елемент, який для Церкви годен дати дуже багато серця і матеріяльних засобів. Треба лише бути для них чесними пастирями. Вони не винні, що не знають, хто дійсно рядив і тепер рядить в їхній консисторії. Вони хочуть вірити горі, вони добрі християни. Не їхня вина, що вони не мають змоги знати про життя і про працю центру. Їх збирають лише щопять років на те, щоб з парадою оббрехати. Гора консисторська дала їм навіть "народноправний статут", після якого вони можуть колинебудь викинути священика, з чого, до речі, люди рідко коли користають, бо вони добрі і чесні. Але "народоправний статут" був потрібний кільком особам на горі, щоб прикрити свою диктатуру на протязі 5 років від собору до собору. І так понад 25 років. Коли я рішився дати Церкві духовний провід, то тільки з уваги на отих малих, які вірять, що їхня Церква є Церквою, а не звичайною сектою, ідеологію якої довільно змінюють такі православні, як отець С. і отець К., що регадує "Вісник." Канадійська Церква не має сили позбутися отців С. і К., хоч переживала через них тяжкі хвилі і через це позбулася вже двох єпископів. Я третій, що відійду...

А тепер про останній виступ владики Івана (Іоана) Теодоровича... Отож, його виступ і розсилка всім і вся листа від 27 жовтня були для багатьох великою несподіванкою, бо владику Івана мав я змогу пізнати дощенту. Вже підчас "Канонізації" були такі моменти, які показали, що владиці Іванові залежить лише на тому, щоб бути "війтом" (шефом району). Ціла його душа просякнута уже тим американізмом, який у всьому бачить лише особистий інтерес. Пересвятитись було йому потрібно лише для того, щоб мати під собою всіх в Америці.

"Слово Істини" за березень 1951 р. число 5. Високопреосвященніший Митрополит Др. Іларіон в статті "Бережімо свою Церкву" —пише: (подаємо лише уривки).

—На наших очах священики, тяжко провинившись перед своїм єпископом, вільно і легко переходять до іншого єпископа, який приймає їх з розпростертими раменами. І священики мандрують від єпископа до єпископа, як то в давнину робили в нас анархічні бояри зо своїми князями перед упадком України. Ця легковажна мандрівка священиків і тепер не віщує нашій Церкві нічого доброго.

Але в Українській Церкві нема кому накласти кару на єпископа, бо ми всі автокефальні. І єпископи вільно ламають навіть найважливіші, вселенські канони, цебто ламають свою публічну присягу Господу Богу. То само вільно роблять і священики. Дійшло до нечуваного в світі: священики, ламачі священних канонів, захопили церковну владу в свої руки, оперлися на світських діячах, що ще недавно ніякої Церкви не визнавали, й стали жорстокими, церковними диктаторами. Вони просто захопили в полон своїх єпископів і водять їх на налигачі, дикту-

розбещенности духа перенесено і на наш грунт. Ми далекі від думки закидати цим людям приналежність до якихнебудь чужих агентур. Але ми не можемо обійти мовчанкою те, що в нашій Українській, Православній Церкві стало засадою.

Щоб не бути голословними в справах недуг Української, Православної Церкви, дозволюємо собі приточити кілька повідомлень з часопису, що його видає наш заслужений і відомий науковець, Високопреосвященніший митрополит Іларіон. ("Слово Істини" за лютий 1951 р., число.., ст. 20 і 21):

—Сумна картина.—На протязі 8 місяців я приглядався в Ню Йорку до наших Церков і студіював їх життя. І прийшов до сумного висновку: Церков багато, а нема де помолитися.. Усякого не однодумка, чи того, хто відважується зробити якісь церковні завваження, що це не по-православному, чи не по-канонічному, то зараз з такого роблять комуніста, москаля, й т. ін. (Протоєрей).

—Благання.—О, як би я бажав, щоб Господь сподобив мене бачити навернення нашого народу,—особливо нашого єпископату,—на правдивий шлях Христових заповітів, щоб наш народ тут на еміграції вернувся до чистоти та святости церковної, оновив своє життя, й оновленим вернувся до вільного рідного краю. (Протоєрей М. Ж.)

—Доброму священику одна дорога—на фізичну працю. — Давно я вже не служу перед Божим Престолом, бо те, що діється по американських церквах, не можу перенести. Працюю я по ночах,— замітаю й мию склепи, і заробляю стільки, що насилу животіємо з родиною. Але на ламання Православя не піду. (Митрофорний протоєрей).

—В Америці кілька священиків побунтувалися, викинули свого єпископа, розвалили Митрополию Іларіона, й "обрали" собі митрополитом Іоана, що поєднався для цього з А. Мстиславом. Господь ніколи цього не простить ані тим, хто це робив, ані **українському народові,** що терпить таке знущання своєї Церкви. Повторюється все те, що творено було на Волині та в Східній Україні в роках 1942-1944. Хаос до Православної Церкви вніс сам Митрополит Полікарп зо своїми ставленниками, яких він висвячував без жодного розбору. Пригадаймо "єпископа" його свячення Фотія Винницького, який, як виявилось, був з НКВД, і німці розстріляли його. Пригадаймо єпископа Володимир-Волинського Мануїла Тарнавського, якого розстріляли українські повстанці. Дуже зле свідчать про попередню працю Архиеп. Григорія, якого навіть сам Полікарп позбавив сану... Так само зле свідчать про минуле о. Губаржевського, висвяченого Полікарпом... Хто висвятив волинського "бебека" Степана Скрипника?

—У сліпому куті—. Лист бувшого Архиепископа Греко-Православної Церкви в Канаді, Високопреосвященнішого Мстислава:—Після теперішнього статуту я не мав форуму, ані жодної інстанції, щоб могла стримати оте безглуздя. Такий отець С. дійшов до того, що навіть у вівтарі почав верховодити. Моя резигнація ще раз переконала, якими засобами потраплять опе-

рувати отець С. і сущі з ним. Щоправда, найбільше болота в самому Вінніпечу, але власне з нього і попередньо просувалось воно по всій Канаді. Одначе не вся Канада така. Навпаки, люди на низах, парафіях—це прекрасний людський елемент, який для Церкви годен дати дуже багато серця і матеріяльних засобів. Треба лише бути для них чесними пастирями. Вони не винні, що не знають, хто дійсно рядив і тепер рядить в їхній консисторії. Вони хочуть вірити горі, вони добрі християни. Не їхня вина, що вони не мають змоги знати про життя і про працю центру. Їх збирають лише щопять років на те, щоб з парадою оббрехати. Гора консисторська дала їм навіть "народноправний статут", після якого вони можуть колинебудь викинути священика, з чого, до речі, люди рідко коли користають, бо вони добрі і чесні. Але "народоправний статут" був потрібний кільком особам на горі, щоб прикрити свою диктатуру на протязі 5 років від собору до собору. І так понад 25 років. Коли я рішився дати Церкві духовний провід, то тільки з уваги на отих малих, які вірять, що їхня Церква є Церквою, а не звичайною сектою, ідеологію якої довільно змінюють такі православні, як отець С. і отець К., що регадує "Вісник." Канадійська Церква не має сили позбутися отців С. і К., хоч переживала через них тяжкі хвилі і через це позбулася вже двох єпископів. Я третій, що відійду...

А тепер про останній виступ владики Івана (Іоана) Теодоровича... Отож, його виступ і розсилка всім і вся листа від 27 жовтня були для багатьох великою несподіванкою, бо владику Івана мав я змогу пізнати дощенту. Вже підчас "Канонізації" були такі моменти, які показали, що владиці Іванові залежить лише на тому, щоб бути "війтом" (шефом району). Ціла його душа просякнута уже тим американізмом, який у всьому бачить лише особистий інтерес. Пересвятитись було йому потрібно лише для того, щоб мати під собою всіх в Америці.

"Слово Істини" за березень 1951 р. число 5. Високопреосвященніший Митрополит Др. Іларіон в статті "Бережімо свою Церкву" —пише: (подаємо лише уривки).

—На наших очах священики, тяжко провинившись перед своїм єпископом, вільно і легко переходять до іншого єпископа, який приймає їх з розпростертими раменами. І священики мандрують від єпископа до єпископа, як то в давнину робили в нас анархічні бояри зо своїми князями перед упадком України. Ця легковажна мандрівка священиків і тепер не віщує нашій Церкві нічого доброго.

Але в Українській Церкві нема кому накласти кару на єпископа, бо ми всі автокефальні. І єпископи вільно ламають навіть найважливіші, вселенські канони, цебто ламають свою публічну присягу Господу Богу. То само вільно роблять і священики. Дійшло до нечуваного в світі: священики, ламачі священних канонів, захопили церковну владу в свої руки, оперлися на світських діячах, що ще недавно ніякої Церкви не визнавали, й стали жорстокими, церковними диктаторами. Вони просто захопили в полон своїх єпископів і водять їх на налигачі, дикту-

ють їм свої канони... А коли єпископи протиставляться цьому —виганяють їх... І дійшло аж до того, що пастирського позбавленого сану єпископа один церковний православний орган містить на першій сторінці, а послання свого митрополита—на четвертій...

Ось у другому місці побунтовані й заборонені в священнослуженні священики, покинувши свого єпископа, скликають собор і навіть надають сан митрополита своїому новообраному...

Ось "архиєпископ," що 25 літ підписувався архиєпископом, святив священиків, святив Божі Храми, а тут раптом заявив, що він ще не свячений, і пішов на нову хіротонію... Ось один митрополит забороняє свого священика в священнослуженні й віддає його під суд, а другий публично приймає його до себе зо всією його паствою...

Чи при такому відношенні до канонів може бути порядок в нашій Церкві? Чи може бути якась едність? Біля Церкви опинилося тепер багато світських осіб невіруючих, яким ходить не про Віру, але тільки про місце своєї партійної пропаганди.

Так звану соборноправність партійні світські люди на наших очах обернули в радоправство, що у своїй істоті є захопленням Церкви купкою демагогів. Кожна українська партія має тепер у своїх руках якусь Цебкву, якій суворо диктує свої канони. Створилася груба запосілість світських, в більшості розкладових політиканів, що обернули Українську Церкву в знаряддя своєї партійної програми. Церква валиться на дрібні куски. Через усе те в нашій Українській Церкві створилася тяжка задуха не до витримання. Такого розкладу Українська Церква не знала ще від свого початку і в найгірші часи,—в часи Татарщини та в часи Московщини... Побожні люди залякані. Оце причина хаосу в Українській Церкві. Оце причина розеднання. Оце причина занепаду її бувалої слави... Настала дванадцята година в нашій Церкві,—**пора всім схаменутися,** пора поглянути на **сучасний наш хаотичний церковний стан** відкритими, видущими очима."—Цими словами зачинає Високопреосвященніший Владика Іларіон кінцеву частину своєї направду правдивої і пророчої статті.

Маємо багато заслужених і Церкві і науці ерархів, але годі думати, щоб без зовнішнього впливу чи Москви чи Польщі хтось з достойних наших ерархів був вибраним Патріярхом всієї України. А якщо виберуть, то зараз же противна партія вибере собі ішного Патріярха і знову буде церковна анархія, про яку з таким глибоким сумом пише Високопреосвященніший Митрополит Іларіон.

Якщо до цього всього ще додати останні непорозуміння між Патріярхом Царгородським Атанагорасом і Патріярхом Московським Алексієм з причин підпорядкування більшости православних церков Патріярхові Московському, стане ясне, чому ерархи православні втікають від православя і переходять на католицизм. Так, останньо митрополит Православної Церкви і голова Церкви в Лібані, Іван Гандур, приступив до Католицької Церкви, подаючи як причину свого кроку, що православна

Церква існує для політичних цілей і ширення марксизму.

Чи можна і далі такий стан в Церкві залишати і чи не має слушности той, хто хоче його направити і тим самим піднести Церкву і звеличити її? Українське православя завжди мало і буде мати особливе покликання. Знаходячись на рубежі двох світів—Сходу і Заходу, вони мусять знайти синтезу між ними. Наша Церква ніколи не мала свого патріярха, і це має своїм наслідком те, що вона донині не годна обновитися. Патріярх у Києві мусить бути, і це лежить в інтересах не тільки України, але того цілого Сходу, що хоче позбутися насильства, доносництва, дикунства, що прагне приєднатися до свобідних і вільних людей і разом з ними творити на заповідях Ісуса Христа майбутній, однозгідний світ Землі. Церква наша була Церквою Вселенською і такою вона повинна залишитися, зберігаючи, натурально, свою автокефалію. Якщо хочемо залишитися державним народом, не можемо дозволяти у себе на релігійні перверсії.

(Далі буде).

Ігор Шанковський

ЮНАК НА ЧАТАХ

Він пристанув, промовив слово:
—Як ведеться, юначе?
—Я здоров командире Підково—
Донеслося хлопяче.

Усміхнувсь командир—любо стало
—Дай, юначе, правицю,
Воїн ти і стоїш, як пристало
За врожайну землицю.

І пішов. А хлопчина—чи сон це?
Ще пильніше на чати,
А навколо і запах і сонце
І зелені Карпати.

Залишився щасливий вартує,
Автомат у долоні,
Чотирнадцяту весну гартує
У повстанськім загоні...

II СПОВІДЬ

ХРИСТЯ ДЕНИСИХА

В МАЛІЙ церковці на чужині сумерк мрячного осінного вечора. Статуї Святих дрімають у сутінках, перед престолом мерехтить червоне світелце вічної лампадки.

В комфесіоналі сповідник. В його душі важаться людські провини і Божі закони. На його обличчі строгість і ласкавість, справедливість і милосердя чергуються, а в серці у нього любов і прощення.

Перед сповідальницею вона. Обличчя в неї горить жаром розкаяння, серце щемить від схвилювання, а в голові гудуть далекі дзвони.

—"Христос простить, визнай усе! Він тебе любить, дитинко!"

А дзвони гудуть: Дитинко... дитинко... дитинко...!

Серце б'ється ритмом і стукоче в її грудях, а далеко гудуть дзвони: Дитинко... дитинко... дитинко...

Так, як колись давно-давно, ще тоді, коли вона перший раз була перед сповідальницею. Тоді теж була мала церковця і вечірній сумерк і червоне світелце у вічній лампадці. Давно-давно...

Так давно, а вона чує ще сьогодні слова сповідника: "Перепроси Бозю, дитинко!"

Так давно, а вона бачить ще сьогодні, як мале кучеряве дівча перед стареньким сповідником, прилягло непорочними дитячими устами до його рук, перепрошує Бозю.

Так давно, а вона ще сьогодні чує його благословення над собою, чує його слова: "Бог біля тебе, дитинко; Він тебе бачить, Він тебе чує."

Так давно, а так наче сьогодні...

А сьогодні?

Вона перед сповідальницею ніби велит-голіят повалений на землю, втоптаний в болото. В голові у неї гуде, лопоче, в очах мерехтить, а в уяві дме гарячий вітер на пустині, дме в обличчя, обсипає гарячим піском і очі кровю заливаються.

Вона перед сповідальницею, а в уяві в неї жар пустині, повітря колишеться в просторі як срібнотканий серпанок, перетиканий самоцвітами розжареного піску. Котяться гарячі хвилі з вітром, як збурхане море. Вона чує жар пустині в очах, в устах, а обличчя кровю набреніло.

—"Великі твої провини? Ми всі грішні, дитино. Христос простить...!"

—Христос?... Ах, так! Серед цих розжарених пісків пустині ... Христос—аскет! Гарячий вихор розбурхує Його кучері, лопоче складками Його одежі, рве, дре...

Христос?... Ах так! Я жбурнула Йому колись гарячим піском в очі...

—"Христос обтер тоді кровяві сльози, а тепер простив тобі, дитинко, і забув, забув, якби ніколи нічого не було."

—Христос—аскет на розжарених пісках пустині! Його обличчя... Його погляд...погляд Бога?

Христе, прости мені!

Отче, Він глянув в мою душу наскрізь і моя душа скорчилася в розкаянні. Болить, о як болить душа моя, отче!

—"Христос страждав за тебе. Бог простить!"

Тремтить осінний сумерк, блимає червоне світелце. Тихий, ласкавий голос сповідника гоїть поранену душу.

—"Бог простить, відкинь геть розпуку, дитинко. Христос простить."

—Христос? Так глядить тільки Бог. Він Бог?

—"Ти сумніваєшся? Розумом не збагнеш. Вірити треба!"

—"Отче, мов фатаморгана на пустині, станула мені тепер перед очима моя Батьківщина. Сплюндровані руїни київської Лаври, Святоюрський храм... сильвети Карнат і наше... наше сонце на небосхилі залите кровю... Завіщо? Отче, завіщо?"

—"Питаєш, завіщо? І Бог страждав, Його розпяли! Завіщо?"

—"Отче, лицарі в залізній зброї, з чолом піднесеним догори ...закуті в кайдани. Мої сини, отче, завіщо, завіщо Він відняв їх мені?"

—"Так треба, дитинко моя, так треба! Молися за них, дитинко, молися!"

—"Добре, буду молитися... до Неї, Отче. Вона Мати. Вона мене зрозуміє: Тобі забрали Сина, Пречиста, замучили... розпяли на твоїх очах... О, яке жорстоке!... Так, але... але... Ти знала, що Він воскресне, а я?...

—"Отче, я і молитвою грішу..."

—"Так не можна, дитинко. Перепроси Бога, не тобі діла Його судити."

В її уяві знову станув Христос і глянув на неї солодким поглядом любови, любови, що нівечить злобу світа. Вона припала до Його ніг, прилягла до його рук гарячим, довгим поцілунком.

Вечірній сумерк у церковці, червоне світелце перед престолом. Сповідник прощає, благословить...

Дрімають статуї Святих у сутінках, а вона прилягла до рук сповідника гарячим, довгим поцілунком.

Чи Ти Сповідаєшся?

о. П. МЕЛЬНИЧУК

IV часть

Я ГОВОРИВ тобі, Василю, що, щоби св. сповідь була доброю, треба зробити іспит совісти, мати жаль за гріхи, постановити поправитися із гріхів, висповідатися і виконати за покуту те, що назначив священик у св. сповіді.

Треба зробити іспит совісти. Для тебе, що вже давно сповідався, не є так легко.

Оповідав мені один священик таке. Раз запитався своїх учнів, коли приготовляв їх до св. сповіди, що мали вчера на обід. По кілька-хвилинній надумі, ледво кількоро відповіло, а решта дітий не могла пригадати собі. Безумовно—це є тяжко, але ми маємо поміч від Духа Святого.

Коли в темну ніч господар хоче оглянути свою господарку—що робить? Бере ліхтарню, обійде всі закутини своєї господарки і напевно при світлі всьо добре огляне. Без неї нічого не побачивби. Такою ліхтарнею є світло Св. Духа. "Царю небесний... прийди і вселися в них і очисти ни от всякія скверни..." От Василю—тут є твоя і моя і всіх людий поміч.

Розумний господар, що має лише одну ниву, хоче посіяти на ній всього потрохи. Не буде він сіяти на ній жито, а потім по житі кукурудзи, по кукурудзі фасолю, бо-це була би мішанина і не принесла б йому жадної користи. Але цей господар, що робить: один кусок ниви сіє жито, другий кусок, кукурудзу, третій кусок фасолі, і всьо гарно росте і він має гарний перегляд і порядок. Так і ми. Маємо сповідатися із заповідей Божих, церковних, гріхів головних, чужих, проти Св. Духа. І коли так зробимо іспит совісти нічого не пропустимо. Дух Святий просвітить наш розум.

Жаль за гріхи—друга условина. Не жаль сліз, що піяк пропив гроші, чи що набив собі гудза на чолі, бо впав або жінка йому зробила, як був пяний, але жаль, це має бути памятка на страсти Христові, на бичування Ісуса Христа, памятати на це, що Ісус Христос пролляв свою кров за мої гріхи.

"Та я не маю так багато тяжких гріхів." — Це тобі так здається, Василю! Послухай— будь ласка,—оцего прикладу:

Батько мав нечемного сина. Батько все напоминав йому. Він відповідав: е, тато все шукають собі чогось—все напастують мене. Тоді батько сказав раз до сина: Знаєш що? Маєш оцей високий стовп і за кожний раз, коли зробиш мені прикрість—забий цвях. По короткому часі стовп був забитий цвяхами. Син посумнів. Прийшов раз до батька, поцілував його руку і просив прощення. Тоді батько каже: все буде добре сину, я тобі прощаю, витягай цвяхи, коли зробиш, добре. За якийсь час син робив все по волі батька, витягнув цвяхи, але ходив все

сумний. Тоді батько питає про причину смутку. А син відповів: цвяхи я повитягав, але лишилися знаки, де були цвяхи. І знов упав до ніг із плачем, просив прощення говорячи: такі знаки-рани я заподіяв твойому серці. А батько відповів: Я твій батько—тобі прощу. Проси тепер Господа Бога, щоб і Він тобі простив, бо й Його Пресвятому Серцю ти завдав також великі рани.

От Василю, не говори, що не маєш великих гріхів. Тому мусиш жалувати так, як це вчинив грішник-розбійник по правій руці Ісуса Христа. Помяни мя Господи. В покорі серця свойого цей розбійник просив помилування—а розбійник з лівої сторони був загордий і Бог гордим противиться, а покірним дає свою ласку.

Св. Сповідь також мусить бути щира. Що скажеш ти на це, як хтось сповідається і звалює всю причину і вину на ближнього?

Ще одне мене мучить,— журиться Василь. А що саме? Встид! Не журися, Василю. Священик, це рибак, а кожний рибак має більшу радість, як зловить велику рибу і такий священик і ціле небо радується, коли ти по тільки літах прийдеш назад до Господа Бога.

Правда, діявол тримав тебе добре 20 літ у своїх руках і напевно йому буде жаль тебе випустити.

Оповідає одна стара легенда, що в одній церкві коло сповідальниці крутився діявол. Побачив його священик і спитав: А ти що тут робиш?

—Я хочу віддати людям назад те, що в них вкрав.

—А що ти вкрав?— Встид! Коли вони мали грішити, я відібрав від них, а тепер вони хотять сповідатися, я їм віддаю назад, щоби встидалися сповідатися.

На жаль, Василю, ця легенда стає правдою. Сповідь вимагає упокорення, осудження себе самого і священик старається оказувати в сповідальниці якнайбільше любови. Додати ще треба, що священик хоче, щоби грішник навернувся, бо за це він дістане від Бога нагороду.

Тож, Василю, Дух Святий з Тобою—не бійся діявола й його фальшивого встиду, а визнай свої гріхи якнайщиріше.

Коли твоя св. сповідь буде з жалем, щира, то напевно і постанова поправитися буде сильна. Не так легко буде діяволові тебе звести на манівці.

Вкусите і увидите, яко благ Господь. Саме в св. сповіді здійснюються слова св. Письма. По св. сповіді, покута видається все замала. Тоді доперва неначе в чудесний спосіб душа бачить велич Божу, доброту та любов, якою годує Бог своїх вибраних.

Найліпшою покутою—це наша поправа. Іди і більше не грішши (Ів. 8, 11), говорить священик за святим Письмом.

Іди о то ти здоров, вже не гріши, щоби тобі що гірше не сталося. (Ів. 5, 14).

Дорогий Василю! І блудний син, будучи на чужині далеко від свого доброго, люблячого батька, мав також у своїй душі

тяжкі переживання. Він пізнав своє зло, свій гріх, добре серце батька, рішився—встав на ноги і сказав: іду до свого батька.

І ти, Василю, не зволікай, лише іди, впадь на коліна і проси прощення. А коли й тепер не хочеш, то бери молоток, іди перед Розпятого, пробуй ще раз прибивати до хреста і кричи: Ісусе Христе, я знаю, що Ти вмер за мене, але я з Тебе сміюся, Ісусе, я не сповідаюся і нічого мені не сталося, і я з Тебе сміюся; Ісусе, я знаю, що вмру, що піду по смерти до пекла, але я з того сміюся.

БЛАЖЕННА

О Богородице, небесна Мати!
Із мільйонів вірних грудей
Ген у світляні небес палати,
Несеться слава краси Твоєй!
Прославлена межи женами,
Богом ізбранний посуд святий,
О будь нам Ненька, будь межи нами,
Твоїм покровом всіх нас покрий!

Студенти Редемптористи, що студіюють філософію і богословію в Семінарії Божої Матері, в Ватерфорд, Онтаріо.. По середині: о. префект Роман Хомяк, ЧНІ.

Великомученик Димитрій

СВЯТИЙ Димитрій жив в 3-ому віку по Христі, як християн переслідували. Батьки Димитрія були тайними християнами; жили в Солуні і належали до багатих і визначних родин. Сина виховали вдома на щирого християнина.

По смерті батьків Димитрій став царським намісником в Солуні і почав явно визнавати Христову віру.

Коли про це довідався цар Максиміян, що принагідно прибув до Солуня і старався намовити Димитрія до відступства від християнства; коли ж не вдалося, казав його всадити до вязниці.

Максиміян привіз був з собою сйлача Лія і закликав християн, щоб ішли з Лієм боротися і перемогою показати вищість християнства. Почув це молодий християнин Нестор, відвідав св. Димитрія, сказав, що хоче з Лієм боротися, і Димитрій поблагословив його на святе діло. Коли ж Нестор почав з Лієм боротьбу, то Лій втратив життя. За те казав цар зараз відтяти голову Несторові і видав засуд смерти на Димитрія.

Досвітком кати прийшли до вязниці, застали Димитрія навколішках при молитві і закололи його списами. Вірні взяли його тіло, похоронили і пізніше побудували церкву, де діялися чуда. Сюди прибув один слабий вельможа, Леонтій, і коли чудесним способом вилічився, він збудував величну церкву в честь св. Димитрія. Якже добули тіло Святого, щоб його перенести, тіло було свіже і з нього витікало пахуче миро, і тому Димитрія називають "мироточцем."

Св. Димитрій помер у 288 році.

МАТИ—ПЕРША УЧИТЕЛЬКА—Кожна мати це перша Богом зазначена учителька для власних діток. Коли вона злегковажить свої завдання, так ніхто не заступить її, і бідні діти будуть все життя скаржитися на брак матернього виховання.

ХТО ПРАВДИВИЙ УКРАЇНЕЦЬ КАТОЛИК?—Та людина, що знає свою віру, любить свою Церкву, провадить до неї свої діти, бо знає, що ця Церква це єдина Церква, в якій вона повинна почитати Бога та спасти свою безсмертню душу.

НЕ ДИВУЙСЯ ЗО ЗЛИХ!—Як бодяки знаходяться поміж гарними квітками, так злі люди пробувають поміж добрими. Наслідуй добрих, а виминай злих, то й злі не пошкодять тобі.

Архистратиг Михаїл

За Св. Письмом архангола Михаїла уважаємо вождем усіх Анголів, по-грецьки архистратигом. Каже пророк Даниїл, що ні один з Анголів не є такий могутній помічник як Михаїл.

Св. Письмо оповідає, як Анголи виповняли між людьми волю Божу. Ангол стеріг входу до раю; анголи являлися праведникам в Старім Завіті; ангол звістив Діві Марії, що буде матерю Христа; звістив пастирям про Христове народження, а потім про Його воскресення.

Церква встановила спільне свято всір Анголів ("Собор Анголів"), згадуючи поіменно тільки архангола Михаїла.

Імя "Михаїл" значить: "Хто як Бог?"

Місячне Наміреннн

ЛИСТОПАД: Молитися, щоб між народами зник дух неправдомовности, а зросло та закріпилося взаємне довіря.

Брак довіря поміж народами викликає підозріння, непевність і тривогу за майбутність. Оттому вони зброяться, бо не знають, чи часом сусід не піде на них війною. Недовіря спричиняє брак міжнародньої співпраці, бо як можна співпрацювати з партнером, якому не віримо, бо підозріваємо, що нас зрадить і ошукає. Недовіря перепиняє між державами виміну природних і матеріяльних дібр, бо як торгувати з сусідом, що може повернути в убійчу зброю добро, що йому продано?

Якщо б народи по-християнськи довіряли собі та співпрацювали, не було б ні гнобителів, ані гноблених, загарбаних, ані загарбників, бо кожен нарід споглядав би на сусіда як достовірного приятеля та співпрацював би з ним для власного та чужого добра.

Оттакого довіря та співпраці слід нам благати в Бога для народів, якщо бажаємо запевнити світові мир і спокій.

На Могилах Героїв

о. Дм. ГАВРИЛЮК ЧНІ.

Впродовж тисячеліття історії України засівалася наша земля могилами героїв, як мало якась інша країна під сонцем. Скільки наступів чужих полчищ відбивала княжя Україна, скільки то Україна козацька! Скільки походів відбули залізні, українські полки під проводом своїх князів і гетьманів.

І росли могили героїв. Чимало їх зрівнювали, а то й безчестили вороги. Чимало їх призабували нащадки в часах лихоліття. Та могили мають свою мову. Розмовляючи про волю, навівали вони народнім співцям думи про славне минули й тугу за вільним майбутнім. Під їхнім впливом народжувалися в поневоленім народі нові змагання, нове завзяття.

І прийшло покоління, що відновило традиції збройної боротьби за державність України, що високо вгору підняли мазепинські прапори. І виросли нові могили героїв, близькі, дорогі нам, бо спочивають в них найблищі наші: свояки, брати, батьки, сини, чоловіки, товариші по зброї. Спочиває в них кривава слава народу пробудженого в огні й бурі переломових років. Мова цих нових могил на нашому історичному цвинтарищі—живляє мову могил княжої та козацької України.

І сьогодні з тих могил героїв великих днів промовляє до нас тисячелітнє минуле української землі, тому наш нарід оточував їх якнайважнішою опікою. Ніодна з них не сміє западатися в землю. Кожна з них промовляє до сучасного й будучих поколінь своєю могутньою мовою. Кожна з них підсичує в нас святий вогонь любови до батьківщини та ненависть до кайдан неволі. Кожна з них розпалює в наших душах клич Кобзаря з його безсмертнього Заповіту: "Поховайте та вставайте, кайдани порвіте, і вражою злою кровю волю окропіте."

У Старім Краю наш нарід, хоч під обухом поневолення України Москвою, опікується могилами героїв своєї армії, щоб їх не зрівнав з землею зуб часу, або не розрила ворожа рука. На

сільських цвинтарях хлопці повисипали символічні могили в честь тих Героїв-борців і в свій час прикрашують їх вінками з живих квітів; там правляться панахиди за їхні душі. Народ клонить голови перед памятю борців і кріпить духа свого. Арешти, висилки, розстріли, кари нікого не відстрашують, бо горе лиш тим, "що з батьків могили не візьмуть сили."

Те саме робимо ми тут в Канаді й Америці, бо до тих могил в краю маємо вже й тут свої канадійські могили—ще зовсім свіжі. З тих могил зачерпуймо духа до дальших змагань за наші свободи, які маємо на вільній землі Канади й Америки.

ЛИСТОПАДОВИЙ ДЕНЬ

Листопадовий сірий день—убравсь в осінні квіти—
по цвинтарях блищить вогонь—несуть віночки діти.

І хрест у полі край доріг—вінками прикращають,
бо знають, хто в могилі ліг—при обороні краю.

Молитви шепчуть під хрестом—маленькими устами,
слова вгору ген летять—аж під небесні брами.

Й на престіл Всевишнього—падуть наче перли,
візьми, о Боже, в небо в рай—тих всіх що тут померли.

І дай щоб осінь перейшла—а з нею й зима люта
щоб знов весна до нас прийшла—в пахучий май обута.

Дай щоб ті чорні могили—покрилися квітками,
дай, щоб веснянні гагілки—заграли між садками.

Зітри горячі сльози з віч—дай щастя—яр прекрасну
хай пропаде злиднів ніч—зішли нам днину ясну.

НЕ ВГАНЯЙСЯ ЗА МАРНОТАМИ!—Розкоші, багатства, забави, танці, кіна, гроші, гулянки не чинять нас ліпшими перед Богом і не запевняють спасіння нашій душі. Отже не привязуйся до них, бо скоріше чи пізніше мусітимеш покинути їх.— Старайся за те здобути чесноти, що вчинять тебе багатим на віки в небі.

---

12 Не маю модного вбрання, тому не ходжу до церкви. Чи то гріх?

Певно, що гріх. Не ходимо до церкви, щоб парадуватися убраннем, але щоб вислухати Службу Божу, молитися, випрохати собі ласк на цілий тиждень.

2) Чому священики так виступають проти грішників? Та ж Ісус Христос був такий милосердний для них!

Священики не виступають проти грішників, а проти гріха, картають грішників, щоб поправити їх життя та врятувати від вічного прокляття. Отак показують грішникам любов, бо грішники поснули б у своїх беззаконнях і хіба пробудились б у пеклі, якщо б священики не упоминали їх.

3) Я задумав оженитися.. Які прикмети повинна мати дівчина, щоб бути доброю жінкою?

Дівчина повинна бути: 1) Добра цебто заховувати сумлінно Божі Заповіді; 2) Чиста цебто уникати ліпюхування та непотрібні відвідини; 3) Второпна цебто слухати мужа, дораджувати йому, а не бути диктаторкою в домі; 4) Гарна цебто прикрашена християнськими чеснотами, скромністю, стидливістю, працьовитістю, вірністю, терпеливістю, покорою, піддашністю мужеві; 5) Побожною цебто любити свою Церкву, приступати часто до Св. Тайн, молитися; 6) Працювита цебто любити працю і труд.

Тільки така дівчина надається на добру подругу та матір у родинній житті.

4) Я десь згубила одне зеренце з вервички (коронки). Чи можу далі молитися на ній і доступити відпустів за її відмовлення?

Одне згублене зеренце не перешкаджає осягненню відпустів. Якщо б бракувало багато зерняток, так вервиця перестала б бути вервичкою, ну й не було б уже відпустів за її відмовлення.

5) Я заборонила своїм дітям ходити до кіна та забави у великий піст, але вони не хотять мене слухати. Що ж я маю робити?

Добре ви вчинили, що стримуєте дітей від кін і забав у великім пості, щоб ушанувати муки та страсті Спасителя. Прошу вияснити своїм дітям, що піст це час покути за гріхи, отже треба вимінати забави, та трохи умертвлятися.

5) Моя теща постійно гризе мене тому, що не стараюся ограничити нашу родину. Не думаю, щоб вона докучала в тій справі своєму синові та мене завсіди ганьбить й я заслабла вже, та стала нервова. Ми маємо четверо дітей, а пятої ожидаємо й те її сильно розлютило. Вона постійно піддає мені гадку, щоб я допустилась аборту, стерелізації, і т.д. Не можу нічого вчинити, щоб її відослати з дому, одначе чи Ви, Отче, не можете подати мені якоїсь гадки, щоб вчинила б той хрест трохи лекшим?

Я тої гадки, що рада Вашої тещі противиться пятій Заповіді Божій, "не вбивай"; тому та рада тяжко ображає Господа Бога й визиває його справедливість. Тому моліться за свою тещу, щоб її Господь просвітив і простив, а свого чоловіка просіть, щоб він вплинав на неї, щоб Вам дала спокій. Колиб Ваш чоловік відмовився щонебудь вчинити в тій справі через зле поняту синівську любов й легковажання своєї відповідальности як мужа, Ви повинні заховати спокій серця, памятаючи, що Ви є по Божій стороні та що Господь є з Вами!

7) Коли були два перші вселенські Собори?

Перший Вселенський Собор був скликаний до Никеї в червні 325 року і в ньому брали участь під проводом Папських легатів 318 єпископів, хоч деякі церковні давні історики говорять, що було навіть більше. Головною справою на Соборі була справа Арія, що голосив науку невгідну з загально принятою наукою Церкви. Собор був скликаний по волі царя Константина Великого.

Другий Вселенський Собор зібрався в

початку травня 381 року за царя Теодосія до Константинополя, і тут було 150 єпископів, всі зі Сходу.

На цей Собор були запрошені також єпископи з групи Македонія, напів аріянської секти, їх було 36, однак вони тут стояли при науці своєї секти і тому з Собору скоро забралися.

8) Я читала у Голосі Спасителя, що наш церковний рік зачинається днем першого вересня. Чому ж загально зачинають день 1-го січня? Хто так рішив?

Наша Церква має свій власний церковний рік, що починається 1-ним вереснем. Церковний рік оточує все християнське життя святами та празниками немов прегарним вінцем і пригадує християнам, щоб укладали своє життя за прикладом Ісуса Христа, Божої Матері та Святих. Церковний рік це ніщо інше ніж невинна заохота, щоб християни постійно старалися заповнити собі вічне щастя та спасіння. Життя ж вічне, по словам Спасителя, це проживання на землі з Христом, яке провадить до вічного щастя.

Найбільші свята християнства це народження і Воскресення Спасителя та віслання Святого Духа, тому й наш рік ділиться на три періоди. Довкола них кружляють всі інші свята Церкви.

Церковний рік іде своїм тягом, а світський своїм. Цивільний рік поділив Юлій Цезар на 12 місяців. Папа Григорій XV зреформував Юліянський календар, бо він був неточний і не йшов разом із сонячним. Теперішній цивільний календар вветься "григоріянським" від папи Григорія, що зреформував Юліянський.

9) Чому Голос Спасителя накидається на ті родини, що не хочуть мати багато дітей? Ліпше мати менше дітей і добре виховати їх, аніж багато лихо взутих і голодних!

Голос Спасителя зовсім не накидається на тих батьків, що не мають багато дітей. Свята Церква нікому не каже женитися, ані не приказує подругам, скільки дітей вони мають мати. За те Церква наказує шанувати подружжя та не збещещувати його штучним перепиненням народин. Подружжя це тайна. Так як Церква дбає, щоб люди не вневажали сповіді, Св. Причастя, хрещення, так і стереже святости християнського подружжя, бо це її обовязок. Це неправда, що Церква змушує своїх вірних мати багато дітей, щоб у світі було багато католиків. За те Церква накавує, що не вільно грішити та надуживати подружжя штучним перепиненням дітей. Подружжя це тайна, що має заповнити існування людського роду та збереження людства. Ніхто не примушений користуватися правами свого подружжя; коли ж уживає їх, так має їх уживати, як Бог приказав, а не для заспокоєння пристрастей із умисним виключенням потомства, бо це надужиття подружжя, пониження жінки та тяжкий гріх, за який Бог тяжко карає в цім і в другім житті. Хто не бажає дітей, той нехай не користується своїм подружжям.

10) Я примушений працювати в неділю. Чи не міг би вислухати Службу Божу в якімсь іншім дні тижня?

Церква приписує, що всі католики мають слухати Службу Божу в неділю та в свята і то латинники в своїй церкві, а українці католики в своїй. Де нема нашої церкви, так українці католики можуть виповнити церковну заповідь вислухання Служби Божої в латинській церкві. Так само латинники можуть це вчинити в нашій церкві, де нема їх церкви.

Ніхто сам не може перенести собі недільного обовязку вислухати Службу Божу на інший день. Парох має право зо слушної причини позволити, щоб хтось виповнив свій недільний обовязок у іншім дні тижня (Канон 1245).

11) Чи то обжирство, коли людина почувається дуже насичена?

Коли "дуже насичена" означає, що хтось забагато наївся, так це обжирство. Обжирство звичайно буває легким гріхом, хібащо хтось так обївся, що собі поважно ушкодив здоровя. Люди повинні їсти, щоб жити, а не жити, щоб їсти, бо християни не є поганами, що знаходили своє щастя в їдженні та питті. Лікарі кажуть, що людина повинна встати від стола не зовсім насичена, бо так воно куди ліпше для здоровля. Поміркування в їді та питті це християнська чеснота.

12) Чи можна похоронити по християньски чоловіка, що довгі роки не ходив до церкви та не сповідався?

Церковне право забороняє давати християнський похорон публичним грішникам. Хто довго не сповідався з власної вини чи недбалости, той є публичним грішником. Коли ж він помер без Святих Тайн, так йому не належиться похорон, хоча б він згинув несподівано, от у автомобілевій катастрофі. Во не дбав він про Бога і Церкву за життя. Зрештою коли він помер без покути та пішов до пекла, так пощо йому християнського похорону? Він і так не витягне його з пекла!

13) Чи дитина має безсмертню, людську душу, поки народиться на світ?

Бог творить людську душу в хвилині зачаття дитині в лоні матері. Отож від хвилини зачаття дитина є людиною та має всі права людини. Вбити таку дитинку, як це буває при абортах, коли несумлінні матері відбирають життя своїм ненародженим дітям, значить убити людину. Це такий самий гріх, як позбавити життя дорослу людину, ба й навіть більший, бо така мати позбавляє своє невинне дитя не тільки природного життя, але й надприродного, бо така дитина помре без святого хрещення та ніколи не дістанеться до неба й Бога не зобачить.

Церква строго карає аборт. Так мати, як і всі, що дораджують аборт, підлягають ексекомуніці. Вони викляті в Церкви. Ніякий не має права розгрішити таких людей. Один єпископ або делегований ним священик може розгрішити матір, що допустилася аборту, або тих, що його

Так само не вільно вбивати дитини в лоні матері, щоб спасти життя матері, бо не вільно вбивати невинну дитину, щоб дораджували.

спасти фізичне життя матері. Дитинка не є напасником на життя матері, щоб її можна було вбити. Кожна дівчина, що виходить заміж, бере на себе ризике, що вона може колись померти при породі.

ДИВНИЙ СВІТ

Деякі католицькі подруги
Бажають мати авта нові,
Прегарний дім, радіо та телевізію,
Диван, пральну машину та електричну кухню,
Тільки на нещастя власних дітей мати не хочуть!
Добре воно гарне, нове, власне авто,
Гарне помешкання теж добре,
Але ніщо в світі не заступить власної дитини!
За кілька літ авто стане безпожиточне, бо старіється,
За кількадесять літ, бодай по смерті нашій, дім розвалиться,
Дивани, телевізії, радія, та пральні машини зужиються,
А душа дитини житиме повік!
Ані авто, ані дім, ані радіо, ані телевізія
Не дадуть батькові та матері поцілунку,
Не пригорнуть до серця, не дадуть живої любови,
А дитина, син чи дочка годні кохати їх навіки!

ПІЗНАЙ БОГА!—Не хвалися, що ти мудрий, як не знаєш і не почитаєш Того, хто сотворив тебе з нічого та призначив до вічного життя в небі. Коли ж ти спроневіришся Йому, так мусітимеш терпіти поміж дияволами в пеклі.

Всі звірята призначені до землі, тому всі вони дивляться в землю; одна тільки людина свої очі з надією підносить угору: це знак, що призначення її не на землі, а в небі. (Св. Василій).

ВІДНАЙДЕННЯ МОЩІВ СВ. ЙОСАФАТА

ФЕДІР ЗАЯЦЬ

II. Чудесна опіка св. Йосафата надо мною і моєю родиною

В р. 1924 я дістав від бл. п. Митрополита Андрея за старанням Впр. о. Ректора греко-католицької Семінарії у Львові, о. д-ра Тита Галущинського, частину св. мощів на переховування їх у мойому роді від рода в рід з відповідною грамотою. Від тої пори творились у мойому домі незвичайні події, які рятували мене від нещасть,—а все завдяки св. мощам, які висіли в моїй хаті на почесному місці. Дещо з цих подій подаю тепер до загального відома.

Такою незвичайною подією був у першу чергу плянований на мій дім у Підлисю грабунковий напад бандитів у листопаді 1934 р., що його в останній хвилині ударемнила несподівана поява на подвірї сусідської дівчини.

А вже особливої опіки св. Йосафата зазнав я кілька разів у часі другої світової війни, коли то, можна сказати, діялися просто чуда, які рятували мене і мою родину від смерти. І так:

Дня 28. VI. 1941 р. в год. 22-ій розпочалось німецьке бомбардування міста Золочева, в якому я жив при вул. Глинянській ч. 75. Я вийшов з хати на подвіря і оглядав пекло, яке шаліло над містом. Бомби експольдували одна по одній. Я почув, що недалеко мене свистять кусники розірваних бомб та інстинктовно утік до сіней. В тому ж моменті рознеслась над містом сильна детонація, від якої моя хата затряслася до того ступеня, що старий образ з музичним інструментом, який стояв на стриху, стрясся так сильно, що інструмент пустився в рух і почав грати набожну мельодію. А другого дня рано на подвірї в тому місці, де я стояв, обсервуючи бомбардування, лежав великий відламок бомби. Як показалось, та сильна експльозія була біля міської електрівні, віддаленої від моєї хати 850 м., і звідти долетів на подвіря біля мого мешкання відламок бомби.

Дня 30 червня 1941 р. в год. 13-ій, сидів я зо своїми доньками у веранді від вулиці. Доньки були зайняті ручними роботами, а я обсервував через вазонки рух большевицького війська, яке приготовлялось до оборони міста перед німцями, що посувались від Львова. Входить жінка і просить нас до обіду. Виходимо всі четверо з веранди, переходимо через кімнату, в якій висіли на стіні св. мощі, і сідаємо в другій кімнаті до обіду. Ледве ми з'їли по дві-три ложки молочної зупи, як почули над собою сильний гуркіт німецьких літаків. Я покинув їду і вибіг з хати на подвіря та став рахувати велику ескадру літаків, що летіла до міста від Львова. Начислив я до 28 літаків, а дальше вже числити не міг, бо побачив, що перша група літаків завернула над містом і летить просто на нашу вулицю. Я помітив велику небезпеку та крикнув до своїх, щоб щоскоріше втікали до пивниці під кухнею. Ледве ми всі четверо збігли до пивниці, як рознісся проймаючий свист спадаючої бомби, і в тій самій хвилині ми почули сильну експльозію; гарячий подув повітря мало не повалив нас з ніг. Бомби експльодували далі одна по одній, але вже щораз дальше від нас. За хвилину вибіг я сам з пивниці подивитися, що сталось та чи не горить хата, бо дався чути сильний запах живиці. І моїм очам представився страшний образ спустошення:

Перша бомба, що її свист чули ми так виразно, потрапила саме в ту веранду, в якій перед кількома хвилинами я був з родиною. З веранди ні сліду, стіна до кімнати, в якій висіли св. мощі, завалена, двері і вікна та обстанова в кімнатах порозкидана, пів даху з хати зірвало, лише килим, на якім яснів хрест зо св. мощами, стояв на місці неушкоджений, ну—і ми всі четверо цілі, здорові, врятовані.

На вулиці, на якій було під ту пору дуже багато большевицького війська, танків, авт та підвод, чути було розпучливі крики ранених та жахливі стогони конаючих.

Розпочався бій за місто. Німецькі танки наступали від Ляцького і Княжа, а коло 800 большевицьких танків усяких розмірів ставили їм опір. Що хвилини чути було сильні розриви шрапнелів та гранат, а поміж ними тарахкотіння машинових крісів найрізнородніших систем. Ми сиділи увесь час у пивниці, бо думали, що там найбезпечніше. Вечором прибігли до нас наші сусіди Данило і Марія Пелех зо своїми доньками і так у купці ми пересиділи цілу ніч. Дня 1 липня 1941 р. в год. 7.45 рано увійшли перші німецькі військові частини до міста і щойно тоді ми повиходили з пивниці та стали оглядати спустошення довкола нас і дякували Всевишньому, що нас зберіг при житті.

Дня 2 липня 1941 р. в год. 14-ій покликали мене до управи міста Золочева, де відбувалися наради над розподілом праці поміж нечисленних б. старшин У.Г.А., які мали завести лад у місті. Додому вернувся я в год. 17.30 і застав перестрашену жінку й дітей, які оповідали мені таке:

В часі моєї неприсутности був у недалекому від моєї хати тимчасовому таборі полонених погром на жидів, що його уладили собі для розривки есесмани. Вони отворили браму огорожі і казали жидам, яких назбирали в місті і пригнали до того табору, утікати в поле. Жиди послухали приказу і вибігли в поле. Тоді есесмани почали за ними стріляти з машинових крісів і класти їх по полі, як снопи. Пятьом нещаслисцем удалось добігти до обійстя мого найближчого сусіда, і тут вони сховалися до стайні, в якій була мала свинка. Свинка, побачивши коло себе незнаних людей, почала квичати. Донька сусіда почула це і, думаючи, що може свиня ранена, побігла щоскоріше до стайні та відчинила примкнені двері. Жиди впали перед нею на коліна, піднесли руки і благали (по польськи), "Рятуй нас, пані!" Сусідка перестрашилася ще більше, побігла перед хату і крикнула, що в стайні є жиди. А недалеко був один есес-

ман і почув, що десь близько є жиди. Він покликав другого, той третього і вони обскочили обійстя сусіда, а один вбіг на моє подвіря, думаючи, що це обійстя жидівське. Моя жінка була в тім часі зайнята миттям начиння і стояла в кухні коло вибитого бомбою вікна. СС-ман побачив її, приклякнув коло рога хати і змірився кріcом до неї. Жінка завважила цей рух, відскочила від вікна і побігла з молодшою донькою, яка була в тій хвилині в кухні, до пивниці. СС-ман віддав три стріли через вікно до порожньої кухні, потім звернув дуло в двері дровітні, а відтак стайні. Жінка з донькою дрижали в пивниці, бо сподівалися, що він вбіжить до пивниці і їх там постріляє.

Моя старша донька була в тім часі на городі від поля. СС-ман прискочив до огорожі від подвіря і почав стріляти понад голову доньки в поле, де побачив якогось жида. Донька схилилась і хильцем прибігла попри стріляючого ще німця на подвіря коло хати.

В тім самім часі інші СС-мани вивели на сусідовім обійстю пятьох жидів зо стайні зараз же за моєю огорожою постріляли їх на сусідовім городі. Нещасливці трималися один одного за шию, то за руки, і так згинули разом, попадавши один на другого.

Коли СС-мани скінчили свою страшну роботу з жидами, прийшли на моє подвіря, а довідавшись від сусідів, хто тут живе, сказали до моєї жінки, яка вийшла з пивниці подивитись за старшою донькою: "Ви мали щастя!"

І чи ж не щастя? В тій події бачу знову опіку св. Йосафата, якого св. мощі були в моїй хаті і який у часі моєї неприсутности охоронив мою рідню від смерти.

Життя попливо своїм руслом. Знищену хату я відбудував та привів до порядку і думав, що може тепер зможу вже спокійно жити. Та прийшов рік 1944, і з ним шалений відворот німців. Від Свят-вечора почавши, стала моя хата кватирою німецьких старшин, які щораз змінялися.

ДБАЙ ПРО ДУШУ!—Жемчуги та шовкові вбрання прикрашують смертельне тіло, але негодні направити викривленої та гріхами опоганеної душі.

ПОТРЕБА ПРОВІДНИКІВ.—Як матрози спасають подорожних, коли корабель топиться, так добрі, хоч нечисленні, провідники годні врятувати цілу націю від загибелі підчас політичних і інтернаціональних катастроф.

Любов до Бога, то такий великий скарб, що в собі містить усякі інші скарби; але не забуваймо, що направду любити Бога не є ніщо інше, як покірно сповняти святу волю Його.

КНИГА ТОВІЇ

ОЛЕКСАНДЕР МОХ

"КНИГА ТОВІЇ" це одна із книг Святого Письма Старого Заповіту. Свою назву має ця книга від назвища Товії, про якого життя вона пише. Написана була ця книга спершу в єврейській згл. арамейській мові, але заховалася для нас уже тільки в перекладах. А прикметою перекладів є те, що вони первісний текст передають частинно в поширеному, частинно ж у скороченому вигляді. Т. зв. Вульґата, тобто переклад Св. Письма, що його зладив св. Гієронім, був зроблений із арамейського тексту, отже в вигляді найближчому до первісного. Длятого і ми зробили свій переклад на основі Вульґати.

"Книга Товії" ці оповідання про життя побожної жидівської родини, яка мала в асирийській неволі багато витерпіти (глави 1-3), але була врятована Господом, що зіслав їй для того порятунку свого янгола (гл. 4-14). Це так би мовити, книга Св. Письма наче особливо для скитальців написана і тому варт її кожному еміґрантові прочитати.

"Книга Товії" має за ціль виказати чудесні ходи Божого Провидіння, яке не щадить і праведним гірких досвідів, та врешті перемінить ті досвіди в радість і потіху. Ота ціль "Книги Товії" видна з цілого ходу оповідання як також з слів янгола, що їх сказав він до Товії. Дальше хоче "Книга Товії" дати нам зразок правдивої любови ближнього, любови яка допомагає ближньому навіть із смертельною небезпекою; зразок великої терпеливости, справжньої побожности і дійсного привязання до правдивої віри; зразок чистого родинного й подружнього життя в часах переслідування й у поганському оточенні. Хіба ж не в таких часах сьогодні жиємо, хіба ж не такого життя нам сьогодні для відродження наших родин, нашого народу, цілого людства врешті потрібно?

Час написання "Книги Товії" припадає на кінець третього століття перед Христом. Автор невідомий, хоч давніше приймали, що написана була книга ця самими її героями, батьком і сином. Історичний характер тієї книги Св. Письма незаперечний і тому знавці Св. Письма зачисляють її до т. зв. історичних книг Старого Завіту. У цій книзі Св. Письма очевидно дуже багато проповідницько-навчального елементу, подібно як і в інших книгах Св. Письма; проте цей елемент ніяк не виключає історичної вартости тієї книги.

"Книга Товії" була в дохристиянських часах святою книгою для тодішніх жидів і вони переклали її, разом із іншими книгами Св. Письма, на грецьке (т. зв. переклад "Септуаґінта"). Христова Церква вже в перших своїх початках, апостольських ча-

ма, як це видно зі свідкувань Апостольських Отців.

Автор цього українського перекладу, в тяжких часах розлуки з родиною, молився часто до св. архангела Рафаїла, щоб дозволив йому получитися назад із рідними, які в той час були в большевицькій неволі. Бог вислухав молитов і заступництвом св. Рафаїла родину з большевицької неволі висвободив і получив; а все те відбулося просто чудесним способом. Нехай же і цей переклад послужить багатьом нашим емігрантам потіхою й надією, що спасення близьке.

2. Доля й Досвідчення Двоїх Людей

1. Товія був із роду Нефталі, одного міста в Горішній Галилеї, яке лежить понад Наассоном до заходу, наліво маючи місто Сефет. 2) У днях Сальманассара, царя асирийців, взяли його (Товію) в неволю. Але і в неволі не покинув він шляху правди. 3) Усім, що мав, він ділився в неволі щодень із своїми земляками.

4) Хоч був він наймолодший із усіх роду Нефталі, то в ділах своїх не виявляв нічого дитинного. 5) Коли всі ходили на прощу до золотих телців, які наказав був поставити Єровоам, цар Ізраїля, то одинокий Товія держався від того здалека. 6) Він ходив на прощу в Єрусалим до святині Господа, почитав там Господа, Бога Ізраїля, та приносив вірно всі свої первенцеві й десятинні жертви. 7) Також кожного третього року давав десятину всього новонаверненим і чужинцям. 8) Таке й інше заховував він із закону Господнього вже від своєї молодости. 9) Коли ж дозрів уже на мужа, взяв собі за жінку Анну зі свого роду. Вона народила йому одного сина, якому він дав своє імя. 10) І навчав його змалку боятися Бога й оминати гріха.

Товія любив ближнього

11) Зі своєю жінкою й своїм сином прийшов він як невільник до Ніневії, де зустрівся з цілим своїм родом. 12) Та коли всі їли страви поган, він стримався від (тих) страв і (так) не осквернив своєї душі. 13) Тому, що був відданий із усієї душі Господеві, дав йому Бог найти ласку в царя Сальманассара. 14) Цей дав йому дозвіл їздити, куди захоче. Також міг він робити все за власним розумом. 15) Так він відвідував усіх, що були в неволі, і давав їм спасенні поради. 16) Маючи 10 талантів срібла, якими винагородив його цар, прибув він також до Рагес, міста медійців. 17) А що між численними своїми земляками найшов свого кревного Габаля в великій біді, то дав йому згадану вище суму гроша на заставний лист.

18) Довго по тім помер цар Сальманассар, а на його місце царем став його син Сеннахериб, який ненавидів синів Ізраїля. 19) Тоді Товія обходив щоденно всіх своїх кревних, потішав їх і вділював кожному по-змозі зі свого майна. 20) Він годував голодних, нагим давав одежу та старався похоронити померлих і повбиваних. 21) Також, коли цар Сеннахериб, по втечі перед покарою, яку кинув був Господь на нього задля його богохульства, вернувся з Юдеї і повний люті казав повбивати багатьох ізраїльтян, Товія поховав їхні тіла. 22) Коли донесли про те цареві, приказав він убити його (Товію) і забрати все його майно. 23) Товія втік із своїм сином і жінкою. Ограблений із усього майна, найшов він притулок; бо багато полюбило його. 24) Сорок пять днів пізніше вбили царя його власні сини. Товія вернувся до свого дому, а все майно повернули йому назад.

Досвідчення Товії

2. 1) Коли потім в один із Господніх празників був пир у домі Товії, сказав він до свого сина: 2) "Іди й уведи в наш дім кількох праведних із нашого роду, щоб їли вони з нами!" 3) Скоро по відході повернувся він назад із вісткою, що один із синів Ізраїля лежить задушений на вулиці. Зараз зірвався Товія зі свого місця, покинув пир та, нічого не зївши, пішов до небіжчика. 4) Підняв його й заніс потайки до свого дому, щоб із усією бережністю поховати його по заході сонця. 5) Коли сховав тіло, їв свій хліб у тужному смутку; бо згадував слова, які Господь сказав через пророка свого Амоса: 6) "Пири ваші переміню в жалобу й нарікання." 7) По заході сонця пішов і похоронив тіло. 8) Всі його сусіди напоминали його, кажучи: "Тебе мали вже раз убити за таке, а ледве втік ти перед присудом смерти, та й знову ховаєш небіжчиків!" 9) Але Товія боявся Бога більше як царя. Він забирав швидко тіла повбиваних, скривав їх у своєму домі та погребував у ночі.

10) Одного дня вернувся він утомлений похороном домів, поклався під стіною й заснув. 11) Коли спав, упав із ластівчиного гнізда теплий кал на його очі й він осліп. 12) Це досвідчення зіслав Господь на нього, щоб він став для потомних прикладом терпеливости, як побожний Йов. 13) А що змалку звик він боятися Бога й заховувати Його заповіді, то не нарікав на Бога, коли стрінуло його нещастя. 14) Але тривав непорушно в богобоязні й дякував Богові за всі дні свого життя. 15) Та як царі ругалися з Йова, так і кревні його і знакомі насміхалися з його поступування й казали: 16) "Де ж надія твоя, задля якої давав ти милостиню й хоронив небіжчиків?" 17) Але Товія напоминав їх, кажучи: 18) "Не говоріть такого! Ми є сини святих і вичікуємо життя, яке Бог дає тим, які ніколи не перестають бути Йому вірними."

19) Анна, його жінка, ходила щодня прясти та приносила домів усе, що заробила працею рук своїх на прожиток. 20) Одного дня дістала вона козятко та принесла домів. 21) Коли чоловік почув його мекання, сказав їй: "Воно хіба не вкрадене? Коли ж так, то віднеси його назад власникові; бо краденого не можем ні їсти, ні навіть дотикатися." 22) На те розгнівана жінка відповіла йому: "Що твоє впования було даремне, виявилося, і тепер бачимо, що варт твої милостині." 29) Такими й подібними словами насміхалася вона з нього.

Молитва Товії

3. 1)Тоді зітхнув Товія і почав серед сліз молитися, 2) кажу-

чи: "Справедливий Ти, Господи, і справедливі всі досвідчення Твої. Всі дороги Твої це змилування, вірність і спасіння. 3) Тепер, Господи, згадай мене і не карай мене за мої гріхи і не згадуй моїх і батьків моїх беззаконств! 4) Що були ми непослушні законам Твоїм, то й видані ми на пограбування, неволю і смерть, нарузі й глумові народів усіх, між якими Ти нас розсипав. 5) Так, Господи, великі суди Твої; бо не жили ми по заповідям Твоїм і не ходили щиро перед Тобою. 6) Та тепер, Господи, поступай зо мною по ласці Твоїй і прийми в мирі мого духа; бо ліпше мені вмерти, аніж жити."

Нещастя й молитва Сари

7) Цього ж самого дня мусіла і Сара, донька Рагуеля в Рагес, медійському місті, вислухати наруги від наймички свого батька. 8) А була вона (Сара) жінкою вже сьоми мужам, бо злий дух, на імя Асмодей, повбивав чоловіків, як тільки приступили вони до неї. 9) Коли вона напімнула наймичку за якусь провину, ця сказала до неї:

"Бодай би ми ніколи не оглядали на світі сина чи доньки від тебе, вбивнице своїх чоловіків! 10) Чи не схочеш ти вбити і мене так, як повбивала вже сімох своїх мужів?"

11) На ці слова Сара пішла на поверх свого дому і не їла й не пила три дні і три ночі, а перебувала на молитві й серед сліз просила Бога, щоб звільнив її від того сорому. 12) Коли третього дня скінчила свою молитву, славила Господа, кажучи: 13) "Нехай славиться імя Твоє, Боже батьків наших! Ти милосердешся, коли Ти гнівен, і прощаєш у час недолі гріхи тих, які кличуть Тебе. 14) Тому звертаю до Тебе, Господи, лице моє і до Тебе підношу мої очі. 15) Прошу Тебе, Господи, звільни мене від оков тієї ганьби, або візьми мене геть із землі! 16) Ти знаєш, Господи, що ніколи не пожадала я мужа і заховала душу чистою від усякої пожадливости. 17) Ніколи я не товаришувала з розпущеними ані не дружила з легкодушними. 18) Тільки з боязні перед Тобою, а не з власної похоті, згодилась я на подружжя з одним мужем. 19) Але бо я не була варта їх, або вони не були варті мене, бо Ти застеріг мене якомусь іншому мужеві. 20) Бо на присуди Твої не має людина сили. 21) Але кожний, хто почитає Тебе, переконаний про те: коли перебував він у досвідченні, увінчане буде життя його. Коли в клопотах він, буде звільнений. Коли в покорі був, найде він змилування в Тебе. 22) Ти ж бо не маєш уподоби в затраті нашій; бо по бурі твориш мир. По сльозах і нарікаx потіху вливаєш. 23) Нехай благословенне буде імя Твоє повік, Боже Ізраїля!"

24) Прохання обоїх найшли рівночасно вислухання перед лицем найвищого Бога. 25) Посланий був янгол Господній, святий Рафаїл, щоб допомогти обоїм, яких прохання були рівночасно занесені до Бога.

Покривдження Вдів і Сиріт

о. Др. ЮРІЙ ФЕДОРІВ

КРИВДИТИ других це гріх, а кривдити слабших від себе це гріх особливіший. Вдови і сироти є покривджені вже своєю нещасливою долею. Вони позбавлені опіки своїх чоловіків і батьків. Кривдити їх є гріхом, що, як каже Святе Письмо, кличе до небо про пімсту. "Не будете шкодити вдовам ані сиротам, бо коли будете їх кривдити, вони зголосяться до Мене і я почую їх голос." (Вих. 22, 22-23) каже Святе Письмо.

Вдова—це жінка, яка по смерті свого чоловіка остається здана на власні сили та мусить часто без чужої помочі заробляти на свій і своїх дітей прожиток. Жінки є менше спосібні до фізичної праці і їх сили є багато менші від сил чоловіків. В культурних кругах часто люде дають різні допомоги вдовицям і сиротам і так роблять милосерні діла. Така поміч безпомічним і слабосилим вдовицям приносить не лише користь, але також і вдоволення, а їх дітям-сиротам радість. Деякі держави часто дають поміч вдовицям до їх смерти, або поки вдруге не вийдуть заміж.

Дуже незавидна доля сиріт, цебто тих дітей, яким повмирали батьки. Така дитина що не має тата—є часто наражена на різні терпіння і прикрості. Мама часто не всилі заробити на прокормлення своєї дитини не говорячи вже про її дбайливе і старанне виховання. На виховання вдова не має часу бо весь час занята журбою і працею на хліб насущний. В родинах вдовиць і сиріт нема достатків, нема вдоволення. Всюди нужда, недостаток і голод. Ці родини покривджені вже нещасливою долею. Хто хотів би робити такій родині кривду цебто користовувати в якийнебудь спосіб вдовиць або сиріт, той мав би гріх, що кличе до неба про пімсту. Не вільно також ані вдів, ані сиріт обмовляти, оклевечувати, ошукувати при купні чи при продажі, ані на мірі, ані на вазі; не вільно шкодити їх маєткові чи добрій славі або здоровлю.

7 рублів за вступ до церкви

На Литві, що тепер є одною з союзних республик СССР, в декотрих церквах вступ є лиш за білетами в ціні 7 рублів, а гроші інкасує держава. Служби Божі можна відправляти лиш в найраньших годинах, щоб не "заколочувати праці". Пісні співані в церквах мусять проходити попередню цензуру.

Сміховинки

Жінка страх докучала своєму бідному чоловікові, щоб видерти йому одну бюркову тайну. Бідняга нарешті промовив:
—Жінко, скажи мені, чи ти вмієш мовчати?
—Так, вмію, і ще й як!—підхопила жінка, певна, що чоловік уже звіриться, щоб спекатися її.
—Як вмієш мовчати, то мовчи вже раз і не докучай мені!

Івась приїхав із гімназії до батька на вакації. Батько подивляє свого панича та гордиться ним. Згодом питає синка: А що ж, сину, чи ти вчився там по латині? — Та вчився, тату, ба й ще як! — Каже тато: Скажи ж но мені, як кажеться по-латині: Віз?— Возатус! —А як буде гній?— Гноятус. —А як ґралі?—Ґралятус. Батько погратилював мудрому Івасеві та промовив: —Ну, тепер ти не абиякий мудрець. Тобі вже не треба йти далі до школи! Берино ґралятус, і гайда, кидай гноятус на возатус!

Текля: Чоловіче, чому ти розмовляєш сам зо собою, замість говорити зо мною? Я ж твоя жінка!
Петро: Вибач але я бажаю часом поговорити з кимось розумним!

—Влодзю, чому ти не сказав мені, що був в школі караний?
—Бо прошу мамусі, татко дуже часто говорить, що жінки не повинні все знати.

Купив сусід у сіда кавалок поля й заплатив за нього дорого. Як вийшли в поле, то купець кривдував собі, що поле таке вузьке й таке коротке, а коштує цілу сотку.
А продавець відповідає: "Ви кажете, що воно вузьке й короте. Алек погадайте собі, яке воно глибоке: Копайте, скільки хочете а кінця не знайдете.

Суддя: Як ви були тут останній раз я казав вам, що сподіюся вас більше не бачити!
Обвинуваченій: Так, пане суддя. Я казав це поліцаєві, але він не хотів навіть слухати мене і таки привів сюди!

—То ви кинули в позовника фляшкою з пивом?
—Так, але пиво було дуже слабе, півпроцентове.

Гість: Чи тато вдома? Івась: Ні, пішли до міста. — А мама? —Мама також сидять в шафі.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

NOVEMBER, 1951

Ukrainian Youth—and Today's World

By REV. G. RUDACHEK

"OUR YOUNG people are pleasure-loving, selfishly indifferent with regard to any higher ideal—they have no interest in serious matters—they only care for a good time and nothing else." The young people of today are getting such critical remarks on all sides. And perhaps some of those of the older generation are right, at least partially right in their criticism. Now here is the other side of the story—an apology in defense of youth.

Is it that our young people are **not** completely at fault? Is somebody else to be blamed for their faults? Yes!—at least to some extent! For isn't it true that it is the clash of ideals in the modern world which leaves our youth so bewildered? It is the false ideals which the world—and even Catholic parents accept and teach as a matter of course, which is robbing our Ukrainian young people of a "fair chance" in life. Yes, this is the sad truth —and we must admit it—that we ourselves as Catholics are holding up to Youth ideals which are contradictory to the standards of the Gospel and basic Christian Teachings.

Some parents will immediately object with the plea that they are trying to make good Catholics of our young people. But are they really doing so? Aren't we really, too often, giving them a double standard to live by?—the standard of Mammon during the week and the standard of Christ but only on Sunday. Oh yes, we repeat the exhortations of pastors in their Sunday sermons: "Worldly success doesn't count—Money doesn't bring happiness—It is the future life that counts —Salvation alone matters." Catholic parents repeat such sentiments—but too often. they are really only pious platitudes. They seem so obviously true, in theory, yet when we even suggest that they be put to practice, we are ridiculed for it! All of which shows, of course, that 99% really don't believe these truths. If parents are ever confronted with the choice of money and wordly success for their children on the one hand—and the teachings of Christ on the other—the choice too often is for money.

Now what is the normal reaction of our young people? They see that love of the worldly success has so influenced some Catholic parents that these very often worship the same false idols as their pagan neighbors—Success—Money—Pleasure—Sex—yet somehow manage to reconcile it with their Catholicism! No wonder that Church and Sunday Mass very often becomes an "extra" something which has no reference to the rest of the week. As if external observances could ever cover up a pagan and worldly life—no more than a stamp could ever change the quality of the paper to which it is attached.

What is the obvious reaction of young people to such a philosophy of life? Following their elders, they tend to look upon religion as something that does not have to be taken too seriously—not to the extent of having any real influence on one's conduct. Instead of the teachings of the Church, some parents give youth a Christianity without Sacrifice, without Christ—a "Christianity" which allows them to act the same way as any pagan who is out to earn a dishonest dollar. What a "low" view of Catholicism we sometimes give our Ukrainian Youth!

We "water down" Catholicism and entertain youth, lest we drive them away by the crystal-clear beauty of the Sermon in the Mount. Who is to blame if some of our youth believe Christianity to be a dead, hollow thing?

By giving our young people such a worldly interpretation of Catholicism, parents not only do them irreparable harm—they also insult them! It is not that Christianity is too high an ideal, it isn't that Youth really desires such a worthless goal that we set for it in life. It is not that

Christianity is too high an ideal, but rather in our fear that our young people can't "take it" we give them too shallow an interpretation of Catholicism. Youth really isn't looking for something easy—it knows that anything worthwhile is not easy. Let us not forget that Man is by nature heroic, and is constantly reaching outside himself—at times at any cost—to reach for something higher to satisfy the yearnings of his higher nature.

Today's Youth is hungry for an ideal—and many parents slam the door of opportunity in its face. Out of false devotion, they really believe that they can take all the hardships out of life for their offsprings! Today the door is shut in many cases, to a full development of youth's real talents: Spiritual, moral, intellectual and physical. The truth is that today's world has taken religion out of everything and has put commercialism into everything. The result is that too many are condemned to the shackles of commercial slavery, their real talents are lying dormant and decaying from inactivity. Yes, we close and restrict all the outlets for our young people's real talents. Youth very often naturally and rightly, rebels against the narrow world of bourgeous respectability and urbanity into which we try to place it. The price which Youth has to pay today for so-called "Success" is no less than this! Overloving parents, yes, sometimes even Catholic ones, very often leave Youth only one goal or aim in life—the taking of money, and the gaining of a reputation of respectability and social standing. Very often a person's Bank Account is the measure of his virtue and standing in a community. But the price... is placing oneself in an intellectual straight-jacket and "spiritual vacuum", into a moral and intellectual grave unconsciously prepared by mistaken parents. The tragedy is that today many youths realize that they are extraneous and unnecessary to the world's affairs—that there is no place waiting, that an "opening" or "a job", has to be hacked in a desperate competitive effort at survival. Very often, instead of doing what needs doing—saving souls, teaching children, healing the sick in soul and body, whether among the Ukrainian people at home or in a lonely corner of the earth, young people go after money—which generally means finding a place in somebody else's scheme for making money by trying to sell people what is often worthless and they really don't want. No wonder that people can't have a purpose in such a humdrum life—all the scope their talents can find is in the unChristian and pagan avocation of making money for its own sake. It is but natural that the latent heroism in Youth has to come out in an ideal which is higher, or appears to be higher, and the tragic result is that too many young Ukrainians become wealthy money-hungry financiers. The human soul must have some ideal, and these vocations present at least a challenge of some sort. The alternative to that is setting down to the comfortable routine but unbeneficial practice of making money for some Corporation that already has more than it needs. Yet souls have to remain hungry for the Truth, people have to die of malnutrition and disease, ignorance and despair because of lack of self-sacrificing priests, religious, doctors and teachers.

No, our young people today are gradually beginning to see through the shallow pretence of modern paganism and the "easy life" which parents offered as a goal and reward. Youth is beginning also to realize that it is worth while doing the things you really want to do to satisfy the higher yearnings of the soul. And the world today is waiting for generous and self-sacrificing young people—to help restore the world to true peace, happiness, and contentment.

If you feel within your soul the stirrings of greatness—if you cannot find your bearings in this narrow commercialized materialistic world—if you feel empty after worldly success and its honors and pleasures—if you feel that you desperately need an avenue of sacrifice into which your love of God and neighbor can flow—if you feel that your talents are buried under a bushel in a world which condemns 90% of its people to mediocrity in the intellectual vacuum of our modern world—then the call is for you.

Yes, Christ is calling you to be a real Catholic and soldier—in the world—but the need today is especially great in the Priesthood and the Religious Life. There is no room for misfits in these states as is sometimes supposed. The priesthood especially is no place for a physical or moral coward. In no other calling are so many sterling qualities useful and necessary—strong will, humility, intelligence, perseverence—in fact no talent, natural or supernatural is ever wasted in the saving of souls. It is the most ambitious work on earth—and there is so much to be done. We must ever keep in mind the vision of the whole world to be conquered for Christ, or of the work of consolidation of Ukrainian life and Culture. Above all there is a need of saintly priests—sanctity is a priceless quality. There is no limit to the goal one has to set for oneself in the Priesthood, for the standard of perfection is God Himself.

Today's Ukrainian Catholic Youth is ready to answer the challenge if given a fair chance and a true ideal and purpose in life. It remains the responsibility of parents to give Youth this true ideal and purpose. The time will soon come when more and more militant self-sacrificing Christians will become entrusted with the vocation of being a Christ—bearer, of living Christ in the world, of living what they believe. The ranks of Christ's army will be swelled by the beauty and sublimity of the idea of going "all out" for Christ, the idea of restoring all things in Christ. This ideal could set the world on fire— so let all of us—particularly parents do our part in kindling the flame of true and noble ideals in our Ukrainian young people.

IS THE CATHOLIC CHURCH THE CHURCH OF THE IGNORANT?

Well, maybe. But note this partial list of the many brilliant minds in the literary field alone, who in recent memory, have come into the Catholic Church in adult life with eyes wide open:

Shiela Kaye-Smith, Sigrid Undset, Paul Claudel, G. K. Chesterton, Alfred Noyes, Compton Mackenzie, Joyce Kilmer, Marion Crawford, Giovani Papini, Johannes Jorgensen, Maurice Barin, Theodore Maynard, Ronald Knox, Sir Bertram C. A. Windle, John L. Stoddard, Aubrey de Vere, Robert Hugh Benson, Conventry Patmore, "Artemus Ward," Joel Chandler Harris, Micheal Williams, Rose Hawthorne, "John Ayscough," Henry Harland, C.C. Martindale, Richard Lynn Edsal, Robert H. Lord, Lucas Malet, Mary Angela Dickens, Cecil Chesterton, F. H. Spearman, Selden P. Delaney, Charles Warren Stoddard, Isabel Clarke, Mrs. Hugh Fraser, Wilfred Meynell, Enid Dinnis, George Parsons Lathrop, Katherine E. Conway, C. Kegan Paul, John William Conryheare, "Guy Thorne," Anita Bartle, Edwin Harrison Barker, Olive Constance, Don Bede Camm, John Swinnerton, Norman Wise.

Yes, the Catholic Church is the church of the ignorant—the church of intelligentsia—the church for every man, no matter what his race, color, social status or type of mind.

When you hear of the ignorant Catholic, remember that the pages of history are replete with the names in literature, science, art, progress and learning of every description, of which not only Catholics but the world itself is proud. The above list is of literary converts, by which we mean to prove that a man or woman does not have to be borne and raised a Catholic, does not have to go to a parochial school, does not have to converse with a priest or nun, before seeing the first light of Catholicism.

ROSARY ALONE CAN SAVE THE WORLD!

"If," said Bishop Flynn, "we could secure the fulfillment of Our Lady's injunction to do penance and say the Rosary we might reasonably entertain the hope of fending off the threatened war and of so restoring Christian principles in the world that the seeds of future war would not germinate."

The Bishop announced that Father Peyton will launch a Family Rosary campaign throughout the diocese. The crusade will be preached in every parish, backed by a series of mass diocesan rallies to be addressed by the Irish-born priest who dedicated his life to bringing the Rosary to American homes after what he claims was a miraculous cure from tuberculosis.

The hope that penance and the Rosary will stave off the threatened war "may be ridiculed by a world which solemnly put its trust in the League of Nations and has yet lost faith in the United Nations' efficacy for peace," Bishop Flynn added.

The human body needs healthful stimulation—and for mild exercise you can't beat walking. Walking moderate distances between home and work, or school, is stimulating.

MRS. KASENKINA'S CONVERSION

By REV. M. SCHUDLO C.Ss.R.

MRS. OKSANA KASENKINA, a former Ukrainian teacher in a Soviet school in her recent book "Leap to Freedom," describes the miserable life of the Soviet slaves under the brilliant "sun of Stalin's tyranny."

Reading this book one understands the sufferings of the enslaved nations, the false propaganda of the Communists, the complete segragation of the Soviet man from everything that is not red and Stalinist, the darkness in which Stalin has plunged the 200,000,000 unhappy inhabitants of the Red empire, the hate that the Muscovite regime instils into the hearts of its youth for all the nations that refuse to submit to the Red yoke of Stalin.

Most people wonder why so many Soviet diplomats and emissaries do not desert the Communist ranks which substitute slavery for a happy and free life in the countries outside the Soviet Union. The book of Mrs. Kasenkina partly explains the mystery. The Soviet regime does not send abroad except the most reliable elements after innumerable inquisitions. Living outside the Soviet Union the members of different Soviet staffs are continuailly being watched by the secret Soviet police. They are explicitly forbidden to have any relation with the people among whom they are living.

Mrs Kasenkina herself in her two years just twice exchanged a few words with Americans. Living in a complete segragation the Soviet citizens do not have a chance to make friends among the foreign people, whom they were taught to regard as the bitterest enemies of the Soviet Union.

It is therefore, a small wonder that even such an intelligent and cultured person as Oksana Kasenkina, who was born during the tsarist regime, was unable to meet the Americans and make friends with them.

It is especially hard for the Soviet youth to break at once the barriers with which the Soviet propaganda is surrounding them. The very beginning of their education is based upon the lies, hatred and disdain for the outer world which is always represented to the young boys and girls as a country of vampires, scoundrels and conjurers against the people of the USSR.

Raised in such an atmosphere many of them are unable to break the chains with which the regime of Moscow has fettered them since their very childhood.

After having described the civil war, the artificial famines, which cost Ukraine millions of lives, after having depicted the bloody purges and terror in which Ukraine and all other peoples are constantly living, Oksana Kasenkina gives her readers a realistic picture of the Soviet schools for the Soviet colonies in America. These schools are inefficient, poor, neglected and dirty. Theft is the most ordinary thing among the pupils in these Soviet colonies as well as among the pupils the hierarchy is strictly observed. Oksana Kasenkina adduces as proof of the Soviet hierarchy the trouble that Madame Gromyko had with her son Tolya.

Tolya was a good pupil and a serious student that fell in love with the attractive Klava, daughter of a Soviet chauffeur. Madame Gromyko, almost despondent, went to Oksana Kasenkina asking her to influence Tolya to break this love affair with the daughter of a chaffeur, for "he is the son of a great Socialist diplomat."

The helplessness of Oksana to arrange her escape from the Soviet iron curtain here in America is something to wonder about. The Soviet man converted into a living machine called "robot" is not capable to make a free move at will. It takes time, sometimes years before he accustoms himself to a free life.

It is strange to see Oksana Kasenkina after having escaped from the Soviet colony and after she became a free human being.

Oksana had escaped to freedom, yet she was afraid to remain free, for it is too hard to break off the yoke to which one was accustomed.

Meanwhile, Oksana was jailed in the Soviet Consulate to be deported to Russia as soon as a boat happened to come to New York. The two American lawyers presented a petition to Justice Samuel Dickstein of the New York Supreme Court to issue a writ to produce Oksana in court. This was immediately done.

This act increased the world-wide publicity of the Oksana case. The American correspondents began to ask the Soviet Consulate to find out what it would do. When consul Lomakin ignored the writ, Justice Dickstein said: "I will compel him to obey" and to bring the poor prisoner to court. "I am not going to let him ignore the law."

The Soviet government, afraid of being denounced in a free and public American court, made desperate efforts, implying even a danger of war, in order to impede Oksana to appear in court.

The presence of innumerable American people and correspondents under the Soviet consulate forced the prisoner to a desperate act. After having whispered a prayer she jumped into the courtyard of the Soviet consulate.

The crowds, keeping a constant vigil in the street and around the Soviet consulate in New York, saw Oksana's leap from the second floor window. The American police arrived at once to rescue her from her "angel guardians." She was brought to the Roosevelt hospital, where, because of countless injections and transfusions, she was restored to health. She was constantly watched by a detective of Ukrainian descent assigned to guard her in the hospital.

After her complete convalescence Oksana thanked the kind people of America for their sympathy.

In closing her interesting book, she writes: "One of my first acts when I regained the use of my limbs was to see Reverend Marianus Horishny of St. George's Ukrainian Catholic Church in New York. **I had decided to return to the original faith of my ancestors, the Catholic Church. The reason for this step was that the Russian Orthodox Church had become but another tool of the Soviet Government.**

"When Stalin had begun to covet the eastern countries of Europe, he saw how advantageous an official church would be in winning over the peasants of these countries, who had always clung to their faith tenaciously. Therefore, the Russian Orthodox Church soon possessed a Communist inspired hierarchy with patriarch Alexei as its head. Today it is no longer a true church of the people.

"Therefore, I returned to the faith of my forefathers, the faith introduced in my country in A.D. 988 by Volodymyr the Great, prince of Kiev-Catholicism, then the universal creed.

"It is my fervent hope that Christianity will once more become united, a step so vital and essential for the ultimate defeat of totalitarian Communism."

"Leap to Freedom" is not only the sad and tragic story of Oksana Kasenkina but of millions of Ukrainian fathers and mothers, who are being deprived of the most elementary right to live as man and wife. Seeing their hubands sent to the labor camps, their children snatched away from their arms, women must live under a fearful consternation in a country that pretends to appear before the free world as an "earthly paradise," but which is in reality a hell never before seen in the world.

HOW TO KEEP A MATE HAPPY FOR WHOLE YEAR

Herbert D. Lamson, Boston University's psychology of marriage professor, listed 12 resolutions recently for married couples to consider in starting off the new year on the proper marital foot. They follow:

1. Be able to talk about difficulties, don't "clam" up.
2. Be affectionate and certain your mate has marital satisfaction.
3. Have one date a week—either invite friends into the home or go out together on a good time.
4. Don't expect your mate to be as enthusiastic over your friends as you are. He or she doesn't have the same fund of common memories which bind you and your friends.
5. Avoid attempts to dominate your mate.
6. Avoid constant nagging on one subject that is a source of irritation such as a hobby, relatives, money.
7. Stress things on which you agree, and minimize your differences, particulary if there is a difference in religion.
8. Be willing to modify irritating personal habits.
9. Expect relative, not absolute, happiness from marriage. Realize you might have built some "castles in the air" during courtship.
10. If some aspects of living, such as undesirable working associates, irritate you, avoid taking out your irritation on your mate.
11. Remember birthdays and special anniversaries.
12. Give public and private compliments to your mate.

TELL ME WHAT YOU READ

By D. F. MILLER

A character analysis based on people's devotion to certain types of reading matter. If you are reading this article, you are not among those being analyzed, as you will see.

IF YOU KNOW what a person reads you can tell pretty accurately what kind of a person he is. Sometimes not even the man who belongs to one of these groups knows what is happening to him as a result of his reading. He does not perceive the relationship between what he reads and what becomes of his character. But a very definite relationship is there.

Exhibit A

"The only reading I have any time for is the daily newspaper. I glance through the morning paper at breakfast and then, when I come home from work or finish my chores in the evening, I read the evening paper more leisurely. Outside of that, I do scarcely any reading."

This person has a mind that is in a state of almost complete passivity. That is to say, he has long since stopped growing mentally. His newspaper provides him with word pictures and real pictures of many events—crimes, weddings, divorces, catastrophies, political rallies, etc., which gratify his curiosity about what is going on around him without inducing him to do any thinking. It gives him comics to indulge his love of picture stories, athlectic and sports events for thrills, features to guide him in love, health preservation; and making money, and advertisements to keep alive his desires. If he reads the columnists and editorials in his newspapers, he either agrees with their pat judgments about events, or he disagrees because of some personal interest in the opposite view, or (most often) he finds them too deep and complex to stimulate any thinking.

As far as personal religion goes, the man who reads only secular newspapers becomes progressively more convinced that 1) religion is a pretty good thing, and 2) that it doesn't matter too much what religion a person adheres to nor how strictly. His newspapers treat all religions with a kind of aloof respect, and this gradually becomes his own attitude. If he was brought up as a Catholic, on the teaching that there can be only one true religion, he maintains a kind of vague loyalty to his Church, but at the same time feels that the Catholic Church would do well to soft-pedal her claim to being the one true religion.

His sense of moral reponsibility to God grows loose and lax. Three things he never sees mentioned in his newspapers and from being actually the most important truths in the world, they gradually become for him side-issues: 1) that Christ is His only Saviour; 2) that sin is the only real evil in the world; 3) that heaven is his only true goal in life and hell is the alternative. When he hears a short sermon that touches on one of these topics he feels that the speaker is not being very practical.

The gradual loosening of moral responsibility that stems from reading only newspapers manifests itself in an easy-going attitude toward specific laws of God. He becomes a plaint victim of birth-control practices, because everything he sees in the daily papers on the subject favors it as the answer to many problems. He is not too sure about divorce being a bad thing morally, and he will be exceedingly fortunate if he gets through married life without a crisis: either a desire to put off the old wife and try a new one, or a clandestine love affair (complete with adultery) on the side. The papers are full of these things, and if prominent people indulge them, why shouldn't an obscure Joe like himself have his fling?

His social and economic views become quite naive, though he expresses them at great length among his friends. John L. Lewis is a rascal. Phil Murray wields too much power. Future generations are going to have to pay for all the money being wasted in Washington these days. The clergy should keep out of economic discussions. If he is a union man, the fact that he reads only the daily newspapers make him doubtful about unions and inactive in their affairs. The wonderful thing about this country, he will tell you is that everybody used to have a chance to get rich; what's wrong with it now is that taxes and unions have blocked a man's chances.

Such is the person who reads practically nothing but the daily newspapers. Is there anybody who has not met him?

Exhibit B

"About the only reading I do is the picture magazines. I page through Life, Look and a few other similar publications each week, and they are about all I have time for. I used to read newspapers, before the picture books came out, but I don't read any more than the headlines, comics and sports news now."

Here is the "reversal to infancy" type. This person's mind is slowing down to a greater degree of stagnation than even that of the one who reads nothing but the daily newspapers.

It is not that one who "reads" only the picture magazines knows that his mind is slowing down, or has already stopped. It seems more active than ever. But it takes on peculiar caste or shading from type of fare that it is exclusively provided with.

The picture magazine addict possesses a keen awareness of the gadgets, comforts, victuals, liquids, machines and personal items that make life pleasant and agreeable. Over half the space in the picture Magazine is devoted to advertising, beautiful advertising in rainbow colors. He likes to look at the advertisements as much as at the few pictures that are not dedicated to selling something. Thus his faculty of desire is kept stirring, but desire for material things. This, in turn, stirs his desire to make more money so that he can have more of the nice things he sees in the picture book ads. He is a materialist; ninety-nine per cent of his thinking is about material things.

The "reader" of only picture books undergoes a rapid and dangerous development of natural instinct that needs curbing rather than prompting—that of curiosity concerning the undraped or slightly draped human form. If this instinct is fed regular diet of peeps and peekaboos at near-nudity, it grows into an insatiable pruriency. It is thus fed by most of the secular magazines. Bosoms, thighs, bare backs and midriffs are sprinkled freely through their pages, together with fleshy modelings of underwear, stockings, bathing suits, and other intimate garments, male and female, both in the advertisements and the regular photos.

Quite often the person who reads only slick picture magazines for a considerable period of time graduates from the restrained peep shows they offer him to patronizing the more brazen peddlers of "cheesecake," as it is laughingly called in the trade. He doesn't quite get enough from the magazines that can pass through the mails; he gets just enough to want more. So he takes to seeking out the cheap "girly" publications that clutter the newsstands or are hidden beneath them, and drools over page after page of erotic posings. From there his next step is to the cheapest nightclubs and the burlesque shows in an effort to satisfy his instatiable appetite to see all.

It would not be correct to say that all who patronize the popular picture magazines run through this miserable gamut. But more than would admit it do, and there is no one on earth who can estimate to what a degree such magazines promote the notorious forms of immorality.

These picture magazines keep their addicts lulled into a sense of dignity by periodical excursions into cultural fields. They will publish the memoirs of a famous general, with pictures; the history of a religious sect, with pictures; the story of how oil wells are found and drilled, with pictures. Thus, the reader thinks he is learning something. How little, he does not know, because he has no way of finding out what learning is. Stimulating thought and conversation are not promoted by photographers and boiled down tracts written with high school sophomores in mind.

Exhibit C

"I find that, in my busy life, which leaves me little time for reading books and long articles, but which nevertheless demands that I keep abreast of what is happening around the world, all my reading needs are taken care of by the news magazines and the popular digests. I need to have things boiled down, condensed, pithy, factual, and these publications give me just what I want and need."

Here we have, surely, an exhibit of a higher grade than either of the above. He can talk on a great many subjects. He knows "who said that" of almost any prominent person's remarks over the previous fortnight. He knows who's on the way up and who's on the way down in Washington. His mind has brushed against new discoveries in medicine, science, manufacturing and hair-waving. If he has a good memory, he has a store of

anecdotes suitable for almost any occasion hot out of the latest issue of his favorite digest or news magazine.

What kind of mind develops out of this kind of reading fare, exclusively indulged in over a period of time? If there is a typical American mind, this is it, and you shall know it by four marks.

The first mark is its pragmatism, i.e., its habit of judging every idea that comes within its ken by how it works: how it makes money, or wins votes, or cures a disease, or alleviates suffering. The popular secular digest magazines publish a great many dramatic little success stories of how somebody put an idea to work and thereby proved its truth and goodness, whether it was that of a birth-control clinic in North Carolina or of the unification of Protestant sects in Ohio. The news magazines dramatize the methods of successful politicians, or business men, or doctors, or scientists. Thus the reader of such publications acquires the mentality that looks on success as the great measuring rod of value; he becomes insulated against the principle that goodness and badness, truth and error are to be judged by objective, universal and eternal standards, and not by expediency.

The second mark of the typical American as fashioned by the reading of digest and news magazines is intellectual dilletantism, i.e., the rather smug feeling that to brush lightly against big ideas is to acquire knowledge. Because of their pragmatism, such publications seldom offer more than a casual glimpse of a big idea. A four page article in a digest magazine, in between its success stories and trivial anecdotes, will solve the whole complex problem of **capitalism against collectivism.** The man who reads this article will think he really understands the problem after his five minute bout with it. Two columns in a news magazine will summarize the **life work and sixteen books** of a great philosopher or theologian, and the reader will be given the impression that this is just about all that need be said or known about the man.

The third mark of the mind fashioned by digests and news magazines is a religion of "do goodism," love of one's fellow man, service, as the word is interpreted by Rotary and Kiwanis clubs. God's place in religion, and man's strict personal obligations to Him, get little play in this mind of reading matter. God is merely an abstraction, a bone of contention between leaders of different sects, an unknown quantity about Whom interesting questionaires can be put to the public. The important thing is to do good to one's neighbor, to have a soft heart for the underprivileged, even to love and be kind to animals. This kind of religion doesn't slow down the divorce rate, nor appreciably lessen crime, juvenile delinquency and political chicanery, nor does it halt the tendencies of a reader toward any of these things. Love of neighbor never gets very far away from the love of self if it is not based on the knowledge and love of God.

The fourth note of the mind of the digest and news magazine addict, closely allied to the third, is **religious indifferentism.** This is the newspaper reader's apathy toward religion raised to a slightly more respectable plane. Indifferentism is the view that there is no such thing as objective truth in religion; that all religions are all right in their way, so long as they are tolerant of the views of others in the field, and that dogmas are an expression of intellectual totalitarianism. This is promoted by the play-up of religious controversy in the news magazines ("Balding Methodist Bishop Jones lashes out at Catholic hierarchy") and by slangy accounts of religious speeches and events written in a patronizing tone. The reader of only the digests will reach the point where he is just like the specifications for an ideal religious column conductor set down by a famous editor: "He must be a man who is interested in all religions but an adherent of none."

Our Ukrainian Catholic children that attend a Latin school must assist at Mass in their own rite, if there is a church of their rite available. If the nuns force our children to attend Mass in a Latin church, they violate directly the very clear provisions made by Pope Leo III in his decree (ORIENTALIUM DIGNITAS, Par. 8) issued on Nov. 30, 1894. If the Latin nuns or teachers are animated with a true love for Christ and His Church, they should teach our Ukrainian children that frequent their schools to love our rite, reminding them that in the hands of Divine Providence they are chosen tools whereby some day the reunion of East and West will be accomplished.

Where Must the Ukrainian Catholics Go To Mass on Sunday?

By REV. M. N. C.Ss.R.

EVERY UKRAINIAN Catholic must assist at Mass on Sunday and Holy days of obligation. Many would like to know whether this law binding all Ukrainian Catholics under pain of mortal sin is divine or human.

The Church of Christ has a twofold power concerning laws. She can officially interpret the law of God in force of the Saviour's mandate: "Go and teach all nations", as she has always done condemning artificial birth control and branding it as careful impurity, or abortion, which is a real murder of the poor children that will never see God, divorce, which is a crying profanation of the great sacrament of the Christian marriage, and so forth.

This interpretation is just an explanation of the law of God.

The Church, however, possesses the power to make laws in full sense of the term: "Whatsoever you bind on earth, shall be bound in heaven."

The laws the Church forges by her own power are human. They can be modified, abolished, changed, dispensed, if the necessity requires it.

1. Of what nature is the law of hearing Mass on Sunday?

Men are social beings and as such they depend on God not only as individuals, but also as a group. They must, therefore, worship God as a group by rendering Him social worship.

The necessity of worshipping God as a group is very vague and inexact. It does not prescribe certain days for such worship, it does not show how often such worship must be offered to the Creator of the universe. It does not determine the acts, through which men must testify love and adoration to the Lord of heaven and earth.

Since the sacrifice is the most excellent act of worship, the Church using her power to make laws, obliged all her children to worship God with the sacrifice of Mass and appointed the days on which such worship should be presented to God by all Catholics. These days are Sundays and Holydays of the year.

2. Many Catholics do not see why the Church should oblige her members under the pain of mortal sin to assist at Mass.

The early Christians spontaneously assisted at Mass as often as possible, approaching Holy Communion at each Mass. Sunday was chosen as the day of the Lord, because it was the day of His resurrection and triumph over death and Satan. Later on came other feasts to commemorate special victories and deeds of the Saints, especially of the **Blessed Virgin,** in whose honor Ukrainians have numerous feasts.

As time went on, many Christians became lukewarm and careless. Thus the Church had to oblige them to assist at Mass.

Ecclesiastical laws are not based upon the whims of some Pope. The Church does not make a law unless there is an important purpose and the thing cannot be attained by great majority of the Christians unless they are obliged under pain of mortal sin.

Many men would not go spontaneously to Mass, if they were not morally forced. The Church obliges her members to assist at Mass to adore God socially, to give Him thanks for all His benefits,

to expiate sins and to secure all aids men need to lead a good Christian life and to attain eternal salvation. The Mass, being a sacrifice of Christ's death helps men to accomplish all these goals.

3. Where must the Ukrainian Catholics assist at Mass on Sunday? Many of our boys and girls think they fulfill their Sunday duty in any Catholic Church. They go to the nearest Latin Church under the false pretext that it is just the same, for we all are Catholics. They are wrong and mistaken. The Holy See wants the Ukrainians to serve God and secure their eternal salvation in their own Church and rite.

Ukrainians must assist at Mass in their own Church if there is any at the place. Just in case there is no church of their own rite, not even that of our Brethren who call themselves Rusins, they are permitted to go to the Latin Church. This is the decision of the Holy See issued in 1929 through the Oriental Congregation with a special decree for the Ukrainians living in America and in Canada. (Cum Data fuerit.)

FOUND OUT

Msgr. Canon Frederic Pirrie Vicar General of Paisley, let a big audience in Paisley Town Hall into one of his secrets.

He told them why he had resigned some years ago from the post of religious inspector of schools.

Talking one day to quite a young class he asked, "Can anyone tell me what a pilgrim is?"

A number of hands shot up.

"A pilgrim is a man that goes from one place to another," said a little girl.

"Quite right," Msgr. Pirrie replied. "Now I go from one school to another asking the pupils questions. Am I a pilgrim?"

"No, father," came the instant response, "a pilgrim is a good holy man!"

Said Msgr. Pirrie: "I sent in my resignation to the Archbishop that night. The children had found me out!"

Occasion of the meeting was the presentation to Msgr. Pirrie of the robes of a domestic prelate to which rank he was recently raised.

The present Pope, Pius XII, is probably the greatest linguist that ever occupied the chair of St. Peter. Before he became Pope, he addressed a gathering of Catholics, speaking successfully in Italian, French, Spanish, Portuguese, English, German, and at last in Latin.

Jackie: Are those bear tracks over there?
Mervin: Don't be silly, bears don't go on tracks, trains do.

Ann: I'm heart-broken, I lost my little dog, Fido.
Bernice: Did you put an ad in the paper?
Ann: It's no use, Fido can't read!

Eugene: Myron! Myron! Myron! Hey there, Myron!
Myron: Did you call me, Eugene?
Eugene: No, I called you Myron.

Doreen: What's the difference between the North and South Pole?
Loretta: All the difference in the world.

Albert: Hi Mike! Where are you off to?
Mike: I'm on my way from the lawyer's office. I asked him for some advice.
Albert: Why waste money? You know he only reads it from a book.
Mike: Sure, but he knows which page it's on.

Jack: I used to work in a watch factory.
Bill: What did you do?
Jack: I made faces.

"LOST VOCATION"

By REV. BAKEWELL MORRISON S.J.

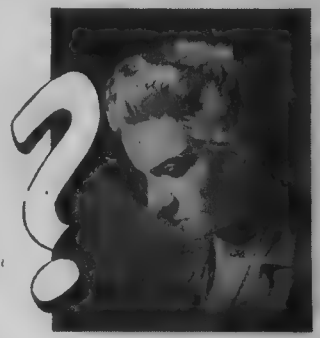

WHY they keep the news so secret will perhaps never be known. They slip quietly out of town and are safely lodged in a seminary or convent before anyone gets to know about it. By this time, though, you must have found out our delightful surprise that one or more of your last year's pals have gone off to give their lives to God. Their names received your respectful comment since the school year got under way.

But maybe, too, there was another bit of news that you whispered with a suppressed excitement, the information that someone else you knew had come back from the seminary or the novitiate. No doubt you were cautioned by your parents and friends not to mention it when you met and above all things never to talk about it with his or her mother.

We Catholics seem to have a sort of tacit convention that there is something disgraceful or not quite nice or at least embarrassing about someone coming back from such a holy place. It is a subject that one instinctively is careful to avoid. It is a part of good manners not to think about it out loud. Only in secrecy do we discuss the boy or girl who had entered on a way of life, the way of the counsels really, and then had not stuck at it. Grimly we shake our heads, talking about the great loss of our friend's vocation. However, if we but knew the case aright, we would be delighted that the young man or lady had returned to the world. And for this reason we deem it a smart thing to reconsider our conventional attitude in the United States and Canada and consider whether or not it is the Catholic one.

Of course, if the person who comes back has lost his vocation, then there is something sad, something even tragic about the story. It means that an individual who had a clear and true call from the blessed Person of Jesus Christ to give up all and to follow Him had somehow not been true to what he knew to be his duty. Somehow he had played the coward or the spendthrift. He had been blamefully weak and uncourageous.

Now it is obvious that if we are to have a saner and more prudent view on the problem of a lost vocation it will first be necessary for us to know just what a vocation is. We all know that a vocation is a call. But it has a second meaning too—an invitation by some one to some one—and this definition is closer to the meaning of the word as it is found so frequently on Catholic lips. Generally every young man or young woman who asks my help regarding his or her vocation has a very clear meaning of the word, but they do not always possess a clear understanding of the responsibilities of the Church in their regard.

The Church is a prudent mother and she has learned a great deal in her countless dealings with the young and their vocations. It is to be expected that out of her vast experience the Church would legislate at some length and in considerable detail on the whole matter of vocations. Summarily her legislation can be quickly expressed: If one has the spiritual, physical, psychic, mental, and social qualities that are needed in one who would lead the life of a priest or a religious, there is still a question to be asked. The Church wants to know if the person is generous enough to make a go of the kind of life wherein those qualities can be so put at the immediate service of the Lord Jesus that Christ will be the only object of his affections and He alone the firsthand recipient of his love.

So first of all he or she must have a clear appreciation of the meaning of the vows that must be made before one's

official entrance into the life of a priest or a religious.

Saint Thomas is very clear and very incisive about them. First and foremost he insists that they are means to an end. He will not countenance the faintest suspicion that they are ends in themselves. No one, he tells us, vows poverty in order to be freer to devote oneself to the things that most directly interest and concern the purposes of the Lord Jesus. No one vows obedience in order to avoid the need for having a mind of his own or in order to escape responsibility. He vows obedience in order to be a suppler instrument in the service of his Lord Jesus Christ. No one vows chastity in order to rid himself of temptations or for the sake of being able to give himself to higher studies and other less earthy pursuits. He vows chastity because he wishes thus to be better able singly and directly and without intermediary to give his love to his Lord, who is the virgin Son of a virgin Mother.

Saint Thomas explains the vows as means or ways of showing self, God, and the world how it is with us. They are not chosen for their own sake, but for the results they have in the life of the one who makes them. They are characterized by the Church in general as promises of better things to God, and that, obviously, is the way in which Saint Thomas conceives them. It is a better way to serve Our Lord than to do otherwise because with the vows we are freer and, consequently, in a better position to live for Him solely. The soul thus disposed and dedicated is readier for the things of God and richer in its appreciation of the things of God and of God Himself.

The Church demands accordingly that the one who hands over his ambition for wealth, his freedom of choice of work and activity, his point of view, and his otherwise legitimate appetites for many physical, wholesome, even sanctifying pleasures must be one who is qualified in many ways. He must be able to live with others, for others; he is, furthermore, one who must be able to think, to be thoughtful and at ease in the realm of thought, to be studious, content, and able in the field of studies.

He must be physically strong enough to lead a routinized and exacting life with few expectations to the daily order of work, play, sleep, food and general physical comforts. For motives that are strictly out of this world he must be personally at ease with every sort of person. He will have to live, converse, work, and play with people whose conviviality he may find very low. He will have to deal with those who seem repulsive to him in soul or body. He will have to bear with those whose thought ways and eccentricities will exasperate him. It is apparent then that a person with a vocation must have many qualities that are necessary to enable him to acquire such mastery of self that he will be really and genuinely happy in his service of God.

Accordingly it is not to be expected that a person going off to a novitiate or seminary should know ahead of time that he has these qualities in the degree required or possesses them in germ. He has no guarantee of his ability to discipline them and himself skillfully and consistently that he will find the joy of true happiness in living the strictly "social" life the counsels call upon him to live. Obviously he has no way of being certain that he is really willing to show consistently, for his long life through, his desire to give his affection uniquely to the Person of his Lord Jesus Christ. Neither can he have complete assurance that the object of his affection can and will prove adequate to his needs for human reinforcement, human drive and absorption of heart and mind.

For many reasons such as these the Church has prescribed many tests and preliminaries for those who aspire to take the vows demanded by the life of a priest or religious. In many congregations a postulancy is required—a preliminary period, not wholly religious, in which work and study and some semblance of the type of life the vows entail are tasted and tried over a short period of time. The novitiate itself or the seminary, the analogue of a novitiate, is a time during which both the novice and the diocese or order size each other up, mutually learn much about each other, and eventually come to be fairly certain that the "life" suits and is suited by the person who is a novice.

It is just a human thing to say that many people require certain conditions for their best efficiency in work, in play, in living socially. There has been found a certain indication that two men who may be able to work together cannot live together or play together. One might find it comfortable and congenial to play with another person and then learn, while risking a joint enterprise, that it is impossible for them to work together. Unhappy conditions destroy the efficiency of certain temperaments. And there are all kinds of people in the world who go to make up the world.

It is not to be considered strange, then,

that one John Doe or Mary Roe discovers that he or she does not fit into the picture at a seminary or novitiate. Nor should it be an embarrassing thing for them when John and Mary have the good sense to get themselves back into the atmosphere and life they are suited for and are made to live. Why then, in the face of such good and commendable common sense, do we make all the fuss? Why the lifted eyebrows, the bated breath? Because one-armed men do not go in for dentistry is no reason for thinking poorly either of dentistry or of one-armed men. Because some lad and lassie did not read well enough the preliminary scrutiny of their lives and their capabilities, be it through no fault of theirs, it is certainly not to be attributed to them as a glaring defection from the side of the blessed Christ when they—wiser, soberer, clearer—return to a way of life that is not despisable, is not apostasy, is not a turning of the back on their still well-loved Lord Jesus Christ. Saint Gregory, one of the greatest of the Popes, is quoted with approval by Aquinas to emphasize this point: "Unless it is stopped soon enough, contemplation, or the fruitless and unsuited effort at contemplation, has ruined many a one at a time when another activity would have made that person blossom and grow hale and sturdy in the way of his Lord."

It is well then to let those minded to try life of the counsels face the truth that the religious life is a peculiar one; that its requirements are many, as we have named them; that the decision about their fitness is neither exclusively the inquirer's nor exclusively the business of the Church. The final word about their fitness is reached by both together. What ever the decision is we must remember that Christ Our Lord has told us there are many mansions in heaven for those who have loved Him. He has many works on earth for those who love Him and are willing to give their fealty, their love, their hearts to him. Saints have come from all walks of life.

Suarez says somewhere that there is such a thing as a temporary vocation. He means that Our Lord is content that such a one or other should come for a time to His nearer service in the life of the counsels, draw inspiration, strength discipline of soul, and cunning in the ways of God from the experience, and then be willed by God to return to the world on which for the moment he had turned his back.

Other spiritual and ascetical writers rather look askance at such an idea. But, however it may be, it is still the truth that all the evidences of human wisdom can be shown in the generous venture of some young man or woman to undertake the life of the counsels, and yet equal wisdom can be manifested in their determination to seek no longer in that way to draw nearer to God. "One is the glory of the sun, another the glory of the moon... For star differeth from star in glory," says Saint Paul. And Saint Augustine would have it that there are many different persons, many different sorts of persons in the world, and many and many differing works which, by God's great artistry, give full measure of beauty to God's creation. In a variety of finite creatures and their works, their finiteness is somehow minimized and their beauty comes to form a perfect whole.

Maybe a homely illustration can put the case in a final, clear view before us. One may be a good plow horse and not a good race horse, but both plow horse and race horse are wanted in the world. God made it be that there be both because He wanted both, each in its right place. It may be harder sometimes—and for some people—to find their places. But it is not wrong nor should it be embarrassing for one to acknowledge that the place he was in was not his place. He need not feel like the man in Our Lord's parable who was turned out of his desirable seat at a banquet to make place for a greater-named guest. He need not, he dare not feel that he is seeking a lower ranking among God's friends when he seeks the place where his talents and his good heart can best serve his Lord.

Experience is not what happens to a man, but what man does with what happens to him and how does he profit by it.

The only way to avoid being miserable is not to have enough leisure time to see whether you are happy or unhappy.

Some men are too dignified to beg, some others too lazy to work, and at last there are some, but very few, too nervous to steal.

THE UKRAINIAN AMERICANS

Early Immigrant Life

THE OUTBREAK of World War I in 1914 created a whirlpool of events on the European continent that at once sucked in those gigantic waves of emigration that had been inundating America for well-nigh one hundred years. Just before it did, however, one of those emigratory waves cast upon the American shores close to one million Ukrainians.

Approximately 85% of them came from Western Ukraine (then under Austria), although the forerunners of this wave, appearing here in the 60's of the last century, came from Eastern Ukraine (then under the Tsarist Russia), as the tail end of the famous "Gold Rush" to California. Recent researches reveal that even before this time, as early as the Colonial Period, there were already a number of Ukrainians in this country; and some of them fought in the Revolutionary war. The real Ukrainian emigration to America, however, did not begin until about 1870, and it did not assume any appreciable proportions until 1899. Beginning with that year the Ukrainians began to arrive in this country in ever increasing numbers, until the last war put a stop to them.

The earliest of them settled mostly in Pennsylvania; especially in the coal and steel districts. Those who followed settled in the industrial centers of New York and New Jersey. Others went to the gold and silver mines of Montana and Colorado. Still others went to Minnesota, Nebreska, and other farming states. Today most of them occupy the middle Atlantic and the Middle West sections of this country.

Driven from their native land by economic, social and political oppression, the Ukrainian immigrants encountered upon their arrival here difficult problems of adjustment. Furthermore, unlike the other nationallity groups who upon coming here found many of their countrymen occupying positions of power and influence, the Ukrainians had no one to extend to them a helping hand. Nevertheless, despite the many hardships they had to endure, the inherent adaptability, perseverance, and idealism of the Ukrainian immigrant enabled him to gradually forge ahead.

Being of a spiritual and mystically inclined character, one of his first acts upon establisheing his family on this soil was the building of a place of worship, of which the first was the Ukrainian Catholic Church in Shenondoah, founded in 1885. Today practically every Ukrainian American community has one or more churches.

The fraternal Societies and the Press

Arising almost concurrently with his spiritual need was the providing some form of protection for his family in the event of his natural or accidental death. As a result there was founded in 1894 the first of the several fraternal organizations now in existence, the Ukrainian National Association, with its home office in Jersey City, N.J. Other fraternal organizations are Providence Association of Ukrainian Catholics (Philadelphia), and the Ukrainian National Aid Association (Pittsburgh).

The Ukrainian immigrants found these fraternal societies to be the best-suited for of permanent organization. The insurance features such societies (death and sick benefits) induce the members to stay in the organization. The printed organ each one publishes provides the means of expression, communication of news, exchange of ideas, dissemination of knowledge, and literary entertainment. Furthermore, the union of branches (lodges, assemblies) from various localities and states gives the feeling of united strength and creates the desire of activity in other than the fraternal field.

Together with the Church and the fraternal society, the newspaper has played a very vital part in the life of the Ukrainian immigrant. In some respects, it has exerted a more profound influence on his life and thoughts than any other single element. On the one hand, it has helped to make him a better American citizen, by constantly impressing him with his duties and obligations as such. On the other hand it has always fanned in him the ever present desire to help his kinsmen in Ukraine win their national freedom and independence.

The oldest of these newspapers is the daily "Svoboda," established in 1893, and published by Ukrainian National Association. The Providence Association publishes a daily "America." Weeklies are published by the Workingmen's Association—"Narodna Wola," and the National Aid—"Narodne Slowo." There are numerous smaller papers as well. The younger American-born generation has "The Ukrainian Weekly," published in English since 1933 by the U.N.A. It strives to serve the younger generation from the viewpoint of their American environment and Ukrainian background; imparting to them a keen appreciation of the best elements of both and helping them to adjust themselves properly to both.

Other Forms of Group Development

Aside from the above mentioned churches, fraternal societies, and publications, the Ukrainian Americans have produced various other units of organized activity, including community centers, schools, choruses, youth leagues, political associations, communal and private business enterprises and building loan associations.

With this development of his group life and activities, came the improvement of the individual lot of the Ukrainian American. Through hard work and thrift he began to slowly rise above his mean surroundings to a more comfortable state and financial independence. Having been denied by adversity the advantages of even an elementary school education, he sacrificed a great deal in order that his American-born children become well educated. As a result, Ukrainian American society formerly composed of the laboring class, with but a faint sprinkling of intellectuals is today assuming a more natural and balanced social order, one including, besides the laboring, the professional, business, and cultural classes as well.

All this while, too, the Ukrainian American people have constantly borne in their hearts and minds the plight of their kinsmen in foreign occupied and now war-torn Ukraine. In every possible way they have striven to improve their lot over there and win support for their centuries-old struggle for national freedom.

Needless to say, they have been among the best of American citizens, and the most law-abiding, as the police records reveal. Furthermore, despite their comparatively small number here then, during the last war over 30,000 men of Ukrainian descent fought overseas with the A.E.F. And although during that war they were as a group quite poor, still they were among the heaviest buyers of the Liberty Bonds among the foreign nationality groups.

Cultural Contributions

Although the Ukrainian Americans have done their share in the building of America by their labors in the mines, factories, railroads, and farms, especially noticeable however, has been their contribution to the expanding American culture, which to a great extent is still a combination of European traditions and American environment. In the early 1920's, for example, Prof. Alexander Koshetz, one of the world's foremost choral conductors, toured this country with his world-famous Ukrainian National Chorus, which many critics declared to be the finest ever heard here. Since then Ukrainian choruses, composed principally of young folks, have won wide recognition throughout the land. In the field of art, by way of another example, the world renowned Alexander Archipenko, of Ukrainian nationality, has made his contribution to the American scene with his modernistic sculptures and paintings, which adorn leading museums throughout the world.

"In our search for immigrant gifts," wrote Allen H. Eaton in his book on "Immigrant Gifts to American Life," (Russel Sage Foundation; 1932) "sometimes the most interesting and colorful are found among the late arrivals. To me, one of the most picturesque of our rather recent immigrant groups is from Ukraine. Their entertainments are full of vivid beauty and action..." and he found himself "impressed... with the thought that their power and beauty will ultimately find their way into the stream of our culture..."

That has been one of the principal aims of the younger generation Americans of Ukrainian descent: to preserve and develop here some of the finer aspects of their Ukrainian heritage, and thereby (1) make a genuine contribution to American culture, and (2) aid the Ukrainian national cause, whose goal is the establishment of a free and independent republic of Ukraine.

The War Effort

The outbreak of the World War II affected Ukrainian American institutions and organized activities of both the older and younger generations in a manner to be expected. America's war effort became their principal objective.

On the fighting fronts lads of Ukrainian extraction were distiguishing themselves in a manner that gives vivid testimony to the fact that the Ukrainians are a hardy, fighting people, as witness the feats of the Kozaks of several centuries ago in defense of Europe against the unceasing invasions of the Asiatic hordes; as witness

too, the great victories the Ukrainians have won over the Nazis in driving them out of their native land. Many of the American servicemen of Ukrainian origin have paid the supreme sacrifice for their embattled country and its cause. Many others, too numerous to mention here, have won high military decorations.

Here on the home front Ukrainian American life was geared to winning the war. As during the last war, the Ukrainians were again among the heaviest buyers of war bonds among the foreign nationality groups. At a Ukrainian rally held in New York City last September for example, war bonds totalling $2,147,000 were purchased. Red Cross and USO drives among Ukrainian Americans have also brought in returns that show that they are fully aware of the importance of sacrifice in this most terrible of wars. War industry, too, knows the value of steady and skilled workers of Ukrainian nationality; while Ukrainian owned war plants, have won production awards. Especially notable, however, has been the war effort of the fraternal societies and their press. The former's bond purchases and contributions to various war services and agencies, and the latter's guidance, inspiration, and news-dispensing qualities, have greatly helped to make the contribution of Ukrainian Americans to our country's war effort one of which they can justly be proud.

On both the fighting and home fronts the Ukrainians were striving their utmost to help their country to win the war.

WATER, WATER EVERYWHERE

From the top of Mount Irazu, Costa Rica, one can see both the Pacific and Atlantic Oceans.

DYNASTY LASTS LONG

Hirohito is the 124th member of his family to be emperor of Japan.

Doctors say that short periods of relaxation, spaced through the day, are just as helpful and important as time spent in bed.

The most industrious dispositions often prove of little avail, for the want of a habit of very easy acquirement—punctuality, the jewel on which the whole machinery of successful industry seems to turn.

We have to accept the self, and the surroundings, and the story, that God's Providence arranges for us. In humility we must accept ourself—just as we are; in charity we must accept and love our neighbor—just as he is, in abandonment we must accept God's Will just as things happen to us and just as He would have us act. Faithful compliance with His Will and humble acceptance of His arrangements will bring us to full union with Christ.

A lot of people believe in law and order so long as they can lay down the law and give the orders.

A lot of the world's probelms—and ours, too—would be solved if we kept our minds more open and our mouths more shut.

The generous acceptance of failure does much to promote the cause of God. God wants virtue rather than triumphs. And who knows but that an apparent failure may prove to be a real triumph, though it may remain hidden.

To submit with a good grace to being the least, not to sound one's trumpet, not to mind being an apparently insignificant cog in the machinery, to leave the best, or at any rate the most important part to others, is the ABC of the hidden apostolate. There are many who never succeed in desciphering these elementary letters, and they remain forever beginners.

Christians should sow to reap a spiritual harvest. When we know we are helping God, we know we are reaping the harvest of eternal life. God's harvest can be measured only if we accept God as a productive partner in this principle of sowing and reaping.

WHICH IS CHRIST'S TRUE CHURCH?

PROTESTANTS and heretics affirm that the Church of Rome is not the Church founded by Jesus Christ.

Sincere seekers after the truth must just make the parallel between remote times and the present era.

Since the very beginning of Christianity the followers of Christ recognized the Bishop of Rome as their leader and the head of the Church of Christ.

The Council of Chalcedon in 451 broke with acclamations of joy when the Papal legate read the letter of Pope Leo the Great, which condemned the heresy of Eutyches. Hundreds of Bishops, mostly Oriental, exclaimed: "This is the faith of the Apostles. This is the faith of the Fathers. Peter has spoken by the mouth of Leo."

All those who break with the Church of Rome, cannot belong to the Church of Christ that must be one and the same until the consummation of the world. All "reformers" are divided within their ranks, isolated, condemning each other, and struggling futily against the Church of St. Peter. If they look at themselves through the mirror of the history, they must find themselves schismatic, for St. Augustine said: "The unshakable judgement of

the world is that those men are not good, who in any part of the world separate themselves from the rest of the world."

The antiquity, the primitive usage and interpretation confirm that the simple fact of isolation from the united Church throughout the world was always considered as condemnation of the seceeders, and all the separated groups were always wrong.

WHAT ARE STALIN'S SECRET AIMS?

The world domination is the ultimate aim of the Soviet leaders. But it doesn't mean that they will start a war to achieve it in the near future. First of all Stalin will try by all "peaceful" means to conquer Germany, uniting the German brains with the Russian slave labor and with the Ukrainian raw materials.

Secondly Russia will try to tighten control over its satellite states depriving them completely of all liberty as it did with Ukraine 30 years ago. All the Soviet satellites will be gradually absorbed into the Soviet sphynx at their own "free and spontaneous" request as Ukraine did. The puppet governments will disappear in the next future and the Russian emissaries will take over all key positions in each satellite state as it happened once in Ukraine, where Chrushow, Kaganowich (all real and genuine Ukrainians!!!) are ruling over the Ukrainians in the name of batushka Stalin.

Thirdly the Russians after having occupied China will push their conquest further into Asia, occupying Korea, Indo-China, Japan, India, Iran...

At last they will try to form a formidable block and launch their innumerable armies against America and the West.

Will they ever win? Napoleon the Great exclaimed after his defeat: "I wish all the enemies of God know that their efforts are doomed to a certain failure since the moment they have declared the war to Christ and to His Church."

Diner: "Two eggs, please. Don't fry them a second after the white is cooked. Don't turn them over. Not too much of grease. Just a small pinch of salt on each. No pepper... Welll. what are you waiting for?"

Waiter: "The hen's name is Betty. Is that all right, sir?"

LOVE AT FIRST SIGHT

By Rev. S. M. C.Ss.R.

MANY YOUNG couples are bartering their lives, happiness, and maybe their eternal salvation by marrying too quickly without knowing each other as the partners of a Christian marriage should, before they enter a lifelong contract which binds them until death.

When a boy meets a girl, their senses come into play, for every knowledge begins in the senses. They observe each others external, bodily qualities: eyes, voice, manners... They feel attracted towards each other. Is this knowledge sufficient to secure a happy marriage? No, for it is too superficial. Love, the pledge of any happy marriage, which starts and ends at the first sight is a romantic nothing, for physical attraction is of the lowest human order. It resembles the china doll which ceases to be attractive as soon as she has lost some of her paint.

Physical attraction may start true love, but it is not the kind of love needed for a happy marriage.

There are other factors that must perfect the physical love. Man is not just a body, as the animals are. He is a human being in which the spiritual and psychological elements are more important than the blue, sparkling eyes or the pleasing, modulated voice, nice hair, rosy cheeks.

A girl is psychologically different from a boy. A girl begins to love and admire a boy for the qualities of his mind, because he is clever, learned, witted... Boy's love instead starts with attraction for the physical qualities of the girl, as beauty, charm, and so forth...

So in the girl love begins with the soul and descends gradually to the body, meanwhile with the boy love begins in the body and ascends to the soul.

The first attraction will not secure a happy marriage, for men are not animals. Their love must penetrate deeper than skin deep. They must explore each other's mind, soul, internal dispositions before falling in love.

Courtship is the proper time for a serious examination of each other's qualities, and not a time of entertainment as many modern couples think. They discover what they really are through movies, dances, parties. Thus, we may justly say that they do not know each other unless they know their souls and the qualities of their minds, unless we want to reduce marriage to an animal mating with the only purpose of procreation without caring for the future happiness of the partners.

A happy marriage is a harmonious fusion of the two partners concordantly matching physical, mental and spiritual qualities. The spiritual communication of the minds and hearts of the partners is more important to secure a happy marriage than the physical communication of the senses. The first makes them happy every moment, the latter just periodically.

So the spiritual charm of a partner is far more important than the physical. It takes time to inquire adaquately about it. It is therefore, that the Church consels a reasonably long period of courtship, in which the prospective bride and groom have to study each other to see whether or not they could get along after they marry.

The physical and spiritual qualities cannot be separated in a happy marriage. On the contrary, with time they become one. This fusion of souls intesifies love and mutual attraction between the partners even when they grow old, when their bodies are not at all attractive. The spiritual companionship of these spirits illumines the old bodies of the partners giving them attraction known and sensed by the partners alone. This is the secret of the Christian marriage blessed by the Church for life. The love that the partners felt before the altar is in a continuous increase until it becomes completely spiritual in heaven.

The personality of a partner is the most important factor in marriage. The partners must love each other for what they are and not for what they have, i.e. for their respective personality, which is a harmonious development of all the physical, mental and spiritual qualities with which the boy or the girl has been endowed by God.

Attraction of personality is more pleasing than any other physical or mental quality. It can easily substitute the lack of physical qualities, but no physical quality will be able to substitute for the lack of personality. This is the reason that not seldom the beautiful girls do not hesitate to marry physically ugly fellows, in whom they discover an outstanding personality, which surpasses all physical charms. Every one likes persons... The human dolls are not fit to make a happy marriage for themselves or for their partners.

A real love makes the partners love each other not because they are young, nice, witty, beautiful, sweet and talented, wealthy, learned, but because they are what they are.

If there is such a love between a husband and wife, there is no danger of rupture even by side of the most glamourous Hollywood creatures. He loves her, she loves him and not his or her qualities.

A young bride recently married was teased how she could love her bald husband. She replied: "I do not love his hair, but him. He may be without hair, teeth, old and I still will love him just the same as I loved him at the beginning of our marriage. I love him and I wish to be with him until death."

If the partners do not marry because of this aesthetic attraction of personality but just because of the physical qualities of the body, they easily may meet one who is more beautiful, more attractive, more handsome and talented... and then feel unhappy for having married a person who surpassed by somebody else in beauty and physical charm.

The love of the psychological qualities does not guarantee a happy marriage either. You may also meet a more learned and skillful person than your partner! and then pity your partner.

But if the partners mary each other because they are these persons with such a personality, their love is eternal as the human person is eternal. A happy marriage, therefore, requires a union between man and woman attracted towards each other by physical, psychological and personal love.

It does not mean that everything in such a marriage is ideal and without troubles. There are no such marriages on earth. The conjugal love must be strong enough to overlook the inevitable faults and imperfections of human nature. They are necessary consequences of original sin. The Saints themselves were not free from them.

The most secure pledge of love is God's grace. The partners cannot love each other properly without Christ's help. The partners must love Christ and God and in loving God they will increase and purify their love for each other. Love for Christ in whom the Christian partners love each other elevates their love and preserves it from boredom, for the human love being human is imperfect as everything else. Being imperfect it cannot completely fill the human heart. So they direct and supernaturalize their love through Christ in order to render it ordinate, for being a passion, must be controlled by the reason.

The Christian mentality which considers everything in the light of Christ's Gospel helps the partners to get along in spite of all their troubles, for they know that they are living on the earth not for the earth but for heaven.

The children are always welcomed in the Christian marriage, for they strengthen the matrimonial ties between the parents who love each other in the creatures they brought into this world. They are proud of them as the artist is proud of his masterpieces.

SELECTIONS AND REFLECTIONS

Let this truth not be forgotten; there is no merit in greatness in submitting to misery, not even because of sin. But there is much merit and strength in the happy heart that clings to God our Lord, Who has welcome for all, but for none more than the sheep that strayed and has returned. "Rejoice with me," He says, and if my Father is happy I will not spoil His happiness by being miserable myself.—A. Gopdier

A boost in barber prices makes the face of the customer longer, which in turn calls for a new price boost, a vicious circle, if we ever see one. (New Haven Register).

A priest asked a little boy: "Is it a sin to pull a cow's tail?" "Yes, Father," said the boy. "What Commandment is it against?" continued the priest. "Well, Father," said the boy; "I,m not quite sure, but there is one that begins with 'What God hath joined together, let no man put asunder."

Promise yourself... to give so much time to the improvement of yourself that you have no time to criticize others.

THE LADY WITH A GOLDEN KEY

By FR. I. NAHAYEWSKY

I HEARD a very interesting story in our old country, Ukraine.

There was a poor gypsy, who, while travelling around the country with his family stole, swindled people and being a Christian himself, very seldom attended church services because of his gypsy life. But he had a very good custom: he prayed every day to the Blessed Virgin Mary.

One night God's messenger, death, came into the gypsy's tent and took his soul away. His body was buried and his soul came before the gates of Paradise.

—"Let me in, let me in"—said the soul, knocking at the huge door.

—"Who are you?" asked St. Peter.

—"St. Peter, don't you know me? I am the poor gypsy's soul."

—"What do you want here?" asked St. Peter calmly.

—"I want to go to heaven"— it replied.

"No! I won't let you in, you old sinner," said St. Peter, "you must do penance for your sins first." Then he locked the door.

The poor soul set outside the high wall of Paradise and cried. Suddenly a beautiful Lady appeared and spoke to him in a pleasant voice.

"Stand up, my son, do not cry. I remember you very well. You are the gypsy's soul who while being on earth prayed to me every day." She took the poor soul to a little back door which She unlocked with a golden key, and let it go into everlasting happiness.

Every one knows who the Lady with the golden key was. It was the Blessed Virgin Mary, Mother of Jesus and our Heavenly Mother too. She is powerful and she is willing to help us in our struggles against hell. It was revealed to St. Bridge: that God has given Her such a great power over all the evil spirits, that as often as they attack any of Her clients who invoke Her suffices to put them to flight.

Mary is a good Mother. She was chosen by God to be Mother of Jesus Christ. The angel Gabriel said to Her: (St. Luke 1, 29) "Hail, full of grace, the Lord is with thee: blessed art thou among women. Behold thou shalt conceive in thy womb and shalt bring a Son: and

thou shalt call his name Jesus. He will be great and shall be called the Son of the most High."

As Mother of God She took upon Herself the countless trials and sufferings connected with this dignity. St. Bernard writes: "Eve was a cruel step-mother, for through her the infernal serpent contaminated the first man by his poison, but Mary is our true Mother, because She has prepared for us all an antidote. Why should man fear to approach Her? There is nothing severe or repellent about Her; She is full of mildness and mercy."

Countless Christians who obtained in their necessities the help of Mary are assuring us that She is a good Mother. She converted millions of great sinners and saved their souls from eternal condemnation.

Let us invoke Her protection in our earthly needs and dangers. Let us pray to Her every day and She will save our immortal souls too.

THE DIGNITY OF A NUN

By MARY ANNE

THE wordlings do not understand what it means to be a Sister. Even our Ukrainian Catholic Families do not realize what a great honor it is to the parents to give a daughter to God.

No more dances, no more dates, no more amusements, no more one's own way of doing things... That's all they know about the religious state. They do not suspect the happiness there is in serving Christ as close as possible and in following the Master as His bride.

The Ukrainian Catholics need more Sisters than the Latins do. We need them for our parochial schools, for our orphanages and for our academies. Selfishness, the worldly spirit, repugnance for sacrifice, exaggerated research of pleasures, lack of understanding of the spiritual life hinder many Ukrainian girls from following the call of the Master. Loving a good time they do not want to exchange it for a convent as if the Sisters hated life. The Catholic Sisters do not hate life, they turn it into a more fruitful channel that they may better serve their heavenly Lover.

How can we promote the religious vocations among the Ukrainian girls? A real Christian home is the first garden where such vocations easily bloom.

The prayers of the parents incline God to call some of their children to the convent.

Acquaintances with the Sisters help the ardent girls to give up everything and follow Christ as the others did.

The paternal advice of a priest supports the noble aspirations of the girls who want to become sisters. The priest explains to them that the life demands sacrifices. No one can find heaven on the road... Heaven is the last stop of our earthly pilgrimage. The convent is not heaven, but it is just one step from the cell to paradise.

How does a girl become a Sister? After having entered a convent, she must be a postulant for six months. Then she receives the Nun's garb which

is called a "habit". She remains at the noviciate for two more years as a novice. When her two years are up she takes three vows: obedience, poverty and chastity for one year. When the year is up she again takes the same vows for another year and at the end of that year once again for another year. After these three years of taking vows for a year at a time, she takes them for three years. Then comes her final or perpetual vows binding her for her whole life to love Christ and to serve Him in all circumstances in which the superiors may send her.

Any Sister can leave the convent any day she wishes. Being, however, happy with Christ she does not turn back, for it would mean to betray Him.

Pluto, the outermost planet, was discovered photographically at Lowell Observatory, Massachusetts, in March, 1930.

NOBLE HEROINE

Queen Mary of Scots in the second period of her life was "a beauty in distress." Her tragedy has everything that may appeal to the human heart. Mary spent 17 years in prison, for Elizabeth, the tyrant of England, decided to get rid of the noble Mary, who charmed all with her personaity and incomparable beauty.

When the Earl of Kent brought her the news of her condemnation to death, Mary received it as a heroine: "He told me that my life would have been the death of their religion, Oh, how glad I am at that speech! Here comes the truth at last, and I pray you remark it. They told me I was to die because I had plotted against the queen, but then arrives this Kent, whom they sent hither to convert me to protestantism, and what says he? I am to die for my religion." Mary declared that she was ready to shed her blood drop by drop for the Catholic Church, and said: "I have scarcely ventured to hope for such a blessed end as this."

Owing to her courage to die for Christ and noble character of her person Mary the martyr for the Catholic Church in Scotland emerged with more credit in her death than Elizabeth in her cruel vengeance.

After Mary's execution, which James I, son of Mary did not oppose at all, hoping to get the throne of England after Elizabeth's death, a wave of contempt arose in Europe. She tried to divert the hatred by condemning her secretary to prison for having carried out her crime. She even went to call to witness that her resolution was to save Mary, although she signed the death warrant. Elizabeth was a coward, as all the tyrants are. She tried her best to justify herself before the history. She punished heavily some of her henchmen for Mary's death, for she tried to pass the responsibility to subordinates. Mary's execution on the February morning in 1587 was the day of her triumph.

She died for her faith and loyalty to the Vicar of Christ. Her tragedy is known through centuries, her memory in the world, her person is surrounded with sympathy, meanwhile her executioner, the bloody queen Elizabeth, passed into history as a monster of corruption, despotism and perfidy.—Rev. S. T., C.Ss.R.

The legendary date of the founding of Rome by Romulus was in 753 B.C.

During the month of February, 1950, Ontario's 44 gold mines milled 808,659 tons of ore containing 96,576 ounces of gold.

The Spanish Armada, which sailed on England in 1588, consisted of 132 ships carrying 33,000 Spaniards.

When the first European travellers arrived in China and Japan, tea was the national beverage of both countries.

Adolf Hitler is said to have died on April 30, 1945, in his underground bunker at the Reich-chancellory, Berlin.

The surface area of the earth is estimated to be 196,836,000 square miles, of which 141,050,000 square miles are water.

The Great Wall of China was built in 228 B.C.

Fasting is a penance designed to teach one control of all his bodily appetites, and to make atonement, in union with the fasting and suffering of Christ, for sin. It is good for the body as well as the soul. It should be undertaken gladly and obediently by all who have no excusing cause for not observing it.

It is better to suffer wrong than to do it, and happier to be sometimes cheated than not to trust.

"There's only one way to get rid of your surplus fat—exercise,and plenty of it."
"Nonsense. How do you account for my wife's double chin?"

A man may fall several times but he isn't a failure until he starts saying somebody pushed him.

Would you like to be a Ukrainian Redemptorist?

ORDINARILY God does not send an angel to tell a boy that He wants him for the altar. But He does arrange things so that there is an opening, an invitation. The rest He leaves to the silent persuasive force of His actual grace, and to the boy's own free will. On his side, every good normal Catholic boy can know for sure that if he possesses fairly robust health, at least ordinary talent for study and a willingness to try to live an increasingly good and better life, then if there be no major, extraordinary obstacle in the way, he has a right to apply at the seminary, there to find out whether he has a vocation.

God's invitation is even open to such a boy and it is up to the latter to determine, with prayer and advice, whether he is willing to volunteer for special service in God's Church,—for a career in whiuh there will, it is true, be spesial dangers and harships, one in which he can expect to make na fortune except in spiritual goods, but one in which he can find unparalleled security and happiness in oding most to help people save their souls.

The Redemptorist Congregation has an interesting origin. The Founder was St. Alphonsus Maria de'Liguori, Bishop and Doctor of the Church. Born of rather wealthy parents in Naples, Italy, on September 27, 1697, Alphonsus at the unprecedented age of scixteen had already graduated from the university and been admitted to the bar. From the start it was evident that a brilliant career in law lay ahead of him, until one day he made a mistake and lost an important case. This humiliated the youthful, yet prominent, Lguori, and it set him thinking. As a result, he decided, muct to the dismay of his family and friends, to abandon the law courts and vecome a priest.

Within a few years after Ordination the fame of the young diocesan priest as a preacher and counselor had spread through the kingdom of Naples. But God's Providence was once more to take a hand and change the course of his life. Although, apparently, the entire Neapolitan ecclesiastical world lay at his feet, Alphonsus' special sympathy was with the poor, the sick, and those to a large extent neglected in the rural districts. Thus when a command came to him from

heaven to start a religious congregation of missionaries for such abandoned souls, Alphonsus was not unwilling.

As early as 1725 our Saviour had appeared to a novice named Sister Marie Celeste i na convent near Scala, Italy. In these visions our Lord directed her to begin a contemplative order for women, and also to tell St. Alphonsus to found an organization of missionaries who would devote themselves to the special care of people who were most in need of spiritual help. In consequence there soon came into being, in the years 1831 and 1832, both the Redemptoristine Nuns and the Redemptorist Fathers. From this humble, though extraordinary, beginning theOrder has spread ever more and more, until now, little more than 200 years later, the Redemptorist habit and rosary and mission cross is a familiar sight in almost every part of the world.

Their Life Together

In common with all religious orders, the Redemptorist Congregation has as its primary aim the sanctification of its members. In other words, when a young man takes his vows as a Redemptorist, he must fully intend to make sure his salvation by trying to obey his Rule

and become a saint. The special apostolate of the Order is the mission field, but in America and Canada Redemptorists serve the people also in may parishes.

To make certain, that Redemptorists receive the full benefit of monastic life and at the same time remain true to their work on the missions, St. Alphonsus ordained that they operate no schools, except their own seminaries and those in their parishes, and that they always liev in community. Thus most Redemptorists can be certain that after Ordination they will be asigned to mission activity in some form and that they will seldom, if ever live and work alone. The Redemptorist Rule is not severe, and yet when it is faithfully observed it is bound to keep one contented and faithful in his vocation, besides affording ample opportunity to labor for the salvation of couls. The secret can be attributed largely to the family spirit and teamwork of priests and brothers, united under the vow of obedience and guided by God's grace.

What They Do

In this country, should a voy be thinking of becoing a Redemptorist priest, there are a variety of mission activities that could be his. After Ordination he might be assigned to go about giving parish missions, novenas or retreats. It might be too, that if his talents allow, he might be told to write for magazines, or to edit pamphlets and books; or that he devote himself to the preaching of retreats either to priest or nuns or brothers or lay people. Then, too, since the Redemptorist have parishes in Canada, he could be placed in parochial work, with its adundant opportunities to guide the Ukrainian people to the Faith.

How About You?

Every boy who is seriously considering the priesthood can be certain of one thing: if he perseveres to the altar, he can know for sure that he will bring to God on immense number of souls. If we had enough good zealous priests, we could rapidly convert the entire world.

The Ukrainian Redemptorist Fathers need many sicere candidates to carry on their fruitful activities in the home and foreign mission fieelds. If the reader has graduated from the eigth grade or from high school or college, and if he feels that he would like to try for a Redemptorist career, he may write for information to:

Redemptorist Fathers College
Box 355,
Roblin, Man., Canada.

SICKNESS OF MIND

Sickness of mind is similar to sickness of the body. Like bodily ailments, mental ill health can often be cured. Mental illness is not inherited, is no disgrace and can in many cases be prevented. The foundations of mental health are laid in early youth, and the keystones of character are shaped in the home.

Many a man tries to compensate with a fancy for what he is not, and with humor for what he really is.

Victor: Do you like to come to school, Margaret?
Margaret: Oh, yes!
Victor: What are you most eager to learn?
Margaret: The date of the annual picnic.

Teacher: You stay in after four.
June: Me? what for? I didn't do anything.
Teacher: That's what you are to stay in for.

In those places where the Ukrainians have their own pastor, parish or mission, no pastor or priest of the Latin rite can claim jurisdiction over the Ukrainian Catholics. To do so even in the case of Ukrainians who claim a life-long membership or attendence in a Latin Church would be violation of justice. (Papal Decree issued by the Oriental Congregation in 1929 "Cum data fuerit").

Goodness is a special kind of truth and beauty. It is truth and beauty in human behaviour.—**H. A. Overstreet.**

Be Careful With MOVIES!—Many youngsters ardently frequent movies without asking whether they are good or bad. They go, because they have already contracted the movie habit.

Many "Christian" parents tolerate the movie eagerness in their children. When they send their children to school, they know that they are protected by special traf fic guides against danger; when their children go shopping, the parents know that no storekeeper or druggist will give them poison, or alcohol.

Do parents have a similar certainty in regard to movies? Are they certain that the souls of their beloved ones will not be poisoned by indecent pictures? No! Why, then, do they not invoke the law to compel film people to give them such a guarantee that the minds and the hearts of little children and of youth will not be poisoned by unscrupulous speculators of impurity?

We complain about murders, robberies, sex offenses, crimes, corruption, divorces that seriously menace the very foundations of society and the states. Can it be different? Men act as they think and speak. Their mentality is responsible for their good or bad life.

There is no doubt that many young people, although baptized, are completely pagan. They think as pagans, they speak as pagans, they talk as pagans, they behave as pagans. Why? Their mentality is pagan. They look at crime and murder in the movies, they see divorces and impurity, they observe obscenity on the stage. At first, they react, then they become indulgent, insensible to evil, and in the end they start to believe there is nothing wrong in doing things they continually see done by the idols of Hollywood.

The state law should punish the propagators of divorces, crimes, and murders as it punishes the murderers themselves, for they who glorify murder and impurity, etc., in public, are guilty of promoting it.

SPOKE NO ENGLISH

King George I of England could not speak a word of English.

NUTRITIONS LIQUID

The liquid surrounding solid vegetables in a can contains dissolved minerals and vitamins and should be used.

The talkative lady was telling her husband about the bad manners of an acquaintance who had recently paid her a visit.

"If that woman yawned once while I was talking to her," she said, "she yawned 11 times."

"Perhaps she wasn't yawning, dear," the husband said, "maybe she wanted to say something."

Harold to Massey: "How would you like to learn to ski?"
Massey: "Oh, I'd Jump at the chance."

"What's bothering Susie?" asked one lady at a bridge party. "She looks furious."

"Oh, she's trying to reduce. She just weighed herself on one of those scales with the new speaking attachment—and when she stepped on it, the voice said: 'One at a time please'!"

A chaplain asked his Protestant soldiers, what is it that most interests the non-Catholics about the Catholic Church? These were the answers: Why do the Catholics go to confession? Why the Church opposes divorce? Catholic views on marriage. Sunday Mass and real presence of Jesus in Holy Communion? Why the Church opposes birth control? Why the Catholic Church claims superiority over all the other Christian denominations? Why do we honor the statues and pictures of the Saints? Why is the Church so strict in regard to the VI Commandments?

Being a Catholic you should know how to answer these questions? But do you know the right answer? Maybe not. Why don't you read our Ukrainian press, especially the REDEEMER'S VOICE, which masterfully treates in every issue some of these questions?

REFUGE OF SINNERS

O lovely Lady of the Skies,
Star-crowned above the seraphim,
You are too splendid for these eyes
That do not merit heaven's rim,
Only for such as holy John
The glory of the moon is gone,
Because of you who stand thereon
And make all light grow dim.
O lovely Lady of the Beads,
Bright-veiled above the quiet cell,
You are too noble for my deeds
That rarely rise past meaning well.
Only is such as Dominic
The work is as the impulse quick,
Because of you who save the sick
In mind from error's hell.
And lovely Lady of the Rocks,
Rose-shod above the healing flood,
Your prayerful contemplation mocks
My pride and self-solicitude.
Only by such as Bernadette
Is given all to nothing get,
Because of you whose will was set
Immovably to good.
But, lovely Lady of the Home,
In cattle-cave beneath the street,
Unawed, uncowed, unashamed I come
To you who are Love's mercy-seat.
Here in the humble House of Bread,
Where God new-born is warmed and fed,
Against your knees I rest my head
And kiss your sinless feet.

WE CONSECRATE TO THEE

We all praise your sweet, lovely name,
Our gentle Queen and Our Mother.
We all sing one hymn together
To your Son Our Saviour.

Chorus.
Here we come, dear Mother Mary,
To give you our hearts' deepest love!

Our Adovocate sweet and powerful.
The world in thee must confide,
For to just and sinners, dear Mary,
You are the Refuge and Guide.

Chorus.
Here we come, dear Mother Mary,
To give you our hearts' deepest love!

h Comfort of the Afflicted,
Dispenser of Grace from Above,
You are God's Messenger of Peace—
We praise thee, our Hope and our Love!

Chorus.

Here we come, dear Mother Mary,
To give you our hearts' deepest love!

A sense of humour is what makes you laugh at something that would make you mad if it happened to you.

The chief saving instrument is the cross; and that is why, if we understand our mission as saviours of souls, we must accept the cross and even seek it.

The training of children is a profession, where we must know how to lose time in order to gain it.—**Rousseau.**

It is of supreme importance for me to hear what God has to say, far more important than His hearing what I have to say.

"We owe it to the coming generation to prepare it for leadership in Ukrainian communities and to leave it a proper heritage to serve as a beacon light in troubled times. A solid religious background will give our Ukrainian children a sense of values and a moral code that are all too frequently lacking in the world today.

"If we want our children to be emotionally and spiritually mature, we must provide them with the proper training. We must impart to them the rich, cultural treasures of Christiandom. We must give them the solid grounding in religion which will fortify them and strengthen them for a fuller and richer life."

First Russian: "What was the nationality of Adam and Eve?"
Second Russian: There's no possible doubt they were Soviet citizens. They had nothing to wear, nothing to eat but an apple, and lived in paradise."

Михайло Ф. СТАДНИК
(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)
...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ
Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.
SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

КОЛЯДИ	
РІЗДВЯНІ КАРТКИ з желаннями в українській мові, 1: 10ц., 12 різних	1.00
РІЗДВЯНІ КАРТКИ з желаннями в англійській мові, 12 різних, за ...	.85
КАЛЄНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ НА 1952 РІК	.75
НАРОДНИЙ КАТЕХИЗМ (лише в українській мові)	.20
КАТЕХИЗМ—Наша Релігія в укр. і англ. мові	.30
БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТУ в укр. і англ. мові	.50
" " Нового Завіту, в укр. і англ. мові	.50
" " Старого і Нового Завіту (разом) в укр. мові	.50
МОЛИТОВНИК: "З Нами Бог"	2.50
МІСІЯ В ОБРАЗКАХ	.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	.50
ЄВАНГЕЛІЯ в укр. мові, о. Т. Лощинський	1.50
ДЕВЯТНИЦЯ в честь Серця Хр., о. З. Золотий	1.25
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА	.10
ДУХОВНА ВЯЗАНКА (Молебні до Ісуса й Марії)	.15
КРИВАВИЙ БОЛЬШЕВИЗМ	.10
БОЖЕ СЛОВО—проповіді о. Мацелюха	4.00
ПРОПОВІДИ—о. Вояковського	4.00
ЛЕЛІЯ ІЗРАЇЛЯ, життя Божої Матері— Герберт	.60
МНОГОСТРАДАЛЬНА МАТИ	.20
КОРОТКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ—о. П. Божик	.20

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

C-I-L
PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON -- SASK.

from EATON'S

new MIDSEASON CATALOGUE

118 pages — packed with timely, thrifty gift suggestions

Use this exciting new book along with EATON'S big Fall and Winter Catalogue for complete shopping choice and satisfaction.

P.S. **When you order early —**

- Stocks are in peak supply.
- Service is at its best.
- Early delivery, means plenty of time for gift wrapping and re-mailing.

T. EATON Co. SASKATCHEWAN LIMITED

EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN

Estevan • Humboldt • Kamsack • Lloydminster • Melfort • Melville
Moose Jaw • Nipawin • Prince Albert • Regina • Saskatoon
Swift Current • Yorkton • Weyburn

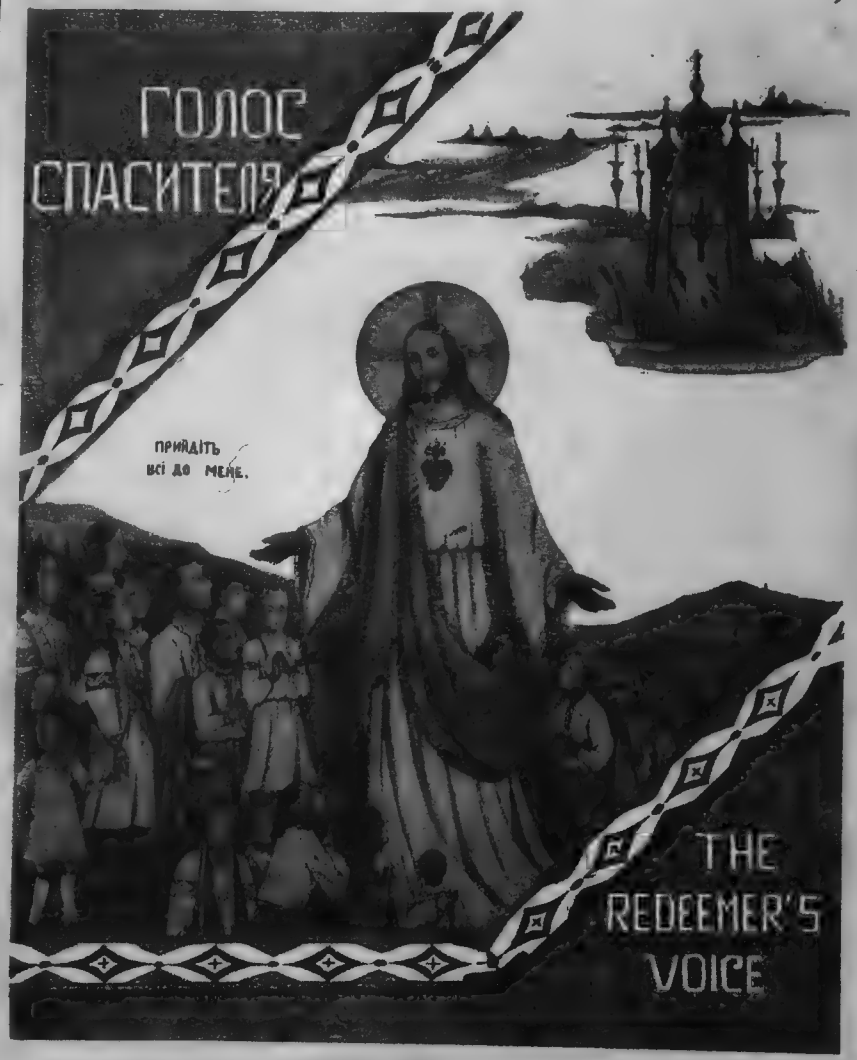

▲ UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY ▲
ГРУДЕНЬ YORKTON, SASK., DECEMBER 1951

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.
Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.
Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

БУДЬМО ВДЯЧНІ! ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 1
ПЕРШИЙ ДІЄЦЕЗАЛЬНИЙ З'ЇЗД У ВИННИПЕГУ 5
ПОБАЖАННЯ НОВІМ НАСТОЯТЕЛЯМ 12
МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ 12
ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ! ..... о. М. Щудло ЧНІ. 13
І ЗНОВ РІЗДВО ..... Богдан Лепкий 21
ЖНИВО ВЕЛИКЕ--РОБІТНИКІВ МАЛО ..... о. Семен Іжик 22
КРАЙ ДАРМОЇДІВ ..... Із. Воробкевич 26
НЕДОЛЯ РІВНЯЄ ВСІХ 26
ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ? 27
ПОКЛИН НЕПОРОЧНО ЗАЧАТИЙ 28
ВЕЛИКИЙ ЧУДОТВОРЕЦЬ ..... о. Др. Микола Комар 29
СВЯТИЙ ЙОСАФАТ СТАЄ ЄПИСКОПОМ ..... о. М. Щудло ЧНІ. 32

HEROIC VIRTUES OF ST. JOSAPHAT .. Rev. M. Schudlo C.Ss.R. 39
A WISE PRESIDENT 44
ST. ANDREW—FIRST APOSTLE OF UKRAINE 45
THE VIRGIN WITH CHILD ..... Richard Kehoe O.P. 47
PIUS XII AND STATE POWER 49
HISTORY OF THE UKR. CHURCH .... Rev. M. Schudlo C.Ss.R. 50
MARY IMMACULATE ..... Rev. Alber Roemer 56
THE CHURCH AND BIRTH-CONTROL . Rev. M. Schudlo C.Ss.R. 60
EDITOR'S WISHES 63
OUR LADY'S LULLABY 64

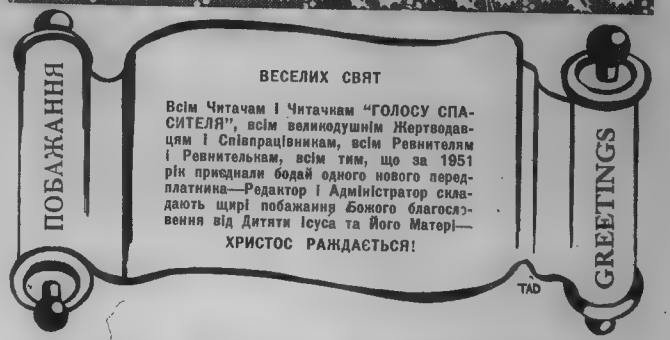

БУДЬМО ВДЯЧНІ!

о. МИХ. ЩУДЛО, ЧНІ.

ВДЯЧНІСТЬ це дуже гарна чеснота, але нажаль щораз менше її можна подибати навіть поміж християнами. Кому ж маємо бути вдячні та за що,

1. Треба бути вдячні Богові за дар сотворення, бо сотворення по словам великого Учителя католицької Церкви, Св. Альфонса Лігорія, це найбільше добродійство, яке Бог може подати сотворінню. Ніхто не має права появитися в цьому світі. Це Божий дар, який Він подає кому сам хоче, тому й ніхто не може звернутися до Бога з проханням чи домаганням: "Боже, сотвори мене, подай мені життя, бо я бажаю жити!"

Треба дякувати Богові за дар відкуплення та за ласку, що ми народилися в католицькій Церкві. Яка це велика ласка бути християнином-католиком і належати до правдивої Церкви, яку оснував сам Божий Син для спасіння людського роду. Скільки ж людей не мають ласки належати до католицької Церкви, бо народилися в паганстві чи в церквах, які заложили оттакі амбітники, як Михайло Керулярій, царгородський патріярх у 1054 році, чи Генрих VIII у 1534, або Мартин Лютер у 1519, чи

в якійсь іншій церкві, що вже відкололася чи то від англиканської чи лютеранської, бо всі протестантські церкви це відламки від Генрихової чи Лютерової церкви.

Католики мають цілу правду обявлення, всі святі Тайни, правдиву науку Христа; інші ж християнські церкви пообтинали ці святощі по власній уподобі, покасували священство, тайни, повикручували навчанняа Спасителя, позаводили новості противні Святій Євангелії, от хоча б запровадження розводів, штучного перепинення народин, тощо...

Треба дякувати Богові за стан освятної ласки, що подав нам у св. хрещенні, яке вчинило нас Божими дітьми, слід дякувати за небо, що жде на нас зо своїми вічними радощами, за радощі та поміч, що улегшують нам земські страждання та болі, які очищують наші душі та збагачують у заслуги, слід бути Богові вдячні за красу весни, за приманливу білість зими, за смачні овочі, за квіття та жнива, за здоровля та благословення, які завжди товаришать нам на цій долині сліз, поки Господь не забере нас до Свого вічного царства.

II. Треба бути вдячними нашим батькам, що по Бозі є найбільшими нашими добродіями на землі, бо через них ми дістали життя від Бога. Цю вдячність дитина виявляє невпинною молитвою за них, послухом, любовю та ніжним спомином про них, як і теж фінансовою піддержкою в потребах їх старости.

III. Треба бути вдячними священикам і душпастирям, бо через них у хрещенні ми сталися Божими дітьми та дістали право до неба. Вони дбають про наше духовне добро, прощають наші гріхи, подають нам Тіло і Кров Спасителя, відправляють за нас, боронять від ударів Божого гніву, випроваджують у вічність, скріпляючи нас Святими Тайнами.

IV. Треба бути вдячними нашим виховникам, учителям, приятелям і всім тим, що колинебудь вчинили нам якесь добродійство чи подали добру пораду в житті.

Ми бажаємо вдячности від тих, що їм добро чинимо чи трудимося для них. Чинім те саме з нашими добродіями. Невдячність, забуття, твердість і шорсткість не подобається нікому, тому й слід уникати її. Французький міністер Таєранд скаржився: "Як подам посаду одному прохачеві, так викликую девять заздрісних і одного невдячника."

Вдячність дуже подобається Богові. Христос скаржився на невдячність жидів і на брак любови девятьох очищених з прокази юдеїв, що не вернулися подякувати Йому за чудо. Вдячність за добродійства це найкращий засіб запевнити собі нові ласки в Бога та людей. Будьте вдячні!—каже Св. Павло. Треба навчитися поборювати в собі байдужність і самолюбство, щоб ми могли довірливо дивитися на Бога та Пречисту Діву, що співала повна вдячности: "Величить душа моя Господа!"

Невдячність дуже поширена поміж людьми. Треба опановувати себе, здавлювати самолюбство, щоб у наших серцях могло розвинутися почуття вдячности для Бога та наших добродіїв, хоч воно повинно бути природне для людей бути чутливими на добродійства. Люди легко забувають отримані добродійства, вимагають прислуг від своїх ближніх , хоч часом самі пальцем не кивнуть, щоб другим допомогти в потребі. Причина невдячности це гордість, що не любить залежати від інших, як теж і страх, щоб не зайшла потреба допомогти ближньому, коли він знайдеться в клопоті та нужді.

Бог має бути першим предметом нашої вдячности, бо все походить від Нього в природнім і надприроднім порядку. Воно походить від Нього та належить до Нього. Він може в кожній хвилині невдячним людям забрати Свої добродійства, от як здоровя, благословення, опіку, світло, тепло, повітря, яким віддихаємо, поживу, що підтримує наше життя. Небо, зорі, моря, ліси, звірята та рослини все те Божий твір для добра людей. Бог це найбільший і безмежно терпеливийдо бродій людства, бо Він піддержує життя так своїх почитателів і слуг, як і своїх ворогів, богохульників і безбожників.

Люди бувають невдячні Богу за його добродійства. Людство подібне до девятьох жидівських прокаженних, що не почувалися до обовязку прийти та подякувати за уліченя від прокази немов їм належалося б це чудо. Людство невдячно забуває про Бога немов Його зовсім не було б або немов Він не був би їх Творець, якому належиться пошана та вдячність за добродійства. Одні не дякують Богові з недбалости, другі з гордости, інші вміють прохати помочі в потребі, але мало хто, може один на десять, пригадує собі, що за добродійство, ласку та поміч належиться Богові бодай одне слівце подяки.

ВАЖНЕ ДЛЯ ОГОЛОШЕНЬ— Дуже часто наливають до "Голосу Спасителя" письма, що не є ні статтями, ні новинками, але звичайними оголошеннями.—Коли Шановні Читачі чи Читачки бажають, щоб ці оголошення появилися в "Голосі Спасителя," так прохаємо разом з оголошенням прислати і належитість за оголошення, як це буває по всіх часописях у світі.—І так: Оголошення на чверть сторінки коштує $4.00; оголошення на одну третю сторінки $5.00; оголошення на пів сторінки $8.00; оголошення на цілу сторінку $15.00. Отак пригадуємо всім Шановним Приятелям "Голосу Спасителя" залучати чека до своїх оголошень, так тоді й оголошення появиться і не буде ніяких непорозумінь і невдоволення ані в нас, ані в тих, що присилають свої цінні оголошення до нашого Місячника.

Адміністрація ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

ОБОВ'ЯЗОК КОЖНОГО ЧИТАЧА ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

1. Кожен Читач обовязаний своєчасно заплатити передплату за видання. Чи ти, шановний Читачу, вже вніс передплату? Не вносячи передплати, ти руйнуєш Видавництво!

2. Кожен наш Прихильник повинен також, у міру своєї спроможності, внести добродільну датку на Фонд Голосу Спасителя. Чи ти, шановний Прихильнику, вже вніс цю датку? Поспіши!

3. Кожен Читач і Прихильник Голосу Спасителя повинен приєднувати нам нових передплатників і ширити наші видання серед своїх знайомих та приятелів. Чи ти, шановний Читачу, це робиш? Коли ні, поспіши з цим, і тим допоможеш Видавництву Голосу Спасителя!

ЗАМОВЛЯЙТЕ

КАЛЄНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

— НА 1952 РІК —

Видрукований на гарнім книжковім папері, має нову, двокольорову, гарно й модерно намальовану обкладинку, 36 знимок-образів, 160 сторін друку, та слідуючого змісту в українській і англійській мовах:

Молитва за Український Нарід	2	Не хворуйте добрі люди	84
Календар після старого і нов. стилю	3	Як Україна стала християнською	86
Покажчик постів, загальниць, заказаних часів після стар. і нов. ст.	9	Сміховинки	90
Загальний Церковний устав	10	Завдання наших парафій	91
Устав для поодиноких місяців після старого і нового стилю	12	Он і лихо	93
Україна (поезія)	20	Сміховинки	94
Наше Благовіщення	21	Канадійський парлямент	95
Іс. Хр. і М. Божа в укр. мистецтві	27	Пощо людям релігії?	97
Скорбна Мати (поезія)	30	Українці в Америці	99
Вселенськість Христ. Церкви	31	Чи чуєш, рідний краю наш?	102
Гідність людини	37	Про появу Божої Матери в Геде	103
Патріоти—фрагменти (поезія)	38	о. Др. Й. А. Сабурен	106
Антирелігійна робота	39	She came unto her own	111
Невидиме око	41	Come, follow Me	112
Дім збудований на скалі	41	For victims of birth-control	115
Іванова философія (приповідки)	42	Girls, develop your personality	115
Засади розумної критики	43	Woman—a poem	118
Благословення	49	Census in the U.S.A.	120
Учіть дітей прикладом	50	Catholicism, Schism and Cossacks	121
Комунізм—руїна христ. цивілізації	51	Is it easy to be a good mother?	122
Працьовитість	53	A great martyr of Ukraine	124
Ігор Шанковський—поезії	54	Free enterprise, capitalism	127
Пречі Діва—Морська Зірка	55	Ukrainian Bishops-martyrs	128
Положення родини в сучасному світі	57	What Holy Communion does for you	130
Імя Бога в різних мовах	60	Ukrainian Catholic rite is beautiful—plus	132
S.O.S.	61	Marriage not a honeymoon	133
Моє навернення	65	In God's Army, too	133
Характеристика Отців Редемптористів	70	III Евх. Конгрес Укр. Катол. Канади	134
Сміховинки	74	Катол. преса й книжка на виставі	135
Міри і ваги	75	Вислухання Служби Божої	135
Перші монастирі в Україні	76	Каталог книжок	136
В домі Отця Мого	78	Адреса, духов. 4 канад. дієцезій	140
Яка твоя душа?	79	Адресар Пр. Сестер, Шкіл, Установ	148
Значення Згром. Сестер Місіонарок	80	Адресар укр. катол. духов. в Америці	150
Благайте Бога Службою Божою	88	Адресар укр катол. установ в Амер.	157
Про любов	88		

Ціна 75¢. При замовленні більшої скількости (принаймні 3) дається значний опуст.

Замовляйте його для себе і як Різдвяний Дарунок для своїх дітей, внуків і приятелів. Пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE
YORKTON, SASK., CANADA

ВЕЛИЧАВИЙ ТА УСПІШНИЙ ПЕРШИЙ ДІЄЦЕЗАЛЬНИЙ З'ЇЗД БУК-а, ЛУКЖ, УКЩ МАНІТОБСЬКОГО ЕКЗАРХАТУ ВИНИПЕҐ, МАН., 9-10-11 ЛИСТОПАДА, 1951

Знимка представляє акт посвячення прапору УКЮ Манітоби, Преосв. Кир Максимом Германюком ЧНІ. Посвячення було в катедральному храмі св. Володимира й Ольги в Винипегу, по співаній Сл. Божій, в неділю, дня 11-го листопада. В імені УКЮ, прапор держали: Стефанія Боднарчук і Ґеррі Павлишин. (УКПС)

В пятницю, 9-го листопада 1951, від 7 годин ввечер почали напливати зі всіх сторін Манітоби делеґати: БУК-а, МУКЖ і УКЮ. Прибуло до 200 делеґатів. Молитву провів Всесв. о. пралат Др. В. Кушнір. Він також привитав всіх гостей, а ЛУКЖ приготовило перекуску.

В суботу рано, 10-го листопада почалася спільна сесія всіх делеґатів і гостей. Було понад 300 делеґатів.

Програмову промову виголосив Преосв. Кир Максим Германюк ЧНІ. "Цей З'їзд —каже Преосв. Кир Максим——має бути обновою і датн почин до нової, жертвенної праці, а ця праця має бути в рямцях Католицької Акції. Чого Церква очікує від Вас?—Щоб Ви були правою рукою Церкви, щоб Ви станули виразно, отверто, недвозначно по стороні Христа. Ви маєте станути активно, не пасивно, бо ж це Акція. Працювати для Христа там, де Ви є: в родині, громаді, в суспільності. Виступати маємо одним фронтом, зорганізовано, бо доперва тоді можемо надіятися на успіх. Молю Милосердного Бога, щоби благословив цей перший наш З'їзд..."

Опісля промовляв президент Василь Валл про важність організацій БУК-а, ЛУКЖ, УКЮ, а п. П. Вашук на тему: "Наша організаційна схема."

Потім кожна організація мала свої осібні збори, де вибрано слідуючі дієцезальні заряди:

Дієцезальний Заряд БУК-а:
Іван Козоріз—голова
Др. Л. Резньовський—місто-голова
Павло Божик—секретар
Славко Ребчук—скарбник
Петро Вашук—організатор

Дієцезальний Заряд ЛУКЖ Манітоби:
Гізеля Судель—голова
І. Козоріз з Винипегу—1-а заступниця
М. Кришталович, Сенді Лейк і М. Корнят з Брендон—другі вист. голови.
Ольга Шваґа—секретарка
Марія Мельник—фін. секретарка
Анна Вавриків—скарбничка
Анна Кензик—кореспонд. секретарка
Референтки для вишколу С. Друверс, культ.-освіт. К. Панчишин; імпрез: Анна Моріс; Харетат.: Марта Гомик; преса: Ве-

роніка Веска; Червоний Хрест: Марія Войтович.
Мриглод, О. Калужник, О. Кусса, М. Ла-
Контрольна Комісія: М. Стефанців, Г. заруке, Овкбуря; Анна Добуш, Сифтон і Колісник в Вайта.

Дієцезальний Заряд УКЮ Манітоби:
Володимир Зборовський—голова
С. Семчишин—місто-голова
Стефа Боднарчук—кор. секр.
В. Квасний—скарбничка
Е. Антонишин—член
Марія Притула і Вол. Вала—преса
Юрій Михальчук, Галя Пристайко і І. Гіляш—контрольори
Нестор Галярник, Віктор Якімчук і Ф. Палек—референтки.

По всім відбувся спільно бенкет і забава в Форт Горрі Готел.

В неділю рано о год. 10.30 в катедральному храмі св. Володимира і Ольги, торжественну св. Літургію відслужив Преосв. Кир Максим Германюк в асисті чисельного духовенства. Простора катедра була переповнена делегатами, гостями та вірними. По Богослуженні Преосв. Кир Максим довершив посвячення прапору для УКЮ, виголошуючи при тому високо-патріотичну проповідь.

Пополудні від год. 3 до 6 була кінцева спільна сесія. Предсідником зо складових організацій БУК, ЛУКЖ і УКЮ зложили звідомлення п. І. Козорів, п. М. Зборовському і пані Г. Судель.

Голова резолюційної комісії п. С. Романів прочитав 16 резолюцій над якими виязалася широка дискусія. Голос в дискусії брали прелат о. В. Кушнір, о. Д. Шевчук, п. С. Ребчук, пані Дима, Нестор Галярник та другі. Др. М. Марунчак вніс додаткову резолюцію про потребу створення свого власного дієцезального пресового органу. Преосв. Кир Максим висказав подяку за ту резолюцію та пообіцяв, що це є їхньою мрією мати свою дієцезальну пресу.

Преосв. Кир Максим проголосив склад нового заряду Централі:
Василь Вала—президент Централі
Іван Новосад—віцепрезидент
о. Семен Іжик—організатор
Тома Войчук—скарбник
Члени Ради: Іван Козорів і Павло Божик від БУК-а.
Гізеля Судель і Ольга Шваґа від ЛУКЖ.
Володимир Зборовський і Стефа Боднарчук від УКЮ.
Іван Жаровський і Семен Романів від Бр. св. о. Николая.
о. Роман Добрянський від Т-ва св. Йосафата.

Яко закінчення в залі Інституту Просвіти відбувся "Листопадовий Концерт." Співав гарно хор Спілки Української Молоді (СУМ) в Вінніпегу під диригентурою Всеч. о. П. Романишина. Святкову промову виголосив п. Др. Т. Михайлівський. Станиця бійців УПА дала інсценізацію: "Україна в крові." Пластуни відспівали з вправами молитву: "Боже Великий."

(УКПС—Вінніпег)

ЙОРКТОН, САСК.

Дня 19 жовтня нагло помер у своїй хаті бл. п. Іван Палиґа в 78 році життя. Покійний походив з села Красне, п. Зволочів. До Канади приїхав 1902 року

бл. п. Іван Палига

і поселився зразу в околиці Тіодор, а відтак в околиці Джедбурґ, Саск. В 1939 році замешкав у Йорктоні.

Полишив в смутку свою дружину, 2 синів, 2 доньки, 12 внуків і 2 правнуків.

Поминальні богослуження відправив Пр. о. П. Малюга, ЧНІ. По похороні всі люди пішли до парафіяльної галі на обід. На заклик Пр. о. Малюги, люди зложили $26.80 на добродійні цілі. З тої суми призначено 13.40 на сироти в Айтуні, Саск., а 13.40 на прес фонд Голосу Спасителя.

Всім жертводавцям складаємо щиру подяку а покійному Іванові вічну память.

ПРОХАННЯ ПОМОЧІ

Я хвора від 13 літ і пробуваю в санаторії в Вінніпегу. Нераз молилася до М.Б.Н.П. і вона мені трохи помогла. Проте не чуюся здорова та мушу далі пробувати в санаторії. Моя довга хвороба забрала мені всі гроші до останнього сотика. Я звертаюся через Голос Спасителя до всіх добрих християн, щоб допомогли мені своїми датками. Всім жертводавцям щиро дякую та буду молитися за них. Прошу висилати жертви або до адміністрації Голосу Спасителя до Йорктону або попросту на мою адресу до санаторії:

S. Svnewicka.
King Edward Sanatorium.
Winnipeg. Man.

"ШЛЯХАМИ ВІКІВ"

Появилася нова книжка, п. Юрія Тиса, що її видав Клюб Приятелів Української Книжки зорганізований п. Іваном Тиктором.

Цю книжку слід повітати щирим привітом. Вона переносить Читача в минуле України, намагаючись показати звязки нашої Батьківщини з Західнім Світом.

Шановний Автор прегарно та цікаво змальовує картини з минулого, показує намагання великих українців познайомити світ із Україною, зєднати їй приятелів на заході, перенести в Україну все, що добре поміж західніми народами.

Книжка вміло написана. Мова гарна і літературна. Тяг оповідання приковує читача. Весь твір навіяний глибокою любовю до рідного краю.

Редактор "Голосу Спасителя."

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНУ МОЛИТВУ

Отсим складаю найщирішу прилюдну подяку Матері Божій Неустанної Помочі за вислухання молитов і прошу о дальшу опіку.

А. Тишинська, Вашинґтон

МІСІЯ В ВІЛІНҐ, В. В.
28-X-4-XI 1951

Місія тривала 8 днів. Впр. о. парох, Вол. Терещук, гарно приготовив людей на місію. Проповідав о. Мих. Шудло ЧНІ. Місія була в двох мовах. Молодь і жіноцтво взяли численну участь у місії, мущини слабше приходили на проповіді. Були загальні Св. Причастя за нашу Церкву, нарід, душі в чистилищі та за Америку.

"Голос Спасителя" придбав собі численних приятелів завдяки трудам панни Евгенії Канюк.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро-сердечно дякуємо за ласкаві жертви на прес фонд слідуючим добродіям:
З нагоди пращання ВПр. о.
Гр. Шишковича ЧНІ., Йорктон 10.00
Войтюк Кузьма, Угринів 2.00
Левко Юрко, Принс Альберт .. 1.00
Ювілей О. М. Кравчук, Фл. Флон 3.00
Весілля: Мастерпак - Петришин, Елфрос 12.00
Похорон: П. Гоменюк, Ватерфорд 10.00
Хто слідуючий?

ЖЕРТВИ НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ ГОЛ. СПАСИТЕЛЯ

Найщиріша подяка тим нашим Приятелям, які прислають свої жертви щоб помогти нам сплатити нову друкарську машину. Ось ліста жертводавців:
Пітел Е., Едмонтон 5.00
Ів. Борковський, Минк Крік 1.00
Богонос Пані В., Минк Крік .. 1.00
Ковбель пані Анна, Форест 1.00
Тишинська А., Вашинґтон 1.00

Ігор Шаиковський

МОЛИТВА

У храмі—типа пресвята,
лямпадка кволо багровіє
у ніг Христа похила тінь
...речу—"Хвала Тобі Месіє."
..луна—"Амінь."...

А там—престолу п'єдесталь
Кивот і Тайни Пресвяті...

І зорить чисту даль
і ловить ясну прохолоду
душі моєї тихий жаль...
Молитва...

Помер на свічах сивий дим
дяком догашений
і клівець
до серця мого віднайшов дорогу
остався я одним
коло порогу
святих дошукуюсь слівець
на славу Божу.

І ангелів звучить стодзвінний спів
лазурних сурм тремтливі звуки злиті
...і хтось моїх дослухується слів
із стелі храму, що уся в блакиті...

Пращання Впр. о. Гр. Шишковича в парафіяльній галі в Йорктоні, 4-го листопада 1951

ЙОРКТОН, САСК.

Дня 4 листопада 1951, в новім, українськім, народнім долі відбулося пращання Впр. о. Гр. Шишковича ЧНІ., широкознаного місіонаря та дорогого пароха й настоятеля претягом останніх 6 літ. Він є назначені настоятелем монастиря і Семинаря Отців Редемптористів у Ватерфорд, Онт. і вкоротці там мають відїхати.

На пращання прийшли численні парохіяни, співбраття монастиря та Пр. Бр. Методій ЧБХШ., директор Колегії св. Йосифа. Жіноче Т-во приготовило смачну і обильну перекуску. Предсідником гостини був п. С. Яремович.

Рїжними промовами бесідники згадували, посвяту та труд Впр. о. Шишконича для парохії Йорктону та околиць, дякували за все та желали на дальше здоровля, успіху та Божого благословення закінчуючи нашою традиційною піснею: "Многая літа." Опісля пані А. Шордій, голова ЛУКЖ в Йорктоні вручила Впр. о. Шишковичові від парохіян щедрий дарунок. За це все Впр. о. Парох щиро подякував.

Вкінці п. С. Яремович згадав що Впр. о. Гр. Шишкович є широко знаний в Канаді й Америці, і що варта щоб про це довідалися вони. В тій цілі зібрано на пресу й оголошення $19.50. Всім жертводавцям спасибіг, а Впр. о. Г. Шишковичові ще раз желаємо всього найліпшого в новій місцевості.

Учасник.

МІСІЯ В БОСТОН, МАСС.
4-11-XI 1951

На запрошення Впр. о. Пароха, Григ. Тома, о. Мих. Шудло ЧНІ. проповідав тижневу місію в Бостоні в українській мові, бо тутешні парафіяни сливе всі новоприбулі з Европи. Нарід узяв задовольняючу участь у місії.

Праця кипить у парафії, бо Впр. о. Парох і його сотрудник, о. Мудрий, замірають ще цього року приступити до будови власної церкви в Бостоні. Місія була в німецькій церкві, де досіль відбуваються наші відправи із браку власної церкви. Досіль не було тут української, католицької парафії, бо наші люди пішли на манівці, одні до автокефальної, друг. попросту до російської церкви.

ЕЛФРОС—ГОЛЯР, САСК.

Дня 29 жовтня, 1951, відбулось вінчання **Петра Пастирнака з Марією Петришин.** Св. Тайну подружжя уділив Впр. о. Гр. Шишкович, настоятель з Йорктону.

Молодята тут обоє роджені і вихована. Є дуже діяльними членами Церкви. Брали живу участь в карнавалі, базарах і пікніках. Панна Марія була найть другою княгинею. карнавалу, що відбувся 8 липня та приніс $1,700 на будову нової церкви, збудованої того року. Тут вони перші мали щастя брати шлюб. Їх родичі також є добрі члени церкви. Тато молодого, Дамян Пастернак, вже 25 літ служить в церкві як старший брат. Знова батько молодої Теодор Петришин сповняє службу дяка. По шлюбі відбувся обід у парафіяльнім домі. Тут Впр. о. парох пожелав і щераз уділив молодятам благословення, а гості відспівали "многая літа."

По тім Андрей Пастернак (стрий молодого) промовив до гостей про католицьку пресу і в тій цїли Кароль Кринкевич зібрав $24.00. Ту суму розділено по 12.00 на Голос Спасителя й Українські Вісти.

Молодятам желаємо щастя, здоровля та многих літ, а гостям щиро дякуємо за жертвенність.

Гість.

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ ПАНСТВА СТЕФАНА Й АНАСТАЗІЇ ШОРДІЙ

В середу 7 листопада зїхалося понад 300 гостей до парафіяльної галі в Йорктоні, щоб вшанувати панство Стефана й Анатазію Шордій з нагоди їх 25-ліття подружого життя.

Пані Шордій є голова ЛУКЖ а пан Шордій є секретар БУК-а в Йорктоні. Обидвоє є широко знані в йорктонському округзі і тішаться великою пошаною між усіми. Визначаються вони великою посвятою для добра Церкви й для українського народу.

Ввечері, крім парафіян, зїхалися ще численні гості з Дніпра, Кемсеку, Ебинізер, Гемптону, Реджайни, до парафіяльної галі й справили ювілятам гарне прийняття. За головним столом сиділи шановні ювілята, їх дружба й дружка ще першого весілля, діти, ближча й дальша родина.

В часі перекуски рїжні бесідники складали ювілятам побажання, а між іншими пані Стрільчук, що була предсідницею того вечірка; Пр. о. П. Малюґач НІ., Ст. Шордій Ст., Антін Киба, Адвокат Кіндред, С. Киба; від ЛУКЖ пані Верхомінка; від БУК-а п. С. Яремович; Василь Лукаш, дружба; Пр. о. С. Шавель ЧНІ.; і П. Юзик. Ювілята рівнож дістали багато листів і телеграмів з побажаннями від своїх знакомих з пова Йорктону. Потім відспівали многая літа і доручили ювілятам срібне начиння і стоячий тариль до курення.

Накінець ювілята зложили всім присутним щиру подяку за таке гарне прийняття й дарунки.

Шановним ювілятам бажаємо Божого благословення і кріпкого здоровля, щоб вони дочекалися ще золотого ювілею.

Присутній.

ФЛИН ФЛОН, МАН.

Несподіванка 15-ліття подружжя П-ва Олекси і Марії Кравчук

В неділю вечером дня 11-го листопада п.р. приятелі і сусіди справили велику несподіванку п-ству О. М. Кравчук, в їх 15-ліття подружжя. Після відспівання грімкого многолїтствія, влучено їм дарунок, котрий залишиться на памятку на довгі роки. Відтак п. Петро Фик, член укр. катол. церкви Успення Преч. Діви Марії, пояснив в кількох словах потребу фондів нашій католицькій пресі, котра виконує таку велику працю серед нашого громадянства в Канаді. Присутні зложили 6.00 і 73ц. на оплату, з чого призначено 3.00 на Голос Спасителя, а 3.40 на Укр. Вісти.

Ювілятам желаємо здоровля, щастя та многих літ, а жертводавцям щиро дякуємо.

ВАНКУВЕР, Б.К.
Посмертна Згадка

бл. п. Ілія Федорук

Бл. п. Ілія Федорук приїхав до Канади 1902 року, а одружився 1903 р. з Іриною Никорчук та замешкали у Малонтон, Ман. До Ванкувер приїхали 1950 до своїх синів і тут думали вже віка доживати. Але Божа воля зарадила інакше, бо упокоївся в Бозі 23 лютого 1951, прожившн 69 літ. Полишив у смутку жену, 3 сини і доньку та 6 внуків.

Вічная Йому Память.

Дружина й діти.

ЙОРКТОН, САСК.
Посмертна Згадка бл. п. Т. Комаса

Дня 17 листопада відчинилися ворота вічности для бл. п. Теодора Комаса. Того дня відійшов від нас один з найстарших піонірів в цій околиці в 86 році життя.

Походив з села Бодраковець, п. Борщів. до Канади приїхав з своєю супругою 1902 р. й зразу замешкав на фармі коло Гемптон, Саск. Опісля на старші літа перенісся до Йорктону, де прожив ще 18 літ.

Покійний лишив по собі засумовану дружину Марію, 3 дочки — Анельку в Флин Флон, Ман., Варвару у Виннипегу, Ман., Анну в Йорктоні, 1 сина Івана в Дітройті, 12 внуків і 6 правнуків.

Похорон відбувся пополудні на день св. Михаїла. Пращальну проповідь виголосив Пр. о. П. Малюта ЧНІ. По похороні родина запросила усіх до парохіяльної галі на малу перекусу.

Вічна йому память!

60-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ УКР. ПІОНІРІВ В ЙОРКТОНІ

В неділю 21 жовтня успішно відбувся великий Піонірський День в Йорктоні, за старанням БУК-а, ЛУКЖ і УКЮ.

В год. 10 рано була співана Служба Божа, яку відправив Впр. о. Ст. Бахталовський, ЧНІ. з Айтуни. При тій нагоді виголосили празничну проповідь, в якій висказали заслуги й успіхи наших піонірів.

В год. 12 відбувся великий бенкет в честь піонірів у парафіяльній галі. В 2 год. пополудні відбувся в Роксі Театрі гарний концерт, в якому взяли участь всі католицькі організації при парафії, обидві католицькі школи і хор з Айтуни, Саск., який був запрошений на це торжество. В часі концерту говорили визначні бесідники, як Впр. о. Ст. Бахталовський ЧНІ., Суддя В. Р. Смит з Саскатуну, п. Я. Стратійчук з Канори, і Пр. Бр. Методій ЧБХШ., директор Колегії св. Йосифа. Предсідником концерту був п. Стефан Шебець, який сміло перевів цілу програму.

На тому торжестві різні бесідники підкреслили заслуги нашого духовенства й наших піонірів на релігійному й національному полі й піднесли їхній престіж перед чужинцями, а особливо перед нашим молодим поколінням. При тій нагоді кожний українець, що замешкав в Канаді 40 років чи більше отримав грамоту від пароха, на знак пошани за його вірність католицькій Церкві.

Це торжество вробило надзвичайне гарне враження на усіх присутних, а особливо на старших піонірів, які чулися глибоко вшановані Церквою, духовенством і молодшим поколінням. Дійсно їм належиться глибока пошана за їх вірність і жертвенність св. католицькій Церкві. Отже нехай буде їм за це честь і слава на все!

ВАТЕРФОРД, ОНТ.
Похорон бл. п. Параскевії Гоменюк

По довгій недузі дня 2-го листопада п.р. померла заслужена піонерка Параскевія Гоменюк. Походила з села Чагор повіт Чернівці, Буковина. Разом із своїм чоловіком Іваном 1904 р. приїхала до Канади. Спочатку мешкали в околиці Канори, Саскачеван, опісля в околиці Енґліс, Манітоба, а від 1921 р. в Ватерфорд, Онтаріо. Тут стала членом-основником церкви Пресв. Серця Христового. Покійна визначалась великою побожністю, працьовитістю і жертвенністю на добрі цілн. Часто приступала до св. Тайн. Любила церкву Пресв. Серця Христового й

КАРНАВАЛ УКЮ В ЙОРКТОНІ

Ось знимка карнавалу з 21-го листопада 1951 р., який відбувся в Йорктоні. Горішна знимка з ліва представляє торжественний вхід контестанток серед оплесків на сцену. Долішна знимка показує вислід, з ліва на право: О. Юзик, А. Коляса, перша принцеса; Е. Гармацька, королева карнавалу; О. Яремко, друга принцеса і Е. Шарп. По правій стороні, акт коронації королевої Е. Гармацької, мейором міста С. Г. Ленгрил.

бл. п. Параскевія Гоменюк

дбала про її красу. Любов до церкви, працьовитість і побожність передала своїм дітям.

Вечером 4 і 5 листопада відправлено Парастас в домі -пва Дмитра й Віри Скобленюк, де проживала й померла Покійна. Похоронні Богослужения відправив у церкві Пресв. Серця Христового Впр. о. парох Іван Бала, ЧНІ. По похороні відбувся обід в домі п-ва Д. і В. Скобленюк. В часі обіду про пошану померлих гарно говорили пп. М. Процик, й. Монастирський і о. ігумен Ів. Бала. При тій нагоді переведено збірку на добрі цілн.

Жертвували по 2.00: о. І. Бала ЧНІ., М. Процик, М. Рибак, Д. Семенюк, Ф. Рибак, І. Боднарчук, Н. Войнарський, С. Харій, Гр. Гоменюк, Т. Гоменюк. — По 1.00: й. Монастирський, Е. Лемший, Гр. Михайлишин, Й. Шебець, М. Дзьопко, Д. Скобленюк, М. Вітковський, М. Миська, пані В. Скобленюк, Шебець, А. Ейнґліш, Гр. Гоменюк, М. Харій, М. Бурак.

По 50ц.: пані М. Дзьопко, К. Біник, Ф. Рибак, Д. Семенюк, Ю. Фльондер.

Разом $36.50.

На бажання дітей померлої збірку розділено: 1) На сиротинець в Анкастер 16.00; 2) На пресфонд Нашої Мети в Торонті 10.00; 3) На пресфонд Голосу Спасителя в Йорктоні 10.00

Покійній вічная память, а ласкавим жертводавцям щира подяка.

ПОДЯКА

Щиро дякуємо оо. Редемптористам, що часто відвідували маму й уділяли їй св. Тайни. Зокрема дякуємо Впр. о. Ігуменові Ів. Балі за прекрасні похоронні відправи, а чесним парафіянам за участь у тих Богослуженнях.

Діти: Віра, Григорій, Анна, Атанасій і Домна.

ПОБАЖАННЯ НОВИМ НАСТОЯТЕЛЯМ

Українська канадійсько-американська віцепровінція ОО. Редемптористів дістала нових Настоятелів:

Протоігумен: Впр. о. Др. Вол. Маланчук.

Ігумени: Йорктон: Впр. о. Іван Бала.

Айтуна: Впр. о. Ст. Бахталовський.

Роблин: Впр. о. Петро Лаптута.

Нюарк: Впр. о. Вол. Краєвський.

Ватерфорд: Впр. о. Григорій Шишкович.

Торонто: Впр. о. Людвик Міня.

Вп. о. В. Маланчук, ЧНІ.

Редакція "Голосу Спасителя" бажає всім новоіменованим Настоятелям, Впр. о. Протоігуменові і всім Ігуменам обильного Божого благословення та великих успіхів у їхній праці для Божої слави та добра українського народу в Канаді та в Америці. На Многая і Благая Літа!

Місячне Наміреннн

ГРУДЕНЬ: Молитися, щоб молодь більше пройнялася духом надприродних вартостей.

Багато молоді сьогоднішньої забуло, що життя на землі це боротьба з дияволом і власними пристрастями за вірність Богові, християнську досконаліть і вічне спасіння, бо ж на це сотворив нас ласкавий Господь, щоб ми Його пізнавали, любили, служили на землі та злучитися з Ним у небі вічною славою.

Якби спитати проклятих у пеклі, через що попались вони в ту вічну, вогненну тюрму, то по найбільшій часі почули б ми відповідь: "Через те, що ми вдавали глугих тоді, як Господь Бог до нас ласкаво промовляв."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Релігійний Місячник
Рік 23, ч. 12. Йорктон, Саск. Грудень, 1951

Христос Раждається!

о. М. ЩУДЛО ЧНІ.

І. Два світогляди.

ПРИГЛЯНУВШИСЬ до історії людства, бачимо два виразні напрямки, що нуртують у світі. Часом вони менше виразні, часом більше. Деколи один із них має перевагу, інколи другий бере верх, але боротьба завжди кипить між сторонниками обидвох напрямків. Обидва напрямки є всеохоплюючими та всесвітніми. Бажаю підкорити собі всіх людей, всі їхні гадки, змагання та цілий їх світогляд.

Що це за напрямки, між якими неможлива згода та спокійне співжиття в світі? Це ідеалізм і матеріялізм, небо та земля, Бог і Сатана. Боротьба між цими двома напрямками почалася ще в раю, як наш прабатько Адам зведений Сатаною, збунтувався проти Бога, щоб запевнити собі земське щастя без Бога, ба й наперекір Богові.

Хоч упалий Адам і його нащадки не відразу вповні відкинули Бога, всетаки матеріялізм у формі паганства, ідолопоклонства, зіпсуття, неморальности та безбожництва з його пошукуванням за земським щастям щораз більше опановував світ. Духова темрява заливала краї. Посідання Бога й панування ласки в душах щораз більше корчилося. Навіть вибраний ізраїльський нарід підпадав щораз сильніше під вплив матеріялізму та щораз більше матеріялізував свою релігію в єдиного Бога.

Спаситель зявився у світі, щоб прогнати духову пітьму, очистити з забобонів людські розуми таз реформувати людські

серця, щоб народи могли знову стати Божими дітьми й обновити в собі первісний Божий образ притемнений, ба й знищений гріхом, пристрастями й безвірям.

З появою Христа та проголошенням Його Євангелії боротьба між матеріялізмом і ідеалізмом Божим розгорілася наново з нечуваною рішучістю та крицевою неподатливістю. Почався шалений бій між паганським матеріялізмом і християнтвом. Бій жахливий, невблаганний і смертельний. Поплила ріками кров християнських мучеників. Розлога римська імперія три століття вкривалася кострами, хрестами, шибеницями, на яких гинули християни за свій духовий, надприродний світогляд. По трьох століттях завзятої боротьби християнство взяло верх. В 311 р. Констянтин Вел. проголосив свободу християнської релігії цебто її перемогу над матеріялістичним паганством.

II. Етапи боротьби.

Християнство почало обновляти обличчя народів, реформувати їхній світогляд, очищувати обичаї з морального бруду та гнилі, щоб людство могло стати Божою дитиною. Люди почали горнутися до християнської релігії без різниці рас, культур, національних приналежностей, бо добачували в ній єдину дорогу до духовного оздоровлення родинних, соціяльних і міжнародніх стосунків.

МАГОМЕТ (570-633) зо своїм ісламізмом, многоженством, матеріялістичним поглядом на життя на землі та по смерті в небі виступив проти правдивого християнства. Християнство розєднане єресями, послаблене грецькими амбіціями та східнім цезаропапізмом не виявило потрібної енергії, щоб успішно опертися магометанському матеріялізмові. Отак ісламізм почав підбивати Азію, Африку та велику частину Европи, винищуючи всюди християнство та перемінюючи колись квітучі африканські й азійські християнські осередки в вогнища магометанського матеріялізму. Вершок же пониження християнства в боротьбі з магеметанством прийшов із упадком Царгороду в 1453 р. Магомет II (1451-1481) завжди мріяв про здобуття гордої та пишної Візантії, промовляючи зчаста до свого везира: "Дивись на моє ложе! Що за непорядок! Царгород не дає мені спати! Дай мені Царгород!" Матеріялізм намагався опанувати колишній осередок східнього християнства, звідкіля довгими століттями промінювала на весь схід Свята Євангелія, щоб повернути його в вогнище матеріялістичного магометанства. Дивно ж, що грецькі християни в своїм заслiпленні та ненависти до Римлян кликали в часі облоги під вікнами імператорської палати: "Не бажаємо помочі від латинників!" А грецький дяка, Нотарас, виразник протикатолицького наставлення грецьких патріотів, говорив: "Сто раз волію бачити в Царгороді турецький турбан аніж папську тіяру!"

Переможний і тріюмфуючий магометанізм, загорнувши горду Візантію, став відразу перетворювати її в осідок матеріялістичного світогляду. Турки відразу скинули хрест зо Св. Софії та перемінили найкращу церкву в магометанський мечет!

Боротьба проти християнства велася так довго прерізними засобами, поки магометанство було сильне... Вислід же боротьби такий, що знеділі й оспалі християни грецької імперії стали турками-музулманами...

Турецький магометанізм не задовольнився здобуттям Царгороду... Турки вдарили на Европу та змагали завоювати Рим, знищити осередок католицької Церкви та поставити півмісяць на церкві Святого Петра. 7 жовтня 1571 р. християнство зорганізоване Св. Піем V (1566-1572) розгромило під Лепантом наступаючий матеріялізм Селима II-го.

ЛЮТЕР І ГЕНРИХ VIII

Мартин Лютер і Генрих VIII це інспіратори та батьки протестантського матеріялізму, основники християнських сект, що розложили Христову Церкву знутра... Народи, що пішли за цими двома еретиками бунтарями, поволі затратили християнський дух і стали предтечами модерних безбожницьких теорій і напрямків.

Церква ж Христова обновилася в своїй єрархії на Тридентійському Соборі, як теж у своїх членах, і вийшла повна життя й енергії до бою з матеріялістичним протестантизмом і всілякими єресями, що почали витрискувати з лютерової псевдореформи чи Генрихової схизми.

Папа Павло III (1534-1549) започаткував цей собор. Мав він три віддільні періоди. Тривав від 13 грудня 1545 до 4 грудня 1563 р. Скінчився за Пія IV (1559-1565). Св. Пій V увів у життя всі рішення собору по всій Церкві.

Християнство пробудилося до нового життя. Католицькі місьонарі поплили до Америки здобувати нові терени для Церкви та душі червоно-шкурих індиян для Христа, щоб надгородити йому страту безчисленних душ пірваних матеріялістичним магометанством у царстві султанів.

Матеріялізм проте не подається. Нові його покровителі, от як позитивісти, раціоналісти, масони, деїсти, воскрешають його та надхують ним французьку революцію. Знову пливе струями кров Христових визнавців у шалі революції. Церква ж Христова перемагає розшалілий матеріялізм... Франція єднається з християнством.

МАРКС І ЛЕНІН

Карло Маркс (1818-1883) започаткував своєю книжкою "Капітал" найбільше фанатичний і безкомпромісовий гін соціяльного матеріялізму. Ленін (1870-1924) провів спродукований матеріялізм Маркса в політично-державну систему Совітської Росії. Комунізм це найбільше яскравий матеріялізм, найбільше ворожа сила християнства та католицької Церкви.

Боротьба між комунізмом і католицтвом не вгавае та не покінчиться хіба повною й безоглядною перемогою одного із цих напрямків. Один угорський священик, що студіював разом із Леніном у Швайцарії, відвідав свого шкільного товариша, що був став уже диктатором комуністичної Росії. Ленін чемно прийняв свого шкільного товариша. В розмові священик спитався, хто переможе в сучаснім хаосі, що опанував світ. Ленін без вагання відповів: "Прийде час, що тільки католицтво та

комунізм стануть до отвертого, вирішного бою. Перемога одного противника принесе з собою повне знищення другого!"

Хто ж переможе в цьому бою? спитався священик. "Я не знаю," відповів червоний диктатор.

Боротьба ведеться приспішеним темпом на наших очах. Так комуністи під проводом кремлінської кліки, як католики з усіма віруючими християнами готовляться до вирішного бою, бо весь світ поділився на два смертельно-ворожі табори. Одна ідеологія знищить другу без сліду, бо вона для них обидвох місцях в людських серцях і поміж народами. Переможець не допустить, щоб у його царстві існувала ворожа йому ідеологія, що іде в розріз із його навчанням.

III. КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА—це носій духового світогляду.

Христос Спаситель народився в Вифлеємі, щоб поєднати людей із Богом і відчинити гріхом замкнене небо. Він учить при помочі Своїх священиків, що люди сотворені для неба та вічного щастя. Матеріялізм же перечить, що якийсь Бог сотворив людей, що взагалі існує якесь позагробове життя з вічним щастям у небі чи карами в пеклі. Церква за Христом повторює своїм дітям: "Шукайте ж найперше царства Божого та правди Його, а все те (матеріяльні добра потрібні до життя) додасться вам." (Мат. 6, 33).

Матеріялізм і комунізм, що є найскрайніша та найбільше брутальна форма войовничого, матеріялістичного світогляду, кличуть до своїх послідувателів і приклонників: "Їжмо та пиймо, бо завтра помремо!" (I Кор. 15, 32).

Ці два світогляди так себе виключають, як світло темряву, день ніч, смерть життя. Між ними ніколи не прийде до згоди та співжиття, не зважаючи на хвилеві компроміси комунізму, що позірними чи часовими уступками в користь релігії намагається приспати сумління християнського світу, щоб легше простягнути свою понуру тінь на всі частини землі.

"Ніхто не може служити двом панам... Не можете Богу служити та мамоні!" кличе Христос до всього людства. (Мат. 6, 24). Католицька Церква вірна заповітам свого Основника завжди ставилася рішуче до матеріялізму. Її ж непримирима постава до сьогоднішнього матеріялістичного комунізму викликує подив навіть у сектантів що ненавидять католицьку Церкву.

Грецька Церква була поти носієм правдиво-християнської духовости, поки базилевси при допомозі патріярхів не підкорили собі її та не стали використовувати для політики. Ця Церква внаслідок поневолення світській владі стала ділитися на різні секти, поки турки зовсім не обдерли її з усякої динамічности, вчинивши вповні пасивною й анемічною.

Всякі християнські церкви та секти по зірванні зо Апостольською Столицею пішли на компроміси з матеріялізмом і духом часу, що проявився в відкиненні покути, нерозривности подружжя, штучної та грішної контролі народин, тощо... Крім цього на потіху дияволові всі ці церкви та секти пробувають в стані невпинного ворогування з іншими сектами... Це їх значно по-

слаблює... Комунізм же, що є виразником всього того, що противиться Святій Євангелії, творить один гранітний блок, тому й виявляє невидану досіль динамічність і заїлість, що може слушно назватися предтечею Антихриста.

Християнські ж "церкви" чи пак секти не однаково ставляться до матеріялістичного комунізму. Одні його поборюють, Другі ставляться негативно, треті ж попросту захвалюють його ... Бувають представники деяких християнських сект, що так захопилися облудними гаслами комунізму про свободу, рівність і братерство, що навіть публично захвалюють його та воднаковлюють із первісним християнством.

Отак бачимо такі чудовища, як "червоного декана" англиканської церкви, що публично поважується захвалювати комунізм і надалі залишається деканом цієї ж церкви, бо його церковні наставники не вміють чи не хотять викинути зо своїх рядів того колегу, що захвалює те, що противиться християнству. Чи можливе таке в большевії?

Що ж казати про українсько-грекоправославного священика в Америці, що стрічає Вишинського, представника воюючого комунізму, хлібом і сіллю, немов найкращого друга Америки й України?

Що треба думати про московського патріярха та взагалі про російську православну церкву, що звеличує Сталіна, молиться Богові за його "здоровячко" та за перемогу його червоних армій? Що ж казати про патріярха московського, Алексія, що допомагав большевикам криваво ліквідувати українську-католицьку Церкву в Західній Україні по скінченні другої світової війни?

Це люди, що або примилюються до безбожницької Москви та світять свічку поза Совітським Союзом перед портретом Сталіна, щоб у разі перемоги Кремля могли виказатися, що вони "свої" та добровільні поклонники "геніяльного Сталіна"... А може це люди задурманені фальшивою пропагандою, що большевики вміють вести по-мистецьки... Один католицький священик в Америці сказав: "Коли б не навчання католицької Церкви, так я сам був би комуністом, такі бо привабливі його гасла!" Коли такі можуть знайтися поміж іншими народами, що не знають ні колишніх білих, ані сьогоднішніх червоних москалів, так подібних диваків-компромісонців із комунізмом не повинно бути поміж українцями по тридцяти літах чисток і їхнього тиранства на землях України.

Назагал же людство ставиться невтрально до боротьби католицької Церкви з комуністичним матеріялізмом, бо мовляв: "Церква не повинна мішатися до політики!" Подібні мудрагелі не розуміють, що комунізм це не тільки економічна система, але жахлива ересь і заперечення всякої релігії та християнського світогляду. Сьогоднішня боротьба виключає невтралістів, людей, що тримаються збоку та ждуть, щоб побачити, чия візьме, щоб долучитися до переможця..., розшукуватися плодами перемоги, не спричинившись до неї власними зусиллями. Ніяка держава, ніяка установа, ніяка релігія тут не сміє залишитися пасивним глядачем. Пій XII, сторож Божого закону,

недавньо кликав усіх християн злучитися в спільнім фронті, щоб затримати лявіну та розшалілі фалянги безбожницького комунізму, що несе з собою руїну та смерть усякій релігії.

Оспалі християни своєю жалюгідною поведінкою та лінивістю допомагають матеріялістичному комунізмові опанувати світ і знищити християнство, якщо б Кремлеві вдалося вивісити прапор із молотом і серпом по всіх столицях світу.

Комунізм не знає компромісів. Навіть його хвилеві уступки для православних і протестантських церков не доказують, що комуністи зреклися гасла Маркса: "Релігія це опіюм народів." Хвилева передишка в переслідуванні православних це тільки дочасна тактика, щоб легше при помочі різних сект і православя поборювати католицтво, бо вони одного його більше боять-ся ніж усіх сект і православій у світі.

Комунізм не любить невтральних, безсторонніх глядачів, бо його бойове гасло: "Хто не з нами, той проти нас, той наш потенціяльний воріг!" Досвід наявно виказав, що комуністи нищать усіх, хто активно не допомагав їм у боротьбі за владу. Соловки, концентраційні табори, Сибір повні невтральних людей, що не хотіли заявитися ні за комунізмом, ані християнством.

Одна католицька Церква становить дійсну опору комунізмові та сполученому із ним матеріялізмові. Вона не йде на компроміси, не дозволяє розповсюднювати Євангелію, адаптувати її до вимог "модерного" духа, що є духом світа та Сатани.

Философ Соловйов слушно сказав: "Осередок християнства мусить бути в Римі, бо ніде інде тільки в Римськім єпископові можемо розпізнати голову вселенської Церкви." Католицька Церква найбільша числом, найкраще здисциплінована та найможутніша з усіх церков, бо стоїть на незрушимій скелі папської повази, що в сьогоднішніх часах, здається, досягає свого вершка. Вона одна в усіх своїх ділянках, в усіх краях, у всіх питаннях має ясно окреслену та послідовно-перепроваджувану тактику, що викриває хитрощі комуністів і вчасно перестерігає людство перед заливом червоного, московського матеріялізму.

Отож викляття Ватиканом усіх учасників, що судили католицьких ерархів, осудження комунізму Папою Піем XI, заклик Пія XII у вересні 1951 р. благання тогож папи звернене до всіх християн світу станути одною лавою до боротьби зо смертельним ворогом християнства, заборона видана Римом давати розгрішення та допускати до Святих Тайн тих що належать до комуністичної партії, все те доказує, що нема і бути не може ніякого компромісу між комунізмом і католицтвом. Кінцевий бій буде жахливий і принесе знищення комунізмові та його погубним, нехристиянським течіям, бо ворота пекельні не переможуть Церкви, хоч можуть заподіяти їй великі шкоди та наробити багато спустошень в душах її дітей.

Самозрозуміле, що безкомпромісове ставлення Ватикану до комунізму та викривання його затій викликує шаленну лють у провідників безбожництва. По загарбанні влади в Росії та Україні большевики знищили всі церкви католицькі за винятком одної в Москві, що має обслуговувати католиків різних за-

граничих, чужоземних амбасад. Горе ж совєтським громадянам, що поважилися б зайти до цієї єдиної, католицької церкви на терені Советського союзу, щоб помолитися Богу. Сибір був би їх надгородою від советської влади, що реклямує себе як найбільше демократичну та свободолюбну в світі.

Весь актив комуністичного Союзу, офіцери, лікарі, службовці, комісари мусять бути бодай поверховно безбожники та безвірки бо инакше опиняться поза рамками партії поміж "неблагонадьожними"!

За знищенням церков пішла різня та вивоження духовенства, щоб розбити отару, погромивши пастирів. Потім на всю пару почалася сатанічна пропаганда проти релігійних "пересудів" по школах, у пресі, по театрах і радіях. Тут знову католицька Церква рішуче зареагувала проти насилля та безбожництва. Пій XI мав сміліть не допустити до себе Літвінова, міністра закордонних справ Росії, як цей представник безбожництва благав в Папи авдієнції. Христовий Намісник заявив: "Уперед Советський Союз мусить надати свободу віровизнання своїм громадянам, поки його міністер зявиться в нас на авдієнції!"

IV. В ЧОМУ РЯТУНОК СВІТУ?

Не атомні бомби, не блискавичні ракети, не міжконтенентальні стрільна здержать фалангу розвойованого комунізму та викоренять із душ заразу матеріялізму, бо комунізм має свої ідеї, свій світогляд і власні засади, до яких не дібеться стрільно чи атомна бомба. Тут тільки християнство, живуче, повне, нерозводнене, практичне християнство, яким є католицтво з його надземною моралю та ідеалізмом, може успішно опертися матеріялістичним кличам комунізму, зорганізувати народи на прю із безбожництвом і повести людство до правдивої обнови в усіх ділянках людського життя.

І. Отож всі українці повинні обєднатися в одній українсько-католицькій Церкві. Православні церкви, що існують в Канаді та Україні негодні опертися комунізмові, як негодна була опертися йому українська, автокефальна Церква по першій світовій війні. Ми любимо своїх Братів православних, бо без власної провини пробувають поза католицькою Церквою. Проте слід зазначити, що православні церкви, по відділенні від осередну християнства по віддаленні від Римського Престолу, затратили свою енергійність і живучість. Не дивниця. Відорвана вітка поволі тратить життєдайні сили, вяне та завмирає. На щастя наша українська православна Церква ще не завмерла. Як свіжовідорвану вітку можна причепити до дерева й вона зростеться з ним і буде далі приносити плоди, так і наша православна Церква віджила б і заясніла б блиском часів Ярослава Великого, коли то Київ блистів на весь Схід. Не йде тут про так звані православні церкви Канади та Америки, бо вони зложені здебільша з відпалих католиків, тому й годі вижидати від них ідеалізму, особливо від їхніх провідників, що мають нерідко важні "особисті" причини держатися здалека від католицької Церкви й других не допускати до неї. Ці церкви не матимуть

жадного значення, ні впливу на християнізацію України по розвалі червоної большевії.

Мова тут про дійсних православних. Вони, ці наші Браття та Сестри, опинилися на еміграції або посеред католицького моря або посеред затій протестантів і большевицьких агентур. УАПЦ не зможе сама вдержатися на еміграції, ані врятувати тих, що вийшли з орбіти советчини та досіль признаються до неї. УАПЦ заслаба, щоб видержати конкуренцію з російськими церквами на еміграції. Якщо вона не злучиться з католицькою Церквою, так в недалекій майбутності буде змушена обставинами та конечністю покоритися російському православю.

Союз між советським урядом та теперішнім проводом московської православної Церкви приніс вже деякі успіхи для Москви в ділянці позискання греко-православних, що живуть поза Советським Союзом. Московський патріярх зумів своїм дипломатичним хистом використати давні противенства між православними патріярхами в Константинополі й Антіохії. Сирійський патріярх Антіохії, Александер, взяв участь у православній церковній конференції в Москві, яка видала "Заклик до миру" до християн усього світу. Після того сирійський патріярх погодився відбути обїзд східньо-европейських "народних демократій" з завданням заохочувати своїх співвірних до підпорядкування московському патріярхові; за те царгородський патріярх піддержує тенденції тамошніх православних церков до усамостійнення (автокефалії). Після довшого побуту в Букарешті патріярх Антіохії перебуває тепер у Празі та переводить переговори. Колишній митрополит український у Польщі, Діонізій, якого після війни було усунено, нещодавно, зложивши прилюдне покаяння, піддався також під зверхність московського патріярхату.

Не можуть і наші православні Браття сподіватися порятунку від царгородського патріярха, бо він сам не має ніякого авторитету в світі, відколи відорвався від Риму. Зразу царгородські патріярхи служили грецьким базилевсам, потім турецьким султанам... Сьогодні бачимо, що царгородський патріярх веде переговори з московським патріярхом... Денис IV, царгородський патріярх, продав українську Церкву москалям за соболі у 17 ст. Сьогоднішні його наслідники готові вчинити те саме, як батюшка Сталін через свого поплентача Алексія пошле йому добренький даруночок.

Отож злука української Церкви зо Апостольською Столицею це перший крок обеднання нашого народу в протибольшевицькому фронті. Розуміється, це надасть їй сили та поваги, якої їй сили та поваги, якої їй сьогодні брак. Наше спасіння в еднанні, а не в віддаленні від Ватикану. Це розуміють численні наші православні інтелегенти тому й по всім силам ширять в світі серед православних ідею поєднання українського народу зо Святішим Вітцем.

2. Проти апостоляту безбожного матеріялізму слід поставити добре здисциплінований апостолят християнський: апостолят слова та доброї преси, радія та пропаганди; апостолят доброго прикладу та братньої любови; апостолят жертви та страждання для добра загалу; апостолят молитви за Братів і Священиків, як теж за місьонарів і місьонарок. Пій XII сказав: "Було б надзвичайно мило, коли б усі вірні записалися до цього Христового лицарства." Кожен християнин має бути Христовим лицарем із кличем Св. Михаїла: "Хто як Бог?" Католицький христофор мусить станути проти матеріялістичних носіїв матеріялізму та безбожництва!

Отож кожен християнин-католик має стати апостолом для свого ближнього, щоб усюди занести Христову Євангелію, що єдина годна поконати безбожницькі теорії матеріялістичного комунізму та врятувати світ від руїни.

3. Повне та всесторонне знання Св. Письма та католицької релігії, щоб могти легко опрокидати погубні засади комунізму. Кожен комуністичний пропангандист кінчає курс марксітського матеріялізму, поки піде в світ ширити фальшиві кличі. Так і **кожен християнин має опанувати Св. Євангелію, бо Лев XIII** сказав: "Незнання Св. Письма це незнання Христа."

Б. Лепкий

І знов Різдво...
Ах, скільки раз
Воно неначе казка, міт
З давно-давно минулих літ
Являлося посеред нас!
З подвіря сніп входив до хати,
Ставав в кутку і колосками
Щось шелестів.
Хотів сказати,
Що знов Христос вродився між нами,
Вродилась Правда, Мир, Любов
І все прощення.
Нині знов
Будем це свято святкувати!
Знов сіно й сніп внесуть до хати,
Засяе під вікном звізда
І залунає коляда...
А де любов?
Де Правда й Мир?

о. Евген Рудачек

о. Ярослав Рудачек

"ЖНИВО ВЕЛИКЕ—РОБІТНИКІВ МАЛО"

о. СЕМЕН ІЖИК

"Хочемо священика"!

ЧАСТО стрічаємо в пресі відозви Єпископської Канцелярії чи монаших Новіціятів з проханням, щоб молодь вступала до духовного стану, але мабудь ці прохання остають "гласом вопіющого во пустині," бо потреба священиків зростає з кожним днем.

От такі докори чують священики від людей, яких мусять тільки один раз у місяць відвідати: "Чому так рідко до нас приїжджаєте? Ми хочемо кожної неділі мати Службу Божу."

Священик здригне плечима й відповідає: "Людоньки, зрозумійте, що я один і не годен розірватися на шістьох кольоніях."

Треба молити Господа, щоб післав робітників на жниво своє, бо жниво велике, а робітників мало,—так говорив колись Ісус. Те саме й сьогодні ми підносимо: "Хочемо більше священиків"!

Хоча багато священиків приїхало зо скитальщини, але поважне число з них є старшого віку й вкоротці будуть нездібні обслуговувати розлогі простори. Нарібку нового майже не має. От кільканадцять богословів на цілу Канаду й Америку.

Чому бракує покликань?

Замість відповідати впрост на те питання, подам кілька фактів взятих з життя, які говоритимуть самі за себе.

"ЦЕ НЕ ДОБРИЙ БИЗНЕС." Передімною юнак, що покінчив "гай скул." Пробую наклонити його до духовного стану.

—А може б ти, Петре, пішов до Духовної Семінарії вчитися на священика.

—О ні, це не добрий "бизнес." Пятнадцять долярів на тиждень це сміх у теперішніх часах. Я буду мати нагоду заробляти сорок пять долярів на тиждень, це буде для мене ліпший бизнес.

—Але ж, Петре, священство не для бизнесу, це служба Богові й українському народові. Священики не дивляться на доляри, а шукають спасіння людських душ.

—Знаю про те, але все ж таки ці люди повинні давати більшу винагороду священикові за його труд, щоб він міг жити, як другі люди трохи вигідніше. Може й я тоді пішов би на священика.

"ХОЧУ БУТИ СВЯЩЕНИКОМ, АЛЕ НЕ МІЖ ТАКИМИ ЛЮДЬМИ."—Степан кінчить Колеґію Св. Павла у Вінніпегу. Гарний і побожний хлопець. Аж проситься бути йому священиком.

—Ти, Степане, напевно будеш священиком.

—Так, отче, я дуже люблю бути священиком, але не між нашими людьми.

—О, а то чому? Та ж наш український нарід найкращий у світі.

—Я знаю, який він добрий в очі, але поза очі інший. Коли приїжджаю додому на вакації і йду вечером до штору, то там вже добре наслухаюся, що наш нарід на свого священика виговорює. Не хочу, щоб так про мене говорили.

—Е, це може тільки там у вашім шторі таке говорять, але є добрі люди, які свого священика дуже шанують.

—Ні, ви мене, отче, не переконаєте, я добре знаю, які наші люди. Признаюсь вам щиро, що я скорше був би римо-католицьким священиком, бо там священика більше шанують і поважають. Але тому, що не хочу зміняти свого обряду, то піду вчитися на "лоєра."

"НЕ ДАМ СИНА НА ЖЕБРАЦЬКИЙ ХЛІБ."—В моїй парафії є батько, що має пять гарних синів у вищій школі.

—Дуже гарно, пане Павле, що ви посилаєте своїх синів до школи.

—Як мають охоту, хай вчаться, бо нам потреба вчених людей.

—За те я вас похваляю, але я ще більше похвалив би вас, коли б ви хоч одного сина післали до Духовної Семінарії. Нам дуже потрібно священиків.

—На священика?! О ні, я не хочу, щоб мій син жив на жебрацькім хлібі. У Старім Краю було інакше життя для священика, а тут інакше. От живе на ласці людей.

"ЧУЖА ШКОЛА ВІДОБРАЛА ПОКЛИКАННЯ."

—Чого плачете, мамуню?

—Та як не плакати, ви ж знаєте мого Василька?

—Знаю, знаю. Що сталося з ним?

—Я думала що він піде на священика, а він—ось бачите лист, —пішов на роботу до сіті́яра. Я дуже хотіла мати сина священиком. Василько це свята дитина була, кожного дня служив священикові до Служби Божої, кожного місяця приступав до Св. Причастя. Він все мені казав, що дуже любить бути священиком. Як пішов до міста до тої чужої школи, то за два роки змінився до непізнання. Не тільки на священика не хоче йти, але дивіться й школу покинув... І як мені не плакати?

—Шкода, мамуню, що ви свого Василя не дали до Колегії св. Йосифа в Йорктоні, там напевно він був би не стратив покликання. З тієї Колегії багато хлопців вивчилися на священиків.

"ТАКІ ГАРНІ! ШКОДА ІХ НА СВЯЩЕНИКІВ".—У Вінніпегу є побожна родина панства Рудачеків, яка вивчила своїх двох синів: Ярослава і Евгена на священиків. Був я на приміційнім бенкеті й чую таку розмову між панями: "Дивіться, які гарні хлопці, як соколи, аж шкода їх на священиків. Вони вже стрáчені для життя. Я своїй дитині так життя не завязувала б!"

—Чому така мильна думка у вас, пані?—питаю. Чи думаєте, що на священиків мають йти якісь нездари чи каліки? "На Тобі, Боже, що мені не гóже,"—як каже пословиця. Бог також хоче мати гарних слуг, бо ж священик це ж другий Христос. Ці два священики не стрáчені. Дивіться на них, які вони веселі й щасливі. Гляньте на пана й паню Рудачек, вони такі раді, що мають двох одиноких синів посвячених Богу на добро українському народові.— Пані не сподівалися таких моїх завваг і замовкли.

Цих пять образків взятих живцем з нашого будня виявляють чому в нас так мало покликань до духовного чи монашого стану. Одні дивляться на священство, як на "бизнес," другі шукають слави та звертають увагу на людські згляди. Інші дістають зле виховання в протестантських чи індеферентних школах. Як потрапимо усунути тих пять упереджень чи пересудів, то й число покликань зросте.

Яка рада на це?

РОДИННИЙ ДІМ—це перша колиска покликань до духовного стану. Коли батьки богобоязливі та побожні й в такім дусі ховають своїх дітей, то й надія на покликання є. Дітей все треба брати до церкви. Хлопчики хай належать до Вівтарної Дружини, а дівчата до Дітей Марії. Треба посилати дітей тільки до католицької школи. В приявності дітей чи молоді ніколи не говорити щось зле за священиків, не обмовляти ані не обчернювати, не понижувати авторитет священика в очах молоді, бо через те молодь не тільки покликання тратить, але може втратити й католицьку віру.

ШКОЛА.—Якщо ми українці не будемо мати своїх католицьких, парафіяльних цілоденних шкіл, а по більших містах своїх Колегій—Малих Семінарій, то шкода мріяти, що Велика Духовна Семінарія в Оттаві й Вашинґтоні буде заповнена богословами.

КАМПАНІЯ—кожна акція потребує відповідної реклями й розголосу. Справді покликання це ласка Божа й це діло Боже, але з нашої сторони треба теж співпраці. Молитва за покликання. Тиждні покликань. Місії, а головно реколекції для студіюючої молоді. Пресові органи повинні не лише обмежуватися до сухих закликів до впису на студії теології, але стало провадити кампанію відповідними оповіданнями й історичними фактами про значення священиків. Брак покликань до духовного світського чи монашого стану це певний знак нашого упадку, як релігійного так і національного.

СЛОВО ДО МОЛОДІ—СВЯЩЕНСТВО НАЙВИЩИЙ ІДЕАЛ

Молодь, загально беручи, поривається за ідеалами. Молодь прямує до високої цілі. Молодь гине за ідеали. Стільки юнаків добровільно голосяться до війська, йдуть на фронт свідомі того, що там не має жодного "бизнесу," а тільки небезпека смерти. Ця смерть є героїчна в обороні батьківщини й для молоді це вистачає.

Дорога Молоде! Якщо шукаєте за ідеалами, голосіться до духовного стану світського чи монашого, бо бути священиком це НАЙВИЩИЙ ІДЕАЛ. Чому? Бо священик це другий Христос.

Ісус це перший священик Нового Завіта. Він покинув золотий престіл у небі, покинув свого Отця Небесного, щоби бути священиком між своїм любим народом на землі. Справді Ісус жив на жебрацькім хлібі, на ласці людей. Його висмівали, обчернювали, гонили, а вкінці розпяли на хресті. Але Ісус приніс спасіння людському родові. Він воскрес у славі, засів знову праворуч Отця Небесного. Ісус більше славний ніж всі мільйонери, царі, володарі, королі на світі. Його славить вся вселенна. Священик—це другий Христос. Часто Ісус дає це до зрозуміння своїм Апостолам: "...Я вибрав вас, ви друзі мої, робіть це на Мій спомин, живете не ви вже, а Я живу у вас, хто вас слухає, Мене слухає, ідіть і навчайте всі народи, ви засядете на дванадцяти престолах у царстві небеснім... і т.п."

Священик покинув все та пішов вслід за своїм первовзором. Живе найвищими ідеалами: все для Бога й свого Народу. Навчає, проповідує, освячує,—а вкінці, як потреба, то й голову кладе за "овци своя." Уряд священика найвищий і найбільше достойний у світі.

Священик це одинокий нерозлучний приятель чоловіка від колиски до гробової дошки. Дитину хрестить, юнака виховує, молодця під вінець благословить, старця на смерть прощає... Священик іде в гарячі краї рівника та зимні бігуна, між людей чорних чи червоних, між хворих, прокажених, опущкних. Зробити з себе цілопальну жертву для ближнього свого—це щось найшляхетніше. Чи ж може бути ще вищий ідеал? Священик це правдивий патріот та провідник свого народу. Священик має найбільше можливостей і нагоди жити й працювати для національної справи. Католицьке духовенство піднесло Галичину на Піємонт України. Українство в Канаді й Америці зав-

дячує свій високий розцвіт в першій мірі ревному свому духовенству. І зараз наше майбутнє залежатиме від того, скільки будемо мати священиків.

Дорогий юначе, якщо чуеш у свому серці поклик Божий бути священиком, так не гайся. Скажи це свому отцю парохові, напиши сам до Єпископського Ординаріяту в Вінніпегу, Торонті, Едмонтоні, Саскатуні чи Філядельфії. А якщо бажаеш бути місіонарем-монахом, так пиши до ОО. Василіян у Мондері, чи ОО. Редемптористів у Йорктоні. Звідтам дістанеш докладні інформації та вказівки, що Тобі робити. Голосися зараз, бо Ісус чекає на Тебе. Чекає на Тебе також Церква. Чекає та з тугою виглядає за Тобою Український Нарід. Не звертай уваги на ніщо, ні на заплату, ні на вигоди. Твоєю заплатою і нагородою буде сам Ісус Христос. Що ж Ти знайдеш у світі більше й краще над Христа? Бути священиком—бути Христом. Бути священиком значить продовжувати Христове священство, продовжувати діло спасіння людського роду.

КРАЙ ДАРМОЇДІВ
(Із. Воробкевич)

Це лиш казка—небелиця,
Що є десь край на край світа,
Де можна весело жити
І нічого не робити.

НЕДОЛЯ РІВНЯЄ ВСІХ

В часі походу на персів довелося македонському королеві Олександрові Великому вести своє військо крізь безводну пустиню. Похід затягнувся і запаси води вичерпувалися... Військо почало мучитися зо спраги. Слабші не витримували й падали... Посеред війська піднеслося незадоволення проти свого вождя, що їх завів на неминучу смерть. Тоді один з його вояків знайшов у заглибленні скелі трохи води. Набрав до шолома і приніс Олександрові, щоб погасив спрагу. Олександер узяв шолом і сказав:

"Для всіх нас цієї води замало. Я не хочу мати привілеїв перед вояками. В недолі всі ми рівні." І вилляв воду на землю.

Вояки відчули його щиру відданість своєму військові, відразу ожили, напружили останні сили й бадьоро пішли вперед. Не лякалися і смерти, бо зобачили, що Олександер був не тільки королем, але й добрим товаришем.

1. Пощо людям сповіді? Чи не можуть вони визнавати гріхів самому Богові?

Сповідь установив сам Христос, щоб люди могли миритися з Богом, як зневажили Його тяжким гріхом. Бог має право зазначувати спосіб і засоби, якими грішник має його перепрошувати, бо це Він подає умовини прощення. Христос залив по своїм воскресінні апостолам, даючи їм владу прощати гріхи: "Кому простите гріхи, будуть прощені, а кому задержите, будуть задержані!"

Грішник може все життя постити, робити покуту, давати милостині, але як не визнає своїх гріхів перед уповажненим священиком, так спасенний не буде, бо не хоче вживати засобу, що Бог зазначив грішникам, щоб осягнути пробачення. Коли б цар зазначив якогось міністра суддею прощення зневаг, так чи його підвладні не удавалися б до того міністра, щоб уникнути царського гніву? Єпископи та священики мають право розрішати людям гріхи, коли грішник щиро кається, постановляє поправитися та чинить покуту...

2) Бажаю приступати щоденно до Св. Причастя. Священик каже мені йти раз на тиждень до сповіді, а я не маю з чого сповідатися. Що мені робити?

Хто не має на душі тяжкого гріха, той може щоденно приступати до Святого Причастя. Вистачить раз на тиждень чи на дві неділі приступити до сповіді.

Приступаючи до сповіді, треба визнати свої уломності. Коли ж не пригадуємо собі жадного гріха, так слід загально згадати давніші гріхи. Коли не хочемо вертатися до минулих гріхів, так вистачить попрохати священика поблагословити нас, бо не пригадуємо собі жадного гріха від минулої сповіді.

Сповідь не тільки прощає гріхи, але й подає особливіші ласки, щоб щораз краще служити Богові, оттому Святі так часто, навіть щоденно приступали до сповіді.

3) Чому не благаємо для усопших неба, а якогось вічного спочинку чи світла? Що це значить?

Благання вічного спочинку походить із перших віків християнства, коли то погани мучили християн, як це сьогодні большевики тортурують наших братів і сестер в Україні за вірність Христовому Намісникові. Отож найкраще побажання в тих часах гонень за святу віру було бажання спокою та щастя.

Смерть закінчує для добрих християн час терпінь, побоювань і неспокоїв. Праведна душа входить до неба, місця ясности та спокою по житті, що для християнина є часом боротьби з пристрастями та дияволом. Отож коли ми молимося за спокій для усопших, так благаємо для них небесного спокою та вічного щастя.

4) Чи вільно похоронити на посвяченім цвинтарі чоловіка, що відпав від католицької віри, коли його родина має там власний гробовець?

Посвячений цвинтар це місце спочинку для католиків, що дістали католицький похорон, а не для інших. Канон 1240 відмовляє християнського похорону оцим особам:

1. Публичним відступникам від святої віри, тим, що належали до єретицької чи схизматицької церкви, до масонерії чи іншої подібної організації, хібаще покаються перед смертю.
2. Ексскомунікованим чи тим, на кого кинено інтердикт, або й тим, що стали осуджені.
3. Самогубникам, що свідомо відобрали собі життя.
4. Тим, що згинули в поєдинку, не мавши часу покаятися перед смертю.
5. Тим, що звеліли спалити своє тіло.
6. Всім іншим публичним грішникам.

Церква дуже строга, бо наказує вико-

патн екскомуніковану людину, коли поховано її на посвяченім місці та поховати на непосвяченім. Хто за життя не хотів користати з ласк і скарбів Церкви, той не має права користати з них по смерті. Отож священик не може ховати відступника на посвяченім цвинтарі, хоча б родина там мала свій гробовець.

5) Чи вільно католицькому священикові хоронити відступника від віри, єретика чи схизматика? Чи вільно правити за них богослужения?

Церковне право виразно заказує давати католицький похорон: відступникам, єретикам і схизматикам, як теж і публично викляти, полятим у двобою, публичним грішникам і тим, що звеліли спалити своє тіло по смерті. Те саме право додає, що не вільно відправляти публичних богослужень за тих, кому заказано дати католицький похорон. Це розумний розпорядок. Хто не хотів належати, чи покинув католицьку Церкву, той не має права до її богослужень.

6) Чи вільно по церквах або при гробі виголошувати погребні промови?

Це залежить від місцевих звичаїв і парохів. Деякі виголошують, інші ні. Тут треба слухати вказівок отця пароха.

7) Чи вільно вживати до чогось іншого речі, що парафіянин подарував на престіл?

Не бачимо, чому б не вільно було їх вживати для іншої цілі, коли вони надаються. Часом престіл має все потрібне заряджения, а інші знаряддя не мають. Отець Парох може тоді вжити подаровані речі там, де їх треба й де можуть бути корисні, бо ж парох завідує церквою та знає, де чого треба.

8) Відколи ми зветься українцями католиками, а не грекокатоликами? Чому від недавна почали залишати слово "грекокатолик"?

По Берестейській Унії в 1596 р. нас знали уніятами цебто злученими з Римом, щоб відрізнити від українців незединених з Апостольською Столицею. По розвалі Польщі частина України перейшла під Австрію. Тоді залишено назву уніят, а вибрано "грекокатолик" цебто католики грецького обряду, щоб відрізнити від католиків латинського обряду.

По першій світовій війні 1918 почала ширитися назва українці-католики, як теж українсько-католицький обряд. Це здається найкраща назва для нас, бо які ми греки? Наш обряд візантійський, а не грецький. Наша дієцезія в Филадельфії зветься дієцезією для українців католиків візантійського обряду.

9) Чи є в нашім українськім обряді періоди, коли весілля заборонені?

В часі постів заборонені весілля. Проте єпископ може позволити на нього, але тоді має воно відбутися без музик і танців. (Кан. 97).

10) Я була переконана, що шлюб треба брати в церкві. Тимчасом тут трапився випадок, що священик поблагословив і поженив молодят у їх домі. Що воно таке? Чи це дозволене?

Церковне право каже: "Шлюб має відбуватися в парафіяльній церкві. Не вільно брати шлюбу в іншій церкві чи капличці, хібаще за позволенням єпископа чи пароха."

"Тільки за слушною причиною ординарії можуть позволити на шлюби по приватних домах." (Кан. 98).

Отож бачите, в вашому випадку мусіла бути якась важна причина, коли єпископ позволив на шлюб у домі молодят. Єпископ має повне право позволити на це.

ПОКЛІН НЕПОРОЧНО ЗАЧАТІЙ

Забути матір?... І як це можна?
Хіба б камяне хто серце мав,—
В народу мого душа безбожна?
О, ні! Маріє, я зле сказав!
Та ж руський нарід Тебе так любить,
Як жаден може... В любові голубить...
Тому просимо Тебе:
О, не відкинь нас, Діво Пречиста,
Глянь на забутий руський народ,
Його дорога тяжка, терниста...
О, не відмов нам своїх щедрот!
Рятуй нас, Мати, рятуй, Маріє!
Любове наша, Віро, Надіє!

Великий Чудотворець

о. Др. МИКОЛА КОМАР

Як ДАЛЕКО й широко сягає християнська віра, так далеко й широко лунає слава про чуда, чесноти й святість життя Божого Уговника, святого отця Николая. Найбільше його славить наш нарід і Церква. Образ Св. Николая ставить наша Церква на іконостасі зараз побіч образів Ісуса Христа й Пречистої Богородиці. В його честь будує наш нарід численні храми, його імя носить велике число християн.

Коли б ми заглянули хоча б під найменшу стріху в нашому краю, ми побачили б на одному з перших місць образ святого отця Николая. Перед тими образами пливуть сльози нашого народу, того народу, що так гарячо вірує, що хто служить св. Николаєві, того він рятує в кожній пригоді. Бідний нарід віддається в опіку св. Николая, бо вірить, що він, як добрий пастир, захистить його перед всіми напастями злих вовків, що нападають з усіх боків, щоб розшарпати християнське стадо.

Святий Николай походив родом з міста Патари в Малій Азії з побожної й багатої родини. Про його молоді літа не знаємо майже нічого. Одна легенда каже, що він, як немовлятко, в кожну середу й пятницю не приймав корму до заходу сонця наче б хотів тим вказати на важність посту.

Образованням молодця занимався його стрий, що також називався Николай, і був єпископом. Коли Св. Николай став священиком, то його стрий сказав тоді про нього такі слова: "Ось бачу я, браття, нове сонце, що сходить над світом, щоб потішити прибитих горем. Блаженне те стадо, що удостоїться такого пастиря. Мудро буде він пасти душі заблудших, кормлячи їх кормом правдивого життя; він буде теплим помічником і щирим заступником усіх, що прибігатимуть до нього в своїх журбах і бідах."

Як священик, працював під оком свойого стрия і часто його

навіть заступав у його обов'язках. Вславився Св. Николай як "утішитель печальних," великий помічник тих, що в бідах, і добрий пастир повірених йому душ. Хоч сам походив з багатої родини, то жив убого й просто. Памятаючи на Христові слова: "Хто хоче бути моїм учнем, хай продасть усе своє майно і йде за Мною"—він розділив увесь свій маєток, що зістав йому у спадщині по родичах, між бідних і потребуючих.

Загально знана є його поміч трьом бідним сестрам, що, походячи з бідної родини, не мали приданого й не могли вийти заміж. Св. Николай, що знав своїх вірних у Патарі, бачив біду й безнадійність цієї родини. Ось у ночі він забрав мішочок золота та підкинув цій родині, щоб уможливити найстаршій дочці вийти заміж. По весіллі першої дочки св. Николай підкинув знову потрібну суму другій дочці, а потім так само й третій. Однак за третім разом люди підглянули, хто той таємний добродій, що милосердиться над бідними, і відтоді слава про святого Николая розійшлася широко по світі. Не було бідного, опущеного, задовженого, якому Святий Божий угодник не прийшов би з поміччю. Сповняючи свій обовязок служби бідним, потребуючим і терплячим, він роздав все своє майно. Так здобув собі непроминаючий скарб у Небесного Отця, який винагородив свойого вірного слугу вже за життя, подаючи силу творити чуда.

Цей Божий дар творення чуд використав Св. Николай для помочі тим, що в потребах звертались до нього за рятунком.

Як "чудотворець" виявився св. Николай підчас своєї морської подорожі до Святої Землі. Корабель, яким їхали паломники, виплив на повне море; зірвалась нечайно сильна буря, що почала кидати кораблем наче стебелинкою, загрожуючи всім неминучо погибіллю. В найбільшій небезпеці один Николай не стратив рівноваги. Він успокоював усіх та рівночасно благав Всевишнього, щоб успокоїв бурю. На його молитву вітер устав і море стало знову спокійне. Один моряк упав з високого машту й забився. Св. Николай привернув йому чудом життя й здоровля. Не диво, що коли корабель причалив до александрійської пристані, ціле місто вийшло вітати чудотворного Божого угодника й просити в його благословення та помочі. Отак Св. Николай став опікуном моряків у нашім народі.

По повороті зо Святої Землі Николай поселився в місті Мирі в Лікії, щоб там у манастирі посвятитись ділам молитви й покути. Саме тоді помер архиепископ цього міста, Іван. Зібрані на вибір єпископи не могли вибрати нового наслідника й просили Господа, щоб Він вказав їм найдостойнішого мужа. Оповідає легенда, що найстарший з єпископів почув внутрішній голос Божий, щоб він станув найблищої ночі при церковних дверях. Хто перший увійде до церкви на ранішню молитву, той призначений на нового єпископа.

Перший увійшов врано до храму Николай. З великою радістю привітали його єпископи, як мужа посланого Богом, щоб пас опущене стадо і правив опорожненим престолом. Однак Николай ніяк не бажав собі такого високого становища й не хотів прийняти єпископської гідности. В ночі явився йому

Ісус Христос і Пречиста Діва Марія: Христос вручив йому сам золоту Євангелію, а Божа Матір єпископський омофор. Св. Николай зрозумів, що йому ніяк ставати проти Божої волі. Цю подію, як то Христос передає йому св. Євангелію, а Божа Матір омофор, малюється на всіх образах св. Николая.

Радісно повітав цілий нарід свойого нового пастиря, якого діла й чуда були всім загально відомі. Як пастир, він ще більше посвятив себе для свойого народу. Йому завдячує місто Мир порятунок від голодової смерти. Там настав страшний голод. Николай чудесним способом явився одному купцеві збіжжя на Сицилії, якому дав приказ привезти якнайскорше збіжжя до малоазійського міста і, як завдаток, вручив йому до рук золото. Прокинувся купець, думав, що це сон, та ось побачив у свій руці золото. Зрозумів у цім Божу руку і негайно поспішив з кораблями до Мири, щоб там нести поміч голодуючим.

Чуда, якими Господь прославив Николая, були такі численні, що навіть погани в далеких сторонах призивали його помочі. І по свідоцтву церковних письменників Св. Николай чудесно являвся там, де найбільше треба було його помочі, де всяка людська поміч уставала.

Як за життя, так і по смерті святий Николай заступався перед Богом за убогими, терплячими і потребуючими. Його гріб у Мирі став центром численного паломництва, бо з його мощей витікало цілюще миро. При кінці XI століття, коли грецька Церква відпала від Римського Престола, італійсгкі купці перенесли мощі святого Николая до містечка Барі в Італії, де вони спочивають досьогодні.

Свято св. Николая—це радісний день для всіх. Маленькі діти, в яких серцях горить гаряча любов до Святого, чекають на цей день, бо в навечеря цього дня дістають дарунки від своїх батьків, що, наслідуючи приклад святого Николаи, підкидають їх під подушки. Як ялинка в день Христового Різдва, так і подарунки в дні св. Николая записуються нестертими буквами в памяті дитини і може неодна щира сльоза жалю або радости сплине з очей старших в той день, коли нагадають собі щасливі діточі хвилини в домі своїх рідних серед святочного настрою.

Хай у празник святого Николая звернуться наші очі до його образу. Кожний з нас має сьогодні свої клопоти, журби, нещастя, прикрости. Ми всі живемо тепер у великій всенародній скорбі. Просім в нього помочі. Просім його за наші родини, за наш многострадальний народ і будьмо певні, що Він заступиться за нами перед Богом, зійде, так як все, свою поміч, обітре наші сльози, бо Він Великий Чудотворець.

Коли маєш гроші, то не тільки здобудеш любов, прихильність, але душу модерних людей, для яких гріш—бог!

СВЯТИЙ ЙОСАФАТ СТАЄ ЄПИСКОПОМ

о. М. Щудло ЧНІ.

ЯК ЙОСАФАТ трудився в Вильні, митрополит Рутський поручив йому новий уряд, іменуючи його помічником полоцького Архиєпископа, бо старенький Архиєпископ не міг далі працювати. З плачем Йосафат благав митрополита не накладати на нього такого великого тягару, до якого він почувався нездібним. Митрополит знав про його святість і ревність, тому й не відкликав свого рішення. Отак Йосафат прийняв єпископські свячення в Вильні 12 листопада 1617 року. Мав тоді 38 літ, з яких 14 провів у манастирі.

Нарід у Вильні плакав, бо тратив свого батька та добродія, мешканці ж Полоцька зраділи, почувши щасливу новинку.

Все місто вийшло на зустріч новому Пастиреві. Один з начальників міста привітав його сердешною промовою. Нарід подивляв його скромність і чемність. Йосафат подякував Богові, благаючи поблагословити його та повірену йому отару. Потім удався до катедри Св. Софії, відправив Службу Божу, поблагословив священиків і численний нарід.

По Службі Божій зложив синівську візиту свому настоятелеві, Архиєпископові Гедеонові Брольницькому, заявляючи, що буде про нього старенького дбати немов про рідного батька.

Новоприбулий Пастир скоро зєднав собі серця народу своєю побожністю, ревністю та добротою. Зразу нарід лякався, що він прибув зміняти наш обряд на латинський. Згодом страх уступив місце любові та пошані, якими окружали вірні свого Пастиря. Йосафат показався добрим Батьком для всіх своїх Діток, заохочував їх пізнати правду та служити Богові в одній правдивій Церкві, що її Христос оснував.

Св. Священномученик Йосафат полоцький Архиєпископ.

Православні пропагандисти не спочивали перед його приходом до Полоцька. Вони намагалися переконати нарід, що Йосафат був польським патріотом, якого польський уряд вислав латинщити та ольщити українців. В декількох проповідях Йосафат вияснив застрашеному народові, що унія з Римом не полягала в знищенні нашого обряду, але краще кажучи, вона змагала захоронити його від польських зазіхань. Апостольська Римська Столиця не змагає відобрати від нас наш чудовий обряд, але тільки прийняти нас в своє лоно. Наш обряд, наші національні передання та законодавство полишаються надалі ті самі, бо унія з Римом це одність віри правдивої, а не штучне злиття всіх обрядів чи перетворення їх у латинський.

По такім вияснені справи одности віри багато українців приступило до католицької Церкви, от як воєвода Михайло Друцький - Соколинський, Іван Корсак, Данило Скита, Теодор Волович та багато інших, що добачували спасіння нашої Церкви в злуці з Заступником Ісуса Христа.

Старенький полоцький архиєпископ занепадав щораз більше на силах. Смерть забрала його в 1618 р. По смерті Йосафат став полоцьким архиєпископом. Ставши архипастирем, Йосафат почав викорінювати надужиття, що закалися були за урядування старенького Гедеона. Такт і батьківські упімнення допомогли йому обновити свою єпархію.

Найперше зреформував клир і через нього нарід. Багато ворогів подивляли його. Деякі з них говорили: "Якщо б він покинув унію та перейшов до нас, ми озолотили б його та почитали б немов ангола!"

Йосафат любив православних і намагався навернути їх до католицької Церкви, хоч не силував нікого. Ласкавість, чемність, цитати з літургійних книг, що їх вживають православні, молитва та святість були його аргументами, щоб привести противників до єдности.

Йосафат особливіше дбав про клир, бо знав, що священики це підпора єпархії. Написав немало листів до свого клиру, робив канонічні віцитації, мав регулярні єпархіяльні з'їзди, де учасники обговорювали всілякі питання.

Деякі шляхтичі були обдерли єпархію з матеріяльних дібр за його старенького попередника. Йосафат примусив їх загарбані добра звернути Церкві, пригадуючи, що це святокрадство красти церковні речі.

Йосафат любив чисті та направлені церкви. Він відремонтував катедру в Полоцьку, Витебську та в інших містах відновив церкви.

Єпископська гідність і обовязки не здавили в ньому любови до науки, публичних дискусій з православними. Він далі молився та змагав до святости. Далі бичувавсь, носив волосінницю і молився декілька годин денно. Навіть за життя Господь надгороджував його за ревність у Божій службі. Часто в часі молитви надземне світло оточувало його, душа сповнялася небесними радощами. Дехто бачив, як анголи служили йому до Служби Божої.

Його ревність, доброта та побожність видали обильні

плоди, бо за три роки апостольської праці Йосафат здобув собі сливе серця всіх та майже всю свою єпархію привів до злуки з Апостольською Столицею.

V. Святий Мученик

Не зважаючи на труди та ревність Святого єпископа, противники унії не перестали намагатися держати Україну здалека від Риму, бо для них Польща та Рим це було одне й те саме. Польща була державою латинського обряду. Мала вона великі претенсії та намагалася рости коштом доколишніх держав, особливо України, що по люблинській унії стала частиною польської республики. Поляки були римокатоликами. Вони намагалися навертати православних до католицької Церкви, відбираючи їм східній обряд і національність, щоб побільшити польське населення.

Ніхто ж не любить бути переслідуваний за свої релігійні чи національні переконання. Хоч Папи не мали нічого спільного з переслідуванням українців поляками, всетаки мало зорентований нарід утотожнював Рим із Польщею та навпаки.

Агітатори та противники унії намагалися переконати непросвічені та незорентовані маси народу, що унія з Римом це перший крок, щоб поширяти польські інтереси в Україні та повертати українців у поляків через денаціоналізацію.

В тому часі православна Церква була без церковної єрархії, бо всі наші єпископи прийняли унію. Нараз по всій Україні рознеслася чутка, що єрусалимський патріярх, Теофан, вертаючись із Москви, поступить до Києва. Противники унії попрохали його відновити православну єрархію в Україні. Висланник царгородського патріярха прийшов до Києва та під охороною козаків установив нову православну єрархію. 15 серпня 1260 року він висвятив митрополита та шістьох єпископів для української православної Церкви. Церемонія відбулася при замкнених дверях у церкві Печерської Лаври, що є найстаршим українським манастирем.

Теофан назначив Йова Борецького на митрополита, а Мелетія Смотрицького на єпископа Полоцька, щоб паралізувати діяльність Святого Йосафата.

Теофан мав синод разом із нововисвяченою єрархією. Там уложено пляни боротьби з унією. Тоді нововисвячені православні єпископи вибралися до призначених місць, щоб обняти свої єпархії. Їхні сторонники почали ширити бунт проти наших католицьких єпископів, проганяли зединених священиків із їхніх парафій і церков. Напасники насильно грабували нашу Церкву. Противники унії почувалися сильні, бо по своїй стороні мали козаків, що їх Йов Борецький втягнув у релігійні спори українського народу.

Настали бурхливі часи. Війна між Польщею та Туреччиною висіла в повітрі. Польські вельможі та клир намагалися подобатися козакам, щоб зєднати собі їхню поміч проти Турків. Унія опинилася в великій небезпеці. Її вороги, почуваючи, що їхня поміч потрібна в війні проти Туреччини, домагалися, щоб унію скасовано. Митрополит Велямин Рутський удався до Варшави, де вороги в часі сойму домагалися, щоб уряд скасував унію та прогнав наших єпископів із їх столиць і віддав їх православним.

Противники представляли, що унія відповідає за непорозуміння та заколот між нашим народом. Під їх натиском навіть деякі польські єрархи та вельможі схилялися щоб унію скасувати.

Трудно приходилося нашому Митрополитові захищати унію в польськім сенаті. Проте він виступив перед сенатом і рішуче заявив, що причиною всіх непорозуміня були противники унії та патріярх Теофан, що висвятив православну єрархію. Далі показав, що унія без насилля та переслідувань здобувала собі численних прихильників поміж побожним народом. Накінець він закликав: "Противники назначили 70 горлорізів, щоб убити мене та моїх єпископів. Вони намагаються прогнати нас із наших столиць. Кличу Бога за свідка, що легше буде їм відобрати нам життя ніж єпархії. Чи це не стид, що наше життя загрожене в католицькім краю (Польщі) під католицьким королем? Питаюся вас: Чому воно так?—Бо ми католики!"

Промова митрополита викликала велике враження на всіх учасників сойму. Противники унії не посміли відзиватися. Їхні симпатики замовкли. Король Шигмонт III, правдивий католик і приятель унії, встав із місця та заявив, що він готовий радше стратити корону ніж дозволити, щоб кривда сталася унії та її єрархії.

Так наша Церква врятувалася від грозячої небезпеки, але хмари не зникли. Противники унії працювали по зединених єпархіях, як митрополит Руський і Св. Йосафат були в Варшаві на соймі. Відсутність єпископа Йосафата допомагала їх роботі в Полоцьку. Вороги унії накликали нарід до бунту проти єпископів, поширяли фальшиві новинки, що сенат зніс унію та потвердив православну єрархію. Говорили вони народові, що Йосафат передйшов на латинський обряд і стався поляком!

Розагітований і лихо поінформований нарід почав покидати зединену Церкву та вертатися до православя, яке хитрі пропагандисти та патріоти уоднаковлювали з українслким націоналізмом.

Король установив комісію, що мала розглянути справу нововисвяченої, православної єрархії. Комісія складалася з ворогів унії та кальвиністів. Вона рішила, що православна єрархія має лишитися на своїх місцях, щоб так зберегти мир в Україні.

Апостоли та прихильники унії почали знеохочуватися, бо зобачили, що майже неможливо було її врятувати перед загладою. Проте ласкавий Господь, що помер за людство, не полишив нашої католицької Церкви. Сталася дивна подія, що ободрила знеохочений нарід і усмирила розбурхані хвилі людських пристрастей проти унії.

Ця знаменна подія це МУЧЕНИЦТВО СВ. ЙОСАФАТА КУНЦЕВИЧА, що трапилося 12 листопада 1623 р.

Йосафат негайно покинув сойм і вернувся до своєї єпархії, як тільки довідався про бунт у своїй єпархії. Тут за-

став він хаос. Вороги триумфували, його ж стадо було засмучене та залякане. Святий Пастир не гаяв часу. Взявся негайно успокоювати вірних і заводити порядок. Потішав і укріпляв тих, що хитались в вірності Апостольській Столиці. Опісля звернувся за тими, що відпали від єдности, як противники застрашили чи звели їх.

На нещастя легко воно викликати бурю людських пристрастей, але дуже тяжко приходиться успокоювати розбурхану масу народу. При кінці 1623 року потрясаюча вістка занепокоїла мешканців Полоцька. Незединені вбили посадника міста Киева та двох священиків за злуку з Римом. Йосафат закликав, почувши про їх смерть: "Я бажав би вдатися до Киева і зросити землю своєю кровю, щоб вона видала обильний плід!"

Він не потребував іти до Киева, щоб померти за злуку української Церкви з Апостольською Столицею, бо його смерть наближалася.

При кінці жовтня Йосафат удався до Витебська, де незединені намагалися привести до схизми його вірних. Там він пробув два тижні. Проповідав, сповідав, заохочував свої овечки духовні полишитися вірними католицькій Церкві та не дати себе звести православним агітаторам. На нещастя його мелодійний голос не потрапив зворушити затверділих сердець незединених, що вже були порішили вбити його, бо вже й були визначили дату свого злочину на 12 листопада.

Йосафат відправив Службу Божу та вернувся додому. Мешканці Витебська викликали суперечку зо слугами Святого Архипастиря, напали на його палату та почали бити його службу і грабувати дім. Напасники зранили декількох слуг, але це не вменшило в них жажди-спраги крови.

Служба вжила всіх можливих засобів, щоб розігнати розюшену товпу, що дала себе підбунтувати кровожадним агітаторам, але все намарно. Товпа вже ладилася вдертися до келії Святого, аж тут двері відчинилися й Архиепископ станув перед напасниками, простягнув руку та поблагословив їх немов батько своїх дітей. Поблагословивши, спитався їх: "Мої Діточки, чому бажаєте вбити невинних? Ось я тут, якщо маєте щось проти мене?"

Розярена товпа не година була здержатися від насильства. Напасники поранили деяких слуг і потім накинулися на Святого, повалюючи його на землю ударом сокири. Святий Мученик не помер від першого удару. Зухвалі напасники, боячись, щоб часом він не прийшов до себе, добили його пострілом. Замордувавши невинного Святця, убивці взяли його тіло, переволокли крізь місто та кинули в ріку Двину. Не були проте певні, чи вірний нарід не пошукуватиме за його тілом, тому й привязали тяжкий камінь йому на шию та затопили в ріці.

Божий гнів негайно зявився на злочинним містом, бо темрява станула над ним через декілька днів, поки не витягнено з ріки та не похоронено тіла Святого Мученика. Трудно прийшлося вірним шукати за тілом, бо Двина це широка та бистра ріка. Ласкавий Господь допоміг їм. Блискуче

світло зявилося там, де було затоплене тіло мученика.

Вороги не мало здивувалися, приятелі сильно зраділи, як зобачили, що по кількаденнім затопленні тіло мученика було свіже та прегарне. Девять днів стояло воно в церкві, а всетаки не було найменшого знаку розкладу. Пятнадцять днів по мучеництві тіло Йосафата перенесено з Витебська до Полоцька. Тут воно полишилося в церкві декіль місяців, поки не похоронено його в каплиці.

Пять літ по убийстві, потім десять літ відчинювано гріб, але тіло мученика було завжди свіже та незіпсуте. Свіжа кров спливала з рани на його чолі. Багато хворих були чудесно улічені при відчиненні гробу.

Чуда доказують, що особи були по-геройськи святі, що їхні душі втішаються блаженним видінням у небі та виявляють, що святий і пошанигідний був той ідеал і справа, за які Святі склали своє життя.

Святий Йосафат трудився над викоріненням схизми, що розділяє Христову Церкву від 1054 року. Святий мученик трудився все життя, щоб привернути злуку України з Римом, за привілеї нашого клиру та народу під польським панованням, за Божу славу та за поширення української католицької Церкви, за вдержання нашого прегарного обряду, що мав процвітати при злуці з Христовими Заступниками, Римськими Папами. Добачував спасіння та велич нашого народу в злуці з наслідниками Святого Петра, якому Спаситель поручив пасти вівці та ягнята й правити Його Церквою.

Всі ті, що мали якийсь інтерес тримати Україну здалека від Риму, пристрасно ненавиділи Святого за його невтомні праці та труди над поєднанням нашої Церкви з правдивим осередком християнства. Святийп роповідав і писав про справи унії, хоч ніколи не мішався до політики чи світських справ.

Вороги сильно зневавиділи його за його гаряче бажання привести Україну до злуки з Римом. Упав він жертвою фанатизму деяких православних, що намагалися спинити Україну від Берестейської Унії, бо уважали, що ця унія вийде на шкоду українському народові. Побоювалися, що унія відчинить полякам двері до нашої Церкви, щоб правити нею та польщити наш нарід. Нажаль вони не добачували, що унія нашої Церкви з Апостольською Столицею доконала щось зовсім противне, бо вона замкнула полякам доступ до нашої Церкви. Наші єпископи та священики опинилися під папською опікою разом із своїм народом, а це стало заборолом проти всяких спроб латинізації та полонізації нашого народу. Рим строго був заказав усім, особливо молоді, зміняти обряд. Така угода стала між Римом і нашою Церквою при заключенні Берестейської Унії в 1595 р.

Численні чуда звеличали смерть нашого мученика, Св. Йосафата, доказуючи, що він був великий святий та потверджуючи святість унії, за яку він змагався та помер. Папа Урбан VIII проголосив його блаженним у 1643 році, а Пій IX канонізував його. Його свя-

то припадає на 12 листопада, щоб пригадати всім українцям справу, за яку він помер і заохотити їх бути вірними тій Церкві та тому обрядові, в яких жив і помер Святий Йосафат.

Ми негодні судити про дороги Божого Провидіння. Воно знає, що чинити зо злобними замірами Божих ворогів. Противники унії сподівалися, що смерть Св. Йосафата покладе кінець унії й українському католицтву, тимчасом сталося навпаки. Невинно пролята кров за унію принесла обильні плоди. Мелетій Смотрицький, посередній спричинник смерти Йосафата, був православним Архиепископом у Полоцьку. Це він був зорганізував атентат на Святого. На диво всіх він став одним з перших, що навернувся до унії. Багато людей пішли за його прикладом і приступили до української католицької Церкви.

Смерть Св. Йосафата немов цей грім зрушив католицьку Европу, викликуючи всюди симпатію для нашої Церкви, священика та народу.

Митрополит Велямин Рутський пробував тоді в Руті, як один із Йосафатових слуг повідомив його про те, що сталося. Рутський не годен був стримати сліз. Заплакав над стратою такого великого борця за унію. Біль його злагіднів на думку, що українська, католицька Церква стала гідна в очах Божих принести таку жертву за справу унії. Всі українські епископи заохочені прикладом Св. Йосафата написали до Папи Урбана VIII: "Всі ми готові пролляти кров і віддати життя за католицьку віру подібно, як це вчинив уже один із наших співбратів."

Мучеництво Св. Йосафата розбудило велику ревність поміж клиром, викликало одушевлення, запевнило нашій Церкві особливішу опіку Святішої Столиці, припинила зухвалість противників, приєднала безчисленні маси народу до нашої Церкви прикрашеної кровю Мученика й так спасла Унію від грозячої руїни. Оттому мусимо повторити слова Тертуліяна: "Кров мучеників це посів християнства!"

Чудове це діло показувати зведеним і обманеним людям, що католицька релігія і Церква це едине забороло правдивої людської свободи та непомильний шлях до спокою, мира, вдоволення та щастя. Католицька Церква має неподільний привілей не йти на компроміси з усякими "ізмами" та поганським духом часу, що розводнює християнську мораль і провадить до поганства.

Будучи сторожкою Христового обявлення, Церква буде завжди боронити незоримість подружжя, вищість спасіння душі над земський добробут і роскоші тіла, свободу людини та народів, святість домашнього вогнища, пятнуючи розводи як перелюб, свобідну любов як розпусту, поневолення людини як рабство...

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

DECEMBER, 1951

Heroic Virtues of Saint—Martyr Josaphat

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

ST. JOSAPHAT was a man of great virtues throughout all his life. It is the secret of the Saints that besides their continual works for the glory of God and the salvation of their neighbors they always find time to take care of their own souls in order to adorn them with the most striking Christian virtues. The more they work for others, the more perfect they try to become in the eyes of God.

Since his babyhood our Martyr was interested in everything that belongs to God and to His service, for his only desire was to glorify His Creator, to serve Christ's Church and to bring the Ukrainians to the unity of the faith with the Vicar of Christ, the Pope of Rome; for he saw that the salvation and the future mission of our people on behalf of the other peoples of the Orient depended upon our reunion with the Holy See. Pope Urban VIII said of us: "My Ukrainians (Ruthenians), through your mediation I hope to convert the Orient!" We cannot fulfill this noble mission without being reunited with the center of true Christianity.

Saint Josaphat labored unceasingly to acquire those virtues that should adorn all those that ascend the honor of the Catholic Saints.

In spite of many hours spent in prayer and meditation, Josaphat was the most active member of his community while still living as an ordinary religious in the convent of Vilna. He behaved like an angel when he prayed in church or celebrated the Mass.

His love for the Catholic Church and our beautiful Rite was more than ordinary. He turned down the proposal of the Orthodox to join them in the struggle against Rome, which to him meant more than his own life. He proved his loyalty to the Catholic Church and the Vicar of Christ with his own blood shed in martyrdom. Nor did he accept the invitation of those who advised him to give up our Rite and to embrace the Latin, pointing out the many advantages for his personal comfort and con-

veniences, for he knew that no one can please God who leaves his rite in which he was born just because it is easier to live in another rite. God does not like traitors to one's Rite, nor do the Popes of Rome.

St Josaphat loved tenderly his people. He tried to bring them to the true Church founded by Jesus Christ, outside of which there is no salvation for all those who leave it for one reason or another, or those who do not want to join it, knowing it is Christ's Church. He used his pen to teach his people the Catholic faith, which is the greatest gift God can bestow upon a man.

The untiring zeal for the salvation of the souls brought him a nickname from his adversaries: "The thief of souls", which, of course, is a great proof of his dedication to the spiritual welfare of his faithful, for his only dream was that there may be in Ukraine "one fold and one shepherd" united with the Holy See of Rome. Had the Ukrainian leaders of that time and the powerful Cossacks followed his advice and example, Ukraine would have secured its independence both from Poland and Moscow, and the Ukrainian Patriarch of Kiev would now hold a prominent position in the Catholic Church. Had Ukraine become Catholic, there would not have been a shameful enslavement of our people by Moscow, nor the Communistic slaughters of the Ukrainians in 1933, when 5,000,000 Ukrainians were starved to death by an artificially organized hunger to weaken Ukraine and to render it submissive to the tyrant of the Kremlin.

The love and devotion of the Martyr to the Blessed Mother of God was filial. He loved and honored her more than his own mother that gave him birth. Living in Polotsk he used to wake up at night and go to the Church's vestibule to pray before the ikon of the great Mother of God. His servants, curious to know what he was doing in the vestibule, followed him to Church and were stupefied by what they saw. While the Holy Martyr knelt before the picture of the Blessed Virgin, his face became covered with heavenly rays of light coming out from the ikon before which he was praying.

He offered her all his penances, mortifications and scourgings.

On the feast days he celebrated the Divine Liturgy in her honor. He preached about her, exhorting his listeners to love her like children love their earthly mothers, and to have refuge to her in all their troubles, for she is always willing to help those who invoke with faith and devotion.

Most of all he loved Jesus Christ. He was unable to forget, His Passion for our salvation. The remembrance of Christ's love for men forced tears into his eyes. When he was looking at the picture of the Crucified Redeemer, his eyes spontaneously filled with tears. He preached His love to the people trying to excite love in the hearts of his listeners. Meditating on His sufferings, Josaphat took scourges and scourged himself until he bled.

Two young men peeping through a breach in the wall, saw him all immersed, first in prayer before the image of the Redeemer, and then taking a scourge... The scourging was long and cruel, so that the two youths were utterly moved and resolved to give up earthly pleasures in order to dedicate their young lives to the glory of God and to the salvation of the souls. One of them kept his word and in a short time became a religious, while the other vacillated, for he was too much attached to

the world and its passing pleasures. Unfaithfulness to Christ, however, does not pay. The worldly young man was dancing with a beautiful girl, with whom he was madly in love. It was his last dance, for he fell down, broke his head and in a short time passed away.

Josaphat loved the poor with Christ's love. At least one poor was always with him at his table. The poor people used to come often to his palace, for they were never refused alms and food. If Josephat received some money, it could not rest long in his hands, for he spent it soon, on the poor and needy. One day a poor widow came to ask for alms and money which she badly needed. St Josaphat did not have any. Then he called his servant and ordered him to pawn his own omophor (episcopal scarf during the Church services) and give the money to the needy woman.

He loved the poor more than his own family. After his elevation to the episcopal dignity, one of his brothers came to him, hoping that he could live an easy life with his bishop-brother. The saint, however, sent him away with a little amount of money saying: "The Church incomes belong to the Church and to the poor. You better try to work and to live on your own."

As a bishop he was forced to have servants, a coach, and other conveniences according to his dignity, but he did not care about them. At home he wore his religious garment and took just ordinary foods, for he never forgot that he took the vow of religious poverty which was always dear to his heart (for it makes a soul resemble the poorest among men, the Son of God made man).

He was a Bishop, but there was no other man in Polotsk to be compared to him in humility. St. Josaphat did not know what it meant to despise a person, for in his eyes all children of God were brothers to him. He was affable with the lowest class, disclosed to all that his parents were poor, and that he was unworthy of being Bishop of the Catholic Church. A humble soul is loved by God and men. With his deep humility our Saint attracted the choicest blessings of God upon himself and his fold. The people liked him, the adversaries respected his striking virtues, although they hated him, because he was a Ukrainian Catholic.

He was generous in forgiving his enemies, paying with benefits for injuries and calumnies. Some went so far as to injure him, for they knew from experience that it was the easiest way with Josaphat to secure some benefit or grace. In bestowing benefits he did not make any distinction between the Catholics and Orthodox. All kind of people, Catholic, Orthodox, heretics, and even Jews had always a free access to him, for the words of our Divine Lord sounded continually in his ears: "As long as you did it to one of these my least brethren, you did it to Me." (Mat. 25, 40).

Rev. Father Kosynsky, confessor of the Saint, made the following testimony under oath: "I am convinced that the deeds and the life of Josaphat were not less heroic than those of other Saints, confessors, martyrs, bishops, and monks. He tried his best to unite the active with the contemplative life.

VII. Miraculous Preservation of the Body of the Martyr

The body of the Saintly Martyr was removed from its grave

when the process for his beatification had started in Polotsk in 1625 To the great wonder of the commissioners the holy remains were found soft and fresh as if he were still alive. The people gathered in the church as soon as the news broke through the city. Every one wished to see the uncorrupted body of their beloved pastor. When it was exposed in the Cathedral, the pious people broke into tears. Such devotion and love of the people moved the heart of the Martyr, for drops of sweat appeared on his forehead, and tears began to flow from his eyes.

The drops and tears were removed with handkerchiefs which when distributed among the people worked many miracles. One may ask why the Orthodox and Jews, witnessing all these miracles worked by the Saintly Martyr, did not embrace the Catholic faith; nor did the Poles stop to wrong our Ukrainian Catholic Church by drawing our youth to the Latin Rite in order to polonize them more easily.

The Poles did it because of their exaggerated nationalism hoping to increase their territory and political power, which to at least most of them meant more than the Catholicism of the Ukrainians. Our loyalty was the main obstacle to the Polish expansion.

The heretics, Orthodox and Jews did not join the Catholic Church even though they saw the miracles worked through the mediation of our Martyr, for the same reason for which men of our days do not join it, although there are miracles at Fatima, Lourdes and Pompei...

It is not enough to see a miracle to be converted to the Catholic Church or faith. The Jews saw many miracles at the time when Our Blessed Lord lived and preached in Palestine... They looked at His miracles and went so far as to attribute them to the devil: "He has Beelzebub and byt the prince of devils He casts out Satan." (Mark 3, 23).

A special grace is needed to be converted to the true faith. Without it all the miracles will do nothing.

The contemporary adversaries of St. Josaphat were like the Jews of the time when Jesus preached His Gospel: "He had blinded their eyes, and hardened their hearts, that they should not see with their eyes, nor understand with their hearts and be converted, and I should not heal them." (John:12, 40).

After an attentive examination of the body in church it was laid again in the grave. The body remained in Polotsk up to the fall of Poland. The Polish state, once powerful became more and more weakened by internal struggles between the Ukrainians and Poles, the former being persecuted and oppressed by the latter. The envious neighbor, Russia, which after the occupation of Constantinople strived to become a bulwark to Orthordoxy, was always envious of Ukrainian culture and wealth. Austria strived to enlarge its territory, while Prussia, a little state was growing at the expense of the quarrelling Slavs.

Ukraine, almost as a whole, passed under the Russian domination, while just a small part of our country, called Galicia or Western Ukraine was annexed by Austria.

Catherine II, in dividing Poland and occupying Ukraine, swore that all the liberties of the Ukrainian Catholic Church will be respected. But the Russians are not used to keeping their word, for right after the occupation, a cruel persecution was undertaken against our church

and clergy by the new rulers from Moscow. The scenes of heroism in defending the Catholic Church were frequent in Ukraine in these bloody days. The pious people risked their very lives in defending their churches against the usurpation by the Russians. Thousands upon thousands of Ukrainians proved with their lives their fidelity to the Catholic Church and the Pope.

The persecutors and the executioners of the Ukrainians were the Russian batiushkas (priests) and the public officials. The Russian army stayed at their disposal in the fight against our Church.

During the disturbances that preceded the fall of Poland the body of the Saintly Martyr rested at Polotsk, and for a better security had been transferred to the town of Bilaya. It remained there until 1873, when the Russians under the pretext of restoring the Church, transferred it to the cellar under the church and covered it with a wall. They told the people that the relics were deported to Russia.

After many years of bloody persecution the Moscovite Orthodoxy was established by force in Ukraine, then occupied by the Russians. The young generation forgot all about it and the very memory would have been lost had not world war I broke out in 1914.

Under the pressure of the victorious armies of the Central powers the Russians retreated and were finally defeated by Austria and Germany. A Ukrainian officer in peasant who told him about the holy remains of the Martyr resting in a hidden crypt under the Church in Bilaya. The officer hurriedly notified the authorities of the Ukrainian Catholic Church in Western Ukraine. The head of our Church, Metropolitan Andrew Sheptycky had been previously deported to Russia after the war broke out, for the Russians entered the conflict with the intention of occupying Western Ukraine, in order to destroy completely the union of the Ukrainians with the Holy See.

In 1916 the tomb of the Saint was discovered, the body removed and transferred to Vienna to the church of St. Barbara, the Ukrainian church in the Austrian capital, in which it rests until now, awaiting the happy moment to be transferred solemnly to the capital of Ukraine, Kiev. Here all the Ukrainians will join the Catholic Church under the leadership of their own patriarch in a free and independent Ukraine, to thank God and the Blessed Virgin Mary for the liberation from the Communistic oppression and Moscow's tyranny.

IX. Today's Martyrdom of the Ukrainian Catholic Church

After World War I the Ukrainian Catholic Church in Western Ukraine (Galicia) made marvelous progress. Thousands of priests served the people; the Redemptorist Fathers and Basilian Fathers, with their continuous missions were instructing the people and deepening their faith. The sisters of St. Basil and the Sisters Servants of Mary Immaculate grew in number, to work among the faithful.

World War II brought a terrible blow to the entire Ukrainian Catholic Church. On their second arrival in both Western and Carpatho Ukraine, the Russians, although Communists and Atheists, demamded that our new metropolitan, Joseph Slipiy, with all his hierarchy and faithful, formally join the Russian church under the patriarch of Moscow, Alexis. To that purpose our Metropolitan was brought by plane to Moscow, but

he refused to renounce the Church and the Faith.

A few days later he and his principal collaborators were arrested with all the bishops and deported for trial to Kiev. The trial did not prove anything against them. The Communists, however, do not need proofs to liquidate their adversaries. After that farsical trial they were condemned to hard labor in Russia. Some of them, as Bishop Chomyshyn, Kocylowsky and Romza had already passed away, while the Metropolitan Joseph Slipyj and bishop Lakota, Budka, Latyshewsky, Charnetsky, and Gojdich are being exiled and tortured somewhere in Siberia.

The Ukrainian Catholic Church was officially destroyed. Hundreds of priests who had refused to join the Moscovite Orthodox church have been deported or executed, while the others are serving their faithful from the hidden places under the protection of the Ukrainian Insurgent Army, which is still struggling against the Red occupants of Ukraine. The people were forcibly converted to the Orthodox church, while hundreds of the laity have been executed by the Russian police or exciled with their families to Siberia.

The bloody persecution does not destroy the courage of the Catholics in Ukraine. They are suffering, praying and waiting for a better future, being sure that the persecution will end in the near future and the sun of freedom will shine again upon a free and Catholic Ukraine, for the blood of the Martyrs is never shed in vain.

A WISE PRESIDENT

The whole nation was startled when Abraham Lincoln placed his foremost political adversaries in his cabinet. Stanton, who had called Lincoln a clown and a gorilla, was given the post of Secretary of War. Seward, who considered himself a much more able man than Lincoln, was made Secretary of State.

Chase, the man Lincoln made his Secretary of the Treasury, used his cabinet influence in order to promote his own aspirations to the Presidency. Lincoln was not perturbed: so long as Chase was able to hold the confidence of the country and to do his work well, he would remain Secretary of the Treasury, no matter what his political ambitions.

Gen. McClellan snubbed Lincoln cruelly, in fact, that the President was asked to remove him. "I will hold McClellan's horse." Lincoln replied, "if he will give us victories."

The secret of success for most of us will be bigness—magnaminity of soul—that is rooted in a love of God and of all men. A Christopher should be too big for personel grievances, too busy for petty engeance and wasteful for hatreds.

"For, while there are jealousy and strife among you, are you not carnal and behaving like mere men?" (I Corinthians 3: 3)

St. Andrew—The First Apostle of Ukraine

★

EVERY Christian nation has its Saints—men and women who contributed mainly to the spreading of Christianity, of Christian spirit and Christian ethics, among their respective races. As Christian faith is very closely connected with all the national Saints is synonymous with the cultivation of national traditions and racial culture.

Thus, the Irish have a special reason for deep devotion to St. Patrick; the French consider St. Jeanne d'Arc their national heroine; St. Olaf is the Patron-Saint of Norway; the Chechs keep in special esteem St. Venceslas, a king who baptized them; the national Saint of Hungarians is St. Stephen, also a king; the Poles honor their queen St. Hedwig (Yadwiga) a.s.o. We, Ukrainians can also boast of men and women who through their accomplishments in Christianizing and civilizing of our ancestors became Saints and simultaneously heroes of our Ukrainian race.

It is only proper for every young American-Ukrainian to be acquainted with the life and deeds of our ancestral Saints. Knowledge thus gained will give us a fine sense of being descendants of an ancient and cultured race and consequently, will strengthen our self-respect.

With this aim in view we thus endeavor to make our readers familiar with the Ukrainian Saints and holy men and women who have left a distinct mark on our religious and cultural heritage.

I. St. Andrew, the Apostle of Ukraine

The Ukrainian Chronicle of Nestor the Venerable (of XI. century A.D.), the oldest historical record of all Slavdom, is considered in the scientific world to be the most reliable and complete Slavonic and East-European history. This chronicle relates a legend about the missionary journey of St. Andrew, the first-called Apostle of Christ, first century after Christ's birth, that is, shortly after our Lord's Crucifixion. As attested by other historical sources, Apostle Andrew carried the gospel of Jesus Christ to the numerous Greek colonies on the northern shores of the Black Sea and in Crimea. There he converted Jews, Greeks, and even Scythians to the Christian faith. The identity of "Scythians" may be regarded doubtful; they might have been our own ancestors or some other tribes in Pontian steppes

or they may be taken for both, as the ancient Greek term "Scythia" covered a vast region to the north of the Black Sea, roughly corresponding to the present-day ethnographical position of Ukraine.

According to the Nestorian legend, Apostle Andrew, accompanied by a group of disciples, navigated upstream the river Dnieper as far as the site of the city of into Ukraine in the middle of the Kiev and even further north, probably into Baltic countries. In ancient times, the mighty stream of the Dnieper was the only artery linking the sun-bathed shores of the Black Sea whith northwestern Europe—the Baltic and Scandinavian lands. The Nestorian Chronicle calls it "The Vikings' (Varengian) way to the land of the Greeks."

Navigating upstream the Dnieper river, St. Andrew and his disciples had made a rest stop at the site where centuries later the city of Kiev arose. According to Nestor, St. Andrew erected a cross on the hill overlooking the mighty Dnieper and blessing it uttered these prophetic words: "Blessed be these hills for upon them a mighty city will arise from which the faith of Christ will spread all over the surrounding regions."

On the steep hill where the legend had placed the cross of St. Andrew, a beautiful church, St. Andrew's Cathedral, shoots up its slim silver-covered cupolas into the blue skies of Ukraine. It was built about the year 1700 by the great Hetman Ivan Mazeppa.

As we know it from the history of the early Church, St. Andrew died a martyr's death at the hands of Roman prosecutors. He was crucified on a slanting cross, in accordance with his request to the executioners, for he considered himself unworthy to die on a straight cross as did our Saviour the Christ.

FOOD FOR THOUGHT

Boston's Archbishop Cushing addressed a gathering in Hartford recently and in his talk called for re-establishment of the home as the center of family. He described the current mode of living this way:

"Ours is a generation in which people are born in hospitals, brought up in nurseries, trained in schools, play in public playgrounds, spend their summers in camps, meet their friends in night clubs, eat in restaurants, sleep in road cabins or automobiles, recuperate in clinics, die in sanatoriums and are buried from funeral parlors."

Michael: Mother, can you explain to me what a radio is?

Mother: Well, if you have a very long dog, reaching from New York to Chicago, and you press its tail in New York, it would bark in Chicago. That is telegraph. And radio is exactly the same only without the dog's tail.

THE VIRGIN WITH CHILD

By Richard Kehoe O.P.

"CHRISTMAS COMES but once a year." That is true only in one sense. In a much deeper sense, Christmas should be always with us. The holy birth of Christ is not simply a momentary event that took place at Bethlehem, however vivid the memory of it might be for us, however far-reaching the effect of it. It is more than an efficacious event; it is a divine mystery, in which we participate, and without which there would be no life of grace in us. For to have grace or to grow in grace, means that by the power of the Holy Spirit our human nature has conceived supernatural life; and it is only thus, only by its being born within us, out of the mother-nature of us, that Christ's life can become ours.

This new life that was born of Mary was not simply the life that she gave to the holy child that lay on her lap in the manger; but a life that issued within herself; a Christ child was born within her own being. Otherwise the birth of the Holy Child from her body would not have been the Mystery of grace that it is. And similarly for us, Christmas would not be the Mystery that it is if the Holy Child were given to us only as the object of our faith and devotion and the source of race for us—presented to us, as it were, from outside of us, over against us, as he lies in the manger. When we say at Christmas "A child is born to us," we mean more than that. We mean that in a spiritual sense we are fruitful, we are ourselves with child; as participating in the Mystery of Christmas. Out of the depths of our being a birth has now taken place, or can take place, for which our nature was "groaning and agoniz ing," and without which we should have remained forever barren and wretched. That it is spiritual and not a carnal birth signifies, not that as something vague or something belonging merely to the moral order, but that it realizes the deepest and fullest needs of our nature, marks the fulfillment of the whole human being of us.

Christ Has Come

"A child," then, "is born to us"—

that is to say, within us: such a child, and by such a birth, that it is not only once that this birth must take place, but again and again. For it is a birth that is one reality with the growth of the life of grace, and it must be continually reenacted, until Christ should be "wholly formed in us." Because of that Christ Child born at Bethlehem, a blessedness, a principle of fruitfulness, has come into the world and has entered into us. So that when the Blessed Virgin greets us—at Christmas or at any time— we should be able to say with St. Elizabeth, not only the words: "Blessed art thou among women," but also those that follow: "Behold, as the voice of thy salutation sounded in my ears, the infant in my womb leaped for joy."

Only God can father into life, out of our natural selves, that new spiritual self that is waiting to be born and in whose birth lies all our hope of being blessed, of being fruitful. So that the designation "Our Father" has a far more tremendous meaning than we are perhaps accustomed to give to it. When we cry out "Abba, Father," the child that so cries should be the child in us, the new creature self of us that has been born, or that longs to come to birth, by the power of God. The Fatherhood of God is not limited to his benevolent ordering of our lives!

The Christmas Sign

Since the power of nothing in creation can so bless us and engender new life in us, it is the sin of Infidelity when we turn to, when we give ourselves to anything creaturely with such a hope in mind. This is in fact described in the Scriptures as infidelity to the divine spouse of our souls. And this is the issue which is present when in Isaias the Sign of the Virgin and Child—the Christmas Sign—is given to us. On the one hand, there the figure of Achaz, the king of Judah, threatened with invasion by the Northern Kingdom of Israel in alliance with Syria, and reduced to a state of panic since he can think of no means of saving himself. The prophet tells him that he must put trust in God, that he must have faith, and that to resort to any earthly means salvation can only prove futile and lead, in fact, to the ruin of his country. But he will not accept this "word" of the prophet, and instead he decides to appeal for help to the World Power of Assyria. He commits himself, in other words, to the Power of this World.

The prophet foretells the disaster that will certainly follow, and that will itself constitute a Sign the Sign of the way of sin and death. But then he joins to this Sign another Sign, a counter-Sign that contains the message of Salvation. Even as he sees the disaster that ensues upon man's infidelity to God, he sees the vision of the Virgin and Child that tells of the way of recovery and represents the Mystery of salvation. As against the Power of the World, what this Sign expresses is the Power of God, the Reign of God, and such an unworldliness of spirit as will subject human nature to the Power of God—that is to say, the spirit of Faith in God. (Isaias had warned the King: "If you will not believe, you shall not be established.")

Surrendered to God

Therefore that a Virgin shall be fruitful has this as its spiritual meaning: that the attainment of ultimate human fruitfulness is arrived at by a being surrendered to God, subjected in Faith to His power; by a being ultimately "virginal" as to the Power of This World, that is to say, by finding nothing in the world of creation—no worldly values or goods, no human person (as the Blessed Virgin cold say: "I know not man")—to which one would ultimately surrender oneself in the hope of being fulfilled, of being finally blessed; by keeping the depths of oneself open to God, and to Him alone. This means to be apparently without hope of fulfillment. That a Virgin should conceive is a paradox. But in this spiritual sense, to be Virginal means in fact to be surrendered to the allpowerfulness of God, and therefore to be supremely fruitful. In this sense, to be Virginal is the condition of being a Mother.

The Sign of hope is given in immediate conjunction with the Sign of disaster. And one may remember that it is in darkest period of the year that Christmas falls, at the time when it might almost seem that the sun was going to fail us. In the midst of that darkness a heavenly light shines forth. And so in the midst of misery into which we have fallen perhaps through our disillusionments, of or loneliness, our frustratedness, in the midst of both of our private and of our national and of our world-wide miseries, there enters this Christmas hope.

PIUS XII AND STATE POWER

Pope Pius XII warned against the excessive growth of the power of the state. While fully acknowledging the need of the state under present social conditions to enlarge its field of action and to intensify its power, the Pope declared there are cases today of an abnormal growth of state power. His notable speech may be called a counsel on the proper proportion between state and individual rights.

The Holy Father made it clear that the state is not an omnipotence for oppressing all legitimate autonomy. He said its function is to promote an intimate coalition, and active cooperative of its members towards a higher unity. Neither the individual nor family must be absorbed by the state. Excessive power by the state must be rejected. Speaking about the so-called planning and unification projects of the present time, the Pope pointed out that the last word in the affairs of state does not belong to pure technicians of organization, "but to those who regard the state as a living entity... those who administer, in the name of the state, not man immediately, but the affairs of the country in such a way that individuals never find themselves—either in their private or social lives—smothered under the weight of state admimistration."

Jackie: My friend, do live within your income?
John: No. All I can do is to live within my credit.

History of the Ukrainian Church

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

Introduction

IF YOU are an American or a Canadian of Ukrainian decent, you should certainly be interested in knowing the history of the country from which your ancestors emigrated.

However, even if you are not Ukrainian-born, the history of the Ukrainian Catholic Church should be of vital interest to you, for no doubt, more than once you have heard or read about the martyrdom of Ukrainian Catholics under the ruthless yoke of Stalin and his Kremlin clique.

The history of Ukraine and its Church holds special interest for all those who wish to understand the unfortunate schism that in 1054 severed Christ's fold into Catholic and Orthodox churches.

All the noble efforts of the Vicars of Christ to reunite the East with the West have proved unsuccessful until very recent times. No Latin missionary has had much success among our separated brethren of the mystical Orient because they instinctively fear to be latinized and deprived of their beautiful rite by the Latin Apostles of the Gospel. It is for that reason, therefore, that the Popes are turning their eyes with fond hopes to the Ukrainian Catholics, to whom the great Pope, Urban VIII, addressed the following words: *"O my Ukrainians (Ruthenians), through your mediation I hope the Orient will be converted"*.

The Ukrainian Catholic Church, therefore, maintains an important key position in the struggle for the future reunion of Christ's flock. Moreover, she is equipped in every way to act as mediatrix fitted between the Western and Eastern Church. She has the faith of the West and the rite of the East. Consequently Ukraine is a natural synthesis of both cultures and spirits. As such she is quite able to reach an understanding with those whom prejudice and politics had separated centuries ago.

Division:

The history of the Ukrainian Catholic Church can easily be divided into three periods:

1. The ancient period of Christianity in the beautiful and gor-Mongols in 1240.
2. The period from the Mongolian onslaught to the Union of Berest Lytovskyj in 1596.
3. The period from the Union of Berest Lytovskyj to our days.

The first period of the Ukrainian Church history can be called the era of individual life. It is true that we had accepted Christianity in the beautiful anr gorgeous Byzantine Rite, but at the same time we continued to live our own ecclesiastical life independent from Greece at least during the period when St. Volodymyr, Yaroslaw the Wise and Yaropolk reigned in Kiev.

The second period can be classified as an oscillation between the East and the West with a noticeable turn towards the West and Western Catholicism in order to preserve our church from the intrigue of Constantinople and Moscow. The former had fallen under the yoke of the mohammedan Sultan in 1453.

The third period is the era of religious struggles between Catholicism and those separated from Orthodoxy. Due to the interference of Moscow in Ukrainian State and Church affairs, the Ukrainians turned towards the West of free themselves from Russian intrigues and Polish aspirations to Latinize their people.

A. First Period: Christianity in Ukraine

1. *The First Seeds of Christianity.*

Ukraine is the richest and the most beautiful country in Eastern Europe. Its area is bounded by the Black Sea on the South, the Carpathian mountains on the West and the Don River on the East. To the North its boundaries are far less definite, for there is no natural barrier to separate the Ukrainians from the Russians, their northern neighbors.

Ukraine is a land of beautiful panoramas, vast fertile plains, and numerous rivers, which usually are broad and slow-flowing over the vast level plains. Rapids are rare although those of the Dnieper are famous.

Ukraine's population amounts to 45 million in spite of the Russian deportations which sent millions of Ukrainians to Siberia and to the Steppes of Asia. Being a rich country with natural system of water communications, there is little wonder then that Kiev, the capital of Ukraine, became a famous trading center between the West and the East, between Europe and Asia. Her geographical location helped Ukraine to develop into a powerful and independent state and because of the wealth and natural resources of their land, her rulers were respected throughout Europe.

The origin of Christianity in Ukraine goes back to the first century according to an ancient tradition which relates that St. Andrew, the Apostle of Christ, was the first Christian missionary. In his apostolic excursions he travelled as far as the hills of Kiev, planted a cross, blessed the land, and exclaimed prophetically: "The grace of the cross one day will enlighten this country and its inhabitants.".

This tradition should not be regarded as a mere legend of the later centuries, for there are some Christian writers, such as Origen and Eusebius of Caesaria, who mentioned St. Andrew preaching the Gospel upon the shores of the Black Sea to the Greek colonists and to the Scythian nation. However, we do not know exactly how far St.

* The term "Ruthenian" now designates the people of Ukraine and Bielorus

Andrew did carry on his missionary work.

On the other hand, we certainly know that a part of Ukraine, Basarabia and Pokutia, entered the Roman Empire under Caesar Trajanus and became "Roman Siberia" mostly for those who during the persecutions refused to renounce Christ. The Christian exiles, of course, did not stop preaching the Gospel to the people among whom they were condemned to live. Thus the first seed of the Christian faith came to Ukraine through this channel.

The Greek merchants also, trading with Ukraine, spread Christianity there becanse in those days all Christians were missionaries.

We know from history that since the third century, the Goths lived in Ukraine. After having conquered the Slav tribes they found a means of living peacefully with the conquered population. Among the conquerors were many Christians. Through them the subjugated people of Ukraine came in contact with Christ and His teaching.

St. Cyril, the Apostle of the Slavs, was sent by St. Ignatius, the patriarch of Constantinople, to promote the Christian faith among the Slavs. From the time of St. Cyril the Christian faith spread to the southern part of Ukraine; meanwhile, the Varangians (Variahy) coming from Scandinavia brought it to Northern Ukraine, for by that time Christianty had already made noticeable progress in the northern countries.

Under the regime of the Kievan princes Askold, Dyr and Ihor, the systematic spread of Christianity continued.

Oskold must have been Christian because the Church of St. Nicholas was built over his tomb about the year 882. If he was not a Christian this would have been impossible because churches were erected over the tombs of Christian heroes and not over those of the pagans.

In the peace treaty of Ihor with Greece in 945, the prince, although pagan himself, and his nobles, took the oath first in the name of the Christian God and then in the name of Perun, god of the pagans. Why did a pagan ruler show deference to the Christians? The only explanation is that Ihor recognized their numerical importance, at least in Kiev, his capital.

At the time of Ihor there were in Kiev some five churches, the most renowned of which was that of St. Elias. The pagan inhabitants of Kiev did not molest their Christian fellow men.

Ihor (913-945) after his death, was succeeded by his wife Olga who acted agent for her young son Sviatoslav.

II. Baptism of the Princess Olga

The baptism of Olga, princess of Kiev, widow of Ihor, marked the completion of early Christianity in Ukraine, although we do not know where her baptism took place. During her time the Christian religion became in importance the second state religion in the Kievan state although paganism was as yet held in esteem by some nobles and military leaders at the court.

According to our chronicler Nestor and to the majority of historians, Olga was baptized in Constantinople about the year 957. In the Byzantine chronicle, however, which relates even the most trivial incidents connected with the reception of Olga at Constantinople, there is no mention whatsoever of the baptism of Olga. Taking into account therefore, all the circumstanues of Olga's reception at Constantinople as the Byzantine chronicler relates, some reliable modern historians, as Karamazin, hold the opinion that Olga was not baptized at Constantinople but elswhere, most likely in Kiev where there were already so many Christians. Besides, Olga was accompanied by a Christian priest when she went to Constantinople.

We do not know exactly the motives of Olga's journey to Constantinople. They must have been, of course, political and commercial, although Olga does not seem to have succeeded in her objectives.

In the years following Olga's return to Kiev from Constantinople the diplomatic relations between Greece and Ukraine grew worse and more tense.

Princess Olga turned towards the West and dispatched envoys to the German Emperor Otto I, at Frankfort asking him to send a bishop and priests to Kiev to undertake the Christianization of her country. The envoys met the German Emperor in 959 and were kindly received by him. In 960 Otto I, acceeding to the great princess' request, organized a mission to be sent to Ukraine to spread the light of the Gospel among its inhabitants.

At the request of Olga, the German king Otto I, and since 962 West German Emperor, took care that a monk from the convent of St. Albano, Maxim was ordained to be the first bishop of the Kievan Rus. Death prevented him from going to Rus-Ukraine. Another monk, Adalbertus, was ordained to take his place. Adalbertus came to Ukraine in 962 when Olga's regency was ended. Sviatoslav, her pagan son, indifferent to Christianity, took over the government of the Rus-Ukraine.

The following year the German misionaries, deprived of Prince missionaries, deprived of Prince scoffed at by his soldiers, returned to Germany.

Sviatoslav was not unfavorably disposed towards Christianity as shown by his own words: "I do not forbid those who desire to embrace Christianity..." and therefore he did not persecute them. Sviatoslav, being a thoroughly stern

warrior, did not relish the meek spirit of the Gospel. On one occasion he is quoted as saying to his mother when she urged him to become a Christian and proclaim the teaching of Jesus Christ as the official religion of his state: "My soldiers will scoff at me if I receive the new faith."

Princess Olga had been a Christian for fifteen years before her death in 969. She built, two churches, one in Kiev, the other in Pskov, trying thus to spread Christianity by all means she had at her disposal. She raised as Christians three sons to Svitoslav—Yaropolk, Oleh and Volodymyr.

The Ukrainian Church proclaimed Olga a Saint. Our chronicler calls her blessed at the very dawn of Christendom.

III. Christianity under St. Volodymyr (980-1015)

The warlike Sviatoslav died in 972 when returning from an un-

successful expedition against Bulgaria. After his death dissension broke out among his sons.

During the reign of Yaropolk in Kiev (972-980) Pope Benedict VII sent his envoys to Ukraine to convert the country to the Christian faith. Yaropolk died in 980 and Volodymyr became the absolute ruler of the largest state in Europe.

Besides being a warrior Volodymyr was a farsighted diplomat and a splendid organizer who was looking for a solid basis upon which he might build a powerful and durable state. Such a spiritual basis seemed to be the Christian faith which appeared able to unite all the Ukrainian tribes into one powerful nation, for it was a life-giving religion. Meanwhile paganism declined and was shunned by most of that population that was already Christian.

A keen observer, Volodymyr saw that the Christian nations such as Greece and Germany, surpassed his country in culture and public worship. He therefore decided to make Christianity the state religion.

For some time he was undecided as to what Rite of the Christian Faith, Western or Eastern, he would adopt. In itself the particular rite was of no consequence to him because at that time there was no separation between Rome and Constantinople. Volodymyr, however decided to embrace the Greek Rite because Ukraine was closer to Greece from which more political and commercial advantages were expected than from the more distant Germany.

The political situation which influenced Volodymyr to receive Baptism may be breifly summarized as follows:

Bardas Skleros made revolt against the Byzantine emperors who had sent their General Phokas against the rebel. Phokas succeeded in defeating Bardas, but instead of submitting to the emperors he proclaimed himself emperor. The situation was critical for the royal family which turned to Volodymyr for help. Volodymyr promised

his aid on condition that the emperors change the treaty regarding Ukraine. This was concluded under Ihor, and was very humiliating to the Ukrainian state.

In addition to the treaty, Volodymyr asked for the hand of the princess Anna in marriage. The emperors agreed and Volodymyr sent his soldiers to rescue the Byzantine throne from the usurper Phokas.

After Phokas' defeat the proud emperors broke the treaty with Volodymyr, in consequense of which the offended Prince of Ukraine moved against Cherson, the Greek colony on the shores of the Black Sea. The siege was long and hard. In the end the defender gave up after Volodymyr cut off the aqueducts and triumphantly entered the city. The frightened emperors yielded and sent their sister Anna to Cherson. Volodymyr received baptism and married the princess in Cherson in 988.

IV. Ukraine Officially becomes Christian

After his return from Cherson to Kiev in 988 Volodymyr proclaimed Christianity the state religion, ordered the local priests to instruct the people in the Christian religion, destroyed all pagan idols and issued an order to all his subjects to receive baptism and the new religion: "I will consider as my enemies those who refuse to be baptized."

On the appointed day the people assembled and were baptized by the local Ukrainian priests. At that time there were already many Christians in the capital of Ukraine due to the help of the Bulgarian clergy. Moreover many liturgical books had come into Ukraine from the Christian Bulgaria. The Greek priests, because they were few in number and also did not know the language of the inhabitants, were unable to play the principal role in the Christianization of the nation.

The Christianization of Ukraine was relatively an easy work for Christianity was slowly permeating it for long centuries. The act of Volodymyr was the last step to make Ukraine officially a Christian nation.

Christianity soon became strong and nation wide while paganism inevitable decadence. The pagan population followed its ruler saying: "The Christian faith cannot be bad if Volodymyr has accepted it."

History does not record any pagan outburst or reaction as happened in Poland and Bohemia at the time of their Christianization (Baptism) for Ukraine was well prepared by preceding events to become a Christian nation.

The more important cities followed the example of Kiev, for due to Christian merchants they were already acquainted with the Christian religion. It was not so easy a task with the northern provinces which now constitute Russia but which were once under the domination of the Ukrainian rulers. For example, in Novhorod up to 1074, the pagan priests and magicians organized great opposition to the new faith.

Except Stalin—Last week, Stalin was riding on a train with a group of his generals. On seeing a town up ahead, he ordered the conductor to stop the train there. Then he opened the door of his car, threw out 200 roubels, and remarked with satisfaction: 'That will make 200 peasants happy."

At the next town, the train stopped again, and Stalin threw out 500 roubels, saying: "This will make 500 peasants happy."

Suddenly a loud voice in the back of the car was heard: "Throw Stalin out, and make everybody happy!"

MARY IMMACULATE

By Rev. Alber Roemer

TWO PEOPLE in love tend to become like one another. Love disposes them to become one in mind, one in heart, and one in affections. So completely did God make the first man and wife that Adam could look at his spouse and say: "This is now bone of my bone and flesh of my ffesh."

The same principle holds true in divine love. God so loved men that He became one with them. He desires men so to love Him that they become one with Him. But when God becomes one with man it is not He who changes; for He is infinite, eternal, changeless being. It is man who must change, become so purified, and so elevated in his nature as to be able to participate in Divine life.

Of all creatures Mary is most perfectly one with God. She is the daughter of the eternal Father who had her in mind from the beginning to be the mother of His Son. She is a Spouse of the Holy Spirit, by whose power she conceived the Son of God in her womb. So completely one is she with God, that as the new Eve she could look at her Son, the new Adam, and say: "This is now bone of my bone and flesh of my flesh."

God is pure being. Nothing sinful or defiled can enter into union with Him. Mary, therefore, being so completely in love with God as to be His bride and mother must have been perfectly sinless and undefiled. She must have been as much like to God in the purity of her being as God could make any creature.

Mary was conceived in a natural manner like other children. She had an earthly father and mother: St. Joachim and St. Anne. But all the children of Adam and Eve come into the world defiled with the mark of their rebellion. All could lament as did David the Psalmist: "For behold I was conceived in iniquities; and in sins did my mother conceive me." (Ps. 50, 7) Mary alone, because of the merciful designs of God for the salvation of the world, was an exception. From the first instant that her being thrilled with life, she was immaculately pure. We call this singular privilege of hers the "Immaculte Conception". The feast day commemorating this event is celebrated on on the mountain praying aO"ESES December 9.

When Moses was on the Mountain praying he saw a most unusual sight. The Lord appeared to him in a flame of fire out of the midst of a bush, and the bush was not burnt. Moses asked who it was that spoke. God said: "I am who am. I am perfect, pure, supreme being." Centuries later a young maiden named Bernadette knelt in prayer at a grotto in Lourdes, France. A lady of entrancing beauty appeared to her. Like Moses Bernadette asked: "Who art thou?" The lady answered: "I am the Immaculate Conception." She did not say: "I am immaculately conceived," nor: "I am the product of an immaculate conception." But she said: "I am the Immaculate Conception." Mary's answer to Bernadette was analogous to the answer God gave Moses. Just as pure being is of God's very essence, so a pure conception was of Mary's very nature. It was as if she said: "God is pure perfect being; I am pure perfect creature." She was like that bush Moses saw flaming with pure divine love, yet unconsumed by the fire.

Mary's Immaculate Conception is first revealed to us in the story of Adam and Eve. Adam and Eve were created pure and good by God. They were meant to bring creatures filled with divine life and love into the world. Because they hurled their fists in rebellion at God's will they brought death upon themselves and the entire human race. A new Adam and new Eve were required to bring creatures of life into the world. Therefore the first hope that was held out to fallen man was a prophecy that involved the new Eve and her offspring. Turning to the serpent that tempted Eve God said: "It will place emnities between thee and the woman, between thy seed and her seed; and she shall crush thy head and thou shalt lie in wait for her heel." The woman was destined to make war on evil; how could she ever have been in the camp of the enemy? She was set apart to give birth to sinless Redeemer who would crush sin; how could she ever have a part of sin? No one can give to another what he does not himself possess; how then could Mary give birth to a pure being, if she herself was not the very fountain of purity? A polluted spring cannot bring forth clear waters; how could Mary bring forth the waters that cleanse if she herself needed cleansing? How could she bring forth the Light of the world if there was any darkness in her soul? How could she give birth to Him who is life if she were ever under the dominion of sin which is death?

We have all thrilled to the beauty of a sunrise. The darkness before dawn begins to dissipate; gray streaks of light illumine the heavens; the sun, like a majestic flaming monstrance, ascends the altar of the skies. All nature wakes, wakes and stirs with new life. The Sacred Scripture refers to Mary as she who comes forth as the morning rising, fair as the moon, bright as the sun, terrible as an army in battle array. She is as the "morning rising" because her bright beauty put to flight the long night of moral darkness; "fair as the moon" because the moon reflects the glory of the sun; but she is bright as the sun itself, because she is the perfect created reproduction of her Divine Son. She is "terrible as an army in battle array" because she is the unconquerable enemy of all evil.

In the book of the Apocalypse, St. John describes a vision in which he saw "a woman clothed with the sun, the moon beneath he feet, and twelve stars above her head." Just as a pure crystal absorbs the light

of the sun, and becomes itself sun sending forth its borrowed rays, so the pure crystal heart of Mary absorbed the light of her Divine Son and from her own sinless being sent forth the rays of light to illumine the world. Because the moon shines in darkness, and darkness is a symbol of sin, Mary standing above the moon is above all the darkness of sin. The twelve stars above her head are a crown of perfect virtues.

When a young lady becomes a bride, her family adorns her for the wedding day. She is clothed in immaculate white and studded with jewels in order that nothing can be wanting to the appearance befitting her state. If, as we know, Mary is the bride of the Holy Spirit, then what jewels, what adornments, what treasures must He have lavished on her in order to become a worthy bride and mother? Would God permit His bride to be deformed, ill-favored, blemished in any way, even for the least instant? Would He be sparing and nigardly with His mother and spouse when He so prodigiously lavishes the treasures of the divinity upon other souls who, in comparison with her, are less than servants and slaves of His house? Let all confess with the Lord Himself that she alone is the chosen and perfect one. For if we ridicule the masterpiece of an artist, we insult the artist. Mary is the masterpiece of the Divine Artist; let us praise Him for it. All of the graces, favors, special prerogatives, even the fact of her being the Mother of God, all depend upon this special privilege—her Immaculate Conception. For without this favor, all others would be out of harmony and deficient like some edifice without a solid foundation.

Sin is at the basis of all misery that afflicts humans. Sin has darkened our minds, weakened our wills, and has left us with a inclination toward evil. Because Mary was conceived without sin her mind was never dark, her will never weak, her whole being without tendency toward evil. From the very first instant of her conception her mind could perceive truth; her will was perfectly one with her Creator. This knowledge and love of God intensified itself every instant of her life. God gave her all. She realized this perfectly. Never could she offend Him by sin. That is why the angel could say of her: "Hail, full of grace; the Lord is with thee. Blessed art thou among women." One who is full of grace can have no place for sin.

Christ Himself confirmed this Once when He was preaching, a woman so admired the beauty of Mary and her son that she burst forth in these words of praise: "Blessed is the womb that bore thee and the breasts that nursed thee." Our Lord replied: "Rather blessed are they who hear the word of God and keep it."It was as if He said: "My mother is blessed because she gave me birth; but she is still more blessed because she has heard my word and kept it." "The beauty of the King's daughter is within." Mary had kept all of His words "pondering them in her heart." She who kept God's word could never sin.

Because Mary was immaculately conceived, and because was always sinless, it is only fitting that her bodily integrity—her virginity—would never have been violated. If our own mother is something of a sanctuary to us, if we hold her as sacred, then certainly God's mother must have been sacred—a sanctuary set apart for God Himself. She was a virgin before, during and after the birth of Christ. St. Luke calls her a 'Virgin'. "The Virgin's name was Mary". Mary herself was conscious of her virginity. When the angel asked her to become the Mother of God, she replied: "How can this be since I know not man?" She was to conceive Christ miraculously, not by man, but by the power of the Holy Spirit.

Just as sunlight streams through glass without doing violence to the window, so the Light of the World was born without violating the virginity of Mary. Just as Christ passed through closed doors with His glorified body after the Resurrection, so He passed through the closed door of the Virgin's womb at His birth.

Mary remained a Virgin after the birth of Christ; for nowhere does the Scripture mention her 'other children'. The only 'other children' that she had were the millions to whom she gave spiritual birth at the foot of the cross. Christ was to have no earthly brother or sister bound to Him in the bonds of flesh, but He was to have millions of brothers and sisters united to Him in the bonds of the spirit—millions to whom he gave a heavenly father and a heavenly mother.

If we today feel hunger for the bread that does not perish, then let her who fills the hungry with good things nourish us with the bread of truth. If we find ourselves oppressed by the darkness of sin, hankered by doubts, fears, and worries, let us look to her who comes to us as the "morning rising", bright as the sun. If our souls are sick, weary of empty pleasures of earth and if we long for a beauty that is divine and can never die, then let us go to the Queen of Heaven who is "fair as the moon", with twelve stars above her head. If we tremble at the thought of the wickedness in the world; if we feel helpless in our own evil, let us beg help of her who is powerful as an army in battle array. If we seem to be submerged in a very sea of corruption, then let us turn to her as millions of pure-hearted Christians have done for almost twenty centuries, and pray: "O Mary, conceived without sin, pray for us who have recourse to thee."

Teacher: John, why are you so late today?
John: Excuse me, ma'am, it was already late when I started from home.
Teacher: Why don't you start earlier?
John: Please, ma'am, it was too late to start earlier after yesterday's golf.

In court; Judge to owner: Why didn't you try to establish peace when these two men were fighting with chairs.
Owner: I just couldn't, because there was not any available third chair.

Jackie: Mary's husband did not leave her much, when he passed away last summer, did he?
Pearl: No, but he left her very often when he was alive.

THE CHURCH AND BIRTH CONTROL

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

IN A SKYSCRAPER of New York there are 59 dogs and just 11 children. What is to become of America if her citizens selfishly fail to reproduce themselves? It seems high time to arouse public opinoin against the dreadful and social damage that contraception is inducing upon our people.

What is the real teaching of the Catholic Church on the vexing question of artificial birth control? Does the Church condemn all forms of family limitation?

Pope Pius XI in his encyclical on Christian marriage states: "Nor are those considered as acting against nature who in the married state use their right in the proper manner although, on account of natural reasons either of time, or of certain defects, new life cannot be brought forth. For in matrimony as well as in the use of the matrimonial rights there are also secondary ends, such as mutual aid, the cultivating of mutual love, and the quieting of concupiscence, which husband and wife are not forbidden to consider, so long as they are subordinated to the primary end (of bringing forth children) and as long as the intrinsic nature or the act is preserved."

The papal statement clearly condemns arificial birth control through means of drugs or contraceptive devices, which are being produced in America on a large scale every year. The *Medical Guardian* estimates that more than 1,500,000,000 contraceptive devices are produced in the United States each year. The income of drugsterers alone

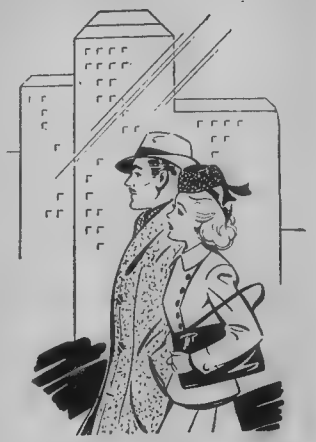

from the sale of these infernal devices amounts to 250,000,000 dollars.

How many sins are then, committed by the people of this wonderful country!... Can't we expect a just punishment if the people continue to offend God by violating His law regarding marriage?

A scientific research of the biological law of conception shows that the Author of laws of nature has provided natural means for the regulation of offspring, thus artificial birth control unnecessary. The scientists show that ample time. indeed far more than half a month is available for the exclusive attainment of the secondary ends of marriage mentioned by the Holy Father, as "mutual assistance, the

fostering of mutual love and the quieting of concupiscence." They They reveal that there is a normal. natural, rational method of birth-control in sharp contrast to the unnatural and immoral method of artificial contraceptive devices with their lurking menace to the physical, mental, and spiritual health, and the social happiness of those who abuse the nature by violating the law of married life, for nature cannot be indefinitely violated without punishment. Anxiety, nervousness, sterility, cancer and irritability are the ordinary results of criminal birth control...

Birth control, if unsuccessful leads to innumerable crimes of abortion which should be regarded and punished by justice as real murders for they are such. Dr. Hugo Ehrenfest reports that the number of abortion performed in America each year has reached the astounding total of 700,000, which means that 700,000 American mothers are killing their innocent children before they come into this world... The same doctor relates that 15,000 of the women upon whom abortion was performed in 1930, died as a result of the operation.

Dr Thomas Parran says: "For every 100 women who die in pregnancy or childbirth, 24 perish from abortion due to blood poisoning or hemorrage. These appalling figures represent only the known cases and constitute a small fraction of the total number."

Dr. Peter Latz writes: "The doubtless reports of the doctors show that abortions among all classes have increased alarmingly and that the number of criminal abortions is more than double the number of normal births."

Birth control and abortions if continued in the same way will convert America into a whitened sepulchre, fair without, but within filled with the bones of unborn children.

What is the Catholic Church doing in her fight against birth control and abortions? She is just defending the primary end of marriage which is procreation of children, although she recognizes at the same time all other secondary ends to which Pope Pius XI calls our express attention.

The Catholic Church holds in high esteem sex and marriage—They are not a weakness of human nature to be looked upon with disdain and condescension. From the very days of Christ the Church holds in profound esteem the great Sacrament of matrimony, for she does not forget the beautiful words of the Creator uttered at the very dawn of human history: "It is not good for a man to be alone: Let us make him a help like unto himself." (Gen. 2, 18).

In fighting against birth control the Church of Christ is defending the great Sacrament from degradation. Marriage is not just a beastly instinct; it plays its part in the development of the nobler qualities of the human personality, if the partners live and use their marriage as they should. Marriage must foster mutual love between the partners, produce emotional tranquility and mental serenity, which culminate in universal love for God and love for all mankind.

God has inplanted a hunger for children in the hearts of husband and wife. In bringing forth children into this beautiful world they become co-partners with Almighty God in the creative task of bringing a human being into existence. Fatherhood and motherhood are lofty dignities which the Church holds before the eyes of all those who are not called to the religious life.

The Church does not force her members to have large families, for every married couple must trust God that He will not abandon them if they try to keep the law of God. Periodical continence or Rhythm system and birth control are not the same. There is certainly a vast difference between the non-use of a faculty and the abuse of that faculty. Some say that the Catholic Church condemning birth control permits rhythm system. It is not true that the Catholic Church approves rhythm system without any further qualification. It is true that the Catholic theologians teach that if a couple have a good reason for not having more children, they may limit their conjugal relations to the sterile periods of the month. Such reasons would be a grave economic stress or a genuine danger to the health and life of the wife in the event of new pregnancy. But let us not forget that the Catholic theologians also teach and warn the people that if a married couple use the rhythm method of avoiding parenthood for a considerable length of time without a solid and serious reason, they are guilty of the sin of selfishness.

Dr. De Guchteneere says: "As long as the present situation of stress lasts, periodical abstinence would seem to be the only alternative to contraceptional practices, adultery or solitary vice." (The Homilatic and Pastoral Review, Nov. 1933, p. 155). The period of inflation does not exist at the present in the U.S. So even periodical abstinence is no longer justified if practiced for a considerable time.

God has provided sufficient weath and resources for all. We need just a rational distribution of the natural wealth and family allowances as it is in Canada, especially for those families which have more children. Pope Pius XI said: "Such methods should be adopted as will enable every head of a family to earn as much as, according to his station in life, is necesary for himself, his wife, and the rearing of his children." The natural wealth of each country should be distributed in accordance with the principles of justice and right. The trouble however, is not with the poor people. They fear God and trust His Providence. The undeniable facts of every day show that approximately half the married women in the salary and wage-earning groups of our cities have not a single child, and many of the others have only one. That spells a nation definitely on the road to rapid decline. And that is what the past century and more of birth control propaganda has brought upon us. These modern brides live without caring about anyone else but themselves and their pleasures and the curse of God is upon them and their luxurious houses.

A married couple that brings a child into the world and cares for it with love and solicitude and guidance until it is able to care for itself performs a most exalted deed. They cooperate with God in His wonderous act of the creation of an immortal human soul. They enrich their own life, and make their home an abode of happiness and joy. They confer a great benefit on the human race by doing their part toward preserving and propagating it from generation to generation.

The Christian couple perform a patriotic service towards their nation, by providing it with the citizens to maintain its progress in times of peace and to defend its freedom and its ideals in time of war. The Ukrainian nation would have already disappeared from the face of the earth, if Ukrainian mothers were practicing artificial birth control. Ukraine is grateful to her mothers who did not permit her to perish in the Russian purges and mass murders of millions of her sons.

Above all Christian brides not only give life to children, but also guide their little ones from the earliest years in the way of truth and goodness, teaching them to know God, to love Him and to serve Him in this life so that they may enjoy Him face to face for ever in heaven... This type of motherhood is sublime, while the type favoring birth control is degrading, dishonest and shameful.

EDITOR'S WISHES

CHRISTMAS IS A joyous season. This truth is found remarkably amplified among us Ukrainians. For which nation can boast of such picturesque customs, customs found so alive in the hearts of not only the European-born Ukrainians, but also in the hearts of us American and Canadian-born Ukrainians? We hold tenaciously to the traditions of our forefathers. Christmas Eve will find us seated at the table for "Sviata Vechera". Christ's humble birth will be signified by the straw shrouded with a white table cloth. A vacant place will be set for those who will no longer spend the feast with us. Father will lead the prayers and wish us his blessings as he distributed honied squares of bread, blessed by the priest. Twelve courses will be served. Wheat with ground poppy seeds and honey is the most important dish of all. Christmas Eve will commence the celebration with carols and "God is With Us" will be chanted by the Congregation to complete the prayers recited by the priest at Compline. The succeeding three days will be spent in rejoicing at the birth of Our Saviour and thus will we be assured the blessing of the Infant Christ.

May the Infant Savior bring choicest blessings to all the Subscribers, Readers, Zelators, Friends and generous Benefactors of the Redeemer's Voice, as well as to our countless Symathizers.

The Redeemer's Voice Editor

OUR LADY'S LULLABY

In Bethlehem's cave, angelic choirs
Kneel mute with folded wings—
Hushed by the lovely lullaby
God's Virgin Mother sings.
No need has she of words of praise
To voice her love of Him.
Enough for her to gaze
Upon the Word-made-Flesh,
God's Son and yet her own;
The great Eternal Word
Come down from heaven's throne.

Her Virgin heart immaculate,
Both rhythm is and rhyme,
Her Virgin heart, her Mother heart
Pulsates with song sublime.
Her little Son, her precious One,
God's great Eternal Word,
The symphonies of Seraphim
In heaven oft has heard.
But here within a manger-bed
His baby ears are soothed
By the heart throbs of a maiden
Whom his Holy Spirit wooed.
Her ceaseless, selfless,
Silent hymn
Surpasses song of Seraphim.

Let us draw near to Mary's Son
Upon His bed of straw;
Let us adore as angels do,
In trembling and in awe.
There, let our hearts be consecrate
As Virgin-Mother's, too—
To bring to life the "other Christs,"
Who do as Christ would do.
So let our lives sing silently
Her lyric lullaby
And strive to grow more Mary-like
Each day before we die.
Our ceaseless, selfless,
Silent hymn
Is joined to song of Seraphim.

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., **Broadway & First Ave.**
Phone 1966 **YORKTON, SASK.**

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

КОЛЯДИ	.25
РІЗДВЯНІ КАРТКИ з желаннями в українській мові, 1: 10ц., 12 різних	1.00
РІЗДВЯНІ КАРТКИ з желаннями в англійській мові, 12 різних, за ...	.85
КАЛЄНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ НА 1952 РІК	.75
НАРОДНИЙ КАТЕХИЗМ (лише в українській мові)	.20
КАТЕХИЗМ—Наша Релігія в укр. і англ. мові	.30
БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТУ в укр. і англ. мові	.50
" " Нового Завіту, в укр. і англ. мові	.50
" " Старого і Нового Завіту (разом) в укр. мові	.50
МОЛИТОВНИК: "З Нами Бог"	2.50
МІСІЯ В ОБРАЗКАХ	.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	.50
ЄВАНГЕЛІЯ в укр. мові, о. Т. Лощинський	1.50
ДЕВЯТНИЦЯ в честь Серця Хр., о. З. Золотий	1.25
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА	.10
ДУХОВНА ВЯЗАНКА (Молебні до Ісуса й Марії)	.15
КРИВАВИЙ БОЛЬШЕВИЗМ	.10
БОЖЕ СЛОВО—проповіді о. Мацелюха	4.00
ПРОПОВІДИ—о. Вояковського	4.00
ЛЕЛІЯ ІЗРАЇЛЯ, життя Божої Матері— Герберт	.60
МНОГОСТРАДАЛЬНА МАТИ	.20
КОРОТКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ—о. П. Божик	.20

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

C-I-L

PAINTS

FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP

PHONE 836

YORKTON -- SASK.

TO ALL OUR FRIENDS
A JOYOUS
CHRISTMAS SEASON AND
A HAPPY NEW YEAR
from EATON'S

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

СІЧЕНЬ Yorkton, Sask. January, 1952

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.
Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.
Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

ХРИСТИЯНСЬКА РЕВОЛЮЦІЯ	о. Мих. Щудло ЧНІ.	1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ		3
З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ	о. Др. М. Комар	9
СВЯТИЙ ЙОСАФАТ—ЧУДОТВОРЕЦЬ	о. М. Щудло ЧНІ.	12
Я ЙОГО ДИТИНА	Христя Денесюк	20
КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ	о. Мих. Щудло ЧНІ	22
В РІЗДВЯНУ НІЧ	Наталька Королька	26
БЛАЖЕННИЙ ПІЙ X—ПРИЯТЕЛЬ НАШОЇ ЦЕРКВИ	о. П. Ч., ЧНІ.	30
ПОБАЖАННЯ		31
ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ?		32
ЗАСЛУГИ СВЯТОГО АЛЬФОНСА		34
ЗАДЕРЖАННЯ ЗАСЛУЖЕНОЇ ПЛАТНІ	о. Др. Юрій Федорів	36
МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ		37
СМІХОВИНКИ		38
THE NECESSARY RESOLUTIONS	F. D. Miller	39
THE INFANT SAVIOR	Rev. S. Polutsky	45
VOLODYMYR'S RELATIONS WITH POPES	Rev. M. Schudlo	48
CRIME OF BIRTH CONTROL	Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	58
MODERN MARYS AND MARTHAS		59
ON LOVE AT FIRST SIGHT	D. F. Miller	60
I'D LIKE TO KNOW		61
AN URGENT NEED!		62
EDITOR'S WISHES		64

За позволенням Настоятелів.
Published with Ecclesiastical Approval.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 1. Йорктон, Саск. Січень, 1952

Християнська Революція

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

КОМУНІСТИ часто кричать, що католицька Церква противиться революції та перéворотам, що мали б запровадити кращий лад у світі, присипляючи своїх членів обіцянкою вічної надгороди та застрашуючи пекельними карами.

Чи дійсно католицька Церква противиться революції? Зовсім ні! Церква заохочує до революції та боротьби та помагає щонайкраще провести її. Що ж це за революція? Це революція в серці та в душі кожної людини, що стогне під тягарем пристрастей і сталася рабинею лихих схильностей. Ця революція має повалити тиранію пристрастей і привернути душі панування волі та розуму просвіченого святою вірою.

Комунізм мріє про фізичну та економічну боротьбу. Кожен же відає, що фізична перемога має малу вартість, бо треба запевняти її існування чисельною поліцією та мільйонами шпигунів, щоб тримати в карбах підбите населення. Церква противиться комуністичній боротьбі класів, бо люди повинні споживати в мирі, а не гризтися немов тічня вовків, всі ж бо люди творять одну велику Божу родину. Щоправда Церква не одобрює визиску одних кляс другими, ані економічної диктатури монополів. Фізична перемога розбурхує пристрасті, приводить нові гнети, насильства та рабство, тому й Церква не може благословляти її. Як можна говорити про справедливість, коли саму перемогу здобуто несправедливими засобами? Такий стан громадянства неприродний і нагальний. Поліція, бюрократія мусить стерегти його. Ця поліція несправедлива, бо береже несправедливий лад.

Історія народів наявно виказує, що тиранія та диктатура це неприродний стан людства. Диктатура упадає по якімсь часі,

бо несе з собою гнет і позбавляє людей свободи, якою Творець обдарив свої розумні сотворіння.

Церква заохочує провести революцію в серці та душах. Ніякий економічний систем, от хоча б комунізм, капіталізм чи нацизм, не змінить долі людства, коли серце та нутро людей не зміняться. Політичні та економічні системи окружають людину назовні різними лихими чи добрими умовинами, але не заторкують її нутра та не зміняють серця.

Отож треба зреформувати серця людей, щоб поліпшити їх буття на землі. Коли серце запущене, так чи людина буде капіталістом, чи комуністом чи фашистом, її душу далі гризтимуть ті самі гадини: хтивість, здирство, гордість, брутальність, змисловість, ошуканство. Ці пристрасті однаково заражують серце капіталіста та комуніста. Чи така людина стає ліпша, як із капіталіста стає комуністом? Ні! Вона зміняє тільки свою партійну відзнаку. Отож надто плитка та реформа, про яку мріють комуністи, бо вона тільки папірова та служить блахманом для комуністичної аристократії, щоб поневолювати народи. Світ потребує глибокої реформи в серцях людей.

Боротьба класів це нерозум, бо завжди терплять на ній самі найнищі класи так у капіталізмі, як і в комунізмі. Не вожаки, але простолюддя та сірі робітники проливають кров; проводарі користають із їх перемоги, а сіра людина однаково стогне так під капіталізмом, як під комунізмом. Так капіталістична, як і комуністична буржуазія держаться осторонь від боротьби, в якій ллється кров за новий лад; в ньому перемагає "вища класа", якої не брак в комуністичній Москві, а звичайний робітник завжди програє і мусить далі гарувати.

Тільки християнська реформа, революція, проведена по Христовому законі в серцях людей годні повалити тиранію пристрастей так у проводарів, як і в сірій масі людства, й так запевнити мир, спокій, справедливість і щастя світові та поодиноким народам.

Життя кожного християнина повинно прямувати до того, щоб Ісус Христос був щораз більше знаний, щораз більше люблений, щораз більш прославлений.

ВАЖНЕ ДЛЯ ОГОЛОШЕНЬ— Дуже часто напливають до "Голосу Спасителя" письма, що не є ні статтями, ні новинками, але звичайними оголошеннями.—Коли Шановні Читачі чи Читачки бажають, щоб ці оголошення появилися в "Голосі Спасителя," так прохаємо разом з оголошенням прислати і належитість за оголошення, як це буває по всіх часописах у світі.—І так: Оголошення на чверть сторінки коштує $4.00; оголошення на одну третю сторінки $5.00; оголошення на пів сторінки $8.00; оголошення на цілу сторінку $15.00. Отак пригадуємо всім Шановним Приятелям "Голосу Спасителя" залучати чека до своїх оголошень, так тоді й оголошення появиться і не буде ніяких непорозумінь і невдоволення ані в нас, ані в тих, що присилають свої цінні оголошення до нашого Місячника.

Адміністрація ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

ЕПИСКОПСЬКА КАНЦЕЛЯРІЯ
Филаделфія, Па.

28 листопаду, 1951

Преподобний Отець
Михайло Щудло, ЧНІ.
Преподобний Отче:

Дякую за ласкаву память і посилку так гарно й цікаво зредагованого Вами Календаря Голосу Спасителя на 1952 рік. Короткі, цікаві й приступно писані оповідання надають йому ще більшої вартости, а англійська частина уможливить йому дістатися до рук і тих читачів, які не мали змоги навчитися української мови.

Не менше радію успіхами Конвенції Української Католицької Молоді, яка відбулася минулого тижня у Ню Йорку, а про яку згадуєте з таким признанням у своєму листі. Зріст членів у рядах Ліґи та творення нових клітин вказує на заінтересування нею та доказує, що українська католицька молодь в ЗДА вступила на правильний шлях та вміє поєднати Боже з людським, справи й добро нашої Церкви з справами національного характеру. Добрий провід та відповідна духовна опіка є ґваранцією дальших успіхів.

На потребу організації української католицької молоді та масового членства в ній слід звертати увагу також у час св. місій. Тому доручу духовенству, щоб памятало про цей успішний середник в їх душпастирюванні.

Дякую, бажаю Божих ласк та остаюсь в Христі,

✠ КОНСТАНТИН,
Єпископ-Ексарх.

ВЕЛИЧНА КОНВЕНЦІЯ МОЛОДІ В НЮ ЙОРКУ
(22-25, XI, 1951)

В зазначених днях численна українська, католицька молодь зїхалася до Ню Йорку на свій річний зїзд. Всіх учасників за три дні зїзду було около три тисячі. В пятницю та суботу були різні засідання, на яких молодь обговорювала свої проблеми, труднощі організаційні. потребу збільшити число членів Української Католицької Ліґи Молоді в Америці, потребу поглибити в собі християнський світогляд, поширити добру пресу...

Молодь, так хлопці, як і дівчата брали дуже активну участь у дискусіях. Треба було подивляти зацікавлення цих молодих хлопців і дівчат справами нашої Церкви та народу. Любо було бачити український дух, що пробивався в сердець молоді, що хоч не мала нагоди опанувати як слід українську мову, всетаки почуває себе українською.

Один із учасників гратилював групці хлопців і дівчат: "У Ваших грудях бється українське серце!" Молодь усміхнулася. Одна із приявних дівчат відказала: "Ми це завдячуємо своїй Церкві й обрядові. Молодь інших національностей дуже легко забуває своє походження, бо нема в них того, що ми маємо!"

Конґрес покінчився в неділю. В суботу ввечері були різні промовці, між ними один ісусовець із Ню Йорку, що гаряче закликав нашу молодь триматися своєї Церкви та обряду, бо через нас Схід має навернутися до Христа!

Конвенція повзяла декілька резолюцій, пятнуючи комунізм, заохочуючи до католицької Акції... Чудовий концерт закінчив цю конвенцію. Цілий концерт був схоплений на плити висланцями американського уряду, що передати його поза залізну куртину на хвилях "Голосу Америки."

ФИШІНҐ РИВЕР, МАН.
Несподіванка для Панства Михаїла та Агафії Ожеховських

З нагоди побудовання нової гарної хати приятелі та знакомі по скінченні спільної вервиці в церкві місцевій Сошествіє Святого Духа, справили несподіванку під притокою мітінґу, покликали панства Ожеховських до галі. о. Парох Григорій Овчарик пояснюючи ціль вечірка, згадавши заслуги згаданої пари, побажав їм щастя, здоровля та многоліттєвія. Вручено їм дарунок—гарний стіл з чотирма кріслами до кухні нової хати. Ширший опис появиться в Укр. Вістей.

На заклик п. Павла Сейчука зібрано на пресу католицьку 14.51, з чого призначено 4.00 на "Голос Спасителя", 6.00 на Укр. Вісти, а 4.51 на "Мій Приятель." Жертводавцям подяка велика— а панству Михаїлові та Агафії Ожеховським многих літ.

Парохіянин.

ВИСЛІД РОЗІГРАВКИ
Сестер Місіонарок Християнської Любови, Гримсбі, Онт.

Цьогорічний Осінній Базар Сестер Місіонарок Християнської Любови, що відбувся в парафіяльній залі в Гримсбі, закінчився розігравкою дня 17-го листопада. Виграли надгороди: 1. Іван Мулик з Спирит Ріверу, Алта.—електричний харчевий мішальник, вартости $39.95. 2. Константин Астраб з Піксвил, Н.Й. ЗДА., чоловічий ручний годинник,— вартости 27.00. 3. Людвик Круковський з Вимсвил, Онт.—столове накриття, варт. 18.75. 4. Пет. О'Конор з Вітбі, Онт.—електричний прасувальник, варт. 12.50. 5. Теодосія Филипчук з Депард, Саск.—посріблений, масяжний полумисок, варт. 10.00. 6. Аполінарій Бойчук з Монтреалю, Кве. —скіряна торба, варт. 5.00. 7. Іван А. Танковий з Врудергайму, Алта.—скатерка, варт. 5.00. 8. М. Луцик з Сіреаль, Алта.—столова посріблена тарілка, варт. 5.00. 9. В. Лабінський з Гренд Прері, Алта.—вишивані пошевки, варт. 5.00. 10. Н. Банка з Монтреалю, Кве.—кавовар, варт. 4.25.

Сестри щиро дякують усім, що закупили, чи розпродували тикети, або зложили ще свою додаткову жертву. Нехай предобрий Господь усім щедро нагородить! Завдяки цій щорічній допомозі добрих людей, що беруть участь у Доброчинніім Поході Сестер, молоденьке Згромадження Сестер Місіонарок гарно розвивається і вже працює на славу Божу й добро українського народу. За короткий час в Гримсбі вийшло на поле праці між дітей шість Сестер і корисно трудяться у Едмонтоні й в Сухбурах. Зо зростом числа Сестер їхня праця певно ще краще розвинеться й поширить.

Можна буде отворити нові станиці. Згромадження Сестер Місіонарок Християнської Любови має гарні завдання й намічені пляни праці й при дальшій моральній і матеріяльній піддержці українського загалу зможе багато добра зробити для свого народу тут у Канаді, як також і на рідних землях у Европі, як там настане релігійна свобода. Сестри вже тепер приготовляють будучих евангельських робітниць для відбудови релігійного і національного життя в Україні знищеного довголітнім панованням большевизму. Праця Сестер Місіонарок особливо в теперішніх часах дуже потрібна і справді високопатріотична. То ж памятаймо про Сестер Місіонарок, радо шлім їм свої жертви, коли нас просять, особливо ж як прийдуть різдвяні свята. Можемо бути певні, що кожна й найменша наша жертва для Сестер Місіонарок не буде змарнована, а використана якнайкраще для добра українського народу.

Рівнож хай на це наше рідне Згромадження звернуть свою увагу ідейні дівчата, уродженці в Канаді й новоприбулі, що застановляються над своєю будучністю й попри своє особисте щастя бажають своїм життям прислужитись рідній Церкві й народові в тяжкий час. Особливо вже старші дівчата, що покінчили школи, учительки, норси, тощо, хай зацікавляться гарним званням Сестри Місіонарки! На бажання негайно дістануть всі потрібні інформації від Заряду Згромадження. Ті дівчата, що хочуть особисто переконатись чи життя Сестри Місіонарки є для них, нехай його спробують! Удержання в часі проби є даром. Вступаючи до Згромадження, вони не складають відразу ніякої присяги й як по певнім упливі часу переєвідчаться, що це життя не для них, то можуть свобідно вернутися в світ. Але якщо його собі вподобають, то певно все своє життя будуть благословити ту хвилю, коли відважно рішилися вступити до цього Згромадження. Спробуйте, дівчата! Нічого не втратите, а вискати можете багато. У цій справі пишіть на адресу:

Rev. Mother Superior,
Missionary Sisters of Christian Charity,
Box 180, Grimsby, Ont., Canada

НАША ДОПОМОГА ПОТРЕБУЮЧИМ
Референтура при Централі Українців Католиків Канади
ЗВІТ за: серпень, вересень і жовтень, 1951

ХТО ПРИСЛАВ СВОЇ ЖЕРТВИ:

Приходи:—

Було в касі $91.12. Преосв. Кир Др. Максим Германюк 50.00; о. С. Іжик, о. Г. Овчарик, о. Й. Форнальчик по 3.00. о. С. Семчук, о. Й. Пуляк, о. І. Іванчук, о. Р. Закревський, о. А. Фик, о. Л. Кусснй по 2.00. о. П. Даревич, о. Г. Олійник, о. М. Климчак, о. Р. Калуський, о. З. Золотий, о. В. Панчишин, о. В. Лучків, о. П. Романишин, о. І. Кришталович, о. І. Шпитковський, о. А. Луговий, о. С. Борис, о. М. Ференц, о. С. Тариавецький, о. Й. Каменецький, о. В. Озач, о. Р. Добрянський, о. А. Заяць, о. Й. Головатий по 1.00. (Увага: ця збірка була призначена для Н.Т.Ш. у Франції).

На заклик у пресі першими відгукнулися:

Симеон Сисак, Вегрівіл, Алта. ..	10.00
Іванна Чаплинська, Торонто, Онт.	5.00
Іван Дмитраш, Гезелдін, Алта. ..	5.00
Йосиф Наливаний, Оджема, Саск. .	5.00
Евдокія Боячук, Прелят, Саск. ..	5.00
Григорій Коваж, Едмонтон, Алта. .	2.00
Тетяна Кірпецька, ЗДА	2.00
Анна Запотоцька, ЗДА	2.00
о. Іван Іванчук, Сенді Лейк, Ман.	1.00
о. Любослав Кусснй, Сарто, Ман...	1.00
Анна Прихотко, Гримсбі, Онт.	1.00
Ольга Гуран, ЗДА	1.00
ОО. Василіяне, Мондер, Алта.	
церковні книжки вартости	45.00

ХТО ОДЕРЖАВ ДОПОМОГУ:

Розходи:—

Централя Наукового Товариства ім. Шевченка в Сарсель (Франція) через Канадійський Відділ НТШ у Торонті — грошеву суму $89.00.

Тяжко хворий священик у Вінніпегу, о. Михайло Була—50.00.

КЕР—пакет з харчами для Сестер Василіянок у Югославії—вартість 10.75.

КЕР—пакет для хворого Антона Ковалівського в Австрії—вартість 10.60.

КЕР—пакет для хворого Михайла Бесаги у Франції—вартість 10.60.

Церковні книги для СС. Василіянок у Югославії—вартости 50.00.

КЕР—пакет, харчі для родини о. Тараса Думки в Югославії—вартість 10.75.

КЕР—пакет, харчі для п. І. Сапіга (СХС) Ганновер, Німеччина —вартість 10.60.

Загальне фінансове зіставлення:

Прихід:—

З переносу	91.12
Збірки за квартал	130.00
Разом	$221.12
Грошеві допомоги у КЕР	192.45
Оправа книг і пошта	8.67
Разом	$201.12

Залишається в касі: $20.00.

о. С. ІЖИК.
Референт Допомоги.

Всім жертводавцям щире українське Спасибі!

Просимо посилати свої листи на адресу:
Rev. S. Izyk,
49 Kennedy St., Winnipeg, Man.

ЕПИСКОПСЬКА КАНЦЕЛЯРІЯ
Торонто

листопада 1951.

Слава Ісусу Христу!

Високопреподобний Отче Редактоpe:

Отсим повідомляємо Вас, що Ми одержали виданий Вами прекрасний Календар "Голосу Спасителя" на 1952 рік та шлемо вислови щирої Нашої подяки. Календар є вартісний багатством цікавого і вартісного змісту і Ми дякуючи Вам, шлемо заразом вислови Наших щирих побажань якнайкращих успіхів у Вашій видавничій праці.

Здоровимо Вас щиро в Христі Господі,
Ваш
✠ ІЗИДОР, Єпископ.

МІСІЯ В ГЕЙЗЕЛТОН, ПА.
(2-9, XII, 1951)

Місія гарно вдалася. Люди добре приходили на укр. і англ. проповіді. Були загальні Св. Причастя за душі в чистилищі, за наш нарід і Церкву в Америці та Україні. Парох Впр. о. Ст. Шиманський і сотрудник о. Яр. Пасічинський гарно підготовили місію, що її проповідав о. Мих. Шуло ЧНІ. "Голос Спасителя" зоднав собі нових приятелів і приятельок.

СКІЛЬКИ ЛЮДЕЙ НА СВІТІ?

Після найновіших даних, які подало центральне бюро ОН, сьогодні на цілому

світі є два міліярди і 378 міліонів мешканців. Населення світу зросло від 1920 р. на 554 міліони людей. Африка начислює тепер 198 міліонів населення, Південна і Північна Америка 321 міліонів, Азія 1 міліярд і 254 міліонів, Европа 593 міліони та Океанія 12 міліонів. Усіх католиків є тепер поверх 400 міліонів цебто 1/6 мешканців цілого світу.

Ігор Шанковський

ДІД

Золотом листя кучерявиться
на тихий шлях
вібрує стрункий ясен, осипається ...

На розлогих полях —
сонце у рожевій пелюшці лежить,
до сну голівку хилить
...втомлене.

Вечір—оксамитну тінь напняв
блакитною прохолодою дише.
У садку—аблуні, дозрілим плодом румяняться,
сивий дід—люльку димить,
глибоку далінь оком милує,
міжзоряний світ збагнути хоче...

Здрімався дід,
лебединий сон пряде:
малям левадами бігає,
сопілку витісує,
вербиною сурмою сурмить.
...усміхається.

Внук—вечеряти будить,
жаліє дід,
що казка меркне юніх літ,
славних літ.

Бо гордий за своє минуле дід
за землю свою воював,
увесь його козацький рід,
щоб тільки внук
його та слухався приук.

Іде вечеряти—молитву відмовляє,
щоб внук зростав таким, яким пристало
тоді—
торкнувся ще до посивілих скронь,
креснув кресало
...і будить люльку до життя вогонь.

БЕЛЬГІЯ

Хто з Богом, Бог з ним.
(Пращання Панства Хмеловських)

Перед виїздом до Канади, в домі Панства Хмеловських зібралося до 15 людей. Всі вони зійшлися, щоб попращатися з дорогими Хмеловськими, що були добрими, примірними людьми, щирими приятелями та все задоволеними, часто повторяючи: "Хто з Богом, Бог з ним."

Гостина відбулася в дуже щирім та приятельськім настрою, серед релігійних та народних пісень, підчас яких многим тиснулися сльози до очей. Пан Дяк В. Стасюк в імени присутних попращав Хмеловських, пожелав щасливої подорожі, та ліпшої долі в новій країні—Канаді. В кінці згадав за католицьку пресу, а з особиста про Голос Спасителя і в тій ціли зібрано 80 франків. Всім жертводавцям спасибіг, а Панству Хмеловським всього добра в Канаді.

Д. Володимир Стасюк.

"ЛЮДИНА ПОКІРНА"

Клюб Приятелів Укр. Книжки передрукував книжку покійного Леоніда Мосендза "Людина покірна."

Ця книжка повна динамізму й енергійности, до якої автор бажає пірвати читача, і дійсно пориває, розбурхуючи в ньому бажання вийти з пасивности та бездільности, що такі природні сірій, пересічній людині.

Автор чудово добирає теми, підшукує сцени, в яких проявляється дві крайності: пасивність і рішуча ініціятивність. Зручним змалюванням положення і вмілим проведенням дій автор розбуджу в читачеві відразу до старности та фаталістичного підчинення долі, бо через контраст інших героїв коротких нарисів автор виказує, що життя це боротьба, в якій переможцями виходять тільки люди рішучі та невгнуті перед насиллям.

"Людина покірна" надзвичайно багата в глибокому психологійну обсервацію та майстерне схоплення почувань людської істоти так в її упідленні, як і підйомі духа та пориві чину.

От у першому оповіданні (Людвина покірна) чудово представлена психологія товпи революційного вояцтва, що в кожнім сторожі порядку, без якого негодна існувати чи функціонувати жадна людська спільнота, бачить ворога своєї сваволі та свободи, тому намагається розчавити його.

В розділі "Харазин" змальовує жидка Брунса, що немилосерно поборює християнство, як комуністичний потентат, але сам потайки молиться Єгові, бо жидова намагалася бодай у початках московської революції використати комунізм для боротьби з Христовою Євангелією.

В "Роксоляна" автор змальовує ядерно та глибоко змінливу жіночу душу та примхувате серце зарученої дівчини, що виходить за ката свого розстріляного нареченого.

"Укрита злість..." представлена пасивна ненависть гірських мешканців до зайдів, кровопійців.

В "На утвор" представлена по-майстерньому психологія товпи, що не вміє реаґувати на зло та насилля, від якого одна рішучість могла б її визволити.

В типі "Майкела Смайлза" бачимо патріотизм і любов до України в нащадкові укр. роду, що уродився в Америці.

Ціла книжка це ядерний зразок літератури та мистецької здібности покійного письменника.

ЗА ХРИСТИЯНСЬКЕ СВЯТКУВАННЯ

Поважна група католицьких жінок з Пістбурґу, ЗДА., повела сильну кампанію в тому напрямі, щоб привернути християнський характер релігійним святам. Поверх 2 тисячі плякатів розліплено в трамваях і автобусах. У них говориться: "Святкуйте Різдво з Христом—Хай в кожній хаті під ялинкою будуть маленькі ясла." 1,800 парохіяльних секцій поширюють відповідні летючки. Багато купців погодилися прибрати свої виставові вікна відповідно до вимог християнського духа.

Подібну кампанію повели кілька впливових бизнесовців у Монтреалю. Під їх впливом появилися статті в пресі, в яких закликують християн, щоб підчас Свят Різдва Христового в кожній хаті були ясла, щоб такі ясла виставляти теж зовні домів, посилати святочні карточки з релігійними мотивами, щоб у різдвяному часі памятати про бідних, щоб усі члени родин підчас Різдвяних торжеств вислухали Сл. Божу та щоб співали традиційні колядки. (П.Б. Едмонтон).

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю щиру подяку Найсолодшому Серцю Ісуса і Пречистої Діви Марії і Св. Йосифові і всім Святим за вислухані молитви і отримані ласки в минулім році.

Ольга Фічич, Давфин.

Складаю прилюдну подяку Пресв. Серцю Ісуса, Матері Божої Неуст. Помочі і бл. Митр. Андрею Шептицькому за вислухані молитви і щасливий переїзд моєї родини через море.

Д. Балазюк.

Складаю щиру подяку Пр. Д. Марії за вислухання молитов, коли я був в клопотах і прикростях. Я поручаю всім молитись до П. Д. Марії, бо Вона, як добра Мати, нас вислухає і дасть нам материнську поміч.

Ю. М.

ЖЕРТВИ НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Сердечно дякуємо за надіслані жертви на сплату довгу за нову друкарську машину. Ось наші щирі Приятелі:

Заґурський Петро, Белфілд	3.00
Ґлух Петро, Росбурн	4.00
Валечна Й., Монтреал	1.00
Дубик Гр., Кадворт	1.00
Дрібненький П., Вейл	.25
Дворчин Агафія, Дітройт	1.00
Шуґан Т., Торолд Савт	1.50
Олійник Теофіль, Монтреал	1.00

Хто слідуючий?

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Найщирішу подяку складаємо нашим Приятелям та Добродіям за надіслані нам жертви на пресовий фонд.

Пастернак і Петришин, вінчання,

Елфрос, Саск.	12.00
Пасків П., 15-ліття О. і М. Кравчук, Флин Флон	3.00
Гуменюк Параска, похорон, Ватерфорд, Онт.	10.00
Хомин П., Судбурі	1.00
Олексевич Павліна, Годсон Бей	1.00
Нецембер Петро, Ґронлід	.50
Малюта С., Ґлендон	.50
П-во Славути, 50-ліття, Ґ. Ривер	4.00
Фічич Ольга, Давфин	1.00
о. О. Н. Дюк, Медікал Лейк	10.00
Стасюк Й., Гамільтон	1.00
Сидор Текля, Монтреал	1.00
Федорук А., посмертна згадка мужа, Ванкувер, Б. К.	10.00
П-во Орешковські, ювілей, Сифтон	4.00
Калброн Й., Ню Йорк	1.00
Федорович Марія, Кілдонан	1.00
Скакун Юлія, Давфин	.50
Максимець о., Пантікок	.70
Мікольо Катерина, Вайда	.74
Живер Іван, Мус Джо	1.00
Новосад Й., Келлов	1.00
Жук Фр., Йонґсвил	1.00
Кордрупель пані Й., Арора	1.00
Бродовей пані К. В., Бонанза	1.00
Лисак Василь, Комарно	1.00
Каралівський А., Торонто	1.00
Грабець Іван, Голден	1.00
Ґошуляк Г., Алберт Парк	1.00
Брезден Катерина, Вилтон	1.00
Бойко Петро, Риджтавн	1.00
Барак Василь, Ровз Велей	1.00
Данилюк Артур, Поплярфілд	1.00

Хто слідуючий?

ЙОРКТОН, САСК.
Благословення хати Панства
М. Вашечків

В суботу, дня 8. грудня 1951, Пр. о. С. Іваночко ЧНІ., відправив співану Службу Божу в церкві М. Божої в Ярославі, коло Йорктону, в намірені Панства Вашечків. В богослуженні взяло участь досить багато людей. По тім всі поїхали на фарму, де поблагословенно їх новий, великий й модерно збудований дім. Приїхало багато свояків, приятелів, сусідів та знайомих. Панство Вашечки прийняли їх всіх смачним і обильним обідом. Підчас нього Пр. о. Іваночко сказав промову, ґратулюючи Вашечкам, що за Божою поміччю вони скоро доробилися та збудували цей гарний дім. Згадав, щоб не забули приготовити собі другий ще ліпший дім, що чекає їх у вічности. Вкінці пожелав здоровля, потіхи від дітей, благословення Божого та щасливого дальшого життя в цій новій і гарній хаті. Згадано також за добру пресу і в тій цілі зібрано $19.00. По 1.00 офірували: Пр. о. Іваночко, М. Вашечко, Т. Підперигора, І. Валилко, І. Смеречинський, С. Попович, Пані Лемчук, В. Земляк, А. Лен, Ф. Смеречинський, М. Підперигора, М. Папірний, М. Кушпіра, М. Гопко, Н. Вашечко, С. Лен, Н. Смеречинський. По 50ц.: П. Благута, І. Жінчик.

Всім жертводавцям спасибіг, а Панству Вашечкам бажаємо всякого добра і Божої опіки в новій хаті.

Присутний.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

КАЛЄНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

— НА 1952 РІК —

Видрукований на гарнім книжковім папері, має нову, двокольорову, гарно й модерно намальовану обкладинку, 36 знимок-образів, 160 сторін друку, та слідуючого змісту в українській і англійській мовах:

Ціна 75¢. При замовленні більшої скількости (принаймні 3) дається значний опуст.

Замовляйте його для себе і як Різдвяний Дарунок для своїх дітей, внуків і приятелів. Пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE
YORKTON, SASK., CANADA

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ— Коли хтось висилає якісь питання та бажає щоб була на них відповідь у ГОЛОСІ СПАСИТЕЛЯ, так нехай не посилає своїх запитів до Йорктону, а просто до редактора до Америки. — При цьому прохаємо Шановних Читачів і Читачок ставляти виразно та ясно свої питання, бо часом приходять такі питання, що годі на них відповісти, бо сливе неможливо їх прочитати. Питання можна присилати так в українській як і в англійській мові, хоч наразі відповідаємо на них по-українськи. — Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя або посилаєту йому питання: — Rev. M. Schudlo, Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 1. Йорктон, Саск. Січень, 1952

З Різдвом Христовим

о. Др. М. КОМАР

МИР ЛЮДЯМ ДОБРОЇ ВОЛІ

РІЗДВО Христове приходить знову до нас! Свято радости й любови, свято для всіх людей, що ясніше просвічує душу, тепліше звеселяє серце. Великий празник, що стоїть під знаком миру, що його в першу святу ніч проголосили янголи над вифлеємськими полями для цілого світу: "Слава на висоті Богу, а на землі мир." (Лук. 2, 14).

Скільки то в останніх роках не говорили, не писали, не нараджувались про мир. Це ознака величезної туги цілого людства за миром, яка дійшла до кульмінаційної точки головно тепер по страшній, жорстокій війні, що знищила стільки людського життя й зруйнувала стільки цінного добра. І хоч ця війна закінчена вже більш, як пять років, то не принесла вона світові бажаного миру, але загострила небезпеку нової, ще більш страшної війни та рівночасно збільшила тугу за тим, як сьогодні здається, недосяжним скарбом миру.

Туга за миром є чи не найглибшою і рівночасно найніжнішою тугою людства, бо вона, в дійсності є тугою за щастям. А щастя це ніщо інше, як задоволення всіх бажань людського серця. Однак людське серце має таку кількість бажань, про які думає, що їх сповнення принесе йому бажане щастя, що ніяке людське життя, хочби воно було вдесятеро або й в сотеро довше, не в силі їх заспокоїти, бо як лиш заспокоїться одно бажання, зараз зроджується друге, так як зроджується все наново тілесний го-

лод помимо його заспокоєння. Заспокоїти людське серце так, щоб воно не мало вже більш ніяких бажань, є цілком неможливо, бо навіть тоді, коли б всі бажання були сповнені, коли б людське життя проходило в бажаній радості і щасті, то ще й тоді залишиться одне бажання: щоб це осягнене щастя тривало завсіди. Та як з досвіду знаємо, людське щастя ніколи довго не триває, сонце радости скоро заходить і знову зроджується голод за новим щастям.

І так людське життя є безнастанною погонею за щастям. І ця погоня має завсіди один і той самий сумний кінець: кілька квітів і пригорща землі—ось усе, що вкінці вдоволяє людське серце. І опісля це серце вже не має більш ніякого бажання, воно не потребує вже нічого з цього світу; воно заспокоюється, німіє й спочиває в мирі. Яке ж значення мав би тоді янгольський, різдвяний привіт: "Мир людям на землі," коли цей мир дістанеться в уділі людському серцю доперва тоді, коли воно вже перестане битись?

Саме той мир, що його звістили янголи світові серед тихої вифлеємської ночі, не що іншого, як заспокоєння людського голоду за щастям тими речами, що їх дає світ і земля. Тому, що земськими речами людина ніколи не заспокоїться, мусів Божий син, Князь миру, зійти з небесних висот і звідтам принести те, що "світ ніколи не може дати"—мир, правдивий мир для людського серця, якого умовиною, основою й твердинею є примирення й мир людини з Богом і в Бозі. Цей мир це ласка, що дає спокій людській совісті, це Божий дар, який злагіднює й успокоює всі хвилювання й бурі людського серця, це одинокий успішний засіб, що в'язнить і тримає на залізному ланцюгу звірячі пристрасті й нелюдські інстинкти пожадливости, захланности, заздрости й ненависти,—ці останні причини заворушень у людському серці і причини всіх політичних злочинів і воєн, від яких так важко страждають люди і народи. Найбільш руйнні чинники миру: ненаситна жадоба посідання, панування й уживання, які несправедливістю, кривдою й насиллям стараються знищити кожного, що стоїть на дорозі їх хижацьких інтересів.

Безперечно, людство має бажання миру, але це бажання не є доброю волею, не є волею до добра. Добром є тільки Бог і те, що Він говорить і бажає. І саме сьогоднішне людство не має цеї волі до Бога, бо на місце Бога ставить собі божків в різній формі і постаті, а на місце Божої волі й Божих законів ставиться власну волю (сваволю) і власні закони (беззаконня). І як довго світ не матиме волі до добра, волі до Бога, до Його слова, заповідей і до сповнювання Його святої волі, так довго не матиме миру, бо "безбожники не мають миру" (Іс. 48, 32).

Тому на самому початку янгольського, різдвяного привіту стоять важні слова, що їх, на жаль люди при всіх своїх мирових бажаннях, нарадах і конференціях забувають і не знають: "Слава на висоті Богу"! Ці слова говорять ясно: Дайте найперше славу Богові, що на небі через підпорядкування Його святій волі і через послух Його заповітам! Майте найперше бажання й волю до творення добра не після власних інтересів і вирахувань, а після Божих законів, тоді будете мати правдивий мир, гідне людини життя й ваше щастя! Це відноситься так до поодиноких людей, як і до всіх народів. І яке щасливе було б людство й світ, коли б всі люди віддавали Богові в послусі до Його слів і заповідей належну честь і славу, як це годилося б нашому Панові, Творцеві й Батькові.

Коли Бог привів у світ перших людей, то дав їм рівночасно й найбільше щастя: мир у їх серцях. Та через гріх, через непослух Божій заповіді, через брак волі до доброго вони впустили до своїх сердець диявола, який забрав їм їх мир, зруйнував їхнє щастя. І від того часу кожний гріх, кожний вилім і відхилення від Бога і Його закону є скріпленням сили диявола та рівночасно і гробом для найбільшого людського щастя — миру. Ось тут лежить дійсна причина усієї ворожнечі, непримиренности зла і біди в світі, бо мир у людському серці, між людьми й народами є тісно зв'язаний і узалежнений від примирення людини й людства з Богом.

Прийшов до нас Син Божий, щоб наново примирити людство з Богом і в Новому Заповіті дати йому успішні середники Його ласк до привернення давнього щастя, життерадісного миру. І ті, що є доброї волі, приймають Христа, віддають Йому належну честь і славу, слухають його слова і здійснюють це слово своїм життям, за це дістають мир, "що його світ дати не може." Ті, що не мають доброї волі до творення добра, відкидають Христа, дають волю своїм пожаданням і інстинктам, після них установляють собі власні закони, з якими йдуть на підбій світу. Оце ті гробокопателі миру й людського щастя, яким світ завдячує всі роздори, всю свою біду й нужду.

І коли ми знову святкуємо річний празник Христового Різдва, то хай в цілій своїй повноті стане перед нами провідна ідея цього свята, яка проявляється не в багатстві дарунків, ані не в чарі блискучих прикрас ялинки чи в ласощах наготовлених страв, ані вкінці не в повені святочних фраз при поздоровленнях і привітах, бо таке святкування це кпини й глум з великого свята, а в прийнятті й зродженні Христа і Христових ідей в нашій душі і їх здійснюванні в нашім житті. Ніяке інше свято не пригадує нам так виразно і яскраво правди, що тільки в Христі наше спасення й рятунок, тільки з Христом і в Христі наша сила, життя, щастя й мир.

Віддаючи славу й поклін Новонародженому, бажаймо собі цього взаїмно, як люди доброї волі.

Тепер між українцями повно політиків і то справних і непомильних. Кожен має пречудні здібності політикувати. Чому ж мало хто береться до шевства, кравецтва?—Бо кравецтво, шевство це відповідальна робота, а за політику ніхто не почувається відповідальним перед ніким...

СВЯТИЙ ЙОСАФАТ—ЧУДОТВОРЕЦЬ

о. М. ЩУДЛО ЧНІ.

ЧУДА, що діються за заступництвом Св. Йосафата, доказують, що Бог особливіше його любить і бажає, щоб нарід почитав його. Дуже багато чуд сталося по мученичій смерті Св. Йосафата. Холмський єпископ, Яків Суша, подає около 100 чуд у житті Святого мученика.

Подаємо деякі з них, щоб доказати, яка свята була справа злуки нашої Церкви з Римом, за яку наш Мученик пролляв кров і віддав життя. Ці чуда повинні збудити в серцях нашої молоді велике привязання до української, католицької Церкви та спонукати всіх взивати поможі Св. Йосафата в своїх потребах.

Іван Ходига з Полоцька каже про себе: "Я рішився покинути схизму та стати католиком, як поглянув на мощі Святого. Я пішов до сповіді та приступив до Св. Причастя в церкві Св. Софії. Тепер є готовий скласти життя за українську, католицьку Церкву. Кров Св. Йосафата навернула мене."

Це тільи одне з численних навернень, що слідували по смерті мученика. В короткім часі всі мешканці Витебська, де замордовано Святого, стали католиками та вірними дітьми української, католицької Церкви.

Петро Даньківський був майже зовсім сліпий. Попрохав своїх знайомих запровадити його до церкви, де спочивали мощі Святого, що були виставлені для публичного почитання. В церкві він станув при колонні, на якій висіла волосінниця Св. Йосафата. Це було знаряддя його покути. Петро зняв волосінницю, потер свої очі та негайно став видючий. Відтоді не мав клопоту з очима.

Преп. о. Ґеннадій Хмельницький, приятель і сповідник Святого мученика, дістав параліж і був змушений лежати три роки в ліжку. Посеред мук і страждань звернувся до Св. Йосафата за поміччю. Святий вислухав його молитву і Геннадій зовсім виздоровів за кілька днів.

Емануїл Кантакузен мав чотиролітню донечку, що тяжко захворіла. Не помагали жадні ліки. Лікарі проголосили неулічимою її хворобу. Нещасний батько не стратив надії. Він привів донечку перед гріб Св. Мученика. По короткій молитві малятко зовсім виздоровіло.

Михайло Тишкевич, приятель Святого, страждав на ревматизм. Безуспішні показалися всякі ліки. Мусів лежати в ліжку. Два слуги допомогли йому відвідати гріб Святого. По короткій молитві він зовсім виздоровів, полишив кулі при гробі та повен радости вернувся додому.

Князь Юрій Чорторийський був більше ніж три роки критично хворий. Хвороба проявлялася спазмами. Не було

надії на видужання. Вчинив тестамент і попрощався з родиною, бо вже готовився вмирати. Прикра астма додушувала його. Він повернувся на бік і зобачив образ Св. Йосафата на стіні. Згадавши про чуда, що Св. Мученик чинив для своїх почитателів, він поручив себе його опіці, обіцюючи відвідати гріб по виздоровленні. По короткій молитві почувся краще. За кілька днів був уже вповні здоровий.

Маргарета Солтанівна хворувала тяжко на очі. Ніякий лікар не міг полегшити її болю. Звернулася до Св. Йосафата. Дістала його мощі, приложила до зболілих очей і нагло виздоровіла.

Беатифікаційний процес до 1627 року зібрав 83 заприсягнених посвідчень чуд, що сталися за посередництвом Святого нашого Мученика.

Інколи Святий зявлявся своїм почитателям, щоб допомогти посеред страждань і трудощів. Подаємо зяву пані Воловичівну, що її Святий єпископ навернув до Католицької Церкви. Чотири роки по мучеництві вона так тяжко захворіла, що ніякі лікарства негодні були допомогти їй. Віленський єпископ, Евстахій, брат пані Волович, знаючи про її ревматизм, вислав їй грудку землі зрошеної кровю Мученика. Поклала її на себе та стала молити Святого змилосердитися над нею. Отак молячись, заснула. Святий Йосафат зявився їй зодягнений в архиєрейські ризи, його ж голова кривавилася від глибокої рани. Жінка залякалася та спиталася, хто він такий. Він відповів: "Я—Йосафат." Хвора почала благати його змилосердитися та допомогти їй. Мученик замочив руку в своїй крові та помазав хвору, кажуги: "Це кров проллята за Христа та за стару, правдиву, православну віру та святу Церкву. Нехай вона допоможе тобі по твоїй вірі!"

Кров ця дійсно допомогла, їй, бо, збудившись, почулася зовсім виздоровлена з ревматизму, бо більше ніколи не докучав їй.

Чуда за посередництвом Святого розбудили набожність до нього в Україні, Литві та Польщі. Побожні паломники тисячами спішили до гробу нашого Святого, щоб вшанувати його геройство та благати ласки, що він так обильно розділяв.

Кожен намагався здобути собі якісь мощі по ньому. Якщо ж це було неможливе, так брали частини його одежі чи знаряддя покути або якийсь образець.

Вся Україна сповнилася його славою. Побожний нарід склав пісні та співав їх на його честь. Святий із неба віддячувався тим, що прославляли його на землі.

Дехто міг би спитатися, чому Святий мученик не діє чуд у наших часах. Тут наша, не Святого вина, бо ми не вміємо молитися так, як наші предки молилися. Святі в небі завжди мають ту саму силу та ніколи не старіються. Вона завжди такі самі, як були в хвилині свого вступу до неба. Якщо бажаємо помочі від Святого, так треба молитися і то молитися з довірям, бо він наш Брат. Він любить Україну так, як любив її за життя.

Як молився за наш нарід за життя, як благав у Всевишнього ласки навернення всіх українців до католицької Церкви,

так він і тепер: "Він багато молиться за нарід і за Святе місто!" (2 Мак. 15, 14).

Геройські Чесноти Святого Мученика

Святий Йосафат був людиною великих чеснот ціле своє життя. Це вже тайна Святих, як вони доруч невпинної праці на славу Божу та для спасіння душ, завжди знаходять час для власної душі, щоб прикра-

ПАПА УРБАН VIII

сити її найкращими, християнськими чеснотами. Що більше трудяться для других, то досконаліші намагаються статися в Божих очах.

Вже з дитинства наш Мученик цікавився всім, що заторкувало Бога та Його службу, бо єдине його бажання це прославляти Бога, служити Христовій Церкві та привести українців до злуки з Христовим Намісником, Римським Папою, бо бачив, що будучність нашого народу та майбутнє виконання нашої місії посеред славянських народів залежало від злуки зо Апостольською Столицею. Папа Урбан VIII сказав про нас: "Мої Українці, сподіюся при вашій допомозі навернути Схід." Ми негодні виповнити цю почесну місію, коли самі не будемо злучені з правдивим осередком християнства.

Св. Йосафат намагався здобути всі ті християнські чесноти, що прикрашують католицьких Святих, хоч це вимагало від нього невпинних трудів.

Хоч Йосафат присвячував багато часу молитві та розважанню, всетаки він був найбільше активним членом у своїм манастирі в Вильні. Поводився немов ангол, як молився в церкві чи відправляв Службу Божу.

Любив надзвичайно католицьку Церкву та наш прегарний обряд. Відкинув предложення православних, щоб злучитися з ними в боротьбі проти Риму, що його більше любив аніж власне життя. Доказав вірність католицькій Церкві та Христовому Намісникові тою кровю, що пролляв як мученик. Не прийняв він і предложення й тих, що намовляли його покинути обряд та перейти на латинство, яке було б запевнило йому багато вигід, бо знав добре, що негоден подобатися Богові той, хто покидає свій рідний обряд, щоб проживати в другім, бо це йому вигідніше. Ні Бог, ні Римські Папи не люблять тих, що зраджують свій обряд.

Св. Йосафат любив свій нарід і намагався привести його до правдивої Церкви, що її оснував Ісус Хирстос, поза якою нема спасіння для тих, що покидають її або не хочуть вступити до неї, хоч знають, що вона Христова. Він використовував свої письменницькі здібності, щоб обучувати нарід в католицькій вірі, що є найбільшим даром, який Бог має вділити людині.

За невтомну ревність для спасіння душ противники прозвали його "душехватом." Це призвище виявляє його посвяту для духовного добра своїх вірних, бо він тільки мріяв про те, щоб в Україні була "одна отара та один Пастир" злучений з Апостольською Столицею в Римі. Якщо б тодішні українські провідники та могутні козаки були пішли за його порадою та прикладом, так Україна була б стала незалежна від Польщі і Москви, а український патріярх Києва був би зайняв почесне місце в католицькій Церкві. Якщо б Україна була сталася католицькою, так не було б ані ганебного поневолення нашого народу Москвою, ані комуністичної різні-голоду в 1933 р., як московські комуністи влаштували штучний голод, щоб послабити Україну та вчинити її послушною кремлінським тиранам. Цей штучний голод убив яких 5,000,000 українців.

Святий мученик по-дитинному любив і почитав Божу Матір. Любив і почитав її більше ніж свою рідну матір, що привела його на світ. В Полоцьку вставав уночі, ішов до передсінку церкви молитися перед іконою Богородиці .Цікаві слуги бажали довідатися, що він там робив. Пішли за ним і дуже здивувалися тим, що зобачили. Святий мученик припав навколішки перед іконою Богородиці. Його обличчя покрилося небесним світлом, що виходило з ікони, перед якою молився.

Йосафат жертвував Божій Матері всі свої покути, умертвлення та бичування. Відправляв Службу Божу на її честь у дні її празників. Проповідав про неї, заохочував слухачів любити її так, як діти люблять свою матір; заохочував їх удаватися до неї в усіх своїх клопотах, бо вона завжди готова помогти тим, що з вірою та побожністю взивають її.

Найбільше ж Йосафат любив Ісуса Христа. Христові Страсті за наше спасення стояли йому завжди перед очима. Спомин про Христову любов до людей витискав сльози з його очей. Його очі спонтанно сповнялися сльозами, як споглядав на ікону розпятого Спасителя. Проповідав народові про Його любов, намагаючись розбудити в серцях своїх слухачів ніжну любов до Нього. Роздумування про Христові Страсті спонукувало його до бичування, яке було часом таке гостре, що кров виступала з його тіла.

Два юнаки бачили, як Йосафат зразу припав у молитві перед іконою Спасителя. Потім зачав довго бичуватися. Це так зворушило юнаків, що вони порішили зректися земських приємностей і присвятити своє життя славі Божій і спасінню душ. Один із них дотримав слова та внедовзі став ченцем. Другий вагався, бо був сильно привязаний до

світу та його минущих приємностей. Невірність Христові не приносить нікому користи. Світовик-юнак танцював із гарною дівчиною, в якій був залюблений до нестями. Це був його останній танець, бо по танці так нещасно впав, що зламав собі шию та вкоротці помер.

Йосафат любив убогих Христовою любовю. Бодай один убогий був з ним завжди при трапезі. Вбогі часто приходили до його палати, де їм ніколи не відмовлювано милостині та поживи. Як Йосафат дістав якісь гроші, так негайно видавав їх на вбогих і потребуючих. Якось бідна вдова прийшла прохати милостині та гроша, що дуже потребувала. Святий не мав грошей. Тоді покликав слугу та звелів заставити омофор, щоб дати гроші потребуючій жінці.

Любив убогих більше ніж власну родину. По його винесенні до єпископської гідности один із його братів прийшов до нього, сподіваючись вигідно проживати собі при братові єпископові. Святий відослав його з малою грошевою допомогою, заявляючи: "Церковні доходи належать до церкви та вбогих. Раджу тобі взятися за працю та проживати з неї."

Бувши єпископом, мав слуги, повіз і інші вигоди відповідні до його гідности, але не дбав про них. Вдома носив чернечу рясу та вживав звичайних потрав, бо ніколи не забув про свій обіт манашої вбогости. Цей обіт був завжди дорогий його серцю, бо вбогість уподібнює душу до найбіднішого споміж людей, Божого Сина, що стався чоловіком.

Хоч був єпископом, проте в цілім Полоцьку ніхто не був годен перевищити його в покорі. Святий Йосафат не знав, що воно таке кимось погорджувати, бо уважав усіх за Божі діти та за своїх Братів. Був привітливий до бідних, не таїв, що його батьки були вбогі та що він був негідний бути єпископом католицької Церкви. Бог і люди люблять покірних. Глибокою покорою Святий зєднював собі та своїм вірним надзвичайні Божі благословення. Нарід любив його, противники шанували його великі чесноти, хоч ненавиділи його за те, що був українцем католиком.

Йосафат великодушно пробачував своїм ворогам і добродійствами відплачувався за зневаги та наклепи. Дехто навмисно зневажав його, бо знав із досвіду, що це найкращий засіб запевнити собі якусь ласку чи добродійство. В своїй добродійсності не розрізняв між католиками та православними. Всі, католики, православні, єретики, ба й жиди свобідно приходили до нього, бо він завжди памятав про слова Божественного Спасителя: "Щонебудь ви вчинили одному із цих Моїх найменших Братів, те Мені ви вчинили." (Мат. 25, 40).

Преп. отець Косинський, сповідник Святого, склав під присягою оце зізнання: "Я переконаний, що діла та життя Йосафата не були менше геройські ніж вчинки інших Святих, ісповідників, мучеників, єпископів і ченців. Він старався щомога сполучити діяльне життя з контемплятивним."

Чудесне Збереження Мощів Святого Мученика.

Витятнено з гробу тіло Святого Мученика, як почався в Полоцьку беатифікаційний процес у 1625 р. Комісарі не мало здивувалися, як побачили мощі свіжими, мякими немов тіло було б іще живе. Нарід зібрався в церкві, як тільки вістка рознеслася по місті. Кожен бажав побачити свого улюбленого Пастиря. Нарід заплакав, як мощі виставлено в катедрі. Побожність, і любов народу зворушили серце Мученика. Каплі поту появилися на його чолі, а сльози потекли з очей.

Кривавий піт і сльози обтерто, а хусточки роздано народові. Ці хусточки чинили багато чуд. Хтось міг би спитатися, чому православні та жиди не наверталися до католицької віри, а поляки не перестали переслідувати української, католицької Церкви, перетягати нашу молодь на латинський обряд, щоб легше спольщити їх, хоч бачили чуда, що їх діяв Мученик? Поляки не зворушилися чудами, бо повні шовинізму намагадися збільшити свою територію та політичну силу... Ця мрія багатьом із них видавалася кориснішою ніж католицтво українців, бо на нього вони дивилися як на головну перешкоду польщення нашого народу.

Єретики ж, православні та жиди не наверталися до католицької Церкви, хоч бачили чуда, що їх діяв наш Мученик, подібно як і не навертаються сьогоднішні безвірки, хоч чуда діються на наших очах у Фатімі, Люрді та Помпеях.

Замало воно бачити чудо, щоб навернутися чи приступити до католицької Церкви чи віри. Жиди бачили багато чуд, як наш Божественний Спаситель проживав і проповідав у Палестині... Дивилися на Його чуда, але не повірили, ба й поважилися приписувати їх дияволові: "Він має Велзивула і при помочі князя дияволів проганяє Сатану." (Мар. 3, 23).

Потрібно особливішої ласки, щоб навернутися до правдивої віри. Без ласки ніякі чуда не доконають нічого.

Сучасні противники Св. Йосафата були подібні до юдеїв з тих часів, коли Ісус проповідав Свою Євангелію. "Він заслїпив їх очі та затвердив їхне серце, щоб вони не бачили своїми очима та не розуміли своїм серцем, щоб не навернулися та щоб Я не улічив їх." (Ів. 12, 40).

По прослідженні мощів і по виставленні їх у церкві, знову зложено їх до гробу. Тіло залишилося в Полоцьку аж до упадку Польщі. Могутня колись Польща ослабла через внутрішні спори між поляками та українцями, бо поляки переслідували українців і гнобили їх. Зависні сусіди, от хоча б Росія, що по упадку Царгороду намагалася стати заборолом православя, тому й вона була зависна українцям їхньої культури та багатства, як теж і Австрія, що намагалася поширити свої території, причинилися до упадку Польщі. В упадку взяла участь і Прусія, що тоді доходила до сили, користаючи з незгоди Славян.

Сливе вся Україна перейшла під панування Росії, бо тільки маленька частина цебто Галичина чи Західня Україна, Карпатська Україна й Буковина,

опинилися під Австрією.

Катерина II при поділі Польщі та прилученні України присягнула шанувати всі вольності української, католицької Церкви. Нажаль Москалі не вміють шанувати приречень. Ще чорнило не висохло на документі, а вже московські можновладці розпочали лютe гонення нашої Церкви та духовенства. Тоді Україна бачила часті ецени геройства, з якими наш нарід захищав свою католицьку Церкву від загарбування її москалями. Тисячі українців заплатили життя свою вірність католицькій Церкві та Папі.

Московські **батюшки** та державні урядовці були гонителями наших Братів. Російська армія допомагала їм нищити нашу Церкву.

В часі неспокоїв, що попередили упадок Польщі, тіло Св. Йосафата спочивало в Полоцьку. Опісля перенесено його до Білої, щоб забезпечити перед знищенням у часі завірюхи. Там воно полишилося до 1873 р., поки Москалі не перенесли його до церковної сутерини під позором, щоб направити церкву. Там вони замурували святі мощі та сказали народові, що їх перенесено до Росії.

По довголітніх гоненнях московське православя силою запанувало в Україні, що опинилася під Росією. Молоде покоління забуло про Святі мощі. Вони були затратилися в памяті людей, коли б не перша світова війна у 1914 р.

Москалі цофалися на своїх фронтах під натиском побідоносних Армій Центральних Держав. Накінець Німеччина й Австрія розгромили Росію. Один український старшина, Федір Заяць, член австрійської армії, зустрінув якогось старця, що розповів йому про мощі святого Мученика, які спочивали в церковній крипті в Білій. Старшина негайно повідомив про це нашу церковну ерархію в Західній Україні, хоч провідник нашої Церкви, Митр. Андрей Шептицький, був вивезений москалями до Росії по вибуху війни. Росія була розпочала цю війну, щоб зайняти Західню Україну та знищити унію української Церки з Апостольською Столицею.

В 1916 р. віднайдено гріб Святого, вийнято тіло та перевезено до церкви Св. Варвари в Відні. В цій українській церкві воно спочиває до сьогодні, чекаючи на щасливу хвилину, коли українці зможуть врочисто перенести його до Киева, столиці України. Тоді всі українці злучаться з католицькою Церквою під проводом власного Патріярха в вільній і незалежній батьківщині, дякуючи Богові та Пречистій Діві за звільнення від комуністичного гноблення та московського тиранства.

IX. Сучасне Мучеництво Української, Католицької Церкви.

Українська, католицька Церква прегарно розвивалася в Західній Україні (Галичині) по першій світовій війні. Тисячі священиків обслуговували нарід, ОО. Редемптористи виховували населення та скріпляли віру невпинними місіями. ОО. Василіяни, ОО. Студити, Сестри Василіянки, Служебниці та інші манаші жіночі згромадження зростали числом і престижем.

Друга світова війна завдала страшний удар українській, католицькій Церкві. Москалі, хоч тепер комуністи й атеїсти, зайняли Західню та Карпатську Україну і стали домагатися від митр. Йосипа Сліпого, щоб він разом із клиром і вірними прилучився до московської церкви під проводом московського патріярха, Алексія. Комуністи завезли нашого митрополита літаком до Москви, але він відмовився зрадити Церкву та віру.

Декілька днів пізніше большевики арештували митрополита та його головних співпрацівників, інших єпископів, і відставили на суд до Киева. Суд не доказав жодної вини, але комуністи не потребують доказів, щоб зліквідувати своїх противників. По цім кумедним процесі наші ерархи були засуджені на тяжкі роботи в Росії. Деякі з них, от хоча б еп. Гр. Хомишин, Йос. Коциловський, Т. Ромжа, вже померли. Митрополит Й. Сліпий, еп. Будка, Лятишевський, Чарнецький і Гойдич опинилися на вигнанні в Сибірі.

Офіційно знищено українську, католицьку Церкву. Сотки священиків, що відмовилися злучитися з московською, православною церквою, пішли на вигнання або були вбиті. Інші ж, що потрапили вимкнутися комуністам, обслуговують вірних із утриття. Пробувають вони під опікою УПА, що досіль змагається з червоними окупантами України. Московські комуністи насильно навертають наш нарід на московське православя. Тисячі вірних враз зо своїми родинами опинилися на Сибірі або попросту пішли на другий світ від куль НКВД.

Серп і Молот над Церквою Св. Юра у Львові

Криваве гонення не потрапило здавити відваги українських католиків. Вони страждають, моляться та ждуть на кращі часи, бо певні, що переслідування внедовзі устане. Сонце свободи осяє вільну, католицьку Україну, бо кров мучеників ніколи не йде намарне.

Радіо годне передати новинку цілому світові за кілька секунд. Скільки ж років нераз потрібно, щоб у мозги деяких людей вбити хоч одну добру та спасенну гадку? Треба довгої праці, що дуже часто кінчається повним неуспіхом.

Я Його Дитина

ХРИСТЯ ДЕНИСИХА

Стою на згарищах мойого життя. Глибока осінь заглянула мені в очі і зима стоїть за плечима. Мороз холодить душу, іней осріблює моє волосся.

Згоріли до тла надбання молодих моїх літ і друг мій відійшов від мене навіки і діти мої розлетілися по світі мов сполохані птахи.

Я осталася сама з пусткою в душі і з тривогою в серці. Ослизлі сірі дні пливуть собі ліниво й млісно, пливуть собі попри мене і регочуться хрипливим реготом ситого пяниці, опльовують мене бризками липкої слини, що техоплюється крізь їхні поломані чорні зуби.

Холод проймає аж до костей. Душа пусткою дише і серце змерзло і кров в жилах стинається ледом. Чи справді зима вже в мене за плечима?

Зажди ще, бабусю! Зажди ще за порогом. В мене порожні комори, в мене стоги сгоріли й повні стодоли з димом пішли. Нічим мені тебе погостити, нічим нагодувати. Зажди ще за порогом!

В мене осінь щойно. Може блисне ще промінь осінного сонця. Бувають і в осені дні ясні та теплі.

Може, може повернеться до мене ще юність моя... осіння юність моя. А може, може бодай мрії повернуться мої? Це будуть осінні мрії мої!

А дні пливуть собі попри мене і регочуться... Осіння юність? Осінні мрії?... Ха, ха, ха!

Іноді бувають чуда...

Блиснуло осінне сонце, посипало золотом і пурпурою довкруги. Дихнуло на мене теплом і огрілося мое серце, розтаяла крига в жилах моїх.

Душа потонула в теплих, спокійних, погідних осінніх мріях —молитвах.

—Христос? Так глядить тільки Бог. Він Бог?

—"Ти сумніваєшся, Розумом не збагнеш. Вірити треба!"

—Отче, мов фатаморгана на пустині, станула мені тепер перед очима моя Батьківщина. Сплюндровані руїни київської Лаври, Святоюрський храм... сильвети Карпат і наше... наше сонце на небосхилі залите кровю... Завіщо? Отче, завіщо?

—"Питаеш, завіщо? І Бог страждав, Його розпяли! Завіщо?"

—Отче, лицарі в залізній зброї, з чолом піднесеним догори

...закуті в кайдани. Мої сини, отче, завіщо, завіщо Він відняв їх мені?

—"Так треба, дитинко моя, так треба! Молися за них, дитинко, молися!"

—Добре, буду молитися... до Неї, Отче. Вона Мати, Вона мене зрозуміе: Тобі забрали Сина, Пречиста, замучили... розпяли на Твоїх очах... О, яке жорстоке... Так, але... але Ти знала, що Він воскресне, а я...?

Отче, я і молитвою грішу...

—"Так не можна, дитинко. Перепроси Бога, не тобі діла Його судити."

В її уяві знову станув Христос і глянув на неї солодким поглядом любови, любови, що нівечить злобу світа. Вона припала до Його ніг, прилягла до його рук гарячим, довгим поцілунком.

Вечірний сумерк у церковці, червоне світелце перед престолом. Сповідник прощае, благословить...

Дрімають статуї Святих у сутінках, а вона прилягла до рук сповідника гарячим, довгим поцілунком.

Вернулося до мене дитинство моеї душі. Серце гріеться батьківським теплом і беться ритмом любови, дитячої, ангольської любови.

Я маю Батька! Гей, чи чули, ви пяні і ситі, осінні дні? Гей, чи чула ти, стара бабусю?

Я маю Батька! Батька Святого, Батька як віки Безкрайого! Батька-Духа! Батька—Бога Всеобіймаючого!

Гей, там, чи чули ви...?

Люблю Його найнішнішим дрижанням і найболючішими судорогами мойого серця і боюся Його батьківської поваги.

Говорю до Нього просто, як дитина і важу кожне слово, щоб не прогнівити Його.

Здається, що чую Його тихе ніжне і бадьоре, життєрадісне: Люблю тебе, дитино Моя!

Стою навколішки перед Ним і чую Його руку на моїй голові, благословення Бога,—Батька душі моеї...

Я Його дитина...

А дні пливуть собі далі попри мене та регочуться пяні та ситі.

Дитина? Ти дитина? Ха, ха, ха!

Дитина чи старець,—все одно. Ні дитина, ні старець не наповнять порожніх комор, не змолотять стогів, не зівють гнізда!

Юности! Юности треба!

Юности бодай на хвилину, бодай на часок.

Щоби споловіли твої жита, щоби золотом знялась твоя пшениця, юности треба!

Юности бодай на хвилину, бодай у мріях твоїх!

Юности?

Ах, так! Була колись і в мене юність буйна..., та згоріли до тла надбання молодих моїх літ... тільки... душа осталася моя, що її з пожарищ і военних страхіть виніс на руках і серед зими захистив і огрів і приголубив Всемогучий Батько мій!

Я Його дитина!

КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

ВІДНОВА ПАГАНСТВА В СВІТІ

"Ідіть і ви до моєї винниці!" (Мт. 20, 4).

ЩАСЛИВО проживав ізраїльський нарід у Палестині у власній державі під управою рідних королів, Божих помазанників, поки горний Навуходоносор, вавилонський цар, не напав на Палестину та не знищив ізраїльської держави.

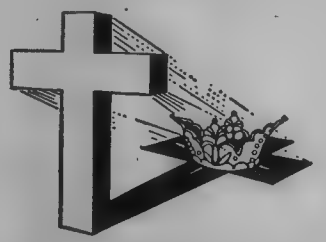

Багато лиха принесла ізраїльтянам затрата власної держави. Гордий переможець знищив святиню, національний і релігійний осередок ізраїльтян, найцінніший скарб народу, спустошив землю пливучу медом і молоком, забрав у полон велику частину населення, повивозив провідників, щоб Ізраїль уже більше не міг піднятися з руїни та відзискати давню велич і могутність.

Заляг сум і зневіря в серцях мешканців щасливої колись Палестини. Все здавалося пропаще та страчене. Ворог учинив усе, що міг, щоб ізраїльський нарід не двигнувся із упадку. Проте вселаскавий Бог чував над своїм вибраним народом. Покликав Він Кира, перського царя, що повалив вавилонську державу та привернув волю ізраїльтянам.

Вигнанці вернулися до рідної землі... Сум і біль заляг у душах тих, що їм пощастилося повернутися до Палентини. Святиня лежала в руїнах, святе міста в румовищах, цілий край у знищенні.

Заплакали бідолахи, але не попали в одчай. Зявляється сміливий Ездра, розбуджує в народі довіря та запал до праці та стає його провідником у відбудові знищеного краю. Під його вмілим проводом закипіла праця над відбудовою святого міста та святині.

Вороги ж не давали їм спокою та намагалися перешкодити в відбудові не тільки інтригам, але й насиллям та несподіваними нападами. Оттому кожен робітник, працюючи над відбудовою Сіону, одною рукою працював, каже Св. Письмо, а другою рукою стискав шаблю, щоб бути на поготівлю проти ворогів, що звикли нападати несподівано та нищити все, що ізраїльтяни відбудували працею і тяжким трудом. "Кожен робітник мав меч при поясі. Одною рукою працював, а другою держав меч." (Ездр. 4, 17-18).

Отак увесь Ізраїль під проводом Ездри, священики, левити та нарід, при Божій помочі працею та боротьбою відбудували Святе місто Сіон, двигнувши з руїн Святиню та відробили зруйнований край—батьківщину.

Якщо порівняти історію ізраїльського народу з історією Христової Церкви, так бачимо, що вороги християнства намагаються всіма силами повалити християнську цивілізацію, прогнати Христа зо світу, відвернути людство від Бога та надземських ідеалів і на руїнах християнства побудувати царство матеріялізму, безбожництва цебто царство Сатани.

Щоправда Сатана не потрапить знищити католицької Церкви, бо Спаситель сказав: "Ворота пекельні не переможуть її (Мт. 16, 18), але всетаки скільки спустошень, скільки нещасть чинять вороги, скільки безсмертніх душ зводять на манівці та ведуть до вічного прокляття! Своєю невпинною пропагандою, лихою пресою, клеветами відривають душі від Христа, нищать християнський світогляд у душах і так послаблюють діяння Божої ласки в Божих дітях. Наслідки їхньої роботи жахливі в душах. Слабне Христовий дух по родинах, занепадає публична мораль, нидіє ревність, поменшується відпорність на гріх і лихо. Вислід проти християнської пропаганди такий, що безчисленні душі йдуть на вічну загибель, хоч Христос помер за їхнє спасіння.

Чи ж Христові визнавці можуть бездільно сидіти та байдуже дивитися, як Сатана та його сторонники нищать підвалини християнства та ширять у світі байдужість і забуття про Христа? Така байдужа бездільність рівнялася б зраді Христа та потоптанню хресних обітів. Тертуліян каже: "Кожен християнин це Христовий воїн!" Чи не був би зрадником власного царя той вояк, що бездільно дивився б, як вороги нищать і пустошать його батьківщину? Чи ж усі християни при святому хрещенні не зобовязалися вірити в Христа, боронити Його Церкву та змагатися за панування Його Святої Євангелії в світі?

Отож усі християни мусять у сьогоднішніх днях змагання Христа з Сатаною за панування над світом згуртуватися під прапором хреста, станути під проводом Христового Намісника до бою за святу віру та за збереження і закріплення в світі Божих прав у людських душах і родинах, звідкіля сторонники диявола намагаються прогнати Христа та впровадити диявола.

Це не звичайна порада чи заохота. Це конечність, це безумовна потреба сьогоднішніх часів. Якщо християни не зрозуміють важности цього обовязку боротися за Христа та Його Церкву, так по всьому світі може статися те, що сталося в Україні та в інших краях, що опинилися під кровавим прапором молота та серпа.

Християни всіх станів і професій мусять станути разом під проводом Христового Намісника до бою з безбожництвом за обнову світа на християнських засадах Святої Євангелії.

Он завдання Католицької Акції, що її оснував безсмертній Пій XI, щоб обновити людство в Христі та спасти світ від неминучої руїни, в яку веде її релігійна байдужість, безбожництво та комунізм.

І. Що таке Католицька Акція?

Католицька Акція це зорганізована злука всіх християнських сил, щоб боронити, закріпити та поширити християнські засади в особистім, родиннім, державнім, соціяльнім і міжнароднім житті народів.

Можна ще коротше окреслити її: Католицька Акція це різнородна, зорганізована співпраця світських християн під проводом церковної єрархії, щоб схристиянізувати світ у всіх ділянках людського життя.

Це **акція** цебто праця, рух, бо життя це діяння. Якщо людина не діє, так вона мертва, або принаймні її животіння рівняється моральній смерті. Щоб жити та діяти по-християнськи, треба вперед проживати по-християнськи, бо ніхто негоден дати того, чого сам не має.

Католицька Акція це загальна, всесвітня, бо обнимає кожну ділянку, де проявляється людське життя. Світ у Божому пляні має бути християнський. Отож життя одиниць і народів має керуватися християнськими засадами. Христос не признає за Своїх визнавців тих, що бажають бути християнами тільки в церкві або в своїх родинах, але не хочуть поступати по-християнськи в урядах, в праці, в товариствах, на сходинах, при голосованні, на забавах, тощо... Християнин має завжди, приватно та публично, виступати як Христовий визнавець і вояк, тому й повинен завжди та всюди думати, що говорити та діяти по засадам Святої Євангелії.

Згорганізована Акція... Вороги християнства виступають завжди сильно зорганізовані в боротьбі проти Церкви та Христа, бо в організації сила одиниць. Рим був слабосильний і незначний, поки його поодинокі племена були розєднані та розсварені. Коли провідники зуміли зорганізувати в одну державу віддільні племена, так Рим став одною з найсильніших і наймогутніших імперій світу. Московські імперіялісти перемальовані на червоно потрапили завоювати та поневолити Україну, бо наш нарід у часі першої світової війни був розєднаний і поділений на різні політичні партії.

Отож Католицька Акція це не доривочна, особиста праця християн; ба й навіть це не коаліція незалежних сил. Католицька Акція це динамічна організація, це сполука всіх християнських сил, це органічне злиття діяльности всіх Христових визнавців звернене до одної цілі, це здисциплінованє Христове військо, що змагається проти зла, безрелігійности, зіпсуття та безбожництва, що заливає сьогоднішній світ.

Католицька Акція це **многогранна** діяльність: її ціль це християнізація світу, поворот до Христа всього людства, що віддалилося від Спасителя зведене фальшивими пророками та пропагандистами, що обіцювали людям добро й щастя, яких християнство не могло їм запевнити.

Католицька Акція має різні подрібні цілі, от помагати вбогим, займатися пекучими потребами ближніх, тощо, але все те під кутом обнови всіх і всього в Христі.

Світські люди провадять цю Акцію. Клир і чернецтво не е

тут головними факторами. Чоловіки та жінки, хлопці і дівчата це вояки Христової Армії, що під проводом гієрархії, Папи, єпископів і священиків мають змагатися за обнову людства в Христі. Католицька Церква має подвійний апостолят: стислий апостолят, яким займається гієрархія, от як проповідування, місії, ширення Божого слова... Другий апостолят це апостолят світських людей, що допомагають гієрархії. Отак світські люди співпрацюють зо священиками, повинуюючись їх директивам і вказівкам, бо гієрархія має вказувати світським, у чому полягає християнізація світу.

Католицька Акція це поширення християнського апостоляту до світських осіб, що працюють під проводом своєї гієрархії, бо першзавсе своїм Апостолам Христос поручив іти та проповідати Євангелію всьому сотворінню. Світські люди помагають гієрархії, тому ціль обидвох апостолятів та сама цебто поширення Христового Царства в світі, щоб люди краще Христа пізнали та ліпше служили Йому.

Отож поле Католицької Акції широке. Кожен знаходить працю на ньому. Кожен може вложити частину свого зусилля, щоб відновити сьогоднішнє людство на християнських засадах.

Католицька Акція обнимає всі ділянки людського життя, бо намагається поширити всюди християнські засади: в політиці, економії, науках, штуці... Світ стане християнський, як усі ділянки людського, національного та міжнароднього життя спиратимуться на засадах Євангелії.

Ціль Католицької Акції: Обновити все в Христі! Погубні, нехристиянські течії сполонізували світ, прогнали Христа з родинного, економічного, політичного та міжнароднього життя. Зіпсуття, цивільні подружжя, розводи, перепинення народин, аборти повалили християнські засади в громадянському житті. Католицька Акція має привести людство до Христа. Коли б світ був католицький, так не треба було б католицької Акції.

Католицька Акція різниться від церковного освячування душ при помочі проповідування та тайн. Тут Церква освячує одиниці або народи при помочі одиниць. Католицька Акція має освячувати громадянство в усіх ділянках людського життя, головно поза Церквою цебто в публичнім житті одиниць, хоч посередньо вона освячує одиниці.

По здачі Італії один молодий німецький вояк дістав приказ стріляти цивільне населення. Він відмовився, кажучи: "Я християнин. Не можу допускатися неморальних діл!"

Жінка свариться з лінивим мужем, що не хоче йти до роботи. На лаяння жінки лінюх спокійно відповідає: Бачиш, жіночко, скільки нещасних випадків трапляються при праці! Я певний, що ти не хочеш, щоб і мені щось лихе трапилося, тому дай мені спокій і не виганяй до роботи!

В РІЗДВЯНУ НІЧ

НАТАЛЬКА КОРОЛЬКА

ТАЖ тільки до скелі... до Магариної скелі!... Мамо, пусти! Іхеведь не чула жалібного голосу синка. Сперлась головою на руки й важким, мертвим поглядом дивилась перед себе в чорну камяну стіну. Не бачила дотліваючого жару, ні тремтячих тіней, що химерно підстрибували перед її очима по камяних виступах її тимчасового житла—дикої гірської печери.

—Мамо!... Я ж бо лише гляну на каравани! — тяг своєї малий. —Варава казав: там такі дивовижні їздці... Ма-а-амо! Всі—в золоті, з повною зброєю...

—Мамо!... І верблюди самі білі... В гостину до нашого пана-володаря з усіх країв їдуть... мамо, пусти: я тільки подивлю-у-сь...

—Цить мені! — нарешті, гукнула збуджена мати. Ані пари з рота. Сказала: не озивайся до мене, й мовчи. Та спи!

Іхеведь прислухалась трохи, потім натягла на голову покривало й відслонила тяжку вовняну тканину, що затуляла вхід до яскині. Глянула обережно, зробила несмілий крок, ще другий —і спустила за собою заслону.

Срібно-блакитний серпанок ночі обгорнув молодицю гострою прохолодою. Місяць був у повні.

Правду говорив хлопець: вже кілька день сунули каравани за караванами, прямуючи до Вифлеєму. Чого? Різно гомоніли люди:—Ніби горнуться подорожні на перепис, що його наказав Рим, інші запевняли, що тетрарх Ірод віддає доньку й скликає весільних гостей з цілого світу: все—самих князів та володарів!... Були й такі, що всі ті балачки вважали за вигадки й нісенітницю. З радісним надхненням вони запевняли, що ввесь світ рушив у ці місця, бо ж тут має народитись, а може й народився Месія...

Іхеведь піднесла очі на небо, на ту таємну зорю, що віщувала велику подію народам всього світу. Душа сповнялась, почуттям великої таємниці, хотілось молитись Тому, хто панує над цими чарівними джерелами надземного світла. Але несамохіть піднесені до неба руки молодої жидівки самі собою впали рухом розпуки. Молитись... їй?! Хіба ж не розступиться перед нею земля й грім не вдарить в неї от з цього осяяного неба?! За кого, за що має вона молитись?! Щоб її восьмілітній синок крав щасливо їжу? Чи щоб її Шимон швидше вернувся з грабежу, а може—хто ж те знає!—й душогубства?...

Як благала чоловіка потерпіти ще хоч трохи!... Може ж якось минеться біда, знайдеться заробіток і працею чесною, як і давніш, повернеться їм який-такий добробут, втрачене господарство, майно й певність в завтрішньому дні?! Ну, хай на якийсь час жеброта! Хіба ж лише вона, Іхеведь, хіба вона одна з чужинок жебрає тут? Хай це,—сором і пониження, але ж як далеко воно від крадіжі, на яку позавчора пустився її синок-одинак, що його хотіла виховати в "законі"?! І от її син, все її щастя—в таких літах—уже злодій: позавчора він украв з'під чужого намета зарізане й приготовлене до печення ягнятко. Вперше за ввесь час тяжко набила хлопця й вимагала, щоб вернув туди, де взяв. Та нагодився Шимон. Нагримав на неї, що карає дитину, а ягня звелів спекти. Чоловік з сином їли позавчора й учора; вона й не діткнулася краденої їжі. Але, що—ягня?! Наче з тим печеним увійшов у Шимона злий біс.

—Хлопець мудріший за тебе та й за мене!—сказав учора Шимон. —Дарма, що він малий, але зрозумів оте, що звуть духом доби. Сьогодні нікому не потрібні чесноти, закони й теревені, що багатії вигадали на охорону себе й свого майна. Бачимо первосвящеників і книжників, і фарисеїв! Досить бути погноєм для інших!...

І сьогодні Шимон відіпхнув її й подався "на великий шлях", по якому аж надто їде чужинців на перепис, але ще не рахованих і не писаних. Як і стратиться якийсь у горах, то ніхто відраховувати не буде!...

Затрималась на півслові молитви й спустила піднесені до чарівної зорі руки. До печери наближались кроки: хтось біг щосили. Жидівчине серце заторохкотіло несамовито, бо ж пізнала відразу, що то втікає Шимон. Кинулась йому назустріч. Він, задиханий, з широко відтуленими очима, шепотів дрібно, мов сипав горохом:

—Я пропав, коли не зможеш заховати. Надія на тебе... Страх, сльози,—це моя смерть. Час ще є, але—спокій!...

Обоє зникли в печері. В кількох словах розповів Шимон, як був "щасливо" упорався з грецьким купцем, якому було надто далеко їхати битим шляхом, а приманили вузькі стежки між ущелинами. Але, коли ховав добро...

—Ах, гієни ж нема на них!... Вояків шестеро, римських... І не помітив я вчас... Так не догнали... Їдуть долиною... Так носитимеш мені їсти згори. Хлопець знає...

І вузькою щілиною, що була саме за лігвом дитини, проскочив у глибокі, внутрішні печери гори. Власне не проскочив, а ледве боком просунувся, така була тісна й низенька віддушина, що її наквап Іхеведь запхнула й затоптала мохом та бур'янами, що були в її лігві. Ще мала час закласти й кількома плисковатими кам'яними брилами, а над дитиною повісила свою загортку. Потім розгорнула попіл, прикинула хмизу й підсунула до вогню горщик.

—Чуеш?!—прошепотіла дитині,—ти нічого не бачив. Розумієш? Ані пари з рота, бо ж... витягну тебе зо шкіри! Облуплю, як помаранчу...

Не було важко зрозуміти, що трапилась якась велика небезпека, коли й поважний тато опинився в такому ж самому положенні. За те має бути покараний... І хоч слова матері були страшні, то проте дуже кортіло знати: що саме сталось і чим усе скінчиться? Але спитати боявся, бо бачив, що мати біла, як крейда, й дивиться у вогонь спокійним поглядом. Тоді ліпше її не зачіпати!... Вона ж бо ніколи не бреше!...

—Мамо! Їсти!—закликав синок.

Тільки махнула кописткою, як із-під запони вихилились дві голови в шоломах. За ними в місячному сяйві мов свічки блиснули гостряки списів. Хлопець аж сів на своєму лігві, не розуміючи діялогу, що почався між одним з вояків і мамою.

—Де чоловік?—запитав по-сирійському римлянин.

—Пішов до міста,—байдуже відповіла Іхеведь, мішаючи куліш.—До Вифлеєму.

Було неймовірно дивно: адже ж тато вернувся, а мама очевидно бреше...

—А хто увійшов сюди перед хвилиною?

Жінка знизала плечима:

—А я знаю? Може я виходила,—й недбало підкинула хмизу в багаття.

Гість дав знак і в печеру вмить війшло ще кілька вояків, які швидко почали обшукувати житло. Раптом старший відчув, що хтось ззаду обережно смикнув його за піхву меча. Обернувся різко й зустрівся поглядом з блискучими жаринками чорних оченят.

Мягкий вираз сковзнув по обличчі вояка.

—А ти хто такий, громадянине?—запитався жартома.

—Я?— Юда... Іегуда бен Шимон,—з гідністю відповів хлопчисько, а подумавши, ще додав: з Керіоту. У нас там виздихали всі вівці...

—Чи бач!... А де ж твій тато, громадянине?

Юда не так побачив, як відчув, що його проколов блискучий материн погляд, й мовчки спустив голову.

Тоді вояк сів біля нього на бадилля й заговорив лагідно:

—Ти так гарно себе виявив що я гадав, ніби ти все знаєш. А от бачу: цього ти не відаєш. А я знаю: твій батько пішов до пастухів і принесе тобі козячого сира.

Хлопець призирливо бринькнув губами:

—Пхе! На що мені сир? Ми позавчора й учора їли печене ягня!

Іхеведь зробила крок до хлопця. Та старший показав на неї воякам очима, й ті враз вивели її з печери.

—Те-те-те-!—сміявся Юда.—Нічого ти не знаєш! Та в тебе мабуть і коня нема!—стрибнула козою хлопчикова думка.

—Як нема?! Ще й який велетенський! Ось підемо вдолину, так я ще й тебе на ньому повезу, хоч трохи!

—Я можу йти й зараз!

—Тобто, як?—протяг гість.—Адже ж батько твій ще далеко.

Юда мовчки покрутив головою, роззявив уже рота, та раптом прикусив дрібними хижими зубами долішню губу. Але поглядом вказав на запхану камінням щілину за своїм лігвом...

За хвилину вояки вязали руки Шимонові.

Юда гірко плакав і злісно відкинув босою ногою срібну, блискучу монетку, яку дав йому вояк "на потішення." В потішення не вірив: добре памятав материну обіцянку, що вона витрусить його зо шкіри.

Та Іхеведь не збиралась бити грішного сина. Вона кинулась на вояків, що вязали Шимона, штовхала й била, кусала їм руки, видираючи чоловіка, аж поки її не відкинули на каміння.

—Не дайся! Не дайся, Шимоне!

Але розгублений, за одну мить постарілий, закривавлений і обдертий Шимон не був здібний опиратися і байдуже поволікся за вартою.

Тоді Іхеведь, виборсавшись з шипшини, впала навколішки й, простягши руки до неба, закляла смертельним прокляттям світ, себе, вояків, а найбільше свого єдиного сина.

—Чом не здох ти, потворо, раніш, як родився?! Ти, заразо, що приніс нам у житло злодійство, на смерть віддав за гроші рідного батька! А бодай же ти повісився, добра не зазнавши! Хай лусне твоє черево й випадуть твої нутрощі... Хай зрадницьким найменням твоїм кленуть люди, доки стоятиме світ!...

Багато є таких, що погорджують католицькою релігією за життя, ба й поборюють її, щоб легше та свобідніше могти задовольняти свої пристрасті, не відчуваючи докорів сумління. Бувають такі, що винаходять нові релігії, засновують нові церкви, або видумують нові системи философічні, щоб протиставити їх католицькій вірі.

Один безбожний професор французької Академії, Сорбони, закликав розпучливо в годині смерти: "Всі ті системи (проти католицької віри) не дають душі нічого. Один акт християнської віри вартує тисячі таких систем."

Один "православний священик," якого редактор "Голосу Спасителя" відвідав у годині смерти, що нагло повалила його на ложе смерти, хоч він смерти не сподівався, закликав: "Пощо було мені мішатися в ці справи?" Каявся небога, що покинув католицьку Церкву та пішов на православного батюшку, але було запізно... Помер без святої сповіді та поєднання з католицькою Церквою.

БЛАЖЕННИЙ ПІЙ X—ПРИЯТЕЛЬ НАШОЇ ЦЕРКВИ

о. П. Ч., ЧНІ.

БЕАТИФІКАЦІЯ Пія X-го піднесла престиж Святого Року. Від довшого часу не було канонізації Папи. Пій V це останній канонізований Папа.

Пій X-ий уродився 2 червня 1835 року. Ріесо тривізанської провінції біля Венеції в Італії було його рідним селом. По скінченні елементарної школи вступив до семінарії в Падуї. В 1858 р. став священиком. Визначався надзвичайною побожністю та ревністю в часі свого душпастирювання. Займався вихованням молоді, особливо по публичних школах, що тоді були просяклі масонським духом.

Блаж. Пій X.

Пій IX іменував його епископом Мантуї в 1884 р. Хоч які були великі та трудні епископські обовязки, він усе таки знайшов час на молитву та виховання семінаристів. Особливіше любив він слухати сповідей.

В 1893 Лев XIII іменував його кардиналом, а згодом патріярхом Венеції. Тут дуже цікавився християнською соціологією. У 1903 році став Папою. Як Папа почав кодифікацію канонічного, церковного права. Впорядкував теж праці різних Конгрегацій.

Заслуга ж його в поширенні набожности до Пресвятої Евхаристії. Він заохотив католиків зчаста, ба й щоденно приступати до Св. Причастя, бо Св. Причастя це найкращий засіб, щоб удержати душу в Божій ласці, зреформувати обичаї й очистити з гріха людські серця.

Він уможливив хворим зчаста причащатися, бо звільнив від обовязку посту тих хворих, що негодні постити. Пій X приказав допускати малі діти до Св. Причастя, як тільки дійдуть до вживання розуму.

Пій X-ий був великим приятелем українців. В 1904 році іменував Преосв. Гр. Хомишина станиславівським епископом. Цього таки року передав ОО. Василіянам провід Української Колегії в Римі, щоб виховувала в нашім обряді священиків для нашої Церкви.

В 1907 році іменував Преосв. Сотера Ортинського першим епископом для наших людей в Америці.

Дбав він і про наших людей у Канаді. В 1910 р. сказав до Преосв. А. Ланжвена, Архиепископа з Ст. Боніфас, Манітоби: "Українці це наші діти. Ми любимо їх." 15 червня 1912 р. іменував Преосв. Никиту Будку епископом для українців у Канаді

За його понтифікату ОО. Редемптористи почали свою працю між українцями в Канаді та згодом поміж нашим народом у Західній Україні.

Пій X любив всі народи та ненавидів війну. Як німецькі й австрійські посли прийшли до нього в 1914, щоб поблагословив їх прапори на війну, що висіла в повітрі, Пій X відважно відповів: "Ми благословимо мир, а не війну!"

Жахіття війни, що повисли над нещасним людством, страх засмутили серце Блаженного Пія X-го. Кажуть, що він помер у наслідок смутку над горем своїх духовних Дітей.

ПОБАЖАННЯ

БАЖАЄМО щастя та Божого благословення від Дитяти Ісуса та Його Пречистої Матері в день Христового Різдва. Христове народження завжди викликає радість і почуття щастя в серцях всіх віруючих, бо воно пригадує нам славні пророчення вічного щастя, що Христос запевнив людям своїм народженням.

Співпрацюймо з Христом і Його Матірю, щоб запевнити собі Боже благословення на землі та вічне щастя по смерті в небі. Христос прийшов зреформувати наші серця та перетворити обличчя землі по Божому плянові. Допоможім Йому виконати це велике діло, від якого залежить спасіння світу.

Католицька преса це один із наймогутніших середників, щоб наблизити людей до Христа, бо вона обзнайомлює людство із засадами Св. Євангелії, на якій побудоване Боже царство. Чи наші Шановні Читачі та Читачки помагають поширювати де тільки можуть "Голос Спасителя"? Це ж їх святий обовязок!

Отож бажаємо всім Вам щасливого Нового Року. Побажайте Щасливого, Нового Року всім своїм Приятелям і подаруйте їм одне число "Голосу Спасителя."

Редактор "Голосу Спасителя."

ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ

1) Я мала в школі ровесника. Він пішов до військової школи та став капітаном. Як приїжджав додому, то на мене дивився згори. Опісля він поїхав до Кореї та згинув на війні. Тепер він мені сниться, хоче зо мною розмовляти, але я відвертаюся від нього, так як він колись відвертався від мене. Чи то гріх?

Те, що діється в сні, не є добровільне, тому й не є гріхом, бо гріх це добровільна гадка, слово чи вчинок проти Божого закону. Відраза в сні до того чоловіка це вислід його поступування за життя, що залишився в вашій підсвідомості, яка проявляється в сні. Часті ж сні про нього можуть часом бути виявом вашої відрази та непрощення йому з вашої сторони. Отож для святого спокою простіть йому його нечемність супроти вас і моліться за упокій його душі, й не переймайтеся своїми снами.

2) Чи Святі мали спокуси та страждання? Чому? Та ж Бог любив їх!

Дуже часто християни мають хибні поняття про Святих. Святі були такі самі люди як і ми. Отож мали свої спокуси та терпіння, від яких невільний ніхто на землі, бо світ це долина сліз по упадку Адама в первородний гріх. Навіть Непорочна Божа Мати мала багато досвідів і страждань. Досвіди, страждання та спокуси виявляють вартість наших чеснот і нашого серця. Хто більше страждає ради Бога, той більше його любить, бо чесноти найкраще виявляються посеред страждань і досвідів. Досвіди не чинять людину уломною, а тільки виявляють, який хто є та яка сильна в ньому чеснота. Не велика штука бути добрим, служити Богові посеред щастя та спокою. Коли ж хтось вірний Богові та своїм обовязкам посеред страждань і нещасть, так він виявляє правдиву побожність і любов до Бога.

Слід позбутися мильних понять про Святих, яких ми знаємо тільки в їх чуд. Чуда не становлять святости, але практика в чеснотах, прикладне життя та виповнення в усьому Божої волі. Св. Тереня від Дитяти Ісуса нераз була така вичерпана, що, йдучи до своєї келійки, мусіла ставати на кожнім східці, щоб відотхнути, така бувала слаба та змучена. Нераз треба було годину часу, щоб могла розібратися та покластися на відпочинок на твердий тапчан.

Ото ж не слід обманювати себе. Нема іншої дороги до небесного царства ніж хрест і терня. Що краще це зрозуміємо, то більше бажатимемо страждати.

3) Чи то гріх щось чинити, коли хтось не знав, що це гріх?

Гріх це свідоме та добровільне переступлення Божого чи церковного закону. Отож до гріха потрібно знати, що існує даний закон, який щось наказує або забороняє, і треба свідомо й добровільно його переступити. Коли ж хтось не знав і не підозрівав, що щось може бути гріхом, так він не згрішив. Коли ж хтось сумнівається, чи щось є гріхом, так він має поінформуватися, якщо це можливе. Он хтось сумнівається, чи даний день четвер або пятниця. Він має вперед упевнитися, що це не пятниця, заки зачне їсти мясо.

Святе Письмо, католицька преса, катехизм і священик це для звичайних людей джерела інформацій... Коли хтось може легко поінформуватися, але не хоче з лінивства, так він грішить, коли в сумніві чинить щось грішне, бо не вільно діяти в сумніві, коли цього сумніву можна легко позбутися.

4) Звідкіля беруться в світі страждання та як поступати з ними?

Страждання це частка упалого людства. Люди завжди страждали та страждають, поки житимуть на світі. Терпіння це один із наслідків первородного гріха. Невинний Адам і Ева перед упадком у гріх не знали, що таке страждання.

Марне воно злоститися на страждання. Треба споглядати на небо в терпінні та ждати на вічну нагороду за страждання ради Бога. Тільки християни сміливо та весело проходжуються посеред страждань, бо це засоби для них, щоб здобути багато заслуг для неба. Християни пізнають волю Божу в голосі страждань. Наше життя це час проби. Стражданнями Бог формує майбутніх мешканців неба. Тяжко нам часом зрозуміти ласкаві Божі плани слабим розумом. Тут потрібна сильна віра.

5) Чому при товстах люди доторкаються шклянками? Що це значить?

Звичай цей походить із давніх часів, коли люди проживали в страху перед людьми та ніхто нікому не довірив. Коли ж якийсь чужинець чи гість зайшов до когось по дорозі, так господар дому приймав його вином. Чужинці боялися брати напитки від чужинців, бо могли до пиття долити отруї. Щоб успокоїти незнайомого, так господар наливав два пугарі. Один подавав прихожому, другий брав собі. При тім один другому вливав вина до пугаря, щоб показати, що там не було отруї. При переливанні вина, шклянки доторкалися.

Сьогодні занік звичай переливати вино з одного пугаря до другого, як гості пють, проте залишився звичай доторкатися шклянками, щоб виявити приязнь гостям.

6) Що християнське подружжя дає молодятам?

"Важне подружжя вяже подругів невинною та ексклюзивною подружою звязю і подає їм ласку, якщо не ставляють їй перепони." (Кан. 99).

"Подружжя від самого заключення подає обидвом подругам рівне право та обовязки, що заторкують акти подружого життя." (Кан. 100). Обидвоє подруги мають ці самі права до подружого життя.

"Батьки мають строгий обовязок дати релігійне, моральне, фізичне та цивільне виховання своїм дітям та подбати про дочасне їх щастя, відповідно до своєї спроможности." (Кан. 102). Отож не вистачає привести дитину на світ, але треба зробити з неї чесну людину, доброго християнина, сумлінного громадянина даної держави, не забуваючи про фінансове запевнення майбутности своїм дітям.

7) Тепер часто чуємо про розводи, що нищать тисячі родин. Чи можливий розвід поміж християнами?

Христос підніс подружжя до гідности тайни та заявив: "Що Бог злучив, чоловік нехай не розлучає." (Мат. 19, 6). Далі Христос заявив: "Хто відпустить свою жінку та оженився з другою, той чинить перелюб. І хто оженився з розвідкою, той чинить перелюб." (Мат. 19, 9).

Отож церковне право каже: "Ніяка власть, хіба одна смерть, може розвязати важне та завершене подружжя." (Кан. 107).

Церква боронить цієї правди. Вона радіше дозволила на схизму Генриха VIII ніж на уневажнення його подружжя, хоч із цього повстала опісля англіканська церква та Англія зірвала з Апостольською Столицею.

Церква не може дати розводу, бо не має права. Один Христос або смерть можуть розвязати важний шлюб.

8) В нашій парафії навернулася одна молода жидівка. Чоловік був її за це. Вона дістала розвід і вийшла удруге заміж за нашого хлопця та брала навіть шлюб у нашій католицькій церкві. Як це можливе? Таж вона була вже раз замужна й я чула, що церква признає важність жидівського подружжя?

Маєте рацію, церква признає важність жидівського шлюбу. Цей шлюб між жидами проте і поганами не є тайною, а тільки звичайним контрактом, що церква може деколи з надзвичайних причин розвязати, бо користується так званим Павловим привілеєм. Церква це робить для добра католицької сторони, щоб не виставляти на небезпеку віри новонавернутого чи новонавернені. Хоча б і завершене подружжя поміж нехрещеними може бути розвязане на користь віри з Павлового привілею. (Кан. 109). Проте навернена сторона має розвідатися, чи її нехрещений товариш або товаришка хочуть навернутися та охреститися або принаймні жити мирно з нею, не зневажаючи Бога. (Кан. 110).

Гідний пошанівку є сивий волос на голові, якщо притім життя є таке, як на старість пристало; але якщо старий чоловік забажає вдавати молодого й жити як молодий, то він сивий волос свій виставляє тільки на сміх та на наругу всіх молодих. (Св. Лев Великий).

ЗАСЛУГИ СВЯТОГО АЛЬФОНСА

СЬОГОДНІШНЯ Моральна та Пасторальна, що щораз більше розвиваються, примінюючи нову техніку до модерного, складного життя та використовуючи психологію, аскезу, містику, медицину та соціологію, що значно поступили вперед від часів Святого Альфонса, це тільки продовження того руху, що започаткував Святий Альфонс Лігорій.

Трудні це науки. Святий Григорій Великий слушно окреслив Пасторальну: "Штука штук" (Ars artium), бо вона має лучити в собі та впорядковувати прерізні, нераз противні собі елементи людського життя.

Пій XII заявляє, що Святий Альфонс має величезні заслуги в цій ділянці. Великий Учитель Католицької Церкви своїм бистрим розумом, адвокатською, десятилітньою практикою по трибуналах, але передовсім просвічений надприродним світлом віри та осяяний злукою з Христом, що назвав себе **Світлом Світа,** увійшов у надприродну економію Божої ласки та діяння людської волі і вказав грядучим моралістам, сповідникам і духовним провідникам певну дорогу поміж надмірною строгістю та погубною поблажливістю, бо так одна як і друга веде душі на загибель. Оттому Святий Альфонс, що видвигнув перший систему ЕКВИПРОБАБИЛИЗМУ чи рівноправдоподібности в спорі між законом і свободою людини, стався реставратором зрушеної ригористами та ляксистами рівноваги в трибуналі душ.

Те, що Сократ вчинив для философії, те Св. Альфонс зробив для Моральної. Великий, місьонарський досвід, довголітні студії, бистрий розум, безпристрасне пошукування правди визволили Моральну з непотрібних і шкідливих абстракцій, бо Святий відчував, що це людська справа, що вона має керувати життям живих людей... Тому й Моральна не сміє бути неживою рахунковою машиною сухих та нежиттєвих казусів, але людяною та християнською розвязкою життєвих проблем людини, що просвічена світлом Святої Євангелії, не зважаючи на свої слабості та упадки, прямує до неба.

Святий Альфонс підходив до людини, як людини з усіма її добрими та злими прикметами. За прикладом Божественного Спасителя: Почав робити та навчати. Оттому слушно Грабман отак висловився про твори нашого Святого: "Твори Моральної Святого Альфонса визначаються надприродною концепцією та розумною поміркованістю."

Св. Альфонс виступив проти ригоризму та ляксизму, кидаючи клич, що стався каноном його навчання в проблемах Моральної: ПРАВО ПОСІДАННЯ МАЄ РІШАТИ СУМНІВНІ ПРОБЛЕМИ. Ригоризм нерозумно боронив закону. Ляксизм надто був поблажливий для людської свободи. Св. Альфонс каже: "Там, де є закон але повстає сумнів, чи він іще існує, там треба зберігати закон, бо він має право посідання. Коли є сумнів, чи закон взагалі колись існував, так свобода має право посідання, отож може свобідно діяти, бо ніхто не зобовязаний вязатися законом, про який навіть не знає, що він існує."

Оцей принцип розвязує всі сумніви та дає людині спокій у діянні, бо звільняє її від сумнівів і непевностей, що зроджуються зо скрупулів, коли хтось діє в непевності.

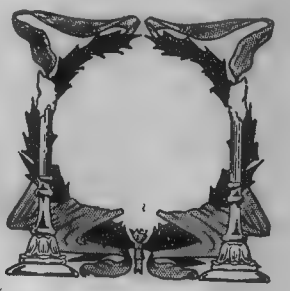

Ол. Конiський

БЛАЖЕН

Блажен, хто щирими словами
Втішає брата в дні печали,
Розважить тугу, з ним нудьгу,
Блажен! До нього в дні турботи,
В часи, коли душа болить,
В годину смутку, сліз, скорботи
Із неба радість загостить.

Любов до Бога, то такий великий скарб, що в собі містить усякі інші скарби; але памятаймо, що направду любити Господа Бога, це не є ніщо інше, як точно сповняти святу волю Його.

Звичайно кажуть, що в боротьбі побіду відносять ті, що найбільше відважні й неустрашимі. Одначе в боротьбі зо змисловістю й нечистотою є зовсім інакше: в тій боротьбі побіда є по стороні тих, що бояться всякої нагоди до гріха й здалека обминають її.

Хто шукає свого щастя в сотвореннях, ніколи не знайде його; цілий світ із усіма несчисленними сотвореннями не зможе заспокоїти того голоду, що його відчуває серце людини. Наше серце сотворене для Господа Бога, й тільки Господь Бог, безконечне добро, зможе цілковито задовольнити його.

ЗАДЕРЖАННЯ ЗАСЛУЖЕНОЇ ПЛАТНІ

о. Др. ЮРІЙ ФЕДОРІВ

ЗАДЕРЖАННЯ заслуженої заплати є четвертим з ряду гріхом, що кличе про пімсту до неба. Цей гріх противиться справедливості, бо кривдить тих, що дають свою працю, а не дістають за неї належної або ніякої винадгороди. Праця це ніщо інше, як заміна між двома сторонами. Одна сторона дає працю, а друга винагороджує працю грішми, харчами або якнебудь інакше. Перед прийняттям працівника треба з ним умовитися, за яку винагороду працівник буде працювати. Якщо нема умови, то приймається, що праця буде винагороджена такою ціною, яка в інших працедавців є або була винагороджувана. Коли не додержано умови і той, що дає працю, не заплатить такої ціни, яку загально інші платять, тоді грішить гріхом проти задержання заслуженої заплати.

Тут заходить питання, чи вільно робітникам виходити на страйк?

Загально відповідаємо, що вільно! Вільно тоді страйкувати, коли робітники є кривджені якоюсь фірмою, державою або компанією. Вільно домагатися справедливої винагороди за працю і можна виявляти страйком своє незадоволення з заплати. Щоби страйк був справедливий, треба, щоби всі робітники або поважна більшість були покривджені і щоб такого страйку домагалися. Домагання їх мусять бути справедливі, то значить такі, які може задовольнити фірма чи компанія, в якій робітники працюють. Якщо страйк видвигають тільки на те, щоб пошкодити державному чи приватному, одначе корисному загальному промислові, тоді страйк є несправедливий і недозволений. Такі страйки часто викликають між робітниками комуністичні прихвостні тільки тому, що так заповідають московські агітатори. Вони нарікають на капіталізм і ніби жалують робітників, одначе їх намова не є в користь робітників, а тільки на те, щоби помогти нищити промисл, торговлю або іншу чужодержавну господарку. Вільно робітникам страйкувати з домаганням вищої заплати за працю, з домаганням кращого забезпечення на випадок скалічення, недуги чи смерти.

Задержання заслуженої заплати мусить бути свідоме і добровільне. Коли хтось задержує комусь платню несвідомо, той не грішить. Також не грішить та фірма, держава або компанія, яка збанкротувала і не має чим заплатити платні. Про цей гріх так говорить Св. Письмо: "Не кривдь убогого й нужденного брата свого... щоби не оскаржив тебе перед Богом та щоб не мав гріху. (Второзак. 24, 14, 15). Це платня робітників, що жали ваші ниви, яку ви задержали, кличе і крики женців дійшли до ушей Господа Саваота.

Місячне Намірення

СІЧЕНЬ: "Щоб усі признали навчальний уряд Церкви."

Замішання, хаос і загроза новин воєн із революціями грозять світові, бо народи та одиниці не хочуть слухати навчання Святої Церкви, якій Христос поручив: "Ідіть, навчайте всі народи." Христова Євангелія має в собі ліки на всі недуги людства. Лихо ж у цьому, що людство ні не хоче признати своїх хвороб, ані прийняти ліку від Католицької Церкви, але пошукує його в різних "ізмах," що ведуть світ до неминучої руїни. Отож всі члени Апостольства Молитви та всі Христофори повинні молитися й трудитися, щоб людство признало Церкву та пішло за голосом Христового Намісника, єпископів і своїх душпастирів, бо поза Христом і Його навчанням нема ліку на сучасні хвороби та загрозу нової воєнної хуртовини.

Якби хто всі свої сили й труди свого життя обернув на те, щоб спинити в світі хоч би один смертельний гріх, то можна б сміло сказати, що його життя й труди не були змарновані.

Щоб вогник Божої любови в нашому серці завжди ясно горів і ніколи не погасав, стараймося щодня і то багато разів на день повторяти Господу Богу, що Його любимо.

Чи я добрий, чи злий—залежить від того, які мої діла: які вони, такий і я. Я ж деревина, а мої діла—це овочі, що на тій дереві виростають. А чи деревина добра чи зла це по овочах найлегше розпізнати. (Св. Августин).

Вистерігайтесь найменшої неправди. Нехай не вийде вона з уст твоїх, ні не знайдеться в твоїх учинках. Одна капля крови зачервонить повен збанок води, а мала брехня зогодить нераз дуже велику справу.

Сміховинки

Лис побачив жирафу та здивовано закликав: Слухай, дивачне звіря, тебе могли видумати хіба українські політики.

Подає УПС, що загальні збори всіх партій видали закон про довгість промов. За першу годину нема податку, за другу п'ятка, за третю десятка. Американсько-канадійський загал зрадів таким законом, бо люди будуть менше говорити, більше думати, а слухачі менше спатимуть на всяких сходинах і зборах.

Як ти могла, Олесю, наробити в задачі стільки блудів?—питається учитель.—Та то я не сама, бо мені помагали батько, сестра та брат.

Чоловік до жінки: Марусю, як ти можеш називати капелюхом такий дивогляд?
Жінка: Івасю, а як ти можеш називати головою те, що маєш під капелюхом?

Вмирає багатий наш бизнесмен і робить тестамент: Хата для дочки.—Ні, каже жінка, хата для сина. —Авто для сина. —Ні, для дочки, каже жінка. —А бодай тебе, люба жіночка—занепокоївся вмираючий... Хто з нас вмирає: Ти чи я?

Одна весела та старша жінка страх не любила, як її питалися про літа. Якось добра товаришка старалася вговорити її: Нема чого злоститися! Ви ж маєте вже 50 років!
—Мовчи, дурна, відпалила пані: це не я, а моя метрика!

Як довго живуть звірята, птахи та комахи?
З усіх звірів найдовше живе риба-кит, бо 500 років. Крокодиль живе 300 років, слон 200, черепаха 200, сокіл 160, орел 110, сова 100, лев 70, ведмідь 50, олень 40, кінь 25, собака 20, жайворонок 18; коза, жаба, вовк, кіт, лис по 15; гадюка 12, вівця 10, курка 8, заєць 5, комар 4 місяці; муха 3 місяці; блоха 8 тижнів, метелик 8 тижнів.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JANUARY, 1952

THE NECESSARY RESOLUTIONS

By D. F. Miller

WHILE CASTING about for appropriate resolutions for the New Year, some people fail to think of the one subject on which resolutions are not merely a matter of choice, but a matter of necessity if they are to save souls. This is the subject of occasions of sin. A man can make all sorts of resolutions about being good to his mother or his wife, about working harder at his job, about saving money, even about saying his prayers, but if he takes no account of the occasions of sin in his life, and does nothing about them, he is still on the wrong road and will end up in the wrong place.

There are two factors that contribute to the commission of sin by anyone. The first is his own internal weakness, compounded usually by his refusal to use the means of grace offered to all by God. Weakness of will can reach a point where just about everything in life is turned into an opportunity for sin. Thus there are some who deliberately make an occasion for sin out of any social gathering, out of a friendship, out of any reference to marriage or the other sex. There is little use in talking about occasions of sin to such as these. What they need is forthright visions of death, judgment, heaven and hell to awaken the beginnings of a desire to live without sin.

The second factor that plays a part in the commission of sin is the opportunity or occasion. There are many persons who have a certain degree of desire to keep God's laws. They also share a universal human tendency, resulting from original sin, to let themselves be turned aside from their obedience to God by incentives and invitations to evil. The stronger the incentive the weaker they grow in their love of virtue and the more easy it is for them to suffer a moral collapse.

Opportunities or incentives to evil are comonly called occasions of sin. Experience is the great teacher of what things are so strong an incentive to sin that one will very probably find himself renouncing his loyalty to God in their presence. Some things, experience teaches, are universal to sin; i. e., they exercise so strong an influence over human passions and, through them, the human will, that they constitute an imminent danger of sin

for the majority of human beings. Other things, experience teaches individual, are strong incentives to sin for him. Usually he knows that by the fact that he has, more or less often, fallen into sin in the past when he placed himself in their presence.

One of the points on which human nature most easily deceives itself is in regard to occasions of sin. The man who four out of five times has fallen into sin in certain circumstances will frequently think he can return to the same circumstances and not fall into sin again. Many people are willing to promise to give up a sin they have been committing, but blindly resist making promise to give up the occasion of their sins. They have deceived themselves into thinking they don't really want the sin. They forget that one who wants and clings to the imminent occasion of sin, cannot escape the judgment that he secretly wants the sin itself.

There are some occasions of sin that one cannot easily escape, because they arise from situations and relationships to which one is bound in conscience in some way. Thus a husband may be an occasion of sin for his wife. She is bound to him by her marriage contract, and if he becomes occasion of sin for her, she must use every available means of resisting sin before thinking of leaving him.

There are, therefore, specific moral principles governing one's conduct in respect to occasions of sin. Each principle offers an opportunity of salutary examination of conscience to everyone who has a desire to avoid sin and to live in friendship with God. To faciliate such an examination of conscience, there is here presented each of the moral principles, followed by examples of some of the situations to which the principle must be applied.

1. *Universal Occasions of Sin*

Moral principle: It is a grave sin for anyone freely to place himself in a universal occasion of grave sin, i.e., one that would ordinarily incite the majority of men to grave sin. This holds even though on one or the other occasion one might happen freely to enter such an occasion without actually falling into sin. Merely to enter such occasions of sin renders one guilty of serious sin.

Examples:

1. Burlesque shows, at which there are "strip-teasing", sensuous dancing, suggestive joking and obscene skitt and dialogues. The pretext of curiosity cannot save one from sin in attending burlesque theaters, where the very purpose of the exibition is to promote lust.

2. Stag parties, at which it is known that there will be indecent performers, salacious motion pictures, etc. There is an obligation that a Christian man even give up his association with an organization that arranges such stag parties regularly, even though he does not attend them.

3. Nightclubs of the particular kind that offer their patrons practically nude dancers and any other type of obscene acts. Not all nightclubs offer this kind of entertainment, but many do, and they are usually known for it.

4. Bars, taverns, and other places staffed or resorted to by prostitutes. Here again there is twofold reason for the sinfullness of patronizing such places: one is the danger of sin, and the other is the scandal of supporting and promoting such establishments.

5. Obscene literature, records, pictures. To keep such things in one's possession constitutes an occasion of sin, and they must be destroyed before one can say he is through with the sin they can cause. To buy or borrow really obscene magazines or books is a mortal sin according to the principle given above.

6. Totally condemned stage plays or movies. The popularity of such shows does not lesson the sin of one who deliberately attends them for amusement.

7. Contraceptive materials. People who buy such things or keep them in their possession, while pretending to be sorry for past sins occasioned by them, are not worthy of absolution in confession. The fact that they deliberately hold on to the means of sin signifies some desire to return to the sin.

8. Passionate kissing, "necking," prolonged embracing, etc. in company-keeping. Such actions are either inspired by or by their very nature lead to lust in thought, desire or action. That is why they are forbidden even to those who profess a determination to avoid sin.

2. *Personal and Voluntary Occasions of Sin*

Moral principles: It is a grave sin for an individual freely to enter an occasion which he knows from experience to be an imminent and unnecessary danger of sin for him. Obviously, such occasions differ from person to person. Sometimes one can know, without having had any previous experience, that a person or place would be a serious occasion of sin for him, because of the force of the temptation he feels in regard to it. Usually, however, a personal and voluntary occasion of sin is known by experience. A man knows that in the past he has frequently fallen into sin when he went to a certain place, or visited a certain person. By that very fact he now knows that it is an occasion of sin for him.

Examples:

1. A particular tavern, or taverns in general. If a man knows that, over a period of time, he has become intoxicated every other time, he went to a certain tavern, or any tavern, and is able to stay sober when he stays away from such places, he must be well aware that the tavern is an occasion of sin for him. He cannot merely promise to give up drunkenness to make a good purpose of amendment; he must promise to give up the tavern.

2. A particular gambling center If one knows that at a race-track or a bookie-joint or a gambling resort he (or she) has frequently squandered and lost money that was needed for personal obligations and essential family support, then that place is an occasion of sin for such a person.

3. A hunting or fishing place Men sometimes select favorite hunting and fishing sites at which they spend frequent week-ends during the year without being able to attend Sunday Mass on such excursions. No matter how attractive the sport at such places, they are occasions of serious sin if frequenting them involves missing Mass on Sunday.

4. A friend or acquaintance of the other sex. Excluding the case of legitimate company-keeping for marriage, or that of engagement, of which something will be said below, friendships between men and women often become serious occasions of sin. This is a ripe field for self-deception. The lower nature keeps suggesting to the weakling that friendship between a man and woman is beautiful, helpful, lawful, even necessary. It draws the atention away from the fact that friendship is a curse, a

blight, a killer of souls, when it becomes an occasion of sin. The seemingly most beautiful friendships must be given up when the soul is at stake, and the soul is at stake when such friendships have already cost one the friendship of God. This holds for any kind of friedship, but above all for those that wives or husbands may have entered into with persons other than their partners in marriage. A friendship that leads to adultery has no right to be called true friendship at all.

5. A place of meeting. Young couples who are going together soon learn what places are occasions of sin for them. Secluded spots where they park their automobile, the home of one or the other late at night, when nobody else is around tourist camps or vacation spots that cater to evil-doers—these are occasions of sin that come close to being universal, i.e., an imminent danger of sin for all lovers. They must be warned against such rendezvous even before they have found out by experience that they place them in great danger. But any particular place that has become accepted or proven to be an incentive to frequent sin must be given up under pain of sin itself.

6. Certain types of reading matter. An individual may have learned by experience that some kinds of novels, and some types of magazines, while they are not absolutely and necessarily occasions of sin for the majority of men, have become a certain occasion of sin for him. Such could be sensational romances and the "true love story" kind of magazine. Scrupulous persons should not take from this that, if reading ordinary newspapers or respectable magazines sometimes occasions temptations, they must for that reason give up all normal reading. Neither should it be taken from this that it is not a very desirable thing for all Christians to refrain from reading cheap novels and trashy magazines. If they are occasions of sin, they must be given up. As a waste of time and a presentation of false values in life they should be given up for better things.

3. *Necessary Occasions of Sin*

Moral principle: Very imminent but necessary occasions of sin must be rendered less severe and dangerous by the use of both natural and supernatural means. Occasions of sin are called necessary when they arise from one's vocation or profession or necessary means of livelihood. If such an occasion arises or has already led one into serious sin, there is an obligation of the person involved of using every means available, even extraordinary means, to strengthen his will against sin and to lessen the power of the occasion to influence him.

Examples:

1. A normally weak husband can be a serious occasion of sin to his wife, and vice versa. The one may advance many arguments and reasons for such sins as deliberate contraception, and the other may find it difficult to resist them either interiorly or exteriorly. The program of one who has been frequently led into sin in the past by such instance must consist of: 1) fervent personal meditation on the malice of deliberate sin and of cooperation with the sin of another; 2) more frequent prayer and reception of the sacraments; 3) consultation with a confessor and humble obedience to what he recommends; 4) the presentation of both natural and supernatural arguments backed by all the artilces love can muster, to the weak spouse.

2. An employer or an employee. If an employer finds that one of his employees is an occasion of sin for him, or vice versa, this may not immediately be taken as a necessary occasion of sin. The employer, unless he be a minor executive in a lrm, can usually make changes in his personnel that wil extricate him from the occasion of sin. An employee can sometimes quite easily find as good a job elsewhere. In such cases, this complete separation from the occasion of sin would be obligatory.

In other cases, where such escape is not possible, there is a grave obligation of making the occasion as remote as possible. This means that there may be no dates, no dinners, no meetings outside of the place and hours of work. The one who is sincere in wanting to renounce sins that have been committed, must state to his accomplice his unqualified determination not to permit or participate in anything contrary to virtue. And special prayers must be said and special meditations made on the evil of sin and scandal. In the end, if nothing else helps and the sins continue, one would have to give up even a good job for the sake of his soul.

3. One's Co-workers. Many whose work throws them in with many other people find that the conversation around them becomes an occasion of sin. Two-thirds of it may deal with lewd and suggestive topics. Even Christian men and women somtimes succumb to this occasion and become as evil-tongued as those around them. Yet there are many others who learn to let the evil talk pass over their heads, and who use the occasion of hearing it as an inspiration to pray interiorly for their companions. All could thus render ineffective, and even meritorious, such an occasion of sin.

4. One's fiance. Engaged couples, though they may be an occasion of sin for each other, can and must make the occasion light by the manner in which they conduct themselves with each other. They are bound to keep their companionship out in the open as much as possible away from the dark and secret places where love can be transformed in suggestions of lust. Receiving the sacraments of confesion and Communion often, together if possible, will help much in this important battle to remain chaste.

5. The duties of one's profession. The professional duties of a doctor, lawyer, etc., may sometimes involve his entering into necessary occasions of sin. Since the principal presumed motive behind the service a professional man renders to others is charity, i.e., the desire to help them, he above all should have the will and determination not to permit his work to lead him into the worst of all offenses against charity, viz., that of scandal. If he has fallen into sin through a particular professional contact, and cannot, without grave harm or hardship, give up his client, he must use extraordinary means to lessen the influence of the occasion. A professional man has an advanced education that should make it easy for him to recognize his duty in this regard.

Conclusion

Christ spoke with special force about the importance of giving up occasions of sin. He said: "If thy right eye scandalize thee, pluck it out and cast it away. If thy right hand scandalize thee, cut it off and cast it away... For it is better to go into heaven blind and maimed... then with two eyes and two hands to be cast into the depths of hell." His words have always been accepted to mean that even things as precious and dear as

one's eyes and hands must be sacrificed if they are leading one into sin, and through sin into hell. That is why the most appropriate resolutions anyone can ever make, and the ones that must be made in every confession, are those that concern giving up occasions of sin.

THE BROKEN HOUR

There had been so much promise in it
As it came slowly out of the great unknown,
Like a porcelain cloud in a small cut circle
To claim the time that was its own.

There was a feeling that strange doors would open
In the midst of an impenetrable hush
While jewels of immortality would trickle
In a queer kind of rhythmic rush.

But timing went wrong in the depth of my spirit.
Things too trivial, too laden with earth,
Prevented my meeting the challenge
And something of wonder was lost in its birth.

The clock chipped minutes with a tin-bright chisel,
Steadily hacking at its radiant powers
Until there lay a mound of silvery shavings:—
All that was left of a broken hour.

— Anne Tansey

Pat, a truck driver, stopped suddenly on the highway. The car behind him crashed into the truck and its owner sued the Irishman. "Why didn't you hold out your hand?" the judge asked.

"Well," replied Pat, indignantly, "if he couldn't see the truck, how in Hivvin's name could he see my hand?"

Woman driver: "But I insist it was all my fault."

Man driver: "No, my dear lady; it was my fault. I could tell your car was driven by a woman at least 40 rods away, and I could have easily driven into the field and avoided this."

Marriage is a mutual partnership: The husband is the mute.

THE INFANT SAVIOR

By Very Rev. St. Porutsky

EACH YEAR with the return of Christmas, as we journey in spirit to Bethlehem and piously reflect upon the incidents of the coming of the Holy Redeemer, we are reminded of the profound truths contained in the comment of St. Paul: He "emptied Himslf, taking the nature of a slave and being made like unto men. And appearing in the form of man, he humbled Himself, becoming obedient to death, even to death on a cross."

All the details of the story of first Christmas emphasize the sharp contrast between God's ways of planning and doing things and those of the world. The most tremendous fact in all the pages of history occurred with a simplicity that bewilders the mind of man. In the silence of night, in the quiet of a lonely manger, with only two persons present, the King of Heaven and earth humbly made His entrance into the world of His own making.

The impressive lesson of humility of the Son of God was made clear from the moment that "the Word was made flesh." When the time came for the glorious fulfillment of the decision of the Holy Trinity that the Second Person should assume the nature of man, and thus elevate human beings to the super-natural state of grace which they had lost through Original Sin, the Archangel Gabriel was sent to an obscure little cottage of Nazareth.

To the humble Virgin Mary, living a life of hidden holiness, the message of the Incarnation was announced. She was to be the Mother of the Mesiah. "Hail, full of grace, the Lord is with thee." Mother of the Messias. "Hail, full of grace, the Lord is with thee." The Ruler of all creation began His earthly life in the womb of Mary, and the rest of the world seemed to go on its way heedlessly. The sun rose and set each day as usual. The natives of the little town plied their trades in the customary fashion, unaware of the Heavenly Visitor in their midst. The women of the roads and in the marketplace probably met Mary often, and little realized that one of their own neighbors was to be the Mother of God.

As the months advanced and days were about to be accomplished, an edict went out from Caesar Augustus that all the subjects of the Roman Empire were to be enrolled in their native cities. Mary and Joseph, obedient to the law, decided to make the trip from Nazareth to Bethlehem. Travel in those days over a distance of close to a hundred miles was a journey of four days and half, at least

Naturally, it was not easy for Mary to travel in her condition, riding on a pack animal, with Joseph walking by her side, over rough roads and mountains, going into a crowded city at the time of the census. The Blessed Virgin and her holy spouse overlooked their own inconveniences, desirous of being loyal to the will of God.

Not being able to find shelter at the inn, Mary and Joseph went on to the cave on the outskirts of the town of Bethlehem. There at the midnight hour, the Son of God was born of the Holy Virgin.

The light of mankind was born into a world immersed in the darkness of error. The Life of all creation was born into a world lying in the death of sin. The King of the world was born among His people, oppressed by the captivity of Satan. The Prince of Peace came to earth to restore the tranquility of order among human beings.

The palace of the King was a stable. He came as an infant lovingly dependent on His Mother. He was dressed in swadling clothes, the simple gift of His poor mother, Mary. The throne of the humble King was the rough straw of the manger. "For you know the graciousness of our Lord Jesus Christ —how, being rich He became poor for your sakes, that by His poverty you might become rich."

The Saviour of the world, lying in the straw of the manger, brought Heaven close to human souls, Divine Omnipotence seemed to have become so weak but so comprehensible in the tiny hands of a Child. Divine Wisdom appears to be unmistakable fact, shining in the light of two small eyes. Divine Life became understandable to creatures of sense in the rapid pulsations of the Sacred Heart of the Babe. Divine Love, as an Infant, spoke a language that every normal human being can grasp. To know Him, to love Him, to serve Him seems so logical to Christian hearts, when they kneel in prayerful adoration of the God-Man, lying helplessly beneath the watchful eyes of Mary and Joseph in the cave of Bethlehem.

It must have been the realization of happy dreams for the shepherds of the hillsides to be summoned by the Angelic Messengers to be the first visitors to the new-born King. No doubt, those tenders of the flocks had watched the gleaming lights at night in the palatial mansion of their earthly ruler on the distant hill. They always felt that they would never be welcome at the home of the king, because they were poor. Now it was different! They were being invited by the extraordinary songs of Angels in the sky to see with their own eyes the King of Heaven and earth. Dressed in poor cloaks, wearing thin sandals, carrying their lanterns and staves, followed by their watch-dogs and sheep, the shepherds entered the royal palace of a cave and knelt before the Infant King, their God.

The Gospels tell us of another group of visitors who came to pay their respects to the Holy Child. They were the Magi, who followed the star in the skies and came to the place where the Infant Saviour rested in the care of Mary and Joseph. They were kings, well able to judge the rightful claims of royalty. As they presented their gifts, they bowed low before the Ruler whom they acknowledged to be the King of all kings.

Shepherds and kings, the humble and the truly wise, were the first persons, after Mary and Joseph, to welcome the Second Person of the Blessed Trinity to earth. In the hearts of the shepherds and

Wise Men was a humility that was willing to acknowledge the supremacy of the new-born Child who was God. The shepherds and kings had become "as little children," trustful, joyous, free from the pose and pretense of sophistication. They were eager, humble, teachable, rich in wonder, and pure in soul. Remember, these were the types of person that Heaven itself invited by an Angelic host and a star in the sky to welcome the Son of God to earth.

"For this reason I bend my knees to the Father of our Lord Jesus Christ, from whom all fatherhood in Heaven and on earth receives its name, that He may grant you His glorious riches to be strengthened with power through His Spirit unto the progress of the inner man; and to have Christ dwelling through faith in your hearts: so that, being rooted and grounded in love, you may be able to comprehend with all the saints what is the breadth and length and depth, and to know Christ's love which surpasses knowledge in order that you may be filled unto all the fulness of God."

The fervent desires in the souls of all true Christians on the feast of our Lord's Nativity find appropriate expression in the words of St. Paul above. The "glorious riches" of the Heavenly Father, the "power through His spirit" and "Christ's love which surpasses knowledge" are the sublime gifts from Heaven offered to all human souls, who come to the Infant Saviour, like the shepherds and the Wise Men of old, with a humble faith in their hearts. To each soul, desirous of His love, the Holy Child extends the invitation to live a life of intimate union with Him in sanctifying grace. Today, just as nineteen hundred years ago, our Lord does not compel, but He pleads for human cooperation with His graces. Just as He waited for the consent of the Holy Maid of Nazareth, so now He listens patiently, through the years, for the least yearning of love in human hearts. There will always be a Bethlehem and Shepherds and Wise Men, as long as men and women and children are willing to respond generously to the pleadings of the Sacred Heart.

Now, as always, turn your thoughts to Jesus, that you may all be happy, that you may make others happy, and most of all that you may praise, love, and adore Christ the King, born in Bethlehem, oh, so many hundred years ago.

May the Infant Saviour, the Prince of Peace, grant you rich blessings, with peace and joy of heart to make this Christmas season a truly happy one. May He reward you, too, for your devoted support of the Redeemer's Voice.

Let us resolve to continue this cooperation and good will in the coming year and ask the Infant Jesus to continue His blessings on every Reader, Friend, Zelator, and Benefactor of the Redeemer's Voice.

FOR CHRISTMAS: FEAST FOR STALIN

An order "purging" Christmas as "an obsolete bourgeois affair" was issued by leaders of Communists German "Free" Youth movement in east Berlin.

The Red substitute: Birthday celebration of Soviet Prime minister Stalin, whose birthday comes four days before Christmas.

Volodymyr's Relations with the Popes

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

ALMOST ALL Russian writers and even some Ukrainian historians under the influences of the Russians, maintain that Ukraine had always been Orthodox in the sense that she never acknowledged the supremacy of the Popes. Their views, however, are not uphelp by the test of recent historical scrutiny, for several irrefutable facts prove that the origins of Christianity in Ukraine are steeped in Catholic tradition. What are these facts?

1. Volodymyr and Ukraine, of which Russia of today formed a part, received Christianity in 988, i.e., sixty-six years before Michael Cerularius, the Patriarch of Constantinople, heralded the Eastern schism by denouncing the Holy See of Rome in 1054. In Volodymyr's time Constantinople was in harmony with Rome and the relations between the Popes and Greek Patriarchs were normal and satisfactory.

2. The numerous intermarriages between the Ukrainian and Western dynasties indicate a community of faith between the Catholic West and newly converted Ukraine for in those days of ecclesiastical discipline such marriages of Western royal families with non-Catholic Ukraine were practically unthinkable. At the time of Yaroslav the Wise, son of Volodymyr, his three daughters were married to the French, Hugarian and Norwegian kings, then strongly Catholic

3. Cordial relations existed between Rome and Ukraine during Volodymyr's reign. This is quite evident from the frequent communications between her and the Pope which support our claim that Ukraine was originally a Catholic country.

Pope John XV

When in 986 Volodymyr led a military expedition agaist the Greek Cherson and was victor, the envoys of the Pope, John XV, came to him and brought him the skull of the holy Pope Clement. This was the papal gift to Volodymyr upon his conversion.

In 991 the emissaries of John XV again visited Volodymyr and were received "with great love and honor", as the Niyon Chronicle relates. Volodymyr, returning the papal courtesy, sent his emissaries to the Pope John XV in 994 and to Pope Silvester II in 1001.

Thus we see that Ukraine under Volodymyr had not been inimical the Holy See but was really and truly Catholic.

V. Volodymyr's Work in Organizing the Ukrainian Church

Divine Providence placed Ukraine as a link between Asia and Europe with their obviously dissimilar mentalities and cultures. From the very moment of the Christianization of this country it became the guardian of Western culture against the Asiatic despotism and fatalism defending with its national resources the true religion of Christ against the onslaught of Asiatic hordes.

Saint Volodymyr, a fervent Christian after his conversion, and a clever observer, understood that the Gospel of Christ is the only moral and spiritual basis upon which the glorious future of his country could be built. Thus, immediately after having baptized the people of Ukraine, Volodymyr saw to it that the new religion took solid roots in the hearts of his newly converted subjects.

He began to build numerous churches in which his people might worship Christ and His Holy Mother Mary. He brought many Bulgarian priests to help spread the Gospel among his people, instead of the Greek clergy who did not know the native tongue. This is proved by the fact that Ukrainian church legislation was constructed upon the Bulgarian and Western pattern, not upon the Greek pattern. The Greeks, among other things, did not know the thites in their church legislation.

To secure a sufficient number of clergy, Volodymyr founded a school in Kiev with the purpose of educating the local clergy and cultured leaders. That school gave our church a great leader, Metropolitan Hilarion.

Kiev with its Western orientation, became the religious and cultural center of all Rus-Ukraine. As the proverb says, "As to Rome, all roads lead to Kiev". It has never lost its powerful hold on popular esteem.

Ukraine of those days did not favor the Greek aspirations to the Papal supremacy. Even Kluchewski, Orthodox Russia's classic historian, admits that in those days the term "Greek" had become synonymous, in Rus, with the term "rogue" and thus originated a saying,: He was full of guile, because he was a Greek."

At first the priests labored among the people under their bishops. As time progressed, however, the Ukrainian church became sufficiently organized and got her own Metropolitan about 1037 according to our chronicler the Monk Nestor

Volodymyr organized church legislature. The jurisdiction of the ecclesiastical courts presided over by local bishops was very large.

Ancient tradition relates that towards the end of his reign Volodymyr was crowned king. The question arises: By whom was he crowned? Probably by the Pope, for our chronicle mentions the envoys of Pope Silvester II that came to Volodymyr in the year 1000 after having crowned Stephen King of Hungary. Volodymyr died in 1015 and later on was proclaimed a Saint by his people.

VI. Yaroslav the Wise (1019-1054)

After the death of Volodymyr, proclaimed "Great" by the grateful people for his extraordinary zeal on behalf of the Christian faith, church legislation, and state organization which brought Ukraine among the first powers of the world, Ukraine became a scene of fratricidal wars between the descendants of St. Volodymyr.

Sviatopolk began the gruesome strugle by killing his two brothers, Borys and Hlib, whom the Ukrainian church venerates as Saints.

Yaroslav, who ruled then in Novhorod as representative of his father, undertook the campaign against his unworthy brother Sviatopolk, called "Cain" because of the atrocities on his own brothers. After four fears of struggle in which Sviatopolk died as a fugitive

in Poland, Yaroslav took over complete power and became sole ruler of the country.

Once the question of the inheritance was settled, Yaroslav began his work of culturally enlightening his country. Our chronicle characterizes him thus: "Volodymyr has ploughed our country by baptism, Yaroslav sowed it, and we reap their fruits."

Yaroslav the Wise

By his great achievements on behalf of the country, Yaroslav is called Enlightener of Ukraine Volodymyr founded a school for the nobility; Yaroslav added a library to it to provide the school with all necessary books. The enlightening, however, was thoroughly Christian, for such was the type of civilization in those days throughout the entire Christian world.

Since there were no books in the native language, Yaroslav assembled many Bulgarian, Greek and local learned men in order to translate the necessary books. After several years of earnest endeavor many books were translated from foreign languages, especially the the Greek. Yaroslav now established a public library for all those who wished to give themselves to studies. Yaroslav's library contained 500 volumes, a great achievement for those distant times. At the same time he founded another school in Novhorod in order to provide his people with learned men.

The building of the new churches was another glorious undertaking by Yaroslav. He built the Church of the Annunciation, of St. Sophia and that in honor of St. Borys and Hlib.

He promoted the monastic life in Ukraine, erecting two monasteries in Kiev, one for monks and another for nuns.

He extended and fortified the bounndaries of his country by military expeditions and wise diplomacy, consolidating its international position in Europe by various alliances with the European royal courts. He was without doubt one of the ablest of the Ukrainian rulers.

He gave Ukraine the famous code of laws "Ruska Pravda."

In 1037 Yaroslav the Wise dedicated his country and its people to the Blessed Virgin Mary by proclaiming her Queen of Ukraine. Thus Ukraine was the first nation among European countries to be dedicated to the protection of the Great Mother of God.

In his time arose the question of the Kievan metropolis. With the decadance of Bulgaria, the Patriarch of Ochryda lost his importance increasing the prestige and influence of the Byzantine Patriarch.

The first Kievan Metropolitan was a certain John, succeeded by some other whose name is not recorded in our chronicle. In 1039 a Greek Metropolitan Theopempt took over the Kievan metropolis.

After the death of Theopempt, Yaroslav the Wise did not appoint a Metropolitan but called instead a synod at Kiev in 1051 of all the Ukrainian Bishops. This national synod elected Hilarion as the new Metropolitan of Ukraine.

Hilarion was a pious hermit who lived in a cave near Kiev where he fasted and prayed by day and night. His austere mode of life his sincere patriotism, decided the election in his favor as the new Metropolitan of Ukraine. Thus the newly elected hierarch was the first Ukrainian to be invested with such dignity.

Yaroslav refused to seek the approval of the Greek Patriarch of the new Ukrainian Metropolitan. Why? The reason seems to be the opposition of the Greek monks in Kiev to the old Slavonic language. Pope John VIII however, approved it for church services. The machinations of Cerularius renewed the Photian schism against Rome, as well as the Greek tendency to control the Ukrainian church as the Greeks tried to do in Bulgaria.

Ukraine, however, was too strong to suffer Greek interference in church affairs. The election of a Ukrainian Metropolitan practically marked a rupture with the Byzantine Patriarch, for in accordance with the ecclesiastical canons the Patriarch's task was to assign Metropolitans in the province subjected to his jurisdiction.

VII. The Ukrainian Church and the Eastern Schism

There had always been inherent differences between the East and the West in culture, language, customs, mentality, ecclesiastical rites and liturgical practices. These various elements inspired the tendency towards Western churches praticalIy inevitable.

This tendency towards separation was growing during many centuries, becoming more noticeable with the decrease of fervor among the followers of Christ.

It would be wrong to brand Patriarch Cerularius as the only author of the tragic disruption, for he was powerless without the support of his nation.

We are not so much interested in the causes that led to that fatal schism as we are to know the reaction of the early Ukrainian church to the Eastern schism.

Did the newly-converted Ukrainian Church follow the Greeks in severing her relations with the Holy See of Rome? No! Ukraine had no part in that breach of 1054. Three years before the disruption between the Eastern and Western church Ukraine broke away from Constantinople's Patriarch by electing her own Metropolitan Hilarion.

The Papal delegation under the leadership of Humbert, which went to Constantinople to excommunicate Cerularius after having carried out its mission in the Greek capital, returned to Ukraine, in all probability to avoid the vengeance of the excommunicated Patriarch.

Ukraine's attitude at that time was friendly towards Rome for we know from history that Hilarion, the first Ukrainian-born Metropolitan, had been elected without consultation with Constantinople's Patriarch and he was, therefore, independent of him.

Following Yaroslav's death in 1054, the Patriarch of Constantinople employed all possible means to dominate the Ukrainian church and break her relations with Rome Fortunately, he did not succeed in urging the Ukrainian church for at that time, Iziaslav, son of Yaroslav the Wise, a good Catholic who had married the German Princess Gertruda, ruled Ukraine. Thus the Cerularian schism did not severe the friendly relations between Ukraine and Rome.

In 1075 the Kievan Prince Iziaslav, driven away from his state by

his rivals, sent his own son Yaropolk to Pope Gregory VII to consign his state as a feud of St. Peter. The Pope received him very kindly and conferred upon Iziaslav the royal title of King: *Rex Apostolicus*.

The same Pope defended Iziaslav against Boleslav, the Polish king who plundered Ukraine on his return from Kiev to Poland. In 1073 the Pope enjoined on the Polish king "in the name of God and according to justice," to refund the money taken by the Poles from Ukraine.

Boleslav hearkened to the Pope's request and refunded the money.

The son of Iziaslav, Yaropolk, who ruled the principality of Volyn, always maintained union with Rome until his death.

At that time the veneration of St. Peter the Apostle, propagated by Pope Gregory VII had spread throughout Ukraine. Coins of Yaropolk's times, with the image of St. Peter the Apostle, are still extant. This proves that the belief, at that time, in the Primacy of St. Peter, was dominant among all the people of Ukraine.

The Russian Orthodox historian Golubinski calls Iziaslav the most Catholic prince of Ukraine. Both he and his family were strongly Catholic. These facts clearly indicate that the Ukrainian rulers looked upon the Roman Pontiffs as the spiritual leaders of the world and appealed to them for justice when justice was denied them elsewhere.

Thirty-five years after the rupture between the Easter and Western churches, Pope Urban II instituted a special feast of the translation of the relics of St. Nicholas from Myra to Bari. When the Ukrainian Metropolitan Ephrem introduced this feast to Ukraine, it was rejected by the Greeks who hated Rome from which they had broken away.

Thus, in spite of the Greek schism and anti-Catholic propaganda by the Patriarchs, Ukraine continued to be in amicable communication with the Holy See. We know from the history that intermarriages between the Ukrainians and the Latins were contracted without any difficulty. In case of canonical impediment the dispensation was sought from Rome and not from the Patriarch. This may be seen from marriage of our princess Zbyslava to the Polish king Belslav Kryvousty who was her relative. The dispensation for such a marriage was granted by Pope Paschalius II.

At the same time we know that, by the end of the eleventh century, there were pilgrimages from Ukraine to the grave of St. Nicholas in Bari, Italy, and to Jerusalem after it had been recovered by the Western Crusaders in 1099. The chronicle mentions a Ukrainian pilgrim, Daniel, who left a lamp on the tomb of Christ for his country and the Ukrainian princes.

OUR CHUCKLES

"Our violinist just died," the piccolo player explained to an acquaintance, "and we are trying to get donations for his burial. Would you care to give $5?"

"Certainly," replied the man quickly, here's $25. Bury five of them."

Vain Excuses for Crime of Birth Control

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

BIRTH CONTROL or contraception is any deliberate interference on the part of husband or wife, or both, with express intention of avoiding parenthood. It is not a sin of birthcontrol to avoid using one's marriage rights. It is not even a sin of contraception to use one's marriage rights, when sterility, advanced age, age or some other reason makes conception improbable or impossible.

Contraception or birth control is a deliberate avoidance of parenthood through the use of syrgical instruments, medical preparations, or merely by being, as the saying goes, "careful"...

Every married couple that practices contraception has always some very 'important" reasons for doing so in order to justify themselves in the eyes of God and men.

Let us consider their "important" reasons for avoiding the law of God and for profaning the great Sacrament of the Christian marriage...

1. "We must limit the number of our family, for it is impossible to raise children well if they are numerous." Are we not supposed to plan intelligently for the future well-being of our children?"

People that talk so, forget that the most important and necessary goal for every human being is the salvation of his own soul, and not his temporary welfare on this earth. You must not think that a thing cannot be wrong if it brings you more money, less worry, and more security in this passing life. If birth control is good because it secures a more comfortable life on earth, then you can say that lying, cheating, and stealing are good too, for they may help some people to attain a secure temporal future. Why don't you think that God can strike with sudden death, while you and your partner are offending Him by abusing your marriage in order to secure a comfortable future on earth? Can't He do so with you, as He did with the others?

Why do you so easily forget that the disobedience to God's law is the greatest evil? It imperils your eternal salvation and condemns you and your partner to hell for ever. You must, therefore, be ready rather to die and lose everything, even life, then to offend God by a mortal sin. Birth control is a grave sin which leads to hell all those who practice it.

2. 'There are many Catholics who go to Mass, approach the Sacraments, are active in their parishes and yet are practicing birth control! What is done by many cannot be wrong."

You should not look at what the "mob" is doing, but rather you have to listen to the teaching of the Catholic Church which has been commissioned by Christ to teach all the nations what is good and what is bad: *Going therefore, teach ye all the nations...* (Matt. 28, 19).

Your own reason should tell you that the pleasures of marriage, being sensual, are unworthy of a man made to the image of God, if they are divorced from the primary purpose of marriage, i.e., from bringing children into this world. The

pleasures of marriage are intended by God as a reward and incentive to bring children into existence. Reason tells you that to destroy the primary purpose of the marriage act (children), is to make marriage unnecessary. *Procreation alone makes nice and lawful what is common to the animals and men.*

You must think as God thinks of birth control. God hates it as a grevious offense against His law. A certain man, Onan, as the Bible relates, committed exactly a sin of birth control. *And the thing which he did displeased greatly the Lord; wherefore He slew him.* (Gen. 38, 10).

The Catholic Church has always proclaimed that birth control is a violation of the natural law and a serious sin... Those who die with such a sin without repenting for it, are lost for ever. St. Augustine, in the fourth century, said that birth control makes an adulterer out of a husband, and a prostitute out of a wife.

It does not help to approach the Sacraments, for they do no good to you. You remain a *hypocrite*, when you receive the Sacraments sacriligiously.

3. "The Catholic Church insists that contraception is a grave sin; she wishes to increase the number of her followers by encouraging all the Catholics to have large families. That's why we do not care of her prohibition of birth control."

You do not realize that you are just repeating the calumnies of the bitterest enemies of your Church. The Catholic Church does not tell the Catholics to have large families, but warns them not to abuse their marriages, for it is a mortal sin.

If the Catholic Church wished to have just numerous followers, she would have just to compromise on the natural law that forbids it. There are many renegades who gave up the Church as well as many Protestants who would join it at once, if she betrayed God by saying: "Do as you please in your marriage life. If you want children, okay... If you do not want to bother with them, it's okay too, for birth control is not wrong!"

Furthermore, if the Church were interested in numbers only, she would permit her priests to get married, she would abolish the religious life for men and women...

The Church is interested in your spiritual welfare and your eternal salvation. That's why she is warning you to stay out of the sin of contraception and not to listen to those who wish you an eternal irreparable evil.

4. "The Catholic Church and her priests do not know how hard it is for a married couple either to limit their enjoyment of marriage or to have a large family."

Life is a sacrifice even for the priests. No one can escape the battle and yet secure his eternal salvation. The priests have their troubles and temptations as all the others do. Every one has his passions which push men to sensual pleasures. The priests speak in the name of God, although they know that it is not always easy to live according to God's law, but "hard" does not mean "impossible". With God's help, which is never lacking to those who fear God and ask for His aid to keep His law all will save their immortal souls.

If hundreds of Ukrainian priests with their bishops are dying for Christ and loyalty to the Pope under the ruthless regime of Stalin, why shouldn't the Catholics modify the law of God, even if it seems or is hard now and then. They must look at the eternal reward that awaits those who fight and suffer to keep His law.

5. "I do not mean that I'll never have children. I'll take two or three years of freedom and good time until we make money and secure our financial position, and then I'll have children. What's wrong with that?"

What is wrong with you? You intend to exclude from your sex relationship the possibility of motherhood. You wish to use your marriage just for the pleasure you and your husband find in it...

You will offend God for two or three years and then stop it... Are you sure that death will not overtake you before that period is over. And if you die in that state, what then? You'll be lost forever... Would you take such a great risk? Don't you know that no one is permitted to fool God? *O senseless Galatians, who has bewitched you that you should not obey the truth? Be not deceived, God is not mocked, for what man shall sow, he also shall reap it.* (Gal. 6, 7-7).

6. "It costs money to raise children properly, and to give them a good education. We must limit the number of children according to our financial possibilities, otherwise they will grow poor... It's a srious duty of the parents!"

It really is! The parents must take care of their children and give them a proper education. It's their sacred duty. But it does not mean that they are entitled to offend God by abusing their marriage. There are means to limit the number of children. The self-restraint and self-control, mortification, and self-denial must be used... Such virtues are properly expected of self-controlled human beings who bear the likeness and the image of God, and who were created to become companions of the angels in heaven.

You are under no obligation to have many children, but at the same time you are under a most serious obligation to avoid sinful contraception, for it is unbecoming for those who were baptized and whose bodies became the temples of the Holy Ghost... Can you ever profane a temple of God without committing a sacrilege?

Besides, you are wrong to suppose that the more money you spend on a child, the better his education will be. If it were true, then the children of the rich would be the best citizens of our country and of any country, and the children of the poor parents would turn out to be weaklings, criminals, divorcees, crooks... You know from every day experience that it is not true... We are, unfortunately, witnessing that the children of the rich public officials are scandalizing our youth with their dissoluteness and divorces...

Money does not form the character of your child, does not mould his will to be strong in order to undertake successfully an honorable career of life. Hard work, self-sacrifice, and mortification will make your child be that real man or woman which the world of today needs.

The poor parents will give their children a wonderful education if they teach them to love work, to fear God, and to keep His law, for these will not lack God's help in their life. *"Seek ye, therefore,"* said Jesus Christ, *"first the kingdom of God* by keeping His law and avoiding sin, and *His justice, and all these things shall be added unto you."* (Matt. 6, 33). God made men. He gave up His only Son for them. He can't forget them or not help them, of they try to keep His law and serve Him as perfectly as possible.

7. "Is it not lawful to disobey a doctor? Well, a good doctor told me that I cannot have more children without risking my health

and even my life. Thus I must practice contraception!"

You forget that men must obey rather God than a man even if he be a doctor, a president, or even a king recommending sin. The high-priests of Jerusalem imposed upon St. Peter and St. John not to preach about Jesus whom the Jews crucified. The Apostles said to them: *If it is just in the sight of God to obey you rather than God, judge ye!* (Acts: 4, 19).

All the doctors of the world cannot change one iota of the moral law of God condemning birth control. Pope Pius XI said: "Any use of matrimony exercised in such a way that the act is deliberately frustrated in its natural power to generate life, is an offense against the law of God and of nature, and those who indulge in such are branded with the guilt of grave sin." Such doctors and their patients are usually guilty in the eyes of God. The former for giving sinful advice, the latter for following it.

If you are seriously ill, and a new pregnancy would endanger your health or life, then it is God's will that you and your husband refrain from the use of marriage privileges.

If the doctor suggests the use of contraceptives because of the possible danger ensuing from another pregnancy, one need pay no attention for experience shows that such fears may be entirely unfounded, for somtimes pregnancy cures certain ailments of women.

After all we are in the hands of God. Trust Him and hope that He will help you and reward you for your trust.

8. "I wouldn't care to abstain from the use of my marriage privileges, but my husband gets nervous and excited. He may even go crazy. Everybody knows that abstention from using marriage privileges on the part of a wife is a source of friction, quarrels, unhappiness and divorces. Can I permit things to happen to my marriage?"

We would agree with your statement, if you and your husband were pagans who have nothing to live for but their bodies and sensual pleasures. The modern pagans whine and complain when their bodily pleasures are taken from them... They are even ready to break their homes and to cast their children into the street.

True and real Christians live for heaven and future happiness among the angels and saints. We do not deny that sometimes it is hard for the people to abstain from using their marriage privileges after many years of living together. But there are the Sacraments, Holy Communion, prayer, the Rosary to make them strong and to check up their lower appetites which claim satisfaction. If thousands of girls and boys can live all their lives without them, why shouldn't you be able to abstain from bodily pleasures for a short or long time. Men were created for heavenly pleasures... Don't forget it so easily!

God has arranged things so that people living normally and morally must practice a considerable amount of self-restraint and self-control. There are times when couples must live without the marital relation, for ex., before and after the birth of a child, or in periods when husband or wife are sick.

Concupiscence is the strongest among the bad habits. If you or your husband do not get used to self-control, concupiscence will develop to such a degree that it will become a deed-rooted and pressing need impossible to be controlled any more even in case of strict necessity.

9. "I had six children in nine years of my marriage. It seems that almost everybody is laughing at us, calling us fools and old-fashioned. I do not want to be ridiculed by the people, so I must avoid children."

Are you ashamed of having children? Don't you know that those who are ridiculing you are just trying to defend their sins of contraception? Misery looks for company... Those who offend God seek new companions, for they feel that their sin will not be so grave if there are many like them who commit the same.

As a good Christian you should not care about the false criticism especially if you live a normal married life and have a large family. Your children will help you, when they grow up. The large family home is the best possible atmosphere for the development of character, love sacrifice and hardships in growing children.

When you are ridiculed by the "daughters of joy", try to recall the example of Christ, whom the enemies of God crucified not only with nails, but with mockery and ridicule. One day they will weep in hell...

10. "Some women claim that contraception is necessary to hold a man, who does not like children. Without them the husband is free. If we have children he is likely to stray off and find other loves. Can I ever permit my husband to go astray and to betray me?"

This is the most false statement. The experience shows that birth control and marital infidelity go side by side. Contraception is tremendously increasing infidelity among both husbands and wives.

Once the uncontrolled habit of sensual pleasures is developed without any self-control, it becomes almost uncontrollable when either of the couple is ill or absent, or one of them becomes weary or bored with the same person, for experience shows that forbidden fruit looks nicer and more tasteful than those which are permitted.

Thus birth control is only a road to marital infidelity, illicit love affairs and ultimately polygamy, for those who yet used to unrestrained sex pleasures are not content to live with one steady partner... The Hollywood stars with their divorces and remarriages (some of them were married five times) prove that it is impossible to live with one partner if the fear of God is gone...

And this marital infidelity will come to be regarded as a minor sin—a pecadillo, for there will always be a crowd of wandering wives and erring husbands discontented with their lawful partners through a continual abuse of their marriage privileges. Men and women who shouting aloud jointly in favor of contraception, are the same ones who laugh at the Christian standards of virtue, decency and sexual fidelity.

11. "We are conscious of the fact that contraception is a mortal sin, but we confess it before Holy Communion, and in three or four years we will be too old to have any children."

You are deceiving yourself, for you intend to live in sin, and then to stop it when conception is impossible. Do you know the time of your death? No, you have no control over it. You intend to offend God and to crucify your Saviour by mortal sin, ceasing only when there is nothing more to be gained from it?

Why don't you think that every confession is sacriligious in which you confess a mortal sin without

being sorry for it and without seriously resolving to give up your sin of contraception? It is impossible to repent in confession for your sin if you are planning to practice contraception until child-bearing years are over. Since you see that your past confessions were bad, change your course, repent of your past sins. Give up contraception and bow to God's will, if He wants to send you another child.

Eternal salvation is too important an affair for you to risk, because of the fear of having more children. Do not ridicule Christian morality and the law of God by trying to escape the consequences of sin. You can fool God for a while, but not as long as you want He is patient, but at the same time He is just. When the number of your sins is filled up, He will strike you with a sudden death and you'll be lost forever in hell! *Watch ye, therefore, because you do not know either the day or the hour!* (Mat. 25, 13).

LORD, GOD, LOOK DOWN!

By Samuel J. Allard

O Prince of Peace, whose fleeting thought
Can change the destinies of men,
Look down on us, we pray, now caught
In toils of fear and hate again.

Look down on every harassed soul
Who struggle 'gainst the greed for power;
Who vainly reaches for the goal,
While comes the fast-approaching hour.

When hope eludes the feeble clutch;
And faith lies spent upon the hill.
Lord, we have suffered overmuch
From frailties of the human will;

O Prince of Peace, look on us here;
Strengthen our faith—to conquer fear!

SIX COMMENDMENTS OF THE RED PARADISE

Do not think. Do not say what you might think. Do not write, what you might have said. Do not print what you have written. Do not sign what you have printed. Deny and cancel what you have signed.

MODERN MARYS AND MARTHAS

★

WHEN OUR LORD and Saviour Jesus Christ walked the earth, He delighted in the company of three persons of of Bethania—Mary, Martha and their brother Lazarus. His coming was eagerly anticipated by the two sisters and each in her own way prepared for His visit. Scarcely knowing how or why, each sought to please Him and show Him the great love with which she regarded Him.

On one such visit of Jesus to this family, Martha, who had unsparingly busied herself in activities to make His visit memorable, expressed a very human reaction when she complained at her sister Mary's apparent indifference to her surrounding as she reposed in loving contemplation of and at the feet of Christ.

The words of the Redeemer in answer to Martha are well known for He gently stated without reproach that Mary had chosen the better part.

Since that day, girls and women of character and idealism have consciously or unconsciously followed the example of these two beloved friends of Jesus by dedicating their lives to Him in the contemplative cloisters of yesteryears as did Mary, by serving Him actively in the charitable works of Sodalities as did Martha, or by combining the contemplation of Mary with the activity of Martha in the religious congregations of today, wherein nuns serve Him in teaching, nursing, or missionary fields.

As He did then, so does Our God now smile with favor upon all womankind which strives to please Him and dwell near to Him. Think well then, Ukrainian Catholic girls, and take an inventory of yourself. Do you actively participate in your meetings? Do you behave as a good Ukrainian Catholic should? Have you brought a new member into your parish? Do you respond in the affirmative when a call for volunteers for parish work is sounded? Do you defend your Ukrainian Catholic Church and its institutions when the occasion demands? Do you seek knowledge concerning Catholicism and your particular Ukrainian rite? Being a Martha in the true sense of the word means doing just that.

On the other hand, don't disregard that very tiny spark of interest you hold for religious and their way of life as teachers, nurses and missionaries among people of their own rite. Do cultivate this interest and do something about it for that is Christ Our Lord's very special manner of inviting you to be both a Martha and a Mary. It is His invitation to choose the better part. For this choice, made often in spite of the reproaches of family, the amusement of friends, and the inclination to put things off, His reward of Divine love and blessing on this earth and in the next is immeasurable. We need many good Ukrainian Sisters! Will you increase their number by joining them yourself?

ON LOVE AT FIRST SIGHT

By D. F. Miller

(From the Liguorian)

PROBLEM: "Do you believe in love at first sight? I recently met a man and fell head over heals in love with him on our first date. He seemed to feel the same way about me. If he asks me to marry him even after only three dates, I feel that I will just have to say Yes. Is not such a love sufficient to make marriage very happy?"

Solution: No, it isn't, and if you look around, you will see hundreds of proofs of this fact. Love at first sight *may* be the preliminary to a happy marriage, but there is no guarantee that it will be. I should say that the chances are definitely against a happy marriage, if love at first sight and three dates are the only preliminaries.

The reason should be clear: as a rational creature you are expected to use your head as well as your heart in all the important actions of your life. There are few things more important than getting married, and once married till the death of either yourself or your partner. This love at first sight that you talk about is an emotional reaction to someone who *seems* to have many fine qualities on the surface. It cannot possibly see into the heart into the conscience, into the will, into the past. It is easily possible that a man for whom a girl would feel love at first sight would be able to present a very lovable appearance for a time, while under the surface he was harboring any number of vices and veils. It takes time to find out whether a man has the interior qualities necessary to make a good husband and a happy marriage. And it takes common sense on your part not to say such things as that "you would have to say Yes at once if he asked you to marry him on your third date together." By that time you might not have found out whether he was married before; whether he had an ungovernable temper; whether he was subject to epilepsy, melancholia or alcoholism.

Most of the divorces result from short courtships and so-called love at first sight. Don't be like the foolish ones of your generation. If you like this man at first sight, remember that you must use second sight and third sight and twentieth sight to know whether you can have reasonable assurance that he won't be giving you black eyes in the second month of your marriage. Love at first sight is alright if after six months of going with the person you find that he is as good inside as he is outside, and that you won't offend God or renounce God by marrying him.

COST OF KILLING has risen steadily with each war, reports Dr. S. S. Possony. It cost Caesar "about 75 cents to kill each enemy soldier; Napoleon $3,000; $25,000 a man in World War I; $50,000 in World War II."

I'D LIKE TO KNOW...

Q. Is it not logically to use the same arguments against monasticism and clerical celibacy that are used by Catholics against artificial birth control? That is, are not both situations contrary to the natural law established by God?

A. There is no parity in the two situations compared in your question. The practice of birth control by sinful artificial means is a grave offense against the natural law because it is an abuse of the procreative faculty, which was given to men and women to be used in lawful wedlock for the propagation of the human race.

Monastic and clerical celibacy, on the other hand, consists in the voluntary sacrifice of the use of these faculties in the interest of a greater good, the spiritual manner of life, which enjoins this obligation either by force of a vow or by Church law.

A married couple who practice sinful birth control are using the procreative faculties to derive enjoyment, the while refusing to assume the obligations of their state. A monk, a priest, a nun, or a brother, on the other hand, foregoes the right to be married, and consequently the preogatives of married life, in order to live a life of closer union with God. Artificial birth-controllers are abusing their right.. Spiritual celibates are sacrificing theirs.

Q. Are Bishops truly the successors of Apostles?

A. Each of the Bishops of the Catholic Church is as truly a successor to the Apostles as President Truman is a successor to George Washington, first Chief Executive of the U.S. History proves this.

Despite the disbelief of the Liberals and Modernists, it is a historical fact, recorded in the most trustworthy of all history books, the Bible, that the spiritual power of order and jurisdiction was conferred by the Apostles on priests and Bishops for the sanctification of the faithful. Thus the Bishops of the Church of Ephesus and the presbyters who ruled the Churches of Asia Minor had the right and duty of caring for the flock committed to their care by the Apostles. They were called the fellow presbyters, sharing in the power of Peter. The first Vicar of Christ, in writing to the Christian communities of Asia Minor, said, "Now I exhort the presbyters among you —I, your fellow presbyter and witness to the sufferings of Christ, the partaker also of the glory that is to be revealed in time to come— tend the flock of God, which is among you, governing not by constraint, but willingly, according to God' (I Pet. V, 1-2).

St. Paul certainly conferred the fulness of the priesthood on Timothy and Titus, whom he sent to

AN URGENT NEED!

Dear Reader,

OUR WISHES go to you for a holy Christmas and a Heaven-blessed New Year. Our prayer to God is that He give you a rich taste of the joys and graces that go with an ever increasing devotion to the Holy Eucharist—Mass, Communion, and Real Presence.

Visiting with you every month of the year was an honor and a pleasure which we deeply appreciated. We hope you enjoyed our visit as much as we did.

Our plans are to give you a quite new Redeemer's Voice for 1952—more dynamic and more alert. May we count on you to second this our new effort at a better magazine by finding many more subscribers? The greater our circulation, you know, the greater our influence, the greater the good we can do.

God be with you always,

Yours in Christ,
M. SCHUDLO, C.Ss.R., Editor.

organize churches, and to whom he committed the faculty of creating pastors, and deacons by the laying on of hands. It is very probable that he gave the same authority to other disciples, such as Tychicus, Artemas, Silas, and Epaphras.

St. John likewise conferred the fulness of priesthood on certain men, including the power of jurisdiction that was reserved to the Apostles and their successors alone. This is proved with certainty from the testimonies of the Fathers of the succeeding age.

St. Ignatius, writing about the year 107, supposes in his writings that the Episcopate had been instituted for some time. He asserted that there is one Bishop in every Church, to whom the presbyters and deacons must be subject. Accordingly he held the Episcopate so essential that without it the Christian community could not be called a Church. St. Irenaeus states that Polycarp, whose disciple he was, was appointed Bishop by the Apostles. By this name he designates St. John, since the other Apostles were either dead or living in remote regions.

History therefore, proves that at the end of the first century there existed certain ministers in the Church, called Bishops, who had been chosen by the Apostles as their successors and to whom the Apostles gave the power of teaching, ruling, and sanctifying the faithful with the same authority the Apostles had received from Our Lord.

These facts are certain from Scripture: The Apostles had full power given to them through the authorization of Christ and the coming of the Holy Ghost; there were Bishops, presbyters, and deacons in the apostolic Church. There was a clear Hierarchy of Orders and jurisdiction in the New Testament Church. It was like the Catholic ministry we know today.

Q. Are men dying faster than women?

A. The rugged American male is still dying off faster than his female counterpart, figures released by the U. S. Public Health Service showed recently.

According to estimated mortality rates,11.2 out of every 1,000 men will die this year compared to only 8.3 out of every 1,000 women.

Q. Why can't an unbaptized infant enter Heaven?

A. Because Christ said very clearly, "Unless one be born again... he cannot enter the Kingdom of God." (Jn. 3, 3). He meant to say that something more than natural birth into natural life is needed before we can enter Heaven; we need an additional life of grace by the birth of Baptism, whether sacramental or desire.

Q. Is there a future life?

A. Yes. For God shall bring every work into judgment, with every secret thing, whether it be good, or whether it be evil.—Eccl. 12:14.

It is appointed unto men once to die, but after this the judgment. Heb. 9:27.

And many of them that sleep in the dust of the earth shall awake, some to everlasting life, and some to shame and everlasting contempt. —Dan. 12:2.

Q. Why does a Catholic sin against Religion by taking part in non-Catholic worship?

A. A Catholic sins against Religion by taking part in non-Catholic worship because he thus professes belief in a religion he knows is false and man-made.

Q. Will you tell me about the apparitions of Our Lady of La Salette?

A. La Salette is a mountain in Southeastern France where the Blessed Virgin appeared to two peasant children Sept. 19, 1846. On that day, in the middle of the afternoon, Melaine Mathieu, a shepherdess of 15, and Maximin Giraud, a boy of 11, saw a lovely Lady seated on some stones and weeping. In the children's own tongue, the Lady charged them to tell their people that terrible punishments would be visited upon them if they continued to do evil; but the God's mercy would be shown them if they changed their lives for the better. The Blessed Mother gave the two children messages for Pope Pius IX, and for him alone—the "secret" of La Salette; the messages were delivered to the Pope in 1851.

The day following the apparition, the children told their pastor and some others about the event. The people went to the spot of the appearance and found the famed fountain of La Salette.

The occurance of many miraculous cures brought numerous pilgrims to La Salette. After six years of painstaking investigation, Bishop de Bruillard of Grenoble pronounced the Virgin's apparition as certain and sanctioned devotion to Our Lady of La Salette.

Q. Where should Ukrainian Catholics attend Mass on Sunday?

A. Many Ukrainians attend Sunday Mass in the nearest Catholic Church of different Rite, because they say: "It's nearer!" They are wrong, for the Holy See wants us to assist at Mass in our own church. As a matter of fact the Decree of the Sacred Oriental Congregation of 1929 says: "As regards the hearing of Mass on the feasts which fall on the same day in both Rites, they are bound in order to fulfill ecclesiastical precept to assist at the Sacred Liturgy in a church of their own Rite, if there is one in the place." (Cum Data fuerit, Art. 36).

EDITOR'S WISHES

"PEACE ON EARTH to men of good will." Thus sang the heavenly choirs of Angels as they announced the birth of the "Eternal Prince."

For more than 1900 years the world has cried for peace—a peace it has not yet found. The condition of today is a striking rebuke to the tranquility it has sought. The peace that man has sought is not the peace that the Angels proclaimed. For man seeks material peace, and the heavenly hosts announced a "spiritual peace," that of the soul.

We pray that the Prince of Peace bestows upon all our subscribers, Readers, Propagators, Friends and Benefactors the tranquility that He brought into the world on that first Christmas Night.

May the Infant Jesus and His Blessed Mother protect all of You and guide you in the New Year and fulfill all your noble wishes and desires.

Dear Friends, do not rest in propagating the *Redeemer's Voice* among your friends, neighbors and acquaintances until we double our subscribers... Propagating the Catholic press, you are helping Christ to build up His kingdom on earth. Thank you.

DREAMS AT BETHLEHEM

By Leonard Twynham

Within a tavern's stable-room
A Babe was born in midnight gloom.
A vagrant star paused in its flight
Across the deep abyss of night;
It lit the hay-strewn manger-bed
And wove a halo 'round His head.
Its rays beneath the cave's dark door
Stirred beasts that slept upon the floor:
Close-huddled sheep dreamt of a day
When wolves no longer prowl for prey;
Tired oxen dreamt that they awoke
No more to bear a galling yoke;
Worn donkeys dreamt no cruel packs
Again were laid upon their backs;
But Mary heard a mystic hymn
Above His glittering diadem,—
How Peace shall come upon the earth
Though cross-hilt blades must cleave its birth.
Then as the silver Star moved West
A Sword of Light pierced through Her breast.

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

КОЛЯДИ	.25
РІЗДВЯНІ КАРТКИ з желаннями в українській мові, 1: 10ц., 12 різних	1.00
РІЗДВЯНІ КАРТКИ з желаннями в англійській мові, 12 різних, за	.85
КАЛЕНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ НА 1952 РІК	.75
НАРОДНИЙ КАТЕХИЗМ (лише в українській мові)	.20
КАТЕХИЗМ—Наша Релігія в укр. і англ. мові	.30
БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТУ в укр. і англ. мові	.50
" " Нового Завіту, в укр. і англ. мові	.50
" " Старого і Нового Завіту (разом) в укр. мові	.50
МОЛИТОВНИК) "З Нами Бог"	2.50
МІСІЯ В ОБРАЗКАХ	.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	.50
ЄВАНГЕЛІЯ в укр. мові, о. Т. Лощинський	1.50
ДЕВЯТНИЦЯ в честь Серця Хр., о. З. Золотий	1.25
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА	.10
ДУХОВНА ВЯЗАНКА (Молебні до Ісуса й Марії)	.15
КРИВАВИЙ БОЛЬШЕВИЗМ	.10
БОЖЕ СЛОВО—проповіді о. Мацелюха	4.00
ПРОПОВІДИ—о. Вояковського	4.00
ЛЕЛІЯ ІЗРАЇЛЯ, життя Божої Матері— Герберт	.60
МНОГОСТРАДАЛЬНА МАТИ	.20
КОРОТКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ—о. П. Божик	.20

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

C-I-L

PAINTS

FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP

PHONE 836
YORKTON — SASK.

64 PAGES of BARGAINS FOR EVERYONE

Shop from it!
Save from it!

Here is a grand way to start off a thrifty New Year. Stock up on household and farm necessities and clothing at EATON'S low bargain prices. Every single item in this Sale offers money-savings. Best to order early while stocks are in good supply.

SALE CATALOGUES FREE ON REQUEST

EATON'S JANUARY SALE

THE BIG SALES EVENT of the NEW YEAR

T. EATON C...

EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN

Estevan · Humboldt · Kamsack · Lloydminster · Melfort · Melville
Moose Jaw · Nipawin · Prince Albert · Regina · Saskatoon
Swift Current · Yorkton · Weyburn

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

МІСЯЧНИК Yorkton, Sask. February, 1952

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.

Передплата на один рік до Англії: 18 Шіллінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

МАТИ МУСИТЬ БУТИ РЕЛІГІЙНА		1
МАТЕРНЯ ЖЕРТВА	о. Мих. Щудло ЧНІ.	7
ПЕРЕМОГА ДУХА	І. Т. Canira	10
ФАЛЬШИВА ПРИСЯГА	Ігнатій Куприр	17
МІСЯЧНІ НАМІРЕННЯ НА МІСЯЦЬ ЛЮТИЙ		18
В НАПРЯМІ ДО БОГА	о. Др. М. Кочар	19
ЗАКИДИ ПРОТИ КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ	о. Мих. Щудло ЧНІ.	21
ЖИТТЯ ПАПИ	о. І. Нагаєвський	24
ХОТІВ ВИ Я ЗНАТИ		26
ЦЕРКОВНИЙ ПОДАТОК	о. Дм. Гаврилюк ЧНІ.	29
ЧИТАЙТЕ БІБЛІЮ		31
БЕЗВІРОК—ІГНОРАНТ		35
ХТО СОТВОРИВ ЛЮДЕЙ?		36
MARY'S PRESENTATION IN THE TEMPLE	Bl. P. J. Eymard	39
LOVE OF GOD	Linus M. Riordan, Ph. D.	41
THE UKRAINIAN CHURCH 1104-1240	Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	43
SAMSON AND DELILAH	Fulton Oursler	49
I'D LIKE TO KNOW		52
NEGLECTED CHILD'S GROWTH	Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	54
DECREE ELEVATES ORDER OF ST. BASIL		57
CATHOLIC PRESS MONTH		58
TEACHER AND THE COMICS	Gabriel Lynn	59
ARE YOU A VOLUNTEER		63

За позволенням Настоятелів.
Published with Ecclesiastical Approval.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 2. Йорктон, Саск. Лютий, 1952

МАТИ МУСИТЬ БУТИ РЕЛІГІЙНА

Є БАГАТО жінок, які думають, що можуть бути добрими подругами та матерями, не бувши взірцевими християнками, бо для неодної "модерної жінки" релігія це пересуд. Не брак подібних жінок і між українськими матерями. Вони не моляться, не ходять до церкви, не впоюють у серця своїх діток глибокої любови до українського католицького обряду, не водять дітей на рідні богослуження до своїх українських храмів...

Оттаким мудрагелькам слід прочитати понищі рядки...

Один італійський сенатор публично хвалився, що має знамениту, порядну, поступову жінку, яка в ніщо не вірить, бо відкинула перестарілі пересуди про ходження до церкви, приступання до Святих Тайн...

Його товариш, сенатор Каніцаро, свідомий католик, перервав цю пусту балаканину влучним запитом: "Пане Сенаторе, скажіть мені, чого вчитиме ваша жінка своїх діток, як стане матірю?

Безсірок змішався. Не знав, що відповісти. Тоді Каніцаро промовив: "Товаришу, порадьте своїй жінці вивчити катехизм, бо релігійне виховання дітей це найкращий і найцінніший скарб, що добрі батьки годні та повинні полишити в спадщині своїм дітям. Релігія робить дітей людьми, виховує в них крицевий характер на труднощі життя, вливає свідомість відповідальности, витворює пошану до ближнього та дає запоруку бути добрим, сумлінним громадянином батьківщини, бо характерна людина, що має Бога в серці не зрадить своїх ближніх, яких Бог приказує любити немов самих себе."

Нехай наші українські матері виховують свої діти на свідомих українців католиків, якими Бог сотворив їх. Наші діти не зможуть бути добрими канадійцями чи американцями, якщо вони недобрі українці, бо, вирікаючись свого народу чи Церкви, переступають Божу волю, що сотворила їх у цьому народі та в цій Церкві. Бог не любить зрадників і нераз у житті тяжко карає всяких перекінчиків і відступників.

Бог буде питати кожну матір по смерті, як вона виховала свої діти... За добре виховання дістане вічну надгороду, за зле не мине її вічна кара в пеклі. Св. Альфонс кличе: "Скільки проклятих матерей зобачимо в дні страшного Суду за те, що не виховали якслід своїх дітей!"

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ
ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

НОВІ КНИЖКИ:

У. Скит: "Сила і Слабість Комунізму." Політична Бібліотека ч. 1. Видавництво Миколи Денисюка, Буенос Айрес 1951 р. Стор. 32. Ціна 20ц.

В коротких і ядерних аргументах проходять перед нашими очима і ці ошукані засоби брехні і драконських злочинів, якими прийшла до влади й досі вдержалася кліка московського Кремля.

Юрій Тис: "Симфонія Землі." Стор. 128. Ціна 80ц.

Це описи славних місць і подій нашої батьківщини, описи сіл і міст, людей і історичної долі народу, в легкій літературній формі.

Оксана Драгоманова: "По Той Бік Світу." Стор. 155. Ціна 80ц.

Це картина з життя в Аргентині. Читач знайде в ній цікавий кольорит цієї південно-американської країни. На тлі аргентинської природи і великоміського життя столиці розвивається дія—доля наших поселенців, їх життєві стремління.

Анатоль Галан: "Пахощі." Стор. 128. Ціна 80ц.

Читач знайде в ній духову поставу наших людей до буднів советської дійсности, протиставлення людини з її шляхетною душею жорстоким умовам життя, витвореним штучно червоною системою.

Замовляйте в:

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada.

або:

Miss Olga Denysiuk,
c/o St. Columbans,
Silver Creek, N.Y., USA.

ПРОСИМО ВІДОЗВАТИСЬ!

Адміністрація Голосу Спасителя має кілька листів для пані Синевіцької. Її остання адреса була: King Edward Sanatorium, Winnipeg. Листи вислані на ту адресу почта завернула нам з дописко "moved." Просимо пані Синевіцьку, або хто знає теперішне місце її побуту, щоби подати нам її адресу, щоби ми могли доручити їй ці листи. Дякуємо.

"ВІСТІ"

До редакції Голосу Спасителя прийшло 1-2 число "Вістей", що видає студентська Організація ЦЕЗУС. Це дуже цікавий журнал. Він подає намагання нашого розкиненого по світі Студентства стояти в контакті з іншими чужоземними, студентськими групами різних країв, щоб інформувати їх про наше життя та про змагання українського народу до Волі.

Журнал дуже цінний і добре редагований. В згаданім числі подані успіхи нашого студентства в міжнародним полі. Студентство робить дуже гарну роботу для українського народу та підготовляє опінію світу до признання української проблеми, як міжнародньої, що має бути вирішена в користь України по розвалі тюрми Советського Союзу.

Редакція Голосу Спасителя бажає успіхів ЦЕЗУС-ові в його прекорисній роботі.

ПОБАЖАННЯ ДР. ПРАВА

Впр. о. Петро Олексів, парох Линдора, дістав ступень доктора Права з університету в Шікаго. Новий Доктор студіював приватно, кінчаючи за два роки трилітній курс права.

Впр. о. П. Олексів це довголітній працівник у нашій Церкві, зразу в Канаді, а потім в Америці. Минулого року о. Олексів святкував 59-ліття свого народження.

В Канаді був він адміністратором нашої Церкви по зрезигнованні Преосв. Будки. До Америки прибув о. Олексів в 1937 році.

Редакція "Голосу Спасителя" бажає успіхів новому Докторові Права.

Стемфорд, Конн., 16 грудня 1951

Високопреподобний Отче Редакторе,

На днях вислано на адресу Впр. Отця Редактора "Карпатський Голос," Журнал Американських, Карпатських Русинів.

Року 1949-го приступив я до видавання окремих статей для Амер. Карпат. Русинів. Появилося 14 видань. З числом 15 дальші видання оформив на журнал під назвою "Карпатський Голос."

Виконуємо тяжку працю між нашими земляками, яких вороги настроїли проти всього, що українське. Хочемо ратувати, що ще вдасться рятувати для Церкви і України.

Редагування "Карпатського Голосу" ведеться в тісній співпраці був. Членів Християнсько-Народної Партії Монс. А. Волошина, які опинилися в Америці. В дусі греко-католицькому з уживанням старих назв "Русини," "Русин" та з сильним приспособленням до місцевих обставин у пітсбурґській єпархії.

Просимо помогти нам сталими згадками про наш журнал "Карпатський Голос" у Вашому журналі "Голос Спасителя," щоб так здобувати прихильників між галицькими греко-католиками та передплатників для поширення нашої діяльности.

Дуже дякуємо.

Микола Вайда,
редактор "Карпат. Голосу."

ЖЕРТВИ НА СПЛАТУ НОВОЇ МАШИНИ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Ось ліста щирих Приятелів Голосу Спасителя, які прислали свої жертви на сплату нової друкарської машини. Нехай їх Господь благословить!

Качур Анна, Виніярд	1.00
Бараніцький Й., Кадварт	2.00
Балак Андрей, Ґрендвю	.50
Лялька Ілько, Рочестер	1.00
Гилевич С., Янов	1.00
Чорний Захарій, Елмайра Гайтс	1.00
о. В. Панчишин, Гілберт Плейнс	5.00
Щур Анна, Дукесне	2.00
Жарий Катарина, Саскатун	1.00
Коктор Іван, Твей	1.00

Хто слідуючий?

"КОЛЯДА" НА ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Сердечно дякуємо всім щирим добродіям, що прислали жертву на "коляду" на друкарню Голосу Спасителя. Нехай Ісус стократно винагородить!

Корняк пані Павліна, Сиракюс	1.00
Михайлюк Михайло, Винторп	.50
Петронюк пані Еврозина, Ф. Вилліям	1.00
Явний Мартин, Елфрос	1.00
Сирота Никола, Елфрос	1.00
Прийма Іван, Виніпеґ	1.00
Линкевич Юлія, Антоній, Виніпеґ	1.00
Ковч Василь, Сван Плейн	2.00
Видиш М., Гамільтон	1.00
Слоїк М., Портедж ля Прері	1.00
Макар Гелена, Йонкерс	1.00
Косюк Йосиф, Кров	.50
Федак Анна, Бей	1.00
Кішка Петро, Кенора	1.00
Герун Т. Н., Галач	.25
Чубрицький Антоній, Відір	.50
Кравчук Р., Риджайна	1.00

Дидик Никола, Торонто	1.00
Гайдюк Теодор, Калмар	1.00
Ліляс Анастазія, Гвин	1.00
Строїч Михайло, Виніпеґ	1.00
Стеч Іван, Шол Лейк	1.00
Перейма Софія, Гудів	1.00
Чмуд Іван, Альвена	1.00
Козяк Гр., Едмонтон	1.00
Кунчук Тереса, Клівленд	1.00
Волошин Іван, Курокі	1.00
Чагарин Йосиф, Принс Альберт	1.00
Гроцький Іван, Вонивил	.50
Галос Михайло, Мелвил	.25
Гуменюк Катарина, Виніпеґ	1.00
Пристанський Стефан, Росендейл	1.00
Дашко пані Й., Торонто	1.00
Котик пані К., Гілберт Плейнс	1.00
Кокоруда Теодор, Амстердам	1.00
Гуда Гр., Локпорт	1.00
Грицак Василь, Віста	1.00
Яремко Василь, Йорктон	2.00
Тхір Кось, Малой	1.00
Татарин М., Судбурі	1.00
Яник Семко, Шол Лейк	2.00
Сюник Василь, Данбурі	5.00
Обач Марія, Маланton	1.00

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо дорогим Приятелям нашої друкарні за прислані жертви. Нехай Всевишній благословить сторицею.

Воловик Юлія, Беверлі	.50
Шиндюк Іван, Вернон	1.00
Нагуляк Марія, Беверлі	.50
Федорович Іван, Беверлі	1.00
Панчук Іван, Елфрос	1.50
Мерко Йоанна, Етелберт	1.50
Баран Марія, Джерсі Сити	1.50
Молодович Анна, Клифтон	1.00
Брезден Катарина, Вилтон	1.00
Бойко Петро, Риджтон	1.00
Барак Василь, Рова Велі	1.00
Данилюк Артур, Попларфілд	1.00
ОО. Василіяни, Виніпеґ	1.00
Ходіцький Іван, Васкатенав	.50
Позняків пані Анна, Торонто	1.00
Рурка Гр., Вегревил	1.00
Сакундяк М., Береґин	1.00
Костевич Дмитро, Денголм	1.00
Пиниць Текля, Брентфорд	1.00
Щурик Антоній, Рейні Гил	1.00
Мужиловський М., Нейвел Клиф	1.00
Біланюк Петро, Торонто	1.00
Іваніча Василь, Содерленд	1.00
Ярміш М., Стівестон	1.25
Токар Петро, Саскатун	2.00
Видиш М. С., Гемільтон	1.00
Озимок Петро, Вестон	1.00
Пенсак С. В., Вайкавит	1.00
Ціпко Семен, Лоді	1.00
Сабодаш Петро, Кадварт	1.00
Стельмащук В., К. Килдонен	.50

Денека Виктор, Виннипег	1.00
Бубас Гр., Ансонія	1.25
Дмитро Маляк, Форт Сен	5.00

Хто слідуючий?

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю найсердечнішу подяку Чудотворному ласкавому Пану Богові, М.Б.Н.П. —що випросила ту ласку; найсвятішому Серцю Христовому, котре нас так дуже любить. Нехай Їм буде слава во віки.

Стефан Балик, Сенді Лейк.

СВЯТІ МІСЦЯ

Справа святих місць наново найшлася на порядку нарад ОН. Вона була вже унормована загальною асамблеєю ОН в 1949 р. Тоді прийнято, що святі місця в Палестині мають стати міжнародніми. Таку пропозицію видвигнули католицькі країни. Одначе керманичі держави Ізраїля і король Йорданії виступили проти інтернаціоналізації святих місць. Не виконано рішень з 1949 р. Тепер ОН наново радитимуть над цим важливим питанням, що цікавить усіх християн цілого світу. (Б.П., Едмонтон).

ВАТИКАНСЬКЕ ВІЙСЬКО

Як відомо папська держава має своє військо. Воно обмежене своїм числом і є тільки відзеркаленням тої військової сили, що колись мала папська держава. Тепер ватиканське військо символічно представляє суверенність Папи. Ватиканське військо складається з чотирьох зединень: швайцарської ґвардії, жандармерії, палятинської ґвардії та ґвардії вельмож. Швайцарська ґвардія має 136 людей, старшин, підстаршин і галабардистів. Всі вони походять з католицьких кантонів Швайцарії. Папська жандармерія має 150 людей. Палятинська ґвардія начислює 2 баталіони і має 500 мужви. Жандармерія і палятинська ґвардія береже ватиканських будинків. Ґвардія вельмож є до безпосередньої диспозиції Папи, має 103 людей і складається виключно з римських аристократів.

(П. Б., Едмонтон).

МІЖНАРОДНІЙ ЄВХАРИСТІЙНИЙ КОНҐРЕС У БАРСЕЛЬОНІ

Літом 1952 р. відбудеться в Барсельоні (Еспанія) Міжнародній Євхаристійний Конґрес. Перший такий Конґрес відбувся у 1881 р. у Ліль (Франція). Від 1920 року ці Конґреси відбувалися що два роки. Конґрес у Барсельоні буде 34 з черги. Дотепер вже зголосилося так багато учасників, що частина з них мусітиме ночувати на великих трансатлянтійських кораблях з уваги на те, що в Барсельоні нема задовільної кількости мешкань. (П. Б., Едмонтон).

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

ПОДІЛЯЄМОСЯ ВІСТКОЮ з нашими Приятелями, що вийшла цікава КНИЖЕЧКА о. Мих. ЩУДЛА ЧНІ.: "УКРАЇНЦІ КАТОЛИКИ" по-англійськи. Читач подибає в ній короткий перегляд церковної історії української Церкви, вияснення нашого обряду, наших богослужень, церемоній Служби Божої, вияснення Тайн і їх значення, завдання нашої Церкви та Папські декрети, що забороняють українцям змінити обряд і переходити на латинський.

Ця книжечка містить в собі 176 сторін, коштує тільки 35ц. Гарний папір, виразний друк, багато кліш Папів, що мали якийсь стосунок до України, знимки наших митрополитів і деяких гетьманів.

Ця книжочка повинна бути в руках кожного українського хлопця та дівчини, що народилися в Америці та Канаді. Вона допоможе їм зрозуміти свою Церкву, полюбити обряд і держатися його всім серцем.

Прохаємо присилати замовлення до Йорктону або до Ньюарку.

Rev. Michael Schudlo, CSSR., The Redeemer's Voice Editor,
661 High Street, Newark, N.J., USA.

КНИЖКИ—ЩО МОЖНА НАБУТИ В РЕДАКЦІЇ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗКАХ, або Дорога Спасення; 96 сторін, має 39 образів, многі на цілу сторінку.	.50
ДИВНІ ПОДІЇ У ФАТИМІ—на основі джерел, переклав Мсгр. Ів. Гаврилюк. Видання в Европі, сторін 36.	.40
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА—о. Фултон Шін. Переклав о. В. Фірман	.10
ЧЛЕНСЬКА КНИЖОЧКА—для вписування місячних колект, та інших жертв на Церкву.	.15
ПОМЯНИК УСОПШИХ	.20
МОЛИТВА НА СВЯТИЙ РІК 1950-51—Папа Пій XII	.01
ЦАРИЦЯ УКРАЇНИ, МОЛИСЯ ЗА НАМИ—з нагоди Святого Року (Посвята Непорочному Серцю Марії) Папи Пія XII.	.01
ДУХОВНА ВЯЗАНКА—Молебень до Матери Божої (на май) і до Серця Христового (на червень) та інші молитви. Стор. 64.	.15
ХРИСТІЯНСТВО НА УКРАЇНІ—Всеч. о. Кан. П. Божика. Стор. 32.	.20
НАЧЕРК УКРАЇНСЬКОГО ПИСЬМЕНСТВА—о. Степана Семчука. Стор. 94.	.50
ПОЄДИНОК З ДІЯВОЛОМ—Ол. Гай-Головко. Том І. стр. 144	1.00
Том II, стр. 160.	1.00
TWENTIETH CENTURY UKRAINE—Clarence A. Manning	3.50
ДЕВЯТНИЦЯ ДО НАЙСВ. СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО—о. З. Золотий	1.25
БЕЗХАТНИЙ—Олекса Луговий	2.00
СЛУЖБА БОЖА на 2, 3 і 4 голоси, написана латинкою	2.00
СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси	.75
УПАДОК РОДИНИ—о. П. Божик	.40
НА РОЗДОРІЖЖЯХ СМЕРТИ—Приходько	1.35
УКРАЇНСЬКИЙ СПІВАНИК (нове видання)	.50
НОВИЙ ЗБІРНИК УКР. НАРОДНИХ ПІСЕНЬ	.25

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ—

Коли хтось висилає якісь питання та бажає щоб була на них відповідь у ГОЛОСІ СПАСИТЕЛЯ, так нехай не посилає своїх запитів до Йорктону, а просто до редактора до Америки. — При цьому прохаємо Шановних Читачів і Читачок ставляти виразно та ясно свої питання, бо часом приходять такі питання, що годі на них відповісти, бо сливе неможливо їх прочитати. Питання можна присилати так в українській як і в англійській мові, хоч наразі відповідаємо на них по-українськи. — Уживайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя або посилаєту йому питання: — Rev. M. Schudlo, Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J.

ОБОВ'ЯЗОК КОЖНОГО ЧИТАЧА ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

1. Кожен Читач обовязаний своєчасно заплатити передплату за видання. Чи ти, шановний Читачу, вже вніс передплату? Не вносячи передплати, ти руйнуєш Видавництво!

2. Кожен наш Прихильник повинен також, у міру своєї спроможності, внести добродільну датку на Фонд Голосу Спасителя. Чи ти, шановний Прихильнику, вже вніс цю датку? Поспіши!

3. Кожен Читач і Прихильник Голосу Спасителя повинен приєднувати нам нових передплатників і ширити наші видання серед своїх знайомих та приятелів. Чи ти, шановний Читачу, це робиш? Коли ні, поспіши з цим, і тим допоможеш Видавництву Голосу Спасителя!

Ось Нова Автоматична Преса–

Ось знимка малої автоматичної преси, яку недавно тому купила Друкарня Голосу Спасителя. Ця машина виконує всякі друки від найменшої розміри 1½"x2½" до 10"x15" зі скорістю до близько 6000 на годину. Знаменито виконує кольорові образці та малі афіші.

Многі з передплатників і читачів Голосу Спасителя своїми щедрими й щирими жертвами причинилися до її набуття. Тут щераз їм дякуємо, а Господь Бог нехай многократно винагородить.

Просимо тепер дальше нам помагати своїми дарами її виплатити.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 2. Йорктон, Саск. Лютий, 1952

МАТЕРНЯ ЖЕРТВА

(СТРІТЕННЯ)

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ВУЗЬКОЮ доріжкою покритою порохом і нерідко болотом ступають троє паломників задуманих і пройнятих якоюсь важливою справою. Це Марія, Йосип і маленький Ісус, якому ледве сорок днів туземного життя. Проминули 40 днів і треба пожертвувати Його Небесному Вітцеві, бо Мойсеїв Закон зобовязував кожну ізраїльську матір принести Богові в жертву та викупити свого первенця. Ісус іде до Єрусалиму, до дому Свого Вітця, до пишної святині, щоб руками люблячої Матері принести себе Своєму Вітцеві та заявити, що Він готов колись дійсно пожертвувати своє Пресвяте Тіло та Кров у жертву за людські гріхи, щоб направити кривду, що невдячні, людські сотворіння вчинили своєму ласкавому Творцеві.

Отак невідомий широкому світові входить найкращий Нащадок Давида до царського міста... Не йде Він приймати корону чи царський скіпетр... Біля Нього нема вояків ні цісарської гвардії, не попереджають Його окличники, що сповіщають нарід про прихід царя та велять гучно вітати його... Ніхто не звертає уваги на Нього, ні на Його Матір... Он звичайні собі паломники, що йдуть поклонитися Богові в єрусалимській святині!

Ісус, сорокдневне Дитя, місяць тому прийняв імя ІСУС цебто спаситель. Тепер Він іде до Єрусалиму, щоб заявити Своєму Вітцеві готовість стати викупом людського роду. Іде до Єрусалиму, бо колись у Єрусалимі довершить відкуплення безсмертних душ і помре на хресті поза мурами великого міста на скелястім горбку, Голгофі.

Марія несе своє любе Дитятко, що їй миліше та дороще за весь світ. Йосип держить два голуби, бо закон наказував пожертвувати ягня або два голуби за викуп дитяти від обовязку посвятитися на Божу службу. Йосип і Марія не можуть спро-

могтися на ягня, бо вони вбогі. Скромні заробітки теслі Йосипа не позволили купити приписаного багачам ягняти.

Марія не журиться, що не може пожертвувати ягняти... Вона принесе в жертву Небесному Вітцеві Ісуса, дійсне Ягня, бо ж усі ягнята принесені Богу в жертву в Старім Завіті, були прообразом її Сина, що мов Ягня мав померти за спасіння світу.

Маріїне серце виповнилося жертволюбністю, Марія стала матірю Божого Сина, що, входячи в цей світ, промовив до Свого Отця: "Ти не схотів жертви та приносу, але тіло зготовив Мені. Не подобалися Тобі цілопалення за гріх. Тоді Я сказав: 'Боже, оце Я йду, щоб повнити Твою волю.'" (Євр. 10, 5-7).

Марія відчула серцем це великодушне пожертвування Сина, тому забажала сполучити свою жертву із Його, бо ж вона стала тоді співвідкупителькою людського роду. Он уже й надійшов цей урочистий день пожертвування. Ісус увіходить до святині на руках Марії, щоб через Марію пожертвувати Себе Небесному Вітцеві... Марія жертвує немов священик Свого Сина Богові та знає, що колись ця жертва здійсниться на хресті, тому щераз повторює в серці: "Нехай буде мені!..." Отець поглянув любляче на великодушну пожертву Сина та Матері та прийняв її за викуп людського роду... Час довершить решту...

Побожний старець Симеон просвічений Св. Духом пізнав Спасителя світу в обіймах убогої та скромної матері, узяв Його в свої старечі рамена, зрадів серцем і духом і зобачив пророчим зором майбутність Сина та матері... Либонь прикро було Йому виявити те, що бачив, але всетаки відчинив старечі уста й, дрижачи, промовив: "Оцей положений на падіння та вставання багатьох ув Ізраїлі... І тобі самій, що тепер почуваешся така щаслива, меч болю прошие серце! (Лк. 2, 34-35). Не Симеон говорив... Це Бог відповів його устами, приймаючи жертву Сина та Матері за людський рід... Людство може обмитися зо своїх гріхів у крові Божого Сина та сльозах Його Непорочної Матері...

* *

По двадцятьох століттях Марія дальше стоїть перед престолом Божим, жертвуючи Свого Сина за спасіння світу. Великодушна любов почитателів і шалена ненависть ворогів, безбожників, комуністів ударяють від віків в Боже Дитя, що лежить на руках Богородиці. Марія має свої радощі і смутки... Її материнське серце радіє добротою, покутами, чеснотами, геройством своїх слуг і корчиться на вид ненависти Божих ворогів і трусливости та невдячности оспалих, кволих християн... Проте Марія не скаржиться й не відкликує своєї жертви... Вона—сильна ЖІНКА, що не лякається страждань за людський рід... Вона жде на новітніх Симеонів, щоб у їхні рамена та серця зложити Свого Сина й ущасливити їх. Які щасливі в житті та при смерті ті християни, що своїм прикладним життям і повненням Божої волі в усіх обставинах життя заслужать собі, щоб Марія поклала Ісуса в їх рамена в годині смерти, допомогла їм разом з Ісусом переступити поріг часу та вступити до неба, де

будуть роскошуватися щастям самого Бога повік в товаристві Ісуса, Марії, ангелів і святих, співаючи радісну пісню: Свят, Свят, Свят, Господь Саваот...

ОТАК ЙОМУ И ТРЕБА

Був собі чоловік, котрого я назву Безіменним, хоча він не є видуманою особою, бо справді він жив на цьому Божому світі.

Наш Безіменний був собі чоловіком, що мав жінку, діти, хату і заняття, так як богато наших людей у Канаді. І хоча був уже старший, а кажуть, що молодий може вмерти, а старий мусить, то не дуже то горнувся до церкви. О, він "ходив" до церкви! Що б то люде сказали! А він пречінь дуже уважав на те, що про нього люди будуть говорити!

Але як він "ходив" до церкви? От, щоб когось побачити, стрінутися зо знакомими і по найбільшій часті навіть не входив до церкви, але стояв під церквою. І це не траплялося раз чи другий, але всі люди вже знали, що він стоїть під церквою.

Ну, і прийшов час попращатися зо світом нашому Безіменному. Похорон... багато людей... Він же член брацтва, отже належиться йому "парада": вінки, прапор, похід членів, промова під дверми церкви... Священик покінчив все, що до нього належало. Виносять домовину з церкви, на дворі пізна осінь, холодний вітер повіває, в повітрі літають перші перлинки снігу.

Поставили нашого Безіменного біля церкви і чекають. Каравана немає... Постояли люди в шпалірах, врешті змерзли, розійшлися, десь сховали прапор, священик ввійшов до авта, бо зимно... А наш Безіменний чекає...

По добрій пів-годині врешті приїхав караван і похорон відбувся так, як Бог приказав.

Священикові, що сидить в авті з кількома людьми, чекаючи на караван, шепотом каже старий чоловік: "Отче, це Божа кара для Безіменного, бо він на сьому самому містку за життя стояв все під церквою, а не пішов до середини, так і тепер під церквою по смерті на тому самому місці на стид і ганьбу мусить стояти"... Які правдиві, але які направду суворі слова... І по смерті під дверима церкви... Он кара Божа!

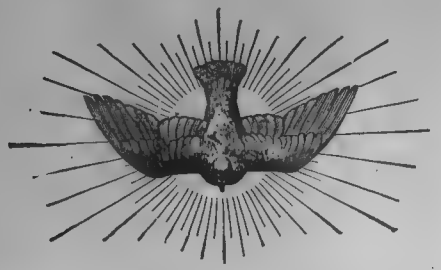

ПЕРЕМОГА ДУХА

І. Г. САПІГА

ВІД САМОГО початку свого повстання Християнська Церква була наражена або на переслідування, або на втрату свого першенства. Володарі тодішні, базилевси, і пізніші королі германські, бачучи в Церкві велику силу, завжди хотіли підпорядкувати її собі. З хвилиною, коли імператори римські перенесли свою столицю до Царгороду, тут осів заступник Архієрея Вселенського—Патріярх, а сам Вселенський Архієрей залишився дальше там, де першим Вселенським Архієреєм був св. Петро, тобто в Римі.

Архієрей Римський весь час щасливо боронив першенство Церкви, тоді як на сході, в Візантії, Церква Вселенська швидко стала залежною від базилевса-імператора. На самому початку залежність ця проявлялася лише в місійній співдії між поганами. Пізніш однак Східна Церква втратила рівноуправнення з базилевсом і стала в усьому залежна від держави. Царгородська думка про імператора як верховного первосвященика яскраво була виражена імператором, Львом савром, в слові до його евлоги, де він назвав себе наступником апостола Петра, маючого пасти стадо віруючих. Всі пізніші спротиви папству виросли з цієї грецької думки.

Зокрема дуже тяжке було становище східної Церкви, коли вона опинилася під владою турецьких султанів. З послабленням Туреччини ролю опікуна царгородського патріярха перейняли російські царі.

Візантія недобрим оком дивилася на ріст під її боком української (тоді Руської) Держави. Змови Візантії з хозарами й половцями не змогли однак послабити України і українські князі не переставали робити напади на Візантію. Щоб цій біді зарадити, було пущено в рух місійну, візантійську машину. І дійсно, швидко за св. Ольгою її внук Володимир Святий був не тільки охрещений, але сам візантійський імператор свою сестру Анну, вже заручену з цісарем німецьким Оттоном III, віддає за Володимира. Це все було зроблено, щоби приборкати українського князя і зробити його послушним слугою Візантії. Володимир Великий не добачив близького зв'язку між східною Церквою і візантійським цезаризмом. Починаючи від IV століття всі східні народи найбільш звертали свою увагу на Візантію, яка в тих часах була найсильнішою мілітарною потугою. Імператори візантійські були для цих народів втіленням могутности, блиску й культури, вони були просто взірцем для кожного східного чи західного володаря. На Заході тоді саме росла спартанська держава германів, і тому Володимир Святий, захоплений пишнотою обряду східної Церкви, в тому обряді велів охрестити й нарід Руси-України. Підтвердження зв'язку між візантійським імператором і грецькою Церквою ми бачимо кілька століть пізніше з листа грецького патріярха Антонія з 1393 р. до великого князя московського Василія: "Святий імператор займає високе становище"—пише патріярх Антоній. "Не добре чиниш, кажучи: маємо Церкву, але не імператора. Християни ніяк не можуть мати Церкви без імператора, бо імператор і Церква творять одно ціле і так тісно зв'язані між собою, що їх неможливо роз'єднати." Патріярх Антоній писав правду, бо справді: коли згинув російський цар, що перейняв по Візантії обов'язки візантійських імператорів, то згинула і велич православної Церкви, і то не лише в Росії, але в цілому світі. Церква, призвичаєна до опікунів, утратила головного опікуна—царя російського, не змогла сама дати собі ради, і від того часу появляються сотки ріжних православних сект і починається занепад православ'я в усьому світі. Московська православна Церква стає частиною НКВД.

Українські князі, коли вони зрозуміли залежність Церкви від Візантії, намагалися кілька разів визволитися з-під грецької опіки, але все було даремне. Візантія міцно тримала в руках церкви слов'янські. Так, поки Болгарія була незалежною і великою державою, поти мала й свою автокефалію і навіть свого патріярха. Як тільки Болгарія підлягла Візантії, відразу ж утратила її Церква свою автокефалію і свого патріярха. За номоканоном східної Церкви митрополитами в чужих країнах, навіть незалежних від Візантії, мусіли бути тільки греки, настановлені грецьким патріярхом. Якщо місцева Церква чинила дії, які йшли в розріз з інтересами грецької Церкви, то вони не визнавалися законними. Наприкінці XI сторіччя святкувалося в Києві перенесення мощей св. Миколая Мирликійського з Миру до Барі разом з західною Церквою, і це свято було записане до свят католицьких. Візантійська Церква в Царгороді свята цього не визнала, а за Царгородом і Москва цього свята не визнає. Грецькі єрархи в Києві докладали всіх зусиль, щоби знеславити в українських очах римську Церкву. Для нашої православної Церкви був також нещасливим зв'язок з Афоно-грецькою республікою ченців. Найстарший наш манастир Печерський був залежний від самого початку свого заснування лише від Афону. З Афону прибув в Україну і відомий в часі унії доборювач її—монах Іван Вишенський, який своїми блис-

кучими, але заразом демагогічними промовами і листами допровадив до того, що вище духовенство України і українська провідна верства були зненавиджені українським поспільством. Якто разючо подібне до 1917-1920 років, коли українських селянських синів, що хотіли боронити Україну, називано паничами, а російських поміщиків і жандармських генералів титулували товарищ. Перших виловлювали і нищили, а других боготворили і виконували безапеляційно їхні прикази. В цьому винищуванні в часі революції української провідної верстви також головну ролю відограли наші люди московсько-візантійської психіки.

Іван Вишенський своїми підбурюючими виступами спричинився до розбиття українців на два ворожі табори. Вишенського можна сміло назвати першим деморалізатором української, православної Церкви. Намагання наших князів внести направу в церковні стосунки стрічалися з великим спротивом з боку грецьких духовних, або наших монахів, вихованців Афону.

Хоча боротьба за унезалежнення української Церкви в напрямку виконання її післанництва між Сходом і Заходом не припинялася, одначе перемогла грецька Церква. Ця остання стало нав'язувала від віків зв'язки з переможцями України і з ними разом панувала в Україні. За часів татарської навали на Україну, грецька Церква співдіяла з татарми. Так псковські міщани дали у себе притулок князеві, якого переслідували татари. За це грецький митрополит відлучив псковських міщан від Церкви. Які були взаємовідносини між православними ерархами тих часів і татарами, бачимо з того, що хан Узбек в виданому ним ярлику з 1313 р. зазначив, що православне духовенство й Церква знаходяться під його особистою охороною. Характерно, що і тепер православна Церква, навіть перебуваюча і в демократичних країнах, виконує почасті правдоподібно несвідомо завдання ворожих українству сил.

В 1415 р. з дозволу русько-литовського князя Вітольда українські і білоруські єпископи обрали київсьим митрополитом Григора-болгарина. Патріярх Царгородський не признав цих виборів важними і прислав на митрополита грека Фотія, а Григора викляв. Розпочате Візантією "мракобісся" ще й сьогодні дає себе знати в рядах православних церков. Виникає враження, що грецькі патріярхи просто знущалися тоді над Києвом, весь час подаючи руку Москві.

Після таких, неопертих на жодних канонах вчинків грецького патріярха митрополит Григор разом з триста православними священиками виїхав на Констанцький собор і там просив Папу очолити українську православну Церкву. Одначе через різного роду труднощі тоді до єдности не дійшло. Лише на фльорентійському соборі, де були і представники царгородського патріярха, пощастилося добитися поєднання східної Церкви з західною. Була підписана в 1439 р. згода двох рівноуправнених Церков, не зважаючи на заперечення представників московського великого князя. Митрополит Київський Ісидор на цьому соборі рішуче виступав по стороні згоди. В 1453 р. Царгород впав в руки турків, що позбавило впливів царгородського патріярха. Тодішній Туреччині, які і Росії, ніяк не імпонувала згода між православними церквами і папою, бо разом з цією згодою приходила і західна культура, і знахідна мораль та головно,—впливи західних держав. Тому під їх тиском царгородський патріярх в 1472 р. знову пірвав канонічний зв'язок з Папою. Чи можемо ми, українці, вважати ці акти патріярха царгородського і князя московського важними і обов'язуючими для українськогоп равослав'я?

Однак бажання відшукати синтезу двох віровизнань не занепадало. Руcько-литовський князь, Витольд, бачив, що лише згода на церковному полі допоможе йому вдержатися між Москвою і Польщею, і тому власне він вирядив післанців від східної Церкви на Констанцький собор, як також пізніше самі українські єпископи робили все, що могли, щоб зв'язок з Римом не поривався. Митрополит Йосиф провадив в 1501 р. листування з папою Олександром VI. Провокація зо сторони тодішніх представників польської Церкви перешкаджала весь час тим зв'язкам розвиватися нормально. Все було зроблене, щоб не допустити українського православного духовенства до безпосереднього зв'язку з папою. Королі польські уділяли латинському, польському духовенству різні привілеї і давали їм можливість надуживати свої права. Так, польському духовенству вільно було призначати генеральних вікаріїв для православного духовенства, яке не тільки не користало з привілеїв, але взагалі не мало ніяких прав. Отже не дивно, що православні стали більше звертати увагу на Москву, в якій бачили будь-що-будь опікунку східної, православної Церкви. Як ми знаємо, Візантія відродилася в Москві, а шовіністична Польща перейняла на себе представництво Риму. Дві протилежності зустрілися на українських землях і, замість знайти синтезу співжиття, розпочали війну за посередництвом української людности. Польща абсолютно не розуміла своїх завдань, як західної держави, висунутої на Схід; вона розпочала безоглядно боронити неправне здобуті привілеї латинської Церкви і старалася ще більше поширити права цієї Церкви і просунути її вплив дальше на схід. Польща ніяк не бажала знайти якийнебудь місток порозуміння між Заходом і Сходом. Боротьба Польщі з православ'ям була водночас боротьбою національною. Польща абсолютно не здавала собі справи з ваги поєднання Церков.

Москва ж не бачила нічого поза візантійським православ'ям, яке набрало тут особливих рис старообрядової нетерпимости. Не хочемо бути голословними і тому наведемо слова росіянина Євреїнова про його співотчинників: "Варварство, духове отупіння і стан морального упадку російського народу можна пояснити лише тим, що цей народ сторіччями був триманий на поводі і тому дикість і духове отупіння стали для росіянина другою натурою. Кара хлости у нас, росіян, каже Євреїнов, перейшла у роскіш тортурування. Звідси стає зрозумілим, чому в російському православі так багато було різних старообрядських сект типу хлистів і до них подібних, які самотортурування ставили догмою своєї віри. Ті дві протилежності, Москва і Польща, не знайшли способу сталого порозуміння, і, як вислід

розриву Сходу з Заходом, мусів повстати большевизм. Большевизм, як далі побачимо, стосує ті самі методи в боротьбі з Заходом, що стосувала Візантія, а пізніше царська Росія. Виняток з Олександром I, що сам став католиком, як і декілька родин з його ближчого оточення, не робить погоди в загальній лінії ненависти росіян до Заходу. В шістдесятих роках XIX сторіччя була створена в Росії так звана "ложновеличавая школа," завданням якої було хвалити все, що російське, і доводити, що не має потреби росіянам оглядатися на гнилий Захід і їздити туди вчитися. Були обмежені виїзди за кордон, розпаношилися доноси, а, головно, вироблялося між росіянами почуття, ще більше могутньої і більше культурної країни, як Росія, не має в світі. Тепер ми те саме бачимо у большевиків.

Ми православні, з молоком всмоктали ненависть до унії, і з нею до Папи. Для нас все, що йде з Заходу, є не до прийняття, бо воно чуже, а тепер ще й ідеалістичного світогляду; а у нас хоч і трохи, а все ж симпатії до матеріялізму залишилися. Втомлені еміграцією, може навіть розчавлені обставинами життя, ми шукаємо винних всюди, а передусім, як нас там, за залізною завісою, на протязі двадцяти років вчили, хочемо ненавидіти все, що йде з Заходу. І знаходимо винних нашого нещастя там, де їх ніколи не було.

Ми, призвичаєні до культу "малої людини," не можемо піднестися і визнати той авторитет, який в дійсності є, був і буде ним. Ми звикли до "пересічности, яку будемо раз визнавати своїм провідником, а три рази будемо опльовувати її. Такий уже ми маємо характер рабський. Наша рабська перфідія наказує нам горлати про те, що змагаємо до єдности, і разом з тим робити все, щоб тої єдности не було. З нас виробились більші єзуїти, ніж були колись польські. Ми своєю, а властиво отриманою від комуністів, діялектикою перегнали афонських монахів.

Аджеж все мусимо зупинитись і запитати себе, чому таку велику ненависть до Папи мають росіяни, а зокрема комуністи?

"Безбожник" з 3 квітня 1923 р. писав: "Против католицького клиру провадиться жорстокіша боротьба ніж проти російської церкви, тому, що католицька організація міцніша, ніж православна, і тому, що католицька ідеологія більше пристосована до загальних умовин життя... Не дивно, що Пій XI так твердо боронить Тихона (патріярха російського)."

В відношенні до католицтва большевики провадили політику не лише переслідування, а повного знищення. Католиків, що проявили вірність Папі, большевики катували. Ліквідація католицтва була закінчена в Советах на протязі перших трьох літ, одначе пропаганда проти Ватикану ніколи не переривалася. В Советському Союзі було видано тисячі різних брошур, книжок, листівок, в яких болотом обкидався Ватикан.

Кампанія проти папства сильно зросла після того, як Папа Пій XI оголосив свій лист до кардинала Помпіли 2 лютого 1930 р., в якому Папа засуджував переслідування православних та католиків і протестував проти насадження атеїзму силою. В

цьому листі Папа скаржився на безсердечність і недалекозорість сильних світу цього, які, в погоні за матеріяльними вигодами, на безправя, що діється в Советах, все відповідають мовчанкою. В боротьбі з світовим злом одинокий Папа став від самого початку на властивий грунт. Большевики зо свого боку робили все, щоб меншити авторитет Папів у світі, а рівнож у себе в краю, між советським народом. Для цього журнал "Безбожник" видав альбом карикатур під заголовком: "Наша відповідь Папі римському." У вступі до альбому Шайман висловлює переконання цілого советського союзу безбожників, що Папа є головним ворогом атеїзму.

По останній війні Москва розпочала нову акцію проти католицизму. Стали часто появлятися в Советському Союзі, як і в сателітних країнах, статті і карикатури спрямовані проти Папи. Так в журналі "Крокоділ" з березня 1951 р. вміщено карикатуру проти Папи Пія XII під назвою "Напугал." Журнал Московської Патріярхії не залишається позаду в нападах на Ватикан. Друкує богословські дисертації проти зверхности Папи римського. В Україні, в Угорщині, Польщі, в Румунії, Литві і Чехословакії католицтво винищується. Большевики гостро ненавидять унію, бо бояться, що унія може поєднати православя з Римом. Тому вони безжалісно винищують греко-католицьких духовних і впертих вірних. Ярославський ще в 1929 р. писав: Нашим завданням є перешкодити поєднанню церков, ми мусимо розколоти, розєднати організації церковні. Всі католицькі священики, що відмовилися пірвати з Римом і не захотіли перейти на православя, замучені або заслані на Сибір. Цікаве, що в Румунії католицькі монахині були переселені в православні жіночі монастирі для перевиховання. А румунський православний патріярх вимагав від уже заарештованих католицьких духовних переходу на православя.

В журналі "Православна Русь" з 18 грудня 1948 р. написано: "Комуністична фракція чехословацького національного фронту видала такі директиви про боротьбу з католицькою Церквою: перше—Ватикан: Всіма силами боротися за те, щоби послабити довіря і пошану до Ватикану шляхом компромітуючих статтей в газетах, тощо. Друге—єдність клиру: намагатися відділити вищий клир від нищого, вбити клин між єпископатом і священиками, між клиром і вірними... пяте—тісна співпраця з чехословацькою Церквою, яка в свій час була заснована в протиставленні до Риму: притягати до святкування державних свят єпископів чехословацької церкви і їх участь оточувати гонорами. І, нарешті, в програмі повинна стояти співпраця з російською, православною церквою; піднести положення православної Праги до митрополії." Угорську православну церкву большевики також підтримують. Ця церква між іншим весь час була русофільська.

Советська влада робить старання всюди в світі взяти під свою опіку всі православні церкви. Знаємо, що в Єрусалимі відпоручник московського патріярха вже перебрав православні церкви і церковні маєтки. У Франції советська влада розточила свою опіку над православними церквами.

Всюди большевики роблять те саме, аби тільки послабити вплив Папи. Кожне безбожництво формулує своє вороже ставлення до християнства передусім нападами на Рим. Рівнож і Гітлер вважав, що для добра нації треба знищити папство. Кожна церква, залежна від керівників держави, дуже легко стає трампліном до повного атеїзму. Це ми бачимо в Совєтському Союзі, де церква була державно-національно-російською і тому, як твердить росіянин-православний архимандрит Іоанн в своїй книзі "Толстой і Церква," (Берлін 1930 р.), російська церква не тільки не перешкодила большевизмові, а, навпаки, підготовила грунт до приходу комунізму. Тому стає зрозумілим, чому ціла сила ненависти большевицької скеровується проти Ватикану і папства. Найсильніше агітують тепер большевики проти Папи Пія XII. Всі слова Папи Пія XII переінакшуються, щоб очернити його.

Большевики подають неправдиві інформації, що їх завжди підтверджують, нажаль, представники православної Церкви. Костельник був убитий українськими повстанцями за своє безкомпромісове підпорядкування Москві, а патріярх московський Алексей, митрополит Ніколай Крутіцький, митрополит Іоанн Галицький і архиепископ Макарій Львівський повторюють брехню, що відпалий від греко-католицизму священик Г. Костельний був убитий ніби за наказом з Ватикану, хоч вони добре знають, хто і за що вбив Костельника.

ПАПІНІ КАЖЕ:

"Але прийшла година виявлення нашої провини, нашої недосконалости, нашого дезертирства. Живемо в надто великім задоволенні за камінними стінами наших церков. Дуже охотно думаємо через незнання і лінощі, що вистане вислухати Службу Божу, слідувати святу літургію, вчинити дещо, що тільки зовнішнім видом подобає на каяття, положити мідяк на долоні бідака, зо страху перед тюрмою і пеклом заховувати три або чотири Божі Заповіді.

Далебі, кажу вам, що Бог вимагає від нас багато більше. Повторюю вам, що наше християнство оперте на звичаю не є християнством, але тінню, машкарою, мертвородним плодом християнства, християнством малодушних, брехунів, лицемірів, охрещених фарисеїв.

Бог жадає від нас багато більше. Хоче, щоб наші серця були християнські, християнська кожна наша думка, ціле наше життя християнське..." ("Листи папи Келестина VI").

І. Папіні, колись воюючий з Богом, тепер визначний письменник католицької Італії, устами папи Келестина VI говорить до сумління світу.

В пастирських листах до всіх людей, всіх класів, до християн, євреїв і невіруючих—показує, як повинна виглядати наука Ісуса Христа здійснювана в житті кожного з нас.

Фальшива Присяга

ІГНАТІЙ КУШНІР

Був я ще малий хлопець, але добре памятаю жахливу подію, що залякала на смерть усе село Яцкович, повіт Самбір. В нашому селі проживав багатий парубок, Сенько Винарчик, що став залицятися до вбогої дівчини, Юлії, яка була служницею в лісничого.

Кожен знав, що Сенько не має ніякого заміру женитися з бідною Юлією, а тільки хотів трохи побавитися з нещасною та покинути на сміх людям. Знала це й бідна Юлія, але що ж? Годі було їй відогнати від себе багацького парубка! Нещасна обманювала себе, як могла, що зрештою природне кожній молодій і недосвідченій дівчині.

Юлія була гарна, добра та роботяща дівчина, тому й жінка лісничого шанувала та любила її. Бачучи, що нещасна дівчина щораз привязувалася до Сенька, намагалася всіма засобами опамятати нещасну, щоб здавила свою пристрасть і відогнала від себе багацького "жениха." Нажаль це їй не вдалося, бо Юлія повна мрій і надій щиро вірила в Сенькову до неї щиру любов.

От і пані лісничева постановила собі звернутися до самого Сенька та скартати його за те, що обманював бідну Юлію. Раз застала вона їх у неділю по обіді в садочку й отак заговорила до Сенька: "Слухай, Сеньку, чому обманюєш бідну дівчину? Що лихе вона тобі вчинила? Ти ж напевно не маєш ніякого наміру оженитися з нею. Ото ж дай спокій Юлії та підшукай собі багацьку дівчину!"

Сенько змішався, почервонів, а Юлія заллялася рясними сльозами. Щоб якось успокоїти нещасну притрастю засліплену Юлію, Сенько став клястися небом та землею, що він поважно думає взяти собі Юлію за жену. Навіть додав урочисту присягу, щоб підтвердити свої слова: "Нехай не дійду до церкви, якщо б я мав оженитися з іншою дівчиною ніж із Юлією!"

По цих словах закохана дівчина успокоїлася. Пані лісничова додала: "Памятай, Сеньку, ти склав присягу. Горе тобі, якщо не дотримаєш її!"

По цій присязі любов між молодятами поплила своїм руслом... Любилися, кохалися... Це не була правдива любов у Сенька. Це була пристрасть, що зникає, як заспокоїться. Так

по якомусь часі Сенько почав щораз рідше зявлятися на лісничівці. Потім зовсім покинув зраджену дівчину та залюбився в багачці з села Хлипні, повіт Мостиська.

Марне ридала Юлія, надармо пригадувала йому присягу. Сенько не журився... Обидві родини стали готовитися до весілля... Надійшов щасливий день для Сенька... Мав узяти собі багачку... Зібрався пишно та поїхав до Хлипнів брати шлюб.

Молода пара наближалася до церкви. Музика гучно грала багачам... Сенько наблизився до церковної хвіртки, але не перейшов її, бо нагло задрижав, скорчився, упав на землю та нагло помер...

Не було вже радісного весілля, але жалібний похорон... Це сталося в селі Хлипні, повіт Мостиська, в 1903 році.

Місячне Наміреннн

ЛЮТЕНЬ:—"Молитися, щоб посеред людей було більше покаянного духа та діл."

Господь Бог сотворив людей, щоб вони любили Його, зберігали закон Божий і за добрі діла заслужили собі вічну нагороду в небі.

Один гріх може відвернути людей від Бога та позбавити їх вічного щастя і засудити на вічне пекло. Грішна людина сама себе засудила на вічні муки, бо зневажений Творець видав на неї присуд прокляття.

Одне каяття та покута можуть звільнити людину від прокляття та врятувати її від пекла. **Якщо не покаетеся, так усі погибнете!** сказав Спаситель до заляканих жидів.

Одне каяття та покута можуть врятувати світ від заглади та нових воєн. Це ж пророцтво Божої Матері в Фатимі. Вона бачить кари, що Божа справедливість зготовила для грішного людства, тому й як любляча Мати спішиться в світ перестерігати свої грішні та невдячні діти й накликати їх до розкання, бо Бог уже готовий карати.

Як же нам чинити покуту?

I. Строго придержувати пости приписані нашою Церквою.

II. Додати добровільний піст у середу, бо середа це день Марії в нашім українськім обряді.

III. Чинити покутні діла та вмертвлення так душевні, як і тілесні: вмертвляти цікавість, держати язик за зубами, чувати над своїми очима, годитися з Божою волею посеред страждань, здержуватися час до часу від дозволених приємностей, от куріння, пиття, тощо...

В Напрямі До Бога

о. Др. М. КОМАР

СВЯТИЙ Августин, що його зарівно почитає так Східня як і Західня Церква, сказав раз цю глибоку думку: "Наміреннн робить діло добрим; а це що нашому наміренні надає правди вого напряму є ніщо інше, як тільки наша віра." Жиди, яких божниці перестали бути святинями месіянської ідеї, а остали лиш "домівками" нездорового національного партійного світогляду, не розуміли ніколи Христової високої ідеї, не хотіли знати Христових намірів для їхнього власного добра, бо вони не мали віри і в цих своїх "домівках," нібито під плащиком "закону," укривали інші наміри, плекали фальшиві фарисейські пляни, які з хвилиною їх здійснення, по здвигненні Господнього хреста на Голготі, припечатали раз на все долю цілого жидівського народу.

Такто правдиве наміреннн являється завжди важнішим чинником, ніж саме, хочби найкраще діло. Бо навіть найбільші діла, хочби на них працювали мільйони людей і то через десятки і сотки літ, є нічим, коли їх доконувалось без правдивого наміреннн.

Всі наші вчинки, малі й великі є по своїй природі добрими, злими або індиферентними. Добрими ділами є передусім чесноти, як любов ближнього, любов вітчини, побожність, а дальше такі діла, як молитва, жертвенність і т.д. Злими ділами є ті, що ми їх загально називаємо гріхом, бо вони противляться Божому природному чи іншому позитивному законові; їх не сміється ніколи робити і їх не оправдує ніколи ніяка ціль чи наміреннн. Індиферентні діла лежать по середині, вони не є ані добрими ані злими, через них ми не зискуємо собі ще ані нагороди ані кари. Цього рода ділами є більшість діл нашого щоденного життя, як їсти, пити, спати, працювати, читати, писати. Цього рода діла є наче сирівцем, з якого ми можемо виконувати твори високої вартости, вони є рудою, яку ми маємо можність перетворити в золото. Власне це перетворення наших індиферентних вчинків на діла високої людської природ-

ної і вічної надприродної вартости діється через наміреннн.

Наміреннн це наставлення людського ума (душі), яким спрямовується виконуване діло до якоїсь цілі. Коли індиферентне діло (відпочивати, працювати і т.д.) виконується з добрим наміренням для доброї цілі, то тоді й саме це діло стає добрим. Зле діло не може бути ніколи добрим ані через наміреннн ані з огляду на ціль. Нпр. крадіж не може бути ніколи оправдана, хочби краджені гроші були призначені й на церкву. Добре діло через добре наміреннн й добру ціль набирає нової моральної вартости.

Найвищою ціллю всього людського життя й діяння є Бог; тому то цій найвищій останній цілі мають бути підпорядковані всі інші людські цілі. Звідси добрим є тільки те наміреннн, яке спрямовується і яке досягає цеї останньої найвищої цілі. Тільки Бог, найбільше Добро, остання ціль, той, що є самим Буттям, самою Любовю і самим Життям може надати правдивої вартости для всіх людських діянь і цілей і тільки цей напрям, що веде до Бога і до поширення Його слави є правдивим і правильним шляхом. "Все, що небудь робите словом або ділом, усе в імя Господа Ісуса робіть, дякуючи Богу Отцю через Нього" (Кол. 3, 17).

Хто не жиє життям віри і в свойому житті Богом не інтересується, цей на місці Бога мусів поставити собі божка, якому служить "понад усе." Таким божком у нашому столітті стало передусім особисте "я", що приняло демонську постать в особах диктаторів; такими божками стали дальше модерні диктаторські партії, які проголосили себе усім і хотіли б у свою службу втягнути і Бога і Церкву і націю і державу і чужі народи. На прикладах вчорайшої гітлерівської і сьогоднішньої большевицької Росії можемо вчитись і бути мудрими.

На площині Христової Євангелії розтягається широке поле для нашої щоденної праці для наших найбільших ідеалів, під сонцем Христової Правди кожне наше навіть найменше діло дозріє і зросте до великого чину, який набере невмірущої вартости і здійснення на шляху в напрямі до Бога.

Поради для людей, що хочуть жити по-людськи:

Як маеш доброго приятеля, так дорожи ним немов золотом, бо один добрий приятель під рукою краще тобі поможе в біді ніж 15 далеких рідних.

Не журися, дівчино, що хлопці тобою не цікавляться. Якщо ти перлина прикрашена християнськими ченотами, так злодій тебе знайде напевно.

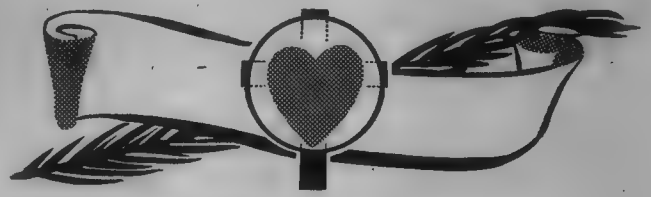

ЗАКИДИ ПРОТИ КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

НЕОДИН чи неодна відмовляється вступити до Католицької Акції, бо може ніхто не вияснив їм, що таке Католицька Акція, які користі приносить, або може не хочуть станути немов вояки під прапором Христа та змагатися за поширення Його царства в модернім світі.

Слід приглянутися до Католицької Акції, щоб пізнати її, бо каже пословица: "Не можемо любити те, що не знаємо!" Вороги Христові добре розуміють значення Католицької Акції, тому намагаються осміщити її в очах християн, щоб відтягнути їх від участи в співпраці, якої вона домагається від усіх Христових визнавців.

Дивне явище! Хоч Христові Намісники заохочують всіх католиків ставати в ряди Католицької Акції, всетаки бувають християни, що сміються з неї, відраджують іншим записуватися до неї. Самі ж члени здебільша бувають охлялі, тому й не працюють так, як повинні.

Он обовязок священиків і провідників вияснити народові важність Католицької Акції, заохочувати всіх вступати до неї та бути діяльними католиками, зрозуміти ціль і засоби, щоб відважно іти до бою за Христа з ворогами Божими, що намагаються всіма засобами споганізувати сьогоднішній світ. Навіть найкращі справи та ідеали підупадають через кволість своїх носіїв.

Які ж закиди чинять вороги чи недбалі християни Католицькій Акції? Чому окрикують її немов непотрібну, шкідливу надбудову християнства? Які закиди та притексти наводять на свої фальшиві твердження?

1. Католицька Акція не приносить жадної користи! Це велика помилка або попросту фальшива пропаганда збаламучених людей. Католицька Акція по словам Пія XII дуже корисна Церкві та батьківщині. Монсіньор Шремб каже: "Єпископи та священики сьогодні потребують помочі світських людей!" Скільки нових проблем виринуло в нашім столітті, скільки ворожої пропаганди поміж нашим народом зо сторони сектантів і відпалих католиків посеред наших вірних до Америці та Канаді,

яка велика потреба поширяти католицьку пресу по наших парафіях і колоніях! Українська, католицька Церква має замало священиків, щоб задовольнити потреби нашого народу. Світські, активні католики мусять стануть разом зо своїми пастирями до праці, щоб поширяти всюди Христові засади, відвідувати наших людей, приєднювати їх до Церкви, втягати до церковних товариств, відвідувати тих, що далися звести брехливій пропаганді та покинули святу Церкву...

Не тільки наша Церква в Америці та в Канаді потребує ревних, світських апостолів і апостолок, але й узагалі Христова Церква вимагає від усіх своїх членів ревної співпраці, щоб обновити світ у Христі. Кожен бачить, що ляїцизм, безрелігійність, байдужність вдираються до шкіл, урядів, родин, конституцій, держав і взагалі до всього публичного життя народів. Люди не хочуть числитися з Христом у бизнесах, політиці, економії та міжнародніх стосунках. Вороги Христові намагаються поширити всюди неморальність і безвіря, бо це дві колони безбожництва.

Модерний дух повикривлював у людях християнське сумління, приспав віру, осмішив християнську ревність, що колись навернула світ до Христа.

Як же ж привести збаламучені душі до Христа та Його Євангелії? Вони не приходять до Церкви, не люблять слухати проповідей, уникають священиків! Хто зможе врятувати їх від нещастя в цьому та в другому житті? "Релігія це розвязка всіх питань." Коли б всі християни були правдивими, щоденними католиками, так не треба було б огранізувати особливіших рядів світських апостолів цебто Католицької Акції, бо всі християни трудилися б, щоб Христос став володарем світу, посеред якого проживають чи працюють.

Як можна без зорганізованої акції християн невтралізувати лихо, що ширіться в світі, як можна перепинити наслідки лихої преси, зреформувати школу та законодавство, здержати робітничі маси від нехристиянських організацій, де вони стають під ворожий Христові прапор? Не вистачає християнам триматися дефензиви. Треба ввійти в бій, щоб відзискати страчений терен. Масарик, чехословацький президент, теоретик европейської демократії, сказав до чеських католиків: "Будете мати ті права, що здобудете собі боротьбою!"

Отож християни мусять іти в бій, протиставити зброю зброї, школу школі, пресу пресі, товариства товариствам, пропаганду пропаганді, сходини та зїзди зїздам і сходинам, коротко, добрими засобами поборювати лихі маневри ворогів Христа та Церкви. Замало воно плакати та сидіти бездільно. Східні християни не станули до активної боротьби з музулманством, не виступили зорганізовано проти півмісяця, але були розсварені та розєднані, тому й стали жертвою магометанства. І так квітучі колись християнські провінції в Азії та Африці перестали бути християнськими... Нащадки кволих християн стали музулманами... Християнство зникло з країв, що в перших віках по приході Христа дали тисячі мучеників Христовій Церкві.

Вороги атакують нас модерними засобами та найновішими винаходами техніки. Їм треба протиставити ті самі засоби та винаходи: кіна, радія, телевізії, пресу, пропаганду... Всі християни мають обовязок брати активну участь у публичнім житті, от як голосованні, виборах, бо йнакше лихі люди позаймають становища в публичнім житті та використовуватимуть свої засоби та владу на шкоду Церкві та на загибель безсмертніх душ. Слід організувати робітництво на християнських засадах, розвязувати соціяльні питання по засадах папських енциклік, висвітлювати перед публикою загрозу християнству, поширяти засади Євангелії при помочі преси, радія, телевізій, викладів, зїздів, тощо... Наша приповідка каже: "Працюй, небоже, то й Бог допоможе!" Бог не буде чинити чуд, щоб боронити нас від ворогів, коли ми з лінивости чи трусливости тікаємо від праці та боротьби. Он тому Господь запрошує всіх, молодих і старих, хлопців і дівчат, самітніх і подружених до праці за християнські ідеали в родиннім, приватнім, державнім і громадянськім житті: "Ідіть і ви до моєї винниці!" (Мат. 20, 4). Тут праці багато, але замало робітників і великодушних героїв, що готові все посвятити для Божої слави та добра своїх ближніх. Вороги християнства перевищають християн свою працьовитістю та жертвенністю. Працюють невпинно, без винагороди, при всяких нагодах ширять свої фальшиві ідеї, не знеохочуються неуспіхами, не лякаються терпіти за свої мильні ідеали.

Комуністичний журнал в Америці хвалився, що його редактори та співпрацівники посвячуються без винагороди та похвали, дають свій час і труд, хоч журнал негоден відплатитися їм за прислуги.

Один із найбільших німецьких философів каже: "Три речі будять у мене подив: небесні зорі, гарні квіти і невинні очі дитини."

Якщо не хочеш помилитися в своїх осудах і зробити прикрість свому ближньому, так не суди заскоро, поки не вислухаеш обидвох сторін, бо на це дав тобі Бог два духа.

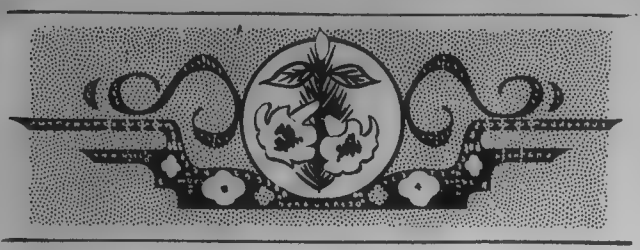

Життя Папи

о. І. НАГАЄВСЬКИЙ

Обід і Пообідні Зайняття

По ВСІХ авдієнціях Папа знова, уживаючи вінду, удається до приватних апартаментів на обід, що також є дуже скромний. Дуже рідко подають до обіду мясо та завжди овочі, бо папський лікар Галеанці Лізі від кількох літ домагається і твердо настоює, щоб Папа прибрав дещо на вазі. Папа при своїй висоті далеко поза шість фітів важить всього 120 евр. фунтів, а це може бути дуже шкідливе для здоровля Папи. Та мимо цього Папа не звертає жадної уваги на домагання лікаря та ані на кількість, ані якість поживи.

Підчас останньої війни в Римі ціле населення дуже терпіло від браку опалу, бо не можна було спровадити зза кордону вугілля. Німеччина давала лиш приділи для важніших фабрик, а населення сиділо в холоді. Очевидно у Ватикані було настільки палива, щоб огріти палату та Папа рішучо запротестував, кажучи, що він не може мати більшої вигоди від населення Риму. Догадуються, що Папа від того часу набавився ревматизму в пальцях, бо перестав писати рукою та це тільки здогади. Це є один з тисячів доказів, чому Римляне люблять Папу.

Папа завжди їсть сам, як і всі Папи, почавши від Льва XIII. Це діється з чисто аскетичних зглядів, щоб уникнути всякі виставні приняття, які могли б бути при оказії відвідин коронованих голов і начальників держав, що дуже часто у Ватикані буває.

Від цього правила є дуже рідкі виїмки. Монсіньори Монтіні й Тардіні за цілий час свойого секретарювання лиш один раз їли з Папою обід.

Розказують, що померший Папа Пій XI, бувши нунціем в Польщі, раз підчас страшної сніговії заблукався до одного села. В селі продовж вісьмох днів був гостем старенького пароха.

По кільканацятьох літах цей старенький, спенсіонований вже парох, приїхав до Риму з паломництвом. Папа запросив його до себе на вечерю та запропонував йому нічліг в своїх гостинних кімнатах. Навіть найстарші мешканці ватиканського міста памятають за останніх пятьдесять літ лиш цей один випадок. Такої чести зазнав лиш одинокий старенький сільський священик.

Пронто! Тут говорить Пій XII.

По обіді Папа знова працює. При своїй праці дуже часто послуговується телефоном. Високі й відповідальні урядники Ватикану, виконуючи свою важну працю, мусять бути готові в кожній хвилі підніcши слухавку телефонічного апарату почути лагідний, тенорової краси, виразний голос: "Пронто! (неначе американське "гелов") Тут говорить Папа Пій XII. Прошу переслати до мене всі додаткові інформації про справу Ч...." Очевидно, що всі розмови Папи мають довірочний характер. Тому у Ватикані при всіх телефонічних сполуках є затруднені братчики-монахи Чина дон Оріона. Ця довірочність Ватикану така стисла, що дуже часто ватиканські громадяне, що не мають в своїх руках даної справи, довідуються про неї по довшому часі від відвідувачів зза кордону, або прямо з часописів.

Папа інтересується ватиканською господаркою.

Між 4 і 6 годиною Папа відбуває довші проходи по ватиканських городах, звичайно в товаристві кардинала або якогось визначного зовнішного відвідувача. Кожного дня між 6 і 7 годиною монсіньор Монтіні, що є також приватним секретарем Папи, інформує Папу про різні справи матеріяльної натури: прохання різних людей про допомогу, дарунки, легати та інші фінансові справи. Ці справи займають у Ватикані не останне місце. Зо огляду на безбожницьку й підривну комуністичну роботу Ватикан потребує багато грошей, щоб виводити перед цілим світом ці всі большевицькі брехні на денне світло. Папа потребує грошей на вдержання Ватиканської Держави внутрі Ватикану та вдержання своїх Нунціїв майже у всіх державах світу, крім деяких держав поза залізною занавісою, які не мають Нунціїв. Папа потребує багато грошей на вдержання університетів, безліч богословських колегій, сиротинців, манастирів, клінік, тощо...

Велику рубрику у видатках Ватикану вже в повоєнних часах становила допомога скитальцям з різних країв світа. Українські ситальці могли б багато сказати в цій справі, а головно ті, що їх доля закинула на італійську землю. Памятаю в грудні 1945 р. наспіла з Бельгії до Апостольського Візитатора Преосв. Кир Івана Бучка розпучлива телеграма, що около 20,000 українських скитальців мають передати "на родіну." Це сталося так нагло, що вони йдучи на явну смерть просили інтервенції Ватикану на узискання часу, щоб відбути передсмертну сповідь.

За особистою інтервенцією Папи тих всіх скитальців не вислано "на родіну."

Звідки Папа бере всі потрібні гроші на ці величезні мілїонові видатки? Бо відомо, що італійське королівство відібрало Папській Державі всі добра, а Папи не приняли від нього жадної рекомпензати. Ці гроші складають всі вірні сини католицької Церкви в цілому світі. Злучені Держави Америки в рубриці приходів Ватикану займають більшу половину позицій. Ці всі гроші це т. зв. Петровий Гріш, який вірні жертвують раз в рік на празник св. Петра й Павла.

І наші українські католицькі дієцезії займають там неостанне місце, бо український народ і в Старому Краю і в Америці, чи денебудь в світі, радо складає свої жертви на ширення царства Божого на землі.

1) На якім хресті помер Христос? На однораменім чи трираменнім?

Ніхто докладно не знає, на якім хресті помер Божественний Спаситель. Давніші вчені твердили, що помер Він на трираменім хресті. До одного рамени були прибиті Його руки, друге рамя це табличя з написом: "Ісус Назарянин Цар Юдейський," а третє рамя це була підпора, щоб розпятий Спаситель міг оперти свої ноги та так злагіднити тягар свого тіла. Новітні ж учені твердять, що Спаситель помер на однораменім хресті.

2) Жив у нас Іван Н., що від кількох літ не сповідався. Він помер нагло без сповіді. Наш священик дав йому церковний похорон. Чи так вільно робити? Таж нам казали, що таких треба по смерті не впускати до церкви. Він же був таний недбалюх. До церкви рідко ходив і колекту не все платив!

Можна було Ів. Н. дати йому скромний похорон без ніякого розголосу та паради, бо покійний не підходив під жадну категорію людей, яким Св. Церква каноном 1240 забороняє християнський похорон.

Покійний міг увійти під 6-у категорію публичних грішників, але ми сумніпалися, чи він був публичним грішником. Він часом приходив до церкви, і раз навіть заплатив колекту. Не знаємо, чи десь ходив до сповіді, бо в нас, наскільки знаємо, в сповіді не був.

Канонічне ж право під публичними грішниками розуміє тих, що позитивно зо злоби чи погорди не прийняли Св. Тайн. Цього не можна сказати про успішого Івана К. Його щонайбільше можна зачислити до недбалюхів.

Моральна ж Теологія о. Артписа-Даменa, II том, стор. 770 виразно зазначує, що не слід зачисловати до публичних грішників тих, що довгі роки не сповідалися з недбалости. (III, ч. 1).

Канонічне право каже в сумнівних випадках порадитися Ординарія. Коли ж сумнів полишається, так за рішенням 2-го Вальтиморського Синоду треба вживати милосердя, бо **odiosa sunt restrinjenda**. Це має місце, коли недбалюх помер нагло та не мав часу на покуту й сповідь. (Акта et Декрета Собору, Н. 389).

3) Хто така Свята Софія?

Були дві святі Софії. Одна італійська дівиця, замучена за гонень царя Декія. Друга—римлянка, вдова, що померла на гробі своїх трьох замучених дочок на другий день по їх смерті.

4) Як треба жити, щоб могти щоденно приступати до Святого Причастя?

Треба бути вільним від смертельного гріха, сумлінно виконувати свої щоденні, станові обовязки, вистерігатися вповні добровільних, простительних гріхів, от як обмови, нарікань, вибухів гніву...

При тім треба приготовитися, роблячи акт любови, покори, жалю перед Святим Причастям. По Св. Причасті слід задержатися яких 10 минув, щоб подякувати Ісусові за те, що прийшов до нашого серця, поручити Йому свої клопоти та потреби, помолитися за свою родину, ближніх, парафіян, душі в чистилищі та за конаючих грішників.

5) Чи то гріх, як здорова людина молиться, сидячи або лежачи в ліжку?

Молитва завжди та всюди добра, аби тільки ми молилися з пошаною. Відбувши вечірні молитви навколішках, можемо теж молитися в ліжку. Побожні християни засипляють із первицею в руках.

6) Чи то гріх кашляти по Святім Причасті?

Не треба клопотатися кашлем, якщо ми проковтнули Святе Причастя. Слина це не Святе Причастя, тому не треба журитися хусторкою ужитою при кашлянні.

7) Чому у наших богослуженнях повно церемоній?

Дивують вас церемонії? Чому ж у щоденнім людськім житті повно церемоній? Скидаємо шапку, як стаємо перед визначною особою. Кладемо руку на серце, щоб потвердити правду наших слів. Стискаємо руку приятелеві, якого довго не бачили. Отак виявляємо людям свої почування. Ніхто не дивується тому.

Коли ж іде про публичне почитання Бога, так люди злої волі, модерні фарисеї гіршаться.

Що ж вороги Христа закидають нашим чудовим богослуженням?

"Бог знає наші серця та почування. Він не потребує зовнішніх знаків, якими виявляємо свої почування."

Бог знає наші почування й не потребує щоб ми виявляли їх Йому зовнішніми знаками. Але ми потребуємо їх, бо ніщо негодно здержати почування в серці, коли воно щире та сильне. Суму ніхто не скриє бо голова сама хилиться вдолину. Зрештою вияв внутрішніх почувань скріпляє їх. Краще молимося, як впадемо навколішки та зімемо руки до неба. Серце тоді краще підноситься до Бога. Зовнішні церемонії дають іншим добрий приклад, що бачуть у них вияв наших почувань. Неодин безбожник наверпувся, зобачивши розмолених у церкві християн.

8) Чи то гріх, як комусь у часі молитви насуваються лихі гадки чи сумніви про віру?

Розтріпання, лихі гадки в часі молитви не є ніяким гріхом, коли ми не хочемо і відкидаємо їх. Ми тілесні істоти, тому й змисли й уява даються відчувати. Навіть найбільші Святі мали розтріпання, але їх старанно відкидали, як тільки зауважили, та далі спокійно молилися. Так і нам слід поступати: відкидати зайві гадки, спокуси чи сумніви, не повторяти відмовленої молитви, а тільки продовжати її. Бог бачить нашу добру волю, тому приймає нашу молитву. Св. Катерина Сієнська раз мала страшні, змислові спокуси.. Не завзятій боротьбі перемогла їх. Тоді явився їй Ісус Христос. Свята спиталася: "Ди Ти був, Господи?" Христос відповів: "Я був при тобі та подивляв твою відвагу в боротьбі зо спокусами!"

9) Чи вагітна жінка може бути хресною матірю цебто кумою?

Чому б ні? Вагітність у законнім подружжі не є гріхом, тому вагітна жінка не має чого стидатися являтися в церкві чи на публичних вібраннях. Колись думали, що вагітність це щось ганебне, тому й змушували вагітні жінки сидіти вдома, не показуватися людям. Тепер цей хибний погляд вийшов з моди. Так Церква, як і порядні люди шанують будучі матері. Не шанують їх хіба ті нещасні жінки, що не хочуть бути матерями та відказуються від дітей всякими ліками, штучним перепиненням народин, щоб мати більше часу на гуляпки та запевнити собі вигідне життя коштом Божого закону. Не слід зважати на їх кпкування, бо це негідні жінки та вороги Божі, на яких скоріше чи пізніше спаде заслужена кара.

10) Моя знайома не хотіла мати клопоту з церковним похороном свого мужа, тому казала його спалити. Чи вільно палити трупів?

Палення тіла строго заборонене католицькою Церквою. Канон 1203, 2, виразно каже: "Коли б хтось приказав, щоб його тіло спалено по смерті, то не вільно виконувати такого приказу. Коли б цей розпорядок був злучений із контрактом або тестаментом, так треба вважати його так, немов би він зовсім не існував."

Ото ж не вільно виконувати заповіту чоловіка, що приказав спалити власне тіло. Хто його виконує, той тяжко гріх-

шить: Хто звелів спалити своє тіло, той уходить в очах Церкви за публичного грішника, тому й не вільно ховати на католицькім цвинтарі його останків спаленого тіла, ані відправляти за нього богослуження публичні, подібно як за еретиків або самогубців.

Церква заборонила палити тіла усопших, щоб побарювати практику безбожників і масонів, що спаленням тіла хочуть заявити, що не буде воскресення тіла, бо його вже спалено.

Часом Церква дозволяє в важних випадках палити тіла померших, от як у часі варязі, пошести чи війни, коли є забагато трупів і нема кому належно поховати їх.

11) Чи це правда, що Японія прохала мира 6 місяців перед закінченням війни, але Америка не прийняла прохання японського цісаря?

Це правда. В 1945 році державний департамент Америки не прийняв прохання мира, що японський цісар прислав через Святішого Вітця, Пія XII. Коли б Америка була прийняла посередництво Святішої Столиці, так війна була б закінчилася шість місяців скоріше, тисячі американських жовнірів були б не впали на полі бою, Росія не була б вступила в війну в Японією, Китай був би залишився в руках націоналістів, Корея не була б поділена, тому й не було б корейської війни, що коштує Америку 20 більйонів долярів, 150,000 трупів і яких 200,000 ранених.

Ніхто не був би кидав атомної бомби на Гіросіму та Нагасакі, що вбила яких 200,000 невинних японців. Вістку про благаний мир Японії подав адмірал Захарія. Нажаль американська масонерія не допустила Папи до посередництва в мирі.

12) Одна знайома жінка втекла від свого чоловіка та пішла до свого пароха прохати уневажнення подружжя, бо заявила, що вона при шлюбі тільки зовнішньо згодилася словами на це нещасне подружжя під намовою матері, але в серці вона ненавиділа свого партнера, бо була потайки заручена з іншим. Чи може це подружжя бути законно Церквою уневажнене?

Он послухайте, що каже канонічне яраво про ваш запит: "Припускається, що в заключенні подружжя внутрішня згода духа відповідає словам чи знакам, що їх роблять женихи.

"Якщо ж одне або обидвоє виключають позитивним актом волі подружу згоду або право на подружі акти або есенціяльну якусь прикмету подружжя, так їх подружжя неважне." (Кан. 77).

Проте тут треба бути дуже обережним, бо неодне недосвідчене дівча кається, що нерозважно вийшло заміж засліплене пристрастно, без поради батьків і священика. Коли ж дійсне дівча не годилося внутрішньо на подружжя та має на це докази, так Церква може видати заяву, що подружжя неважне, бо не було подружого контракту.

13) Чи можна женитися листом?

Ні. Листом можна приготовити все до подружжя, але женихи самі мусять бути присутні при шлюбі та виявити перед священиком і двома свідками свою подружу згоду.

Церковне право каже: "Женихи мусять бути присутні самі або через прокуратора, щоб могли важно заключити подружжя." (Кан. 79). Таке буває часом у часі війни, коли наречений не може особисто приїхати, тому уповажнює на письмі свого прокуратора, щоб у його імені виразив подружу згоду. Проте церковне право далі каже: "Не вільно заключати подружжя через прокуратора без позволення епископа, що має в означенім випадку дати його на письмі." Далі право окреслює, коли епископ може дати таке уповажнення: "Епископ може дати таке уповажнення тільки в разі конечности небто тоді, як женихи через важну причину негодні разом явитися." (Кан. 80).

"Коли ж подруги стрінуться, не повинні занедбати удатися до священика по благословення." (Кан. 82).

★

УВАГА: Віднови і нові передплати посилати лише до Адміністрації Голосу Спасителя:

The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada

Статті, дописи, замітки посилати до Редактора:

Rev. M. Schudlo, Redeemer's Voice Editor, 661 High St., Newark, N.J.

ДОБРІ ХРИСТИЯНИ ПЛАТЯТЬ РАДО СВІЙ ЦЕРКОВНИЙ ПОДАТОК

о. Дм. Гаврилюк ЧНІ.

ЩО ЦЕ? Хто платить податок з любовю?—Прим. "Люби Господа твого з цілого серця"—чи конечно це відчувати?

Ми любимо Бога як сповняємо Його волю, навіть коли це є дуже тяжко. Св. Феліція дала сім синів на смерть для заховання заповідей Божих. Її серце матерне краялося з болю і може було противне такій жертві, але вона ще упоминала їх: "Глядіть вгору, де Бог чекає на вас." Вона бачила їх мученичу смерть і відчувала тягар Божої заповіді, але всетаки виповнила її. Так і ви християни: економічна криза дає відчути тягар церковного податку, а однак платите без шемрання, нарікання.

Ні, ви не уступаєте перед жидами Старого Завіту. Коли християни первісні радо приносили дари на удержання своїх священиків та кошти церковних потреб, так ви чините.

Чи ви хочете, щоб вас завстидали секти? Адвентисти зібрали десятин понад 7 мільйонів долярів 1922 р. крім щедрих милостинь, що вони давали. Навіть найбідніші платили свою десятину. Ні—хоч ваші дари є менші, за те любов, з якою платите, хай буде більша.

Ви ж всі знаєте, що все маєте Церкві завдячувати. Прим. Архієпископ поясняв дитині, що вона вже коштує родичів бодай на день кводра. Скільки це буде за десять літ? Як багато? Але любови мами й тата ніхто не годен купити. Так і ми подумаймо, що дістаємо від Христової Церкви. Чи за всі гроші світа дістанете ласку освятну, що її дістали в св. Хрещенні?

А коли одним гріхом тяжким її стратили, то хто звернув її? Церква в імя Боже в св. Тайні Покути відпустила вам вічну кару, звернула ласку освятну, синівство Боже і наново відчинила вам браму неба. Чи це грішми оплатите? А сталу присутність Ісуса Христа в Найсв. Тайні серед вас, щоденну Службу Бо?у, св. Причастя, всі ласки, що звідти на вас сплили? Ні, не годні це все заплатити. Церква від вас не вимагає всього вашого майна, а тільки частину, щоб вона годна сповнити своє благодатне завдання. Чи ж за ті всі дари не дасьте церковного податку з любовю? Деколи це буде коштувати жертву, але любов нашої матері св. Церкви заслугує, щоб ми їй радо, з любовю помагали по нашій можливості.

14 гарних листів св. Ап. Павла дійшли до нас. В однім (до Филиписян) так пише: "Врадувався я дуже, що ви вкінці раз згадали про мене. (Про те ви думали та не мали нагоди). Не говорю начеб через недостаток, бо я навчився вдоволятися тим, що маю. Вмію чимбудь задовольнятися, умію жити й в недостатку, всюди й у всім я привчений, і бути ситим і голодувати і... все можу в тім, що мене кріпить. Та все таки ви добре зробили, що взяли участь у моїм горю. А знаєте й ви, Филипяне, що на початку благовістя, коли я вийшов з Македонії, ніодна церква не ділилися зо мною що до давання й приниманння тільки ви одні, бо і в Солунь раз і другий прислали ви мені на потреби. Не щоб я шукав дару, але я шукаю хісна, що умножився б на вашу користь. Маю все і маю подостатком. Я маю досить, принявши від Епафродита та те, що ви післали... приємну жертву, милу Богу, а Бог хай сповнить усяке ваше бажання по свому богацтву в славі в Христі Ісусі." (Фил. 4, 12-19).

Чи ви не думаєте, що це бажання благословенне св. Павла сповнилося? Филипяни зовсім собі заслужили своєю жертвенністю на це Боже благословення. "Дайте Богові, що Боже" а також сповнить Господь всі ваші бажання по свойому богацтву в славі в Христі Ісусі.

Життя кожного християнина повинно прямувати до того, щоб Ісус Христос був щораз більше знаний, щораз більше люблений, щораз більш прославлений.

ЧИТАЙТЕ БІБЛІЮ

КАТОЛИЦЬКА Церква заохочує своїх вірних читати Біблію та вділяє відпуст за читання Св. Письма, бо ж там є правдиве знання, що веде людей до вічного спасіння. Проте Біблія мусить бути непофальшована та непекручена, як це буває з протестантською Бібліею. От же Біблія мусить мати потвердження католицького єпископа.

Де є Біблія, каже німецька пословиця, там є Бог. Розчитуючись у Біблії, люди живуть так, як Бог приказав.

Лютер поперекручував Біблію, щоб міг завести в світі протестантизм.

От святий Павло пише: "Людина оправдується вірою!" (Рим. 3, 28), а Лютер каже: "Людина оправдується самою вірою!" Святий Яків каже: Віра без діл мертва... Людина оправдується з діл" (Як. 2, 24), але Лютер викинув ці слова зо своєї Біблії та назвав послання Якова пустим письмом і несмачним посланням.

Лютер заперечив чистилище, тому зовсім відкинув Книги Макавеїв, бо там була згадка про Чистилище та про обовязок молитися за усопших: "Це свята і спасенна думка молитися за померших, щоб увільнилися від своїх гріхів" (Мак. 12, 14).

Неправда, що Церква забороняє людям читати Біблію, бо ж читає її вірним на Службі Божій, на Вечірні, Утрені, тощо...

Німецький історик Мікаель, що все своє життя студіював Біблію, каже, що Біблія була найбільш поширеною книгою в світі, заки Лютер почав поширювати між людьми свою пофальшовану перерібку Святого Письма.

Др. Катс каже: "Фальшиве воно, що люди перед Лютром не читали Біблії. Проповіді середньовічних проповідників були переповнені витягами Святого Письма.

Неправда, що Лютер перший переклав Біблію на народню мо-

ву. Ґутенберґ, німецький католик, що винайшов друк у 1445 році видав Біблію у німецькій мові в 1483 році. Лютрова ж Біблія появилася аж у 1552 році. Тоді католики мали 14 видань Біблії в народніх мовах, з яких 5 були в німецькій мові.

Церква заохочує всіх читати Біблію. Папа Пій XI сказав у 1928 році до італійського конґресу в Торіно: "Ніяка книжка не промовляє до душі з таким світлом правди, силою прикладу, як Святе Письмо!"

Церква забороняє своїм вірним читати пофальшовані Біблії, бо це вже не Боже слово, а людські видумки... Та ж держава забороняє своїм громадянам купувати та споживати пофальшовані та нездорові товари, бо вони шкодять здоровлю населення...

Англиканин Брухман признав, що англіканська Біблія пофальшована в 840 місцях.

Хто хоче пізнати правдиве Боже слово, той мусить читати католицьку Біблію!

Емануїл Байт, славний промовець, лікар і поет був одним із тих жидів, що любив розчитуватися в Біблії та знав її майже напамять. Студіював він у Празі, де зчаста ходив на католицький катехизм, де почув багато висловів про Месію, про які ніщо не знав. Це немало дивувало його, бо ж знав добре Біблію.

Вернувшись додому на вакації, провірив Біблію свого батька, де знайшов повиривані листки, що описували прихід, життя та страсті Спасителя. Здивований і розлючений побіг до батька спитатися, чому він повидирав листки, що відносилися до Месії. Замість відповісти батько ударив його в лице. Удар був спасенний. Вайт став ще більше студіювати Святе Письмо та католицьку науку. По якомусь часі став він християнином, бо пізнав Божу правду.

Нехай читає католицьку Біблію та пресу, хто хоче пізнати правдиву Христову науку, бо Свята Церква це колюмна правди.

— — —

Чи Біблія потребує пояснення?

Протестанти та Біблійники твердять, що кожен може читати і толкувати собі Святе Письмо, як йому подобається, бо Святий Дух просвічує та береже його від помилок...

І так біблійники, читаючи Святе Письмо, повикручували його, порізнилися між собою, потворили різні секти, що навзаєм ненавидять і осуджують себе...

Святе Письмо має багато трудних і неясних місць. Треба знати часи, звичаї, спосіб думання та говорення людей, що писали Святе Письмо...

Треба духовного провідника, щоб не помилитися в толкуванні Святого Письма...

Он скарбник етіопської Цариці читав Біблію, вертаючись з Єрусалиму. За надхненням Святого Духа Пилип приступив до нього та спитався: "Чи розумієш, що читаєш?" Він сказав: "Якже можу розуміти, коли хтось не пояснить мені?" Филип ...проповідав йому Ісуса... і охрестив його." (Дії, 8, 26).

Святий Петро пише: "В усіх листах... є дещо трудно зрозуміти, що невчені й неутверджені перекручують на власну загибель. Ви ж, браття, бережіться, щоб, зведені помилкою безбожників, не відпали від власного утвердження." (2 Пет. 3, 14).

Святий Августин, бистроумний Учитель Католицької Церкви, сказав про себе: "Є більше речей в Святому Письмі, що я не розумію ніж, що розумію!" Далі Святий Августин каже про повагу Католицької Церкви в вияснюванні Біблії: "Я не вірив би навіть самій Євангелії, якщо б повага Церкви не змушувала мене до цього." Без авторитету Христової Церкви ніхто не знав би, що Святе Письмо, а що людські видумки!

Святий Єроним каже, що при завчанні всякого ремесла треба учителя, тільки "пояснення Святого Письма є наукою, до якої кожен сам береться!"

Отак, коли сліпий провадить сліпого, то обидва впадуть у яму!

Всі єресі почалися від злого пояснювання Святого Письма. Лютер раз признався, що "кожний додає свою темряву до Святого Письма."

Навіть Лютер не позволяв своїм сторонникам самовільно толкувати Святе Письмо: "Хто вчить інакше ніж я вчу, той відкидає Бога та стає дитиною диявола."

Реформатор Кальвин писав: "Бог дав мені владу видавати осуд, що добре та що зле!"

Святе Письмо

Святе Письмо або Біблія це збір 72 книг написаних перед або по Христі за понукою та при помочі Святого Духа. Католицька Церква прийняла та проголосила їх за Боже Слово. Святе Письмо чи Біблія це наче Божий лист до людей.

Святий Антоній Великий був славним пустинником у Єгипті. Цар Константин Великий написав раз до нього листа. Учні дивувалися, що цар Константин власноручно писав до вбогого пустельника. Антоній успокоїв їх: "Святе Письмо повинно більше дивувати вас, бо це лист, що Бог, Цар над царями, післав нам, нужденним своїм сотворінням!"

Шануйте Біблію!

Біблія це найстарша книга світу. Маємо в Біблії 45 старозавітніх і 27 новозавітніх книг. Чотири Євангелисти, Матвій, Марко, Лука, Іван, що списали науку Ісуса Христа в чотирьох Євангеліях, це найважніші святі письменники.

Треба шанувати та дорожити Біблією, бо це не людська, а Божа наука. Христова Церква чуває, щоб ніхто не фальшував її, бо це непомильне Боже Слово. Тяжко грішить, хто перекручує чи фальшує Святе Письмо...

Церква завжди шанувала Святе Письмо. Священик відчитує молитву перед престолом, щоб міг гідно читати Святу Євангелію.

Християнські лицарі витягали шаблі з піхви та підносили їх догори підчас читання Євангелії, зазначуючи, що готові боронити Святе Письмо навіть власною кровю.

Церква велить класти руку на Святе Письмо підчас присяг, щоб зазначити, що людина говорить правду: "Нехай поможе мені Бог і Його Свята Євангелія!"

Святий Іван Золотоустий каже, що за його часів навіть жінки та діти носили на грудях святу Євангелію.

Протестанти закидають Католицькій Церкві, що католики легковажать собі Біблію... Це неправда. Якщо б не Католицька Церква, так людство не мало б Біблії, бо ж Церква пятнадцять століть дбайливо зберігала її немов найцінніший скарб. Свята Біблія зберігалася в рукописах по манастирях, поки винайдено друк у 15-ому столітті.

Світ повинен бути вдячний Католицькій Церкві за те, що зберегла Біблію від знищення в часі нападів варварів, які все палили та нищили.

Якщо б не Католицька Церква, так Протестанти не мали б Біблії, бо ж від католиків узяли її та передали своїм однодумцям, поробивши в ній самовільні зміни для своєї пропаганди проти ж тої Католицької Церкви, від якої взяли її.

Зразу різні книги Біблії були порозкидані. Аж у четвертому столітті на Соборі в Картагіні 397 року Церква переглянула та зібрала святі книги в одну Біблію та подала її християнам, щоб користали з неї для спасення своєї душі.

Як же ж протестани можуть твердити, що Католицька Церква не дбає про Біблію?!

УЧІТЬ КАТЕХИЗМУ СВОЇ ДОЧКИ!

ЗАСЛАБЛА дочка одного з ґенералів Наполеона Великого. Рідня покликала священика. Надзвичайна побожність і жива віра вродливої дівчини зацікавили Божого слугу, що здивовано спитався, хто защепив таку сильну віру в її серці.

"Великий Наполен!"—відповіла хвора і стала оповідати своє життя... "Я мала 10 років, як мій батько був засланий з цісарем Наполеоном на острів Святої Олени. Якось цісар стрінув мене, погладив і промовив: "Гарне ти дівчатко. Зчасом будеш іще краща. Знай, дитино, що саме таким гарним, як ти дівчатам грозять найстрашніші небезпеки в цьому світі. Один Бог і Христова релігія можуть захоронити твою невинність посеред безчисленних небезпек. Я знаю, що твої батьки безвірки не навчили тебе Божого страху. Оттому, дитино, я сам учитиму катехизму і приготовлю тебе до Святого Причастя!"

Ганя ходила цілий рік до цісаря на катехизм, пізнала християнську віру, полюбила Ісуса Христа, прийняла Святе Причастя... По декількох роках побожного життя тяжко захворіла. Прийняла смерть спокійно задивлена в небо, куди Господь забрав її...

Релігійне виховання це найбільший скарб, що батьки можуть полишити своїм дітям. Вогонь не спалить ані міль не сточить його.

Таке виховання повинні українці давати своїм дітям, так любили б вони Бога та держалися б до смерті своєї католицької Церкви.

БЕЗВІРОК—ІҐНОРАНТ

НЕ БРАК людей на світі, що уважають здоровля, науку, високі становища, багатство найбільшим добром на світі, тому нераз стараються запевнити собі його, не зважаючи на голос сумління, що нерідко кличе: "Уважай, чоловіче, невільно вживати шахрайства, обманів, неправди, щоб здобути цей гріш, становище чи майно!"

Згадані добра минаються. Хоч не хоч треба буде їх зректися бодай у годині смерти що немилосердно обдирає людей з усього.

Релігія ж це небесний скарб, який збогачує всіх, старих і молодих, здорових і хворих, вчених і неписьменних, бо робить із них Божі діти, що колись наслідять багатства самого Бога.

Релігія це обявлені правди, церковні приписи та побожні вправи, що лучать нас із Богом, від якого ми вийшли та до якого маємо вернутися.

Релігія обнімає та впорядковує всі наші думки, почування, слова та діла, бо вона має опанувати цілу людину з усіма її снагами та здатностями, йначе буде неповна, млява, нежиттедайна, безсильна зробити з нас правдивих людей і синів Божих.

До релігії належать: 1) **Догми** цебто обявлені Богом правди, які мусимо прийняти, бо це Божі, непомильні тайни, хоч слабий людський розум незавжди годен їх зрозуміти. 2) **Мораль** цебто заповіді, до яких людина мусить пристосувати своє життя та поведінку, бо вони вказують їй непомильний шлях до неба та виявляють, що треба робити та що уникати, щоб спасти безсмертну душу. 3) **Тайни** та **побожні практики,** що постачають людині надприродні засоби, які влегшують діло спасення, бо запевняють Божу ласку та поміч жити похристиянськи, вправлятися в чесноті, панувати над пристрастями, поборювати спокуси, якими диявол намагається потягнути людей до вічної загибелі.

Є лиш одна правдива релігія в світі цебто католицька. Для нас українців грекокатоликів ця релігія з усіма надприродними засобами переховується в грекокатолицькій Церкві, де Бог приготовив українцям всі до спасення потрібні ласки.

Кирило Триловський, провідник радикалів, усе своє життя був ворогом Церкви та релігії. Як же ж опинився на ложі смерти, захиталася його радикальна безбожність. Покликав католицького священика, покаявся, висповідався, поєднався з Богом, бо не хотів умирати безбожним радикалом.

Церква велить класти руку на Святе Письмо підчас присяг, щоб зазначити, що людина говорить правду: "Нехай поможе мені Бог і Його Свята Євангелія!"

Святий Іван Золотоустий каже, що за його часів навіть жінки та діти носили на грудях святу Євангелію.

Протестанти закидають Католицькій Церкві, що католики легковажать собі Біблію... Це неправда. Якщо б не Католицька Церква, так людство не мало б Біблії, бо ж Церква пятнадцять століть дбайливо зберігала її немов найцінніший скарб. Свята Біблія зберігалася в рукописах по манастирях, поки винайдено друк у 15-ому столітті.

Світ повинен бути вдячний Католицькій Церкві за те, що зберегла Біблію від знищення в часі нападів варварів, які все палили та нищили.

Якщо б не Католицька Церква, так Протестанти не мали б Біблії, бо ж від католиків узяли її та передали своїм однодумцям, поробивши в ній самовільні зміни для своєї пропаганди проти ж тої Католицької Церкви, від якої взяли її.

Зразу різні книги Біблії були порозкидані. Аж у четвертому столітті на Соборі в Картагіні 397 року Церква переглянула та зібрала святі книги в одну Біблію та подала її християнам, щоб користали з неї для спасення своєї душі.

Як же ж протестани можуть твердити, що Католицька Церква не дбає про Біблію?!

УЧІТЬ КАТЕХИЗМУ СВОЇ ДОЧКИ!

ЗАСЛАБЛА дочка одного з генералів Наполеона Великого. Рідня покликала священика. Надзвичайна побожність і жива віра вродливої дівчини зацікавили Божого слугу, що здивовано спитався, хто защепив таку сильну віру в її серці.

"Великий Наполен!"—відповіла хвора і стала оповідати своє життя... "Я мала 10 років, як мій батько був засланий з цісарем Наполеоном на острів Святої Олени. Якось цісар стрінув мене, погладив і промовив: "Гарне ти дівчатко. Зчасом будеш іще краща. Знай, дитино, що саме таким гарним, як ти дівчатам грозять найстрашніші небезпеки в цьому світі. Один Бог і Христова релігія можуть захоронити твою невинність посеред безчисленних небезпек. Я знаю, що твої батьки безвірки не навчили тебе Божого страху. Оттому, дитино, я сам учитиму катехизму і приготовлю тебе до Святого Причастя!"

Ганя ходила цілий рік до цісаря на катехизм, пізнала християнську віру, полюбила Ісуса Христа, прийняла Святе Причастя... По декількох роках побожного життя тяжко захворіла. Прийняла смерть спокійно задивлена в небо, куди Господь забрав її...

Релігійне виховання це найбільший скарб, що батьки можуть полишити своїм дітям. Вогонь не спалить ані міль не сточить його.

Таке виховання повинні українці давати своїм дітям, так любили б вони Бога та держалися б до смерті своєї католицької Церкви.

БЕЗВІРОК—ІҐНОРАНТ

НЕ БРАК людей на світі, що уважають здоровля, науку, високі становища, багатство найбільшим добром на світі, тому нераз стараються запевнити собі його, не зважаючи на голос сумління, що нерідко кличе: "Уважай, чоловіче, невільно вживати шахрайства, обманів, неправди, щоб здобути цей гріш, становище чи майно!"

Згадані добра минаються. Хоч не хоч треба буде їх зректися бодай у годині смерти що немилосердно обдирає людей з усього.

Релігія ж це небесний скарб, який збогачує всіх, старих і молодих, здорових і хворих, вчених і неписьменних, бо робить із них Божі діти, що колись наслідять багатства самого Бога.

Релігія це обявлені правди, церковні приписи та побожні вправи, що лучать нас із Богом, від якого ми вийшли та до якого маємо вернутися.

Релігія обнімає та впорядковує всі наші думки, почування, слова та діла, бо вона має опанувати цілу людину з усіма її снагами та здатностями, йначе буде неповна, млява, нежиттедайна, безсильна зробити з нас правдивих людей і синів Божих.

До релігії належать: 1) **Догми** цебто обявлені Богом правди, які мусимо прийняти, бо це Божі, непомильні тайни, хоч слабий людський розум незавжди годен їх зрозуміти. 2) **Мораль** цебто заповіді, до яких людина мусить пристосувати своє життя та поведінку, бо вони вказують їй непомильний шлях до неба та виявляють, що треба робити та що уникати, щоб спасти безсмертну душу. 3) **Тайни** та **побожні практики,** що постачають людині надприродні засоби, які влегшують діло спасення, бо запевняють Божу ласку та поміч жити похристиянськи, вправлятися в чесноті, панувати над пристрастями, поборювати спокуси, якими диявол намагається потягнути людей до вічної загибелі.

Є лиш одна правдива релігія в світі цебто католицька. Для нас українців грекокатоликів ця релігія з усіма надприродними засобами переховується в грекокатолицькій Церкві, де Бог приготовив українцям всі до спасення потрібні ласки.

Кирило Триловський, провідник радикалів, усе своє життя був ворогом Церкви та релігії. Як же ж опинився на ложі смерти, захиталася його радикальна безбожність. Покликав католицького священика, покаявся, висповідався, поєднався з Богом, бо не хотів умирати безбожним радикалом.

ХТО СОТВОРИВ ЛЮДЕЙ?

ЛЮДИ природно цікаві. Хочуть знати все. Розсліджують землю, небо, зорі і спускаються на дно моря... Нажаль мало хто цікавиться і часто питає себе: Хто такий я? Звідки я прийшов? Що тут роблю на землі? Що буде зо мною по смерті? Не зуміє добре жити, хто не вміє якслід відповісти на повищі питання, бо він не знає цілі свого життя.

Христова наука виясняє людям їх походження, виявляє їм, хто їх сотворив і пощо вони живуть на світі. Бог сотворив нас, щоб ми заслужили собі вічне щастя в небі. Вийшли ми від Бога й до Бога маємо вернутися. Ця правда має керувати всім нашим життя, якщо бажаємо спастися!

Один король випровадив свого сина в далеку подорож по чужім краю. Прощаючи сина, промовив до нього: "Не забувай, що ти син короля! Поступай завжди так, як повинен поступати королевич!"

Добрий син послухав батьківської поради. Бував у різних товариствах, стрічався з всілякими людьми, нераз бував у небезпеках сплямити власне ймення, проте згадка про королівську гідність вберегла його перед упадком і самовпідленням.

Ми теж діти небесного Царя! Бог—це наш духовий Отець, Свята Католицька Церква це наша мати, що зробила нас Божими дітьми. Не забуваймо про це! Бог мусить бути рушієм нашого життя, якщо бажаємо бути Його гідними дітьми та злучитися з Ним у небі!

ЩО БУДЕ ЗО МНОЮ ПО СМЕРТІ?

САМОГУБСТВО шириться в світі. Люди читають про них щоденно по часописах і дивуються, чому стільки молодих хлопців і дівчат відбирають собі життя в розквіті молодости? Причина самогубства—це брак релігійного виховання та страху Божого.

Хто відважився б відбирати собі життя, якщо б подумав, що зараз по смерті піде до пекла на вічні муки?

До пароха містечка Н. вбіг неспокійний, поденервований робітник із револьвером у руці. "Отче, закликав нервово,— я хотів застрілити свою вперту жінку, що затроює мені життя, відколи ми побралися! Я вже мав потягнути за язичок револьвера, а тут почувся гомін дзвону церковного... Це паламар дзвонив на "Ангел Господень". Я подумав: "Що буде зо мною, якщо я вбю жінку та застрілю себе? Куди я піду по смерті?"

Парох став розмовляти й успокоював поденервованого робітника. В розмові довідався, що він був нехрещений, хоч батьки його були християни.

Робітник успокоївся. Парох дав йому катехизм і заохотив розчитуватися в ньому.

Минув місяць. Робітник вернувся з жінкою до пароха. Парох поблагословив їх шлюб, бо проживали вони нешлюбно. Обидвоє приступили до Святого Причастя і стали що неділі ходити до своєї парафіяльної церкви.

З того часу згаданий робітник став головним співпрацівником Отця пароха та ревним апостолом для своїх безбожних і занедбаних товаришів у фабриці, з яких неодного привів до рідної Церкви.

ЛЮБИ БОГА ПОНАД УСЕ!

БОГ—найбільший наш добродій. Дав нам життя, безсмертну душу, прийняв нас за своїх дітей, зготовив для нас чудове небо, де будемо повік щасливі щастям самого Бога.

За те належиться Йому вдячність і любов. Якщо ж Бог любить нас більше ніж хтонебудь міг би любити нас, так і ми мусимо любити Бога більше ніж когонебудь або щонебудь на світі. Це значить любити Бога понад усе!

Тітка говорила часто маленькій Марійці, що вона повинна любити Бога всім серцем, всею душею, всіми почуваннями цебто понад усе.

Марійка зчаста замикалася в маленькій кімнатці та гаряче повторяла: "Боже, я люблю Тебе понад усе. Люблю Тебе більше ніж батька, матір, тітку чи щонебудь інше, бо Ти більше за них любиш мене... Шукатиму Тебе, поки не злучуся з Тобою в небі!"

Отак маленька Марійка від дитинства гаряче любила Бога, що сотворив її.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

КАЛЄНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

— НА 1952 РІК —

Видрукований на гарнім книжковім папері, має нову, двокольорову, гарно й модерно намальовану обкладинку, 36 знимок-образів, 160 сторін друку, та слідуючого змісту в українській і англійській мовах:

Ціна 75¢. При замовленні більшої скількости (принаймні 3) дається значний опуст.

Замовляйте його для себе і як Різдвяний Дарунок для своїх дітей, внуків і приятелів. Пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE
YORKTON, SASK., CANADA

Сміховинки

Бідний скупар помер, не полишивши цента. Сусіди дивувалися, як це сталося, бо він ніколи сотика не дав ні на церкву, ні на школу, ні на жадні добродійні цілі. Виступив дід Панько та промовив: "Не дивуйтеся, панове, цей скупиндряга стратив здоровля, як робив на маєток. Як же заслаб, так стратив маєток, щоб відзискати здоровя, тому й помер, не полишивши сотика."

Суддя, засудивши підсудного на 10 років тюрми, звернувся до нього та ласкаво спитав: "Чи маєте ще щось додати?"
Підсудний: "Ні, десять літ тюрми вже й так забагато."

Один злодій скаржився другому: Прокляте наше ремесло.
Його товариш: А то чому, таж нам так зле не поводиться, як дехто гадає.
Перший: От 10 ночей я трудився та вертів мур у банку, аж поки добився до каси, а тимчасом банк як на злість узяв і збанкрутував!

Кондуктор, переглядаючи білети, промовив до одного пасажира: Пане, та ж ваш білет до Питсбургу, а потяг їде до Нюйорку.
Пасажир: Дайте мені спокій, я хочу спати. Не турбуйте мене, а радше спитайтеса свого машиніста, чому він везе мене до Ню Йорку замість до Питсбургу.

Застрашена жінка вбігає до мужа: Чоловіче, ратуй, сталося нещастя. Я проковтнула голку.
Муж спокійно: Не журися, та ж голка так дуже багато не коштує, щоб рипіти на всю хату.

Микола не мав спокою зо своєю жінкою, що кожного року мусіла їхати на купілі до Флориди, на яких тратила 17 фунтів. От не довго, каже Микола сам до себе, мушу ще мучитися... Поїде собі ще з десять разів моя небога, а тоді до вже й вона й я будемо мати спокій.

Катруся: Подружжя тоді щасливе, як є здоровля та гроші.
Михась: Так женімся. Я маю здоровля, а ти маєток, бо батько твій зовсім не бідний.

Вогонь обхопив хату. Слуга біжить до лазні, де купався його пан і кличе на гвалт: Пане, хата в вогні! Тікайте!
Пан: Або мене що хата обходить. Добре, що я в воді!

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

FEBRUARY, 1952

Mary's Presentation in the Temple

By Blessed Peter Julian Eymard

MARY HAD no childhood in the ordinary sense of the word. She had no games, no childish taste, none of the inconstancy or inexperience of childhood. From her very conception she possessed perfect knowledge of God and she acquired merit. All her faculties were directed towards God, for He was her very life. Her body alone had the frailty and stature of childhood. As soon as she could walk alone, she asked her parents' permission to the Temple. She was but three years old when she was received there among the pious maidens who were consecrated to the Lord, and there she remained for twelve years. We know nothing of her life in the Temple except that she lived a secluded life and that she practiced every virtue. Certain saintly Doctors of the Church, St. John Damascene among others, assert that she preferred the company of those children who suffered, taking care of them in their illnesses, consoling them in their troubles. If any quarrel arose, little Mary was always called to conciliate the disputants and impart to them that peace which she carried with her wherever she went. She lived a very simple life, not drawing attention to herself in any way. She was the servant of all, never losing courage, and anticipating the desires of her young companions. She was protected by angels and surrounded by heavenly spirits. The demon dared not approach her, shielded as she was by her faithful guardians. She was that 'enclosed garden" which none but the well-beloved Spouse could enter.

II. It is in her hidden life in the Temple that Mary should be our model. God had prepared her in secret, without her even suspecting the great mission that she was to fulfill. Later on, our Lord in the same manner prepares Himself for His evangelical mission by thirty years of prayerful seclusion at Nazareth. For three years He prepares His Apostles and disciples for the mystery of the Eucharist, and it was on the eve of His death only that He revealed to them all Its love.

Silence and seclusion are the soul of great things. Our Lord hid from Satan the fact that He was the Son of God. Had the demon been positive of this, he would never have urged the Jews to put Him to death. Nor was he aware that this young maiden was one day to be the Mother of God. So long as a work remains hidden, unknown to the world, it grows in security; but as soon as the devils discovers it and makes it known to the world, he inveighs against it and combats it with all his might. If the seed

cast into soil is too often disturbed, it will not grow; it must be allowed to remain hidden under the earth. So it is with us; if we wish to grow we must hide ourselves, we must remain unknown to the world, otherwise the demon will raise up many contradictions and the breath of self-love will destroy us.

III. Our Lord has prepared us a long time. He has hedged us about with graces from our infancy, in order to introduce us into the Cenacle of His Eucharist. Let us thank Him with all our heart. Although we may not have given ourselves to Him at an age as Mary, we are, however, still in the beginning of Eucharistic life. The Eucharistic manifestation has only just begun, and our Lord calls us to be among the first to work for its development.

Mary adored God in the Temple in spirit and truth. By her prayers and ardent desires she hastened the coming of the Messiah. But we adore Him really present on our Altars; we do not call Him from afar, as Mary did. He is in our midst; He is with us always. Let us imitate the silence, the solitude, the hidden life of our blessed Mother.

Nowadays we are content just to appear the thing; we wish to attain and to enjoy at once; we don't know how to wait. We force the plant; it springs up quickly at first; but in a very little while it has exhausted itself, and so dies.

Let us, then, love the simple, hidden life, the obscure employments of our state in life; let us find our happiness in being unknown; let us hide the tiny flame of our lamp under a bushel, for the last breath of wind may extinguish it.

Mary gave herself to God promptly, unreservedly, and forever. She gave Him her mind, her heart, her liberty—she kept nothing back. Oh, let us give all to Jesus Eucharisti who gives Himself entirely to us. It is easy enough to say, "My God, I give myself entirely to Thee," but it is difficult to do so in reality. Let us rely on His grace and on our Mother's intercession, and when opportunity offers, let us recall her perfect oblation of herself to God. Her example will be our strength and encouragement.

(Our Lady's Digest).

Helen to her friend: My fiance wore my picture over his heart and it stopped a bullet in the Korean war.

Ann: I do not doubt dear. Its enough to stop anything.

Gertrude: Dear Pauline, why don't you marry Pierson?

Pauline: I won't marry a man who doesn't know life and its delusions? I'll marry, when I find such one.

Gertrude: Well, well, I see you're waiting for a widower.

Love of God Makes Just Worthy of Eternal Merit

By Linus M. Riordan, Ph.D.

ALL GOOD actions performed by the just man are meritorious and the merit that is conferred by God for such good works is eternal life.

This doctrine is proved by the Cuncil of Trent, which declared: "Nothing must be believed to be further wanting to the justified whereby they should not be deemed to have truly merited eternal life ...on the full strength of the works they have done in God." The council, therefore, says that all the good works done through grace merit for the just eternal life. Sanctifying grace is impossible without faith.

Such actions of the just are good because they are directed toward the end of the virtue of charity, which is the love of God. Charity by its very nature governs all the other virtues; and acts of man for charity determine the will not only to elicit an act of love, but to command all the acts to be referred to God as the last supernatural end.

Every supernatural act man performs is done out of love of God. It is true that man at the moment of the performance of every action does not need to stop and say, "I am doing this out of love of God." This actual intention does not have to be expressed. A virtual intention suffices in most cases, and a virtual intention may be defined as an intention once had and never retracted. Thus a just man who has once made an act of love of God and has never retracted that act of love is said to have a habitual intention of loving God.

Although all theologians admit that good actions must be performed out of love of God, there is a dispute as to whether this virtual intention suffices or there must be an actual intention. Most theologians hold that a virtual intention is sufficient in most cases.

The more common and correct opinion, Canon Herve says, 'teaches that all the good works of the just man are actually ordered to God as the last end by the power or influence of charity, provided that wherever the act of charity is produced its precept obliges either *per accidens*, that is, in order to overcome some temptation or to fulfill some divine law; *per se*, when one comes to the use of reason, at the time of death, and many times during life, which, according to some, should be at least once every year; according to others, once a month (St. Alphonsus); or every week (Scotus); according to many at least three or five times a year."

In the matters of morality a decision must be made on moral grounds and not on mathematical equations. Accordingly it appears impossible to say how many times man must make an act of love of God so that his actions may be performed under the motive of charity. St. Thomas says that it "suffices that sometimes all these ends should be referred to the last end as happens when one aspires to devote himself wholly to the love of God. For in that case whatever he orders to himself will be ordered to God."

The practical thing for the just man is to elicit an act of love of God frequently. He must, of course, make such an act whenever a precept demands. Such acts make one's love of God stronger and keep ever before man's mind the purpose of his existence. Such acts of love should be made at the beginning of the day and even many times during the day, for by offering oneself and all one possesses to God one comes closer to God, who is to be loved above all else. If this course is followed there need be no worry about good acts being performed under the influence of charity and being meritorious of eternal life.

U.C.Y.L. CONVENTION IN NEW YORK

The Ukrainian Catholic Youth League of America held its 13th convention Nov. 22-25, 1951, in New York. About 3,000 people took part. The Youth, born in America, held its several sessions with discussions in which boys and girls took a very active part.

Our Ukrainian Catholic Youth from every State gathered in New York to discuss its problems and coordinate its activities. The Youth had a Jubilee Year tour to gain the plenary indulgence, and its Holy Communion followed by a Communion breakfast.

It was just wonderful to see how these boys and girls were interested in the lay apostolate, in spreading "The Way" and the Ukrainian Catholic press in general; in the Ukrainian Rite... Their attachment to our beautiful Rite is great. One could have felt that a Ukrainian heart beats very strongly within their breasts. They are conscious of being descendants of the Ukrainian ancestors. How wonderful it was to listen to their singing: "Sche ne vmerla Ukraina," a Ukrainian national anthem. They know that it is due to our beautiful Rite. A group of young people said at a priest's remark, "A Ukrainian heart beats within your heart,": "Yes, Father, we owe it to our Rite and Church. The other nationalities do not have it."

Several resolutions were passed by the Convention: to fight Communism, to study our Rite... It was wonderful during the banquet when Fr. J. Scanlon S.J., addressed the participants of the Convention: "Dear Girls and Boys, you should be proud of your Rite. Keep it. It is a bridge to approach the dissident East!"

The convention ended with a concert which was recorded by the agents of Department of State to be broadcasted behind the Iron Curtain through the "Voice of America."

This Convention proved that our Youth is good and eager to do great things for God and our Church. All it needs is good leadership and training.

The Ukrainian Church from 1104-1240

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

DURING this period, due to the intense propaganda of Constantinople, our church at least partly passes under its control. Following the death of Metropolitan Efrem, who introduced the feast of St. Nicholas in Ukraine, instituted by Pope Urban II, the Constantinopolitan Patriarch sent to Ukraine his emissary, Metropolitan Nicephorus (1104-1121), with the express intention of separating Ukraine from Rome, the center of Christianity.

The Ukrainian princes, living often in discord with themselves and being occupied with struggles against the pressing hordes of the Asiatic Pechenegs, did not have time to cope with the harmful activities of Nicephorus.

First of all, the new Metropolitan began to appoint his trusted supporters to the episcopal seats in order to prepare for the separation and to instill the poison of schism into the hierarchy and people. After this he launched an open propaganda against the Latin Church accusing the Latins of fasting on Saturdays, of using unleavened bread for Mass, introducing celibacy for the clergy, etc. In a book written by him and addressed especially to Prince Monomakh he appealed to that nobleman, the most powerful among the Ukrainian princes of that time. He did not succeed, however, in drawing that prince to his side for Volodymyr Monomakh, in his "Instruction to Children," does not show the slightest indication of schismatic tendencies, nor does he attack the Latins. This attitude, of course, is easily understood for he was married to a Danish princess who was a good Catholic.

The work of Nicephorus had very little effect on the people in Ukraine, where Catholicism had taken considerable root. On the other hand it had disastrous results in Muscovia where Christianity was very superficial. Here the masses of the faithful, having received little dogmatic training, firmly believed that the essence of the Christian faith consisted in the beautiful Byzantine Rite with its splendid ceremonies. It was easy, therefore, for the emissaries of Nicephorus to tell the newly converted Muscovians that Rome of the Popes with its practical and more elaborate ritual was not truly Christian and should, therefore, be rejected as schismatical and even heretical. The scission of the empire of Volodymyr the Great into the South (Ukraine) and the North (Muscovia) sealed the separation of the Muscovians from the Catholic Church, imbuing them with an undying hatred for Rome which, unfortunately, persists until now, when the Russians are destroying by force and violence the Catholics in all countries occupied by the Red armies under Stalin, such as Ukraine, Czechoslovakia, Poland, etc.

Ukrainian intellectuals did not show much sympathy for the schismatic work of Nicephorus. In fact, our chronicle in narrating his death in 1121 does not dedicate him a word of praise or encomium.

When Nicephorus died, the Patriarch sent Nicetas as his successor. He was followed by another Greek

Metropolitan Michael who tried to carry out the objectives of Nicephorus' policy. In his blind antagonism against Rome he went so far as to question the validity of Latin Baptism. This marked the very peak of his fanaticism against the Latins.

This fanaticism did not please either the princes or the local clergy and provoked an open conflict between Kiev and Constantinople. Metropolitan Michael was forced to leave Ukraine in 1145, but before departing he forbade all religious services in the Kievan cathedral.

Prince Iziaslav Mstyslavich, disgusted with the Greek intrigues, called a Synod at Kiev which elected for Metropolitan a learned Ukrainian-born monk, Klym Smolatych. He did this without the authorization of the Patriarch of Constantinople. The Kievan chronicle relates that the consecration of the newly-elected Metropolitan was elected by placing on his head the relics of Pope St. Clement.

The head of Pope St. Clement was afterwards brought to Kiev and preserved in the cathedral. The appointment of a new Metropolitan against the will of Constantinople and his consecration by placing on his head the precious relics of Pope St. Clement, plus his approval by the great prince Iziaslav Mstyslavich, show cleary that at this period the Ukrainian Church recognized the Pope as the supreme head of all Christians.

Offended by these proceedings in Kiev, the Patriarch refused to recognize Klym as the legitimate Metropolitan of Rus or Ukraine. On the other hand Klym declined to acknowledge the Patriarch of Constantinople.

Numerous marriages between the ruling families of Ukraine and the West during the first half of the twelfth century indicate that the Western Catholics and the Ukrainians who followed the Eastern Rite were regarded as belonging to the same Christian religion. Thus, Volodymyr, brother of Iziaslav Mstyslavich (1146-1154) married Bela, daughter of the Hungarian Catholic king; Sviatopolk Mstyslavich, another brother of Iziaslav married a Bohemian princess, while Euphrosina, their sister, married Gesa II, Hungarian king. There were many other intermarriages without any reference whatsoever to ecclesiastical impediments, which would be impossible if Ukraine at that time had been non-Catholic.

In 1169 the Muscovite prince, Andrew Bogolubsky, prince of the minor province of Suzdal, profiting by the discord among the Ukrainian princes, invaded the country, sacked and destroyed Kiev completely without sparing even the churches.

The faint hearted conqueror did not have courage to establish himself as prince of Kiev, but he took all the valuables and souvenirs and brought them to Muscovia to a small provincial town, Volodymyr, on the Kliazma east of Moscow.

Thus the great empire of St. Volodymyr was definitely divided into two different blocks, Southern and Northern, from which at last originated two different states and nations: Ukrainian and Muscovite.

The political and national split brought as a necessary consequence the severance of the Kievan metropolis into Ukrainian, later transferred to Halych in Western Ukraine, because of the continual Mongolic onslaughts, and Muscovite with its exclusively ritualistic character of Muscovite religion.

SHORT REVIEW OF THE FIRST PERIOD

1. *Church Legislation.*

Ukrainian church legislation for the most part was of Oriental origin, partly taken from Greece but mostly from the neighboring Bulgaria which was strongly Catholic by that time and showed strong opposition to the Greek Patriarchs who strove to enslave the Bulgarian people. The Greek Patriarchs themselves were the obedient tools of the Byzantine imperial policy.

There are, however, some parts of the Ukrainian Church legislation taken from the West as the constitution of the episcopal chapters are completely unknown among the Greeks. There were, of course, many original constitutions due to local customs and needs.

2. *Metropolis' Division.*

The Northern princes of ancient Rus looked with envious eyes at Kiev, the political and religious center of the great State of St. Volodymyr. Andrew Bogolubsky razed Kiev to the ground with all its churches and built up a cathedral in his own capital, Volodymyr on the Kliasma. At the same time he asked the Constantinopolitain Patriarch to send a separate Metropolitan to his country. His petition was denied and the Russian church continued to remain at least nominally under the canonical jurisdiction of Kiev.

3. *Patriarch's Attitude Toward Our Church.*

The Greek Patriarchs, being obedient tools in the hands of the secular rulers, followed their policy in regard to Ukraine. They aimed to enslave her ecclesiastically when political subjugation was impossible. Such a policy favoring imperial interests in a foreign country aroused discontent among our people, rulers and hierarchy, sometimes so acutely that in 1145 the Greek Metropolitan Michael had to leave Kiev never to return to his See. His See had passed to a Ukrainian, Klym Smolatich. He was elected by the Ukrainian Bishops assembled for a Synod in Kiev, although two Greek bishops, Niphont of Novhorod and Manual of Smolensk, opposed his election because he refused to ask ratification from the Patriarch.

The Kievan Metropolis, although alone greater than all the Greek Patriarchate, occupied the sixteenth place among the ecclesiastical provinces of the Patriarchate.

The Greek Patriarch, in order to hold control over the Ukrainian church and keep it away from Rome, reserved to themselves the right to send Metropolitans to Kiev, although, according to their own custom existing in Greece, the Metropolitans were elected by the neighboring bishops. Such a "paternal" control led to disgust and even to rupture with the Patriarchs. This happened during the regime of Hilarion and Klym Smolatich, who were elected by the local bishops against the will of Constantinople.

4. *Metropolitan and Bishops.*

Once invested the Metropolitan was practically independent in his metropoly from the Patriarch, whose duty was to receive the appeals which the local clergy or bishops might make against the decisions of their Metropolitan.

The Metropolitan's duty was to ordain the bishops, canonize Saints, institute the feats and preside at the Synods.

The jurisdiction of the local bish-

ops was large and considerable. Due to the vast territory of their dioceses, and these numbered fifteen at that time for the whole empire of St. Volodymyr, the bishop's jurisdiction was very significant. His prestige and power were almost equal to that of the local prince.

The bishops were usually elected from among the monks, although such a rule was not enforced for there were bishops from the secular clergy, such as Hilarion and Lucas Zytiatich.

Besides exercising his administrative and judicial powers, the bishop supervised the temporal welfare of his diocese. He ordained priests and appointed them to parishes; he visited convents and was responsible for their discipline.

5. Relations Between State and Church.

Our church kept an intermediate position between the Western Church, which was completely independent from the secular rulers, and the Greek- Caesaro-Papism, through which the Byzantine emperors and the later Russian Czars meddled in purely ecclesiastical affairs. They encroached upon the powers of the Church, especially the executive and doctrinal. The Church with its hierarchy was controlled by the State and subjected to the interest of the political policy of its rulers.

This Caesaro-Papism which was harmful to the Church's interests went so far that the secular rulers of Greece and Russia appropriated to themselves the right to call synods, to constitute the bishops and the patriarchs, and even to decide dogmatic and ritual questions of the Church!

When the Muscovite Patriarch Adrian died in 1700 Peter the Great forbade the election of a new patriarch. After a delay of twenty-one years he granted the Muscovite Church the so-called Holy Governing Synod under the complete control of a lay procuror, a minister of the crown. The patriarchate was thus abolished until 1940 when the Muscovite patriarchate was restored and became an obedient tool of the Communist Politburo.

The Ukrainian Church of that time, following a medium course, had the vigorous support of the rulers. It was at the same time completely independent in religious and ecclesiastical matters.

6. Religious and Monastic Life.

The spirit and knowledge of the Christian faith slowly but deeply spread to all our people, first among the nobles and soldiers and then among the people.

Almost from the beginning of Christianity monastical life flourished in our country. Many monasteries were founded by princes and pious men, fomenting the Christian ideals and science among the population. The monastery of the Cave "Pecherska Lawra" founded by St. Anthony and reorganized by St. Theodosius occupies the most prominent place among the Ukrainian monasteries. For centuries it was a real religious and cultural center of Ukraine. St. Theodosius became its superior in 1054 and introduced a regular monastic life into this monastery.

B. SECOND PERIOD: FROM THE 13th CENTURY TO 1596

This period is the time when our Church began to turn away from predominant Asia where Russia was becoming more and more assuming a sort of semi-asiatic mixture with the Mongolian elements. While Russia became a bastion of the Greek schism and set up its capital,

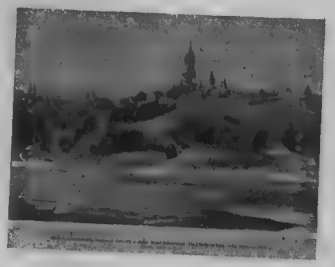

Pecherska Lawra

Moscow, as a third Rome, our Church, on the contrary, remained steadfast in its occidental orientation and became slowly but surely the bulwark of Catholicism in the East through the Union of Berest Litovskyj in 1596.

1. Decay of the Kievan State.

When Andrew Bogolubsky had occupied and looted Kiev, ransacking the churches and desecrating sacred things of the holy city of Rus of old, Kiev ceased to be the moral and religious center of the country. The devastated city was, it is true, rebuilt from its ruins, but in the thirteenth century came another attack from the Tartars. These migrated from an Asiatic barbaric nation and pushed into Ukraine. They defeated our princes and destroyed Kiev in 1240 under their leader Khan Batu.

When Kiev was destroyed the Western part of the country, called Galizia from its capital city of Halych, came into power.

Prince Volodymyrko joined together three principalities in 1141. His son Yaroslav Osmomysl (1158-1187) extended its boundaries as far as the river Danube.

In 1198, the dynasty of Rostislavich came to an end by the death of Volodymyr, who was the son of Yaroslav Osmomysl. The Volynian prince, Roman Mstyslavich took over Galizia, uniting it with Volynia into one state (1199-1205). Later on he reconquered almost all the territory up to Chernihiv, forming thus the one powerful Ukrainian State in the modern sense of the word. Halych was the capital of the new State and residing in Kiev was a vicegerent of the Halych prince.

Roman was an energetic and skillful ruler. Had he not died in a battle with the Poles in 1205 he would probably have rebuilt the ancient empire of St. Volodymyr. Prince Roman was a benefactor of a Latin monastery in Erfurt in Germany, to which he sent a large sum of money.

When the Western Ukrainian State was gaining power and prestige in the world, Pope Innocent III, the great statesman and diplomat, wrote a letter to the Ukrainian people and hierarchy in which the Vicar of Christ says that our Church estranged itself ("elongati fuerunt") from Rome.

After Roman's tragic death there followed a period of political confusion and Hungarian-Polish intervention into Ukrainian dynastical affairs. The relations between our State and Rome continued to be cold due to Hungarian Catholic soldiers, especially to their leader, Voevoda Benedict who maltreated the local population and tried to latinize it by means of the Latin clergy he brought from Hungary.

Pope Innocent III invited our bishops to take part in the fourth Lateran General Council in 1215 which decided: "In countries where live Catholics of different Rites, there must be but one bishop in the same diocese with an appointed vicar for those Catholics of different Rite that constitute the minority of

the population." Thus the Latins were subject to the Ukrainian bishops in the Ukrainian territory.

Our bishops, however, could not attend the Council of Lateran because of the revolt of our people against the Hungarian oppressors. This uprising occurred in 1215 and the tyrants were driven out of the country.

NON-CATHOLICS AND OUR LADY

Truth will change any human mind, if you can get it in. And supernatural truth, even more. That is why I believe that non-Catholics are particularly drawn by mention of the Blessed Mother; she is the figure most apt to draw to the Church today. For she is ours alone. They don't want to hear about the things we Catholics share with the world about us: they aren't terribly drawn if we tell them that we, too, think well of the Sermon on the Mount, along with Dr. Fosdick.

They want to hear about the things that make Catholicism Catholic—of which we have that nobody else can offer. Of the Blessed Mother. The Blessed Mother is the Gate of Heaven and the Cause of Our Joy and the Mediatrix of All Graces. She is the compelling figure in every conversion. Look back to the history of European converts—Huysmans, Verlaine, Chesterton—and you will find that they wrote poems to her, twelve or fifteen years before they took instructions; they wrote poetry to her before they believed in her. Entrust your converts to her; tell them of her theology, her apparitions, her miracles, and she will win their souls.

Gretta Palmer.

Wife: Dear, did you put a steel trap on our front porch?
Husband: Yes, Mary, for I wish to catch my neighbor's dog.
Wife: Well, you have caught our rent collector.

A thief was arrested when the police recognized his handwriting on a note which said: "Next time don't leave a broken window for me to get in through." The authorities had a word of advice for him: "Next time don't leave a note."

SAMSON AND DELILAH

By Fulton Oursler

IN THE ensuing years, the children of Israel fell back into disorderly habits. It was a dark period.

The Philistines more and more began to dominate the Israelites, enslaving so many of them that they were as bad off as their ancestors had been before the Exodus from Egypt. These non-Semite Philistines were a sea people who had come from the Aegean regions of what we know as the Isles of Greece. While the Philistines were making their farseeing political and military plans, a baby was born who was to become their great affliction; he was to be the thirteenth judge of Israel, unique in that dynasty of magistrates as a lone champion, strongest of all the warriors of history—and a huge, lumbering giant of man, marked for tragedy.

Samson was the son of Manoah of Zorah of the defeated tribe of Dan, already evicted by the Philistines and living on new found land farther to the north. From birth Samson was consecrated to the service of the Lord God; he was brought up a Nazarite, which meant that he was not to taste wine or unclean food, and his hair was never to be touched with a razor.

Samson grew to be the strongest man ever to walk the earth. Often his parents worried about how their son would use his enormous physical powers. Samson, they saw, had too much of everything, except self-control, and they tried to teach their son to be lord of his passions.

The crafty Philistines were already at work infiltrating themselves into the daily life of the wavering Israelites. Even Samson liked their company.

(Samson married a Philistine girl, against his parents' wishes, and was betrayed by her in the course of matching riddles with a clique of her friends. Samson realized immediately why she had wheedled the answer out of him, and left her to return to his parents' home. He had a change of heart, but when he went back to live with his bride, she had remarried another, according to Philistine custom. Enraged, Samson set fire to acres of Philistine harvest fields, burning their crops wholesale. The Philistines, thwarted and terrified by Samson's feats of strength, resolved to destroy him).

On all Samson's comings and goings the Philistines continued to keep a watch. Knowing that women were his besetting weakness, they were delighted when at last reports came that Samson was smitten with still another beauty, Delilah, a siren from the valley of Soreck.

Without delay, a committee of Philistine princes and elders waited on the woman and came directly to a business proposal:

If she could discover the source of Samson's strength, Delilah would be rich.

But Delilah, too, underestimated Samson. He was no weakling; he was not easily persuaded to tell his secret. Delilah's sudden curiosity, her persistent cajoling, awakened bitter memories of his Philistine bride, and her treacherous entreaties about the secret of his riddle.

Tiring of her coaxing, Samson gave her a series of wrong explanations. At last, she desisted in a fruitless game, and fell back on tears and tender reproaches:

"How do you say you love me, when your mind is not with me? You have told me lies these three times and would not tell me where your great strength lies..."

Then, opening the truth of the thing, he said to her:

"The razor has never come upon my head, for I am a Nazarite, that is to say, consecrated to God from my mother's womb; if my head be shaven, my strength will depart from me."

Should she believe him or nos? He certainly seemed convinced of its truth.

"Shorn of my hair," declared Samson, "I would be as weak as any other man. Now you know."

Cannily, Delilah took herself to the Philistine committee and demanded payment before she revealed Samson's secret. Then they put their heads close together and presently Delilah had a new assignment.

That night, Delilah outdid herself in attention to him; singing his favorite love tunes and preparing a special fruit drink he liked. The air of the room was drowsy with perfume, and the music of dulcet strings was a lullaby.

Samson grew sleepy, just as Delilah had planned.

"Lay your head in my lap," she suggested, "and forget the world and its cares."

And soon Delilah lulled the big fellow to deep sleep. In a moment a little man hopped into the room, a razor gleaming in the lamplight. With the touch of a ghost, the dwarfed barber had Samson's head shorn of its seven locks within five minutes.

At once, Delilah began to pummel the sleeper.

"Awake, awake, the Philistines are upon you, Samson!" she cried, her voice now harsh and strident.

Samson felt a chill on his head. His hand rubbing his skull brought home the truth to him, even as a dozen Philistines crowded over him. With hot irons, they put out the eyes of the betrayed man. Then they took him, blind, helpless weakling, back to Gaza, through the very gate he had once lifted and which was now restored.

All the city screamed with glee at the sight of him. There, before them, bound with fetters of grass, the once-mighty Samson was set to grinding corn and he was whipped if he lagged.

The elated Philistines busied themselves for weeks in preparation for a great sacrifice to Dagon, their god, a thanksgiving feast that would be a national festival. Thousands gathered for the celebration at the Temple and there arose a cry for Samson to be fetched in as a target for their sport. Blind and ragged, he was dragged from his prison and placed between the two main pillars of the temple, an object of derision and scorn.

When the tide of mockery was at its height, Samson muttered to the lad who had led him there:

"Put my hands on the pillars of the house that I may lean upon them."

Aware that during his servitude of the last few weeks, his hair had grown to some length again—and that he might also find more grace in humility—Samson beseeched the Lord God with all his soul:

"Remember me, I pray you, and strengthen me only this once, O God, that I may be avenged for my two years."

Through his body coursed again the old thrill of power. Taking hold of the two great pillars that supported the temple, he bent to flex his muscles against their enormous solidity.

And, as the world has ever since remembered, he gave one great push with both his arms— one concentrated effort, and cracked the pillars, pulling the very foundations loose, breaking open the roof and splitting the beams and rafters so that the Temple itself was ripped apart, the stones and masonry falling on the drunken revellers—death upon them all, the blind giant destroyer among them.

PRAYER HELPS

J. Arthur Rank, the noted British movie executive, had bought a large private house to provide space for his staff, and he proceeded to arouse quite a bit of comment by his practice of walking up and down stairs even though the house had an excellent elevator. Asked why he never used it, Rank replied: "It would be too easy. I use my prayer stairs instead."

"Your what?" his questioner exclaimed.

"My prayer stairs," repeated Mr. Rank with a smile. "Every morning I walk up the stairs because it gives me time to add a few prayers that during the day I will make decisions worthy of my responsibility to the thousands who work with me, as well as to the millions who see our films. At night, walking down the stairs reminds me to give thanks to God for His guidance."

Through frequent short prayers during the day one can keep conscious of being always in the presence of God and thus avoid many of the pitfalls which are always in the path of those who attempt big things for Christ.

If you can't be in an influential field yourself, pray daily for some specific person—in education, government, communications or labor management—that he or she will fulfill the great responsibility of such a position.

Mrs. Simpson asked an artist whether he had ever seen an ugly woman. Mr. Cowdy was always courteous to women. He replied, therefore, that he had never seen an ugly woman. Mrs. Simpson turned to him: Look at me, and you'll see her.

"Madam," said the artist, "like the rest of your gentle sex, you are an angel fallen from the skies. It was not your fault, though, that you fell on your nose.

I'D LIKE TO KNOW...

Q. What is an apostate?

A. An apostate is a member of a Religious Order who has left the Order without the proper dispensation, or a member of the Catholic Church who has left the Church, or a member of a Religious Order who has left both his Order and the Church.

Q. In order to obtain the favors Our Lady promised at Fatima, must the conditions or requirements be performed on the first Saturday of the month or the Saturday after the first Friday?

A. Since the words of the Blessed Mother at Fatima specifically state "the first Saturdays of five consecutive months," the conditions for gaining the promise must be fulfilled on the *first* Saturday, not the Saturday after the first Friday, though most frequently the first Saturday occurs right after the first Friday.

Q. Is it all right if I say a Hail Mary and Our Father whenever I think of God (that is about 20 times a day)? *I say a rosary every day.. I would like to know, because some people say you are not to pray much.*

A. Certainly it is all right! Our Lord told us to "pray without ceasing"—do people know better than Our Lord? If more of us would realize that it is possible to pray under various conditions, and not only on bended knee once a week and only in church...

Prayer can be as natural with all of us as breathing—and we do that all the time, don't we? When we pray, we speak WITH God as with our loving Father, our Best Friend. Do those people who tell you not to "pray much" ever put a clamp on their conversation when they meet a human friend? God bless you for loving prayer; He will certainly hear you, if you continue to "think of Him" and lift yourself up to Him time and again during the day.

Q. How long does one have to mourn for a brother, a son? What colors can one wear? Can we have the radio on?

A. The whole question of mourning is one of local custom and individual taste. There is no obligation limiting the time of mourning or dictating the color of clothes, etc., which is imposed in conscience. The important thing is to pray for the soul of the departed and if possible have the Holy Sacrifice offered as frequently as possible for that intention. This is far more important than purely exterior observances.

Q. Where do unbaptized infants go after death?

A. The Catholic Church teaches us that unbaptized infants go to Limbo. The word LIMBO comes from the Latin "limbus" which means a bordering place. Limbo is a state of life after death just bordering upon the happiness of baptized souls. It is a purely natural happiness that unbaptized infants will enjoy for ever.

Q. Is it irreverent to apply lipstick before going to Holy Communion, and does the taste of lipstick violate the Eucraristic fast?

To wear lipstick is not in itself irreverent at all. It is a beauty device which everyone can make use of for a perfectly legitimate reason —to make themselves more presentable and attractive. To taste the lipstick as a result of the tongue touching the coated lips is not a violation of the Eucharistic fast, since it is not a form of eating. That is a different thing from tasting soup by swallowing a little in order to appreciate the flavor. That kind of tasting would obviously be a violation of the fast.

Q. For some time I have been worried about choosing my vocation. Even after asking others and praying, I am still confused. Is there any way you can help me?

A. If after due thought and prayer you are still in doubt as to your vocation, with Fr. Cooper (Religion Outlines for Colleges, IV, p. 87), we suggest the following course of action: consult, pray, wait a while

First of all consult others. Talk the matter over frankly and fully with your parents and your confessor. In addition discuss the question of your vocation with some friend on whose good sense and judgment you rely and who knows you quite well outside of your home.

Secondly, keep relying on prayer. Redouble your efforts in asking for divine guidance and light. Now more than ever, you need the guidance of the Holy Spirit. Also, do not neglect the Sacraments.

Finally, wait a while. In most instances no immediate decision need be made. Do not be rushed or stampeded into one. There is usually time to wait until the doubt and confusion clear up at least a little.

If you know what your duty is (say, for a year or so), go ahead with that and let time and grace help you settle your problem.

While you are waiting, keep these words always in mind: "If I knew that and let time and grace help clearly God's will as to my vocation, I should not hesitate to follow it."

Then, after you have done all this only to have your confusions and doubts still remain,—plunge! Do not stand forever on the springboard, not knowing what to do or choose.

When, despite your praying, counsel-taking and waiting, the problem of your vocation remains unsolved and you cannot delay your choice any longer, choose freely either of the vocations you feel you might have. Go ahead without fear or scruple.

Up to now you have done your level best to learn God's will. Making your choice in this way, you are doing God's will in so far as you are able to see it.

God will undoubtedly stand by you in your final decision, made as it was in the best of faith and with the best of intentions. In the truest sense of the word you will be choosing your real vocation or, at least, one of them.

NEGLECTED CHILD'S GROWTH

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R

MAN is the most noble and important creature in the whole universe, and yet the human child is one of the last things to be studied by science. The astronomers are studying the sky with telescopes and are discovering stars at untold distances. The geologists examine the rocks to study their age and elements. Unfortunately man knows very little about the nature, dispositions and habits of children, although a boy is father to the man, and a girl is his mother. We cannot win the sympathy and confidence of children if we do not understand them and their psychology.

A child's soul is a complex. Various factors must cooperate to make a child's soul understandable to others, to educators and parents. They study a child from different angles. Physicians make physical examinations, psychologists administer mental tests, social workers study home conditions, psychiatrists are occupied with child's personality.

This cooperation of various factors makes possible an insight into the causes which make a child differ so much from his fellows.

There is nothing in nature more wonderful than a little child. At his birth he is pathetically helpless, more helpless than any other animal. But he is subject to continual changes in his body and soul. He is in continual motion through which he learns to control and coordinate his actions. Thus the child becomes slowly a man.

As soon as he starts to walk, he begins to play and thus explores the world. When he starts going to school, he ceases to be a solitary being; he is introduced to society of other fellows like himself. He fights, he runs to see whether they can fight and run like himself.

A boy undergoes another change when he is around ten or twelve years old. Up to this time a boy was willing to play with girls. Now he avoids them, seeking society of other boys. The girls go with the girls, while the boys stay together, conscious that they are stronger than girls. Meanwhile the girls discover that the boys are "horrid," different from them.

A boy of sixteen is not satisfied with being alone. He joints the club, he plays not as an individual against other individuals, but as a member of a team against other teams. He has joined a society and entered upon the gang age. He is learning to give and take. The gang teaches him to sacrifice his individual interests for the good of the social whole. Thus he becomes a citizen.

Our clubs are nothing else than organized gangs. In this age the child can easily be influenced and moulded, although he already begins to think for himself. He is beginning to develop his own personality. He does not want to be blindly dependent upon his elders. It is, therefore, very important to put him under intelligent leadership in order to preserve him against the random influences of the street.

Later on, at the age of 14 or 15 the boy modifies his severe attitude toward the girls. He does not despise them any more, for their company becomes fascinating to him. The same change occurs in the girls.

The boy becomes an adolescent, a man. He will still grow more practical, more intelligent, more experienced, but he is already a man fundamentally not different from his older fellows. He begins to think and to work for himself. He needs direction, but he does not like his elders organize all his affairs as if he were a young lad. Now he is a man with his own individual competition.

It is, therefore, very important for the recreational leader to become familiar with the psychology of boyhood.

The educator must not only keep the boys busy and interested in good plays in order to guard them against the dangers of bad company and idleness. He must study each boy in particular, for each boy is different from his fellows in mentality, problems and aspirations. The priest must meet the needs of each boy.

The Church has many different means to deal with human problems. The Sacraments are the divine answer to all human ills. The natural resources cannot be neglected by the educator.

The boy must be taught how to meet life, which is a complex of struggles, failures, victories, defeats, joys and sorrows. Some individuals are able to handle their problems by themselves; others must be aided, otherwise they get discouraged by various difficulties and give up everything.

Not all the children of the same age have the same degree of intelligence. The growth of intelligence stops at the age of 14 and 16, although the child may still develop his knowledge and experience, but in pure brightness he does not progress.

Children are either intelligent or feeble-minded; dull or imbeciles. The feeble-minded children need special care. The so-called morons are usually capable of earning their daily bread, if the needed care is taken at the proper time.

A feeble-minded child is constantly failing in his classes, is kept back when other children are promoted. They are not lazy, as many teachers think. They just cannot cope with their tasks. Instead of scolding them, the teacher or the priest should try by every possible means to restore self-confidence of such unfortune individuals by encouraging them and by praising their efforts. If they cannot be praised in class, they should get it at play. Every one of us needs some sort of encouragement at times to get ahead.

Dull children need more care and attention than the feeble-minded, for they usually constitute most of our delinquents. Crime is a stupid thing, But to them it is the ordinary way to succeed in society. They are too stupid to understand the importance of obedience to organized society.

There are other abnormal children who act queerly, are moody, constantly boast, steal useless things, and who seldom mix with other boys. Such conduct is often occasioned by physical disease, but in the vast majority of cases the cause will be mental, which is but too often due to unwise methods of training by parents. Some parents teach their children to be queer just as the teacher teaches them to read and write.

If a mother lets her child cry for half an hour and then gives him what he wants, she is teaching him to cry for what he wants. When she pets him when he is sick, she

teaches him to get sick in order to be babied.

There are bad boys too. The mothers shift the responsibility for delinquency from her boy to his bad companions. It would be, however, interesting to know, whether the boy is bad because he goes with bad companions or whether he goes with bad companions because he is bad. It is like the old riddle as to which comes first, the hen or the egg? We would say that the bad tendencies in a boy are not acquired from bad companions, but that they already exist in the child. The evil companioship just strengthens and develops them.

Good recreational work keeps the bad boy away from bad gang. The leader of a good club can slowly modify the bad boy and amend his bad traits.

ATTENTION PLEASE!

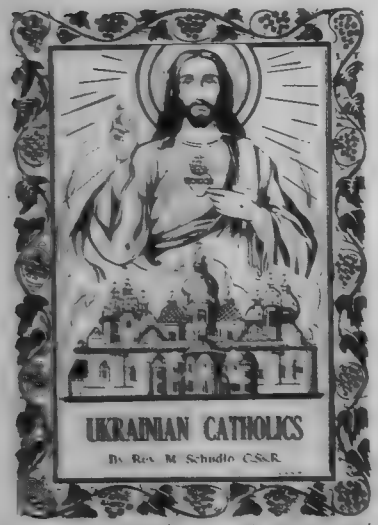

"UKRAINIAN CATHOLICS" is just the book you and your Friends were waiting for so many years. It contains a brief exposition of the Ukrainian Church History, exposition of the Ukrainian Byzantine Rite, ceremonies of the Mass, Sacraments, the historical Mission of the Ukrainian Catholics within the Catholic Church, decrees of the Holy See forbidding any Ukrainian Catholic to arbitrarily change his Rite and pass over to the Latin.

This 176-page booklet contains abundant material of information for our Brethren of the Latin Rite about our Church and our Rite. It should, therefore, be in every Ukrainian Catholic family of the U.S. and Canada.

It costs only 35c. Hurry, hurry, hurry, send your order right now! You may kindly address your order to The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada, or to:

Rev. Michael Schudlo C.Ss.R., The Redeemer's Voice Editor,
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Decree Elevates Order of St. Basil

BY Decree of the Sacred Congregation of Oriental Rites, the Holy See has named Reverend Mother M. Eusebia, president of Manor College, the first Provincial Superior of the Philadelphia Province of the Sisters of St. Basil the Great. This same Decree, signed by His Eminence Eugenius Cardinal Tisserant, secretary of the Sacred Congregation of Oriental Rites, informed the Sisters of St. Basil the Great that the revision of their Constitutions has been completed and that they have been elevated to the position of a Papal Institute, retaining the pronouncement of Solemn Vows by members of their Order, the privilege of the recitation of the Divine Office and confirming the practice of having only one choir of Nuns, all with the same privileges. Four provinces were formally approved: the Philadelphia Province with its Motherhouse in Fox Chase, Pa., the Pittsburgh Province with its Motherhouse in Uniontown, Pa., the Argentina Province with its Motherhouse in Berisso, and the European Province with its Motherhouse in Osiek, Yugoslavia. The Constitutions were approved by His Holiness, Pope Pius XII, on May 26, 1951, and were received by the Sisters through the Apostolic Delegate in August 1951.

Very Reverend Innocent Lotocky, OSBM., Provincial of the American Province of the Basilian Fathers, was delegated by the Holy See to convey all these messages pertaining to the new Constitutions to the Sisters.

In the near future the Reverend Mother General and the members of the General Council will be appointed by the Holy See. They will have the privilege of selecting the site of the General Mother house.

Thus the oldest religious Order of the Catholic Church, whose rule dates back to the fourth century and which was approved in 363 by Pope Liberius and in 373 by Pope Damascus during the lifetime of the author, St. Basil the Great, has gained a new distinction through its new Constitutions. Approval of the Latin translation of the rules of St. Basil was given in 456 by Pope Leo the Great.

The rules of St. Benedict, St. Augustine, St. Francis of Assisi, and St. Basil are the four religious rules on which are based all the religious Orders and Communities of the Catholic Church. Each Community has its own Constitutions which are subject to change when the need arises.

CATHOLIC PRESS MONTH

FEBRUARY, 1952, can be more than just another Catholic Press Month, it can be the most successful Press Month ever celebrated if we all work to make Catholic papers, magazines, pamphlets and books better known and more widely circulated.

Here are ten suggestions for your part in assuring the success of Catholic Press Month in your community. Number ten is one suggestion everyone can follow. Read the other nine, too, and see how easily you can encourage others to enjoy reading Catholic literature.

1. Read your diocesan newspapers every week. Subscribe to at least one Catholic magazine, and purchase at least one pamphlet every month. After reading these discuss them with members of your family and your friends.

2. See that your diocesan newspaper reaches the periodical rank of your public library. Ask your parish club to send a gift subscription to the library.

3. Make a practice of sending Catholic books and gift subscriptions to Catholic magazines to family and friends on birthdays.

4. Subscribe to a Catholic magazine for your public library to offset some of the "worldly" magazines that are there. Check first so your gift wil not duplicate a magazine your library already receives.

5. If your public library has a good supply of Catholic reading material, give, or suggest that your club make a gift subscription to a Catholic magazine for the nearest Veteran's Administration Hospital.

6. Read the Catholic books at your public library and encourage others to ask for and read them.

7. Lend your Catholic books and magazines to your Catholic and non-Catholic neighbors.

8. Rural communities could maintain a lending library in small scale imitation of the public library bookmobiles. Put a rack of Catholic books in the back seat of a car and visit each Catholic home in the parish once a month.

9. Pray daily for the successful mission of the Catholic Press.

10. Spread the REDEEMER'S VOICE among your friends and acquaintances. It is the most fitted magazine to foment attachment to our beautiful rite and Ukrainian Catholic Church among our Boys and Girls...

THE TEACHER AND THE COMICS

By Gabriel Lynn.

WHEN the welfare of children is menaced, teachers along with parents must stand as the front line of defense. Resistance to the menace must be based upon thorough comprehension of the nature of the evil to be opposed.

Foremost among the threats to today's children is the objectionable type of so-called "comic book," and evidence accumulates to suggest that many of our teachers are insufficiently familiar with the nature of these offensive publications, many millions of copies of which are read each month by boys and girls.

A jolting revelation of the widespread juvenile addiction to the comic books is made in the report of a survey conducted by Sister M. Katharine McCarthy, College of St. Scholastica, Duluth, Minnesota, in collaboration with the principal of a Duluth public school. Included in the survey were more than 8,500 pupils in the parochial and public schools of Duluth. It was dicovered that during the single week immediately preceding the making of this survey these 8,500 children had read a total of more than 27,000 comic books!

Another survey, conducted by the principal of the Bulkeley High School, Hartford, and reported in Editor & Publisher, June 3, 1944, revealed that 89.3 per cent of high school students covered by the survey "always or nearly always" read the comic sections of newspapers, the exact figures being: "Boys, 100 per cent; girls, 79.1 per cent."

Whenever similar studies have been made in communities in every section of the country, comparable findings have resulted. It may not reasonably be questioned that an enormous majority of modern children habitually read the comic books and newspaper comic strips, nor may one reasonably doubt that these publications exert a considerable influence upon their youthful addicts.

It follows necessarily, that teachers and parents must have a profound interest in the nature of this influence. They must prepare to qualify as experts in determining whether the influence exerted by these publications is wholesome and constructive or harmful and destructive. They can hope to accomplish this expert determination only by acquainting themselves thoroughly with the contents of the comic books and strips read by the boys and girls who are under their guidance.

Do Teachers and Parents Know the Comics?

That our teachers and parents are not familiar with the contents of these books and strips so universally read by children is revealed by the letters and statements of many Sisters who have been aroused to understanding of the menace presented by the publications in this field which may fairly be appraised as objectionable.

From a western state, one Sister writes: "It might be well to ask the Sisters to really look at and read the comics. The truth is that our Sisters and most of the parents of the children haven't even looked at one! Our Sisters here were

shocked... One of them confessed that she had thought the movement against them (the comics) was 'much ado about nothing.' She knows now."

Yet another concerned teacher has written: "The children of our Catholic schools may be convinced of the danger, if the Sisters are. I know that few of the Sisters have any idea of what the comic books really are."

Much space might be filled with comments of like nature. The fact appears indubitable that few teachers and few parents have any considerable knowledge of the contents of the comic books and strips, and that they are, in consequence, incapable of distinguishing between those which do not offend and those which are by any realistic standard objectionable.

Distressing as this lack of familiarity with a type of reading material so widely adopted by children may be, it is scarcely surprising. The very names, "the comics," "the funnies," are disarming. We of older generations recall the comic features of our youth as simple, mirth-provoking newspaper strips, designed to amuse and accomplishing this objective. "Happy Hooligan," "Little Nemo", "Buster Brown" brought us the hilarious antics of characters involved in situations without sinister or offensive overtones. As art, these pictures left much to be desired. They were never profound, nor pretended to be. But they were entirely harmless insofar as their influence upon juvenile readers was involved.

Unfortunately, the same may not be said of all of the comic books and strips which so generally engage the interest of youngsters of today.

Which Comics are Harmless, Which Bad?

It is important to recognize that there are comic books and newspaper strips today which are entirely harmless and even, in certain regrettably few instances, genuinely worthwhile and constructive. But it is the existence of these unobjectionable books and strips among the hundreds published which makes it essential that the teacher be familiar with all of the publications in this field.

Only if she possesses first-hand knowledge of the actual contents of the comic subjects favored by boys and girls can the teacher with authority discriminate between those which call for vigorous condemnation and those deserving of approval. Because of the large number of comic books and strips it is advisable to attempt to classify each by title in this limited space, but it is possible to indicate which types of comics are, in most instances, free from offensive characteristics, and to suggest the varieties which, almost invariably, are objectionable as reading fare for juveniles.

The comic subjects which may, in nearly all cases, be approved for use by children fall into three general groups. These may be described, broadly, as animal comics; as factual comics; and as genuinely humorous comics. They are easily recognized.

The first group includes such familiar subjects as Mickey Mouse, Bambi, Donald Duck, and many others. Rarely if ever are causes for objection to be discovered in the books and strips of this category, and it is a significant indication of the fundamental soundness of juvenile taste that in most polls taken to determine the preferences in comics of boys and girls, the animal features are revealed to be universal favorites.

To classify the features of the second or factual group as comics is to apply a misnomer, for these are never humorous. They present in pictorial form true stories based upon the lives of great historical characters, Biblical figures, and the like. Features of this type may be employed as useful adjuncts to academic and religious text material, and their use by children may with propriety be encouraged.

In the third or humorous group are to be found subjects presented solely for their laugh-provoking qualities: Blondie and Dagwood, Bringing Up Father, Skippy, The Little King, Mr. and Mrs. The Timid Soul, all are typical examples of this group which includes subjects for adults as well as juvenile consumption.

Comics of the types cited above may with safety be approved, although the fact can not be too strongly emphasized that no comic book or group of books should be permitted to absorb too much of the reading time of the child. The development of literary taste can not be fostered by an exclusive diet of pictorial material, however unobjectionable or even laudable this may be. The wise teacher will seek wherever possible to use the approved comic subjects such as the historical and Biblical treatments to stimulate interest in the persons depiced so that the child may go on naturally to reading history and Bible study. The growth of appreciation of literary quality thus encouraged will in due course serve as a most effective antidote to the poison of an all-comic diet.

While many objections may be made to the comic books and strips classified as objectionable, three principal characteristics are present in these and, when found, singly or in combination, warrant the application of extreme pressure by teachers and parents to bring about nonuse by youngsters. One, two, or all of these three characteristics may be found in comic subjects classified as bad. They are:

1. Scenes of gross physical violence; scenes in which antisocial or criminal acts are discussed and depicted; scenes in which gangster methods and underworld practices are portrayed.

2. Scenes and stories which glorify unAmerican, vigilante philosophies and, by so doing, condition plastic youthful minds for rejection of lawful principles and for acceptance of harshly intolerant totalitarian ideologies.

3. Scenes of action which menace chastity, by presenting an unwholesome, distorted view of sex.

As previously suggested, there are other objections to be made to bad comics, but those cited include the most serious and constitute a sufficient reason for urging teachers and parents to gird for a determined stand against use of these books and strips by children.

What Facts Support These Charges?

Here are some of the facts upon which these accusations are based.

The charge that scenes of gross physical violence are depicted may be verified by selecting at random any of the comic books not included in the three groups described as unobjectionable. Physical assaults, mayhem, bloodshed abound in the bad comics.

For example, several months ago I made a study of 92 comic books and more than 1,000 newspaper comic strips, analyzing their contents and tabulating the objectionable features discovered. It was found that in the publications studied 522 separate physical assaults were de-

picted, these consisting of acts of violence performed upon human beings, shown in terrifying detail and tending to glorify brute force. In addition to these, 86 acts of clearly defined sadism were depicted.

To cite one appalling example of the most depraved type of comic book, Sister Mary Aurea, B.V.M., of Butte, Montana, reports having inspected a book in which, among other material almost as offensive, was shown "a son who kills his mother to make good a bet. (This one is supposed to be very funny. The son says, 'Mother, this is going to hurt.' The mother answers, 'Go ahead, son, anything you do is too —too cute.')". This, admittedly, is an extreme example, but it demonstrates the need for ceaseless vigilance on the part of teachers and parents to keep informed as to the contents of the comic books read by boys and girls.

As for the charge that antisocial tnd criminal actions are depicted in the objectionable comic books, my own survey of those previously cited revealed 216 major crimes, 309 minor crimes, 271 examples of antisocial behavior, 39 larcenies. It should be stressed, concerning these data, that only those examples were recorded which depicted in unmistakable detail the acts described.

Gangster practices were found in a great many of the books and strips, with underworld characters behaving and talking with unexpurgated realism. Members of a gang would be shown plotting the commission of a crime or series of crimes. Methods would be discussed, and in succeeding panels the gangsters would be followed step by step through the execution of their plans, criminal techniques being portrayed in detail sufficient to make it easily possible for impressionable young readers to copy this behavior if so disposed. Elsewhere in this article I shall submit evidence to support the contention that youngsters, influenced by this type of comic, do become so disposed, often with tragic consequences.

The charge that many of the objectionable comic books and strips glorify unAmerican, vigilante philosophies may be corroborated by a study of any of the comics featuring a superhuman person with a "mission" to crusade against wrongdoers. These follow a standardized pattern. The hero may be a human being of abnormal strength and superb intelligence, or he may be a creature half man, half bird, or even a monstrosity capable of "growing" extra arms, legs, and heads, as the vagaries of the story may demand.

Such a hero is customarily introduced as one who is about to eradicate evil and crime from his community, or, in some instances, from the universe. Operating without regard to established law-enforcement procedure, this super-hero will determine (by processes known only to himself) the identity of public enemies, will pursue and capture them, will pass upon their guilt, pronounce the penalty for their misdeeds, and execute the sentence which, more often than not, will be that of death.

This, manifestly, is the vigilante procedure, the Hitlerian method. It is Ku-Klux terroism in new garb. It is government by men—or a man —rather than government by law. It creates disrespect for and impatience with constitutional methods, reveals regularly constituted law-enforcement agencies in an unflattering light, and surely it conditions the youthful mind for acceptance of those ideologies upon which dictatorships are built.

In my study of comic books and strips I recorded 246 separate portrayals of unAmerican vigilante activities. Such material feeds the flames of intolerance and bigotry from which, at recurring periods, the United States has suffered. It seems unnecessary to elaborate the argument that this is dangerous fare for young, suggestible minds.

Apologists for the comics defend this variety of subject by asserting that good always triumphs over evil and that the end justifies the means. This argument is invalid, because the ultimate triumph of the superhero is accomplished by the use of unlawful methods, and because the evil which is defeated is first depicted in detail so graphic as to constitute a menace to juvenile readers who may be prompted to emulate the behavior of the lawless.

That the objectionable type of comic book menaces chastity may be understood as one studies certain of the more offensive specimens. In these it will be found, first, that the drawing place exaggerated emphasis upon sexual characteristics of men and women, often presented scantily clad, in wantonly provocative postures, and in situations which may temperately be described as wholly unsuitable for distribution to the immature.

There is, moreover, a sexual danger in many of the comic subjects in which violence is depicted. Psychiatrists have discovered the connection which exists between sexual excitement and pain, and it may not be disputed that persons with irregular sexual tendencies, including children, may be dangerously affected by scenes of gross physical violence.

ARE YOU A VOLUNTEER?

THIS modern world through its pride and lust causes great disorder in human life. The chief disorder however, is the ruin of souls. Since most men are affected by these two vices, they gradually disregard that which is sacred and profitable to their immortal souls. However, if right remedies are applied, these passions could be overcome and moral order would be restored.

The chief cause of this defection is original sin. Holy Writ narrates how the devil in the guise of a serpent came to tempt our first parents by raising a doubt in their minds as to the truthfulness of death after eating an apple. He tried to persuade them that if they ate the forbidden fruit, far from dying, they would become like gods, since they would know themselves what was good and what evil, without need of recourse to the law of God. This was a temptation to pride, to revolt against God.

Man consented to this temptation and thus committed a formal act of disobedience. Punishment and further delinquincies followed. Moral disorder came about. Instead of

seeking God and the things that are God's as formally, man's intellect now pulls earthward, and frequently absorbs itself in creatures without thinking about their Maker. Our will too, instead of paying homage to God, continually seeks for independence. It finds bitterness and resentment in submitting to Christ's yoke or His lawful representatives on earth.

God justly punished man for his disobedience. Nevertheless, He manifested infinite mercy by forgiving him this crime. God who from all eternity had forseen man's fall, willed likewise from all eternity to provide a Redeemer for man in the person of His Son. This Son determined to become Man in order to expiate our sins and restore to us all our rights to heaven. He achieved this through Redemption.

By dying on the cross He fully atoned for the sins of all people and restored sanctifying grace to our soul. In order to secure our salvation He instituted the Sacraments as means of purifying and sanctifying our soul. Christ commanded His holy Apostles and their successors to administer these Sacraments to the people. If the people received the Sacraments worthily and more often, they would certainly find remedy for the great moral disorder. Unfortunately, we find a tremendous lack of priests to administer the Sacraments to their souls. There is a great dearth of priests in many parts of the world especially among our people. Multitudes of souls are in danger of being lost forever. Christ's mercy prompts Him to send help to these unfortunate souls. Christ thirsts for souls. He suffered for them. He wants crusaders to rescue the strayed sinners from the perils of hell and bring them back to His fold.

Is there anybody that would refuse to rescue a drowning person? Would anybody refuse to give aid to a person in danger of perishing in fire? There are thousands of souls exposed to the deluge of sin and eternal flames. Who shall rescue them? The world is rushing towards chaos. Iniquity abounds everywhere and charity of many has become cold. Christ is calling for volunteers to bring aid to these poor souls suffering from the consequences of original sin. He is looking for labourers to work in His vineyard. Would you refuse to help Him? If you realize the importance of salvation you should always be ready to sacrifice for the good of others. If you feel a calling to the priesthood try by all means to reach your goal. Pray, study, consult your parish priest or if you wish information about training for priesthood, please write to:

Rev. Father Master of Novices,
Catherine Street,
Yorkton, Sask., Canada.

"A man may have many friends, but he will land none so steadfast, so constant, so ready to respond to his wants, so capable of pushing him ahead, as a little leather-covered book with the name of a bank on its cover."

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

КОЛЯДИ	
РІЗДВЯНІ КАРТКИ з желаннями в українській мові, 1: 10ц., 12 різних	1.00
РІЗДВЯНІ КАРТКИ з желаннями в англійській мові, 12 різних, за	.85
КАЛЄНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ НА 1952 РІК	.75
НАРОДНИЙ КАТЕХИЗМ (лише в українській мові)	.20
КАТЕХИЗМ—Наша Релігія в укр. і англ. мові	.30
БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТУ в укр. і англ. мові	.50
" " Нового Завіту, в укр. і англ. мові	.50
" " Старого і Нового Завіту (разом) в укр. мові	.50
МОЛИТОВНИК: "З Нами Бог"	2.50
МІСІЯ В ОБРАЗКАХ	.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	.50
ЄВАНГЕЛІЯ в укр. мові, о. Т. Лощинський	1.50
ДЕВЯТНИЦЯ в честь Серця Хр., о. З. Золотий	1.25
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА	.10
ДУХОВНА ВЯЗАНКА (Молебні до Ісуса й Марії)	.15
КРИВАВИЙ БОЛЬШЕВИЗМ	.10
БОЖЕ СЛОВО—проповіді о. Мацелюха	4.00
ПРОПОВІДИ—о. Вояковського	4.00
ЛЕЛІЯ ІЗРАЇЛЯ, життя Божої Матері— Герберт	.60
МНОГОСТРАДАЛЬНА МАТИ	.20
КОРОТКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ—о. П. Божик	.20

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

CANADIAN INDUSTRIES LIMITED
C-I-L
PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON -- SASK.

EATON'S 1952
SPRING and SUMMER CATALOGUE

Presenting, once again, an exciting choice of the coming seasons' requirements. Big, beautiful and accurately illustrated, EATON'S new Spring Catalogue contains thousands of items of interest for everyone. Study this grand, value-filled book, make your selections, then order early and often—for

"IT PAYS TO SHOP AT EATON'S"

T. EATON Co. SASKATCHEWAN LIMITED

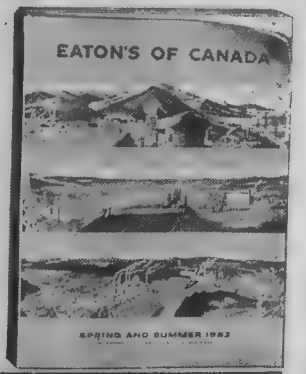

EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN

Estevan - Humboldt - Kamsack - Lloydminster - Melfort - Melville
Moose Jaw - Nipawin - Prince Albert - Regina - Saskatoon
Swift Current - Yorkton - Weyburn

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

БЕРЕЗЕНЬ Yorkton, Sask. March, 1952

20¢

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на один рік $2.00. Одно число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSSR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSSR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

—— ЗМІСТ ——

СВІТ ПОТРЕБУЄ ПОКУТИ	о. Мих. Щудло ЧНІ.	1
НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ БЕРЕЗЕНЬ		2
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ		3
РАДУЙСЯ, БЛАГОДАТНАЯ!	о. Мих. Щудло ЧНІ.	11
ПЕРЕМОГА ДУХА	І. Г. Сапіга	13
ЧИ ТИ СПОВІДАЄШСЯ?	о. Петро Мельничук	16
ЧЕРЕЗ МОЛИТВУ СПІЗНИВСЯ—І ВРЯТУВАВСЯ	о. Микола Дадьо	20
СТАРИННІ ІКОНИ БОГОМАТЕРІ	о. С. С. Шавель ЧНІ.	22
ВЕЧЕРЯ И ВЕЧІРНІ ЗАНЯТТЯ ПАПИ	о. І. Нагаєвський	24
КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ	о. Мих. Щудло ЧНІ.	27
ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ?		29
"АЛЕ Я КЕПКУЮ СОБІ З ЦЬОГО!"	о. М. Ван де Мале ЧНІ.	31
ЮНАК В ЧАТАХ	Ігор Шанковський	33
ІСУСЕ, ЛЮБЛЮ ТЕБЕ!		34
СВЯТИЙ ЧИ СВЯТА—ЦЕ СКАРБ РОДИНИ		35
HAIL, MARY, FULL OF GRACE	Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.	39
"I HATE MISSIONS"	M. H. Pathe	41
WORLD FEDERAL GOVERNMENT		44
CATHOLICISM IN UKRAINE	Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	47
VATICAN STATE: SO SMALL IN EXTENT	D. F. Grant	53
I'D LIKE TO KNOW		59
A WIFE'S RIGHT TO REFUSE	D. F. Miller	61
HAVE YOU DECIDED UPON YOUR VOCATION?		68

За позволенням Настоятелів.
Published with Ecclesiastical Approval.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 3. Йорктон, Саск. Березень, 1952

СВІТ ПОТРЕБУЄ ПОКУТИ

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

Папа XII-ий сказав при відчиненні Ювілейного Року в 1949: "Дорогі Діточки, в ювілейному році, що пригадує нам Христове надолуження на Голгофі, покутуйте за свої гріхи. Погребайте в щирій покуті свою грішну минулість. Будьте переконані, що теперішнє покоління було покаране тяжкими карами, що само собі приготовило, бо свідомо та злобно грішило!"

Папа взиває всіх католиків до покути за власні та чужі гріхи. Ніхто не сміє бути байдужий на його голос, бо Він говорить в імені Найвищого Пастиря Христа, що бажає всіх людей привести до покути та спасіння. Папа це духовий Батько людства. Він знає потреби та нужду народів. Він розуміє лихо теперішніх часів краще ніж найздібніші дипломати та політики.

Світ мусить покутувати, надолужувати за свої гріхи та вернутися до Бога, якщо бажає спастися від грядучих нещасть і руїн.

Молитва, покута, реформа родинного та національного життя приведе мир і спокій поміж народи світу. Світ не здобув бажаного миру, поки не вдариться в груди та відпокутує за гріхи одиниць і народів.

Що ж католики повинні чинити в дусі покути?

I. Щонайчастіше, ба й щоденно вислухувати Службу Божу, благаючи Бога змилосердитися над світом і пробачити грішному людству. Мир це дар Божий. Треба благати його в Отця мира та Дателя всякого добра.

II. Скрупулятно зберігати піст і вмертвляти свої змисли. Змисловість, розгуляність, брак панування над низькими інстинктами тягне людей до гріха. Піст, покута, вмертвлення контролюють змисли, приборкують пристрасті та влегшують поворот до Бога. Крім приписаних Церквою постів слід знайти собі декілька добровільних умертвлень от хоча б у їді, питті, спанні, забавах.

III. Кожна католицька родина повинна щоденно відмовляти вервицю. Коли ж уся родина негодна відмовляти вервиці кожного дня, так нехай бодай одне з них по черзі кожного дня відмовляють її. Вервиця стягає на родини та світ опіку та благословення Богородиці, що своїм могутнім заступництвом годна виблагати в Бога мир і прощення для грішного світу. Божа Мати домагалася в Фатимі, щоб світ відмовляв вервицю.

IV. Уникати як зарази повседневних і тяжких гріхів, бо через них кари Божі спадають на одиниці, родини та держави. Тре-

ба усунути гріх зо серця, з товариств, родин, громадянства та світу, якщо народи бажають уникнути нову війну.

V. Приступати щонайчастіше, навіть щоденно до Св. Причастя, жертвуючи його через руки Богородиці Небесному Вітцеві як надолуження за власні гріхи та за беззаконня світу. Евхаристийний Христос годен відновити людство, якщо люди будуть часто, бодай раз на місяць приймати Його. "Хто їсть Моє Тіло та пе Мою Кров, у Мене пробуває, а Я в нім, і його Я воскрешу у послідній день!"

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

НА МІСЯЦЬ БЕРЕЗЕНЬ

Загальні й Окремі Наміpення Святішого Отця

НА місяць березень припадає річниця коронації Святішого Отця й тому це дуже відповідно, щоб члени Апостольства Молитви в окремий спосіб молились за Нього. Ті молитви найкраще поможуть Йому, коли випрошуватимуть у Бога ласки й сили так дуже потрібної до сповнення Його високого й відповідального уряду. Які це ласки?

Піднесення Христової Церкви, викорінення єресей, поширення віри, навернення грішників, мир і спокій серед держав і їхніх провідників.

Це постоянні наміpення святішого Отця й вони не змінаються.

Поруч з тими наміреннями загальними Намісник Христа має також інші, залежні від того, що діється на світі, від небезпек, що загрожують Церкві то в тій, то в іншій державі, від преважних і нераз наполегливих справ.

Про такі наміpення можна довідатись із Енциклік, із дистів, із промов та радіофононічних вісток Святішого Отця.

Свідомий християнин-католик, що йому дорогий Христос і Його діло, легко відчує щире бажання помогти Святішому Отцю своїми молитвами. А знова провідники поодиноких груп Апостольства молитви пильно будуть дбати, щоб їхні члени знали й розуміли ті наміpення, в яких св. Отець мов збирає потреби святої Церкви.

Вистачить подумати про важкі обов'язки Христового Намісника й потреба молитись в Його наміpенні стане ясна.

Він Найвищий Пастир Христового стада й як такий, мусить давати вірним корм пізнання Божої Правди. Крім того мусить він провадити стадо Христове, навчаючи вірних заховувати Божий Закон.

Хай члени Апостольства Молитви застановляться над тим, що тут сказано в кількох словах, щоб гаряче молитись в наміреннях святішого Отця, бо ті наміpення є наміреннями самого Христового люб'ячого Серця.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ НАШИХ ЧИТАЧІВ ТА ПРИЯТЕЛІВ ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ

ПОМОЖІТЬ ВИХОВАТИ

СВЯЩЕНИКА — МІСІОНАРЯ — ПРОВІДНИКА!

Свої жертви на фонд виховання будучих священиків- місіонарів- провідників нашого українського народу переслали:

Саскачеван: В. Пенцак 3.00; Ів. Баранецький 5.00.

Онтарію: По 1.00: Гр. Дзьобко, Н. Сераринчин. По 2.00: П. Зеляско, Н. Гіровський, Ю. Антків, О. Тарбас, В. Данилюк, С. Тофан. По 5.00: Й. Обельницький, Й. Гуменюк. По 10.00: Є. Ярема, С. Годований, М. Дзьобко, М. Дзюрман.

Мішіген Стейт: Т. Коновальська, 5.00.

Огайо Стейт: М. Набережний 2.00.

Ню Йорк Стейт: М. Вайда 3.00.

Хто слідуючий? Щиро дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Пресвяті Серця Ісуса й Марії стократно винагородять добре серце жертвенних людей.

ОО. РЕДЕМПТОРИСТИ,
St. Mary's Seminary,
Waterford. Ontario.

АЙТУНА, САСК.

Посмертна Згадка

В середу, 21-го листопада, м.р., відійшов до вічности бл. п. Іван Дорош, прожившн 77 літ. День перед смертю прийняв в рук о. Пароха послідне св. Причастя—Напуття на дорогу до вічности. Похорон, що його відправляли Вир. о. Бахталовський, ЧНІ., парох, і Пр. о. Библів, ЧНІ., відбувся в суботу, 24. XI., в церкви Пресв. Серця в Айтуні. Зворушливе прощальне слово виголосив о. Парох на тему: "Він любив Церкву." Тлінні останки вложено на церковнім цвинтарі.

Покійний Іван походив з села Сколин, п. Яворів. 1906 року приїхав до Канади во своєю женою Марією та поселився на фармі в околиці Ленвіл коло Айтуни. Там був членом-основником церкви Непорочного Зачаття і ревно працював у парохії. Довгі роки перетримував у себе священика. Бог благословив його працю. Разом во своєю подругою виховав гарну родину. Знеможений старістю, від 1945 року перебував в Айтуні в місті, близько церкви. Полишив у смутку жену Марію та 8 дітей: Юстину, Николая, Юлію, Розалію, Марію, Анну, Катерину й Софію.

По похороні на обіді в хаті померлого о. Библів попросив присутніх до жертви на добрі ціли. Жертвували слідуючі: Н. Дорош 1.25; по 1.00: М. Пігович, В. Богач, С. Шамбель, Д. Дорош, В. Дорош, С. Дебош; по 50ц.: Б. Богач, С. Свинковський і пані Яців; дрібними жертвами 3.75. З цього уділено на Голос Спасителя 6.25, а 6.25 призначено на Сиротинець св. Анни в Айтуні.

Всім жертводавцям щира подяка. Покійному Іванові сотвори Господи—Вічну Память!

Д. Ортим.

ПАРКЕРВЮ, САСК.

Похорон бл. п. Йосифа Крупи

Дня 22-го січня 1952 р. в йорктонській лічниці помер бл. п. Йосиф Крупа.

бл. п. Йосиф Крупа

Прожив 85 літ. Народився 1867 року в Західній Україні. До Канади приїхав

1902 р. З початку мешкав у Плейнвю, Саск., а відтак на короткий час коло Айтуни, а решту життя в Паркервю, Саск. Перша жінка: Марія Войчешко, померла 1912 року, а друга, Марія Лукава, тепер осталa вдовою. Мали 10 дітей: Антонія, Николу, Софію, Анну, Анастазію, Йосифа, Александра, Аделю і Розалію. Всі були присутні на похороні. Полишив крім жени і дітей, 16 внуків і 3 правнуків.

В пятницю вечером відспівано Парастас. Присутних було багато. Опісля в суботу відбувся похорон. Відправив Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ. з Йорктону. Підчас Служби Божої майже ціла родина приступила до св. Тайн. Крім родини і свояків взяли участь численні сусіди та парафіяни. Опісля за нашим звичаєм прийнято всіх спільним обідом. При тій нагоді зібрано на католицьку пресу $9.85. Офірували: по 1.00: о. С. І. Шавель, Марія Крупа, Никола Крупа, Антоній Крупа, Розалія Крупа, Панство Сердж, Т. Шевус, Т. Козакевич, А. Осциенний, А. Бусько. Дальше: М. Яцишин 50ц., Як. Фенюк 50ц., Середюк 30ц., П. Жучкан 25ц., Н. Чайковський 25ц., І. Гресько 25ц.

Родині і всім жертводавцям щире спасибіг, а бл. п. Й. Крупі вічная память.

Присутний.

КЕМСЕК, САСК.

З несподіванки на рідну пресу.

У неділю вечером, 3-го січня ц.р. родина і близькі знакомі зійшлися чисельно до хати п. Магіс, щоби зложити щирі побажання з нагоди його 60-ліття уродин. Чимало здивувався наш соленізант побачивши повну хату "непрошених гостей," але серце наповнилось радістю, а очі слізми... бо оце стояли перед ним його родина—жінка, діти, і найблищі знакомі ще з Рідного Краю, товариші молодих років і тяжкої праці в перших початках Канади.

А напрацювавсь п. Магіс тяжко. Народжений 1892 р. в Говилові п. Гусятин, приїхав до Канади около 1910 р. Зразу працював у майні, відтак перейшов на залізну дорогу, де працює й досі. До нашої парафії прибув 1946 р. і від тоді ціла його родина є примірними членами.

Після вечері, яку приготовили пані на честь соленізанта, о. парох зложив в імені присутніх побажання для п. Магіс і заохотив до дальшої праці для своєї парафії на славу Бога і добро всього українського народу.

З зібраної суми призначено на Укр. Вісти 3.00, а на Голос Спасителя 2.00.

Учасник.

БРУКЛЕНДС, МАН.

Дня 17 січня 1952 р. помер несподівано в своїм домі великий католицький діяч Евстахій Заєць в 69 р. віку. Лишає за собою жінку, чотири дочки, одного сина, одного брата і одинадцять внук.

Покійний приїхав до Канади 1912 р. і замешкав в Поплар Фіяд, Ман., де зачав організувати церкву. Пізніше перебрався на фарму в Брукленде і в 1932 р. був першим місто-предсідателем і організатором церкви Св. Духа, для котрої щиро працював 18 років. В 1949 році замешкав в середині міста Вінніпегу, де знову зачав старання про теперішню церкву Христа Царя.

Похорон відбувся в церкві Св. Духа в Брукленде, де о. Кормило при асисті о. Божика перепровадив похоронні Богослужения, в котрих взяли участь багато людей: приятелів, сусідів і знайомих покійного. Після похорону влаштувала родина помершого спільний обід для учасників в парафіяльній залі. Підчас обіду на заклик п. Смиричинського вложили присутні $16.00 на пресу—з того призначено 10.00 на Укр. Вісти, а 6.00 на Голос Спасителя.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю щиру подяку Пресвятому Серцю Ісуса, Матері Божій Неустанної Помочі і св. Анні за дві отримані ласки.

Анна Библів.

Складаю прилюдно щиру подяку Найсвятійшому Серцю Христовому та Преч. Діві Марії за уздоровлення з тяжкої недуги.

Матей Пахолко, Йорктон.

Оцим складаю прилюдну подяку Господу Богу й Матері Божій за вислухання моєї молитви й за вислухання молитов тих, що молилися за моє здоровля в церкві підчас девятниці.

Анна Шкільник, Йорктон.

ПОШУКУВАННЯ

Пошукує свого брата **Миколу Яндзьо**, з села Трибухівці, повіт Віберка, що перебував у Шарбург, Льотарингія, Німеччина:

Alex Jandzio,
80 Flinders Street,
Darlinghurst, Sydney, N.S.W.,
Australia.

Пошукує свою сестру **Олену Порохнавець**, з села Руда Крехівська, Жовква, Анна Піраник (Порохнавець—дівоче ім'я)

Emil Piranyk,
21 Old Warowaka,
Hornsby, N.S.W., Australia.

"ОВИД" — український ілюстрований журнал ч. 12 (29). Грудень 1951. Р. Ш. Видавництво М. Денисюка—Буенос-Айрес.

Зміст: Б. Вітошинський—Перший етап пройдено; Гр. Голіян—Філософія жаху і смерти; Ю. Тис—Містерія Полтавської ночі; Яр. Славутин—Світич небесний; Граль (до 50-ліття М. Ореста); М. Орест—Граль; М. Цуканова—Дощ іде; Рецензії; Зміст "Овиду" за 1951 рік.

Адреса журналу:

"HORIZONTE"
c. Curapaligue 790—Buenos Aires.
Rep. Argentina.

ВИДАВНИЦТВО "МОЛОДЕ ЖИТТЯ"
Munchen 2 BS.,
Fach 221, Germany.

Енциклопедія Українознавства, зошит 7 продовження розділу VI. Історія. Підрозділ 8: "Українські землі під Австрією й Угорщиною в рр. 1772-1918. Підрозділ 9: "Відновлення Української Держави 1917-1920 рр." Підрозділ 10: "Україна між двома Світовими Війнами."

Енциклопедія Українознавства зошит 8 закінчення розділу VI. Історія. Підрозділ 11: "Україна підчас Другої Світової Війни." Підрозділ 12: "Україна після Другої Світової Війни." Розділ VII: "Церква." Підрозділ 1: "Історія Церкви." Підрозділ 2: "Устрій православної і греко-католицької Церкви". Розділ VIII: "Право." Підрозділ 1: "Історія дослідження українського права." Підрозділ 2: "Історія джерел українського права." Підрозділ 3: "Державне право" (дивн закінченця в зошиті 9).

Д-р. Ярослав Падох: "Нарис історії українського карного права." Передмова: Проф. Лев Окіншевич. В-во "Молоде Життя," Мюнхен 1951, стор. 128, 80, ціна 5,—ДМ. або 2.00 дол. Зміст: Княжа доба, Литовсько-Руська доба, Доба Гетьманщини, Слово від автора.

Пластовий Шлях, ч. 6. Орган пластової думки. В-во "Молоде Життя," Мюнхен. Листопад 1951, стор. 169, 80, ціна $1.50.

Видавництво "МОЛОДЕ ЖИТТЯ."

ЙОРКТОН, САСК.

Дня 14 січня рознеслася сумна вістка в околиці Врокстон, Саск. Того дня по-

бл. п. Марія Мацик

мерла у йорктонськім шпиталі бл. п. Марія Мацик.

Покійна походила з села Лазівки, п. Теребовля. До Канади приїхала 1923 р. Того року вийшла за Дмитра Мацика й замешкали обидвоє в околиці Врокстон. Бл. п. Марія терпіла довгий час на нирки й серце. У своїх терпіннях вона все зданалася на руки Страдальної Матери Божої, і в той спосіб знаходила нераз полекшу й навіть потіху серед болів. Покійна полишила в смутку свого мужа Дмитра й 4 добрих синів: Івана, Стаха, Бронька й Франка.

Похорон відбувся в Йорктоні, в четвер, 17-го січня. Похоронні богослужения відправив Пр. о. П. Малюга ЧНІ. По похороні був спільний обід в парафіяльній галі. На заклик Пр. о. Малюги, присутні зложили $29.65, з чого 15.00 призначено на сироти в Айтуні, а 14.65 на прес фонд Голосу Спасителя.

Всім жертводавцям складаємо щиру подяку, а бл. п. Марії вічну пам'ять!

Оцим складаю, разом з моїми синами, найщирішу прилюдну подяку всім, що прибули на похорон моєї дружини й люленої мами. Прошу згадати її душу в своїх молитвах.

Дмитро Мацик, Врокстон, Саск.

Ось Нова Автоматична Преса–

Ось знимка малої автоматичної преси, яку недавно тому купила Друкарня Голосу Спасителя. Ця машина виконує всякі друки від найменшої розміри 1¼"x2½" до 10"x15" зі скорістю до близько 6000 на годину. Знаменито виконує кольорові образці та малі афіші.

Многі з передплатників і читачів Голосу Спасителя своїми щедрими й щирими жертвами причинилися до її набуття. Тут щераз їм дякуємо, а Господь Бог нехай многократно винагородить.

Просимо тепер дальше нам помагати своїми дарами її виплатити.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Адміністрація Голосу Спасителя складає найщиріщу подяку всім жертводавцям і добродіям, що або самі прислали жертву або занялися збіркою на прес фонд. Нехай Господь Бог стократно надгородить їх за це благородне діло!

П. Й. Кучер, Питсбурґ	2.00
Деренівська Петрунеля, Йорктон	1.00
Бальсевіда Пані А., Ванкувер	1.00
Журбик Іван, Елфінстон	.25
Даревич о. Петро, Мавнтен Ровд	1.60
Похорон бл. п. Й. Крупа, Паркервю	9.85
Обуховський Й., МкКлавд	5.00
Ференс Павло, Босежур	1.00
Гуцуляк Олекса, Ківатін	1.00
Коновальський Пані Т., Дітройт	1.00
Сельський Пані А., Прудгом	.50
Залітач Параскевія, Скрентон	1.00
Пані І. Макаровська, Амстердам	2.00
І. Ратушняк, Канора	1.00
Лагаса Евстахія, Брукленде	6.00
Козак Пані Марія, Медесин Гет	.75
Іващишин Пані Н.Б., Персонс	5.00
Дрібненький Павло, Бовл	1.00
Пахолко Матей, Йорктон	1.00
о. Ів. Малецук, Гайнс Крік	5.00
П. Магіс, Кемсек, ур. 60-ліття	2.00
Похорон Ів. Дороша, Айтуна	6.25
Піх Олекса, Прісвил	1.00
Добровольська панна М., Прінс Ал.	1.00
Пурчак Катерина, Шикаго	1.75
50-ліття П-ва Яворських, В. Ривер	5.00
Гуцуляк Василь, Росбурн	1.00
Павлин Никола, Вайлдвуд	.25
Дідух Стефан, Монтреаль	2.00
Сторожик Павло, Локпорд	1.00
Станчук Василь, Енґусвил	1.00
Сташко Пилагія, Джонсон Сіті	1.00
С. Мацик, Калдер	1.00
Бабій Іван, Дітройт	1.00
Білинський Ів. Е., Панічай	.50
Мацик М., Калдер., в похорону	14.75
Гузяк Мих., Проспериті	1.00
Маркевич Марія, Плейнфілд	1.25
Галущак Мих., Скотленд	.35
Олекрин Пані А., Скрентон	2.00
Ситник Марія, Овкбурн	1.00
Яник Семко, Шовл Лейк	3.75
Яканич Ник., Бівер Медов	1.00
Крушевський Ф., Белфілд	1.00
Левандовський Іван, Кичинер	1.00
Черепущак В. С., Лонґ Лек	3.00
Малик Дмитро, Форт Сен	5.00
Крицький Пані А., Ківатін	1.00
Балик П., Сенді Лейк	2.00
Сидор Марія, Питсбурґ	3.00
Пастей Ник., Ростерн	.50
Рубчицький Пані А., Латон	.50
Лазовський Пані Г., Редвей	1.00
Зварич Пані Д. Л., Винипеґозис	1.00
Паславський Ник., Гілдден	1.00
Лупічук Марія, Стронґ Пайн	.50
Одинський Дмитро, Айрон Ривер	.50
Малайний Ник., Брокстон	2.00

Хто слідуючий?

ЖЕРТВИ НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ

Найщиріша подяка тим щирим добродіям, що так ласкаво прислали свої ленти на силату нової друкарської машини Голосу Спасителя. Нехай Вас Бог благословить за Ваше добре серце!

Библів Анна, Ст. Боніфас	2.00
Вальків Пані Мих., Сматс	.50
Якимишин Ник., Амстердам	.75
Кілман Олекса, Форествил	3.00
Петрусяк Пані М., Говернмент Ад.	.75
Кут Пані Л., Едмонтон	1.00

Хто слідуючий?

РОЗВІЙ КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ В ЕСПАНІЇ

Як повідомляє світова преса, різні організації типу Католицької Акції в Еспанії проявляють живу діяльність. Католицькі інтелектуали мають кожного року свої з'їзди в Авілі, де обговорюють різні проблеми. Еспанська Католицька Акція тісно співпрацює з церковною ієрархією. Ціла країна, яка в політичному і господарському житті має різні недомагання, покладає на неї великі надії.

25 і 26 червня м.р. в Мадриді відбулися наради керманичів еспанської Католицької Акції. Головною темою нарад було впровадити християнський спосіб думання в життя, послуговуючися при тому фільмами, публікаціями, тощо.

1. липня м.р. відбувся Національний Тиждень Дієцезальних Асистентів. Тоді то вони відзначили в себе 25-річчя свого існування.

III. Національний з'їзд молодих дівчат стягнув до Мадриду 25 тисяч учасниць. Цьому з'їздові Папа Пій XII передав радіом своє слово, в якому заохочував "поборювати ляїцистичні стремління," що поширюються по цілому світі.

(П.В., Едмонтон).

НОВІ ВИВОЗИ В КРАТНАХ "НАРОДНІХ ДЕМОКРАТІЙ"

Щораз то нові вістки доходять про те, що в країнах т. зв. народніх демократій комуністичний уряд повів плянову акцію переселювання людей. Так комуністи хотять позбутися непевних елементів, які в хвилину розграшу між тоталітарним Сходом і демократичним Захо–

дом, можуть стати важливим чинником. Назагал населення поділено на 5 категорій. До першої належать комуністичні активісти, до другої звичайні члени партії, до третьої державні урядники і службовці по різних публичних установах, до четвертої льояльні громадяни, до пятої т. зв. вороги народу: священики, монахи і монахині, кол. землевласники, офіцери. Цю пяту категорію вивозять у глиб СССР, де вони виконують різні примусові праці. Отак сталінський режим забезпечує себе дешевим робітником і винищує небезпечний елемент для большевицької кліки.

(П.Б., Едмонтон).

КОЛЕГІЯ КАРДИНАЛІВ

По смерти кардиналів: Догерті (ЗДА) і Сапіги (Польща) число Кардинальської Колегії війшло до 49 членів. Колись кардинали італійці там творили більшість. Тепер їх тільки 18 осіб. Інші— це кардинали не-італійці. Вони репрезентують такі країни: 5 французів, 3 північно-американці, 2 еспанці, 2 німці, 2 аргентинці, 2 бразилійці, 2 португальці і по одному з таких країн: Австрії, Сирії, Вірменії, Канади, Голяндії, Австралії, Чіле, Англії, Куби, Перу, Мадярщини і Китаю.

(П.В., Едмонтон).

ДИПЛОМАТИЧНІ ПРЕДСТАВНИЦТВА У ВАТИКАНІ

На початку Понтифікату Пія XII було 38 країн, які мали своїх представників, тепер усіх є 47.

Вони є поділені в такому порядку: 20 амбасад, з чого 2 мають своїх шарж д'афер (Болівія й Перу), а одна, що має подвійну резиденцію (Філіппіни); 3 амбасади покищо є завішені (Німеччина, Японія й ЗДА); 18 легацій, з яких 2 мають своїх шарж д'афер (Єгипет і Сальвадор); 3 легації без титулу (Гватемала, Гондурас і Югославія); 2 легації завішені (ЧСР й Румунія); і 1 шарж д'афер—Китай.

З того слідує, що в часі Понтифікату теперішнього Папи, навязали або відновили дипломатичні взаємини зі Св. Столицею такі країни: Китай, Єгипет, Філіппіни, Фінляндія, Японія, Індія, Індонезія, Ливан, Голяндія, Парагвай, Пакістан, ЗДА, Уругвай. В 1939 р. стан представників був: 12 амбасад, 25 легацій, з чого 2 з титулярними резиденціями (Литва й Панама) в балтківщині; 6 з титулярними подвійними резиденціями: Еспанія, Костаріка, Гватемала, Ліберія, Мюнхен і Нікараґуа; і 1 шарж д'афер —Литва.

Представників з країн, де живе та терпить "Мовчазна Церква" в списку нема.

" ЗАЛІЗНИЙ ШЛЯХ"

Появилася чергова книжка видання Клюбу п. Тиктора "Залізний Шлях." Це переклад із англійського. Автор анг. оригіналу це Рекс Біч.

Книжка надзвичайно цікава та корисна. Вона вводить читача в початки колонізації Аляски після того, як Москва продала Аляска за 7 і пів мільйона долярів Америці у 1867 р. Під московським пануванням Аляска була невнаним краєм.

Автор змальовує чудові краєвиди Аляски, її погоду, льодовики та подвиги перших підприємців, що йшли в Аляску одні для пригод, другі для грошв, треті з любови до цивілізації, яку вони несли в цю чарівно-могутню країну своїм трудом і саможертвою.

Книжка дуже гарно висвітлює двох підприємців, підлого шахрая Гордона та шляхетного О'Нейла. Контраст знаменито проведений. Обидва вони змагаються провести залізницю в глибину Аляски. Хто краще та скоріше получить її з рештою Америки, той стане "царем" нової, незнаної країни.

Переклад книжки з англійського оригіналу дуже гарно вдався. Зовсім не відчувається, що це переклад. Складня упрощена, слова дібрані, мова пливка. Коли б не були подані замітки про анг. автора книжки, так неодин із читачів навіть не схопився б, що він читав переклад, а не оригінал.

Книжка "Залізний Шлях" дуже на часі, бо Аляска може внедовзі статися театром военних дій поміж вільною демократією та тиранським, московським комунізмом.

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА В БЕЛЬГІЇ МАЛІЄ

З Бельгії нас повідомляють, що українська скитальська громада, яка ще три роки тому начислювала до 10 тисяч людей, постійно зменшується. Багато українців, які працювали в вуглиній промисловості, виїхали до Австралії, ЗДА і Канади. Тепер у цілій Бельгії буде ще яких 4 тисячі українських скитальців.

(П.В., Едмонтон)

МОДЕЛЬ ФАРМ, САСК.

Знимка представляє гурток хлопців Вівтарної Служби з Пр. о. С. Іваночком у парафії Модель Фарм, Саск.

Ці хлопчики гарно услугують при престолі кожної відправи. Вони також приготовляють все потрібне до Служби Божої. Тому є великою поміччю для священика і старших братів. Це будучі провідники в парафії. Тому родичі нехай уважають собі за честь, щоб їх діти належали до них.

Парафія Модель Фарм є широко знана задля своєї ревности в Службі Бога і патріотизму. Помимо того, що останними літами много зміняється майже по всьому американському континенті, то дух в Модель Фарм далі високо стоїть і дають приклад до наслідування іншим. Кожної відправи люди численно спішать на богослуження і гарно співає мішаний хор, що своїми чудовими мельодіями підносить душу до Бога.

Велика слава і честь нехай буде всім чесним парафіянам Модель Фарм за те.

Дай Боже, щоб так дальше було для слави Божої, добра їх дітей, нашого народу й Канади.

ПЕРЕВИДАНО ГЛАСОПІСНЕЦЬ О. І. ДОЛЬНИЦЬКОГО

Стараннем богословів Української Папської Колеґії в Римі перевидано цими днями першу частину гласопіснця, складеного на підставі гласопіснця бл. п. о. Ісидора Дольницького, довголітнього духовника Української Католицької Семінарії у Львові. На 127 сторінках гарного паперу подано під нотами напіви звичайних тропарів, подобних, стихир самогласних, стихир подобних, болгарських, прокіменів звичайних на Літургії та Утрені. При кінці ще подано догматя 8 гласів. Цей гласопіснець напевно багато допоможе питомцям і дякам в Европі та за океаном, як теж усім священикам, які захочуть навчити своїх вірних церковного співу після напіву, що його склав бл. п. о. Ісидор Дольницький.

(П. Б., Едмонтон)

КАЛЄНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

— НА 1952 РІК —

Видрукований на гарнім книжковім папері, має нову, двокольорову, гарно й модерно намальовану обкладинку, 36 знимок-образів, 160 сторін друку, та слідуючого змісту в українській і англійській мовах:

Ціна 75¢. При замовленні більшої скількости (принаймні 3) дається значний опуст.

THE REDEEMER'S VOICE
YORKTON, SASK., CANADA

КНИЖКИ — ЩО МОЖНА НАБУТИ В РЕДАКЦІЇ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗКАХ, або Дорога Спасення; 96 сторін, має 39 образів, многі на цілу сторінку.	III
ДИВНІ ПОДІЇ У ФАТИМІ—на основі джерел, переклав Мсгр. Ів. Гаврилюк. Видання в Европі, сторін 36.	.40
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА—о. Фултон Шін. Переклав о. В. Фірман	.10
ЧЛЕНСЬКА КНИЖОЧКА—для вписування місячних колект, та інших жертв на Церкву.	.15
ПОМЯНИК УСОПШИХ	.20
МОЛИТВА НА СВЯТИЙ РІК 1950-51—Папа Пій XII	.01
ЦАРИЦЯ УКРАЇНИ, МОЛИСЯ ЗА НАМИ—з нагоди Святого Року (Посвята Непорочному Серцю Марії) Папи Пія XII.	.01
ДУХОВНА ВЯЗАНКА—Молебень до Матери Божої (на май) і до Серця Христового (на червень) та інші молитви. Стор. 64.	.15
ХРИСТІЯНСТВО НА УКРАЇНІ—Всеч. о. Кан. П. Божика. Стор. 32.	.20
НАЧЕРК УКРАЇНСЬКОГО ПИСЬМЕНСТВА—о. Степана Семчука. Стор. 94.	.50
ПОЄДИНОК З ДІЯВОЛОМ—Ол. Гай-Головко. Том І. стр. 144	1.00
Том II, стр. 160.	1.00
TWENTIETH CENTURY UKRAINE—Clarence A. Manning	3.50
ДЕВЯТНИЦЯ ДО НАЙСВ. СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО—о. З. Золотий	1.25
БЕЗХАТНИЙ—Олекса Луговий	2.00
СЛУЖБА БОЖА на 2, 3 і 4 голоси, написана латинкою	2.00
СЛУЖБА БОЖА на 2 голоси	.75
УПАДОК РОДИНИ—о. П. Божик	.40
НА РОЗДОРІЖЖЯХ СМЕРТИ—Приходько	1.35
УКРАЇНСЬКИЙ СПІВАНИК (нове видання)	.50
НОВИЙ ЗБІРНИК УКР. НАРОДНИХ ПІСЕНЬ	.25

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 24, ч. 3. Йорктон, Саск. Березень, 1952

Радуйся Благодатная!

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

БЛАГОВІЩЕННЯ це дуже великий празник у Східній Церкві. Це празник радости та спомин появи Архангола Гавриїла Пречистій Діві Марії. Це врочиста памятка втілення Божого як Син Божий стався людиною, щоб бути Спасителем людства. Це спомин вивищення покірної, назаретської Дівиці понад діви всього людства, це піднесення Марії до гідности Божого Материнства, яке вивищує її понад усі ангольські хори.

До врочистої хвилини втілення Божого Слова в лоні Марії, Пречиста Діва була собі незнаною дівицею, що проживала в глухій закутині Палестини. Коли б не була сталася Матірю Втіленого Божого Слова, так ніхто сьогодні не згадував би про неї, як і не знаємо про сучасниць, що були її товаришками в Назареті чи в Єрусалимській святині.

Українська Церква каже своїм духовим Дітям тішитися втіленням Божого Слова та вивищенням Пречистої Діви. Коли це врочисте свято припаде в Великий Піст, так наша Церква звільняє своїх вірних від посту, бо це час радости, а не покути.

Благовіщення це дуже давній празник, бо повстав він у заранні християнства. Св. Григорій Неокесарський, що проживав у третьому столітті, згадує про нього, як про свято, що поширене по всій Христовій Церкві. Християни, почитаючи Марію, не забули про хвилину, коли стала Вона Божою Матірю. Боже материнство це найвища її гідність, що перевищує всі

інші привілеї та ласки, якими Пресвята Тройця збагатила її непорочну душу. Можна сміло твердити, що Боже Материнство це джерело всіх інших Божих ласк і привілеїв, що подивляємо в Богородиці.

Коли б хтось спитався нас, чому Марія непорочна? Чому Вона вивищена понад ангольські хори? Чому вона була взята з тілом і душею по смерті до неба? Чому вона посередниця всіх ласк? Чому вона одна могутніша ніж усі анголи та Святі? Яку ж відповідь треба б дати, що уповні відкрила б причину безчисленних ласк, що ними Пресвята Тройця обсипала Марію? Он вичерпуюча відповідь на всі ці питання: МАРІЯ це БОГОРОДИЦЯ цебто МАТИ ВТІЛЕНОГО БОЖОГО СЛОВА! Кращої відповіді й самі Серафими не могли б нам подати!

Деж сталося це вивищення Марії? В маленькім містечку Назареті. Назарет був положений на маленькім горбочку, що ледве заслуговує зватися горбочком, бо це тільки незначне піднесення понад галилейську рівнину. Забутий і погорджений юдеями Назарет стався місцем втілення Божого Слова. Дивне Боже Провидіння! Незнаний Син Божий стає людиною в незнанім Назареті.

Щоб зійти на землю Божий Син не потребував земської Матері. Він міг прийти на світ як доросла людина, бо ж перший Адам не був зроджений, але сотворений Богом. Бог хотів ушанувати та вивищити Марію, тому й Син Божий вибрав собі її за Матір. Щоправда, Божий Син міг народитися так, як приходять на світ усі діти Адама цебто міг мати звичайного, земського Батька та Матір. Бог проте хотів, щоб тільки Він один був Батьком Божого Слова. Яка це для Марії честь, що вона одна із Небесним Вітцем може сказати: "Ісус це мій Син!"

Марія своєю красою, гідністю та багатством перевищує всі діви. Єва в раю була менше чиста в Божих очах аніж Марія, привабліва Естер була менше гарна, Юдита менше сильна ніж Марія, що перевищує всі жінки світу так багатством Божих ласк, як і гідністю. Отож слушно ангол привітав її й за ангелом кличуть радісно всі покоління людства, подивляючи її гідність і достоїнство: РАДУЙСЯ, БЛАГОДАТНА, ГОСПОДЬ З ТОБОЮ!

Згадайте слово, що я вам сказав: Нема слуги більшого від пана свого. Коли мене переслідували, то й вас переслідуватимуть; коли моє слово заховували, то й ваше заховуватимуть. Та це все робитимуть вам ради мойого імени, бо не знають того, що мене послав. Як би я не був прийшов, і не був говорив, то не були б мали гріха; але тепер не мають вони оправдання в грісі своїм. Хто мене ненавидить, той ненавидить і мого Отця. Як би я не був учинив між ними діл, що їх ніхто інший не вчинив, то не були б мали гріха; та тепер, коли вже бачили (всі ті мої діла,) вони ненавидять мене та й мого Отця. Одначе все це на те, щоб справдилося слово, написане в їх законі: "зненавиділи мене без ніякої причини." (Іван 15, 20-25).

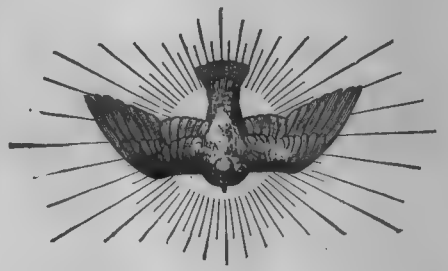

ПЕРЕМОГА ДУХА

І. Г. САПІГА

Найбільший вплив на православні церкви всіх національностей мали афонські монахи, виховані грецькими ченцями. Такими чи навіть рівновартними впливами не може похвалитися західня Церква разом з орденем єзуїтів. Афонська монаша республіка спромоглася так виховувати чужих їй національно ченців, що вони були і душею і тілом віддані грецькій ерархії. Нам відомо, яку ролю на Україні в часі берестейської унії відіграв монах афонський, Іван Вишенський, діючи за вказівками Афону і Москви.

Не зважаючи на впливи серед українців Москви і Царгороду і на дрятування православних польською латинською Церквою, гяження до поєднання з Римом, або принаймні до нав'язання дружнього з ним контакту було однак в Україні весь час дуже міцне. Особи, подібні до Вишенського, впливали сильно на чернь, але вони не могли вплинути на людей національно і культурно свідомих. Ці останні продовжували мріяти про єдність Церков. "Саме життя,—пише історик Т. Коструба,—виховувало українців у дусі Вселенської Церкви, не в якімсь партикуляризмі чи заскорузлості, похожій радше на сектанство." Один з найбільших діячів православної Церкви—київський митрополит, Петро Могила, називав українську, православну Церкву "католицькою, східньою Церквою," а в методі богословського навчання йшов за західніми зразками. Він впровадив до викладів клясиків християнської философії і богослов'я західньої, латинської Церкви. Власне тоді в Києві Тома Аквінський і латинська новосхолястика вперше зустрінулися з грецькою философією. Тома Аквінський з Києва дійшов аж до Москви, де ще в 19 сторіч. відігравав значну ролю. Так Римові вдалося через Київ дійти до огреченої Москви.

Кирило-Методіївське братство, хоч і було за об'єднанням слов'ян, як і російське слов'янофільство Кіреєвського, одначе не

ставило воно за основу православну Церкву, як це робив Кіреєвський. Четверта точка статуту братства була: "Порядок і право об'єднання всіх слов'ян обов'язково основується на святій Христовій вірі." Це останнє наближало до згоди з Римом, і тому цар Микола розв'язав братство і виарештував братчиків, —тоді як російське слов'янофільство Кіреевського знаходило в царському домі опору. Памфил Юркевич, професор философії в Москві, українець, ціле своє життя намагався пов'язати Захід зо Сходом через поєднання з Римом. Зазнав він багато за це прикрощів, і лише по його смерті философ Володимир Соловійов, по матері українець, став його оборонцем і в своїй софійській философії продовжував лінію Сковороди і Юркевича. Спільно з єпископом з Хорватії боровся він за унію західньої і східньої Церкви і в своїй поетичній візії бачив величаво з'єднання папи Петра з евангельським богословом Павлом.

В кінцевому висліді Візантія здобула перемогу на території східніх слов'ян, а, головне, коштом української території і українського народу. В цій перемозі Візантії, як це не дивно, допомогли польські єзуїти. Своїм немудрим ставленням до православних українців і своїми намаганнями довести православних українців перейти на латинський обряд вони виробили абсолютно неузасаднену ненависть до Риму і до всього того, що з Римом зв'язане. Польські єзуїти думали, що унія—це лише перший крок до латинства і польськости. Нераз папи звертали увагу польських єзуїтів, щоб вони не шкодили українцям і їх вірі. Одначе єзуїти робили далі свою лиху роботу і не зважали на упімнення Папів. Король польський в 1624 р. отверто висловив нунціеві Лянгельотті своє невдоволення з того приводу, що Папа заборонив українцям переходити з унії на латинство.

Унія мала своїх щирих прихильників між українцями. Навіть такий завзятий оборонець грецького обряду, яким був Мелетій Смотрицький, по замордованні черню мученика, Йосафата Кунцевича, перейшов на унію. Не міг стримати від цього Смотрицького і афонський монах, Іван Вишенський. Грушевський пише, що Вишенський взивав людей до повороту до старої школи, щоб замість діялектики вчили часословця, замість реторики псалтири, замість философії октоіха.

Це було, пише далі Грушевський, самовбивством для нації. Це краще розуміли люди близькі до життя і живих людей аніж афонський аскет, Вишенський, греко-московського виховання." Діячі українські хотіли відродження національного поступу і життя, а не тільки самих успіхів Церкви. Князь Василь Константин Острожський сам писав до Папи листи, в яких заявляв своє гаряче бажання прислужитися ділу унії. Не ліпшу ролю від аскета Вишенського відограли в українському церковному житті грецькі патріярхи, Йоаким і Єремія, які в проїзді по жебранину до Москви, надали нашим церковним братствам право усувати та призначати собі єпископів, так само, як це робить зараз греко-православна, канадійсько-українська церква. Ось як пише про цих патріярхів Грушевський: "Вони вмішувались в місцеві українські справи релігії не дуже тактовно й щасливо.

Всі вони трактували нашу єрархію дуже зневажливо і різко." За ними вслід на Україні зароїлося від різних інших грецьких єрархів з грамотами від патріярхів і, звичайно, з жаданням грошей. Позбутися самоволі патріярха можна було лише переходом під зверхність Папи. З наказу патріярха Теофана київські братчики звертаються за допомогою вже безпосередньо до Москви в 1625 р. Це все створювало жахливі умовини життя уніятів в тому часі, тому треба було мати багато віри в правоту своїх дій і свого поступування, багато беззастережної віри Папі, щоб мужньо зносити знущання і переслідування зо сторони поляків і з сторони своїх братів, що, під'юджувані росіянами і грецькими попами-волоцюгами, робили насильство над уніятами. Так, холмський уніятський єпископ Суша каже в 1680 р.: "Скільки уніяти витерпіли в обороні святої унії, це зараз ще не можна обрахувати. Москалі з козаками не помилували ні одної єпархії, ні одної церкви, ні одного манастиря. Попалені церкви, єпископства. Вірні або забиті, або невідомо куди загнані. Скарби пограбовані, багато священиків, монахів, навіть світських людей поранено, пограбовано й забито. Около сто священиків і сорок монахів померли за святу віру по страшних муках, а латиняни-поляки сміялися з лихоліття уніятської Церкви, раділи з нашої загибелі і казали, що в уніятах сидить такий сам дідько, що й в схизматиках. Наша твердість завдає сорому і латинянам, і ворогам нашим іншим." Єпископ Суша і єпископ Шумлянський були великими українськими патріотами. Вони були православними і пізніше перейшли на унію.

ДОТЕПНИЙ ВИНАХІД

АСТРОНОМ Атанасій Кірхер марне намагався переконати свого знайомого, що Бог існує. Даремні були всі його зусилля. Безвірок уперто стояв при своїм безвірстві.

От одного дня Кірхер повісив у свому габінеті гарний глобус. Надійшов приятель, побачив глобус і спитався: Хто це зробив?

Ніхто!—відповів Кірхер. Цей глобус десь узявся сам від себе та повиснув на стелі!

Недовірок образився. "Не жартуйте собі з мене!" промовив подразнено.

Пане, тягнув Кірхер, то вам тяжко повірити, що маленький глобус повстав сам від себе, а потому самопевно твердите, що всесвіт, небо й земля повстали самі від себе?!

Застидався недовірок. Увійшов у себе, призадумався, зірвав з недовірством і став ревним християнином...

Чи Ти Сповідаєшся?

о. ПЕТРО МЕЛЬНИЧУК

ПО ДОБРЕ відбутій сповіді чоловік стає приятелем Ісуса Христа і сміло може зо Св. ап. Павлом сказати: "Живу же не ктому аз, но живе во мні Христос" (Гал. 2, 20).

Щасливий ти друже, що маєш спокій в своїй душі. О, щож дав би я, коли б міг так жити, як ти!

Василю! І ти можеш, але треба лише просити Божої помочі; треба трохи застановитися над своєю душею; треба сказати собі: "Як можеш ти гідно жити, то й я мушу."

Добре і легко це говорити тобі, бо в порядку зо собою, але мені приходиться це дуже тяжко. Я признаюся, що зле поступав, кривдив Бога і себе, але тому що відвик від св. сповіді, щораз нові труднощі насуваються мені на голову.

Які, Василю?

От, хоч би й це! Св. сповідь, це лише формальність. Мені здається, що священики самі установили св. сповідь і що вони мають в тім свої інтереси, бо все заохочують людей до св. сповіді!

Якщо ти, Василю, віриш, що Ісус Христос народився, навчав людей, оснував Церкву, умер на хресті, воскрес із мертвих, вибрав 12 апостолів то мусиш вірити, що Ісус Христос, а не священики, установив сповідь. Ісус Христос, той перший священик, дав апостолам власть сповідати оцими словами: "Прийміть Духа Святого, іміже отпустите гріхи, отпустяться їм, іміже держите, держат ся" (Ів. 20, 22, 23).

Якщо сповідь установили священики, то вір мені, що давно про неї люди забули б, а тимчасом ми бачимо щось противне. Минуло вже 1900 літ, а люди сповідаються з такою самою вірою як сповідалися перші християни, сповідаються з такою любов'ю і зо страхом Божим, як малі діти. Це напевно мусить змусити тебе придуматися над цим!

Якщо сповідь була б видумкою священиків, то вони самі не

потребували б сповідатися, а вже епископи, кардинали та Св. Отець, Папа, напевно мали би привілей і не потребували би сповідатися. А бачимо, що й Святіший Отець, кардинали і епископи і священики сповідаються і то в звичайного нераз священика. Чи ти думав про це колинебудь?

Хто слухав би священика стільки літ? Ми бачимо, що нераз і не два парафіяни чи учні в школі не добрі на свого Отця духовного, не слухають його, а веетаки ідуть до сповіді. А чи не знайшовбися хтось вже за такий довгий час, що назвав би був поіменно того священика, що перший видумав сповідь? Дальше, Василю, говориш про інтереси священиків. Якщо б за сповідь люди платили, то можна б евентуально так твердити.

Не для приемности, ані для розривки видумали священики сповідь, бо слухати сповідей це річ і тяжка і відповідальна.

Що ж скажеш ти, Василю, на те, що священик часто цілими годинами слухає сповіди, нераз в зимі, в неопаленій церкві або в літі при великій спеці; що ж скажеш ти, Василю, про отців капелянів по шпиталях, що нераз заражені ріжними хворобами вмирають несподівано; що ж скажеш ти про капелянів, що по тюрмах душпастирюють?

Скільки нераз небезпек грозить священикові в тюрмі від нерозкаяних вязничників?

Скільки разів оо. місіонарі наражують своє здоровля або й життя в поганських краях? Скільки разів опівночі мусить священик їти сповідати хворого—непритомного або навертати безвірка на ложі смерти!

А що вже казати про капелянів військових, які мусять бути при ранених жовнірах на полі бою та на фронті. От недавно згинув один американський капелян в Кореї в часі, коли ранений може жовнір потребував розрішення від священика на вічну дорогу.

Василю! Чи й тепер скажеш, що сповідь, це видумка священиків? Так, видумка одного священика, як я тобі вже передше сказав, священика, який називається Ісус Христос, Син Божий. Саме тому священики заохочують людей до сповіді, бо так Ісус Христос їм наказав і тому, що в сповіді душа очищується з усього злого.

Так! Але священик має також гріхи!

Правда, Василю! Священик є також чоловіком, і може впасти в гріх. Він за це також відповість перед Богом, але він відпускає гріхи у сповіді не тому, що він святий, але тому, що дістав власть від Ісуса Христа. Добра сповідь і відпущення гріхів не залежать від святости священика.

От на приклад! Господар сіе зерно в землю. Чи зерно не зійде, як господар мав брудні руки в часі сіяння? Або, коли лікар хворує сам, чи не може лічити другого хворого? Або як лікар захворує і вмре, чи вже штука медицини нічого не варта?

Святе Письмо також дає нам на це гарну відповідь.

Нееман, гетьман сирійського царя, вславився побідами і цар дуже його любив. Нееман захворував на проказу. В нього служила жидівка, яку сирійці взяли до неволі. Вона сказала

раз до жінки Неемана: "Як би мій пан поїхав до пророка Єлисея в Самарії, напевно цей вилічив би його." Нееман, що видав був уже майже все майно на лікарства і лікарів, слухає ради жінки і своїх приятелів, які переконують хворого, що це остання дошка рятунку для нього.

Привезли Неемана перед дім Єлисея, але цей не прийняв Неемана, лише переказав через свого слугу: "Іди, викупайся сім разів у ріці Йордані. Виздоровієш і будеш чистий."

Нееман цим образився, що пророк навіть не попросив його до себе, і хотів вертатися додому з нічим. Але ті, що з ним були, почали говорити: "Та ж пророк нічого тяжкого не вимагає від тебе." Нееман зразу кпив з пророка, бо амбіція була нарушена. По довшій намові своїх приятелів купається і стає здоровий і чистий..

Єлисей—це священик, вода Йордану—це сповідальниця, Нееман—це я і ти, Василю, і всі люди.

Якби ти, Василю, слухав слів пророка-священика, став би чистий і тоді не виговорював би: "Не хочу сповідатися перед священиком, але перед самим Богом." Подібно і злочинець-убійник міг би сказати: "Не хочу, щоб мене судив суддя в суді. Я бажаю, щоб мене судив сам президент держави." Нерозумне було б таке говорення, бо ж кожний знає, що президент дав власть суддям, і вони, в іменні його видають вироки. Так і в сповіді!

Звичайно ми звикли себе хвалити, вивищувати, а в сповіді маємо щось противне. Грішник себе обвинює, упокорює і коли священик питається, чи жалуєш за гріхи, говорить: "Жалую." Отож жалує грішник за якісь провини і тоді священик видає вирок-розгрішення. Сам грішник-пенітент себе осудив. Скільки разів стають в очах сльози радости у священика, коли грішник, мов невинна дитина, визнає свої провини?!

Вкусите, а увидите, яко благ Господь! Якраз ці слова дуже відповідають станові душі по сповіді.

Сповідь привертає нам спокій, сповідь нас виховує, сповідь відстрашує нас робити зло. В сповіді пізнаємо себе і відкриваємо це перед священиком.

Чи лікар міг би лічити хворого, коли б цей затаїв перед ним хворобу?

Послухай цеї малої історійки. Два прогульковці вибралися в гори на нартах. Якось нещасно вїхали в невеличку пропасть. Один і другий вивихнули собі ногу. Завезли їх до лікаря. Лікар, натягаючи першому пацієнтові ногу, зденервувався, бо цей дуже кричав. Другий заховувався спокійно, защо лікар його навіть похвалив, що дуже терпеливо зносив свій біль. По операції нетепеливий товариш питається свого друга: "Чи тебе не боліло? Ти не кричав!" На це йому друг відповів: "Я не дурний був давати хвору ногу, я дав здорову!"

Василю! Чи добре зробив цей другий? Чи може він сподівається мати здорову ногу?

Певно, що ні,— відповів Василь.

Так і в сповіді. Треба отворити своє серце, душу, визнати все цебто сказати всю правду і тоді можна сподіватися, що Господь замешкає в такій душі.

БОЖЕ ОБЯВЛЕННЯ

СВІТ це перше джерело пізнання Бога. Дивлячись на всесвіт, його красу, велич, подивляємо силу, могутність і мудрість Бога, що сотворив такий великий і гарний світ.

Обявлення це друге джерело пізнання Бога.

Століттями Бог уділяв людям відомості про Себе та про свої діла. Бог промовляв до своїх вибранців, от як Мойсея та пророків, і приказував їм оповіщати обявлені правди іншим людям.

Це надприродне Боже обявлення було конечне людям по упадку в первородний гріх. Розум людей був притемнений незнанням, серце зіпсуте пристрастями. Трудно було їм пізнавати Бога слабим людським розумом.

Ісус Христос був найбільший вістун Божого обявлення, безконечно більший від патріярхів, пророків і апостолів, через яких Бог промовляв до людей і виявляв їм свою волю.

Христос і Апостоли закінчили Боже обявлення. Зо смертю останнього апостола скінчилося загальне Боже обявлення.

Пізніші обявлення, от як у Люрді, були приватні...

Христос приказав голосити світові обявлені правди, щоб люди могли пізнати їх: "Ідіть, навчайте всі народи!" (Мат. 28, 19-.

Віра ж приходить через слухання проповідей. (Рим. 10, 17). Помиляються протестанти, що відкидають передання. Христос приказав проповідати, не писати.

Католицька віра міститься в Святім Письмі та церковнім переданні...

Послідніми часами зявився був в Україні стигматик, Степан Навроцький... Мав він деякі приватні обявлення. Предсказав появу атомної бомби, розгром Німеччини, воскресення України, нову світову війну між комунізмом і християнством. Хрест виграє цю війну та розгромить звізду комуністів...

Життя в СССР подібне до трамвою: одні сидять, а решта стоїть та трясеться.

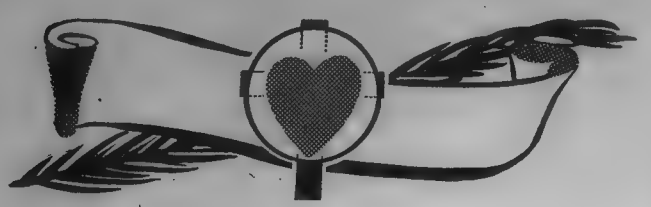

ЧЕРЕЗ МОЛИТВУ СПІЗНИВСЯ... І ВРЯТУВАВСЯ

о. Микола Дядьо

ВІН МУСІВ своїй мамі обіцяти... Вона так дуже просила. Обіцяв їй, що перед кожною подорожжю відвідає найближчу церкву і відмовить три "Богородице Діво" з проханням про опіку в часі дороги.

Він аґентом одної великої компанії. Мав багато праці. Часто сповнити обітницю вимагало великих зусиль. Він однак додержував слова. Все нагадував собі про дане слово, коли спішився на залізничу станцію.

Одного дня він дуже спішився до поспішного поїзду на станції Ф., щоб відїхати до міста Б. Кожна хвилина була дли нього дуже дорога, бо до відїзду лишалося дуже мало часу. А він мусить поїхати. Глянув на годинник: ще кілька хвилин до відїзду.

А тут думка: А три "Богородице Діво"?!

"Ох, нині неможливо. Вже вечером маю дуже важні справи полагодити в місті Б. Сьогодні абсолютно неможливо"!

"А обітниця?"

"Ах, обітниця!"... "Хіба відмовлю по дорозі."

І починає говорити слова молитви, поспішаючи на станцію. Та скільки разів почне, не годен скінчити. В місті шалений рух, він у посіху, думки на станції... Ні, неможливо! Переходить саме коло гарної церкви св. Михаїла.

"Чи не зайти?... На хвилину..."

"О, ні, ні! Це неможливо. Нині рішуче, ні! Чи через три "Богородице Діво" маю стратити поїзд? Ні!!"

"А обітниця?"

Глянув на церкву. Здавалося йому, що вона прикувала його до себе камінними раменами.

"Що ж, зайду!"

І ввійшов бічними дверима. Клякнув перед образом Матері Божої Неустанної Помочі, відмовив, як міг найскорше три "Богородице Діво"...

"Ах, може за скоро мовлю?"—прийшла думка.

"Нічого. Іншим разом зроблю це краще."

Зробив глибокий поклін перед Св Тайнами і вибіг з Церкви. Ще хвилинка і він серед натовпу людей на залізничій станції.

А поїзд вже відїхав, щойно перед хвилиною.

"Ось, маєш три "Богородице Діво"—сказав огірчений. "Вже можу стояти, можу молитися і три рази по три, чекаючи на слідуючий поїзд. Кілька годин дорогого часу пропало!"

Врешті сідає до іншого, особового, поїзду. Проти ночі виїздить. Безконечно довго тягнеться їзда, на кожній станції зупинка. Щойно після півночі прибуває на місце. Смертельно змучений шукає готелю. Працю пічне й так аж завтра рано...

Рано дістає снідання. При сніданні кладе йому служачий "надзвичайне видання" місцевої ґазети. Чорне на білому стоїть надруковане товстими буквами "Вчора ввечері в год. 9.45 поспішний поїзд зо станції Ф. до станції Б. розбився між Н. і О." Дальше слідували подробиці: скільки вбитих, ранених, здогади про причини нещастя, тощо...

Букви почали танцювати в його очах. О, Боже! Коли б він був відмовив три "Богородице Діво" дорогою, не вступаючи до церкви, був би ще зловив поспішний поїзд. А якщо був би зловив цей поїзд, вже нині не їв би снідання, ще вчора в год. 9.45 скінчив би був полагоджувати всі свої і компанійні інтереси...

В дальшому своїому житті вже ніколи не опустив трьох "Богородице Діво," хоч як було йому нераз спішно.

"Краще сто поспішних поїздів стратити як не виконати обітниці"—була його постанова на все життя.

ВІРА КОНЕЧНА ДО СПАСЕННЯ

БОГ сотворив нас, щоб ми пізнавали, любили Його й служили Йому на землі й так заслужили собі вічне щастя в небі.

Бога пізнаємо вірою, що виявляє нам Божі величі, Його доброту та любов до нас. Мусимо завчати віру, щоб знати Бога. Люди шанували б і любили б Бога, якщо б знали Його.

В 1784 року страшний голод шалів у Чехії. Цісар Йосип II. післав припаси збіжжя голодуючому населенню і сам поїхав туди перебраний, щоб побачити, чи урядовці виповняють його волю. Проїжджаючи міста та села, стрінув одного урядовця, що кривдив бідне населення. Перебраний цісар скартав його за шахрайство. Урядовець обурився та скрикнув: "Ти хто такий, щоб учити мене? Сам я знаю, що маю робити!"

Перебраний цісар дав себе пізнати, скинув несумлінного урядовця та строго покарав його.

Люди краще служили б Богові, якщо б знали Його. Знання Бога та Його Закону це джерело доброго життя й щастя в цьому та в другому житті!

Старинні Ікони Богоматері

о. С. С. ШАВЕЛЬ ЧНІ.

ПАЛОМНИКИ, що в часі Св. Року мали нагоду відвідати Рим, стрічали багато образів Матері Божої, які мали б походити від Св. Євангелиста Луки. Побожне передання каже нам, що Св. Євангелист Лука мав намалювати ікону Пресвятої Богородиці, одначе тепер тяжко рішити, котра з тих ікон мала б бути намальована рукою Св. Луки. І так на приклад у церкві сѝ. Альфонса в Римі знаходиться ікона Матері Божої Неустанної Помочі; ніхто одначе не може напевно сказати, де ця ікона була намальована, коли і хто її зладив. Передання говорить нам про це, що першу ікону Богоматері мав намалювати Св. Лука, та тяжко тепер сказати, котра з численних ікон тепер знаних і почитаних у світі є іконою зробленою Св. Євангелистом Лукою. Пій IX. при переданні образу Матері Божої Чинові ОО. Редемптористів сказав: "Трудіться, щоб весь світ знав про Матір Божу Неустанної Помочі!"

Св. Лука походив з багатої родини в Антіохії. Він був лікарем, а пізнійша традиція каже нам, що він був також малярем. Св. Лука мав бути батьком християнської штуки. По вознесенні Христа мав він намалювати образ Пречистої Діви Марії, той сам, що опісля в V в. був перенесений з Палестини до Царгороду та почитаний під назвою "Годегітрії." Коли він намалював цей образ, то приніс його до Пречистої Діви Марії. Вона поглянула на цей образ, сказала, що він надзвичайно гарний і додала: "Моє благословенство буде товаришити цьому образові." Як виглядав цей образ намальований Св. Лукою, цього ми негодні знати тому, що образ перенесений в V в. з Палестини до Царгороду пропав тоді, коли Турки здобули в р. 1453 місто Царгород. Тому одначе, що полишилося багато образів подібних до первісного образу почитаного під назвою "Годегітрії," ми можемо мати сьогодні якесь поняття, як мав виглядати браз намальований Св. Лукою. Деякі вчені дослідники кажуть, що найбільше подібним до первісного образу почитаного в Царгороді є образ Матері Божої почитаний в "Кампо Санто" недалеко Риму. Цей образ Матері Божої в "Кампо Санто" представляє Пречисту Діву Марію з піднесеною до грудей рукою, а на лівій руці держить Дитятко Ісуса. Христос має витягнену праву руку неначе б навчав, а в лівій руці держить звій паперу. Цим ріжниться образ Пречистої Діви Марії з "Кампо Санто" від образу почитаного в церкві Св. Альфонса в Римі. Як мала виглядати Пречиста Діва Марія, показує нам опис полишений Св. Епіфаніем, що жив у IV в. Опис полишений Св. Епіфаніем відповідає образові з "Кампо Санто," який мав би найбільше наближатися до первісного образу зробленого Св. Євангелистом Лукою.

Около 450 р. побожна цісарева Евдоксія відвідала Палестину й там знайшла образ, що його мав намалювати сам Св. Лука. Вона переслала його до Царгороду Св. Пульхерії, яка казала для цього образу побудувати особливійшу каплицю. Внедовзі образ прославився чудами та став найбільшим скарбом міста Царгороду, яке нераз завдячувало свій рятунок цьому образові. Де знаходився образ до 450 р., ніхто напевно негоден нічого сказати. Побожна традиція каже, що коли Св. Лука намалював образ Пречистої Діви Марії, то передав його своїому покровителеві Теофілеві, якому присвятив рівнож Дії Апостолів.

Історія Царгороду тісно зв'язана з образом Пречистої Діви Марії почитаної під назвою "Годегітрії." Перед цим образом діялися численні чуда; копії цього славного образу розходилися по всьому світі. Багато з них заховалися до нинішніх часів по всіх краях Европи. Коли в р. 626 Перси напали на Царгород, тоді нарід піддався під опіку Матері Божої. Молитви побожного народу були вислухані. Християнські війська багато менші розбили величезну армію перського царя Хозроеса так, що він був приневолений тікати. Подібного чуда зазнали мешканці Царгороду 718 р., коли то Араби облягли місто. Нарід зробив процесію здовж мурів міста, несучи кусник правдивого хреста Господнього й образ Пречистої Діви Марії. Араби поділилися на дві части: Одна почала наступ на Болгар, другу розбили християнські війська. Облога цілого міста скінчилася дня 15. серпня. Греки опісля обносили образ Матері Божої прославленої чудами кожного року в тижні, що слідував по Пасці, вулицями міста. Підчас тих процесій приходило рік-річно до міста Царгороду багато тисяч народу з усіх сторін. Цей образ остався на своїому місці до 1453 р., як Турки 29 мая здобули місто Царгород. Тоді один жовнір турецький мечем порубав той славний образ так, що не осталося нічого з нього. Про це маємо докладне свідоцтво грецького історика цього сумного часу, Дуки.

(Замітка: Слово "Годегітрія" грецьке й значить: "Провідниця").

ВЕЧЕРЯ Й ВЕЧІРНІ ЗАНЯТТЯ ПАПИ

о. І. НАГАЄВСЬКИЙ

ПАПА їсть завжди зимну вечерю, до якої ніколи не подають жадного мяса. По вечері в пізню ніч можна ще бачити світло в папських кімнатах, в яких Папа молиться й працює. Тоді вже ніхто не має до нього доступу, хіба хто є покликаний в спеціяльний спосіб.

Годиться згадати на цьому місці, що ватиканською кухнею заряджують німецькі Сестри-монахині, що вже в Берліні приготовляли їжу Апостольському Нунціеві Монсіньорові Евгеніеві Пачеллі, який, ставши Папою з вдячности за їх дбайливе піклування, віддав їм в руки заряд ватиканської кухні.

Кастель Ґандольфо.

Кожного року за порадою лікаря підчас найбільшої спеки в Італії св. Отець виїздить на місяць або часом на довше, залежно від стану здоровля, до літної резиденції Кастель Ґандольфо, що положена над гарним озером. З Кастель Ґандольфо можна вже бачити Тиргенське Море.

Літня резиденція Папів віддалена всього около двацять кільометрів від Риму. Перебуваючи в Кастель Ґандольфо, Папа не перестає ніколи турбуватися долею Церкви й урядує так само, як у Ватикані.

В Кастель Ґандольфо є гарний город та пасовиська, а молочна господарка доставляє молока для самого Ватикану, всіх колегій, багатьох сиротинців, монастирів і шпиталів.

В сусідстві папської літньої резиденції над тимже чудовим озером лежить українська відпочинкова вілля, яку сл. п. Митрополит Андрей Шептицький відкупив від російського аристократа та призначив на місце відпочинку для українських студентів-богословів, що виїздять туди на літні ферії. Підчас останної

війни ця вілля потерпіла значні шкоди може не так від самих воєнних дій, як радше впала жертвою хапчивости самого населення місцевости, що порозтягало її внутрішне урядження.

Папська ґвардія.

У Ватикані є подвійна ґвардія: одна "Ґвардія Палятіна" складається з синів аристократичних італійських родин, це тільки почесна ґвардія; друга "Ґвардія Швіцерра", це властива охорона Ватикану, що держить безнастанно службу при всіх входах до ватиканських мурів та при всіх великих здвигах повнить службу порядкової поліції.

Бувши раз присутним на публичній авдієнції у Ватикані, я здивувався, як почув німецьку команду-впоряд папської ґвардії. Опісля оповідав мені з гордістю один ґвардист, що всі ґвардисти походять зо Швайцарії та від соток літ уживають німецьку команду. Він оповідав мені, що Швайцарці на склоні середньовічних часів, мабуть за Папи Юліяна II виступили в Альпах проти ворогів папської держави, що йшли походом на Рим і відкинули їх назад. За те всі Папи, від того часу аж до сьогодні, беруть лиш Швайцарців до своєї ґвардії. Всі вони є безженні, доки перебувають у Ватикані. Вершком амбіції кожної матері Швайцарії є послати свойого сина до ватиканської ґвардії.

Ця ґвардія складається з десятьох офіцерів та сто десять вояків. Всі вони повбирані в мальовничі середньовічні уніформи. Кажуть, що ці строї проектував сам славний маляр Мікель Анджельо на підставі швайцарського уніформу, що його носило військо в околиці Люцерни в Швайцарії.

* * *

Хочу ще згадати про інший цікавий випадок, про який розказують у Ватикані. Римський цісар Калігуля в 39 р. по Христі казав привезти з Геліополіс до Риму славний старинний обеліск —високий на 25 і пів метра мармуровий стовп, витесаний з одного каменя. На приказ Калігулі його поставлено перед входом до цирку Нерона, де сьогодні стоїть церква св. Петра. 1586 р. Папа Сикст V. казав архитектові Доменікові Фонтана перенести його в те місце, де він сьогодні стоїть, в центральній точці базилікальної колюмнади, на середині площі св. Петра.

З огляду на велику цінність та старинність обеліска та великий його тягар всім робітникам було заборонено під карою смерти говорити підчас підношування самого обеліска. Коли вже його піднесено досить високо нараз загорілися від горячі шнури й це грозило розбиттям обеліска. Тоді один з робітників крикнув: "Воду на шнури"—і врятував обеліск. За це не то, що його не покарали, але Папа наділив його самого й його нащадків привілеєм кожного року в Цвітну неділю продавати лозу-пальми перед церквою св. Петра в Римі. Вже близько чотири сотні літ ця родина користується цим привілеєм.

* * *

І хоч найвищий пастир Христової Церкви Папа Пій XII має вже 74 роки, то тішиться гарним здоровлям і подивугідною ви-

тривалістю в праці стає приміром для всіх душпастирів. Ісус Христос, посилаючи своїх Апостолів проповідувати Євангелію, казав їм: "Будьте лагідні як голуби, а второпні як змії." Святість життя й второпність розуму сучасного Христового Наслідника є знана в цілому світі. У важкому й переломовому часі в житті Христової Церкви Боже Провидіння поставило великого й святого Мужа, гідного Наслідника Св. Петра, щоб вивів її на чисті води та зробив її ще сильнішою й могутнішою.

ВЗІРЕЦЬ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

ПРЕМУДРИЙ Господь вибирає в кожнім народі мужів провидіння, що мають бути світочами, учителями, провідниками своїх братів.

Легко народові наслідувати чесноти Святих, що належали до того самого народу, бо вони зовсім подібні до нас удачею, характером, прикметами... Своїм геройським життям вони взивають нас іти їхніми слідами.

Дивлячись на тих своїх Братів Велитнів, ми спонтанно кличемо до себе самих зо Святим Августином: "Якщо вони могли стати Святими, чому б ми не могли?"

Святий Йосафат пішов зо своїми побожний батьками до церкви Святої Параскевії, де був він охрещений. В церкві була чудова ікона розпятого Спасителя. Маленький Йосафат спитався, що б означала ця ікона? Християнська мати пояснила Йосафатові: "Сину, це Ісус Христос, Божий Син, що з любови до Тебе помер на хресті! Своєю смертю Він відчинив тобі небо та врятував від пекла!"

Йосафат довго вдивлявся в чудовий малюнок розпятого Христа... З боку Спасителя, як опісля говорив сам Йосафат, вилетіла горіюча іскра та впала в його серце "З того часу я розгорівся такою любовю до святої Церкви та українського католицького обряду, що за 30 років я не переступив ні одного церковного правила чи припису!"

Якщо б кожен українець наслідував Святого Йосафата, великого українського мученика, то не було б автокефальників, комуністів, сектантів чи обрядових перекинчиків, що покидають свій чудовий обряд і переходять на латинський!

—Що робитиме ваш син після іспиту?
—Думаю, що він попробує щераз.

КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ

о. МИХ. ЩУДЛО ЧНІ.

"Всі християни повинні бути місьонарями для своїх ближніх!"

ДЕХТО виправдується від Католицької Акції, бо на його думку Христос приказав апостолам і їхнім законним наслідникам—священикам ширити в світі Святу Євангелію, навертати народи та християнізувати світ.

Не знають вони, що католицька Церква має подвійний апостолат: стислий цебто головний і він належить до єрархії, бо Спаситель повірив апостолам скарби Свого Божого обявлення віри та ласки і поручив їм поширяти по всьому світі правди віри та ласку відкуплення: "Ідіть, навчайте всі народи, хрестячи їх в імя Отця і Сина і Святого Духа" (Мат. 28, 19).

Другорядний апостолят належить до світських осіб і він буває підпорядкований першому, бо ніхто не має права без дозволу та вказівок ієрархії працювати в Христовій винниці. Оттому світські люди мають залежати від Папи, єпископів і священиків у виконуванні свого апостоляту.

І. Цей другорядний апостолят не є **довільний** цебто такий, що кожен може ним займатися або його відкинути. Це приказ Церкви, що всіх зобовязує або принаймні настирливо запрошує до праці над християнською відновою світу. Пій X-ий каже: "Не тільки священики, але всі християни без винятку мають займатися справами Божими та спасінням душ."

Священик негоден наблизитися до всіх, що потребують Христа. Одні тікають від нього, бо просяклі протихристиянським духом, до других він не має часу заглянути, бо в світі, особливо в українськім народі, замало священиків, що б могли всім займатися. Отож світські люди повинні допомагати нашим священикам у виконанні їхнього трудного завдання поміж нашим народом.

2. **Божий приказ.** Люди не живуть одинцем у світі. Христос не помер за деяких тільки людей. Він помер за всіх. Все людство творить одну велику, Божу родину, одне містичне, Христове Тіло. В родині, де панує любов, всі цікавляться долею всіх,

бо коли хтось захворує, всі непокояться за його здоровя. В добрій родині ніхто не каже за Каїном: "Хіба я сторож мого брата?" (Бут. 4, 9). Коли ж світ це одна Божа родина, так всі мають цікавитися долею всіх. До цього змушує їх сам Господь: "Бог поручив кожному свого ближнього." (Сир. 17, 12).

3. **Братня любов.** Коли нашому ближньому діється кривда, горить хата, так усі спішаться рятувати та допомагати йому. Чому б ми не помагали нашому ближньому в його духовних потребах, що куди важніші ніж матеріяльні? Чи можемо любити Бога, як не дбаємо про безсмертні душі, за які Христос, Божий Син, пролляв кров і віддав життя на хресті? Ревність це діяльна любов. Св. Вернард каже: "Хто любить, той ревнує. Хто не любить, той не ревнує!"

Чи ж Бог не бажає, щоб Христос панував в кожній душі, в кожній родині, в парафіях, громадах, в громадянстві, в світі, запевнюючи людям щастя, мир і добробут так духовний, як і матеріяльний? Всі християни повинні допомагати Христові здобути весь світ і просвітити тих, що пробувають у пітьмі та тіні смерти. Як годні християни нидіти в безділлі, коли християнська цивілізація загрожена ворогами християнства, коли цілі провінції та народи переходять під прапор Сатани, щоб боротися проти Христа та Його Євангелії?

Оце моя заповідь, щоб ви любили один одного, як я полюбив вас. Ніхто не може мати любови більшої від тієї, щоб душу свою покласти за друзів своїх. Ви друзі мої, коли робите те, що я вам приказую. Вже більше не називаю вас слугами, бо слуга не знає, що робить пан його, вас же назвав я друзями, бо все, що чув я від свого Отця, об'явив я вам. (Іван, 15, 12-15).

Щасливий той, хто постійно має перед очима годину своєї смерти, та й щодня приготовляється на смерть. Якщо ти бачив коли вмираючу людину, то погадай, що й тобі треба буде піти тією самою дорогою. Коли ранок настане, подумай собі, що може вже вечера не побачиш; а ввечері не смій обіцювати собі, що доживеш до ранку. Будь отже постійно готов, і жий так, щоб смерть тебе неприготованим ніколи не застала. (Наслідування Ісуса Христа, 1, 23).

ХОТІВ БИ Я ЗНАТИ

1) Чому по наших католицьких церквах згадують "і всіх вас православних християн," коли всі наші парафіяни католики?

Слово православний само собою не має лихого значення. Його вживають навіть латинники в своїх богослужебних книгах. "Православний" означає християнина, що вірить так, як наказують перші собори Христової Церкви. Літургійні книги, що Східня Конгрегація видала в Римі для нашої Церкви, мають слово "православний." Нез'єднені надужівають його, щоб зазначити своє відлучення від Риму. Надужиття якоїсь речі не значить, що треба її уникати тільки тому, що хтось зловживає її. Нема таких речей, яких хтось не надуживав би. Чи через це ми маємо уникати їх?

2) Чи дівчина, що не є дівицею, може мати вельон при шлюбі?

Наша Церква не має в цій справі жадного закону, щоб заборонив такій дівчині мати вельон, як іде до шлюбу. Проте наші люди не люблять цього. Білий вельон означає сніжно-біле дівництво молодої дівчини. Коли ж якась дівчина грішно стратила його, так вона не мала б права носити ознаки дівництва, коли вона не є дівою.

3) Померла моя мати. Ми всі дуже пригноблені. Де можемо знайти потіху та розраду?

Ви повинні радіти, що Господь забрав вашу добру матір в долини сліз до вічної радости в небі. Була вона доброю християнкою, виховала якнайліпше своїх дітей в українській, католицькій Церкві. Бог надгородив її за добре життя. Вона не забула про вас, бо напевне молиться Богові за своїх дітей і жде на них у небі.

6) Чи було б добре, якщо б усі хлопці пішли на священиків, а всі дівчата на Сестер?

Не бійтеся! Цього не буде ніколи. Бог кличе до священичого чи манашого стану означене число своїх вибранців.

Лихо в тому, що сьогодні нам українцям брак священиків і монахинь, бо нездин хлопець чи дівчина не хоче йти за Божим покликом і відректися світу з його приманами... Ми потребуємо тисячів священиків і монахинь, щоб вислати їх на місійну працю в Україну по розвалі большевиків.

7) Чи не ліпше в пятницю або в піст їсти мясо, що полишилося з попереднього дня ніж викидати та мариувати його?

Второпна та мудра господиня повинна приготовити стільки поживи, скільки її родина звичайне споживає. Вона ж знає свою родину, знає, скільки мяса слід приготовити, тому повинна так поступати, щоб нічо не лишилося назавтра.

Коли б вільно було їсти мясо з попереднього дня, так посту не було б ніколи, бо сьогодні ґаздинки завжди мають готові вимівки, щоб не заховувати Божого закону. Зрештою зливе кожна родина має вдома холодник, де можна легко переховати до суботи зварене мясо.

Піст має подвійну ціль: умертвляти своє тіло, відмовляючи своїм забаганкам приємности, як теж умертвляти свою волю, нагинаючи її до послуху Божому та церковному законові. Умертвлення волі приготовляє душу до всяких жертов, без яких неможливе християнське життя. Тут не треба боятися марнотрав-

ства, бо це робимо з любови до Бога, який знає завжди як нагородити тих, що посвячуються з любови до Нього та Його закону.

8) Скільки досіль було Папів? Чому Папи самі італійці?

Досіль було 262 Папи включно з Пієм XII. З них 83 канонізовані як святі, 8 проголошені блаженними, 33 померли мученичою смертю за святу віру.

Папи незавжди були італійцями. Бували Папи греки, французи, еспанці. Від чотирьох століть Папи бувають італійці, бо Папа це епископ Риму. Коли б столиця католицької Церкви була в Києві, так жаден українець не бажав би, щоб епископом Києва був якийсь француз або англієць. Зрештою італійці надаються на Папів більше ніж будьякий інший нарід. Вони є спокійним народом, не мають у собі французького шовинізму, легко застосовуються до всіх народів, бо в них вроджена римська дипломатія, що потрапила була рядити колишнім світом...

9) Скільки на світі релігій? Звідкіля вони взялися, коли є тільки один Бог?

Трудно сказати, скільки точно є на світі різних релігій, бо їх повно та завжди творяться нові в різних частинах світу. Часом тяжко означити, чи це нова релігія чи тільки частинна зміна якоїсь іншої релігії. Та ж знаємо, що самих протестантських сект є триста... І ще не кінець їм, бо повстають завжди нові сектанти та видумують нові релігії.

Подаємо головні релігії світу, які нераз діляться на різні відтінки. Знаємо з історії та Божого об'явлення, що є тільки одна правдива релігія, Богом подана, Христом принесена в світ. Це католицька релігія, що вірно зберігається в католицькій Церкві. Православя завершене Михайлом Керулярієм, царгородським патріярхом, у 1054 р. це відламок від католицької Церкви. За православям прийшов протестантизм, що його патріярхами став Мартин Лютер у Німеччині в 1519 р., а Генрих VIII в Англії в 1534. До відламків від католицької Церкви треба зачислити українських автокефальників у Канаді та Америці, що збунтувалися проти Папи та заснували свої "православні церкви", що сьогодні в повнім хаосі та замішанні. Всі ті релігії можна назвати християнськими, бо це властиво не релігії, а тільки відлами одної, правдивої, католицької Церкви, поза якою нема спасіння для тих, що свідомо та добровільно з будьяких "причин" покинули її.

Друга релігія це жидівство, що теж ділиться на різні ісекти. Ця релігія в теперішній формі це перекручення Мойсеєвого закону жидівськими рабінами. Юдаїзм був Божою релігією, поки жиди не відкинули Спасителя та Його Євангелії.

Третя релігія світу це брамізм і буддизм, що панують в Азії поміж японцями та китайцями. Вони вірять у нірвану цебто що люди по смерті повернуться в ніщо. Ця нірвана це мало б бути найвище щастя людини. Так буддизм, як і брамізм мають різні секти подібно як протестанти.

Четверта велика релігія світу це магометанство, мішанина поганства та юдеїзму. Ця релігія повна фанатизму. Учить своїх визнавців, що по смерті в раю кожен матиме повно змислових приємностей.

Крім згаданих релігій є ще багато поганських, дуже примітивних релігій.

Жидівську релігію об'явив сам Бог ізраїльському народові. Вона була добра до приходу Спасителя. Через відкинення Христа вона стратила свою вартість. Християнську релігію приніс у світ Божий Син, Ісус Христос.

Протестантські віри повидумували різні єретики та відступники, що відорвалися від католицької Церкви. Поганські релігії видумали різні філософи, щоб уцяхетнити людей.

10) Чому чоловік і жінка носять перстень на третім пальці? Що означає шлюбний перстень?

Шлюбний перстень це знак любови, що лучить чоловіка та жінку. Носять його на третім пальці лівої руки, бо старинні греки думали, що особливший нерв ішов із серця до третього пальця, тому й вони прозвали третій палець "перстеневим." Серце ж це висліх і орган любови в переконанні людей. Отож люди носять шлюбний перстень, який зображає злуку чоловіка в жінкою, на третім пальці, до якого мав іти особний нерв цебто лучник між серцем і пальцем.

12) Коли подружжя це контракт, так тоцо священика та свідків?

Подружжя це святий контракт піднесений до гідности тайни. Церква бажає заневнити своїм дітям Боже благословення, оттому каже душпастирям благословляти подружжя парафіян, як Христос поблагословив подружжя молодят у Кані Галилейській. Священик і два свідки мусять бути при шлюбі.

Коли нема священика та двох свідків, так шлюб неважний: "Тільки ті подружжя важні, що відбуваються по літургійним приписам (тимсамим, що є при цьому священик) в приявні пароха, ординарія чи делегованого ними священика та двох свідків, за винятками завначеними у праві." (Кан. 85).

"АЛЕ Я КЕПКУЮ СОБІ З ЦЬОГО"!

о. М. Ван де Мале, ЧНІ.

ГРОМАДА молодих весельчаків жартувала собі й насміхалась зо святих речей християнської віри. Всі вони належали до числа людей, що походять з християнської родини, але вже віддавна по-християнськи не живуть. Вони дуже слабо цю віру знають і ще менше в діло її вводять. Вони зовсім нічого не знають про силу і потіху, яку дає людині свята віра. Вони зійшли так низько, що святі тайни і святі богослужби вважають за фарисейство, удавання та з усього насміхаються.

Розмова наших хлопців зійшла на сповідь. Коли вони кпили собі і негідними, поганими заввагами побуджували себе до сміху, один із них відізвався:

—Знаєте, я піду на жарт завтра до сповіді...

—Ти не посміеш цього вчинити,—сказали інші.

—Що: Не посмію? Заложімся!

—Добре ,заложімся!

Вони заложилися. Вже була пізна ніч, коли веселе товариство розійшлося додому. Треба була добре запити, горілкою й вином залляти такі "гарні" пляни сповіді товариша.

Другого дня раненько, в означенім часі, всі хлопці стояли при входових дверях церкви. Наш "покутник," що заложився піти на жарт до сповіді, прийшов також. Сміхові і кпинам з його навернення не було кінця. Всі думали тоді, що досить того, і що покутник заплатить заклад. Але де ж там! Святотатник-богохульник підійшов просто до сповідальниці і став сповідатися. Але як?

—Я дуже часто впивався, але я собі кплю з цього; я ніколи не молюся, але я собі з цього кепкую.

І так дальше обжаловував себе, а при цьому додавав завжди: "Але я кплю собі з цього."

Сповідник, добрий і дуже розумний священик, заявив, що не може дати йому розгрішення, бо ж він не жалує і не кається за них.

—Це зовсім не потрібне,—відповів молодець,—я лише так для жарту прийшов сповідатись.

—Але, коли ти, сину, раз висповідався,—каже сповідник, ти повинен відбути наложену покуту; це належить до цілости.

—Ну, якщо не занадто тяжка буде покута, я її виповню... —була відповідь.

—Не бійся, це буде легенька покута: протягом трьох днів: рано, вполудне й увечері маеш сказати три рази такі слова: є смерть, але я кплю собі з неї; є суд Божий по смерті, але я кплю собі з цього; є пекло, але я кплю собі з нього. Чи приймаете цю покуту?

—Так, певно, це зробить наш жарт повним!

Юнак виграв заклад і велика була веселість його товаришів, коли він оповідав в подробицях, як то він підманув отця сповідника.

Герой став справді відбувати свою покуту, але це знову, щоб насміхатись і кпити собі з вічних правд, що іншими потрясають. З сміхом виговорював він три правди: це ж дуже забавна річ?!

Але вже за третім разом проказував хлопець ці правди помаленьку і більшою увагою. Яким чином це сталося?

Він і сам цього не знав, але так воно було.

Другого дня замислився він над тим, що смерть, суд і пекло —це не смішні речі. Покуту свою говорив щораз помаліше, і з більшим замисленням. Та при його дурній веселості і розбавленості й це не йшло вже так скоро.

Третього дня він був сумний і пригноблений, коли говорив: "Є смерть, та я сміюся з неї," і коли помаленьки, повільно повторяв: "Є суд, але я кплю собі з нього," він бачив себе вже перед престолом Вічного Судді, і його сумління, його душа наповнилась страхом. А коли вкінці ще повільніше говорив: "Є пекло, але... я кплю собі..., він відчув душею, що є вічність і дриж стала ним стрясати.

Наступного разу довго роздумував він над тими словами і був глибоко ними вражений.

Його серце було в дійсності ще добре, але покрите грубим шаром гріхів. І коли увечері востанне відбував він свою покуту, звучала вона зовсім інакше й він не міг вже здержатись.

—Є смерть,—заголосив він—але я кплю собі з того; є суд Божий, а я кплю собі з того; є пекло, а я нещасний, кплю собі з цього!

Він заплакав і упав на коліна та довго молився; молитва линула з його серця до Бога. Божа ласка перемогла. Він каявся за свої гріхи і тим справляв радість Божим ангелам і всьому небові. Тієї ночі він не спав. Він іспитував своє сумління і молив Бога про ласку й милосердя.

Наступного ранку віднайшов він того самого священика і висповідався з щирим, сокрушеним серцем.

Ігор Шанковський

ЮНАК В ЧАТАХ

Він пристанув, промовив слово:
—Як ведеться, юначе?
—Я здоров, командире Підково—
Донеслося хлопяче.

Усміхнувсь командир—любо стало,
—Дай, юначе, правицю,
Воїн ти і стоїш, як пристало
За врожайну землицю.

І пішов. А хлопчина—чи сон це?
Ще пильніше на чати,
А навколо і запах, і сонце
І зелені Карпати.

Залишився, щасливий вартуе,
Автомат у долоні,
Чотирнадцяту весну гартуе
У повстанськім загоні...

Не судіть, щоб і вас не суджено колись; бо так само, як судите ви—і вас колись судитимуть; і якою міркою міряете ви—такою й вам колись відміряють. Чого це ти дивишся на соломинку в оці брата твого, а поліна, що в твоєму власному оці, не чуеш? І як можеш ти казати братові твоєму: "Давай, вийму я соломинку тобі з ока," коли он у тебе самого в оці ломака стремить. Лицеміре, насамперед вийми в себе самого з ока ломаку, тоді й бачити меш, як вийняти братові твоєму з ока соломинку. (Матей, 7, 1-5).

ІСУСЕ, ЛЮБЛЮ ТЕБЕ!

КАТИ заарештували славного східнього мученика, Святого Ігнатія, та завели його перед паганського суддю, що промовив до нього: "Відречися Христа, або підеш на смерть!"

Ігнатій сердешно зідхнув і любляче проказав: "Ісусе, люблю Тебе!"

Розлючений суддя грозив найстрашнішими тортурами. Ігнатій спокійно повторяв: "Ісусе, люблю Тебе!"

Кати повели його на муки. Ігнатій не переставав повторяти: "Ісусе, люблю Тебе!"

Пагани стали кепкувати зо Святого, що перестане вимовляти ці слова, як під топором відлетить його голова. Ігнатій відповів кепкунам: "Моє серце вимовлятиме ці слова, як відрубаєте мені голову!" Послідні його слова перед смертю були: "Ісусе, люблю Тебе!" Пішов до Бога, якого любив понад усе.

Щаслива та душа, що всім серцем любить Бога, бо така душа колись злучиться з Ним навіки в небі, де за свою до Бога любов дістане обильну надгороду...

Не багатства земські, не слава, забави чи роскоші збагачують людину перед Богом, а добре християнське життя та гаряча любов...

СВЯТИЙ ЧИ СВЯТА—ЦЕ СКАРБ РОДИНИ

ДЕХТО думає, що слава родини це багаті, щасливо подружені діти. Вони грубо помиляються. Багатство, слава, наука минаються, чеснота ж і святість не минуться ніколи. Святі, добрі діти будуть вічною славою своїх родичів у небі, а злі —вічною ганьбою на страшнім суді та в пеклі.

Пані Н. побожно виховувала своїх четверо дітей. Від дитинства впоювала в них любов до Бога та ненависть до гріха. Щодня збирала їх довкруги себе, вчила любити Бога та служити Йому. Ввечері проводила їм молитву, благословляла та клала до ліжка.

Одного дня по катехизмі щаслива мати ніжно промовила: "Любі діточки, яка була б я щаслива, коли б одне з вас сталося Святим або Святою!"

Петрусь, наймолодший синок, пригорнувся матері до серця, обняв рученятами її шию та промовив: "Матусю, я буду Святий!"

Петрусь дотримав слова... Став він пустинником, великим слугою Бога, Святим!

Хто це такий?—Це святий Петро Келестин.

І. Борович

МОЯ ЛЮБОВ

Моя любов це крилата мрія
Розкішна пісня лебедина,
У сірій мряці ген видніє
Моя далека Батьківщина.
Моя любов це степи широкі,
Збіжжя похилені безкраї,
Карпати мрійливо-високі,
Зелені прохолодні гаї.
Моя любов це земля свята,
Розлога пісня лебедина,
Моя любов—це тільки одна
Моя далека Батьківщина.

"Нехай не тривожиться серце ваше: віруйте в Бога, та й у мене віруйте. В домі Отця мого помешкань багато. Коли б ні, то я вам був би сказав, бо я оце йду приготовити місце для вас. І коли відійду й приготовлю вам місце, знову прийду й заберу вас до себе, щоб там, де я перебуватиму, також і ви перебували. Дорогу ж до того місця, куди я йду, ви знаєте." І сказав йому Тома: "Господа, не знаємо, куди йдеш, то якже могли б ми знати дорогу туди?" Сказав йому Ісус: "Я сам—і дорога, і правда, і життя; ніхто не йде до Отця, як тільки через мене." (Ів. 14. 1-6).

РАДІЮ ПОСЕРЕД ТЕРПІНЬ!

СВІТСЬКІ люди думають, що терпіння це нещастя, тому всіма силами намагаються уникнути їх. Тимчасом терпіння це знаменитий засіб Божого Провидіння, щоб душі могли відпокутувати свої гріхи, зібрати собі безчисленні заслуги та запевнити безмежну славу в небі...

Свята Тереса Авільська сорок літ тяжко терпіла. Всетаки вона завжди була спокійна та весела.

Одна сестра спиталася її: "Дорога мати, сьогодні терпите більше ніж звичайно, а всетаки ви виглядаете веселіша та щасливіша!"

"Так, сестро, відповіла Свята черниця, що більше страждаю, то щасливішою почуваюся! Що більше терплю, то більша буде моя надгорода в небі. За кожну хвилину терпіння дістану вічну заплату!"

ДОВОЛІ, ГОСПОДИ!

ДЕХТО думає, що нудно воно служити Богові. Нащастя вони помиляються. Служити Богові то царювати, каже святий Августин.

Святий Пилип Нерійський, що змалку був віддався Богові, знаходив у Божій службі стільки потіх і радощів, що кликав, припадаючи до землі: "Доволі, Господи, доволі! Благаю Тебе, перестань виливати на мене стільки потіх. Відступися, Господи, відступися від мене! Я смертня людина, й негоден видержати стільки потіх!"

Правдивий невільник той, хто служить світові. Хто ж служить Богові, той проживає в Божій ласці, іде безпечною дорогою, що нехибно заведе його до вічних радощів у небі...

ШАНУЙ ГОСПОДА!

БАГАТО людей не шанують Бога, бо не розуміють Його. Англійський учений астроном Нютон, що відкрив закон загального тяготіння, був побожним християнином. Він відкривав голову, знімав капелюх кожен раз, як чув, що хтось вимовляв Боже імя.

Славний природник Лінней пише: "Ми стрічаємо всюди Бога в царстві мінералів, рослин і звірят. Стаю перед Ним навколішки, подивляю та величаю Його!"

Сміховинки

—Пане докторе, я направду дуже вдячна вам за те лікарство, яке ви записали мойому чоловікові проти випадання волосся. Колись він дуже бідькався і вічно нарікав на свою хворобу. Тепер, врешті, те все скінчилося.

—Моє лікарство очевидно помогло.

—Так, все волосся вилізло дорешти.

—Ви мусите покинути все те, що вам йде на нерви. Отже алькоголь, нікотина, карти і т.п.

—Але чи думаєте, пане докторе, що такі ради як ваша, не йдуть мені на нерви?

В поліційній станиці одного містечка зголосилася одна пані зо скаргою проти якогось пана, який її набив і загрозив, що її вбє.

—Цей опис не вистачає, щоб схопити цього пана—заявив поліцист.

—Але ж ви не мусите його спіймати! Ви маєте його тільки знайти,—відповіла пані,—бо він обіцяв зо мною оженитись.

Пані Оля має чоловіка, що звичайно ранком вертається додому. Одного разу, саме під "Задушний день," рішила його налякати, щоб відучити поганої привички. Як почула його кроки на сходах, вкрилася простиралом і станула перед ним.

Чоловік:—Хто це?

Пані Оля (зміненим голосом):—Дух!

Чоловік:—Слава Богу! А я думав, що це моя жінка.

Одній дамі дав лікар пораду: —Мусите часто купатися, ходити на повітря і тепліше одягатися.

Пані повернулася додому і каже чоловікові: —Казав лікар, що мушу виїхати над море, потім якийсь час у гори й обовязково купити собі футро.

Річ діється в поїзді. Здовж коридору біжить чоловік і кличе: —Скоро, скоро, хто має коняк... В останнім вагоні зімліла жінка.

На це подорожні з поспіхом наповнюють чарки. Цей вибирає найбільшу, випиває і з полекшою каже:—Дуже добрий... Мені так все слабо робиться, як бачу зімлілу жінку.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

MARCH, 1952

HAIL, MARY, FULL OF GRACE!

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

"Make Perpetual Help known to the whole World"—said Pope Pius IX to Redemptorist Fathers when he gave them the ikon of Perpetual Help.

THE Annunciation of our Heavenly Mother Mary is a great feast in the Ukrainian Catholic Church. The Eastern and Western Church esablished this feast to commemorate the happy event when the Archangel Gabriel appeared to the Blessed Virgin of Nazareth with an extraordinary news that the fulness of time had come and that she had been chosen by God to be the Blessed Mother of the Son of God through the Incarnation of the eternal Word.

This feast recalls to us the greatest day of the human history, for what greater and more famous event could there be in this world than the joyous coming of the Son of God to save us from our sins and eternal damnation? At the same time it is the greatest event in the life of our Lady, for on that day she became the Mother of the Divine Son. The moment she agreed to be the Mother of the Lord decided her destiny for all eternity and elevated her to such a dignity that God alone can comprehend it.

Up to the Incarnation, the Blessed Virgin lived an obscure life in a poor and forgotten village of the Galilee. No one would have known her, her name woulud have been lost with the passing of time as it happened with her contemporaries had she not become the Mother of God.

Her divine maternity is the source of all other privileges and prerogatives that we admire in our Lady. Why is she immaculate? Why is she higher in dignity than all angelical choirs? Why was she taken body and soul to heaven after her death? Why is she so powerful to help her servants and children? Why is she the happy

mediatrix of all graces that God bestows upon men? The only adequate answer to all these questions may be summed up with the following words: *Because she is the great Mother of God.*

The Son of God did not need Mary's help to become man, for He could have done it without the help of any woman. He might have appeared as a grown up and adult man like Adam who was not born of any woman. The Holy Trinity, however, wished to honor her privileged Daughter Mary by making her Mother of the second Divine Person. It is true that the Son of God could have come into this world as an ordinary child like all other children having an earthly mother and an earthly father. God the Father, however, did not want to share His paternity with any man, except with Mary alone. What an honor for our Lady! She alone with God can truly say: 'Jesus is my Son."

The Annunciation is one of the most solemn feasts of our Eastern Rite. If it occurs during the Lent, our Church grants her spiritual Children dispensation from fasting. If it occurs on Good Friday, then—notwithstanding the old custom of not celebrating Mass on that day in honor of the Passion of Christ, Holy Liturgy is celebrated just the same. The Church wants her Children to rejoice, for it is a great day for our Heavenly Mother and for us.

In the Annunciation the humble Virgin of Nazareth seems more pure than our first mother, Eve was in paradise before her fall, more beautiful than Esther, more powerful than Judith, for she surpasses all virgins and woman of the Old and New Testament with her purity, beauty and power. Wherefore all the generations ever since following the example of the Angel are continually rejoicing in her elevation by repeating day and night throughout the whole world: HAIL FULL OF GRACE, THE LORD IS WITH THEE!!!

The Rev. Rudolph Goethe, 70-year-old former Protestant minister recently ordained a priest while, by dispensation, remaining lawfully married, has appealed to Catholics to pray that their Protestant brethern may see "the open door," reports the Rev. Dr. Max Jordan. Father Goethe stated that the door was "opened" by the grace of God when he was ordained as a move in the direction of Church unity. He urged Catholics to pray that those who have not properly understood this decision of the Church may overcome their distrust and open their hearts to the call of God and find the road back to the Church of their forefathers.

At a meeting of a *Mothers' and Babies* Club one day votes were cast to decide which was the most beautiful baby present. Each baby received one vote!

"I HATE MISSIONS"

By M. H. Pathe

I ATTENDED a wedding banquet not so long ago as an invited guest. It was a gay affair, as all such occasions are supposed to be. And it would have remained gay until the end but that someone cruelly suggested that the guests be called upon to make speeches. Now speeches are perfectly in order at conventions and reunions and the like, bue I think they are utterly out of place at a wedding breakfast. Be that as it may, however, the speech-making began.

The pastor of the bride acted as toast-master, and when he called on me to talk he refffered to me as a Redemptorist missionary. This has nothing whatever to do with my story, except that this same introduction gave rise to a conversation into which I was drawn after the banquet was over. A gentleman cornered me and said:

"You are a missionary?"

"Yes."

"I don't mind telling you," he said, 'that I have no use for missions."

With that he launched into a tirade against missions. He had no particular animosity for missionaries, he said. That was a great relief to my mind. He objected to parish mission as such.

"I hate missions," he said, "because they disturb people's consciences."

"Did somebody tell you this?" I asked him.

"No," he said. "I'm speaking for myself. I made a mission some time ago, with my wife, and there is no peace in our home ever since."

"Why is that?'

"Well, for one thing, the missionary talked about birth-prevention. I can't see what right any priest has to talk on such matters to lay people. My wife and I became so disturbed over that sermon that we decided never to attend a mission again. After all, what we do in our married life is no concern of anybody but ourselves. We were happy until that mission came along."

He was very wrought up by this time. I tried to be calm when I answered him.

"Did it ever cross your mind that the missionary was the best friend you could ever have? He was really trying to make your married life happy and your soul safe by lifting it out of sin. What right has he to talk so to you? The same right that he has to show you the evil of stealing, of lying, of running away with another man's wife, of missing Mass on Sunday. It is the right he has from God to teach you the law of God, to show you the will of God, to help you to save you soul. If you believe in the Catholic Church enough to attend Mass celebrated by a priest, you have to believe in her enough to accept her teaching as made gnown through a priest. Surely you don't want the priest to deceive you. You would despise him if he were only looking for popularity among his hearers, and avoided speaking of any truth that might displease them. It is not enough for him to say: 'Do good and avoid evil.' You should want to know what is the good you must do, and

the evil you must avoid. The teaching that comes from a Catholic pulpit is not regulated by the whims and fancies of the congregation. A priest may be criticized for his manner of preaching, but never for the fact that he preaches the truth. And the missionary was preaching the truth when he told you that neither you nor your wife has any right to act contrary to God's law in you married life. Sure, you conscience was disturbed, because you woke up to the fact that you were living in sin."

He held on. He wouldn't let go. He told me that his doctor had advised him to practice artificial birth-prevention. I couldn't help it when I said:

"Pardon me. No decent, Christian doctor ever counselled such a thing. If you have a doctor who did, you had better get a new doctor. A decent doctor might advise you to have enough consideration for your wife to practice a little self-control. But he would never urge you to comit a sin."

"Do you mean that I should live the life of a celibate?"

"Not necessarily. It's up to you. You are only bound to use the privileges of you married life for the purposes for which God intended them, and in the way in which God destined them to be used. If, contrary to God's will as you can clearly read it in the laws of nature, you cannot show more respect for womanhood and your wife in particular than to abuse the privileges you have been granted, I am afraid it will take something more drastic than a mission to awaken your conscience and to save you from hell."

He literally jumped at my words. "That's another thing," he said. "Missions dwell too much on the thought of hell."

"Oh," I said, "the only man who is bothered by a meditation on hell is the fellow who has reason to fear he's heading that way. Hell is just as bitter a truth as heaven is sweet. If there is no hell there is no heaven. The same infallible God revealed one as clearly as the other. I do not defend the missionary who draws on wild imagination to paint frightening pictures that arouse unreasonable fear. But I would despise the missionary who would dare to hide from his hearers the terrible truth that there is a hell for fear that he might disturb their sleeping consciences And let me tell you. If there were a little more meditation on hell there would be a lot less injustice, uncharitableness, selfishness, yes, in the world today. That is just what the Pope himself said to all the priests a year or two ago."

Once in the conversation this man hinted to me that he thought missions were given in parishes to make money. That hurt me. I have been giving missions for thirty-three years, and I'm receiving about the same stipend today that I received when I first started to do this work. I couldn't tell him that. That's what hurt me. The pastor was honking the horn outside the hotel. I had to leave.

And now I'm thinking that there are many Catholics like this gentleman "who hate missions." They do not know that the greatest blessing that can come to a parish, or to an individual, is a good mission. Those who have devoted their lives to the cause of parish missions know what miracles of divine grace are poured out on souls through the instrumentality of missions.

It is throug missions that souls who have wandered in sin for years find themselves overcome by a desire to return to God. Souls chained in evil haits suddenly throw off the shackles of their slavery. Souls who for fear or shame have for years been unable to confess their sins suddenly experience the miracle of loosened tongues. Just as the Redeemer Himself once walked the earth giving sight to the blind, hearing to the deaf, speech to the dumb, health and strength to the palsied and paralytic, and life to the dead, so today, in the very continuation of His missionary work and through the labors of His zealous missionaries, does His infinite love spend itself for the souls of men.

Missions realy renew the spiritual life of a parish by building up the spiritual life of its individuals. Who could puestion this when he sees the long lines of people waiting outside the confessionals, and the crowds that fill both pews and aisles at the Masses, and the throngs approaching the altar railing to receive into their hearts the very God who has shown them mercy?

The Church's interest in parish missions may be judged by the fact that in her Canon Law she commands every pastor to have missions in his parish at regular intervals, and by the generosity with which she lavishes indulgences on them. Three plenary indulgences are granted to all Catholics who, under the usual conditions, atend a mission and receive the papal blessing at the end. An indulgence of seven years and seven times forty days in granted every time a Catholic attends a mission sermon. Each time anyone assists a missionary in his work he or she receives an indulgence of forty days. If the mission closes with the renewal of baptismal vows, those who are present and recite the form receive again a plenary indulgence.

Again, if the Church deems it of the highest importance that priests, whose souls are fortified by so many graces, whose lives are so secluded from the ways of the world, should enter annually, and seriously, into the exercises of a spiritual retreat, how much more necessary must she not consider those missions which are meant to benefit the distracted souls in the world? No one can reasonably deny that our nuns are holy. They live and labor for God, and their lives are spent in prayer. Yet every community of nuns is bound by rule to make a yearly retreat of five, seven or ten days. Nor is there one of those good religious who does not willingly confess that she felt the need of of the strength of the conferences and the prayers of the retreat. Who then can reasonably say that the souls of those whose days are absorbed in wordly interests, and whose lives are exposed to all temptations of the world, the flesh and the devil, do not need the help and the encouragement and the guidance supplied by a mission?

Is there going to be a mission in your parish? That means that Christ will be knocking at your door, and inviting you to use the special graces He offers you. The only disturbance of the conscience you can suffer is the realization that you coldly turned down the Divine Visitor, and robbed your soul of the graces that might have meant you salvation.

—*The Liguorian*

* * *

To do good ourselves is essential, of course. But it is likewise most important to encourage others to be "doers" of good also, especially those who find it difficult to get started.

WORLD FEDERAL GOVERNMENT

Remarks of Hon. Clement J. Zablocki of Wisconsin in the house of Representatives, Thursday, May 17, 1951

Mr. Zablocki.

MR. SPEAKER, during an audience with the delegates to the fourth congress of the World Movement for World Federal Government, April 6, 1951, at the Vatican, His Holiness, Pope Pius XII, stated the position of the Catholic Church on world federal government, declaring that such government is in conformity with the traditional doctrine of the Church, striving for peace among nations and peoples of the world, and in harmony with the principles of social and political life founded and sustained by the church.

The dicourse of His Holiness, is as follows:

Pope Pius XII on World Federal Government

We are very appreciative of the deference you have displayed by this visit and we take pleasure in addressing you members of the World Movement for World Federal Government. We give you cordial greetings of welcome. Our lively interest in the cause of peace in the midst of humanity so grievously tormented is well known to you. We have given frequent proofs of this interest. That interest, moreover, is inherent in our mission. The maintenance or the reestablishment of peace has always been and increasingly will be the object of our constant solicitude. And if, too often, the results have fallen far short of what our efforts and our acts aimed at, lack of success will never discourage us, so long as peace does not reign in the world. Faithful to the spirit of Christ, the church is striving and working for peace with all her strength; she does this by her precepts and exhortations, by her incessant activities and by her ceaseless prayers.

The Church Desires Peace

The church is indeed a power for peace at least wherever are respected and appreciated at their true value the independence and the mission which the church holds from God, wherever men do not seek to make her the docile servant of a political egoism, wherever she is not treated as an enemy. The church longs for peace, she strives incessantly for peace, and her heart is ever with those who, like her, desire peace and devote themselves to it. She knows also, and this is her duty, how to distinguish between the true and the false friends of peace.

The church desires peace, and therefore applies herself to the promotion of everything which, within the framework of the divine order, both natural and supernatural, contributes to the assurance of peace. Your movement dedicates itself to realizing an effective political organization of the world Nothing is more in conformity with the traditional doctrine of the church, nor better adapted to her teaching concerning legitimate and

illegitimate war, especially in the present circumstances.

It is necessary, therefore, to arrive at an organization of this kind, if for no other reason than to put a stop to the armament race in which, for decades past, the peoples have been ruining themselves and draining their resources to no effect. You are of the opinion that this world political organization, in order to be effective, must be federal in form. If by this you understand that it should not be enmeshed in a mechanical unitarism, again you are in harmony with the principles of social and political life so firmly founded and sustained by the church. Indeed, no organization of the world could live if it were not harmonized with the whole complex of natural relations, with that normal organic order which rules the particular relations between men and men and between different peoples. If it does not do that, then, no matter what its structure may be, it will not be able to stand up and endure.

Fundamental Principles

For this reason we are convinced that your first concern should be to establish solidly or to restore these fundamental principles in every field: national and constitutional; economic and social; cultural and moral.

In the national and constitutioanl fields at the present time, the life of nations is everywhere disintegrated by the blind worship of numerical strength. The citizen is the voter. But, as such, he is in reality nothing but one of the units the total of which constitutes a majority or a minority, which the shifting of a few votes or even of a single one would suffice to reverse. As far as parties are concerned, he is of importance only for his voting value. No concern is shown for his position and role in his family and his profession.

In the economic and social fields there can be no natural organic unity among those engaged in production so long as quantitative utilitarianism, the consideration of maximum profitability, is the sole norm which determines the location of plants and the distribution of work, so long as the concept of "class" artificially divides men in society and there no longer exists a spirit of cooperation within occupational groups.

In the cultural and moral fields individual liberty, freed from all bonds and all laws, all objective and social values, is in reality only a death-dealing anarchy, especially in the education of the young.

Unless the universal political organization rests upon these foundations, there is risk of its being of mechanical unitarism. We would like to invite those to reflect on this point, precisely from the fedealist viewpoint, who dream of setting up a world parliament. Otherwise they would subject themselves to the play of those disintegrating forces from which our political and social order has already suffered too much. They would only finish by adding one more legal automaton to the many others which threaten to stifle the nations and to reduce men to the condition of inert instruments.

Moral Federalism

Just as, therefore, if it is to be true to the spirit of federalism, the future world political organization cannot under any pretext allow itself to be caught up in the play of mechanical unitarism, so also it will enjoy effective authority only insofar as it safeguards and

encourages everywhere the life that is proper to a healthy human community, to a society in which all the members cooperate together for the good of the whole of humanity.

What a fund of moral steadfastness, intelligent foresight and capacity for adjustment this world authority will have to possess, qualities more than ever necessary in those critical moments when, in the face of malevolence, people of good will must resort to its authority. After all the proofs of the past and present, would anyone dare to say that the current resources of Government and politics are adequate? In truth, it is impossible to solve the problem of a world political organization without being willing to leave the beaten path from time to time, without appealing to the witness of history, to a sane social philosophy, and even to a certain divining of the creative imagination.

Therein lies a vast field of work, study, and action. You have understood this and looked it squarely in the face. You have the courage to spend yourselves for this cause. We congratulate you. We express to you our wishes for your good success, and with all our heart we pray to God to grant you His light and help in the performance of your task.

Oh, This Terrible Lent!

WE KEEP LENT because Jesus Christ kept lent. The regulations of Mother Church are not arbitrary, dictatorial decrees, thrown down by a heartless, unfeeling law-giver of the Church. Rather our keeping of lent is in imitation of Christ. For forty days He fasted and prayed. There He cut himself off from the simplest comforts of life.

Picture Him in the full bloom of His manhood starting out into that barren, desolate desert. No tree to cast a shade; no spring to quench His thirst; no couch on which to lie; no food, no friends, no comforts, no conveniences; nothing of what the body craves; nothing but burning sand, jagged rocks, thorny bushes. No sign of life but howling of wild beasts.

You are asked to imitate Christ by cutting down on your food, drink and other comforts of life. One of the best penances during the lent is to accept in the spirit of Christ the little crosses of everyday—inconveniences, discomforts, disagreements, quarrels, misunderstandings, reverses, pains. Accept them as your part with Him.

Do you still ask yourself: Why Lent? Why do we fast and deny ourselves? Why do we attend special services, say more prayers and better prayers during this lenten season? Then here is Your Answer: We do it because Christ did it.

II. Catholicism in Ukraine Before and After the Mongolian Invasion

By Rev. M. Schudlo C.Ss.R.

1. *Latin Missionaries*

PRINCE Mstyslav of Novhorod became the ruler of the Western Ukrainian state. During his regime some Dominican and Franciscan Friars came to Kiev in Ukraine and succeeded in latinizing some Ukrainians, which, of course, aroused indignation against the Friars and the Holy See. The missionary work of these Apostles of the Latin Rite resulted in their expulsion from Kiev in Ukraine in 1233.

2. *Tartar Invasion*

The Tartar hordes invaded Europe in 1237, occupied Kiev in 1240 passed through Galicia, Hungary and Poland and reached Ligniza in Selisia. Checked and beaten at Ligniza, the Tartars returned to the East of the Dnieper where they founded their empire.

Panic seized the whole of Europe for it was feared that the Tartars would ultimately overrun it and destroy the Christian faith and civilization. Pope Innocent IV convoked a council at Lyon in 1245. A certain Ukrainian Archbishop Peter participated in the discussions and gave the Fathers of the Council an exact idea about the Tartars, their way of living and their war-like propensities. This Peter was a Catholic for he celebrated Mass with the Pope although he wore Oriental vestments.

Complying with the request of Prince Daniel of Galicia, Innocent IV sent a special delegation to Ukraine and the Tartars endeavoring to stabilize normal relations between Ukraine and the Holy See of Rome.

Pope Innocent IV.

3. *Union with Rome*

The delegates of the Pope, who were led by the Franciscan Friar Giovanni da Carpino, met Prince Vasylko, Daniel's brother in Selesia. They arrived at Volodymyr Volynsky in Ukraine in 1245. There a special synod of the local bishops was held. The papal delegate read the Pope's letter to the Synod urging reunion with the Holy See. Prince Daniel was not present at the Synod for he had gone to wage battle against the Tartars. On his return from the Khan he approved the movement for reunion and sent his own delegation to the Pope.

Innocent IV received favorably Daniel's delegates and the reunion of our Church with Rome was achieved. Our rite and hierarchy remained intact. Furthermore, the

Pope promised Daniel that he would send him aid against the Tartars. Daniel then reigned in his domain under the protection of the Holy See.

In spite of all his good intentions the Pope was unable to help Daniel against the Tartars. In 1256 under Tartar pressure, Daniel, now defeated, twice broke his commitments with Rome, although he had been crowned as a king by the Papal legate Opizo at Dorohychin in 1254. Our chronicle speaks very favorably about the Pope and the Catholic Saints. From this we may conclude that there was no animosity against the Holy See in the Ukrainian State of Halych-Volynia.

III. FOUNDATION OF HALYCH METROPOLIS (1299-1461)

1. Following the death of king Daniel in 1264 came the division of the Kievan metropolis into two different centers: Russian and Ukrainian. In 1299 the Russian metropolis had its center in Volodymyr on the Kliazma; meanwhile the Ukrainian Metropolis was founded in 1303 in Halych, the capital of the Halych-Volynia State.

The disruption of the common metropolis sealed definitely the division of the Rus of old into two different states. Ukrainian and *Muscovite-Russian*.

When the Kievan Metropolitan Maksym moved to Volodymyr on the Kliazma permanently, the Halych prince Leo Danilovich (1264-1301) did his utmost to found a separate Metropolis for his state in Halych to secure the independence of the Ukrainian Church from Muscovia. His dreams were realized after his death in 1303 under Prince George I when the Byzantine emperor Andronick II and Patriarch Athanasius raised the bishopric of Halych to the dignity of a Metropolis.

The first Metropolitan of Halych was a man called Niphont who was followed by a certain Peter, endowed by the Patriarch with the title of Metropolitan of "Kiev and the whole Rus," which of course provoked intense indignation on the part of the Muscovite princes.

Metropolitan Peter, under the express instruction of the Patriarch of Constantinople, betrayed the hopes of Prince George and our people for he moved to Volodymyr on the Kliazma and in 1320 to Moscow. Thus the Muscovites tried to govern our Church through their Metropolitans with the consent of the Constantinopolitan Patriarch.

In 1347 Patriarch Isidor Vuricha, complying with the request of the Muscovite Metropolitan and prince, abolished the Ukrainian Metropolis of Halych. In this way he subjugated our Church to Muscovite jurisdiction.

2. In 1340 the Romanovich dynasty came to an end causing the downfall of the Ukrainian Church and State. Ukraine became an easy prey to the Poles, Lithuanians and the Hungarians.

None of the new occupants was willing to admit the Muscovite jurisdiction in that part of our country that fell under his dominion. Each of them dreamed of a separate metropolis for his new Oriental subjects.

In 1371 the Patriarch of Constantinople urged by Kazimir, the Polish king, restored the abolished Metropolis of Halych by consecrating the first Metropolitan Anthony who was followed by another Metropolitan John.

3. The metropolis of Halych became subjected to the Lithuanian Metropolitan Cyprian called "Metropolitan of the Whole Rus" in 1401.

After the death of John, Metropolitan of Halych, the Halych Metropolitan See practically ceased to exist. The result was that the one time famous Halych did not have even its own bishop, for the Poles tried by all means to latinize the country they had conquered. Such a regrettable state existed until 1589 when Sigismund I, the Polish king, restored the Ukrainian bishopric at Lviv.

IV. THE UNIONIST EFFORTS OF METROPOLITAN CYPRIAN

1. As soon as Cyprian became Metropolitan of the whole Rus in 1401 he started a campaign for reunion with Rome. Being Metropolitan of Kiev of the whole Rus, he began travelling throughout Lithuania and Ukraine where he met the latinizing king of Poland, Yagiello. They both agreed to promote the reunion of our Church with Rome. In fact he called a conference in 1405 to discuss the reunion but was not able to complete his work as he died in 1406.

2. After the death of Cyprian, the Patriarch of Constantinople sent his own Metropolitan, Photius, for Ukraine, Lithuania and Russia. The patriarchal emissary was very greedy for money, wherefore the Lithuanian prince Vitovt banished him from his state. This ecclesiastic used to rob the churches of their valuables and bring them to Moscow.

In 1414 Vitovt called a Synod to Novhorodok which elected Gregory Zamvlak for metropolitan of our Church in the Lituanian state. The Patriarch, however, refused to consecrate the newly chosen Metropolitan. The bishops, however, were determined and consecrated him themselves. During the Synod at Novhorodok the question of reunion was discussed again while the Latin Church held her Council at Constance (1414-1418).

The Muscovite Metropolitan excommunicated Gregory Zamvlak and all the bishops who were in communication with him. But Photius' anathema did not get anywhere for all the bishops of the Lithuanian and Polish state recognized Gregory as their lawful Metropolitan.

After having settled the question of his election, Gregory, along with Vitovt and Yagiello, began to prepare a delegation for the Council at Constance. This delegation was composed of 300 members, Gregory himself being at their head. In 1409 they reached the Council chamber where Gregory made a speech in which he greeted Pope Martin V and expressed the readiness of our Church to effect reunion with Rome.

Unfortunately the reunion was not achieved at this time through the fault of the Latins. These were divided into two factions—those who recognized the supremacy of the Pope over the council and those who were opposed. The famous Gerson, professor of the French Sorbonne, was the spokesman of the latter faction.

Since the majority of the members at the Council favored the thesis of Gerson, Martin V, fearing a new schism in the West, dissolved and dismissed the Council without achieving the reunion of our Church with the Holy See.

Although the reunion had not been effected, the groundwork for it had now been prepared. New sympathizers and supporters arose among our clergy and people. More and more it became clear that the Patriarch was a mere tool in the hands of the Greek emperor.

8. After Gregory Zamvlak's death the Muscovite Patriarch Photius made peace with Vitovt and took over the government of our Church. After Photius died in 1431, Svidryhaylo, successor of Vitovt, instituted as Metropolitan one of his good friends Harasym, Bishop of Smolensk (1432-1435).

The new Metropolitan returned to Gregory's idea about reunion. Pope Eugene IV instructed him to call a Synod for this matter. Svidryhaylo planned a rupture with Poland and king Yagiello, his enemy.

When Metropolitan Harasym sent a letter to Pope Eugene IV who presided at the Council of Basel (1431), the Polish delegates opposed the reunion planned by Harasym and Svidryhaylo. Thus all the noble efforts of our Metropolitan resulted in nothing through the ill-will of the Polish Catholics.

V. Metropolitan Isidor and the Council of Ferrara-Florence (1438-1439).

Isidor was a monk of the Monastery of St. Demetrius in Constantinople before he became Metropolitan of Ukraine.

He himself led our delegation to the Couicil of Ferrara in 1437, which, with the outbreak of a pestilence, was transferred to Florence.

The numerous representatives of the Eastern Church, including the Byzantine Emperor John VIII, the Patriarch Joseph II and those of Constantinople, Antioch, Alexandria and Jerusalem, numbered 700. This great assembly did not include the eastern representatives that were numerous and the delegates of the Ukrainian Church whose number amounted to 200.

Among the Greeks who were most enthusiastic for reunion were a learned theologian Bessarion and his compatriot Isidor, Metropolitan of Kiev and a philosopher of profound learning and wisdom.

Pope Eugene IV.

The discussions between the West and East were thorough and therefore lengthy, beginning on January 8, 1438 and ending on July 5, 1439, when the articles of union were agreed upon and signed by the delegates of both churches. The one exception was Mark of Ephesus who refused to affix his signature and fled to the East before the Council ended.

In this Council the following dogmas were accepted after long and acute discussions which at times threatened to disrupt the Council itself.

Pope Eugene IV (1431-1447) approved and published the decisions of the Council in his Bull "Lætenter Cœli":

1. The Holy Ghost proceeds from the Father and the Son, or from the Father through the Son, as the Greeks taught.

2. Jesus Christ is equally present in the unleavened as well as in the leavened bread which may be used according to the prescriptions of the various Rites.

3. The Greeks accepted without difficulty the existence of Purgatory and the usefulness of prayer for the departed souls.

4. The Greeks recognized the Pope as successor of St. Peter and his jurisdiction over the whole universal Church.

The Council recognized the Pope as the first among the Patriarchs. Then in order came the Patriarch of Constantinople, Alexandria, Antioch and Jerusalem.

The Greeks remained at Florence until September, 1439 and took part in the Eucharistic procession with the Latins. They discussed and defined the equality of the Eastern and Western Rite, which was a great accomplishment—one and the same faith in different but equal Rites!

In 1439 Isidor, before he left Rome, was created a Cardinal of the Catholic Church and appointed by the Holy See as Papal Legate to Lithuania, Ukraine, Livonia, Poland and Muscovia.

From Florence Isidor proceeded to Venice, then to Budapest, and on March 25, 1440 he arrived to Krakow in Poland, from which he went to Vilna in Lithuania, visiting the most important centers such as Lviv, Kholm, Kiev and other cities.

VI. Proclamation of the Union in Ukraine

The Union of Florence, although it did not resist the attacks of its enemies, was of the greatest importance for Ukraine. It was a forerunner of the Union of Berest which brought our Church definitely into the fold of the Catholic Church under the Pope.

When Cardinal Isidor returned to his metropolis he was warmly received in Ukraine. The Kievan prince Olelko handed to the Cardinal a special document in which he expressed his approval of Isidor as administrative head of the Church and allocated to him one-tenth of the state revenue for ecclesiastical suport as well as all the possessions of Holy Sophia.

Svydryhaylo, who ruled the Kievan State with Olelko, received him warmly. Also Olelko and Svydryhaylo supported the Pope against his adversaries who favoured the antipope, defending the supremacy of the Council over the Pope. At the same time they supported Isidor and the newly concluded Union of Florence.

The situation was quite different in Catholic Poland, Lithuania and Muscovia. Poland and Lithuania, although Catholic countries themselves, supported the antipope Felix V. They opposed union, hoping thereby to latinize and polonize the Ukrainians, although Zbigniew Olesnicki, the Cardinal created by Eugene IV, was the chancellor of the Polish state. Meanwhile Matthew, Catholic Bishop of Vilna, was the chief authority in Lithuania during the minority of Casimir Yagiellowich.

Although Cardinal Zbigniew Olesnicki and Bishop Matthew did not have the courage to oppose Isidor openly, Matthew, however, by subterfuge influenced the Muscovite prince Basil to arrest our Cardinal as soon as he stepped into his territory.

From Lithuania Isidor continued his journey to Moscow, arriving at the capital on March 19, 1441. As the Pope's Legate and Metropolitan of all the Rus he went directly to the Uspenskyj Sobor where his deacon read the proclamation of the union. Then the Cardinal celebrated a high Mass, praying for the Pope and the Russian prince Basil.

Soon after this notable event, Prince Basil (1425-1462) called a Synod of his clergy, condemned Isidor as heretic for reading the articles of the Council of Florence, severed the union with the Catholic Church and cast Isidor into prison. Constantinople, however, made peace with the Pope.

During Isidor's incarceration the Muscovite prince Basil sought by threats to induce our Cardinal to renounce the union with Rome, but Isidor remained faithful to the Catholic Church.

Muscovia opposed the reunion because her ruler was determined to remain absolute dictator not only in civil affairs of the state but in ecclesiastical affairs as well.

Thus Muscovia surpassed even Greece in her opposition to Catholicism, formulating a special type of Muscovite orthodoxy, irreconciliable with Rome in spite of the reunion sought and effected by the Greeks themselves.

Our Cardinal remained imprisoned for almost half a year. Finally he managed to escape and proceeded to Lithuania where Bishop Matthew forbade him to advocate union in his country.

Isidor was disheartened and discouraged by the hostile attitude of the Muscovite Orthodox and Polish Catholics. However, he did not return to Ukraine and Bielo-Rus where the princes and the people were favorable to his mission for reunion and would have given him every assistance in propagating *and* consolidating the Catholic faith in Ukraine and Bielo-Rus.

Isidor was a Cardinal of the Catholic Church. Neither the hostile Poles nor the increasingly inimical Muscovites would have dared to meddle into the affairs of the Kievan Church. They were too much concerned with the problem of what action their policy might give rise to among the Western nations faithful to Pope Eugene IV.

Unfortunately, Isidor left his metropolis and proceeded to Rome never to return again.

A COMMUNIST IS A TRAITOR

That any member of the Communist Party can be anything other than a traitor to the American Republic, is best proven by the Communist Oath. It reads:

"I now take my place in the ranks of the Communist party, and the Party of the working class. I take this solemn oath to give the best that is in me to the service of my class. I pledge myself to spare no effort in uniting the workers in militant struggle... I pledge myself to work unsparingly in the unions, in the shops, among the unemployed... I pledge myself *to rally the masses to defend the Soviet Union*... I pledge myself to remain at all times a vigilant and firm defender of the Leninist line of the Party, the only line that insures the *triumph of Soviet Power in the United States.*"

—From "The Communist Party Manual on Organization" (Page 105).

If America is to defend herself and maintain the Republic, the Communist Party should be outlawed and all of it's members deported at once, or placed in prison.

Vatican State: "So Small An Extent"

By Dorothy Fremont Grant

"...we are pleased that the material domain is reduced to so small an extent."—Pius XI.

IT WAS the will of Pius XI that the "prisoner of the Vatican" be forever freed by a just and lasting settlement of the "Roman Question." Benito Mussolini fulfilled the wish. The Lateran Treaty which resolved the "Roman Question" was preceded by thirty months of arduous labor and protracted negotiations. The document, drawn between Pope Pius XI and King Victor Emmanuel III of Italy, was signed February 11th and ratified June 8, 1929. By this instrument the smallest nation in the world, the Sovereign State of Vatican City, was created as a perpetual neutral, inviolable, sacred. Its territory in Rome covers less than one square mile; its population is barely over one thousand; its power is twofold, namely the Word of God and the pen.

The material settlement of the "Roman Question" attendant upon the Lateran Treaty was a payment by the kingdom of Italy in cash and Italian state bonds of a sum approximating $82,500,000. This great amount was intended as restitution to the ancient Christian Church of the value of lands seized from the Pope by Italy in 1860 and 1870.

Immediately and naturally many questions arise. One is, how did the Holy See ever acquire such vast properties to merit such an enormous monetary restitution? It is not difficult to understand why the citizens of the State of Vatican City pay no taxes and why the State has no import duties. How did the papal states originate? And, in view of this tremendous sum, what was their extent?

The States of the Church originated, as do many properties belonging to church or charitable institutions, by gifts: gifts of lands and dwellings which reached their greatest extent at the dawn of the sixteenth century, when in 1604, Castle Gandolfo was acquired as a summer residence for the popes. Previous to 1860 the States of the Church comprised 15,774 square miles and harbored a population of three million.

The first gift, made by Constantine in the fourth century, was the Lateran Palace, formerly the home of the Laterani family. This property is directly across the city of Rome from the Vatican and was the official residence of the Popes for ten centuries. Now it houses a museum of Christian antiquities.

The State of Vatican City possesses many extra-territorial properties, such as several churches in Rome, Castle Gandolfo, and therefore the entire acreage of the State is approximately 160 acres; but the State of Vatican City proper, the seat of government and official residence of the Pope, is only a fraction more than 108 acres in extent —"so small an extent!"

The gift of the Lateran Palace to Pope Sylvestre I by Constantine was the first of such gifts. In time,

the Pope became the largest landowner in Italy. His estates included parts of Sicily and southern Italy, areas of Tuscany, lands in the vicinity of Naples including the Isle of Capri, regions near Gaeta, Tivoli, Ravenna, Genoa, Sardinia, Corsica, Dalmatia, and even regions in the Orient, in Africa and in Gaul.

The revenues from all these holdings, which were called the Patrimony of Peter, were used for administrative and ecclesiastical purposes; for the erection and maintenance of hospitals, houses for the poor, and orphanages; to provide food and alms for needy cases; to ransom hostages and slaves, and for kindred charitable objectives.

After the year 600 no further gifts of vast extent were received. As recognized by Charlemagne in 781, when the district about Rome was reorganized, the States of the Church covered approximately two-thirds of the Italian peninsula.

In 1860 by Italy's seizure and annexation, all lands and their revenues were lost to the Pope except the city of Rome and the province of Latio. These in their turn were seized by the kingdom of Italy ten years later, thus bringing to an end the Papal States and creating what came to be termed the "Roman Question," which was only resolved fifty-nine years later by the Lateran Treaty. In 1870 the Pope was offered an annual salary by the kingdom of Italy which he ignored. He retired to the Vatican to remain there as "prisoner" until 1929. He was supported, and his charitable projects maintained, by an annual collection known as Peter's Pence which is still taken up in all Catholic churches throughout the world and sent to the Pope for his charities.

The Lateran Treaty restored to the Pope his role of temporal ruler. His predecessors had not actually governed papal lands until the fifteenth century, even though their territories originated in the fourth. Today, though sovereign and therefor temporal ruler of a state, the Pope does not actually govern Vatican City. This function is performed by a layman, appointed by him. His residence is the governor's palace where guests of state are entertained and lodged. The governor's duties encompass the supervision of public order, hygiene, security of citizens and public morality; the recording of vital statistics, issuance of marriage certificates and grants of citizenship, control of food prices, approval of building plans and the regulation of all civil relations with other states.

By a decree of the pontifical commission of Cardinals for the administration of Vatican City, a simplified reorganization of all civil services was undertaken in 1943. Administration was divided into eleven departments: Pontifical museum, technical and economic services (post office, telephone and telegraph), office of accounts, office of archives, office of law, office of employment, office of finance, health services, papal police and armed forces, Vatican radio, Vatican observatory.

In September, 1939, a Vatican war prisoners' bureau was established to assist Polish sufferers. Two persons were required to maintain this service. By 1940 the Vatican information bureau required the assistance of one hundred and fifty paid employees and many volunteers.

While ready and sympathatic understanding greets Pius XI's statement that "...we are pleased that the material domain is reduced to so small an extent"— for the mission of the Popes is wholly spiritual, and material possessions with their attendant responsibilities are inevitably a hindrance to spiritual growth and strength—still the question must arise as to why the papal states were confiscated. Were they mismanaged? Were their citizens oppressed? Denied fundamental freedoms? Were they the forerunner of the modern iron curtain states against which the populace, with outside assistance, rose up in rebellion?

Quite the contrary. The Pope lost his territory because he insisted upon the rights of God. World rulers rose up in rebellion against Pope Pius IX, not for any action of his but because of his words issued December 8, 1864, after twelve years of deliberations with cardinals and bishops and a total of fifteen years of investigation. So it was that in 1849 the issuance of what is called the *Syllabus of Errors* was first suggested by Archbishop Pecci who, in 1878, succeeded Pius IX in the Chair of Peter as Leo XIII. He reigned for more than a quarter of a century, a "prisoner of the Vatican" throughout his pontificate.

Pius IX's *Syllabus* contained eighty theses outlining the errors of the time. For this he was expelled from lands which had belonged to the Holy See for ten centuries. Too, his enemies sought to separate him from the faithful, charging that he was a Freemason and the "Vampire of Italy." His secretary of state was murdered and one attempt and one plot were made against his own life. In death, mobs tried to break up his funeral cortege and toss his body into the Tiber.

The words were warnings of dark, social chaos to come such as we experience in 1952. The words were warnings against statism, naturalism, indifferentism, socialism, communism, fundamentals of totalitarianism; warnings of errors commonly popular in relation to natural and Christian ethics, in relation to Christian marriage, in relation to modern attempts to de-Christianize the world in the name of progress, civilization, freedom, culture. His words were a declaration of war upon the modern state; and one of those, France, involved in a losing war herself, felt no compunction in withdrawing from the Pope's support her armies serving for his protection. His words defended the inalienable rights of God which people and rulers had completely forgotetn: an energetic protest against the withdrawal of the influence of religion from the life of nations, from individuals, from the family and education.

The enemies of the Church and of religious morality in general, then and now, have never chosen to read the *Syllabus* aright, but to misinterpret it as a formal rejection of modern culture. Germany answered it with the *Kulturkampf*, Bismarck, like other prominent statesmen, encouraging the rebuttal. Publication of the *Syllabus* was forbidden in Russia and France and those parts of Italy subject to the king. Thus aroused by their leaders, the public was coldly indifferent six years later, in 1870, when the last of the lands held by the Pope were lost to him. He retired to the Vatican a voluntary prisoner.

At no time did the Italian government ever violate the Vatican. And though in the period between 1870 and 1929 the Pope was no longer recognized as a temporal ruler, still throughout those fifty-nine years many nations maintained diplomatic representatives at the Vatican. Today forty-seven nations of the world have ambassa-

dors accredited to the Sovereign State of Vatican City.

This nation of so small an extent occupies, in part, the site of Nero's Circus where so many early Christians met their death in the jaws of wild beasts, by crucifixion or as living torches to light the way for Nero's chariot. Located on the right bank of the Tiber, it is presumed to be also the site of ancient town called Vaticum when this portion of Italy from 600 to 400 B.C. was known as Etruria. By these ancients the section was called *Ager Vaticanus* because of the marshy lands at the base of the hill. It was a locale of bad reputation and the site was not included in the city of Rome when Emperor Aurelian built the city walls about 274 A.D. St. Peter, the firt Pope and bishop of Rome, was martyred by Nero and buried on Vatican hill. The obelisk in the center of St. Peter's square and a remnant of the circus wall, now a part of the walls of St. Stephen's church in Vatican City, are all that remains today of Nero's Circus.

The Vatican palace set upon fourteen landscaped acres has 1,100 rooms and houses many departments of state as well as ecclesiastical administration and the Pope's private apartments. In the opinion of many the state apartments are the most regal and least luxurious of any mansion in the world.

The State of Vatican City has a Palace of Justice, and an adjacent jail; a post office which also accomodates the telephone and telegraph facilities; a railroad station, a gas station, food shops and a drug store; a world famous library and museums; a daily newspaper, a radio station and even an apartment house. All residents are employed either by the State or the Church. No unrelated or unnecessary commercial ventures are permitted. There are no theatres, no dance halls, no street hawkers, no pool rooms, no hardware or ready-to-wear shops, but there is a public bar. As for the jail, occupants merely await trial. If found guilty by Vatican City judges they are turned over to the Italian authorities according to the terms of the Lateran Treaty.

The State issues its own passports and visas, its own car licences, postage stamps and coinage which is minted in Rome. It has its own uniformed and civilian police constantly on duty at the four entrances to the State where visitors must exhibit their credentials.

The railroad is not more than two hundred yards long, the shortest privately owned railroad in the world. At the frontier a great arch in the city wall admits the double tracks and is kept closed by huge bronze shutters. Beyond the station a tunnel has been excavated in Vatican Hill to accommodate the engine so that the train may stop at the station.

This building is of white marble interiorly decorated with white, green, yellow and pink marble and bronze. The station has no ticket office. It was intended as an initial reception hall for important visitors of state but these all arrive by motor and no passenger service is maintained. Once or twice a week freigt trains bring in building materials or equipment; but all produce from the farms at Castle Gandolfo is trucked into Vatican City. This little railroad and the exquisite station seem ridiculously extravagant. Neither was built by the State of Vatican City: both are gifts of the Italian government.

Close by the railroad station is the world famous mosaic factory founded by Sixtus V in 1576, who gave the equivalent of $230,000 to purchase the first "stock", seventeen

thousand tiny multicolored stones for the featory's first assignment—the decoration of St. Peter's. Today the stock room is a hundred and fifty foot corridor containing shelves of nine thousand small drawers which are divided into three compartments to accommodate twenty-seven thousand varieties of little enamels of particular color, tone or brilliancy. Thousands of these are used daily in the restoration work of Roman churches or to fill commissions received from all over the world. Marconi was the first president of the pontifical academy of sciences which has an international membership not confined to Catholics, and among whom are many Americans.

Radio Station HVJ was built and presented to the State of Vatican City by Marconi. The first broadcast reached six hundred million listeners or one-third of the world's population. And that broadcast opened with the words of Moses: "Hear, O ye of far islands... hear ye distant peoples." Broadcasts are made regularly in at least six different languages, often more. There are two antennae for transmission to North America, one for Japan and China, one for South America and one always free for special broadcasts.

On the Street of the Old Maid at the edge of the Vatican gardens is the Pontifical Museum built by Beltrami, leading twentieth century Italian architect, for Pius XI. It accommodates one of the richest collections of Christian and Italian art in the world. The Vatican City telephone system is a gift of the International Telephone and Telegraph Company and it employs no "hello girls" to serve its 800 odd telephones. It uses 270 miles of wire, has thirty trunk lines and long distance connections with five coontinents.

The Vatican houses the world's most famous public library. Over sixty thousand old manuscripts are filed in fireproof vaults in which air is kept at a special temperature. Among its treasures are a fourth century Bible; manuscripts of Virgil and Cicero, Dante and Tacitus; and among the famous autographs are those of such mischief makers as Luther and Henry VIII.

The library was reorganized and modernized in the reign of Pius XI following methods and procedures of the United States library of congress. Manuscripts as old as that of Cicero's *Republic* are restored and preserved by a coating of gelatine and formalin. J. Pierpont Morgan sent fifty of his priceless Coptic manuscripts to the Vatican library to be restored. With its five hundred thousand books and nine thousand book manuscripts the Vatican library is open to the scholars of the world for research.

In what were formerly stables are seven miles of steel shelving and quantities of steel index files, all purchased in the United States and delivered to the railroad station of the State of Vatican City. There is maintained a library school where Italian girls are trained in cataloguing. This school is partially supported by the Carnegie Endowment for International Peace.

No account of the Vatican would be complete without mention of the Swiss Guards originated in 1508 to protect the person and possessions of the Pope. Their number in the beginning was 200; in the sixteenth century this was raised to 600, but during the sack of Rome by the Germans in 1526 only forty-two survived. Their traditional weapon is the halberd, combination of spear and battle-ax: during World War II they were equipped with machine guns.

When the "prisoner of the Va-

tican" was released by the Lateran Treaty he again took brief vacations at his summer residence Castle Gandolfo, a tiny Italian town, sixteen miles from Rome. It is located on the shores of Lake Albano, a former volcanic crater. For sixty years it had been unoccupied by its owner. Since 1929, garages, a power house, radio station and an astronomical laboratory have been erected and a model farm laid out which supplies major needs of the papal household.

For all its many buildings, including its five parish churches, aside from St. Peter's, the State of Vatican City does have some "wide open spaces," among which are the Vatican gardens, as famous as Nero's imperial gardens which once occupied their site, and which are open to the public daily except for certain hours when they are used by the Holy Father when in residence. Towards the end of his busy day the Pope usually walks for an hour or so in these gardens. Then he returns to his plain apartment in the Vatican, sits down to a supper of cheese and bread and cocoa, and picks up his own newspaper—the day's first copy delivered by courier. For another hour or more he is completely absorbed.

Much is said in our day about the "power of the Vatican," usually by those who have not the least idea of what they are talking about. Addressing the thirty-seven ambassadors accredited to the State of Vatican City last December, Pius XII described this power as an incalculable peace potential which he prays will be raised more and more until it "becomes wholly effective for the benefit of all peoples." The only peace potential is the Word of God. Pius XII described his State as the "citadel of peace and reconciliation in the present and the great hope for the future." The importance of the State of Vatican City cannot be "expressed in statistics" he said, "nor gauged in strength of arms," but its spiritual power is of "high value and universal scope."

In the more or less official newspaper, *L'Osservatore Romano* (The Roman Observer) the Holy Father has a power which the immortals through the ages have acclaimed as mightier than the sword. Now in its 89th year of publication the paper's first editor was the grandfather of Pius XII. He began the publication at the request of Pius IX, the Pope whose words lost him his earthly kingdom and his popularity with all but the devout faithful and God, making him a "prisoner of the Vatican" and creating the "Roman Question."

This newspaper prints its stories in thirty-four different languages including Latin and Sanscrit. It carries no crime news, no sports, no divorces, no gossip, no financial news, no comic strips. Its daily circulation runs well over sixty thousand: it is the world's foremost international newspaper and has subscribers all over the globe. It is edited by a board of six laymen; accepts advertising but does not trim its editorial policy to suit the advertisers. This semi-official newspaper of the State of Vatican City is the mightiest pen in the world against the mightiest enemy of all religion, atheistic communism. This *Roman Observer* is the "power of the Vatican."

Civilization is only an advancement from shoeless toes to toeless shoes.

I'D LIKE TO KNOW...

Must the color of the sanctuary lamp be always red or can it be of any other color,

The Ukrainian Catholic Rite has no special prescription regarding the sanctuary lamp. A red lamp is generally used in the Ukrainian Catholic churches.

What indulgence can I gain by visiting a cemetery?

You may gain an indulgence of seven years for the departed souls if you visit a cemetery and pray for the holy souls suffering in purgatory. A plenary indulgence may be gained by those who visit a cemetery during the Octave of All Souls' Day. You must pray for the departed souls and fulfill all other conditions required for a plenary indulgence: confession, Holy Communion and prayer for the intention of the Holy Father.

What parts of the Bible did Christ write?

Considering that all the human authors who composed the books of Holy Scripture were inspired by God and wrote as His instruments, we might reply that Jesus Christ, being true God as well as true man, was the principal Author of the entire Bible.

The question, however, refers more probably and precisely to the actual writing down of the Books of Holy Scripture. As far as we know, during His thirty-three years on earth Our Lord wrote nothing. (That's it, your eyes haven't deceived you. We said "Our Lord wrote nothing.")

Jesus Christ taught by word of mouth, not by writing. He told His Apostles—not to write a book or series of pamphlets or books, but—to PREACH. He said clearly: "Go, teach all nations." "Preach the Gospel to every creature." "He, that hears you, hears Me."

Most of the Twelve Apostles left nothing in writing (Are you surprised? Disappointed? Weakened in faith?)

Remember: The Church is more than a book or series of books (even though these be God-inspired; it is a *living Teacher* gifted by Christ with a constant infallibility in preaching and handing down His message of eternal salvation.

If a Catholic is invited out on a Friday and meat is served at the meal, may he eat it?

No, he may not eat meat on a Friday just because he was invited out "to be entertained." He will find that more non-Catholics will respect him for holding to his Catholic principles and not eating meat, than if he didn't have the courage of his convictions but ate

because he was a slave to human respect.

Sensible non-Catholics know about this law of the Church and will usually make a special provision of foods for their Catholic guests whom they are entertaining on Friday; they respect Catholics that much. Now, if for some reason they do not provide anything except meat, they have no cause to be offended because a Catholic does not eat the meat course.

Nor should the Catholic feel obliged to offer an explanation for not eating the meat. You don't find vegetarians (non-Catholic or Catholic as the case may be) through choice or doctor's orders feeling very embarrassed or self-conscious at meals and falling all over themselves in offering explanations for not eating the meat. They just don't—and nobody fusses over it anymore.

Why are women required to wear a hat or some head covering in church? Would it be a sin if they entered a church head uncovered;

Women are required to wear a head covering when in church because of a special law, and a Roman decision applies this law to women who simply enter a church for a visit. This requirement dates dack to the time of the Apostles. Saint Paul mentions it in a letter to the people of Corinth. We do not think that a woman who enters a church with head uncovered commits a sin, unless she does so in contempt.

Is it true that there are laws concerning sins that makes a sin of an uneducated person greater than that of his educated brother?

On the contrary, the more educated a person is the more they should understand the gravity of their actions and advert to the consequences and therefore the greater the responsibility. The laws of interpretation of the gravity of a delinquency teach that ignorance, if not deliberate, diminishes the culpability, not increases it.

If a person is in mortal sin does he gain any merits or indulgence from prayers and ejaculations he says while this sin or does he gain it after he has been to confession, or do you have to be in the state of grace to gain indulgences attached to ejaculations?

To gain indulgences from prayers and ejaculations one must be in the state of grace at the time. Where certain acts are prescribed for an indulgence, one must be in the state of grace at least before performing the last of the works prescribed.

A lot of fellows who complain about their boss being dumb would be out of a job if the boss was smarter.

Never shift your mouth into high gear until you are sure your brain is turning over.

A Wife's Right to Refuse

By D. F. Miller

Problem: "I have seven children, and though I am in good health, I feel that I have enoough work to do taking care of these. My husband, however, wants more children. He makes plenty of money and has always been good to all of us, but he just has no idea of all the work and worry involved in taking care of the children. For that reason I have felt that I am justified in refusing him his rights. Since my refusal he has been very unhappy, and he says that if anything happens to our marriage I will have only myself to blame. Please tell me if I am doing wrong, because there are other mothers whoo feel as I do.

Solution: From the case as you present it no other answer can be given but that you are doing seriously wrong by refusing you husband. The one thing that your contract of marriage essentially means is that you have pledged yourself never to make a decision of this kind for the reasons that you allege. Only truly grave circumstances, such as neglect of a husband to support his wife and children, infidelity, serious illness of the wife, etc., ever justify a wife in continuous refusal to fulfill the primary obligation of marriage. Even wives who think they have a good reasoon for refusing their husbands should submit that reason to the judgement of their confessor becsuse it is easy for a wife to deceive herself in this regard.

You have so many things to be thankful for that it is sad to think of your disobedience in this one matter. You admit that your husband supports you and the children well, and that your health is good. Your only complaint is that it is quite a job to take care ofo the children God has already sent you. You do not seem to realize that this job will grow lighter as the years go by, and as the older children are taught to do their share in caring for the younger ones. Neither do you realize that you are truly risking the stability and happiness of your entire life, by your refusals.

We strongly advise that you (and any other moothers who feel as you do) read the pamphlet entitled "What a Wife Can Do", published by The Liguorian Pamphlet Office. It will make you feel quite ashamed of your past attitude toward the duties of marriage, and will inspire you to the unselfish outloook that every Christian wife should have.

The doctor was very pleased with his patient's progress. "You're coughing more easily this morning."

Impatient patient: "Well, for gosh sakes, I ought to be. I've been practising all night."

ATTENTION PLEASE!

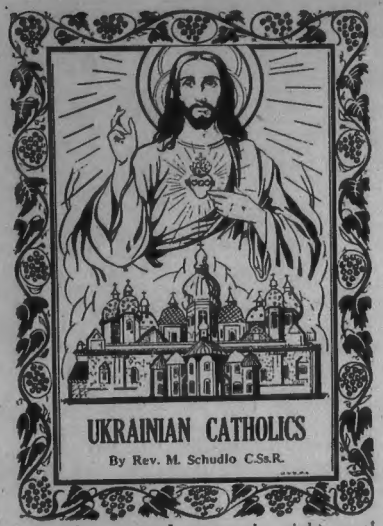

"UKRAINIAN CATHOLICS" is just the book you and your Friends were waiting for so many years. It contains a brief exposition of the Ukrainian Church History, exposition of the Ukrainian Byzantine Rite, ceremonies of the Mass, Sacraments, the historical Mission of the Ukrainian Catholics within the Catholic Church, decrees of the Holy See forbidding any Ukrainian Catholic to arbitrarily change his Rite and pass over to the Latin.

This 176-page booklet contains abundant material of information for our Brethren of the Latin Rite about our Church and our Rite. It should, therefore, be in every Ukrainian Catholic family of the U.S. and Canada.

It costs only 35c. Hurry, hurry, hurry, send your order right now! You may kindly address your order to The Redemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada, or to:

Rev. Michael Schudlo C.Ss.R., The Redeemer's Voice Editor,
661 High Street, Newark, N.J., USA.

VAIN EXCUSES

Not long ago a national magazine published a list of the oddest excuses offered in recent months. Among them were the following:

1. A California motorist apprehended for speeding claimed that a heavy tail wind pushed him along.

2. A woman arrested for shoplifting said that she had tried on a hat but it was so tiny she had forgotten she was wearing it.

3. A North Carolina man, arrested for stealing, said that he took the money because he needed it in order to repay $10 he had stolen.

4. A Midwestern motorist gave as his excuse for driving without a lincense the fact that it was impossible to get one since he was receiving a pension for blindness from the state.

Many people are really quite ingenious about inventing excuses for misconduct. But to recall the sage comment of the French writer, La Rochefoucauld: "Almost all our faults are more pardonable than the methods we think up to hide them."

Have You Decided Upon Your Vocation?

JAMES is a high school student at the College. His college days will end this June. From time to time he gives serious thought to the question of his vocation. Like everyone of his classmates, he is quite attached to worldly amusements. Everyone knows him to be a fine gentleman and a good sport. Yet nobody knows what battle he is fighting within his soul. Something inside is shoving him away from all these things, and pulling him towards a seclusive life. Once he accepts the invitation; other times he hesitates. The devil encourages him to banish the idea and seek happiness among his relatives at home. That thought worries him a bit. He can't decide. Nevertheless, he is thinking seriously what God wants him to do next year and the years after that.

One Sunday afternoon he came to the rectory to consult the parish priest about his vocation.

"Good afternoon James! Is there something I could do for you to-day?" asked Father Peter.

"Yes, Father," James replied, "I have some trouble and would kindly ask your assistance."

"What is your problem," Father asked.

"For the past few months, Father, I have been wondering about my vocation. I feel a force shoving me away from the tumultuous world and inviting me to enter the priesthood. Father, could you please give me some advice to detect my vocation and see that it comes from God?"

"Well, James," Father replied, "as a rule, a vocation consists in the possession of certain qualities, dispositions and desires, which render a man fit to follow one career rather than another."

"Here below every man has a vocation. Every man is destined to fill some place more or less distinctive, in the midst of his fellowmen. Each person is destined to save his soul and attain heaven by a faithful fulfilment of the will of God in whatever profession or career he chooses. There are different vocations just as there are different temperaments and constitutions. Those who would like to make the best of life should first discover and understand their particular vocation, otherwise they could deprive themselves of special graces and never attain success or happiness.'

"What vocation would you propose for me?" James asked Father.

"The holiest and noblest of all vocations is the vocation to the priesthood. This vocation truly consists of certain dispositions of the heart and mind, and of certain qualities which indicate that a person will some day be competent to perform the priestly duties. This vocation comes from God alone, because only He can fill the heart of a young man with the earnest desire to consecrate himself to the divine service and to embrace the holy routine of prayer, sacrifice and self devotion. This actually constitutes the life of the true priest."

"Is it necessary for a young man to be truly called to the priesthood, to have a right intention,

good intelligence and good health. By right intention I mean, that a person should have a firm purpose to serve God and a sincere desire to win souls for Christ. If a priest possesses many talents, it is all the better; that is only desirable but not essential. Good health is necessary for the priest because he must be ready to bear all inconveniences which come about in God's service."

"Another very important point for a young man wishing to become a priest is to begin overcoming all defects of character which could cause trouble to his neighbors. A priest must teach by word and example. The priest should be able to point out to his listeners the virtues he possesses, as Christ and St. Paul did."

"Father," James asked thoughtfully, "what means would you suggest me to adopt for knowing my vocation?"

Father Peter answered, "Pray much. Ask our good Lord to enlighten you and also pray to our Blessed Lady. Say some special prayers each day, for instance, three Hail Mary's. Keep away from mortal sin, thus drawing yourself nearer and nearer to God. Go to Holy Communion frequently and consult your conscience."

James now realized that this is the best way of deciding one's vocation. He got up with a cheerful smile on his face. His problem was solved by Father Peter.

ECCE HOMO!

Lord, from Thine outstretched hands,
Nailed to Thy cross, emptied of all save pain,
Shall men from out all lands
Claim their souls' ransom, till the last stars wane
That watched Thee cradled in the oxens' stall,
And saw Thee rise from out the cerement's pall.

Lord, of Thy wounded feet,
That climbed the stark path of Thine agony,
Shall not all travellers meet
The footprint, on that road to Calvary,
Which each man, in some secret hour, must tread?—
But, this beholding, walketh comforted.

Lord, in Thy riven side,
(Token of scorn outshamed, of death o'erpast)
Shall now all sorrow hide
And find its healing, till we learn at last
How Love through Thee, transmuteth pain to bliss
In God's great alchemy—and Heaven is this.

—C.M.F.G. Anderson

Михайло Ф. СТАДНИК

(OPTOMETRIST — Eyesight Specialist)

...отворив власну канцелярію для
ОГЛЯДАННЯ ОЧЕЙ

Відвідини: від 9 год. рано до 5.30 вечером.

SUITE 3, CARNDUFF BLDG., Broadway & First Ave.
Phone 1966 YORKTON, SASK.

КНИЖКИ—що їх можна набути в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні —

КАЛЄНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ НА 1952 РІК	.75
НАРОДНИЙ КАТЕХИЗМ (лише в українській мові)	.20
КАТЕХИЗМ—Наша Релігія в укр. і англ. мові	.30
БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ СТАРОГО ЗАВІТУ в укр. і англ. мові	.50
" " Нового Завіту, в укр. і англ. мові	.50
" " Старого і Нового Завіту (разом) в укр. мові	.50
МОЛИТОВНИК: "З Нами Бог"	2.50
МІСІЯ В ОБРАЗКАХ	.50
БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ	.50
ЄВАНГЕЛІЯ в укр. мові, о. Т. Лощинський	1.50
ДЕВЯТНИЦЯ в честь Серця Хр., о. З. Золотий	1.25
СІМ СЛІВ ІСУСА ХРИСТА	.10
ДУХОВНА ВЯЗАНКА (Молебні до Ісуса й Марії)	.15
КРИВАВИЙ БОЛЬШЕВИЗМ	.10
БОЖЕ СЛОВО—проповіді о. Мацелюха	4.00
ПРОПОВІДИ—о. Вояковського	4.00
ЛЕЛІЯ ІЗРАЇЛЯ, життя Божої Матері— Герберт	.60
МНОГОСТРАДАЛЬНА МАТИ	.20
КОРОТКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ—о. П. Божик	.20
UKRAINIAN CATHOLICS Rev. M. Schudlo C.Ss.R.	.35

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, Sask., Canada

CANADIAN INDUSTRIES LIMITED C-I-L

PAINTS

FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP

PHONE 836
YORKTON -- SASK.

"STEPPING OUT"

WITH

Catalogue Numbers 44-21 and 04-127, Page 3.

Pretty and proud, this pert young miss is stepping out smartly in the new "scaled-down" pyramid style "Breefer," with matching coolie hat. A delightful combination and only one of the many refreshingly different fashions presented in **EATON'S** latest book. By choosing this season's outfits from **EATON'S** Spring and Summer Catalogue, you, too, can step out in style, at prices designed to fit today's value-minded budgets.

T. EATON Co. SASKATCHEWAN LIMITED

EATON ORDER OFFICES IN SASKATCHEWAN

Estevan - Humboldt - Kamsack - Lloydminster - Melfort - Melville
Moose Jaw - Nipawin - Prince Albert - Regina - Saskatoon
Swift Current - Yorkton - Weyburn